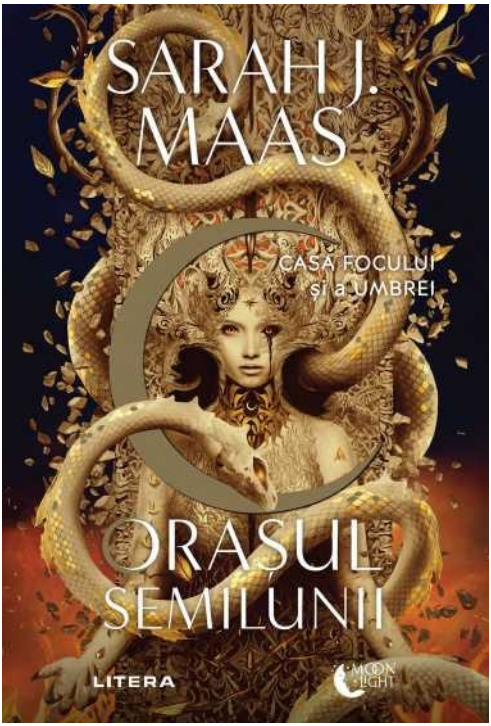

SARAH J.
MAAS
CASA FOCULUI
și a UMBREI
ORAȘUL
SEMILUNII
LITERA
MOON
LIGHT

SARA
H J.

MAAS

CASA FOCULUI şi a UMB

REI

ORAŞUL **SEMILUNII**

Traducere din limba engleză BIANCA PAULEVICI

EDITURA LITERA
Bucureşti

Sarah J. Maas

Crescent City House of Flame and Shadow

Copyright © 2024

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei cărţi nu poate fireprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un mijloc electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere sau înregistrare pe orice suport, farâ acordul scris al deţinătorului drepturilor de publicare.

Design copertă: David Mann şi John Candell Ilustraţie copertă: Carlos Quevedo Hartă: Virginia Allyn

Oraşul Semilunii

Casa Focului si a Umbrei

Sarah J. Maas

Copyright © 2024 Grup Media Litera pentru ediţia în limba română Toate drepturile rezervate

LITHItA*

Editura Litera tel: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-mail: contact@litera.ro www.litera.ro

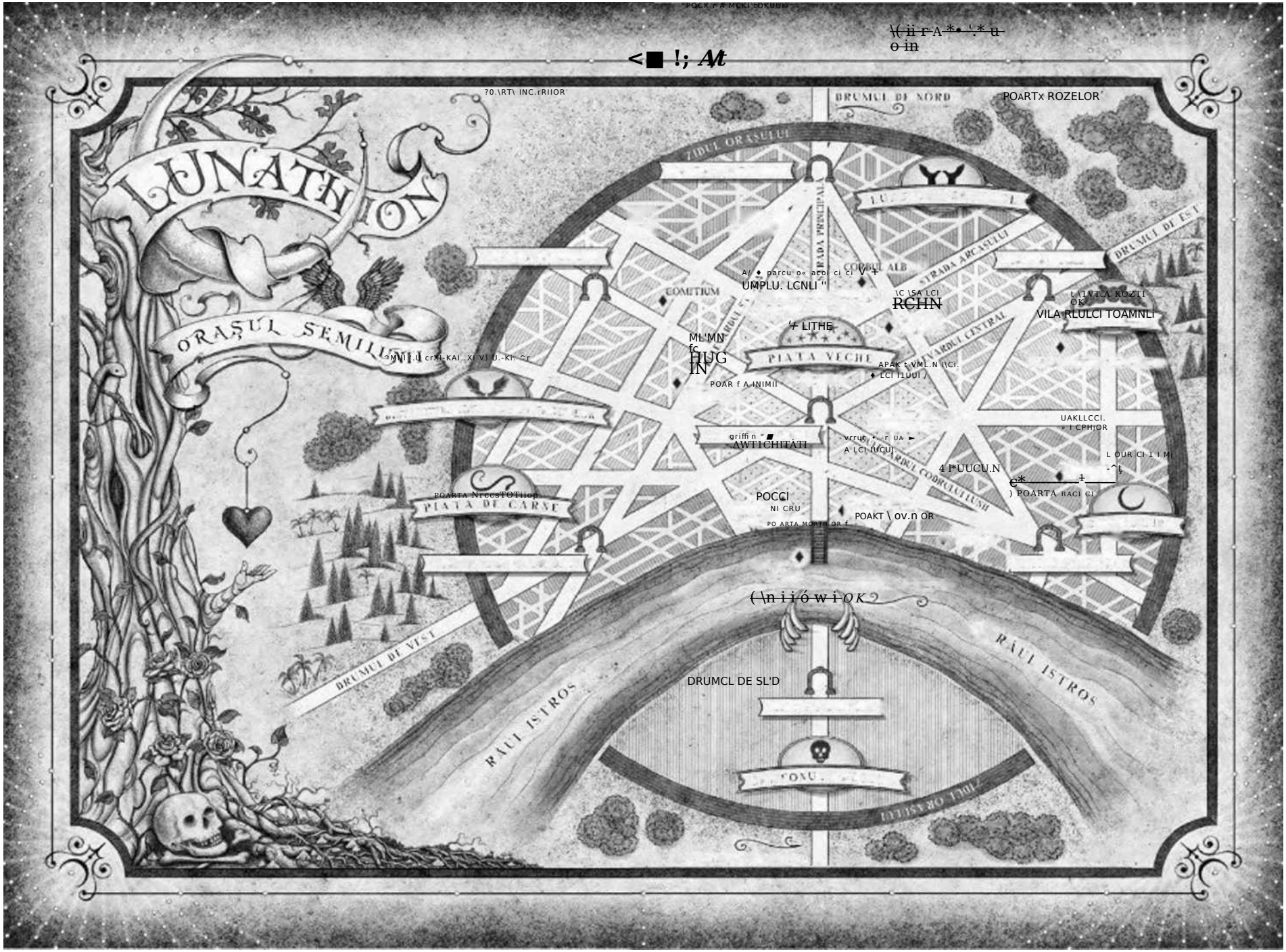
Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin Copyright şi este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosinţă al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidrascu si fiii Redactor: Monica Nedelcu Corector: Dorina Lipan Prepress copertă: Bogdan Mitea Tehnoredactare şi prepress: O felia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidrascu Sturza.

ISBN 978-630-319-701-2 ISBN EPUB 978-630-338-162-6

Pentru Sloane, luminează
universuri întregi cu zâmbetul

LUNATHION
ORAȘUL SEMILUNII
DRUMUL DE NORD
POARTA ROZELOR
DRUMUL DE EST
DRUMUL DE VEST
PIAȚA VECHE
PIAȚA DE CARNE
COMITIUM
CODRUL ALB
STRADA ARCAȘILOR
RÂUL ISTROS
RÂUL ISTROS
DRUMUL DE SUD
VILA RĂUL CU TOAMNE
POARTA MORȚII
POARTA RĂSĂRITULUI

CELE PATRU CASE DIN

MIDGARD

Stabilite în anul 33 E. V. de către Senatul Imperial

din Oraşul Etern

CASA PĂMÂNTULUI SI A SÂNGELUI

Metamorfi, oameni, vrăjitoare, animale comune si mulţi alţii aleşi de Cthona, precum si câţiva chemaţi de Luna

CASA CERULUI SI A AERULUI

Malakimi (îngeri), Fee, spirite elementale, silfi* si cei binecuvântaţi de Solas, alături de cei câţiva ocrotiti de Luna

CASA APELOR

Spiritele râurilor, neamul Apelor, creaturi acvatice, nimfe, kelpii, nokk şi alţii asupra cărora veghează Ogenas

CASA FOCULUI SI A UMBREI

Daemonaki, Secerători, furii, vampyri, draki, dragoni, necromanţi dimpreună cu multe creaturi nenumite pe care nici măcar Urd însăşi nu poate să le privească

***Silfii au fost izgoniţi din Casa lor ca urmare a faptului că au luat parte la**

Cădere, iar în prezent sunt consideraţi
Inferiori, deşi mulţi dintre ei refuză
să accepte acest statut.

PROLOG

Caprioara ingenunche in raţa stapamlor ei nemuritori şi se gândi cum ar fi fost să le sfârtece gâtlejurile.

La gât îi atârna un colier de argint rece şi greu, care nu se încălzea niciodată pe pielea ei. De parcă vieţile curmate pe care le simboliza voiau ca şi ea să simtă strânsoarea ca de gheaţă a morţii.

O săgeată de argint pe o uniformă de lup: trofeul pentru un rebel şters de pe faţa Midgardului. Lidia obţinuse atât de multe, încât uniforma ei imperială, de culoare gri, nu putea să le cuprindă pe toate. Erau atât de numeroase, încât fuseseră topite, iar din ele fusese confecţionat colierul pe care îl purta la gât.

Oare vreunul dintre cei aflaţi în încăpere vedea colierul drept ceea ce era în realitate?

O zgardă. Cu o lesă aurită ce ducea drept spre monştrii din fata ei.

Si oare monştrii aceia bănuiau, măcar, că

animalul lor de companie credincios le stătea la picioare şi îşi închipuia ce gust şi ce textură ar fi avut sângele lor pe limba ei?

Pe dinţii ei?

însă avea să stea îngenuncheată până când primea permisiunea să se ridice. Aşa cum lumea aceasta avea să stea îngenuncheată până când cel de al saselea Asteri întronat avea să o secătuiască de tot si

să îi lase hoitul să putrezească în pustietatea spaţiului.

Servitorii de la Palatul Etern curăţaseră sângele de pe strălucitoarea podea de cristal pe care stătea îngenuncheată Căprioara. în aerul dezinfectat nu mai stăruia nici un miros înţepător de cupru, iar coloanele care străjuiau sala nu mai erau pătate de stropi răzleţi. Aveai impresia că lucrurile petrecute în urmă cu două zile nici măcar nu existaseră.

însă Lidia Cervos nu-şi putea îngădui să se gândească prea mult la acele întâmplări. Nu atâta vreme cât era înconjurată de duşmanii ei. Nu atâta vreme cât Pollux stătea îngenuncheat lângă ea,

atingându-i gamba cu una dintre aripile-i strălucitoare. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, s-ar fi putut ca o astfel de atingere să fie socotită drept un gest de alinare, de solidaritate.

în cazul lui Pollux, supranumit Barosul, gestul însemna doar posesiune.

Lidia se forţă să afişeze o privire placidă şi rece. îşi forţă inima să îi fie la fel de placidă şi de rece şi se concentră asupra celor doi regi ai Feelor, care îşi pledau cauza.

- Răposatul meu fiu a acţionat pe cont propriu, spuse Morven, Regele Feelor din Avallen, un bărbat înalt, brunet, cu o mină gravă pe chipu-i alb ca marmura şi care nu părea tulburat sau îndoliat, deşi era înveşmântat în negru din cap până-n picioare. Dacă aş fi ştiut despre trădarea lui Cormac, l-aş fi dat chiar eu pe mâna voastră, adăugă el.

Lidia aruncă o privire la tribunalul de paraziţi aşezaţi pe tronurile lor de cristal.

Rigelus, ascuns, ca de obicei, în trupul unui Fee adolescent, îşi propti bărbia delicată în pumn.

- Mi-e greu să cred că nu ştiai ce făcea fiul tău, dacă mă gândesc că îl ţineai din scurt ca nimeni altul.

Nişte umbre şuşotiră pe deasupra umerilor laţi ai lui Morven, revărsându-se din armura-i solzoasă.

- Era un băiat foarte încăpăţânat. Am crezut că 1am îndreptat cu bătaia cu mult timp în urmă.

- Te-ai înşelat, rosti dispreţuitor Hesperus, Luceafărul de Seară, care luase forma unei nimfe blonde şi care acum bătea cu degetele-i lungi şi subţiri în braţul lucios al tronului. Iar nouă ni se pare că trădarea lui a izvorât dintr-o degenerare a casei tale regale. Una care trebuie pedepsită.

Pentru prima oară în deceniile de când îl cunoştea Căprioara, Regele Morven îşi ţinu gura. Neavând de ales, fusese nevoit să răspundă

chemării pe care i-o adresaseră Asterii cu o zi în urmă. Era limpede că nu îi plăcea să i se aducă aminte că
autonomia lui era doar o iluzie, chiar şi în Avallen, insula aceea învăluită în ceaţă.

O părticică din Lidia se bucura să îl vadă pe bărbatul care trecuse ţanţoş prin summituri, întâlniri şi baluri, cântărindu-şi acum fiecare cuvânt fiindcă ştia că acesta ar fi putut să fie ultimul pe care îl rostea.

- Nu am ştiut ce făcea fiul meu sau ce inimă laşă avea, mârâi Morven. Jur pe arcul aurit al Lunei! exclamă el, iar apoi rosti cu voce limpede şi cu o furie impresionantă: Condamn tot ce a fost Cormac şi tot ce a reprezentat el! Nu va fi onorat cu un mormânt sau cu o înmormântare. Nici o corabie nu îi va duce trupul spre Ţinuturile Văratice. Mă voi asigura că numele îi va fi şters din toate înscrisurile casei mele.

Preţ de o clipă, de una singură, Lidia îşi îngădui să simtă o fărâmă de milă pentru agentul Ophion pe care îl cunoscuse. Pentru prinţul Feelor Avallen, care sacrificase totul ca să le distrugă pe fiinţele aflate acum în faţa ei.

Aşa cum şi ea sacrificase tot ce avusese. Şi încă ar fi făcut-o.

Polaris, Steaua Nordului, întrupată într-un înger- femeie cu pielea închisă la culoare şi cu aripi albe, rosti cu voce tărăgănată:

- Nici o corabie nu îi va duce trupul spre Ţinuturile Văratice, pentru că băiatul s-a nimicit singur. Şi a încercat să ne ia şi pe noi cu el, adăugă ea râzând uşor, plină de ură, făcând-o pe Lidia să simtă că parcă cineva ar fi zgâriat-o cu ghearele pe piele. Ca şi când o flacără neînsemnată ar putea face aşa ceva!

Morven nu spuse nimic. Le oferise deja tot ce putuse, mai puţin să se pună în genunchi şi să implore. Era foarte posibil să se ajungă şi la asta, însă deocamdată Regele Feelor din Avallen îşi ţinea capul sus.

Legenda pretindea că nici măcar Asterii nu puteau să străpungă ceaţa care învăluia Avallenul, dar Lidia nu auzise ca acest lucru să fi

fost testat vreodată. Poate că Morven venise tocmai ca să îi împiedice pe Asteri să afle dacă legenda era adevărată.

în cazul în care aceştia ar fi fost cumva alungaţi de cine ştie ce forţă străveche ce învăluia Avallenul, atunci aşa ceva ar fi fost un secret care merita păstrat, chiar cu preţul înjosirii.

Rigelus îşi propti o gleznă pe genunchi. Lidia îl văzuse pe cel numit Mâna Strălucită poruncind, cu acelaşi aer nonşalant, ca familii întregi să fie executate.

- Şi tu, Einar? Ce ai de spus despre fiul tău?

- Un nemernic trădător! se răsti cu dispreţ Pollux, care stătea îngenuncheat lângă Lidia.

încă îşi ţinea aripa pe piciorul ei, de parcă chiar iar fi fost stăpân.

Regele Toamnei îl ignoră pe Baros. îi ignoră pe toţi, în afară de Rigelus, şi răspunse, hotărât:

- Ruhn a fost sălbatic din născare. Am făcut tot posibilul să îl ţin sub control. Nu mă îndoiesc că a fost ademenit în toată tărăşenia asta prin intrigile surorii lui.

Lidia îşi ţinu degetele întinse, deşi tânjea să strângă din pumni. îşi reglă bătăile inimii într-un ritm lent, normal, pe care nici un Vanir nu l-ar fi detectat ca fiind neobişnuit.

- Aşadar, ai încerca să îţi scapi unul dintre copii osândindu-l pe celălalt? întrebă Rigelus, zâmbind uşor. Ce fel de tată eşti, Einar?

- Nici Bryce Quinlan, nici Ruhn Danaan nu mai au dreptul să se numească vreodată copiii mei.

Rigelus îşi înclină capul, iar părul scurt, închis la culoare, îi scânteie în strălucirea încăperii de cristal.

- Aveam impresia că a revendicat numele de Bryce Danaan. I-ai revocat statutul regal?

Un muşchi zvâcni în obrazul Regelui Toamnei.

- încă nu am stabilit o pedeapsă adecvată pentru ea.

Aripile lui Pollux foşniră, însă îngerul îşi ţinu

capul plecat şi mârâi la Regele Toamnei:

- Când voi pune mâna pe târfa de fiică-ta, te vei bucura că te-ai lepădat de ea. îi voi întoarce înzecit ceea ce i-a făcut Harpiei.

- Va trebui să o găseşti mai întâi, răspunse Regele Toamnei, calm.

Lidia se gândi că Einar Danaan se număra, probabil, printre puţinele Fee de pe Midgard care puteau să îl şicaneze făţiş pe un înger atât de puternic precum Malleus. Regele Feelor îşi ridică spre Asteri ochii chihlimbarii, care semănau atât de mult cu cei ai fiicei lui.

- Misticii tăi au aflat deja unde se află ea? întrebă
el.

- Vrei să ştii unde e fiul tău? întrebă Octartis, Steaua Sudului, zâmbind şiret.

- Ştiu unde se află Ruhn, ripostă Regele Toamnei, netulburat. Merită să fie acolo, declară el, iar apoi se întoarse pe jumătate spre Lidia şi o privi cu răceală. Sper că vei obţine toate răspunsurile de la el.

Cu chipul împietrit, încremenit... parcă mort, Lidia îl privi în ochi, la rândul ei.

Regele Toamnei aruncă iute o privire la colierul de argint pe care ea îl purta la gât şi surâse, aprobator. însă apoi îl întrebă pe Rigelus, cu o autoritate pe care Lidia nu putu să nu o admire:

- Unde e Bryce?

Rigelus oftă, plictisit şi enervat – o combinaţie letală.

- A ales să părăsească Midgardul.

- O greşeală pe care o vom îndrepta curând, adăugă Polaris.

Rigelus îi aruncă o privire de avertizare acelui Asteri inferior. Lidia o observă.

Regele Toamnei întrebă, cu vocea uşor slăbită:

- Bryce nu mai face parte din această lume?

Morven îi aruncă o privire precaută celuilalt rege al Feelor. Din cât se ştia, exista un singur loc care putea fi accesat de pe Midgard. Un zid întreg împrejmuia Falia Nordică din Nena pentru a-i împiedica pe locuitorii ei să pătrundă în acea lume. Dacă Bryce nu se mai afla pe Midgard, atunci pesemne că era în Hei.

Lidiei nu îi trecuse niciodată prin minte că zidul din jurul Faliei îi împiedica şi pe midgardieni *să iasă.*

Ei bine, pe majoritatea midgardienilor.

Rigelus spuse, încordat:

- E o informaţie pe care nu aveţi voie să o împărtăşiţi nimănui.

Din tonul ascuţit pe care rostise acele cuvinte, se putea deduce tot ceea ce rămăsese nespus: *Sau veţi fi pedepsiţi cu moartea.*

Lidia fusese de faţă atunci când ceilalţi Asteri ceruseră să li se spună cum se derulaseră lucrurile: cum Bryce Quinlan deschisese o poartă spre o altă lume în propriul lor palat şi cum îi scăpase Mâinii Luminoase printre degete. Perplexitatea şi furia pe care le resimţiseră Asterii îi aduseseră Lidiei doar o mică alinare în urma a tot ceea ce se petrecuse, a tot ceea ce încă o tulbura.

Un clopot argintiu răsună în spatele tronurilor Asterilor, aducându-le aminte în mod politicos că, în scurt timp, aveau programată o altă întâlnire.

- încă nu am încheiat această discuţie, îi avertiză Rigelus pe cei doi regi ai Feelor, iar apoi arătă cu degetu-i slăbănog spre uşile deschise ce dădeau spre coridor şi adăugă: Dacă veţi vorbi despre cele auzite astăzi, veţi descoperi că nu există locşor pe această planetă în care să fiţi feriţi de mânia noastră.

Regii Feelor făcură o plecăciune şi părăsiră sala fără să mai spună nimic.

Asterii îşi întoarseră privirile străpungătoare spre Lidia, pârjolindu-i sufletul. Ea le ţinu piept, aşa cum le ţinuse piept tuturor celorlalte orori din viaţa ei.

- **Ridică-te, Lidia, spuse Rigelus pe un ton aproape afectuos, după care i se adresă lui Pollux: Ridică-te, Barosul meu!**

Lidia îşi înghiţi amăreala de pe limbă, ce o ardea precum

acidul, după care se ridică în acelaşi timp cu Pollux. Aripa lui albă îi atinse uşor obrazul, moliciunea penelor fiind în deplin dezacord cu împietrirea din sufletul lui.

Clopotul sună din nou, însă Rigelus ridică o mână spre servitorul care aştepta în umbrele coloanelor din apropiere. Următoarea întâlnire mai putea să aştepte o clipă.

- **Cum merg interogatoriile? întrebă Rigelus, care îşi destinse trupul pe tron de parcă ar fi întrebat despre vreme.**
- **Suntem în etapa de început, răspunse Lidia, vorbind cu o voce care suna ca şi cum gura i-ar fi fost separată de corp. Ne va lua ceva timp ca să îi facem să vorbească pe Athalar şi pe Danaan.**
- **Şi Copoiul? întrebă Hesperus, iar ochii închişi la culoare ai nimfei licăriră, maliţioşi.**
- **încă îl evaluez, răspunse**

Lidia ţinându-şi bărbia ridicată şi ducându-şi mâinile la spate. Dar fiţi siguri că voi obţine de la ei toţi informaţiile de care avem nevoie, Altetele Voastre!

* j

- **Aşa cum faci mereu, spuse Rigelus, coborându- şi privirea spre zgarda ei de argint. Ai permisiunea noastră să faci ce ştii tu mai bine, Căprioară!**

Lidia se frânse de mijloc cu o precizie nemaiîntâlnită. Pollux facu la fel, iar aripile îi foşniră. Era întruchiparea soldatului perfect: întocmai ceea ce fusese crescut să devină.

Barosul vorbi doar după ce ajunseră pe coridorul cel lung de dincolo de sala tronurilor:

- **Crezi că târfulita aia chiar s-a dus în Hei?**

5

Pollux arătă, cu o mişcare a capului, spre Poarta de cristal neclintită şi impenetrabilă ce se afla la celălalt capăt al coridorului, în spatele lor.

Busturile care străjuiseră galeria – toţi Asterii în diversele forme pe care le luaseră de-a lungul

secolelor – fuseseră înlocuite. Ferestrele sfărâmate de fulgerul lui Athalar fuseseră reparate.

La fel ca în sala tronurilor, nici aici nu se mai zărea vreo urmă a celor petrecute. Iar în afara zidurilor de cristal ale palatului nu se auzise nimic despre asta la ştiri, nici măcar un zvon.

Singura dovadă erau cele două gărzi asteriene care stăteau acum de pază de-o parte şi de cealaltă a Porţii. Uniformele lor în nuanţe albe şi aurii străluceau în lumina soarelui ce pătrundea în palat, iar în mâini ţineau strâns suliţe ale căror vârfuri păreau stele căzute. Vizierele coifurilor aurite le erau coborâte, aşa că Lidia nu putea distinge chipurile de dedesubt. Oricum, nu prea conta. Erau lipsiţi de individualitate sau de viaţă. Aceşti îngeri de viţă nobilă, care făceau parte din elită, fuseseră crescuţi în spiritul obedienţei şi al slujirii. Aşa cum fuseseră crescuţi şi să îşi poarte aripile acelea albe, strălucitoare. La fel ca îngerul de lângă ea.

Lidia continuă să meargă agale spre ascensoare.

- Nu-mi pierd timpul încercând să aflu. Dar fără îndoială că, indiferent de locul în care a ajuns acum, Bryce Quinlan se va întoarce într-o zi.

în spatele ferestrelor, cele şapte dealuri ale Oraşului Etern străluceau în lumina soarelui, majoritatea fiind acoperite de clădiri cu acoperişuri de teracotă. Un munte arid – de fapt, mai degrabă un deal – se afla la nord de graniţa oraşului, strălucirea metalică din vârful lui funcţionând ca un semnal luminos.

Oare era o zeflemea intenţionată la adresa lui Athalar faptul că muntele, Muntele Hermon, pe care el şi Arhanghelul Shahar puseseră în scenă prima şi ultima bătălie sortită eşecului din cadrul rebeliunii lor, găzduia astăzi zeci de noi armuri mecanice hibride ale Asterilor? De jos, din temniţă, Athalar nu avea cum să le vadă, dar la cum îl cunoştea ea pe
Rigelus, cu siguranţă că poziţionarea noilor maşinării era simbolică.

Cu o zi înainte, de dimineaţă, Lidia citise raportul despre ce anume pregătiseră Asterii în ultimele câteva săptămâni, în pofida încercărilor

lui Ophion de a-i opri. în pofida tentativelor *ei* de a-i opri. însă detaliile scrise păliseră în comparaţie cu apariţia armurilor pe înserat. Oraşul fremătase pe de-a- ntregul în timp ce transporturile militare ajunseseră în vârful dealului şi fuseseră depozitate, unul câte unul, în timp ce echipele de ştiri se duseseră degrabă să transmită informaţii despre tehnologia inovatoare.

Simţind cum îi fremăta stomacul, Lidia voise să vadă armurile; ea avu aceeaşi senzaţie şi acum, când privi carcasele de oţel ce licăreau în soare.

încă o dovadă că Ophion eşuase. Nimiciseră armura mecanică de pe Ydra, distruseseră laboratorul cu doar câteva zile în urmă, însă fusese prea târziu. în secret, Rigelus făurise această armată metalică îngrozitoare şi o aşezase pe vârful arid al Muntelui Hermon. O variantă îmbunătăţită a hibrizilor, armurile nici măcar nu aveau nevoie de piloţi care să le opereze, deşi în ele încăpea, la nevoie, câte un soldat Vanir. De parcă hibrizii ar fi fost o metodă bine calculată de a-i distrage atenţia lui Ophion în timp ce Rigelus le perfecţionase în secret pe *acestea.* Magia şi tehnologia se împleteau acum cu o eficienţă letală, cu costuri minime în materie de soldaţi. însă armurile de pe deal însemnau moarte pentru orice rebel rămas liber şi osândeau la eşec restul rebeliunii.

Lidia ar fi trebuit să fi ghicit şiretlicul lui Rigelus; ar fi trebuit să fi ştiut că armurile mecanice hibride erau doar o metodă de distragere a atenţiei, una care să îl ţină ocupat pe Ophion în timp ce Rigelus construia în secret toată acea forţă. Dar ea nu îşi dăduse seama. Iar acum grozăvia aceea avea să fie dezlănţuită împotriva lumii.

Ascensorul se deschise, iar Lidia şi Pollux intrară în el, tăcuţi. Ea apăsă pe butonul pentru ultimul nivel subteran. De fapt, penultimul. Ascensoarele nu coborau până în catacombe, care puteau fi accesate doar printr-o scară de cristal şerpuită. Acolo dormeau liniştiţi o mie de mistici.

Acum, ei erau concentraţi cu toţii asupra unei

singure sarcini: *să o găsească pe Bryce Quinlan.*

Aşa că se punea întrebarea: dacă toată lumea ştia că Falia Nordică şi alte Porţi duceau doar spre Hei, de ce îşi dădeau Asterii osteneala să folosească atâtea resurse ca să o vâneze pe Bryce? Ea sfârşise în Hei – cu siguranţă că nu era nevoie să li se poruncească misticilor să o găsească.

Doar dacă Bryce Quinlan nu ajunsese cumva *în altă parte* decât în Hei. Poate că într-o lume diferită. Iar dacă aşa stăteau lucrurile...

Oare cât avea să dureze? Câte lumi existau în afara Midgardului? Şi ce şanse erau ca Bryce să supravieţuiască în oricare dintre ele... sau să se întoarcă vreodată pe Midgard?

Ascensoarele se deschiseră în întunericul umed şi rece al temniţelor. Pollux străbătu culoarul pietruit ţinându-şi aripile strânse, de parcă n-ar fi vrut ca penele de un alb imaculat să îi fie cumva pătate de vreun strop din murdăria ce domnea în acel loc.

- De asta îi ţii în viaţă? Ca momeală pentru căţeaua aia?

- Da, răspunse Lidia, în timp ce se lăsa condusă de ţipetele care se auzeau dindărătul zidului de pe care câteva făclii răspândeau primă lumină. Quinlan şi Athalar sunt o pereche, iar ea se va întoarce în lumea asta din pricina legăturii dintre ei. De cum o va face, se va duce direct la el.

- Şi fratele ei?

- Ruhn şi Bryce sunt Născuţi din Stele, răspunse Lidia, deschizând uşa de fier ce dădea spre încăperea vastă în care se luau interogatoriile şi făcând să se audă scârţâitul de metal pe piatră,

sunetul acela strident, straniu de asemănător cu gemetele de suferinţă din jurul lor. Va dori să îl elibereze, fiind fratele şi aliatul ei, adăugă ea.

Apoi Lidia coborî cu paşi apăsaţi treptele descoperite ce duceau spre mijlocul sălii, în centrul căreia atârnau trei bărbaţi, prinşi în cătuşe gorsiene. Sub ei se formaseră băltoace de sânge ce se scurgeau prin grilajul de sub picioarele lor desculţe.

Lidia îşi dezactivă fiecare părticică din ea care simţea, care răsufla.

Atârnaţi de tavan, Athalar şi Baxian îşi pierduseră cunoştinţa, iar trunchiurile lor erau o amestecătură de cicatrici şi de arsuri. Cât despre spinări...

în încăperea altminteri silenţioasă, un picur constant se auzea ca de la un robinet stricat. Cioturile rămase din aripile celor doi încă sângerau. Cătuşele gorsiene le încetiniseră vindecarea la cote aproape omeneşti, nelăsându-i să moară de tot, dar făcându-i să simtă fiecare moment de durere.

Lidia nu se putea uita la cea

de-a treia siluetă, care atârna între ei. Nu putea respira lângă el.

Se auzi un şuierat uşor, de piele lovind piatra, iar Lidia se închise în sine de îndată ce biciul lui Pollux muşcă din spatele însângerat al lui Athalar. Umbra Mortis tresări, legănându-se în lanţuri.

- **Trezirea! ordonă Barosul pe un ton batjocoritor. E o zi frumoasă.**

Athalar îşi deschise ochii umflaţi. Ura luci în adâncurile lor închise la culoare.

Aureola proaspăt creionată pe fruntea lui părea mai întunecată decât umbrele temniţei. Un zâmbet sălbatic apăru pe buzele-i lovite, dându-i la iveală dinţii pătaţi de sânge.

- **'Neaţa, rază de soare!**

Un râset uşor, frânt, se auzi din dreapta lui Athalar. Şi, deşi ştia că era o nebunie, Lidia privi într-acolo.

Ruhn Danaan, prinţul moştenitor al Feelor din

Valbara, se uita la ea.

Buza îi era umflată în locul din care Pollux îi smulsese piercingul, iar sprânceana îi era acoperită de o crustă de sânge în locul din care îi fusese smuls cercelul rotund. Pe trunchiu-i acoperit de tatuaje şi de-a lungul braţelor ridicate, sângele se amestecase cu murdărie si cu vânătăi.

Ochii de un albastru izbitor ai prinţului erau plini de un dispreţ tăios.

Fată de ea.

Pollux îi crestă din nou lui Athalar spinarea cu biciul, fără să se deranjeze să îi pună vreo întrebare. Pentru el, aceasta era doar încălzirea. Interogatoriul avea să fie luat mai târziu.

Baxian încă nu-şi recăpătase cunoştinţa. Pollux îl snopise în bătaie noaptea trecută, după ce, folosindu-se de un fierăstrău cu dinţii tociti, le

tăiase aripile lui şi lui Athalar.

Copoiul stătea cu totul nemişcat.

>

Noapte, **încercă să spună Lidia, rostind cuvântul în aerul cu miros de mucegai dintre ea şi Prinţul Feelor.**

Nu vorbiseră niciodată telepatic în afara viselor, dar ea încercase să o facă încă de la sosirea prinţului acolo. Se străduise în repetate rânduri să se conecteze mintal cu el. Tăcerea fu singurul răspuns de care avu parte.

Aşa cum se întâmplase din clipa în care Ruhn aflase cine era ea. Ce era.

Ştia că el putea comunica, în pofida pietrelor gorsiene care îi stăvileau magia şi îi încetineau vindecarea. Ştia că făcuse asta cu sora lui, înainte ca Bryce să evadeze.

Noapte.

Ruhn facu o grimasă, descoperindu-şi dinţii, în timp ce sângele i se prelinse pe bărbie.

Telefonul lui Pollux sună, scoţând un sunet ascutit si straniu în acel altar străvechi,

închinat durerii. Pollux se opri şi o tăcere îngrozitoare se aşternu în încăpere.

- Raportează, Mordoc! spuse Barosul, nelăsând biciul din mână.

Se întoarse cu spatele la trupul brutalizat al lui Athalar, care se legăna uşor.

Lidia nu se obosi să protesteze împotriva faptului că însuşi căpitanul ei îi raporta Barosului. Moartea Harpiei îl afectase într-o manieră personală pe Pollux, care le poruncise lui Mordoc şi lupilor să găsească orice indiciu referitor la locul în care ar fi putut să se ducă Bryce Quinlan.

Pollux încă o credea pe Bryce răspunzătoare pentru moartea Harpiei doar pentru că Athalar şi Ruhn nu îi dezvăluiseră că Lidia fusese, de fapt, cea care o ucisese. Ştiau cine era Lidia şi nu îi dezvăluiau secretele pentru simplul fapt că ea era o piesă esenţială pentru rebeliune.

Preţ de o clipă, câtă vreme Pollux stătu întors cu spatele, Lidia îşi scoase masca. îl lăsă pe Ruhn să îi vadă adevăratul chip. Cel care îi sărutase sufletul şi şi-l împărţise pe al ei cu al lui, făcând ca fiinţele lor să se contopească.

Ruhn! îl imploră ea, în gând. *Ruhn!*

însă Prinţul Feelor nu îi răspunse. Ura din privire nu îi slăbi. Aşa că Lidia îşi puse din nou masca de Căprioară.

Şi, în timp ce Pollux îşi vârî telefonul în buzunar şi strânse iarăşi biciul în mână, Căprioara îi porunci Barosului cu vocea aceea joasă, moartă, care îi era scut de atâta vreme:

- Adu sârma ghimpată!

Partea I

SALTUL

CAPITOLUL 1

Bryce Quinlan se afla într-o încăpere situată atât de adânc sub muntele care se înălţa deasupra ei, încât probabil că lumina zilei era un mit în ochii creaturilor ce sălăsluiau aici.

y

Pentru un loc care, aparent, *nu era* Helul, împrejurimile aduceau cam mult a Hei: piatră neagră, palat subteran, o celulă de interogatoriu şi mai adânc înfundată în pământ... întunericul părea ceva inerent pentru cei trei care stăteau în faţa ei: o femeie minionă, îmbrăcată într-un veşmânt de

7 >

mătase gri, şi doi bărbaţi înaripaţi, care purtau armuri negre, solzoase. Unul dintre ei – bărbatul frumos şi puternic din mijloc – îţi lua ochii, pur şi simplu, cu valurile de umbre şi de lumini de stele ale întregii lui făpturi.

Rhysand, aşa spusese că îl chema. Şi semăna atât de mult cu Ruhn!

Nu putea să fie o

coincidenţă. Bryce sărise prin Poartă cu intenţia de a ajunge în Hei, pentru a accepta, în sfârşit, ofertele pe care Aidas şi Apollion le făcuseră de mai multe ori, cei doi intenţionând să

îşi trimită armatele pe Midgard pentru a opri acel ciclu de cuceriri galactice. în schimb, Bryce ajunsese aici.

Ea aruncă o privire la războinicul de lângă cel care ar fi putut să fie fratele geamăn al lui Ruhn. Acel bărbat era cel care o găsise şi care fusese înarmat cu pumnalul negru ce reacţionase la Sabia Stelară.

în ochii lui căprui se citea doar o vigilenţă rece, de prădător.

- Cineva trebuie să înceapă să vorbească, spuse femeia cea scundă, care păruse nespus de şocată atunci când o auzise pe Bryce vorbind în limba străveche şi când văzuse sabia.

Lumina aurie emanată de vasele pline cu jăratic, care aducea cu prima lumină de pe

Midgard, îi scălda şuviţele tunse bob, ce-i ajungeau până la bărbie, şi îi scotea în evidenţă conturul maxilarului îngust şi ascuţit. Femeia o privi pe Bryce cu ochii ei de o uimitoare nuanţă argintie, rămânând, însă, neimpresionată.

- Ai zis că te cheamă Bryce Quinlan şi că vii dintr-o altă lume: Midgard.

Rhysand îi şopti ceva bărbatului înaripat de lângă el. Probabil că-i traducea cele spuse.

Femeia continuă:

- Chiar dacă te-am crede, tot trebuie să ne răspunzi la nişte întrebări. Cum de ai venit aici? *De ce* ai venit aici?

Bryce cercetă din priviri celula goală în care se aflau. Nu văzu nici o masă pe care să fi fost înşirate instrumente sclipitoare de tortură, nici o crăpătură în piatra solidă de dincolo de uşă şi nici o ruptură în grilajul din mijlocul podelei, care se afla la doar câţiva paşi distanţă şi din care ea ar fi putut să jure că se auzea un şuierat.

- Ce lume e asta? scrâşni Bryce cu voce răguşită.

După ce se prezentase în foaierul acela încântător
şi primitor, dublura lui Ruhn o apucase de mână. Forţa strânsorii lui şi atingerea palmelor bătătorite fuseseră singurele lucruri solide pe care ea le simţise în timp ce vântul şi întunericul mugiseră în jurul lor, iar lumea dispăruse – după care fuseseră înconjuraţi doar de rocă dură şi de o lumină slabă. Ajunseseră într-un palat cioplit sub un munte, iar apoi coborâseră scările înguste ce duceau spre acea temniţă. Odată ajunşi acolo, bărbatul acela îi arătase lui Bryce, cu un gest poruncitor, singurul scaun din centrul încăperii.

Aşa că Bryce se aşezase, aşteptând să i se pună cătuşele, lanţurile sau oricare alte instrumente de restricţionare a mişcărilor, însă nu se întâmplase aşa.

Femeia cea scundă întrebă:

- De ce vorbeşti limba străveche?

Bryce îşi repezi bărbia spre ea, ripostând:

- Tu de ce o vorbeşti?

Buzele vopsite în roşu ale femeii se arcuiră, ceea ce nu era o privelişte liniştitoare.

- De ce eşti acoperită de sânge care nu e

al tău?

Scor: un punct pentru femeie.

Bryce ştia că nu o ajuta deloc faptul că hainele i se îmbibaseră de sânge, ajungând să fie ţepene şi închise la culoare. Mai mult de-atât, avea mâinile acoperite de sânge închegat. Era al Harpiei, la care se adăuga şi puţin dintr-al Lidiei. O acoperea pe Bryce ca parte a unui joc atent gândit, care avea drept scop să o ţină în viaţă, să le păstreze secretele în siguranţă, în timp ce Căprioara şi Ruhn...

începu să respire sacadat. îi părăsise. îşi părăsise perechea şi fratele. îi lăsase la palat, în mâinile lui Rigelus.

îi părăsise şi cel mai probabil că erau...

Zidurile şi tavanul începură, parcă, să se apropie de ea, lăsând-o iară aer.

Rhysand îşi ridică mâna lată, încununată cu stele.

- Nu îţi vom face nici un rău!

Bryce deduse restul frazei care rămăsese nerostită, pândind în umbrele dense din jurul lui: *dacă nu vei încerca nici tu să ne răneşti.*

Ea închise ochii, încercând să îşi ignore răsuflarea sacadată, precum şi greutatea zdrobitoare a pietrei de deasupra şi din jurul ei.

Cu mai puţin de o oră în urmă, fugea de puterea lui Rigelus, ferindu-se de busturi de marmură care explodau şi de ferestre care se sfărâmau, iar fulgerul lui Hunt îi străpunsese pieptul şi apoi străpunsese Poarta, deschizând un portal. Iar ea plonjase spre Hei...

Cu nici măcar o oră în urmă. Iar acum... se afla aici. Mâinile îi tremurau aşa că strânse din pumni.

Trase aer în piept lent, tremurat, o dată şi încă o dată, după care deschise ochii şi întrebă din nou, cu voce puternică şi limpede:

- Ce lume e asta?

Cei trei anchetatori nu rostiră nici o vorbă.

Aşa că Bryce o ţintui cu privirea pe femeie, cea mai scundă dintre ei, dar nici pe departe cea mai puţin ucigătoare.

- Ai spus că limba străveche nu a mai fost vorbită aici de cincisprezece mii de ani. De ce?

Faptul că ei erau Fee şi cunoşteau limba sugera un soi de legătură între locul acela şi

Midgard, o legătură pe care ea începea să o priceapă încetul cu încetul, cu o claritate îngrozitoare.

- Cum ai ajuns în posesia Săbiei Gwydion celei pierdute? întrebă femeia, calmă.

- Ce...?! Te referi la Sabia Stelară?

O altă legătură dintre lumile lor.

Cei trei se uitară iarăşi lung la ea. împreună, formau un zid impenetrabil, alcătuit din indivizi obişnuiţi să obţină răspunsuri prin orice mijloace pe care le aveau la îndemână.

Bryce nu avea nici o armă în afară de magia care îi curgea prin vene, amuleta archesiană de la gât şi Cornul tatuat pe spinare. însă pentru a-l folosi pe acesta din urmă îi trebuia putere, avea nevoie să fie încărcată, ca un soi de afurisită de baterie...

Aşa că vorbitul era cea mai bună armă de care dispunea. Ce bine că petrecuse ani întregi ca maestră la îndrugat baliverne, după cum spunea Hunt.

- Sabia e o moştenire de familie, răspunse ea. E în lumea mea de când au adus-o strămoşii mei... cu cincisprezece mii de ani în urmă.

Rosti ultimele cuvinte aruncându-i o privire tăioasă femeii, gândindu-se că aceasta trebuia acum să calculeze, aşa cum făcuse şi ea, Bryce.

însă bărbatul cel frumos, Rhysand, întrebă cu o voce sumbră precum miezul nopţii:

- Cum ai găsit lumea asta?

Nu era un ins cu care să te pui. Nici unul dintre ei nu era, însă el... emana autoritate de-a dreptul. De parcă ar fi fost însăşi axa acelui loc. Un soi de rege, prin urmare.

- Nu am găsit-o, răspunse Bryce, privindu-l drept în ochii lucitori ca stelele şi simţind cum o parte primitivă a ei se cutremură sub imperiul puterii brute din privirea lui. Ţi-am spus: am vrut să ajung în Hei. în schimb, am aterizat aici.

- *Cum?* stărui el.

Entitatea care se afla sub grilaj şuieră mai tare, parcă simţind mânia lui. Parcă cerând sânge.

Bryce înghiţi în sec. Dacă aflau despre Corn, despre puterea ei, despre Porţi... ce i-ar fi oprit să se folosească de ea aşa cum intenţionase

Rigelus? Sau să o considere o ameninţare ce trebuia îndepărtată?

Maestră la îndrugat baliverne. Putea să o facă.

- în lumea mea există Porţi care duc spre alte lumi. Timp de cincisprezece mii de ani, s-au deschis, în mare parte, spre Hei. De fapt, Falia Nordică duce direct spre Hei, dar...

N-aveau decât să creadă că bătea câmpii, că era o idioată. O petrecăreaţă, aşa cum o catalogaseră cei mai mulţi de pe Midgard, aşa cum crezuse Micah, până când ea ajunsese să îi aspire naibii cenuşa.

- Poarta cu pricina m-a trimis aici doar cu un bilet pentru dus, adăugă ea.

Oare în lumea lor existau bilete? Mijloace de transport?

Cei trei nu răspunseră, aşa că Bryce încercă să clarifice lucrurile:

- Unul dintre tovarăşii mei a pus rămăşag că mă poate trimite în Hei folosindu-şi puterea. Dar cred că..., murmură ea, gândindu-se la tot ceea ce-i spusese Rigelus în acele ultime clipe, şi anume că steaua de pe pieptul ei funcţiona cumva ca un semnal luminos pentru lumea primordială a celor Născuţi din Stele, aşa că, agăţându-se de un fir de

păr, dădu din cap spre pumnalul războinicului, adăugând: în lumea mea există o profeţie despre sabia mea şi despre un pumnal dispărut. Se spune că, atunci când vor fi reunite, la fel se va întâmpla şi cu Feele de pe Midgard.

Chiar că era maestră la îndrugat baliverne.

- **Poate că am ajuns aici din acest motiv. E posibil ca**

sabia mea să fi simţit pumnalul şi... să mă fi adus la el, conchise ea.

Tăcere. Apoi războinicul cel tăcut, cu ochi căprui, râse încet.

Oare cum înţelesese fără să îi traducă Rhysand? Dacă nu cumva el îi putea citi limbajul corporal, tonul, mirosul...

Războinicul vorbi cu o voce joasă, care îi stârni lui Bryce fiori pe şira spinării. Rhysand îl privi şi ridică din sprâncene, iar apoi, folosind un ton la fel de ameninţător, îi traduse lui Bryce:

- **Minţi.**

>

Ea clipi, întruchiparea însăşi a inocenţei şi a indignării.

- **în legătură cu ce anume?**
- **Spune-ne tu.**

întunericul se adună în umbra aripilor lui Rhysand. Nu era un semn bun.

Bryce se afla într-o altă lume, alături de nişte străini vădit puternici şi care nu ar fi ezitat să o ucidă. Fiecare cuvânt al ei era vital pentru siguranţă şi supravieţuire.

- **Tocmai mi-am văzut perechea şi fratele capturaţi de un grup de paraziţi intergalactici, mârâi ea. Mă interesează doar să găsesc o cale să îi ajut.**

Rhysand îl privi pe războinic, care înclină uşor din cap, rara sa chpeasca şi tara sa îşi ia privirea de la Bryce.

- **Ei bine, îi spuse Rhysand lui Bryce, încrucişându-şi pe piept braţele musculoase, măcar partea *asta* e adevărată.**

Cu toate astea, femeia cea minionă nu fu mişcată. De fapt, trăsăturile i se încordaseră în clipa în care o văzuse pe Bryce răbufnind.

- Explică-te, îi ceru ea prizonierei.

Erau Fee. Nimic nu dădea de înţeles că ar fi fost mai buni decât ticăloşii cu care avusese de-a face Bryce în cea mai mare parte a vieţii ei. Şi totuşi, cumva, deşi arătau ca şi cum ar fi fost blocaţi cu câteva secole în urma lumii ei, păreau şi mai puternici decât Feele de pe Midgard, lucru care nu putea decât să ducă la şi *mai multe* fumuri şi pretenţii.

Bryce se gândi că trebuia să ajungă în Hei. Sau măcar înapoi pe Midgard. Iar dacă spunea prea multe...

Femeia îi observă ezitarea şi spuse:

- Citeşte-i odată gândurile, Rhys!

Bryce încremeni. Pe toţi zeii! Aşadar, el îi putea pătrunde în minte, putea vedea orice voia...

Rhysand se uită la femeie. Aceasta îl privi drept în ochi, cu o ferocitate care contrasta întru totul cu statura ei mică. Dacă Rhysand era şeful,

era limpede că el nu se aştepta ca tovarăşii lui să fie nişte subordonaţi tăcuţi.

Bryce privi la unica uşă a încăperii. N-avea cum să ajungă la ea la timp, chiar şi în cazul puţin probabil în care cei trei o lăsaseră descuiată. Nu se putea salva prin fugă. Oare amuleta archesiană avea să o protejeze? Nu îl împiedicase pe Ruhn să comunice telepatic cu ea, dar...

Nu-mi vâr nasul acolo unde nu sunt invitat de bunăvoie.

în clipa în care auzi în minte acea voce masculină, plăcută, Bryce tresări pe scaun, aproape răsturnându-se pe spate. Era vocea lui Rhysand.

însă răspunse, mulţumindu-i Lunei că reuşi să o facă cu voce calmă şi controlată:

Codul etic pentru comunicarea telepatică?

îi simţi ezitarea... de parcă ar fi fost amuzat.

Te-ai mai întâlnit cu această metodă de comunicare.

Da.

Doar atât avea să spună despre Ruhn.

Vrei să mă laşi să privesc în amintirile tale? Să mă lămuresc?

Nu. Nu vreau.

Rhysand clipi lent. Apoi spuse cu voce tare:

- Atunci, va trebui să ne bazăm pe ce ne spui tu.

Femeia cea minionă îl privi cu gura căscată.

- *Dar...*

Rhysand pocni din degete şi în spatele lor apărură trei scaune. Cu mişcări graţioase, el se aşeză pe unul dintre ele, sprijinindu-şi o gleznă de un genunchi, întruchiparea frumuseţii şi a aroganţei Feelor. îşi ridică privirea spre însoţitorii lui.

- Azriel! spuse el, făcând alene un semn spre bărbat, iar apoi facu unul şi spre femeie, rostindu-i numele: Amren!

în cele din urmă, arătă spre Bryce şi adăugă, pe un ton neutru:

- Bryce... Quinlan.

Bryce dădu lent din cap, adeverind.

Rhysand îşi privi unghiile curate, tăiate îngrijit.

- Deci sabia ta... se află în lumea ta de

cincisprezece mii de ani?

- Adusă de strămoşul meu, răspunse ea, gândindu-se dacă să continue sau nu, iar apoi adăugă: Regina Theia. Sau Prinţul Pelias, în funcţie de propaganda răspândită.

Amren se încordă uşor. Observând mişcarea, Rhysand îi aruncă o privire.

Bryce îndrăzni să insiste:

- Ştii... despre ei?

Amren o privi pe Bryce, de la pantofii roz-fluorescent stropiţi de sânge, la părul prins într-o coadă înaltă. Petele de sânge de pe chipul ei erau acum întărite şi lipicioase.

- **Nimeni nu a mai rostit acele nume pe-aici de foarte multă vreme.**

Bryce era dispusă să pună rămăşag că nimeni nu îl mai rostise de vreo cincisprezece mii de ani.

- **Dar ai auzit despre ei? întrebă ea, în timp ce inima îi bătu cu putere în piept.**

- **Au... locuit cândva aici, răspunse Amren, precaută.**

Era ultima fărâmă de confirmare de care avea nevoie Bryce în privinţa identităţii planetei pe care se afla. Un gând se înfiripă înlăuntrul ei, precum un fir desfăcut care, în sfârşit, se întindea.

- **Deci ăsta e locul, de aici ne tragem noi, Feele de pe**

Midgard. Strămoşii mei au părăsit această lume şi au mers pe Midgard, iar noi am uitat de unde am venit.

Se lăsă din nou tăcerea. Azriel vorbi în limba lor, iar Rhysand traduse. Poate că, în ultimele câteva minute, el îi tradusese şi lui Azriel, telepatic.

- **Zice că nu există poveşti despre semeni de-ai noştri care să fi migrat spre o altă lume.**

Totuşi, Amren scoase un sunet slab, sugrumat.

Rhysand se întoarse lent, uşor sceptic.

- **Sau există? o întrebă el pe un ton mieros.**

Amren culese o scamă invizibilă de pe bluza ei de mătase.

- **Lucrurile nu sunt clare. Am mai intrat..., spuse ea, clătinând din cap şi mişcându-şi părul prins în coadă. Dar după ce am ieşit, am auzit zvonuri. Cum că mulţi inşi au dispărut, de parcă n-ar fi existat vreodată. Unii au spus**

că cei dispăruţi au plecat într-o altă lume, alţii, că aceia s-au mutat pe tărâmuri îndepărtate, iar alţii au spus că dispăruţii fuseseră aleşi de Cazan, răpiţi şi duşi cine ştie unde.

- **Pesemne că au mers pe Midgard, îşi dădu Bryce cu părerea. Conduşi de Theia şi de Pelias...**

Amren ridică o mână.

- **Putem să ascultăm mai târziu miturile pe care le ai de îndrugat, fatucă! Ce vreau să ştiu, spuse ea, pe**

când privirea îi deveni mai tăioasă, iar Bryce abia dacă reuşi să îi facă faţă, este de ce ai venit *tu* aici, când, de fapt, ai intenţionat să ajungi în altă parte?

- Şi mie mi-ar plăcea să ştiu asta, răspunse Bryce pe un ton poate o idee mai îndrăzneţ decât ar fi fost înţelept. Crede-mă că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să nu vă mai deranjez.

- Ca să mergi în... Hei, adăugă Rhysand pe un ton neutru. Ca să îl găseşti pe Prinţul Aidas.

Indivizii aceia nu erau prietenii sau aliaţii ei. Poate că, într-adevăr, ea se afla în lumea din care se trăgeau Feele, dar cine naiba ştia ce voiau cei trei sau ce aspiraţii aveau? Rhysand şi Azriel *arătau* frumos, dar Urd ştia că Feele de pe Midgard se folosiseră milenii întregi de frumuseţea lor ca să obţină ceea ce voiau.

Nu era nevoie ca Rhysand să îi pătrundă în gânduri; dimpotrivă, părea să îi citească toate astea pe chip. El îşi înfipse zdravăn ambele picioare în podeaua de piatră.

- Permite-mi să îţi explic cum stau lucrurile, Bryce Quinlan.

Ea se forţă să îl privească în ochii cu luciri de stele. îi înfruntase pe Asteri, pe Arhangheli şi pe regii Feelor. Şi scăpase cu faţa curată. Avea să îl înfrunte şi pe el.

Rhysand zâmbi din colţul gurii.

- Nu te vom tortura ca să aflăm, nici nu îţi voi citi gândurile. Dacă te hotărăşti să vorbeşti, asta va fi, într-adevăr, alegerea ta. Aşa cum va fi alegerea *mea* să te ţin aici până când vei hotărî altfel.

Bryce nu putu să nu contemple, calm, încăperea în care se afla, zăbovind cu privirea asupra grilajului şi încordându-şi auzul ca să asculte şuieratul ce ieşea de acolo.

- Cu siguranţă că le voi recomanda locul ăsta prietenilor mei.

în ochii lui Rhysand licăriră stele.

- Să ne aşteptăm să mai sosească şi alţii din lumea ta?

Ea răspunse cât de sincer putu:

- Nu. Din câte ştiu eu, caută locul ăsta de cincisprezece mii de ani, dar eu sunt singura care a reuşit să se întoarcă aici.

- Despre *cine* vorbeşti?

- Despre Asteri. V-am mai spus: sunt nişte paraziţi intergalactici.

- Ce înseamnă asta?

- Sunt...

Bryce se opri. De unde ştia ea că cei trei nu aveau să o dea pe mâna lui Rigelus? Că nu aveau să se plece înaintea lui? Theia venise din această lume şi se luptase cu Asterii, dar Pelias le crezuse minciunile şi se plecase, plin de zel, la picioarele lor nemuritoare.

Ezitarea ei fu de ajuns. Amren pufni.

- Nu-ţi toci gura degeaba, Rhysand!

El îşi înclină capul, ca un prădător ce-şi studia prada. Cu bărbia ridicată, Bryce îi îndură privirea. Mama ei ar fi fost mândră de ea.

Rhysand pocni din nou din degete, iar lui Bryce îi dispăru sângele şi murdăria de pe faţă şi de pe corp. încă simţea ceva lipicios pe piele, dar era curată. Se privi de sus în jos, iar apoi se uită

din nou la Rhysand, fără să scoată un cuvânt.

Lui îi apăru pe chip un zâmbet discret, plin de cruzime.

- Am făcut asta ca să te motivez!

Chipurile lui Amren şi Azriel rămaseră în continuare împietrite. în aşteptare.

Ar fi fost o proastă să creadă că *motivaţia* oferită de Rhysand spunea ceva bun despre el, dar ea putea să intre în joc.

Aşa că spuse:

- Asterii sunt străvechi. Adică au zeci de mii de ani.

Se înfioră în clipa în care îşi aminti de încăperea aceea de sub palatul lor, de însemnările despre milenii de cuceriri, împreună cu sistemul lor de datare unic.

- Poate chiar mai mult de o sută de mii de ani, adăugă ea.

Cei trei temniceri nu îi răspunseră. Nici măcar nu clipiră. în regulă, aşadar lor nu li se părea că o vârstă incredibil de înaintată ar fi fost ceva cu totul ieşit din comun.

- Au ajuns în lumea mea cu cincisprezece mii de ani în urmă. Nimeni nu ştie exact de unde au venit.

- Cum adică *au ajuns*? întrebă Rhysand.

- Sincer vorbind, n-am idee cum au ajuns prima oară pe Midgard. Le-au îndrugat băştinaşilor o poveste cum că ar fi fost un soi de... eliberatori. De luminători ai ignoranţilor. După spusele lor, Midgardul era doar puţin mai presus de o văgăună populată cu oameni şi cu animale fără puteri magice. Asterii au ales-o drept locul în care să înceapă să creeze un imperiu perfect, iar creaturi şi rase din alte lumi au dat curând năvală acolo, intrând printr-o ruptură uriaşă dintre lumi, numită Falia Nordică. Care acum se deschide doar spre Hei, dar care înainte se deschidea spre... oricare alt loc.

Amren întrebă:

- O ruptură? Cum vine asta?

- N-am idee, răspunse Bryce. Nimeni nu şi-a dat seama cum de a fost posibil un astfel de lucru... sau de ce ruptura asta se află exact în

acel loc de pe Midgard şi nu altundeva.

Rhysand întrebă:

- Ce s-a întâmplat după ce celelalte fiinţe au ajuns în lumea voastră?

Bryce trase aer printre dinţi, iar apoi spuse:

- în varianta *oficială* a poveştii, o altă lume, Hei, a încercat să invadeze Midgardul. Să distrugă noul imperiu... şi pe toţi cei care trăiau în el. însă Asterii au unit toate acele rase noi sub un singur stindard şi

i-au făcut pe cei din Hei să se retragă pe tărâmul lor de baştină. în acest proces, Falia Nordică a fost închisă, iar destinaţia ei, blocată si orientată

permanent doar spre Hei. După aceea, a rămas închisă în mare parte. Un zid uriaş a fost construit în jurul ei, pentru a-l împiedica pe vreun rătăcit din Hei să se strecoare prin crăpături, iar Asterii au clădit pe Midgard un imperiu glorios, menit să dureze o eternitate. Sau cel puţin aşa ni se porunceşte să credem.

Chipurile din faţa ei rămaseră impasibile. Rhysand întrebă în şoaptă:

- **Şi care e povestea neoficială?**

Bryce înghiţi în sec,

amintindu-şi de încăperea din subsolul în care se păstrau arhivele.

- **Asterii sunt fiinţe străvechi, nemuritoare, care se hrănesc cu puterea altora: recoltează magia unui popor, a unei lumi, iar apoi o consumă. Noi îi spunem *prima lumină.* Ne alimentează întreaga lume, dar, în mare parte, pe ei. Ni se cere să o predăm după ce atingem nemurirea… mă rog, după ce ne apropiem cât mai mult de nemurire. Intrăm în stăpânirea puterii noastre depline, mature, printr- un ritual numit Salt, iar, în timpul acestui proces, o parte din puterea noastră este decantată şi predată magazinelor de primă lumină pentru Asteri. E un soi de impozit pe magie.**

Nici prin gând nu îi trecea să povestească despre ceea ce li se întâmpla celor de pe Midgard după moarte, despre cum, în cele din urmă, puterea care rămânea în sufletele lor

era colectată, forţată de Regele din Adâncuri să treacă prin Poarta Morţilor şi preschimbată în lumină secundă pentru a-i alimenta şi mai mult pe Asteri. Ei bine, orice mai ajungea la ei după ce se ghiftuia Regele din Adâncuri.

Amren îşi înclină capul, fluturând din părul ei tuns bob.

- Un impozit pe magia voastră, încasat de fiinţe străvechi care vor să îşi alimenteze, astfel, puterea!

Azriel îşi întoarse privirea spre ea; probabil că Rhysand încă îi traducea telepatic. însă Amren murmură pentru sine, de parcă cuvintele acelea ar fi declanşat ceva în ea:

- O zeciuială...

Rhysand ridică uşor din sprâncene. însă îi facu semn lui Bryce, cu mâna-i mare şi elegantă, să continue.

- Ce altceva?

Bryce înghiţi din nou în sec.

- Midgardul e doar ultima dintr-un şir lung de lumi invadate de Asteri. Aceştia au o întreagă arhivă în care sunt consemnate diferitele planete pe care fie că le-au cucerit, fie că au încercat să le cucerească. Am văzut arhiva chiar înainte să vin aici. Şi în toate însemnările am găsit doar trei planete care au reuşit să îi izgonească, să se împotrivească şi să îi înfrângă. Helul, o planetă pe nume Iphraxia şi... o lume ocupată de Fee. De Feele originale, Născute din Stele, povesti Bryce, iar apoi arătă spre pumnalul care îi atârna la şold lui Azriel şi care, în prezenţa Săbiei Stelare, începuse să emane un soi de lumină întunecată. Voi îi spuneţi altfel săbiei mele, dar recunoaşteţi ce e, conchise ea.

Numai Amren dădu din cap, adeverind.

- Cred că asta se întâmplă din pricină că sabia vine din lumea voastră, spuse Bryce. Pare să fie conectată într-un fel la pumnalul acela. A fost făurită aici, a devenit parte din istoria voastră, iar apoi a dispărut... Corect? N-aţi mai văzut-o de cincisprezece mii de ani, nici limba asta n-aţi mai vorbit-o cam de tot atât timp, lucruri care se potrivesc perfect cu momentul în care Feele Născute din Stele au ajuns pe Midgard.

Cea Născută din Stele, Theia, fusese regina lor, iar Pelias, prinţul trădător care îi uzurpase tronul. Theia adusese două fiice cu ea în Midgard: pe Helena, care

fusese fortată să se căsătorească cu Pelias, si încă una al cărei nume se pierduse în analele istoriei. O mare parte din adevărul despre Theia se pierduse, de asemenea, fie de-a lungul timpului, fie datorită propagandei Asterilor. Aidas, Prinţul Prăpastiei, o iubise – Bryce aflase asta. Theia luptase alături de Hei împotriva Asterilor, pentru a elibera Midgardul. în cele din urmă, fusese ucisă de Pelias, iar numele ei aproape că fusese şters din memoria colectivă. Bryce purta lumina Theiei – Aidas confirmase acest lucru. Dar în afară de asta, nici măcar arhivele

Asterilor nu îi oferiseră lui Bryce informaţii despre regina răposată în urmă cu atât amar de vreme.

- **Deci tu crezi, spuse Amren pe un ton răspicat, cu ochii argintii scânteindu-i, că lumea *noastră* este această a treia planetă care li s-a împotrivit... Asterilor.**

Fu rândul lui Bryce să dea din cap în semn de încuviinţare. Ea facu un semn spre celulă şi spre tărâmul de deasupra ei.

- **Din ceea ce am aflat din arhivele Asterilor, rezultă că aceştia, cu mult timp înainte de a veni în lumea mea, au fost *aici.* Au cucerit această lume, sau amestecat în treburile ei si au condus-o. Dar**

Feele au reuşit, în cele din urmă, să îi detroneze... să îi înfrângă, spuse ea, răsuflând acum mai în voie şi cercetând chipurile celor trei, după care întrebă cu voce răguşită, în care se ghicea disperarea: Cum? Cum ati reuşit să o

faceţi?

însă Rhysand se mulţumi să îi arunce o privire întrebătoare lui Amren. Probabil că, dacă el o tot consulta atunci când venea vorba despre trecut, ea era un soi de istoric al curţii. El îi spuse:

- **Nu există un astfel de eveniment consemnat în istoria noastră!**

Bryce îl întrerupse:

- **Ei bine, Asterii încă îsi amintesc de lumea voastră. încă vă poartă ranchiună. Rigelus, liderul lor, mi-a spus că este misiunea lui personală să găsească acest loc şi să vă pedepsească pe toţi pentru că v-aţi debarasat de ei. Practic, în ochii lor, sunteţi inamicul public numărul unu.**

- **Ba este scris în istoria noastră, Rhysand! spuse Amren pe un ton solemn. Doar că Asterii nu erau cunoscuţi sub acest nume. Aici erau numiţi Daglani.**

Bryce ar fi putut jura că faţa strălucitoare a lui Rhysand pălise uşor. Până şi Azriel se foi pe scaun, foşnind din aripi. Rhysand spuse cu fermitate:

- **Daglanii au fost ucişi cu toţii.**

Amren se înfioră. Gestul ei păru să alimenteze şi mai tare panica de pe chipul lui Rhysand.

- **Ba se pare că nu, mormăi ea.**

Cu o geană de speranţă mijindu-i în piept, Bryce stărui, adresându-i-se lui Amren:

- **Aveţi consemnări cu privire la modul în care au fost învinşi?**

>

- **Nimic în afară de cântece vechi despre lupte sângeroase şi pierderi îngrozitoare.**

- **Dar povestea... vă pare cunoscută? întrebă Bryce. Conducători nemuritori şi răi au domnit cândva peste lumea asta, iar voi v-aţi unit şi i-aţi înlăturat de la putere?**

Tăcerea lor fu o confirmare.

Totuşi, Rhysand clătină din cap, de parcă tot nu îi venea să creadă.

- **Şi crezi..., începu el să spună, privind-o pe Bryce cu ochi în care apăruse din nou acea concentrare de prădător, ...că Daglanii, aceşti *Asteri*$_y$ vor să se întoarcă aici ca să se răzbune. După cel puţin cincisprezece mii de ani, adăugă el, rostind fiecare cuvânt cu o voce încărcată de scepticism.**

- **Pentru Rigelus, asta înseamnă vreo cinci minute, îl înfruntă Bryce. îţi aminteşti că s-ar putea să aibă circa o sută de mii de ani? Pentru el, timpul e infinit... la fel si resursele.**

- **Ce fel de resurse?**[3] **întrebă el pe un ton rece, tăios, ca un lider ce evalua ameninţarea la adresa**[7] **>**

poporului său.

Cum ar fi putut ea începe să descrie armele sau rachetele cu pucioasă, armurile mecanice, bărcile Omega sau simpla putere a Asterilor? Cum să le explice ea celor trei oroarea rapidă şi nemiloasă a unui glonţ? Şi poate că era gata să se dedea la un gest necugetat, dar... îşi întinse mâna spre Rhysand.

- îţi voi arăta.

Amren şi Azriel îi aruncară priviri tăioase lui Rhysand, de parcă acesta ar fi fost gata să cadă de bunăvoie într-o capcană.

- Stai aşa! exclamă Rhysand, iar apoi se facu nevăzut.

Bryce tresări.

- Vă puteţi şi... teleporta?

- Noi îi spunem *disipare*, răspunse Amren pe un ton tărăgănat.

Bryce ar fi putut jura că Azriel tocmai rânjise.

- Tu poţi să o faci? o întrebă Amren.

- Nu, minţi Bryce, iar, în cazul în care Azriel simţise cumva că minţise, de data aceasta nu o dădu de gol. Doar două Fee pot face asta!

Fu rândul lui Amren să tresară, surprinsă.

- Două... pe toată planeta?

- Să înţeleg că la voi o pot face mai mulţi?

Fiindcă Rhysand nu mai era acolo ca să îi traducă,
Azriel se mulţumi să le privească în tăcere. Bryce ar fi putut jura că era învăluit de nişte umbre asemănătoare celor ale lui Ruhn, dar care erau mai... sălbatice. Aşa cum fuseseră umbrele lui Cormac.

Amren îşi plecă bărbia.

- Doar cei mai puternici. Dar, într-adevăr, mulţi dintre ai noştri pot să o facă.

Parcă la comandă, Rhysand îşi facu din nou apariţia, ţinând în mână o sferă mică, de argint.

- Sfera Veritas? întrebă Amren, iar Azriel ridică dintr-o sprânceană.

însă Rhysand îi ignoră pe cei doi şi întinse cealaltă mână, în care se afla un mic bob de argint.

Bryce îl luă, uitându-se la sfera pe care Rhysand o aşeză pe podea.

- Ce sunt astea?

El arătă cu capul în direcţia sferei.

- Ţine-o, gândeşte-te la ceea ce vrei să ne arăţi, iar amintirile îţi vor fi capturate în ea şi le vom putea vedea.

Bryce se gândi că asta părea o treabă destul de uşoară şi că sfera era, de bună seamă, un soi de cameră video pentru mintea ei. Se apropie cu grijă de ea şi o ridică. Metalul era neted şi rece.

Mai uşor decât ar fi trebuit să fie. Gol pe dinăuntru.

- începem, spuse ea, închizând ochii.

îşi imagină armele, războaiele, câmpurile de luptă pe care le văzuse la televizor, armurile mecanice, armele pe care învăţase să le folosească, lecţiile cu Randall, puterea pe care Rigelus o dezlănţuise în urmărirea ei, pe coridor...

Acolo opri amintirile. înainte să sară prin Poartă, înainte să îi lase în urmă pe Hunt şi pe Ruhn. Nu voia să retrăiască momentul. Să le arate celor trei de ce era ea în stare. Să le arate Cornul sau faptul că se putea teleporta.

Bryce deschise ochii. Sfera rămase tăcută şi întunecată. O aşeză din nou pe podea şi o rostogoli spre Rhysand.

Acesta o facu să plutească spre mâna lui, apoi o atinse în partea de sus şi toate imaginile din mintea ei se proiectară.

Pentru Bryce fu şi mai rău să le vadă, de parcă ar fi fost un soi de montaj cu amintiri. Măruntaiele i se strânseră de oroare atunci când revăzu acele violenţe, brutalitatea şi uşurinţa cu care ucideau Asterii şi acoliţii lor, fără discriminare.

însă sentimentele pe care le încerca ea păleau în comparaţie cu surpriza şi cu groaza de pe chipurile celor trei.

- Arme, spuse Bryce, arătând spre puşca cu care trase Randall în proiecţia amintirii ei, nimerind perfect o ţintă aflată la circa opt sute de metri distanţă. Rachete cu pucioasă, adăugă ea şi arătă spre explozia de lumină aurie, distrugătoare, în timp ce clădirile din Lunathion se prăbuşiră în jurul ei. Bărci Omega, continuă ea, arătând spre *SPQM Faustus*, care vâna prin adâncurile întunecate ale mărilor. Asteri, încheie ea în clipa în care puterea incandescentă a lui Rigelus facu ţăndări piatră, sticlă şi lumea însăşi.

Rhysand se stăpâni şi îşi luă un aer calm.

- Trăieşti într-o astfel de lume.

Nu era întru totul o întrebare, însă Bryce dădu din cap, adeverind.

-Da.

- Iar conducătorii voştri doresc să aducă toate aceste lucruri... aici.

-Da.

Rhysand privi în gol, gândindu-se la toate acestea. Azriel se mulţumi să se uite la locul în care sfera proiectase distrugerea desăvârşită din lumea lui Bryce. îngrozit... şi totuşi chibzuit. Ea mai văzuse acea expresie pe chipul lui Hunt: o minte de războinic în acţiune.

Totuşi, Amren se întoarse spre Rhys şi îl privi în ochi. Bryce cunoştea şi expresia aceea. Cei doi purtau o conversaţie telepatică, aşa cum făcuse adeseori şi ea cu Ruhn.

în clipa în care îi văzu şi îşi aminti, i se strânse inima. însă asta o şi ajută să se calmeze, să se concentreze.

Asterii fuseseră aici... Sub un alt nume, dar fuseseră aici. Strămoşii acestor Fee îi învinseseră. Iar Urd o trimisese aici... Aici, nu în Hei. Aici, unde găsise instantaneu un pumnal care făcea Sabia Stelară să cânte. De parcă ar fi fost magnetul care o atrăsese în lumea aceasta, spre malul acela de râu. Oare să fi fost, într-adevăr, pumnalul din profeţie?

Crezuse că avea să fie simplu să îi distrugă pe Asteri, că avea să fie suficient să nimicească miezul acela de primă lumină, însă Urd o trimisese aici. în lumea de baştină a Feelor midgardiene. Nu avea de ales: trebuia să aibă încredere în judecata lui Urd. Şi să se roage ca Ruhn, Hunt şi toţi cei de pe Midgard pe care îi iubea să reziste până când ea avea să găsească o cale de a se întoarce acasă.

Iar dacă nu avea să reuşească...

Bryce studie bobul de argint neted şi lucios din palma ei. Fără să se uite la ea, Amren îi spuse:

- Dacă îl înghiţi, vei înţelege limba noastră. Şi vei putea şi să o vorbeşti.

- Ce sofisticat! murmură Bryce.

Trebuia să găsească o cale de întoarcere acasă. Iar dacă asta însemna să îşi croiască mai întâi drum prin lumea în care tocmai ajunsese, atunci abilităţile lingvistice aveau să îi fie de folos, ţinând cont de faptul că mai avea de îndrugat o grămadă de baliverne. Şi, categoric, nu avea încredere nici cât negru sub unghie în indivizii din faţa ei. Dar, judecând după întrebările pe care i le tot puneau, se îndoia că voiau să o otrăvească. Sau că şi-ar fi dat

osteneala să o ucidă astfel, când ar fi fost mult mai uşor să îi taie gâtul.

Nu era un gând prea liniştitor, dar Bryce îşi vârî, oricum, bobul de argint în gură, salivă îndeajuns de mult, iar apoi înghiţi. Simţi metalul rece pe limbă şi prin gâtlej şi putu să jure că acesta îi alunecă lin până în stomac.

Un fulger îi spintecă creierul. Ceva o rupea în două. Trupul ei nu putea cuprinde toată lumina aceea mistuitoare...

Apoi o izbi întunericul. Tăcut, liniştit şi etern.

Ba nu... De fapt, era încăperea din jurul ei. Stătea ghemuită pe podea, îmbrăţişându-şi genunchii şi... strălucind. îndeajuns de puternic încât să lumineze chipurile şocate ale lui Rhysand şi Amren.

Azriel stătea deja deasupra ei, ameninţând-o cu pumnalul cel ucigător, care emana o lumină neagră, stranie. Văzând întunericul ce se scurgea din lamă, Azriel clipi. Bryce nu îl văzuse niciodată mai şocat.

- Lasă pumnalul, neghiobule! îl certă Amren. Cântă pentru ea, iar dacă-l apropii...

Pumnalul dispăru din mâna lui Azriel, smuls de o umbră. Valuri de tăcere încordată se răspândiră prin încăpere.

Bryce se ridică lent, aşa cum o învăţaseră Randall şi mama ei să se mişte în faţa Vanirilor şi a altor prădători.

Iar în timp ce se ridică, realiză că acum cunoştea o nouă limbă, pe care se simţea gata să o vorbească în chip la fel de firesc precum îşi vorbea limba maternă. îi pâlpâi pe piele, îi dădu usturimi pe şira spinării, pe omoplaţi... O, nu!

O, nu. Nu, nu, nu.

Bryce nu îndrăzni să îşi îndrepte mâna spre tatuajul cu Corn şi să atragă atenţia asupra literelor care formau cuvintele *Prin dragoste, totul este posibil* Le simţi reacţionând la orice ar fi conţinut vraja aceea care o făcuse să strălucească. Nu putu decât să se roage în gând ca ele să nu fie vizibile.

Rugăciunile ei fură în zadar.

Amren se întoarse spre Rhysand şi spuse în limba aceea nouă şi stranie, în limba *lor*:

- Literele acelea strălucitoare, tatuate pe spatele ei... sunt asemenea celor din *Cartea*

răsuflărilor.

Probabil că văzuseră cuvintele prin tricou, atunci când fusese întinsă pe podea. Cu fiecare respiraţie, furnicăturile i se diminuară, iar strălucirea se estompă. însă răul fusese deja făcut.

Cei trei o cercetară din nou. Trei ucigaşi iscusiţi, privind o ameninţare.

Apoi Azriel spuse cu voce şoptită, ucigătoare:

- Explică, sau vei muri.

CAPITOLUL 2

Sângele lui Tharion se scurse în chiuveta de porţelan din baia tăcută şi umedă, în care urletele mulţimii pătrundeau, ca un huruit îndepărtat, printre plăcile de faianţă verzi. El inspiră pe nas. Expiră pe gură. Simţi o străfulgerare de durere în coaste.

Rămâi în picioare.

Se prinse de marginile ciobite ale chiuvetei. Inspiră din nou, concentrându-se asupra acelor cuvinte şi poruncindu-le genunchilor să nu i se înmoaie.

Rămâi naibii în picioare!

Fusese bătut în noaptea asta.

Minotaurul pe care tocmai îl înfruntase în ringul Reginei Vipere fusese de două ori mai greu decât el şi cu cel puţin un metru şi douăzeci de centimetri mai înalt decât el. Acum, mulţumită coarnelor pe care nu fusese îndeajuns de rapid ca să le evite, avea în umăr o gaură din care îi curgea sânge în chiuvetă. Şi câteva coaste rupte, mulţumită loviturilor acelor pumni cât capul lui de mari.

Tharion mai expiră o dată, înfiorându-se de durere, iar apoi se întinse şi luă mica trusă medicală de pe marginea chiuvetei. Degetele îi tremurară în timp ce mânuia cu stângăcie fiola în care se afla poţiunea ce avea să îi atenueze durerea şi să accelereze procesul de vindecare, iniţiat deja de trupul lui de Vanir.

Azvârli dopul în coşul de gunoi de lângă chiuvetă, peste teancurile de bandaje de bumbac şi de şerveţele umede, pe care le folosise ca să îşi cureţe faţa. Cumva, să îşi poată vedea chipul,

să îl vadă pe bărbatul de dedesubt, fusese mai important pentru el decât să se ocupe de durere – de gaura din umărul lui.

Nu era o reflexie binevoitoare. Petele vinete de sub ochi se potriveau cu vânătăile de pe maxilar, cu tăieturile de pe buze, cu nasul umflat. Toate acestea aveau să se estompeze şi să se vindece destul de repede, însă golul din ochii lui... Era chipul lui şi, totuşi, i se părea străin.

Atunci când dădu pe gât fiola, Tharion nu îşi privi în ochi reflexia din oglindă. Simţi în gură un lichid mătăsos şi insipid, care apoi îi alunecă pe gâtlej. Cândva, băuse tărie cu acelaşi abandon de sine. în doar câteva săptămâni, totul se dusese pe apa sâmbetei. Toată viaţa i se dusese pe apa sâmbetei.

Renunţase la tot ce era, ce fusese şi ce avea să fie vreodată.

Fusese alegerea lui să îşi lege viaţa de Regina Viperă, fiind disperat şi neavând alte opţiuni, însă îl apăsa povara hotărârii luate. în cele două zile de la sosirea lui aici, nu i se permisese să părăsească labirintul de depozite... De fapt, nici nu îşi dorise să o facă. Se ocupaseră până şi de nevoia lui de a se întoarce în apă: o cadă specială, în care era pompată apă direct din Istros, fusese pregătită cu un etaj mai jos.

Aşa că nu mai intrase în râu de zile întregi, nu mai simţise vântul sau căldura razelor de soare şi nici nu mai auzise murmurul şi cadenţele ritmice ale vieţii obişnuite. Nici măcar nu găsise o fereastră care să dea spre exterior.

Uşa se deschise cu un scârţâit, iar un miros feminin cunoscut anunţă identitatea celei care sosise. De parcă la ora asta, în baia asta, ar fi putut să intre altcineva.

Regina Viperă avea un grup de luptători. însă pe ei doi... în ultimele câteva zile, îi tratase de parcă ar fi fost nişte cai de curse valoroşi. Luptau în intervalele de vârf. Baia asta era doar pentru uzul lor, împreună cu apartamentul de la etaj.

Regina Viperă îi deţinea. Şi voia ca toată lumea să ştie asta.

- I-am încălzit pentru tine, îi spuse Tharion peste umăr lui Ariadne, cu voce răguşită.

Dragonul cu păr închis la culoare, îmbrăcată într- un body negru, care îi accentua rotunjimile atrăgătoare, se întoarse spre el.

Lui Tharion şi lui Ariadne li se cerea să fie sexy şi eleganţi, chiar dacă Regina Viperă îi punea să îşi verse sângele pentru amuzamentul mulţimii. Tharion se gândea cu groază la noaptea în care Vipe avea să îi pună să se lupte unul cu celălalt. Nu se îndoia câtuşi de puţin de faptul că asta chiar avea să se întâmple.

Ariadne se opri la o chiuvetă aflată la câţiva paşi depărtare şi începu să se spele pe mâini, studiindu- şi faţa în oglindă, din diverse unghiuri.

- La fel de drăguţă ca întotdeauna! reuşi Tharion să o tachineze.

Ceea ce o facu să îi arunce o privire piezişă.

- Arăţi ca naiba!

- Şi eu mă bucur să te văd, spuse el cu voce tărăgănată, în timp ce îl furnica tot corpul de la poţiunea vindecătoare.

Nările lui Ariadne se umflară uşor. Nu era înţelept să tachinezi un dragon, dar Tharion se gândi că în ultima vreme luase o serie de decizii proaste, aşa că de ce s-ar fi oprit acum?

- Ai o gaură în umăr, spuse Ariadne, fără să îşi abată privirea de la el.

Tharion aruncă o privire la rana aceea înfiorătoare, în timp ce pielea i se închidea, creându-i senzaţia că o mulţime de păianjeni i se târau peste ea.

- Asta îmi întăreşte caracterul!

Ariadne pufni şi se privi din nou în oglindă.

- Ştii, îţi etalezi cam mult atracţia faţă de femele, încep să cred că e un scut.

Tharion se încordă.

- împotriva a ce?

- Nu ştiu. Şi nici nu-mi prea pasă.

-Au!

Ariadne continuă să se privească în oglindă. Oare se căuta şi pe sine – pe cea care fusese înainte să vină aici?

Sau poate pe cea care fusese înainte ca Astronomul să o prindă într-un inel şi să o poarte pe deget decenii întregi?

în privinţa lui Ari, Tharion făcuse aşa cum îi ceruse Regina Viperă: ţesuse o pânză de minciuni pentru contactele lui Aux, susţinând că femela dragon fusese confiscată din motive de siguranţă. Aşa că Regina Viperă nu o stăpânea efectiv pe Ari ca sclavă, ci Ari era o sclavă deţinută de altcineva. Doar că... acum locuia aici.

- **Eşti aşteptată de publicul tău, care te adoră, spuse el, apucând un alt tampon de bumbac şi udându-l sub jetul de apă.**

Apoi începu să îşi cureţe de sânge pieptul dezgolit. Ar fi putut să intre sub unul dintre duşurile aflate în stânga lui, dar rănile, care încă i se vindecau, l-ar fi usturat ca naiba. Se răsuci, străduindu-se să ajungă la tăietura deosebit de urâtă de pe omoplatul stâng. Nu reuşi, în pofida degetelor lui lungi.

- **Dă-l încoace, spuse Ariadne, luându-i tamponul din mână.**

- **Mersi, Ar... Ariadne!**

Aproape că-i spusese „Ari”, dar nu i se păru înţelept să o enerveze chiar în momentul în care ea se oferise să îl ajute.

Tharion se sprijini de chiuvetă. Ariadne îi tamponă rana, ştergând sângele, iar el se prinse atât de tare de obiectul sanitar de porţelan, încât acesta scârţâi sub degetele lui. Usturimea îl facu să scrâşnească din dinţi, iar femela dragon şopti:

- **Poţi să îmi spui „Ari”.**

- **Credeam că urăşti porecla asta.**

- **Se pare că toată lumea o foloseşte, aşa că îţi dau voie să o faci şi tu.**

- Aşa ai gândit şi atunci când mi-ai abandonat prietenele, chiar înainte să fie atacate de un hăitaş al pierzaniei? întrebă el pe un ton involuntar tăios, chiar dacă asta avea să o enerveze al naibii de tare. Toată lumea se aştepta la ce era mai rău de la tine, aşa că de ce să nu te ridici la înălţimea aşteptărilor? adăugă el.

Ariadne pufni.

- Prietenele tale... te referi la vrăjitoare şi la roşcată?

- Da. Foarte onorabil din partea ta să le laşi de izbelişte!

- Păreau capabile să îşi poarte singure de

grijă.

- Chiar sunt, dar tot ai dat bir cu fugiţii.

- Dacă erai atât de interesat de siguranţa lor, poate că ar fi trebuit să fii acolo, comentă Ari, aruncând tamponul la gunoi şi luând altul. Şi, oricum, cine te-a învăţat să lupţi? întrebă ea.

Tharion renunţă la ceartă, fiindcă ştia că aşa ceva nu le era de nici un folos. Nici măcar nu-şi dădea seama de ce simţise nevoia de a aduce asta în discuţie, mai ales acum.

- O, am crezut că nu vrei să afli nimic despre mine!

- Să zicem că sunt curioasă. Nu pari... suficient de serios ca să fii Căpitanul Serviciului de Informaţii al Reginei Râului.

- Mă flatezi de-a dreptul!

Ochii ei scăpărară ca nişte tăciuni aprinşi, aşa că Tharion ridică din umeri.

- Am învăţat să lupt aşa cum se întâmplă de obicei: după absolvirea şcolii, m-am înscris la Academia Militară a Curţii Albastre şi apoi am petrecut câţiva ani cizelându-mi aptitudinile. Nimic grozav. Tu?

- Supravieţuire.

El dădu să spună ceva, însă femela dragon se răsuci pe călcâiele încălţate în bocanci.

- **Ari! strigă el, înainte ca ea să ajungă la uşă. Nu am făcut-o, să ştii!**

Ari se întoarse, ridicând din sprâncene.

- **Nu aţi făcut ce anume?**

- **Nu ne-am aşteptat la ce era mai rău din partea ta.**

Fata ei se schimonosi, dezvăluind furie, tristete si

un strop de ruşine. Sau poate că ultima parte era doar în imaginaţia lui. Ari ieşi cu paşi

apăsaţi, fără să îi răspundă.

Încăperea fu iarăşi umplută de sunetul picăturilor de sânge ce se scurgeau.

Tharion aşteptă până când poţiunea îi petici majoritatea găurilor din piele şi nu se mai sinchisi să îşi îmbrace jumătatea de sus a costumului negru, ci o urmă pe femela dragon înapoi în căldura, mirosurile şi lumina arenei în care aveau loc luptele.

Ari tocmai începea. Cu un calm impresionant, se pregăti să înfrunte trei metamorfi leu masculi, trei feline uriaşe care îi dădeau târcoale cu o precizie ucigătoare. Ea se întoarse odată cu ele, neîngăduindu-le să ajungă în spatele ei, iar ochii negri i se umplură de o strălucire roşie.

De partea cealaltă a gropii, lumina orbitoare a proiectoarelor se reflecta în fereastra care dădea spre arenă şi prin care nu se putea vedea nimic, vizibilitatea existând doar de cealaltă parte a ei. Tharion ştia prea

bine cine se afla de cealaltă parte a acelei ferestre, printre podoabele somptuoase din odăile ei private. Cine era cea care, evaluând intensitatea răcnetelor mulţimii, o privea pe femela dragon luptând.

- **Trădătorule, şuieră cineva în stânga lui.**

Tharion îi văzu pe doi masculi din neamul Apelor privindu-l cu duşmănie din tribunele de deasupra. Amândoi ţineau în mână câte o bere şi aveau privirea sticloasă, semn că dăduseră deja câteva pe gât.

Tharion dădu din cap în semn de salut, după care privi din nou spre arenă.

- învinsul naibii! rosti cu dispreţ celălalt mascul.

Tharion nu îşi luă privirea de la Ari, din a cărei gură ieşeau aburi. Unul dintre lei se năpusti asupra ei, încercând să o ajungă cu degetele lui înzestrate cu gheare curbate, dar ea se feri. în locul în care stătuse, podeaua era pârjolită. Semnele preliminare ale unei explozii.

- Ce mai căpitan! îl tachină masculul care vorbise primul.

Tharion scrâşni din dinţi. Nu era prima dată în ultimele câteva zile în care unul dintre semenii lui îl recunoscuse şi simţise nevoia să îi spună de la obraz ce părere avea despre el. Toată lumea ştia că dezertase de la Curtea Albastră. Toată lumea ştia că dezertase şi că venise *aici* ca să o slujească pe conducătoarea depravată a Pieţei de Carne. Regina Râului şi fiica ei se asiguraseră de asta.

Căpitanul Oarecare îl numise cândva „Ithan Holstrom”. Se părea că acum întruchipa întocmai acea poreclă.

Ai renunţat la toate astea, îşi aminti el.

Nu mai putea să pună vreodată piciorul în Istros. în clipa în care ar fi făcut-o, fosta lui regină l-ar fi ucis. Sau le-ar fi poruncit sobekilor ei să îl sfârtece în bucăţi. La gândul ăsta, simţi cum măruntaiele i se răsuciră încet, insinuant.

Doar pentru că primise mesaje de la părinţii lui, în care aceştia îşi exprimaseră indignarea şi dezamăgirea, ştia că ei erau în viaţă.

Am pierdut deja un copil îi scrisese mama lui. Acum mai pierdem unul. Ai dezertat, Tharion? Pe adâncimile Ogenei, ce-a fost în capul tău?

Nu le răspunsese. Nu îşi ceruse iertare pentru că fusese atât de nesăbuit şi de egoist, încât nici măcar nu se gândise la siguranţa lor înainte să săvârşească o faptă atât de nebunească. Doar îi jurase credinţă Reginei Vipere şi se legase de ea. Iar după toate

porcăriile care se petrecuseră în Pangera, oricum nu ar fi fost în siguranţă în nici un alt loc. Putea să trăiască doar aici, unde Reginei Vipere i se permitea să domnească.

O privi pe Ari păşind în arenă.

Ai renunţat la toate cele din trecut, îşi spuse el din nou, cu fermitate. Pentru asta.

- **Să îţi fie ruşine! strigă celălalt mascul din neamul Apelor.**

Tharion simţi cum un lichid spumos prinse să îi curgă pe cap şi pe umerii dezgoliţi.

Nenorocitul acela aruncase cu bere în el.

Tharion mârâi la ei, iar cei doi avură destulă minte încât să facă un pas în spate, de parcă tocmai
si-ar fi amintit de ce era în stare Tharion atunci
>
când era provocat. Dar înainte să apuce să îi snopească în bătaie, unul dintre gardienii personali ai Reginei Vipere, un dezertor Fee ameţit de băutură, îi spuse:

- **Băiete-peşte, şefa vrea să te vadă! Acum.**

Tharion se crispă, dar nu avea de ales. Cu cât se
împotrivea mai mult, cu atât avea să îl chinuie mai tare zvâcnitura pe care o simţea în stomac. Mai bine să termine odată cu asta.

Aşa că le întoarse spatele celor doi ticăloşi. O lăsă pe Ari cu leii, care aveau să fie prăjiţi în circa douăzeci de minute sau după ce dragonul s-ar fi dat suficient în spectacol ca să mulţumească publicul, pentru ca apoi să facă ceea ce ar fi

putut să ducă la îndeplinire fără ca măcar să păşească în arenă.

Fără îndoială că vreun vânzător aştepta deja în culise, urmând să adune stârvurile rumenite si să le vândă vreunui stand cu mâncare de la unul dintre etajele arenei. Doar locul acela nu se numea degeaba Piaţa de Carne.

Tharion urcă în tăcere scările ce duceau la încăperea aflată în spatele acelei ferestre prin care nu se putea vedea nimic dacă priveai dinspre arenă, îi porunci minţii să se asemene acelui urcuş lung şi tăcut. Să nu mai simtă, să nu mai observe, să nu îi mai pese.

Lucru care era mai uşor de spus decât de făcut, fiindcă toate îi reveneau constant în minte: atacul eşuat asupra laboratorului, moartea lui Cormac... Fuseseră cu toţii atât de al naibii de proşti încât să creadă că se puteau măsura cu Asterii. Iar acum, iată-l

aici.

Sincer să fie, chiar si înainte de acel atac eşuat, se îndrepta deja în direcţia asta. Totul începuse cu dezastrul care o implicase pe fiica Reginei Vipere. Apoi, cu un an în urmă, survenise moartea Lesiei. Ultima lună reprezentase doar apogeul tuturor acelor nenorociri. Punctul culminant pe care îl atinsese ratatul jalnic şi slab ce fusese el mereu pe dinlăuntru.

Tharion bătu o dată la uşa de lemn, iar apoi intră. Regina Viperă stătea la fereastră şi privea arena, unde Ari îi zădăra acum pe leii care încercau, înnebuniţi, să evadeze. în orice direcţie se năpusteau ca să iasă din arenă, felinele găseau ieşirea blocată de un zid de foc.

- E născută ca să distreze publicul, spuse Regina Vipera, tara sa se intoarca.

Conducătoarea Pieţei de Carne era îmbrăcată într-o salopetă de mătase albă,

croită strâns pe silueta-i zveltă. Era desculţă şi ţinea o ţigară în mâna cu manichiura proaspăt făcută.

- **Ai avea de învăţat de la ea, adăugă regina. Tharion se sprijini de tocul de lemn al uşii.**
- **E o poruncă sau o sugestie?**

Regina Viperă se întoarse, iar părul închis la culoare şi mătăsos i se undui odată cu trupul. Avea buzele vopsite într-un roşu-închis ce contrasta cu paliditatea ei de fiinţă care se putea preschimba în şarpe.

- **Ştii ce eforturi am depus ca să îţi aduc un minotaur în seara asta?**

Tharion nu răspunse. Oare de câte ori stătuse tăcut şi în faţa Reginei Râului, în timp ce ea îl făcea ferfeniţă? Pierduse şirul cu mult timp în urmă.

Colţii delicaţi ai Reginei Vipere străluciră de după buzele ei stacojii.

- **Cinci minute, Tharion?**

toarse ea cu voce joasă, ucigătoare. După ce fac eforturi atât de mari, tot ce primesc, tot ce primeşte publicul meu, este o luptă de cinci minute?

Tharion arătă spre umărul lui.

- **Aş zice că a fost destul de spectaculos ca minotaurul să mă împungă şi să mă azvârle cât colo în arenă.**
- **Mi-ar fi plăcut să văd asta de mai multe ori. Nu să văd cum îţi ieşi din fire şi îi frângi gâtul adversarului.**

Lui Tharion i se intensifică acea senzaţie de

>

zvâcnitură din măruntaie. Regina îşi încovoie degetul. De parcă ar fi avut o gândire proprie, picioarele lui se puseră în mişcare şi îl duseră la fereastră, lângă ea.

El ura asta – nu chemarea ei, ci faptul că nici măcar nu mai încerca să i se împotrivească.

- **Ca să compensez faptul că ţi-ai terminat lupta prea devreme, i-am cerut lui Ari să şi-o prelungească pe a ei,**

spuse Regina Viperă cu voce tărăgănată, făcând semn din cap spre arenă, unde Ari afişa o mină inexpresivă şi rece în timp ce îi împroşca de zor cu flăcări pe cei doi lei, făcându-i să urle de durere.

Tharion simţi un freamăt în măruntaie. Nu era de mirare că Ari nu rămăsese mult timp de vorbă cu el. Dar, oricum, îl ajutase. Nu ştia cum să interpreteze asta.

- **Data viitoare, străduieşte-te puţin mai mult, îi şuieră Regina Viperă la ureche, frecându-şi uşor buzele de pielea lui, după care îl mirosi. Derbedeii ăia din neamul Apelor te-au udat leoarcă.**

Regina vedea totul.

Tharion se trase într-o parte.

- M-ai chemat cu un motiv anume?

Voia să facă un duş şi apoi să doarmă, somnul fiind singurul lucru care îi aducea uşurare.

Regina zâmbi. îşi suflecă mâneca imaculată a salopetei, lăsând să i se vadă încheietura mâinii, palidă ca lumina de lună.

- Ţinând cont de cât de puţin suflet ai pus în spectacolul de azi, m-am gândit că ţi-ar prinde bine ceva care să îţi ridice moralul.

Tharion încleştă din dinţi. Nu era sclav, deşi fusese îndeajuns de prost şi de disperat încât să i se ofere reginei drept sclav. în schimb, Regina Viperă îi oferise ceva aproape la fel de rău:

veninul pe care doar ea îl putea produce.

Iar după ce gustase prima oară din el... Gura i se umplu acum de salivă. Mirosul pielii ei, sângele şi veninul de dedesubt – era neajutorat în faţa ei, un afurisit de animal flămând.

- Poate că dacă ţi-aş oferi un pic înainte de lupte, spuse ea, gânditoare, cu antebraţul întins spre el de parcă ar fi fost ospăţul lui personal, ai avea mai multă... energie.

Folosindu-se de fiecare fărâmă de voinţă care îi mai rămăsese, Tharion îşi ridică privirea spre ea, încercând să o facă să înţeleagă cât de mult ura el asta, cât de mult o ura pe ea, cât de mult se ura pe sine.

Regina Viperă zâmbi. Ştia. Ştiuse încă de când el dezertase şi venise la ea, la viaţa asta. Tharion îşi spusese că locul acesta era un refugiu, însă îi era tot mai greu să ascundă ceea ce era de fapt.

O pedeapsă mult întârziată.

Regina Viperă îşi trecu peste încheietura mâinii o unghie vopsită cu auriu. Deschise o venă ce fremăta de la veninul acela sidefiu, lăptos, care îl făcea pe Tharion să îi vadă chiar şi pe zei.

- Haide! îl îndemnă regina, iar lui îi veni să urle, să plângă şi să o ia la fugă în clipa în care ea îi duse

braţul la gură, lăsându-l să ia o gură de venin.

Era frumos. Era îngrozitor. Şi îl lovi din plin. Stele licăriră în văzduh. Timpul încetini, căpătând un ritm vâscos, lipsit de vlagă. Extenuarea şi durerea lui Tharion dispărură fără urmă.

Auzise zvonurile cu mult timp înainte să vină acolo: veninul ei dădea suprema stare de extaz pe care o putea atinge un nemuritor. Acum, după ce gustase din ea, Tharion nu putea contrazice acele zvonuri. Nu îi

învinuia pe dezertorii Fee care, în schimbul unor doze, o slujeau pe regină ca gărzi de corp.

Lui îi fusese cândva milă, îi desconsiderase.

Acum era unul dintre ei.

Regina Viperă îşi plimbă mâna pe pieptul lui, după care ajunse la gât şi şi-o trecu peste locul în care îşi făceau de obicei apariţia branhiile lui. îl zgârie cu unghiile-i vopsite – un adevărat semn de stăpânire. Nu doar asupra trupului lui, ci şi asupra a ceea ce era şi a ceea ce fusese el cândva.

Degetele ei i se încleştară pe gât. O invitaţie, de data asta.

Regina Viperă îşi trecu din nou buzele peste urechea lui şi îi şopti:

- **Să vedem câtă energie ai acum, Tharion.**

- **Nu putem să îl lăsăm pe Tharion aici, pur şi simplu!**

- **Crede-mă, Holstrom, Căpitanul Oarecare îşi poate purta singur de grijă.**

Aflat de cealaltă parte a mesei şubrede, Ithan se încruntă cât putu de tare la Tristan Flynn. Declan Emmet şi iubitul lui, Marc, discutau cu un vânzător de la unul dintre numeroasele

standuri din Piaţa de Carne. Vanirul cu cap de bufniţă era a treia persoană cu care vorbiseră în noaptea aceea, sperând să afle veşti despre prietenii lor dispăruţi – al doisprezecelea derbedeu pe care îl contactaseră în ultimele două zile.

Iar Ithan începuse să se cam sature de vorbăria lor goală, îndeajuns de mult încât să îl tachineze pe Flynn:

- Asta fac Feele? îşi lasă prietenii să sufere?

- Să te ia naiba, lupule! răspunse Flynn, însă nu-şi luă ochii de la Declan şi de la Marc, care îl trăgeau de limbă pe vânzător.

Până şi Flynn, cu toată firea lui imperturbabilă, acum avea pungi sub ochi. Zâmbise arareori în ultimele câteva zile, părând să fi dormit la fel de puţin ca şi Ithan.

Cu toate astea, Ithan îi sări la gât.

- Deci viaţa lui Ruhn înseamnă mai mult decât...

- Ruhn e într-o afurisită de *temniţă*, torturat de Asteri! se răsti Flynn. Tharion se află aici pentru că a dezertat. O alegere pe care a făcut-o singur.

- Tehnic vorbind, şi Ruhn a ales să meargă în Oraşul Etern...

Flynn îşi trecu mâinile prin părul castaniu.

- Dacă ai de gând să te tot plângi, cară-te naibii de aici!

- Nu mă plâng. Doar spun că un prieten al nostru se află într-o situaţie neplăcută, literalmente *chiar acolo*, iar noi nici măcar nu încercăm să îl ajutăm, spuse Ithan, arătând spre cel de al doilea etaj al depozitului cavernos, spre uşa ca oricare alta ce ducea spre odăile private ale Reginei Vipere.

- Repet, Ketos a dezertat. Nu prea putem să facem mare lucru.

- Era disperat...

- Cu toţii suntem disperaţi, ce naiba, murmură Flynn, privind cum un bărbat draki trecea pe lângă ei, cărând un sac plin cu ceva ce mirosea a carne de elan, după care oftă, adăugând: Serios, Holstrom, întoarce-te acasă! Odihneşte-te!

Ithan privi din nou chipul extenuat al lordului Fee.

- Şi, adăugă Flynn, ia-o şi pe ea cu tine!

Dădu din cap spre femela care şedea, dreaptă ca lumânarea, la o masă din apropiere, în alertă şi încordată. Cele trei silfe de foc îi atârnau pe umeri, moţăind.

Da, celălalt lucru care îl frustrase pe Ithan în ultimele zile era faptul că trebuia să facă pe dădaca lui Sigrid Fendyr.

Ar fi fost mai înţelept din partea lor să o fi lăsat în casa bărbaţilor Fee, care, presupunea el, era acum şi casa lui, însă ea refuzase. Voise cu orice preţ să îi însoţească.

Iar acum insista să vadă şi să afle *totul.* Dacă el crezuse că avea să se târască din acvariul ei de mistică şi să se facă mică de frică, se înşelase. De două zile, era o pacoste pe capul lui, voind să afle istoria completă a neamului Fendyr, a inamicilor lui, a inamicilor lui Ithan... orice şi tot ce se petrecuse în timp ce fusese prizoniera Astronomului.

Sigrid nu le spusese prea multe despre trecutul ei – nici măcar o iotă despre taică-său, a cărui istorie nici nu o ştiuse decât după ce o pusese Ithan la curent. Astfel, ea aflase că masculul fusese, cu mult timp în urmă, Primul Aparent, până când sora lui, Sabine, îl provocase şi câştigase. Ithan crezuse că aceasta îl ucisese pe tatăl lui Sigrid, dar se părea că ea nu făcuse decât să îl exileze. Iar Sigrid se născuse în exil. Orice altceva se mai întâmplase după aceea, rămăsese un mister. în parte, Ithan nu voia să ştie cât de cumplite trebuiseră să fi fost acele circumstanţe încât să îl facă pe un Fendyr să îşi vândă moştenitoarea Astronomului – să îi vândă o *Alfa.* ’

Acum, moştenitoarea cu pricina stătea mută ca un peşte, fiindcă mai devreme nu apucase să

facă mai mult de doi paşi în Piaţa de Carne, că se şi întrebase cu voce tare, surâzând dispreţuitor:

- Cine ar vrea să facă cumpărături într-un loc atât de dezgustător?

Astfel, ea le îngreunase numaidecât şi nespus de mult munca lui Declan şi lui Mark, fiindcă stârnise mânia tuturor vânzătorilor care o auziseră.

Reţeaua de zvonuri de aici făcea ca ei să fie auziţi cu toţii.

Aşa că Flynn îi poruncise să stea singură. Ei bine, singură cu mica ei clică de foc. Oriunde mergea Sigrid, mergeau şi silfele.

Ithan nu ştia dacă legătura dintre ele se datora anilor petrecuţi în acvariu, vreunei traume prin care trecuseră împreună, sau pur şi simplu faptului că erau femele într-o casă foarte masculină, însă toate patru la un loc îi dădeau dureri de cap.

- E prea periculos pentru ea să se afişeze în public, pledă Flynn. Oricine poate să raporteze că a văzut-o.

- Nimeni nu ştie cine e. Pentru ei, e doar un lup.

- Da, şi nu e nevoie decât ca Amelie sau Sabine să afle că eşti însoţit de o femelă lup, pentru ca ele să îşi dea seama numaidecât. Sunt uimit că încă n-au dat fuga încoace.

- Sabine e nemiloasă, dar nu e proastă. N-ar porni o luptă pe teritoriul Reginei Vipere.

- Aşa e. Va aştepta să trecem în CBD şi apoi ne va prinde într-o ambuscadă.

îngerii ignorau de multă vreme orice se întâmpla pe străzi în districtul lor, prea preocupaţi de acel du- te-vino continuu din turnurile lor semeţe.

Ithan se uită urât la Flynn. în mod normal, se înţelegea bine cu el, ba chiar îl plăcea. Dar de când Ruhn, Hunt şi Bryce dispăruseră...

Dispăruseră nu era cuvântul potrivit. Ruhn şi Hunt fuseseră luaţi prizonieri, iar Bryce... Nimeni nu ştia ce se întâmplase cu ea. De aceea se şi aflau aici, umblând după orice informaţii de care puteau face rost după ce căutările pe calculator ale lui Declan fuseseră în zadar.

Orice informaţii despre Bryce, Ruhn, Athalar...

Erau disperaţi să afle orice. Să găsească o direcţie. O scânteie care să le lumineze calea. Ceva mai bun decât să stea pe dosurile lor şi să nu ştie nimic.

Ithan aruncă o privire la scaunul pe care şedea. Momentan, şi *el* stătea pe dosul lui. Şi nu ştia nimic.

înainte să îl cuprindă sila de sine, se ridică şi se duse cu paşi apăsaţi la Sigrid, care îi urmărea din priviri pe clienţii abjectei Pieţe de Carne. îşi îndreptă spre el ochii căprui, plini de iritare şi de dispreţ.

- Ăsta e un loc rău.

Ce să îţi spun! se abţinu Ithan de la a-i răspunde.

- Locul ăsta îşi are rolul lui, se mulţumi el să spună, ambiguu.

Casa bărbaţilor Fee era singurul loc în care se gândise să o aducă pe femela lup, după ce o scosese din acvariul Astronomului. Avea nevoie de aliaţi. Aşa că rămăsese acolo, în timp ce Flynn şi Declan Emmet se prefăceau că totul era normal în lumea lor. în timp ce continuau să lucreze pentru Aux, în timp ce absenţa Prinţului Ruhn era considerată un concediu necesar.

Ithan aşteptase să îşi facă apariţia niscaiva soldaţi. Sau asasini, trimişi de Asteri, de Sabine ori de Astronom.

Şi totuşi, nimeni nu îi luase la întrebări. Nimeni nu îi interogase. Nu îi arestase. Regele Toamnei nici măcar nu îi iscodise în vreun fel pe Flynn şi pe Dec, deşi ştia, fără îndoială, că fiul lui păţise ceva. Şi că oriunde s-ar fi dus Ruhn, cei mai buni doi prieteni ai lui ar fi mers cu el.

Locuitorii obişnuiţi habar n-aveau ce se întâmpla în Oraşul Etern. Ce-i drept, nici Ithan şi nici războinicii Fee nu prea ştiau mare lucru, dar aveau cunoştinţă de faptul că prietenii lor intraseră în fortăreaţa Asterilor şi că nu mai ieşiseră din ea. Asterii, celelalte puteri implicate... ştiau că Ithan şi ceilalţi fuseseră, la rândul lor, amestecaţi în acea acţiune, chiar dacă nu direct. Şi totuşi nu încercaseră să îi pedepsească.

Nu era un gând liniştitor.

Sigrid îşi înclină capul, cu o curiozitate de lup.

- Vii des aici?

Dacă ar fi stat de vorbă cu oricine altcineva, poate că Ithan ar fi glumit pe tema vorbelor care se spun atunci când vrei să agăţi pe cineva, dar Sigrid nu ştia ce însemna umorul şi nici nu îi păsa de aşa ceva. Ţinând cont de tot ceea ce îndurase ea, nu o putea învinui. Aşa că el se mulţumi să răspundă:

- Vin aici la nevoie, adus de sarcinile pe care le îndeplinesc pentru Aux sau atunci când mi-o cere haita. Dar asta se întâmplă rareori, slavă zeilor!

Femela lup strânse din buze.

- Astronomul frecventa locul acesta.

Ithan îşi aminti că, în ziua în care se întorsese în casa Astronomului ca să o elibereze, bătrânul fusese în locul ăsta, ca să cumpere o piesă pentru acvariul ei.

- Ai idee de la cine face cumpărături aici?

Era mai degrabă o întrebare de complezenţă.

Sigrid aruncă o privire în jur. Dacă ar fi fost în forma ei de lup, fără îndoială că şi-ar fi ciulit urechile, captând fiecare sunet. Fără să îşi mute privirea de la piaţa care fremăta de lume, ea răspunse:

- L-am auzit cândva pomenind de un satir. Unul care vinde săruri şi tot felul de alte lucruri.

Ithan aruncă o privire la balcoane, privind cu atenţie uşa verde a locuinţei satirului. Ştia întocmai despre cine era vorba, mulţumită tuturor acelor vizite din trecut, făcute în timp ce lucra pentru Aux. Acel infractor mărunt făcea negoţ cu tot soiul de mărfuri de contrabandă.

Sigrid îşi dădu seama că el urmărea din priviri ceva anume, drept care se uită şi ea în aceeaşi direcţie.

- Acolo locuieşte?

Ithan dădu încet din cap, adeverind.

Sigrid sări în picioare, cu ochii lucindu-i de mânie.

- Unde te duci? întrebă Ithan, aţinându-i calea.

Silfele se treziră din somn şi se agăţară de părul
lung şi şaten al lui Sigrid, ca să nu cadă de pe umerii ei.

- Am terminat? întrebă Malana, căscând.

- Suntem îngrozitor de plictisite, spuse şi Sasa, întinzându-şi trupul plinuţ pe gâtul lui Sigrid.

Rithi, cea de a treia soră, îngână a încuviinţare.

Sigrid le ignoră pe silfe şi se întoarse spre Ithan, dezvelindu-şi dinţii.

- Vreau să văd de ce acestui satir i se pare adecvat să le vândă unora precum Astronomul...

- N-am venit aici ca să dăm de necaz, spuse Ithan fără să se clintească din calea ei.

însă ea îl ocoli pur şi simplu cu paşi apăsaţi, ca o adevărată Fendyr. O forţă a naturii, care abia începuse să se dezlănţuie.

Fără să mai ţină seama de obârşia ei nobilă, Ithan o apucă de braţ.

- Nu te duce acolo, sus, mârâi el cu voce scăzută, înfigându-şi degetele în braţul ei ciolănos.

Sigrid îşi coborî privirea spre mâna lui, iar apoi îl privi drept în faţă. Nasul i se încreţi de furie.

- Sau ce? întrebă ea pe un ton poruncitor, de Alfa.

Ithan simţi până în măduva oaselor imboldul de a
se supune, de a se pleca în faţa ei şi de a se da deoparte.

însă se împotrivi, îi ţinu piept dezlănţuindu-şi propria putere, încercând să o domine. Poate că cei din neamul Fendyr fuseseră Alfa generaţii la rând, dar nici cei din spiţa Holstrom nu erau nişte papă- lapte. Şi ei erau Alfa: lideri şi războinici, la rândul lor.

Nici vorbă să îi permită acestei femele să îl trateze ca pe un nimic, chiar dacă ea era o Fendyr.

Se auzi cum picioarele scaunului pe care stătea Flynn zgâriară podeaua, însă Ithan nu-şi luă privirea de la Sigrid. Bărbatul Fee păşi apăsat şi, ajungând lângă ei, le şopti printre dinţi:

- Care naiba e problema voastră? Mergeţi şi mârâiţi unul la altul într-un loc în care să nu vă vadă toată lumea din afurisita asta de Piaţă de Carne.

Ithan îşi arătă dinţii. Sigrid facu la fel.

Fără să îşi ia privirea de la ea, Ithan îi spuse lui Flynn:

- Vrea să îl întrebe pe vânzătorul de sare despre legătura lui cu Astronomul. E vorba de satirul care a dat de bucluc anul trecut.

Flynn oftă, ridicându-şi privirea spre tavanul de lemn.

- Nu e momentul potrivit să porneşti un război personal, drăguţă!

în cele din urmă, Sigrid îşi luă privirea de la Ithan, deşi lupul din el ştia că asta nu însemna că se dădea bătută în lupta dintre voinţele lor, ci că găsise un alt adversar pe care să îl înfrunte.

- Nu-mi vorbi de parcă aş fi o femelă obişnuită! îi spuse, furioasă, lui Flynn, care îşi ridică mâinile, pentru ca apoi ea să îşi întoarcă din nou capul spre Ithan. E dreptul meu...

- Ba nu ai nici un drept! se auzi o voce masculină în spatele ei.

Marc. Metamorful leopard se apropiase de ei cu o graţie suprafirească. Chiar dacă purta blugi şi un tricou cu mâneci lungi, masculul avea în continuare o mină profesionistă.

- Din moment ce, practic, nici măcar nu exişti, adăugă el. Eşti o fantomă din toate punctele de vedere.

Sigrid se întoarse lent şi buza i se încreţi.

- Ţi-am cerut cumva părerea, *felină?*

în mod normal, Ithan s-ar fi bucurat să aibă parte de ceva rivalitate între metamorfi. Marc fiind, însă, un mascul bun, dispreţul ei era întru totul nemeritat. Declan veni agale lângă iubitul lui şi îl cuprinse cu braţul pe după umerii-i laţi.

- Cred că a trecut ora de culcare a cuiva.

Sigrid mârâi, însă silfele i se desprinseră de pe umeri şi plutiră în faţa ei, iar Sasa spuse, îngrijorată:

- Siggy, *suntem* aici ca să facem... alte lucruri. Am putea să ne întoarcem altădată.

Auzind porecla, Ithan abia reuşi să îşi înăbuşe râsul. O fiinţă atât de puternică şi de hotărâtă precum femela din faţa lui, nu avea de ce să fie numită *Siggy.*

- Data viitoare când o să ni se dea voie să ieşim din casă, răspunse Sigrid, zbârlindu-se. Peste câteva zile sau săptămâni.

- Ţin să îţi amintesc că în momentul de

faţă eşti principalul duşman al lui Sabine, mormăi Declan.

- N-are decât să vină să mă găsească! răspunse Sigrid pe un ton plin de hotărâre. Am o răfuială de încheiat cu ea.

- Luna, ai milă de mine! bombăni Flynn.

Ithan ar fi putut să jure că le văzuse pe silfe, care tocmai se aşezau la loc pe umărul lui Sigrid, dând din cap în semn de încuviinţare. Lordul Feelor se întoarse spre Declan şi Marc.

- Aţi aflat ceva?

Cei doi clătinară din cap.

- Nu. Se pare că Asterii au blocat informaţiile. Nu intră nimic, nu iese nimic.

Se aşternu tăcerea, grea şi încordată.

Sigrid întrebă:

- Ce urmează acum?

Ieşise din acvariu doar de două zile şi deja îşi asuma rolul de lider, fie că îşi dădea sau nu seama de asta. O adevărată Alfa, care se aştepta să i se răspundă... şi să fie ascultată.

- Vom continua să încercăm să aflăm ce se petrece, răspunse Declan, ridicând din umeri.

Flynn pufni, exasperat, iar apoi se trânti din nou pe scaun.

- N-am făcut nici un progres în două zile: Ruhn şi Athalar sunt ţinuţi prizonieri sub acuzaţia că ar fi trădători. Asta e tot ce ştim.

Era tot ce reuşise să spicuiască sursa din Oraşul Etern a lui Marc. Nimic altceva.

Declan se lăsă moale pe un scaun şi se frecă la ochi cu degetul mare şi cu arătătorul.

- Ştiţi, avem noroc că nu suntem şi noi în temniţele alea!

- Trebuie să îi scoatem de acolo, spuse Flynn, încrucişându-şi braţele musculoase.

Rithi, pe umărul lui stâng, facu un gest identic.

- Urd ştie în ce stare or fi, murmură Declan pe un ton sumbru. Probabil că vom avea nevoie de vrăjidoctoriţă.

- Şi magia ta poate să vindece, replică Flynn.

- Da, adeveri Dec, clătinând din cap, dar, la genul de răni pe care le-ar avea ei, ar trebui să lucrez împreună cu o echipă de profesionişti instruiţi.

Tăcură iarăşi cu toţii, gândindu-se la ce fel de răni ar fi necesitat o echipă de vrăjidoctoriţe. Tăcerea lor era apăsătoare şi jalnică.

- Şi unde am merge după ce îi eliberăm? întrebă Declan, ridicându-şi capul. Nimeni de pe Midgard nu ne-ar putea ascunde sau adăposti.

- Ce ziceţi de nava celor din neamul Apelor? întrebă Flynn. Cea pe care s-au îmbarcat la Ydra. Nava aceea a scăpat de bărcile Omega. Şi pare să se şi priceapă destul de bine să se ascundă de Asteri.

- Flynn...! îl avertiză Marc, aruncând o privire spre piaţa care fremăta de lume, spre toate acele urechi care ascultau.

Ithan şopti:

- Tharion ne-ar putea ajuta să urcăm la bordul ei.

Se aştepta ca, auzind despre posibilitatea ca Ketos
să îi ajute, Flynn să îşi dea ochii peste cap, însă el se mulţumi să arunce o privire la cel de al doilea etaj şi să spună:

- Nu poate să iasă din piaţă.

Nici unul dintre ei nu îl mai văzuse pe triton de când acesta plecase spre Pangera. însă aflaseră unde anume se găsea, mulţumită unei bucăţi de hârtie de un verde fosforescent. Aceasta fusese lipită pe stâlpul unui felinar şi anunţa un meci în care Tharion era vedeta şi care urma să aibă loc în arena de lupte a Reginei Vipere. Era destul de limpede ce se întâmplase: tritonul dezertase de la Curtea Albastră şi dăduse fuga aici.

- Atunci, îl întrebăm pe Tharion despre cum anume le putem transmite un mesaj, replică Ithan.

Declan clătină din cap.

- Şi apoi, ce? Vom locui cu toţii pe veci în ocean?

Ithan se foi. Dacă ar fi avut parte de o astfel de soartă, lupul din el ar fi luat-o razna. N-ar mai fi putut niciodată să alerge liber, să răspundă chemării lunii...

-*Ea* a locuit într-un acvariu. Doar zeii ştiu cât timp! spuse Flynn, mutându-şi brusc privirea spre Sigrid. Cred că ne-am descurca într-un submarin comod, de mărimea unui oraş.

Sigrid tresări; o scăpare faţă de mina înfumurată pe care o afişa de obicei.

- Ai grijă, îl avertiză Ithan pe Flynn.

Silfele zburară la Sigrid, şoptindu-i vorbe de alinare, iar flăcările le deveniră de un zmeuriu închis. însă ea se ridică în tăcere de pe scaun şi se îndreptă spre un vânzător de opale din apropiere. Hanoracul şi pantalonii de la Ithan atârnau pe silueta ei zveltă, unduindu-se la fiecare pas.

- Trebuie să îi aminteşti să îşi spele părul, şopti Dec, aruncându-i o privire îngrijorată.

Sigrid nu ştiuse ce era şamponul. Sau săpunul. Sau balsamul. Nu ştiuse nici măcar ce era un duş şi refuzase să intre sub jetul de apă până în clipa în care o făcuse Ithan, complet îmbrăcat, ca să îi arate că era în siguranţă, că duşul nu era un soi de versiune a acvariului.

Nici nu dormise vreodată într-un pat adevărat. Sau, cel puţin, nu îşi amintea să o fi făcut.

- în regulă, spuse Declan, atrăgându-le din nou atenţia asupra subiectului discuţiei. E limpede că nu aflăm nimic întrebând în jur, dar ia să ne gândim puţin... Ruhn trebuie să fie în viaţă. Asterii nu l-ar ucide numaidecât... E o prezenţă politică prea importantă.

- Aşa că haideţi să îl salvăm înainte să fie prea târziu! insistă Flynn. Pe el şi pe Athalar.

- Cum rămâne cu Bryce? întrebă Declan pe un ton atât de scăzut, încât părea mai degrabă o şoaptă.

- Nu mai e, răspunse Flynn, încordat. S-a dus cine ştie unde.

Lui Ithan nu îi plăcu tonul lui. Chiar deloc.

- Ce?! Crezi că Bryce a dat pur şi simplu bir cu fugiţii? întrebă el. Crezi că i-ar lăsa de bunăvoie pe Ruhn şi pe Hunt în ghearele Asterilor? Fii serios!

Flynn se lăsă în spate pe scaun.

- Ai tu o idee mai bună despre locul în care ar putea fi ea?

Ithan îşi înfrână imboldul de a-l pocni pe lordul Feelor în gât. El îşi reaminti că Flynn era furios şi speriat. Şi că suferea.

- Bryce nu renunţă la cei pe care îi iubeşte. Dacă s-a dus undeva, înseamnă că e vorba despre ceva important.

- Nu contează unde s-a dus, fu de părere Flynn. Ştiu doar că trebuie să îl scoatem pe Ruhn de-acolo înainte să fie prea târziu.

Ithan aruncă din nou o privire la etajul al doilea, jucătorul de sunball din el calculând, analizând...

Dec îl apucă pe Flynn de umăr şi îl strânse tare.

- Uite ce e, nava celor din neamul Apelor nu e o idee rea, dar va trebui să gândim pe termen lung. Să ne luăm în calcul şi familiile.

- Din partea mea, părinţii şi soră-mea pot să se ducă în Hei! spuse Flynn.

- Ei bine, eu îmi doresc ca familia mea să fie în siguranţă! se răsti Declan. *Dacă* îi vom salva pe Ruhn şi pe Athalar, trebuie să ne asigurăm că nimeni altcineva nu va mai fi prins în schimbul de focuri.

Dec se uită la Ithan, iar acesta ridică din umeri. El nu mai avea pe cine să avertizeze. Oare, dacă ar fi dispărut, i-ar fi dus cineva lipsa? Singura lui datorie era să o protejeze pe lupoaica ce se afla acum în faţa standului de vizavi de ei. Şi o proteja dintr-un soi de speranţă prostească, nădăjduind că Sigrid ar fi putut... nici el nu ştia ce anume. Să o provoace şi să o învingă pe Sabine? Să schimbe direcţia periculoasă în care îi ducea Sabine pe lupi? Să umple golul lăsat de Danika?

Era scăpată de sub control. O Alfa, da, dar una care nu fusese instruită. Impulsurile îi erau haotice, prea imprevizibile. în timp, poate că ar fi deprins aptitudinile necesare, însă timpul nu era aliatul lor în ultima vreme.

Aşa că Ithan spuse:

- Vreţi să îi salvăm pe Ruhn şi pe Athalar? Nava celor din neamul Apelor e singurul mod în care putem să traversăm oceanul neobservaţi. Poate că cei de pe ea ar şti cum i-am putea scoate pe prizonieri din temniţă. Dacă avem noroc, poate că ne-ar şi ajuta să o facem, adăugă el, arătând spre cel de al doilea etaj şi conchizând: Tharion este biletul nostru de intrare.

- Pare convenabil, dacă ne gândim că tocmai insistai că trebuie să îl ajutăm să evadeze de aici, fu de părere Flynn.

- Doi iepuri dintr-o lovitură.
- Tharion nu poate să plece, murmură Marc, dus pe gânduri, dar nu îl opreşte nimic să stea de vorbă cu noi. Poate că ne va oferi nişte date de contact.
- Putem să aflăm într-un singur mod, spuse Ithan.

Flynn oftă, gest pe care Ithan îl luă drept încuviinţare.

- Cineva trebuie să îi spună să se ducă acasă, mormăi el, arătând cu degetul peste umăr, spre Sigrid.

- Şi să o însoţească, adăugă Dec.

- Nu eu! exclamară Flynn şi Ithan în acelaşi timp.

Declan îşi întoarse brusc capul spre Marc şi spuse, înainte ca leopardul să priceapă ce se întâmplă:

- Nu eu.

Marc îşi frecă tâmplele.

- Amintiti-mi cum se face că voi trei sunteti consideraţi unii dintre cei mai temuti războinici din oras.

Dec se mulţumi să îl sărute pe obraz.

Marc oftă.

- Dacă eu trebuie să o duc pe *Siggy* acasă, atunci Holstrom trebuie să îi spună.

Ithan dădu să zică ceva, dar... fie. Zâmbindu-le ironic celorlalţi, se duse să o ia pe Alfa şi, astfel, să îl scutească de întrebările ei nesfârşite pe vânzătorul de opale.

- De unde ştii că aduce noroc, dragoste sau bucurie? Ce legătură au culorile? Ce dovezi ai că funcţionează?

Nu îsi dădea seama dacă nevoia aceasta a ei de a

>

lua la întrebări pe toată lumea şi de a se îndoi de toate lucrurile provenea din curiozitate, acumulată în anii petrecuţi în acvariu, sau dacă era pur şi simplu o caracteristică Alfa. O nevoie de a avea ordine în lume.

Ithan o atinse pe Sigrid pe cot, ca să îşi anunţe prezenţa, dar ea tresări din nou. Ithan se facu un pas în spate, cu mâinile ridicate, sub privirea precaută a negustorului de

opal.

- Scuze!

Lui Sigrid nu îi plăcea să fie atinsă. îl lăsase să o atingă o singură dată, atunci când o spălase pe păr în prima noapte, fiindcă nu ştiuse să o facă singură.

Ithan îi facu semn să se întoarcă la ceilalţi, iar ea merse alături de el, dar rămase la o distanţă considerabilă. Cei mai mulţi lupi aveau nevoie de atingere, ba chiar tânjeau după ea. Oare Sigrid fusese privată de acest instinct după toţi anii pe care şi îi petrecuse în acvariu?

Dacă privea lucrurile din această perspectivă, lui Ithan îi era greu să se enerveze pe ea.

- Cum te obişnuieşti cu asta? întrebă Sigrid, a cărei voce acoperi sfârâitul cărnii ce se gătea şi tocmeala cumpărătorilor.

În spatele ei, silfele încă zăboveau lângă grămada de opale, exclamând în timp ce priveau pietrele. Sigrid nu reuşea să priceapă cum de silfele se adaptaseră atât de rapid la această lume stranie şi vastă. Doar şi ele fuseseră ţinute captive de Astronom în inelele lui!

Ithan întrebă:

- Cum te obişnuieşti cu ce anume?

Sigrid îşi privi mâinile şi trupul zvelt, înveşmântat în hanorac. Cumpărătorii care treceau pe lângă ei o observau – îl observau – şi îi ocoleau.

- Cu senzaţia că ai fost abandonat într-un trup aflat în putrefacţie.

Ithan clipi.

- Eu..., se bâlbâi el, neputând să îşi închipuie cum ar fi fost să se afle în locul ei, să capete brusc un trup din carne, din sânge şi din oase după ani de imponderabilitate în acvariul izolator. Ai nevoie doar de timp, adăugă.

Sigrid îşi coborî privirea. Acela nu părea să fie răspunsul pe care îl căuta.

- Sigrid, te... te descurci grozav, murmură

el.

Ura felul în care o spusese, de parcă încă ar fi fost
căpitanul unei echipe de sunball, iar ea, una dintre coechipierele lui, dar...

- De ce îmi tot spui aşa? întrebă ea.

- E numele ales de Sasa pentru tine, răspunse Ithan, zâmbindu-i uşor, prieteneşte.

- De ce am nevoie de un nume? Doar am trăit atâta vreme fără să am unul!

- O Alfa ar trebui să aibă un nume. O *persoană* ar trebui să aibă unul. Astronomul şi-a îngăduit să treci prin Cădere. Asta înseamnă că vei trăi secole la rând.

Forţată, Sigrid îi dezvăluise că trecuse cumva prin Cădere în acvariul izolator. Nu ştiuse să îi spună când sau cum, însă Ithan se simţise uşurat să afle că ea beneficia de acea protecţie.

- Nu vreau să vorbesc despre Cădere, spuse ea pe un ton sec, rece.

- Nici eu.

I-ar fi plăcut să afle amănunte legate de ceea ce trăise Sigrid, dar nu acum, fiindcă tocmai ajunseseră la cei trei care îi aşteptau. în cele din urmă, silfele plecară de la standul cu opale şi veniră degrabă la ei, semănând cu trei pene de foc care se prelingeau prin depozitul complet uscat.

- Deci mergem pur şi simplu şi batem la uşă? întrebă Flynn, arătând spre uşa de metal, ca de seif, de la capătul scărilor, care era cea a bârlogului privat al Reginei Vipere.

Marc îl privi cu subînţeles pe Ithan. Oare acesta îi spusese lui Sigrid că el, Marc, avea să o însoţească acasă?

Ithan se crispă, iar Marc se uită urât la el, înţelegând că cel dintâi nu o făcuse.

Privirea leopardului părea să îl acuze de laşitate.

însă apoi se încordă, încremenind într-o manieră suprafirească.

- Tăceţi din gură!

Ceilalţi îl ascultară, cei doi bărbaţi Fee ducându-şi mâna la pistoalele de la şold. Piaţa de Carne continuă să freamăte de lumea care, habar neavând de vreun pericol, vindea, făcea troc sau se hrănea. Şi totuşi...

Marc privi lucarnele depozitului cu ochii lui cafenii-roşiatici. Adulmecă.

Ithan făcu la fel.

Fiind metamorfi, aveau simţurile mai ascutite

*> >

decât Feele.

Dinspre intrarea din spatele lor se scurse în noapte un amestec de mirosuri venite din arenă, precum şi duhoarea canalelor aflate dincolo de ea... Şi mirosul lupilor care se apropiau.

CAPITOLUL 3

- Nu ştiu în ce limbă e scris tatuajul, insistă Bryce. Prietena mea m-a tatuat pe când îmi pierdusem cunoştinţa...

> ş

- Nu *minţi*, o avertiză Rhysand pe un ton uşor ameninţător.

>

Avea să o ucidă. Indiferent în ce limbă era tatuajul, se părea că existenţa lui însemna

ceva atât de rău, încât ar fi putut foarte bine să scrie *înjunghie-mă aici.*

Amren se duse cu paşi apăsaţi în spatele lui Bryce şi se uită lung la tatuajul care, fără îndoială, încă strălucea de sub tricoul ei alb.

- Simt ceva în litere..., spuse ea, iar Bryce se încordă. Aduceţi-o pe Nesta!

Azriel murmură:

- Cassian nu va fi deloc fericit.

- Cassian se va consola în cele din urmă. Iar Nesta va reuşi să simtă mai bine decât mine.

Bryce se întoarse spre Amren şi spre Azriel, iar cea dintâi insistă:

- Adu-o, Rhysand!

Bryce îşi îndoi genunchii, adoptând o postură defensivă. Oare avea să doară tare? Oare avea vreo sansă să...

>

Rhysand se facu din nou nevăzut.

înainte ca Bryce să apuce să se ridice în

picioare, Rhysand se şi întoarse, urmat de o femeie cunoscută, cu părul de un castaniu auriu. La fel ca mai devreme, în foaier, ea era îmbrăcată în haine de piele închise la culoare, asemănătoare celor purtate de Azriel şi de Rhys. Părea calmă şi imperturbabilă. O războinică.

îşi trecu privirea de un gri albăstrui peste Bryce.

Aceasta din urmă se lăsă din nou pe scaun, cu mişcări lente şi aproape amorţite. Orice s-ar fi ascuns în ochii aceia...

Femeia le şopti celorlalţi, pe un ton sec, aproape plictisit:

- V-am spus mai devreme: poartă ceva Făurit. Pe lângă sabie.

- Făurit? o întrebă Bryce, renunţând la orice precauţie, pe nou-venită, despre care presupunea că era Nesta.

în acelaşi timp, Amren arătă spre spinarea lui Bryce şi întrebă:

- E vorba despre tatuajul acela?

Nesta se mulţumi să răspundă:

-Da.

Cu toţii o priviră iarăşi lung pe Bryce, expresiile rămânându-le indescifrabile. Oare care dintre ei avea să o atace primul? Patru la unu... îşi dădu seama că nu avea cum să scape cu viaţă.

Amren îi şopti lui Rhysand:

- Tu alegi ce să facem cu ea.

Bryce strânse din dinţi. Chiar dacă nu întrezărea nici o şansă de a învinge – pe Hei, nici vorbă să moară întinsă pe jos! Avea să lupte în orice fel cu putinţă...

Arogantă şi rece, Nesta facu semn din bărbie spre Bryce, spunându-i:

- Te poţi lupta cu noi, dar vei pierde.

La naiba cu toate astea! Bryce o privi în ochi pe femeie şi văzu că în privirea ei licărea o voinţă de oţel.

- Dacă încercaţi să atingeţi tatuajul, veţi afla de îndată de ce Asterii mă vor moartă cu atâta îndârjire!

Regretă numaidecât riposta. Azriel îşi duse mâna la pumnalul de la şold. însă Nesta se apropie pur şi simplu de ea, neimpresionată şi neintimidată.

- Ce este? o întrebă ea pe Bryce, arătând

spre spatele acesteia. Cum de ai pe piele o scriere... Făurită?

- Nu vă pot răspunde la întrebare decât dacă îmi spuneţi ce naiba înseamnă *Făurită.*

- Nu-i destăinui nimic! o avertiză Amren pe Nesta, iar apoi arătă spre uşă, adăugând: Ţi-ai făcut treaba şi ne-ai spus ce trebuia să ştim. Ne vedem mai târziu.

Văzând că era alungată, Nesta ridică din sprâncene. O privi tăios pe Bryce şi îi zâmbi acru, spunând:

- Să ştii că e în interesul tău să colaborezi cu ei.

- Aşa mi s-a zis şi mie, răspunse Bryce, încleştându-şi degetele pe marginile scaunului şi vârându-şi-le sub coapse, ca să nu facă vreo prostie.

Nesta observă mişcarea şi ochii îi licăriră de amuzament.

- Vizitatoarea noastră are nevoie de odihnă, spuse Rhysand, pornind spre uşă cu paşi apăsaţi şi graţioşi.

Odată ordinul dat, Amren şi Azriel îl urmară cu paşi mari, iar Nesta le facu la fel doar după ce se mai uită preţ de o clipă la Bryce, căreia o îi aruncă o privire zeflemitoare şi sfidătoare.

Cu toate astea, pe când Azriel ajunse în prag, Bryce îl întrebă, impulsivă, pe războinicul înaripat:

- Sabia... Unde e?

Azriel se opri, privind peste umăr.

- într-un loc sigur.

Bryce îl privi în ochi la fel de rece precum o privea şi el, ea având mina aceea despre care Ruhn crezuse mereu că aducea atât de mult cu cea a tatălui lor. Chipul pe care Bryce şi-l arăta foarte rar celorlalţi.

- Sabia îmi aparţine. O vreau înapoi.

Azriel răspunse, surâzând:

- Atunci, dă-ne un motiv bun ca să ţi-o înapoiem!

Timpul se scurse lent. Tăvi cu mâncăruri simple îşi făceau apariţia la intervale destul de regulate: pâine, tocăniţă de vită – sau, cel puţin, asta presupunea ea că era – şi brânză. Mâncăruri asemănătoare cu cele de acasă.

Până şi plantele aromatice îi erau cunoscute. Oare Feele din lumea în care ea se afla acum le aduseseră pe Midgard? Sau plantele precum cimbrul şi rozmarinul să fi fost cumva... universale? Răspândite în tot spaţiul?

Ori poate că Asterii aduseseră ierburile din lumea lor de baştină şi le plantaseră pe toate planetele cucerite.

Ştia că era un lucru prostesc la care să mediteze, că trebuia să se gândească la treburi mult mai importante decât ar fi fost o grădină intergalactică. însă îşi pierdu rapid interesul faţă de mâncare, iar să cugete la toate celelalte lucruri era pur şi simplu... prea copleşitor.

Nu mai veni nimeni să o vadă. Bryce se amuză luând din tocăniţă boabe de mazăre şi aruncându-le printre zăbrelele grilajului din centrul podelei, după care număra secundele lungi ce treceau până când auzea un *poc* şi apoi şuieratul şi răcnetul a orice ar fi stat la pândă acolo, jos.

Nu voia să ştie ce anume era acel *ceva.* Imaginaţia ei plăsmuia deja numeroase variante, cu toatele fiind înzestrate cu colţi ascuţiţi şi hămesite.

încercă uşa o singură dată. Nu era încuiată, însă golul ei era umplut de un văl de beznă, ascunzând vederii coridorul spre care dădea; blocând intrarea sau ieşirea oricui. îşi aprinse lumina stelară, dar până şi aceasta se stinse în faţa acelui întuneric.

Poate că era un soi de test perfid, pe care temnicerii ei i-l dădeau ca să vadă dacă *era în stare* să treacă de cele mai mari puteri şi apărări ale lor, în ideea de a-şi face o părere despre ea ca adversar. De a vedea ce anume făcea Cornul – sau orice parte *Făurită* a lui. Dar nu era nevoie să îşi folosească lumina stelară în întunericul acela ca să ştie că acesta nu putea fi înlăturat. îi simţea forţa până în măduva oaselor.

Bryce îşi răscoli mintea în căutarea unei alte tactici de evadare, amintindu-şi de toate lucrurile învăţate de la Randall, însă nici unul dintre ele nu o ajută să străpungă forţa aceea impenetrabilă.

Aşa că rămase locului. Şi mâncă. Şi le aruncă boabe de mazăre monştrilor de dedesubt.

Chiar dacă ar fi reuşit să evadeze de acolo, tot nu ar fi putut să părăsească planeta. Nu fără să o alimenteze cineva şi să activeze Cornul. Iar după spusele lui Apollion, puterea lui Hunt era mult mai compatibilă cu a ei decât puterea deţinută de alţii. Ce-i drept, Hypaxia o alimentase împotriva hăitaşului-pierzaniei, dar nu exista nici o garanţie că magia reginei vrăjitoare ar fi fost suficientă pentru a deschide o Poartă.

Şi oare avea *nevoie* de Poartă ca să ajungă acasă? Micah folosise Cornul de pe spatele ei pentru a deschide toate cele şapte Porţi din Oraşul Semilunii, aflate la distanţă de câteva cvartale. Atunci când aterizase aici, nu văzuse în apropiere nici o structură care măcar să aducă a Poartă. Doar o peluză ierboasă, râul şi casa pe care abia dacă reuşea să o distingă prin pâcla densă.

Numai pumnalul şi Azriel, care îl mânuia, fuseseră acolo. De parcă ea trebuia să fie neapărat *acolo*.

- Atunci când pumnalul şi sabia se vor reuni, la fel se va întâmpla şi cu popoarele noastre, şopti Bryce.

însă cu ce scop? Feele erau îngrozitoare. Din cât îşi dădea seama, cele de aici nu erau cu mult diferite de cele pe care le cunoştea. Iar Feele de pe Midgard îşi dovediseră din nou decăderea morală în primăvara aceea, când scoseseră persoane vulnerabile din vilele lor în timpul atacului demonilor. O dovedeau prin legile şi regulile lor, prin care le oprimau pe femei, ce erau tratate doar o idee mai bine decât nişte sclave. Bryce întorsese acele reguli împotriva lor în timpul echinocţiului de toamnă, ca să se căsătorească cu Hunt. însă, conform aceloraşi reguli, acum, practic, îi *aparţinea* lui. Era prinţesă, pentru numele lui Urd, şi totuşi era proprietatea bărbatului iară titlu cu care se căsătorise!

Poate că Feele nu meritau să fie reunite.

Dar asta nu îi rezolva problema: cum avea să scape de pe planeta asta, una dintre puţinele lumi care reuşiseră vreodată să îi alunge pe Asteri? Adică pe Daglani, sau cum s-or fi numit ei.

Bryce se sprijini de zidul celulei, cu genunchii la piept, şi încercă să îşi facă ordine în gânduri, luându-le la rând.

Se scurseră ore întregi. Nu îi veni nici o idee.

într-un târziu, se frecă pe faţă. Ajunsese din întâmplare în lumea din care proveneau Feele. Lumea din care veniseră Feele Născute din Stele: Theia, Pelias şi Helena. Din care provenea Sabia Stelară şi în care o aşteptase pumnalul pereche. Dacă Urd o trimisese aici cu o anumită intenţie... să fie a naibii de ştia care era aceea!

Sau cum avea să iasă din buclucul ăsta.

- Nu ar fi trebuit să o aducem cu noi, murmură Flynn în timp ce treceau, grăbiţi, pe lângă standurile din Piaţa de Carne, îndreptându-se spre o altă ieşire, care se afla în partea mai liniştită a depozitului. La naiba, Holstrom, ţi-am *spus*...

- Eu i-am poruncit să mă ia cu el, îl întrerupse Sigrid, mergând umăr la umăr cu Ithan, în timp ce silfele, acum de un galben pal, stăteau cocoţate pe umerii ei.

Ithan tresări pe dinlăuntru: o Alfa îi lua apărarea, îşi asuma răspunderea. Chiar dacă asta ar fi însemnat şi că *i se putea* porunci ceva. Ceilalţi Alfa sub a căror conducere trăise în ultimii câţiva ani îşi folosiseră puterea şi influenţa în folosul propriu. în felul ei pripit, Danika făcuse uz de poziţia ei pentru a-şi sprijini supuşii, însă Danika nu mai era. Ithan crezuse că nu avea să mai întâlnească pe cineva ca ea, dar poate că...

- Sabine ne-ar fi găsit oricum, indiferent dacă am fi fost aici sau acasă. Era doar o chestiune de timp, spuse el.

începură să străbată un lung coridor de serviciu, la capătul căruia se afla o uşă uzată de metal, pe care era scris, cu litere albe şi neregulate, *IEŞIRE.* Bineînţeles că aşa ceva sfida orice regulament, dar mai mult ca sigur că nici un inspector sanitar şi de siguranţă nu pusese vreodată piciorul în acea cloacă.

- Să ne despărţim? întrebă Dec. Să încercăm să îi atragem într-acolo?

- Nu, răspunse Marc, căruia îi scânteiau ghearele în vârfurile degetelor. Au simţul

mirosului prea ascuţit ca să nu îşi dea seama care dintre noi o însoţeşte pe Sigrid.

Parcă drept răspuns la vorbele lui, depozitul răsună de urlete. Ithan se încordă din cap până-n picioare. Recunoştea tonurile de tenor ale urletelor, care spuneau:

Prada încearcă să scape.

Scrâşni din dinţi ca să nu le răspundă, ca să nu dea glas urletului dinlăuntrul lui.

Lângă el, Sigrid era ca argintul viu. De parcă urletele acelea stârniseră o reacţie şi în ea.

- Deci o luăm la fugă, spuse Flynn. Unde să ne întâlnim dacă ne separăm pe parcurs?

întrebarea rămase suspendată între ei. Unde naiba ar fi fost în siguranţă în oraşul ăsta, pe planeta asta? Ţinând cont de legătura lor cu nişte trădători întemniţaţi, lista de opţiuni era al naibii de scurtă. Unde s-ar fi dus Bryce? Ar ii găsit pe cineva mai mare şi mai rău... sau măcar mai deştept. Poate că s-ar fi dus la galerie, pe care o protejau vrăjile de apărare, dar sanctuarul Jesibei Roga nu mai exista. Griffin Antichităţi nu fusese nici reparată, nici redeschisă. Le mai rămânea...

- Ne vedem la Comitium, hotărî Ithan. Isaiah Tiberian ne va adăposti.

Dec ridică dintr-o sprânceană.

- îl cunoşti pe Tiberian?

- Nu, dar Athalar e prietenul lui. Şi am auzit că e de treabă.

- Pentru un înger, bombăni Flynn.

- Mergem la îngeri? întrebă Sigrid, rostind fiecare cuvânt cu dispreţ şi scepticism.

Urletele din depozit se auziră mai aproape de ei:

Păşim împreună în întuneric.

- Nu îmi vine în minte altă opţiune, recunoscu Dec. Dar mergem la noroc. S-ar putea ca Tiberian să se ducă drept la Celestina.

- Guvernatorul e cumsecade, spuse Flynn.

- Nu am încredere în nici un arhanghel! se stropşi Marc. Se nasc şi cresc cu o putere necontrolată. Renunţă la traiul în familie ca să frecventeze academiile alea secretoase. Nu aşa se cresc indivizii echilibraţi. Indivizii *buni.*

Se opriră la ieşire, ascultând cu atenţie sunetele care se auzeau prin uşa de metal.

Bineînţeles că nu se simţea nici un miros prin ea, însă urletele din spatele lor se auzeau din ce în ce mai aproape. Cei din depozit, oricine ar fi fost ei, aveau să ajungă pe coridor în doar câteva clipe.

- Nu ne mai rămâne decât să ne urcăm într-o barcă şi să pornim spre coastă, spuse Flynn, privind la coridorul pe care îl lăsaseră în urmă, iar apoi dădu din cap spre Declan şi adăugă: Ştii să porneşti o barcă fără cheie?

Declan privi la uşa din faţa lor, cântărind riscurile.

- Da, deşteptule!

Se auzi din nou un urlet, de data aceasta, unul cunoscut.

- Amelie, şopti Ithan.

Dacă se întorceau, aveau să fie nevoiţi să lupte. Nu cu orice lupi, ci cu a doua cea mai puternică haită din Lunathion. Şi totuşi, să păşească pe uşa aceea şi să se piardă în oraşul nemilos, fără aliaţi siguri care să îi adăpostească...

Sigrid le făcu tuturor o favoare şi împinse uşa cu putere.

Iar acolo, pe aleea de dincolo de uşă, se afla Sabine Fendyr.

Ea râse, însă fără strop de bucurie. îl privi în ochi pe Ithan, plină de ură, iar apoi se întoarse spre Sigrid, ignorându-l vădit pe Ithan. Acesta nu însemna nimic pentru ea. Nu era nici măcar un lup demn să fie luat în seamă.

Ithan îşi dezveli colţii. Flynn, Dec şi Marc îşi traseră siguranţele pistoalelor.

Dar Sabine se mulţumi să îi spună lui Sigrid, printre colţii încleştaţi:

- Arăţi exact ca el.

CAPITOLUL 4

Durere, întuneric şi linişte. La asta se redusese lumea lui Hunt Athalar.

Ba nu era adevărat.

La asta i se redusese lumea dincolo de trupul torturat, de aripile tăiate, de foamea dureroasă care îi strângea stomacul şi de setea care îi ardea gâtlejul, de însemnul de sclav întipărit pe încheietura mâinii lui. De aureola tatuată din nou pe fruntea lui chiar de Rigelus, puterea ei apăsătoare fiind cumva mai grea şi mai uleioasă decât prima. Toate lucrurile pe care le realizase, pe care le recâştigase... dispăruseră. însăşi existenţa lui le aparţinea din nou Asterilor.

însă înlăuntrul lui, dincolo de acea mare de durere şi disperare, Bryce era toată lumea lui.

Perechea lui. Soţia lui. Prinţesa lui.

Prinţul Hunt Athalar Danaan. Ar fi urât ultimul nume dacă nu ar fi fost un semn al faptului că ea îi deţinea sufletul, inima.

Era doar Bryce, nimic altceva. Nici măcar bicele cu sârmă ghimpată ale lui Pollux nu puteau să îi smulgă chipul ei din minte. Nu o separase de el nici măcar fierăstrăul acela tocit care îi sfârtecase aripile.

Bryce, care reuşise să scape. Care se dusese în Hei ca să ceară ajutor. El avea să rămână aici, avea să îl lase pe Pollux să îl sfârtece în bucăţi şi să îi ciopârţească aripile la nesfârşit, dacă asta le distrăgea Asterilor atenţia de la ea. Dacă asta avea să îi câştige lui Bryce timpul necesar ca să adune forţele trebuincioase ca să îi înfrunte pe nenorociţii ăştia.

Mai degrabă murea decât să le spună unde se afla ea. Singura lui consolare era convingerea că şi Ruhn ar fi procedat la fel.

Baxian, care atârna, însângerat, de cealaltă parte a lui Ruhn, nu ştia unde se dusese Bryce, însă ştia multe despre ceea ce făcuse ea în ultima vreme. Totuşi, câinele din Hei nu cedase câtuşi de puţin în faţa lui Pollux, împlinind întocmai aşteptările lui Hunt de la cel pe care Urd îl alesese drept pereche pentru Danika Fendyr.

Acum era linişte, una pe care nu o întrerupea decât zăngănitul lanţurilor. Podeaua de sub ei era acoperită de sânge, urină şi fecale, al căror miros era aproape la fel de insuportabil ca şi durerea.

Hunt trebuia să recunoască, în sinea lui, că

Pollux era creativ. Deşi poate că alţii ar fi optat să îi înjunghie în măruntaie şi să răsucească cuţitul, Barosul aflase care erau punctele de pe labele picioarelor care, biciuite şi arse, provocau cea mai mare durere fără ca victimele să îşi piardă cunoştinţa.

Sau poate că, de fapt, Căprioara era aceea care aflase aceste şiretlicuri. Stătea în spatele iubitului ei şi îl privea cu ochi reci pe Baros în timp ce el îi dezmembra lent... atât de lent.

Iată celălalt secret pe care trebuiau să îl păstreze el şi Danaan. Căprioara – ce şi cine era.

Uitarea îl chema pe Hunt, o uşurare dulce, la care ajunsese să tânjească la fel de mult precum tânjea după trupul lui Bryce contopit cu al lui. Uneori se prefăcea că, atunci când îl cuprindea întunericul, era cuprins, de fapt, de braţele ei, de căldura ei dulce şi puternică.

Bryce. Bryce. Bryce.

Numele ei era o rugăciune, o poruncă.

Nu prea spera că avea să iasă viu de aici. Singura lui sarcină era să se asigure acum că rezista îndeajuns de mult ca Bryce să facă ceea ce avea de făcut. După ce secole întregi eşuase colosal de nenumărate ori... măcar atât putea să îi ofere.

Ar fi trebuit să anticipeze asta. O parte din el *chiar o anticipase* cu câteva săptămâni în urmă, atunci când încercase să o convingă pe Bryce să nu o apuce în direcţia aceea. Ar fi trebuit să insiste mai mult. Ar fi trebuit să îi spună că deznodământul acela era inevitabil, mai ales dacă era implicat el.

Ştiuse că nu trebuia să aibă încredere în Celestina şi în amăgirile ei legate de Guvernatoarea cea nouă şi de regulile noi. îi permisese să îl câştige de partea

ei, iar Arhanghelul îl trădase, la naiba! îi tot îndrugase că era prietenă cu Shahar... iar el înghiţise găluşca. Permisese ca amintirea iubitei lui de mult moarte să îi amorţească

instinctele, lucru pe care cu siguranţă că mizase şi Celestina.

Oare asta nu fusese doar o altă rebeliune a celor Căzuţi? La scară mai mică, ce-i drept, însă de data aceasta mizele fuseseră mult mai mari. Atunci pierduse o armată, îşi pierduse iubita – pe măsură ce timpul se dilatase şi încetinise îngrozitor în jurul lui, ştiuse că ea era pe moarte. De îndată ce timpul îşi reluase curgerea normală, ştiuse că murise, întreaga lume se schimbase odată cu asta.

Şi totuşi, legăturile pe care le avea acum cu ceilalţi, nu doar cu Bryce, ci şi cu cei doi care se aflau alături de el în temniţă, deveniseră insuportabile. Simţea durerea celor doi – poate că o simţea chiar mai tare decât pe cea îndurată de el.

Shahar avusese parte de un sfârşit uşor. Să moară de mâna lui Sandriel, să moară pe câmpul de luptă, rapid şi definitiv… fusese mai uşor. I

se arătase mai multă îndurare. Poate că de aceea o făcuse Sandriel, voind să îşi cruţe geamăna de ceea ce ştiuse că avea să urmeze pentru orice supravieţuitor. De ceea ce avea să urmeze pentru Hunt: ani de durere, de tortură. De disperare şi de ură ce aveau să îi mistuie sufletul.

Câţiva paşi mai încolo, Baxian gemu încet.

Braţele le amorţiseră, iar umerii, forţaţi să le susţină greutatea corpurilor, le ieşiseră din încheieturi.

Hunt îşi adună energia şi concentrarea îndeajuns de mult încât să îl poată întreba pe Baxian:

- Cum... Cum te simţi?

Baxian tuşi răguşit.

- Grozav.

Lângă Hunt, Ruhn mârâi. Se putea să fi fost un râset. Erau singurele lor opţiuni: să urle şi să plângă

în hohote, sau să râdă naibii de acest dezastru colosal.

- Vreţi... să vă spun... o glumă? întrebă, într- adevăr, Ruhn, după care, fără să aştepte răspuns, prinţul continuă: Doi îngeri... şi un prinţ al Feelor... intră... într-o temniţă...

Ruhn nu termină de spus gluma; nici nu fu nevoie să o facă. Hunt râse aspru, gâfâit. Apoi Baxian. Apoi Ruhn.

Deşi chiar şi cea mai uşoară încordare îi străfulgera dureros braţele, spatele, trupul frânt, Hunt nu reuşi să se oprească din râs. Sunetul părea aproape isteric. Curând, lacrimile îi şiroiau pe obraji şi îşi dădu seama, după miros, că şi ceilalţi râdeau şi plângeau, de parcă ar fi auzit, naibii, cel mai amuzant lucru din lume.

Uşa se deschise cu o bufnitură al cărei ecou izbucni din pietre ca un bubuit de tunet.

- Tăceţi naibii din gură! se răsti Pollux, ale cărui aripi străluceau în întuneric, coborând treptele cu paşi apăsaţi.

Hunt râse şi mai tare. în spatele Barosului se auzi zgomot de paşi – în urma lui venea un mascul cu părul închis la culoare şi cu pielea maronie. Şoimul. Cel din urmă membru al triarilor lui Sandriel.

- Ce naiba e în neregulă cu ei? îl întrebă, dispreţuitor, îngerul metamorf pe Pollux.

- Sunt nişte dobitoci! răspunse Pollux, îndreptându-se, ţanţoş, spre raftul pe care se aflau instrumentele de tortură. Apucă un vătrai de fier şi îl înfipse în jăratic, iar lumina îi polei aripile albe, creând o parodie a unei aure celeste.

Şoimul se apropie şi, după cum îi era şi porecla, îi cercetă îndeaproape pe cei trei. La fel ca Baxian, Şoimul se trăgea din două popoare: din îngeri, care îi conferiseră aripile albe, şi din metamorfi şoimi, care îi conferiseră abilitatea de a se transforma într- o pasăre de pradă.

Cam aici se încheiau asemănările dintre cei doi. în primul rând, Baxian avea un suflet. Pe când Şoimul...

Privirea lui, în care nu se vedea nici urmă de viaţă, de bucurie, zăbovi asupra lui Hunt.

- Athalar!

Hunt îl salută din cap.

- Ticălosule!

Ruhn chicoti. Şoimul se întoarse spre raft şi trase de pe el un cuţit lung şi curbat, de soiul celor care smulgeau organe ori de câte ori se retrăgeau din corpul în care erau înfipte. Hunt şi-l amintea... de data trecută.

Ruhn râse din nou, de parcă ar fi fost beat.

- Ce creativ!

- Peste o clipă, mai vedem noi cum vei râde, prinţişorule! spuse Hawk, făcându-l pe Pollux să rânjească în timp ce aştepta să se încălzească vătraiul. Am auzit că vărul tău, Cormac, a implorat milă înainte să îşi găsească sfârşitul.

- Să te ia naiba! se răsti Ruhn.

Metamorful şoim cântări cuţitul în mâini.

- Tatăl lui l-a dezmoştenit. Sau a dezmoştenit ceea ce a mai rămas din trupul lui, spuse el, făcându-i cu ochiul lui Ruhn şi apoi adăugând: Tatăl tău a făcut la fel.

în pofida durerii, Hunt văzu şocul de pe chipul lui Ruhn. Oare acesta era uluit fiindcă tatăl lui îl trădase? Sau fiindcă vărul lui murise? Şi oare astfel de lucruri mai contau aici, jos?

Baxian îi spuse Şoimului, cu voce aspră:

- Eşti un afurisit de mincinos! Aşa ai fost mereu... Aşa vei fi mereu.

Şoimul îi zâmbi lui Baxian.

- Ce-ar fi să începem cu limba ta, trădătorule?

Spre meritul lui, Baxian scoase limba la Şoim, în
semn de invitaţie.

Hunt rânji. Da, erau implicaţi în asta împreună. Până la sfârşitul amar care îi aştepta.

Şoimul se holbă la Hunt.

- Tu urmezi, Athalar!

- Haide să o iei! icni Hunt.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Ruhn scoţând, la rândul lui, limba.

Şoimul prinse să clocotească de furie din pricina sfidării lor, iar aripile lui albe străluciră, însufleţite de o putere nepământească. însă apoi zâmbi, luminându-se la faţă încetul cu încetul, zâmbetul lui îngrozitor văzând socotelile pe care şi le făcea în minte şi încântarea pe care o simţea în timp ce Pollux venea spre ei ţinând în mână vătraiul incandescent, ce emana căldură.

- Cine-i primul? gânguri Barosul rămânând locului, luminat de focul puternic din spatele lui.

Hunt dădu să spună ceva, încercând să dea dovadă de o ultimă fărâmă de bravură înainte să

se dezlănţuie haosul, însă văzu ceva întunecat mişcându-se în umbrele din spatele lui Pollux, dincolo de şemineu. Ceva mai întunecat decât umbra.

Nu erau umbrele lui Ruhn. Prinţul nu părea să le poată accesa atunci când era legat cu cătuşe gorsiene. Lui Ruhn îi rămăseseră doar abilităţile de a comunica telepatic.

Era o umbră diferită – mai întunecată, mai veche, îi privea.

Îl privea pe el, pe Hunt.

Halucinaţii. Era de rău, deoarece asta însemna că făcuse o infecţie cu care nici măcar trupul lui nemuritor nu putea să lupte. Era de bine, pentru că astfel putea să lunece, tăcut, în îmbrăţişarea morţii. Era de rău, fiindcă asta le-ar fi permis Asterilor să se concentreze întru totul asupra lui Bryce. Era de bine, pentru că durerea avea să dispară. Era de rău, întrucât, în adâncul inimii, încă spera prosteşte că avea să o revadă. Era de bine, fiindcă, dacă era mort, Bryce nu mai avea de ce să vină şi să îl caute.

De partea cealaltă a încăperii, lucrul acela din umbre se mişcă. Doar puţin. De parcă i-ar fi făcut semn cu degetul să vină.

Moartea. Asta era în umbre.

Iar acum îl chema.

Noapte.

îmbarcat pe o plută a uitării, Ruhn pluti pe o mare de durere.

Ultimul lucru pe care şi-l amintea erau imaginea şi sunetul scos de intestinul lui subţire în timp ce acesta cădea pe podea, pricinuindu-i o durere la fel de ascuţită precum... ei bine, la fel de ascuţită precum cuţitul curbat pe care Şoimul i-l înfipsese în măruntaie.

Se întrebă când anume avea metamorful să îi eviscereze cu ghearele pe toţi trei, în forma lui de şoim, aşa cum îi plăcea să facă. Ruhn îşi putea imagina scena cu uşurinţă: Şoimul, cocoţat pe trunchiul lui şi scoţându-i organele cu ghearele, iar apoi ciugulindu-i-le cu ciocu-i ascuţit ca briciul. El avea să se vindece, iar Şoimul avea să o ia de la capăt. La nesfârşit.

Ruhn fusese nătâng să creadă că nimic din ceea ce se întâmpla aici, jos, nu ar fi putut să fie mai rău decât anii de tortură îndureţi din partea

tatălui său. Arsurile, cătuşele gorsiene pe care taică-său le folosise pentru ca el, fiul lui, să nu poată să riposteze, să nu poată să se vindece... Măcar atunci îşi dezvoltase propriile metode de supravieţuire, de recuperare. însă acum simţea doar durere, apoi uitare, apoi iar durere.

Oare murise? Sau se aflase la doar o şoaptă distanţă de moarte, aşa cum li se întâmpla Vanirilor dacă lovitura nu era cu adevărat fatală? Chiar şi încetinit de cătuşele gorsiene, trupul lui de Fee avea să îşi regenereze organele.

Noapte.

Ecoul vocii feminine răsună peste marea luminată de stele. Ca un far strălucind în depărtare.

Noapte.

Aici nu putea să scape de vocea ei. Dacă s-ar fi trezit, durerea ar fi învăluit pluta, iar el s-ar fi înecat în acea durere. Aşa că nu avea de ales şi trebuia să asculte, să se îndrepte spre farul cel călăuzitor.

Pe toţi zeii, ce ţi-a făcut?

întrebarea fu rostită cu furie şi cu durere de pretutindeni din jurul lui, dinlăuntrul lui.

Ruhn reuşi să spună:

Nimic diferit de ceea ce ai făcut şi tu, la rândul tău, de o mie de ori.

Apoi ea rămase acolo, lângă el, pe pluta lui. Lidia. Din trupul ei izvora foc, însă el putea să îi vadă chipul acela perfect. Cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. O mască fără cusur, ascunzând o inimă ticăloasă.

Inamica lui. Iubita lui. Sufletul pe care îl crezuse...

Lidia îngenunche şi întinse mâna spre el.

Îmi pare atât de rău!

Chiar şi aflându-se pe plută, Ruhn se îndepărtă de ea pe cât de mult îi stătu în puteri. O licărire din ceea ce părea să fie suferinţă crâncenă străluci în privirea Lidiei, dar ea nu mai încercă să îl atingă.

Prezenţa ei acolo însemna că, probabil, fusese ucis. Ori aproape ucis. Că era lipsit de apărare şi că, pentru prima oară de când el aflase cine era ea, Lidia reuşise să îi străpungă zidul mental.

Oare cum de fusese Cormac ucis o dată pentru totdeauna?

Nu putu să îşi alunge din minte o amintire: cum stătuse împreună cu Cormac în acel bar, înainte să meargă în Oraşul Etern, cum, preţ de o clipă, i se păruse că întrezărise ce ar fi putut să devină vărul lui, prietenul pe care l-ar fi avut în el dacă Regele Morven nu l-ar fi prădat în mod sistematic de bunătate.

Nu ar fi trebuit să fie şocat de faptul că cei doi regi se lepădaseră de fiii lor. Deşi prin venele unuia dintre regi curgea foc, iar prin ale celuilalt, umbre, Einar şi Morven semănau mai mult decât şi-ar fi imaginat cineva.

Ruhn avusese mereu o umbră de speranţă că tatăl lui îi vedea pe Asteri aşa cum erau de fapt şi că, dacă s-ar fi ajuns vreodată la o revoltă împotriva lor, regele ar fi făcut alegerea corectă. Că planetariul din biroul lui, anii petrecuţi în căutarea tiparelor luminii şi spaţiului... însemnaseră o cercetare mai adâncă decât păruse la prima vedere. Că astfel de preocupări nu ţineau doar de curiozitatea fără temei a unui rege plictisit, ce avea nevoie să se simtă mai important decât era, de fapt, în marea schemă a lucrurilor.

Speranţa aceea murise. Tatăl lui era un afurisit de laş fără şira spinării.

Ruhn! spuse Lidia, iar el urî să îşi audă numele rostit de ea.

O ura *pe ea.* Se întoarse pe o parte, cu spatele.

Înţeleg de ce eşti furios, de ce trebuie să mă urăşti, spuse ea cu voce răguşită. Ruhn, lucrurile... pe care le-am făcut... Vreau să înţelegi de ce le-am făcut. De ce voi continua să le fac.

Păstrează-ţi povestea lacrimogenă pentru cineva căruia îi pasă!

Ruhn, te rog!

Pluta scârţâi, iar el ştiu că Lidia încerca din nou să îl atingă. Dar nu putea să îi suporte atingerea, vocea stăruitoare, emoţia pe care doar el o percepuse în sufletul Căprioarei.

Aşa că spuse:

La naiba cu scuzele tale!

Şi se rostogoli de pe acea plută mentală, lăsând ca marea de durere să îl înece.

CAPITOLUL 5

Lui Ithan i se opri inima în piept atunci când o văzu pe Sabine zâmbind cu sălbăticie şi îndreptându-se spre uşa lăturalnică a depozitului. Aleea din spatele ei era goală – fără martori. Exact lucrul de care Ithan şi toţi cei care o slujeau pe Sabine fuseseră instruiţi să se asigure.

Sigrid facu un pas în spate, ciocnindu-se de Declan. Zânele se agăţară de gâtul ei, tremurând din flăcările lor gălbui.

- Am ştiut că fratele meu m-a lăsat să îi găsesc pe el şi pe sora ta prea uşor! se răsti Sabine, privind-o ţintă pe Sigrid, de parcă cei doi războinici Fee cu pistoalele îndreptate spre ea nu ar fi însemnat nimic. *Am ştiut* că a minţit în legătură cu câţi pui a avut, adăugă ea.

Sigrid încremeni locului. Ithan nu îndrăzni să îşi mute privirea de la Sabine, fiindcă voia să îi descifreze expresia feţei.

- Atât efort... pentru *tineV.* se miră Sabine, privindu-şi ghearele încovoiate. Mă rog, îţi promit că se va termina repede. Nu pot spune acelaşi lucru despre sora ta. Bietul puiuţ!

- *Las-o în pace!* se răsti Ithan, legănându-se pe vârfuri şi pregătindu-se să o atace pe Sabine.

Să se împotrivească pentru o ultimă dată, chiar dacă asta însemna un dezastru garantat.

Sabine râse, deloc amuzată, luându-l, în sfârşit, în considerare.

- O, Holstrom! Ce mai paznic!

Declan îşi îndreptă pistolul spre ea, strigând:

- La naiba, ai două secunde să te cari de aici!

Lângă el, Flynn şi Marc îşi îndreptară, la rândul
lor, armele spre ea.

Sabine zâmbi, iar nasul i se încreţi, vădind o furie de lup sadea.

- Vei avea nevoie de mai mult decât de gloanţe ca să mă răpui, Feeişorule!

Ithan îşi scoase ghearele.

- Ce zici de astea?! se răsti el din nou. Vei fi ca şi moartă după ce le spunem autorităţilor

despre întreaga tărăşenie!

Zâmbetul lui Sabine deveni rece ca gheaţa.

- Cui îi veţi spune? Celestinei nu îi va păsa. Iar Regele Toamnei vrea ca Feele din Valbara să înceapă o viaţă nouă. Nu se va amesteca.

Un mârâit jos, ca un tunet, hurui în spatele lui Ithan.

I se zbârli părul de pe braţe. Era un mârâit de sfidare pură, unul pe care îl auzise şi la Danika. Şi la Connor. Provocarea lansată de un lup care nu avea să bată în retragere.

Sabine se uită la Sigrid surprinsă.

- Am intrat în acvariu de dragul surorii mele, spuse Sigrid cu voce aspră, cu chipul contorsionat de durere şi de furie. Ca să fie hrănită. Ca să fie în siguranţă. Iar tu ai ucis-o! mârâi ea, iar apoi adăugă, ridicându-şi vocea, care sună ca o poruncă ce îl alertă pe lupul din el, făcându-l să se pregătească să atace la porunca ei: O să-ţi sfârtec gâtlejul, hoaţă fără pic de suflet ce eşti! O să mă piş pe *stârvul* tău putrezit...

Sabine atacă.

Declan trase, iar Flynn trase şi el în acelaşi timp, împuşcătura răsunând în jurul lor.

Sigrid căzu în genunchi, zgâriindu-se cu ghearele pe faţă şi acoperindu-şi urechile la auzul bubuiturii. Flynn înaintă, cu arma pregătită, trăgând din nou în lupoaica însângerată, căzută pe pavajul murdar al aleii.

Dec o împuşcase pe Sabine în genunchi, ca să o neutralizeze. însă Flynn o împuşcase drept în faţă.

- Grăbeşte-te! strigă acesta din urmă, apucând-o pe Sigrid de braţ, iar zânele săriră, tremurând, pe

umerii lui. Trebuie să ajungem la râu! Vom lua o barcă!

Si totuşi, Ithan nu reuşi decât să se uite,

încremenit, la trupul lui Sabine şi la bălţile de sânge

de pe alee. Fără îndoială că rana lui Sabine avea să se vindece, dar nu îndeajuns de repede ca lupoaica să aibă timp să îi oprească.

Fiecare muşchi din trupul lui Ithan se blocă, de parcă ar fi urlat:

Ajut-o! Protejează-ţi şi salvează-ţi Alfa!

Asta, în ciuda unei voci lăuntrice care îi şoptea:

Sfârtec-o în bucăţi.

Ceilalţi o zbughiră spre alee, însă Ithan nu se clinti.

- Opriţi-vă! strigă el.

Nu îl auziră.

- *Opriţi-vă!*

Strigătul lui răsună peste pietre, peste trupul prăbuşit şi peste bălţile de sânge, iar ei se opriră la câţiva paşi de capătul aleii.

- Ce e? întrebă Marc, ai cărui ochi de felină licăreau în întuneric.

- Ceilalţi lupi... au tăcut.

Acum, urletele care se auziseră tot mai aproape în urma lor încetaseră cu totul.

- Mă bucur că cineva a

observat, în sfârşit! spuse tărăgănat o voce feminină de la capătul aleii.

Regina Viperă stătea sprijinită de un zid murdar, ţinând între degete o ţigară aprinsă, iar salopeta albă îi strălucea ca luna în pâlpâirea primei lumini a felinarelor. Regina cercetă cu privirea trupul lui Sabine, iar apoi îşi ridică ochii la Ithan, arcuindu-şi buzele stacojii într-un surâs.

- Câine rău, murmură ea pe un ton mieros.

- Este o cerere foarte neortodoxă, Lidia.

Ea îşi ţinea bărbia sus şi mâinile la spate, păşind cu precizie mecanică, precum soldatul imperial perfect, pe podeaua de cristal a coridorului.

- Da, dar cred că Irithys l-ar putea... motiva pe Athalar.

Rigelus mergea alături de ea, graţios, în pofida picioarelor lui lungi şi deşirate. Corpul de adolescent Fee masca monstrul nemuritor care se ascundea dedesubt.

începură să coboare o scară în spirală, luminată doar de prime lumini ce străluceau în alcovuri mici. Rigelus pufni.

- Irithys e destul de cooperantă, dar s-ar putea să se împotrivească ordinului.

Aflată acum cu un pas în spatele lui, Lidia aruncă o privire lungă la gâtul lui sfrijit. Dacă Rigelus ar fi fost oricare altă fiinţă, ei i-ar fi venit atât de uşor să i-l cuprindă cu mâinile şi să i-l răsucească! Aproape că auzea ecoul pârâitului oaselor reverberând în palmele ei.

- Irithys va face după cum i se porunceşte, spuse ea pe când coborau în întuneric.

Rigelus nu mai spuse nimic în timp ce coborâră scara în spirală care ducea sub Palatul Etern. Cei doi se îndreptau spre un nivel ce era chiar mai adânc decât temniţele în care se aflau Ruhn şi ceilalţi. O credinţă larg răspândită spunea că locul acesta era doar un mit.

în cele din urmă, Rigelus se opri în faţa unei uşi de metal. Plumb – gros de cincisprezece centimetri.

De când îi slujea pe Asteri, Lidia fusese aici doar o singură dată, însoţită tot de Rigelus şi de tatăl ei.

Un tur privat al palatului, oferit chiar de Mâna Strălucită unuia dintre cei mai loiali... şi mai înstăriţi supuşi ai lui. Iar Lidia, pe atunci tânără şi clocotind de ură şi de dispreţ faţă de lume, fusese mai mult decât dornică să li se alăture.

Ea redeveni acea persoană în clipa în care Rigelus atinse uşa. Plumbul străluci, după care uşa se deschise.

Căldura şi umiditatea apăsătoare dinăuntru nu se schimbaseră de la acea primă vizită. Pe când intră în
urma lui Rigelus, Lidia le simţi din nou ca pe nişte degete umede ce i se plimbau pe faţă şi pe gât.

înaintea lor se întindea o sală vastă, în a cărei podea de piatră erau încastrate o mie de căzi. Acestea emanau o strălucire slabă, ce scotea la iveală trupurile care pluteau în ele. Pretutindeni existau măşti şi tuburi, precum şi maşinării ce bâzâiau şi şuierau; pietrele dintre acvarii erau acoperite de o crustă de sare – în unele secţiuni, de un strat gros de sare. Iar în faţa maşinăriilor, înclinându-se deja în faţa lui Rigelus...

La biroul masiv de la intrarea în încăpere stătea o formă umanoidă bătrână, acoperită cu un voal şi îmbrăcată în straie gri, făcute dintr-un material îndeajuns de transparent încât să lase

să se întrevadă trupul ciolănos de dedesubt. Stăpâna Misticilor. Dacă avea cumva un nume, Lidia nu îl auzise rostit niciodată.

Deasupra capului ei acoperit cu voal se derula cu repeziciune o hologramă cu imagini de stele şi de planete: fiecare constelaţie şi galaxie în care misticii o căutau pe Bryce Quinlan. Oare câte colţişoare din univers rămăseseră necercetate?

Nu era problema Lidiei – nu în ziua aceea. Nu în clipa în care Rigelus spuse:

- Am nevoie de Irithys.

Stăpâna Misticilor îşi înălţă capul, însă trupul străvechi îi rămase gârbovit, atât de slab încât i se vedeau nodurile şirei spinării pe sub veşmântul transparent.

- Regina a fost posacă în ultima vreme, Strălucirea Voastră! Mă tem că nu va voi să dea curs cererilor voastre.

Rigelus se mulţumi să facă un semn spre sală, plictisit.

- Vom încerca oricum.

Stăpâna facu din nou o plecăciune şi trecu şontâc- şontâc pe lângă căzile scufundate şi pe lângă maşinării. Trena veşmintelor îi era albită de sare.

Cu paşi apăsaţi, Rigelus trecu pe lângă mistici fără să le arunce măcar o privire. Pentru el, erau cu puţin mai presus de nişte sclavi. Piese ale unei maşinării care să îi împlinească nevoile. însă Lidia se uită iară să vrea la chipurile umede pe lângă care trecură. Cu toatele erau cufundate în somn, indiferent dacă voiau sau nu.

Oare de unde veniseră visătorii care erau tinuti

captivi aici? Ce iad îndurăseră ei sau familiile lor, astfel încât să merite? Şi oare ce aptitudini aveau ca să li se acorde cea mai mare onoare dintre toate: să îi slujească chiar pe Asteri?

Rigelus se apropie de lumina difuză din centrul sălii, iar Lidia îşi ridică privirea şi văzu că acolo, într-un glob de cristal de mărimea unui pepene galben, moţăia o femeie făcută din foc pur.

Părul lung o învăluia în cascade aurii de bucle de flăcări, iar membrele zvelte şi graţioase îi erau dezgolite. Probabil că Regina Silfilor era cât mâna Lidiei si, totuşi, chiar si culcată, avea o anumită

prestanţă. De parcă ar fi fost micul soare în jurul căruia orbita locul acela.

Lidia presupunea că, într-adevăr, cam aşa stăteau lucrurile.

Stăpâna Misticilor şontâcăi

până la sfera apărată de vrăji şi bătu în ea cu degetele-i noduroase.

- Trezeşte-te! Stăpânul tău a venit să te vadă!

Irithys deschise o pereche de ochi care semănau cu nişte cărbuni aprinşi. Chiar şi făurită din flăcări, părea să clocotească de ură. îndeosebi în clipa în care dădu cu ochii de Rigelus.

Mâna Strălucită îşi lăsă capul în jos, ironic, salutând-o:

- Majestatea Voastră!

Irithys se ridică lent în capul oaselor, cu o graţie de dansatoare. Apoi îi cercetă din priviri pe Rigelus, pe stăpâna ei şi pe Lidia. Pe chip – unul neobişnuit de banal, ţinând cont de obişnuita frumuseţe a celor din neamul ei – i se citeau doar precauţie şi resentimente.

Rigelus arătă spre Lidia, iar inelele de aur de pe degetele-i lungi scânteiară în lumina lui

Irithys.

- Căprioara mea vrea să îţi ceară ceva!

Căprioara mea. **Lidia ignoră posesia exprimată de acele cuvinte. Felul în care îi râcâiau sufletul.**

Se apropie de sferă, cu mâinile strânse din nou la spate.

- Am în temniţă trei prizonieri care ar fi motivaţi în mod deosebit de focul tău. Am nevoie să mă însoţeşti acolo, ca să mă ajuţi să îi conving să vorbească.

Stăpâna Misticilor îşi întoarse brusc capul spre Lidia.

- Doar nu vrei *să plece* de aici...

Fără să o privească pe babă, Lidia spuse:

- Sunt convinsă că, fiind stăpâna acestui loc, vei găsi forţa necesară să îţi protejezi prizonierii preţ de câteva ore.

Ar fi putut jura că, în spatele voalului subţire, ochii Stăpânei Misticilor scânteiară de ranchiună.

- Irithys se află aici *din pricină* că avem nevoie de protecţia aparte pe care ne-o oferă. Datorită luminii ei, un far călăuzitor împotriva întunericului din Hei...

Lidia se mulţumi să îi arunce o privire plictisită lui Rigelus.

Acesta zâmbi afectat, mereu amuzat de cruzimea de care dădeau dovadă ceilalţi, după care îi spuse Stăpânei Misticilor:

- Dacă Helul va bate la usă, dă-mi de veste si te

J 7 >

voi ajuta personal.

Spusele lui însemnau o mare onoare şi arătau cât de mare nevoie avea să îl facă pe Athalar să vorbească. De Ruhn şi Baxian nu era întru totul sigură, dar Athalar...

Stăpâna Misticilor îşi lăsă capul în jos. Irithys se uită lung la Lidia.

Aceasta din urmă îşi ridică bărbia.

- Ai vrea să mă ajuţi?

Irithys îşi coborî privirea spre ea însăşi, de parcă ar fi putut să îşi vadă cercul subţire de tatuaje din jurul gâtului, ce constituia un soi de aureolă cu care cotoroanţele imperiale o marcaseră pe Regina Silfilor pentru a-i controla

puterea.

Gestul reginei era o întrebare nerostită.

Rigelus spuse:

- Tatuajul rămâne la locul lui. Poţi mânui suficientă putere ca să fii de folos.

Lidia nu scoase o vorbă, ci se mulţumi să o lase pe Irithys să o cerceteze din priviri.

Regina Silfilor fusese ţinută aici, jos, vreme de mai bine de un secol. în tot acel timp, nu văzuse lumina zilei şi nu ieşise din sfera de cristal. Se prea putea ca scânteierea din ochii ei să fi fost un semn că îşi pierduse minţile.

însă Lidia nu avea nevoie de Irithys în deplinătatea facultăţilor mintale. Putea să gândească *ea* pentru amândouă.

Irithys îşi plecă uşor bărbia.

Rigelus se întoarse spre Lidia.

- O ai la dispoziţie timp de o săptămână.

Lidia o privi pe silfa drept în ochi, îngăduindu-i să îi vadă focul rece din propriul suflet.

- Nu va dura atât de mult să îl facem pe Athalar să cedeze.

Bryce lăsă ceea ce presupunea că era cina – pui prăjit, şi mai multă pâine şi ceva cartofi cu ierburi – nemâncată pe tavă. Nu venise nimeni pe acolo în orele care trecuseră, aşa că se gândi că fie aveau să vină a doua zi, fie aveau să aştepte până când ea ar fi început să bată cu pumnii în zidul acela de întuneric şi să urle, cerând să vină cineva ca să stea de vorbă cu ea.

Nici una dintre variante nu i se părea atrăgătoare.

în realitate, îi rămâneau două opţiuni. Să vadă dacă reuşea să spargă bariera magică, după care să iasă din muntele acela şi să pătrundă într-o lume nouă si stranie, fără să stie încotro se în-

drepta, sau...

îşi coborî privirea. Sau putea

să afle ce anume se afla sub grilaj, dacă exista vreo ieşire dincolo de fiarele acelea, una care ar fi putut să o scoată din temnită... într-o lume nouă si stranie, fără să stie

încotro se îndrepta.

Meditase ore întregi, iar asta era cea mai bună idee care îi venise în minte.

- Jalnic, bombăni ea, plimbând amuleta archesiană pe lanţ. Al naibii de jalnic.

Oare ce se întâmpla cu Hunt? Cu Ruhn? Oare mai erau măcar...

Nu voia să se gândească la asta.

Cei care o ţineau prizonieră îi luaseră telefonul înainte să o aducă acolo, aşa că nu avea idee ce oră era. Sau măcar ce oră era pe Midgard. Nici măcar nu voia să se împovăreze cu gândul că era posibil ca în lumea aceea timpul să se scurgă mai repede sau mai lent. Şi oare cât trecuse de la fuga aceea pe

coridorul din Palatul Etern...?

Bryce se ridică din poziţia ei ghemuită, de lângă perete, şi se îndreptă cu paşi apăsaţi spre grilajul din mijlocul încăperii. în clipa în care se apropie de el, se auzi un cor de sâsâituri.

- Da, da, te-am auzit, murmură ea, îngenunchind şi încercând să scoată grilajul din podea.

Degetele i se încordară dureros din pricina efortului, dar, centimetru cu centimetru, grilajul ieşi, zgâriind prea zgomotos podeaua de piatră.

Aşteptă o clipă, ascultând ca să vadă dacă nu cumva se găseau prin apropiere cei care o ţineau prizonieră. Văzând că nu venea nimeni ca să investigheze zgomotul, ea se uită cu atenţie în puţul adânc şi întunecat pe care îl deschisese.

îşi coborî puţin capul spre gaură. Şuieratul se opri.

Bryce îi porunci luminii stelare să îi cuprindă mâna, pe care apoi şi-o ridică. Dedesubt se afla doar un gol. Bryce îşi strânse mâna pumn, modelând lumina stelelor într-o sferă căreia îi

dădu drumul în adâncimea puţului...

îşi facu apariţia o mare fremătătoare de trupuri negre, acoperite de solzi ce scânteiară, argintii, în lumina sferei. Trecu doar o frântură de secundă până când unul dintre trupurile acelea masive sări şi înghiţi ghemul de lumină dintr-o singură mişcare iute a fălcilor lui îngrozitoare.

Bryce se trase degrabă în spate.

Sobeki... sau gemenii lor întunecaţi. Tharion se confruntase cu ei atunci când evadaseră din Cantonul Oaselor. El îşi concentrase magia hidrică în suliţe ucigătoare, care le străpunseseră pieile groase, dar...

- Fir-ar să fie, şopti ea.

întoarse capul şi se uită la uşă, cercetând scutul care se găsea acolo şi al cărui ecou răsună de îndată, amintindu-i de Rhysand. Ea nu mai văzuse niciodată asemenea puteri... Cel puţin, nu la alte făpturi în afară de Asteri.

Dacă Rhysand era la fel de puternic precum un Asteri... Bryce putea doar să bănuiască asta, dar dacă aşa stăteau lucrurile, iar el putea fi manipulat ca să o ajute, ca să se întoarcă cumva împreună cu ea pe Midgard şi să îi înfrângă...

însă ar fi fost şanse mari să înlocuiască şase cuceritori cu un altul. Iar lucrurile nu mai puteau continua astfel, ci era nevoie să se schimbe; ciclul trebuia să înceteze *acum*, dar asta nu ar fi putut să se întâmple printr-o simplă înlocuire a unor stăpâni cu unul singur. Iar dacă Rhysand deţinea, într-adevăr, atâta putere, ea se îndoia că interogatoriile aveau să mai continue paşnic mult timp de acum încolo. Mai ales după ce s-a aflat cât de important era acel tatuaj

de pe spinarea ei. Orice ar fi însemnat *Făurit,* era semnificativ pentru ei. Bryce nu se îndoia câtuşi de puţin că temnicerii aveau să îşi piardă răbdarea cât de curând.

Si nu voia să afle dacă asta avea să se manifeste

>

prin renunţarea lui Rhysand la politeţea cu care îi cerea consimţământul pentru a-i citi gândurile, sau prin faptul că Azriel avea să o înjunghie cu acel cuţit negru.

Bryce se uită lung la gaură şi la lighioanele din ea.

Mai avea în piept o rămăşiţă din sâmburele acela de magie care îi implantase în creier cunoaşterea acelei noi limbi si care făcuse Cornul să

>

strălucească. Suficient combustibil ca să...

Avea să dispună de o nanosecundă pentru a se teleporta – a se disipa, cum îi spuneau aici – jos, printre lighioane, îndreptându-se apoi spre bucata aceea de stâncă pe care o observase ieşind în afară chiar deasupra lor, doar o idee mai lată decât talpa ei. Apoi avea să verifice dacă exista vreo ieşire. Poate vreun soi de tunel prin care cei de pe aici circulau pe sub temniţă.

Asta, dacă nu cumva dedesubtul temniţei se afla doar o groapă, o adevărată cuşcă în care fiarele acelea pândeau în beznă, aşteptând să li se arunce carne – moartă sau vie.

Trebuia să se lase în voia hazardului.

Mâinile îi tremurară, însă şi le strânse, preschimbându-le în pumni. Reuşise să fugă mai rapid decât un Asteri. Ce-i drept, fusese alimentată de fulgerul lui Hunt, dar...

Conta fiecare minut petrecut în temniţă. în fiecare clipă care trecea, Hunt şi Ruhn se aflau pe mâna lui Rigelus. Dacă mai erau cumva în viaţă.

- Hunt. Ruhn. Mama. Tata. Fury. June. Syrinx.

Rosti numele în şoaptă, iar gâtlejul i se încordă.

Trebuia să iasă de acolo înainte ca temnicerii ei să decidă că reprezenta un risc prea mare şi să se ocupe de ea aşa cum ar fi fost deştept din partea lor

să o facă. Sau înainte să decidă că le plăcea cum sunau nume precum Midgard sau Rigelus şi că

ea, Bryce, ar ii fost o ofertă de pace minunată...

- Ridică-te naibii, mârâi ea. Ridică-te naibii şi fa ceva.

Hunt i-ar fi spus că îşi pierduse minţile. Ruhn ar fi sfatuit-o să încerce să le mai îndruge nişte baliverne celor care o ţineau prizonieră, să încerce să îi câştige de partea ei. Dar Danika...

Danika ar fi sărit.

Danika chiar *sărise* – în adâncurile Căderii, împreună cu ea, cu Bryce. Ştiind că nu avea să se mai întoarcă din acea călătorie.

Danika, a cărei moarte o plănuise Rigelus, manipulându-l pe Micah să o ucidă.

O negură albă îi înceţoşă vederea. O furie primitivă îi pompă prin vene, o furie de felul celei pe care doar Feele puteau să o simtă. îi ascuţi privirea. îşi întări muşchii. Steaua de pe pieptul ei se lumină uşor.

- La naiba cu toate astea! mârâi ea.

Şi apoi se teleportă în groapă.

Tharion presupuse că încă era euforic, că încă halucina atunci când Ithan Holstrom, Declan Emmet, Trystan Flynn, Marc Rosarin şi o femelă lup necunoscută – însoţită de trei silfe *foarte* cunoscute – intrară în apartament. Erau însoţiţi de Regina Viperă şi de şase dintre gărzile ei de corp Fee, drogate.

întins pe canapea, în faţa televizorului, simţindu- se atât de relaxat încât avea impresia că oasele i se topiseră şi îi fuzionaseră cu pernele, Tharion abia dacă reuşi să îşi ridice capul şi să îi vadă pe cei care intrară în încăpere unul după altul. Le zâmbi alene, extaziat, spunând:

- Salutare, prieteni!

Declan pufni.

- Pe Solas cel arzător, fir-ar să fie, Tharion!

Tharion se înroşi la faţă. Ştia destul de bine cum arăta, însă nu reuşea să îşi convingă trupul să se mişte. Capul îi era prea greu, iar membrele, prea amorţite. închise ochii, adâncindu-se din nou în amorţeala aceea dulce.

- Ce naiba se întâmplă aici? mârâi Flynn. Tu i-ai făcut asta?

Doar în clipa în care Ari se răsti la Flynn, Tharion îşi dădu seama că intrase şi ea în cameră.

- *Eu?!* Crezi că droghez indivizi neajutoraţi?

- De fapt, îi abandonezi, ripostă Flynn. Sau ai făcut asta doar cu Bryce şi cu Hypaxia?

- întoarce-te la petrecerile tale, frumuşelule! se răsti Ari.

- Vă las să staţi de vorbă, spuse Regina Viperă cu glas mieros, iar apoi ieşi cu paşi apăsaţi, închizând uşurel uşa în urma ei.

Tharion reuşi să deschidă ochii.

- Ce căutaţi aici?

O, pe Ogenas, gura îi părea dezlipită de faţă!

Declan Emmet facu câţiva paşi încolo şi încoace.

- Bryce, Athalar şi Ruhn n-au reuşit să iasă din Palatul Etern.

Tharion nu ştia dacă lumea se învârtea cu el din pricina veştilor primite, sau de la venin.

- Morţi? întrebă el, iar cuvântul acela îi lăsă o senzaţie de cenuşă pe limbă.

- Nu, răspunse Declan. Nu din câte ştim. Bryce... a dispărut, iar Ruhn şi Hunt sunt ţinuţi captivi în temniţele Asterilor.

Tharion se holbă pur şi simplu la războinicul Fee – silueta lui fiind neclară pe margini – şi lăsă ca veştile îngrozitoare să îşi facă efectul.

- Frate, ai pupilele imense! exclamă Flynn, iar Tharion se gândi că nu era de mirare că avea vederea atât de înceţoşată.

- Ce ai luat?

- Nu vrei să ştii.

- Veninul ei, asta a luat! se răsti Ari.

- Arăţi îngrozitor, fu de părere Declan, apropiindu-se şi uitându-se cu atenţie la Tharion. Umărul tău...

- Minotaur, mârâi Tharion. Se vindecă. Şi nu vreau să vorbesc despre asta. Unde s-a dus Bryce?

- Nu ştim, răspunse Declan.

- La naiba! înjură Tharion, răsuflând prelung.

Simţi acele cuvinte reverberându-i în fiecare

oscior şi vas de sânge. înainte să apuce să mai întrebe ceva, o văzu pe Ari măsurând din priviri grupul şi oprindu-se la femela lup de lângă Holstrom.

- Te cunosc, îi spuse ea acesteia.

Femela lup îşi ridică bărbia.

- Şi eu pe tine, dragonule!

Probabil că Tharion părea derutat, pentru că Holstrom spuse:

- Ea e Sigrid... Fendyr.

Tharion se gândi că, într-adevăr, halucina. Mai exista *un singur* Fendyr în afară de Prim: Sabine. Şi era destul de convins că ea nu avea fiice secrete.

- îţi povestim detaliile mai târziu, spuse Declan trântindu-se pe cel mai apropiat scaun, avându-l alături pe iubitul lui, care îi puse mâna pe umăr. Tre să vedem cum ieşim din încurcătura asta!

Flynn se răsti:

- Ce e de văzut? Am ucis-o pe Sabine!

Tharion tresări... sau încercă să o facă. Trupul nu voia să i se mişte.

- *Tu* ai ucis-o pe Sabine, preciză Declan. Eu doar am împuşcat-o în picior.

- Nu e moartă de-a binelea, spuse Flynn.

- Nu mai ar*efaţăl* ripostă Dec. E cam...

- Ce s-a întâmplat cu ceilalţi lupi? întrebă Holstrom fără să i se adreseze cuiva anume.

Dar, de fapt, îi întreba pe Tharion şi pe Ari. Aceasta din urmă îl privi pe Holstrom fără să ştie la ce se referea.

- Care lupi?

- Eram urmăriţi de Haita Trandafirului Negru, explică Ithan, iar apoi... nu ne-au mai urmărit. Unde i-a dus Regina Viperă?

- începeţi să căutaţi în râu, bombăni Tharion.

- Nu i-ar ucide, răspunse Marc. Ar fi o bătaie de cap, chiar şi pentru ea. Probabil că bătăuşii ei i-au făcut să îşi piardă cunoştinţa, iar apoi i-au mutat altundeva.

- Şi Sabine? întrebă Holstrom.

O, pe toţi zeii, Tharion simţea că îi pulsa capul. Cu siguranţă că avea doar un vis straniu, nu?

- Regina Viperă va distorsiona cumva lucrurile ca să iasă în avantaj, spuse Marc. Fie că

se va da drept salvatoarea lui Sabine, fie că ne va da pur şi simplu pe mâna ei.

Tharion ridică din sprâncene spre Marc, iar acesta, văzându-i privirea, explică:

- Am dat de câţiva clienţi care au avut de-a face cu Regina Viperă de-a lungul anilor. Astfel, am învăţat câte ceva despre tacticile ei.

Tharion dădu din cap în semn de încuviinţare, de parcă asta ar fi fost un lucru întru totul normal, iar apoi închise ochii din nou.

- Jalnic! se răsti Ari, probabil că la el, dar apoi îi întrebă pe ceilalţi: Deci sunteţi cu toţii prizonierii Reginei Vipere?

- Nu ştim sigur, răspunse Declan. Ne-a prins asupra faptului în momentul în care am... doborât – o pe Sabine. Ne-a spus să o urmăm, iar asta a părut a fi un ordin.

- Dar n-a mai zis nimic altceva? întrebă Ari.

Tharion întredeschise un ochi, căznindu-se să rămână conştient.

- Doar că putem rămâne aici peste noapte, răspunse Flynn, trântindu-se pe canapea lângă Tharion şi apucând telecomanda, după care dădu pe o emisiune cu sinteze din sport.

- Ar trebui să fugim spre Tiberian sau spre râu, fu de părere Declan.

- Nu aveţi cum să ieşiţi de aici dacă Regina Viperă nu vrea să ieşiţi, le spuse Tharion cu voce răguşită.

- Deci suntem prinşi în capcană? întrebă Sigrid cu o voce ascuţită, în care se ghicea panica.

- Nu, răspunse Holstrom. Trebuie doar să gândim foarte bine ce vom face. E o chestiune de strategie.

- Condu-ne, măreţ căpitan de sunball! exclamă Flynn cu o solemnitate ironică.

Ithan îşi dădu ochii peste cap – un gest atât de firesc, de amical, încât Tharion simţi cum i se strângea pieptul. Renunţase la toate acestea, la orice şansă la o viaţă normală. Iar acum prietenii lui erau acolo... şi îl vedeau în starea aceea.

Tharion închise ochii din nou, de data asta pentru că nu putea îndura să îşi vadă prietenii. Nu putea să suporte îngrijorarea şi mila din ochii lui Holstrom în timp ce acesta îl privea în starea

jalnică în care se afla.

Căpitanul Oarecare. Mai degrabă Căpitanul Inutil.

De aproape, lighioanele erau mult mai mari şi mai urât mirositoare. Magia lui Bryce sfârâi în clipa în care acestea se întoarseră spre ea. Bryce se bălăngăni pe muchia de piatră, iar apoi îşi găsi echilibrul.

Jivinele a fi putut să o devoreze dintr-un singur salt făcut în sus. Steaua care îi strălucea în piept le lumina doar pe cele aflate cel mai aproape de ea. Cu toatele şuierau, zvârcolindu-se şi lovind cu cozile…

îşi adună puterea, dar… nimic. Prin vene îi curgea numai praf de stele scânteietor, suficient doar cât să îi facă să lumineze steaua din piept. Deci nu se putea teleporta. Oare creaturile astea vedeau îndeajuns de mult încât să fie orbite? Sălăşluiau în întuneric. Oare să fi evoluat şi să fi depăşit nevoia de a vedea?

O năpădi o avalanşă de gânduri. Grilajul se afla la circa nouă metri mai sus… acum nu mai avea cum să se întoarcă. Iar fundul gropii era acoperit de acele făpturi, cu toatele mirosind-o, măsurând-o.

Dar fără să… înainteze. De parcă Bryce ar fi avut ceva care le făcea să ezite.

Făurit. Poate că însemna ceva şi pentru creaturile astea.

Bryce îşi trase în jos decolteul tricoului, lăsând să se vadă steaua în toată măreţia ei. Lighioanele se traseră în spate, şuierând şi bălăbănindu-şi capetele masive, acoperite cu solzi. Colţii le scânteiară în lumina stelelor.

Un tunel se întindea de fiecare parte a gropii. Bryce reuşea să îi întrevadă doar gurile cavernoase, dar se părea că puţul se afla în mijlocul unui pasaj, însă încotro ducea acesta? Evadarea de acum era cel mai prostesc lucru pe care îl făcuse vreodată. Şi, ţinând cont de faptul că viaţa ei fusese plină de idei stupide şi de greşeli, nu era chiar un fleac, dar…

Bryce se întoarse spre unul dintre tuneluri, încercând să vadă mai bine ce se afla în el. Steaua din pieptul ei îşi pierdu din strălucire, de parcă magia ei s-ar fi consumat rapid. Se răsuci

spre celălalt tunel, încercând să vadă cât mai multe înainte ca magia să dispară...

Steaua străluci din nou cu putere.

- Hmmm..., murmură ea.

Se întoarse din nou în cealaltă parte. Lumina stelei se estompă. Apoi în cealaltă parte, iar lumina stelei se intensifică.

Rigelus îi spusese că steaua reacţiona la oameni – la cei care îi erau loiali, cavalerii ei aleşi sau cum o fi zis. îi mai spusese şi că însăşi Theia purtase acea stea în piept. Şi că în lumea aceasta, pe planeta de pe care se trăgeau Theia şi Cei Născuţi din Stele...

Bryce nu avea de ales decât să aibă încredere în stea.

- Deci, într-acolo, spuse ea, iar vocea îi răsună în groapă.

Dar tot trebuia să mai treacă de marea de lighioane care se aflau între ea şi următoarea ieşitură de piatră a peretelui tunelului.

Până în clipa aceea, nu-şi dorise niciodată să aibă aripi, dar i-ar fi prins al naibii de bine acum. Dacă Hunt ar fi fost acolo, cu ea...

Gâtlejul i se strânse. Lighioanele şuierară, lovind cu cozile, de parcă ar fi simţit că atenţia îi fusese distrasă.

Bryce se concentră asupra respiraţiilor, aşa cum învăţase să facă după ce o pierduse pe Danika, aşa cum învăţase să facă în confruntările cu Vanirii si cu Feele care o batjocoriseră. Steaua continuă să strălucească,

arătându-i calea. Jivinele se potoliră, de parcă i-ar fi oglindit emoţiile.

Se forţă să se calmeze. Să nu simtă teamă.

Creaturile se potoliră şi mai mult. Unele dintre ele îşi plecară capetele.

Bryce aruncă o privire spre steaua din pieptul ei. încă strălucea cu putere.

***Şi ei te susţin,* părea să spună.**

Steaua nu se înşelase în privinţa lui Hunt. Sau a lui Cormac.

Aşa că Bryce îşi ridică un picior de pe muchie. Lighioanele nu se mişcară. îşi coborî o idee mai mult piciorul, ca pe o momeală...

Nimic.

Pulsul îi crescu şi o lighioană îşi înălţă capul masiv, întorcându-şi-l spre ea...

Prin dragoste, totul este posibil.

îşi aminti de dragostea Danikăi şi se lăsă străbătută de acel sentiment, calmată de el, după care coborî de pe muchie.

în bârlogul lighioanelor.

Acestea stătură în fata ei ca nişte câini ascultători.

> »

Bryce nu se întrebă de ce se întâmpla aşa ceva. Nu se gândi la

nimic altceva în afară de steaua de pe pieptul ei, de tunelul spre care arăta acea lumină şi

de dorinţa de a revedea chipurile celor care îi erau dragi.

Apoi facu un pas – espadrila ei de un roz fosforescent era scandalos de ţipătoare printre solzii închişi la culoare aflaţi atât de înfricoşător de aproape. Apoi mai facu un pas. Le simţi pe jivine privind-o, dar ele nu îşi mişcară nici măcar o gheară.

înainte ca ea să plece, Ruhn o numise *regină.* Şi, pentru prima oară în viaţă, în timp ce străbătea marea aceea de moarte... se putea să îşi fi ridicat bărbia un pic mai mult. Se putea să fi simţit că parcă i-ar fi fost pusă o mantie pe umeri, că parcă în urma ei ar fi fâlfâit o trenă de lumină stelară.

Se putea să fi simţit că parcă i-ar fi fost aşezată pe cap o coroană. Călăuzind-o prin întuneric.

în cele din urmă, Tharion reuşi să adune suficientă concentrare şi energie ca să se ridice şi să se ducă agale spre odaia lui. O clipă mai târziu, Holstrom îl încolţi.

- Pe Hei, ce ţi s-a întâmplat? întrebă lupul, oprindu-l în prag.

- Regina Râului mă vâna, răspunse Tharion şi, pe toţi zeii, până şi lui i se păru că vocea îi era moartă. Am avut de ales între a muri, a fi prizonierul ei, sau... asta.

- Ar fi trebuit să vii la mine.

Tharion scoase un hohot de râs care era la fel de lipsit de viaţă ca şi vocea lui.

- La ce bun? Şi tu eşti dezertor. Suntem nişte lupi fără haită, mormăi el, iar apoi dădu din cap spre lupoaica ce stătea acum pe canapea, lângă Flynn. Apropo de asta... Sigrid *Fendyr.*

- E o poveste lungă. E nepoata lui Sabine, răspunse Ithan, strângând din buze. Era mistica din casa Astronomului. Am scos-o de acolo cu două zile în urmă.

Dintr-odată, Tharion îşi răsuci capul spre el.

- Şi ce căutaţi aici?

- înainte ca Sabine să îşi facă apariţia ca să o ucidă pe Sigrid, tocmai reuşisem să îi

conving pe ceilalţi să te elibereze din haznaua asta, ca să ajungem la *Cuirasatul din Străfund* şi să îi salvăm pe Ruhn şi pe Athalar.

- Cât... de multe cuvinte, spuse Tharion, simţindu-se copleşit de ele.

Sau poate că i se trăgea de la venin. Stomacul îi chiorăia şi avea mare nevoie de o toaletă sau de un pat, ori sau pur şi simplu de un moment de răgaz.

- Nu poţi să rămâi în locul ăsta! declară Ithan, însă lui Tharion, care se îndreptă spre patul lui şi care apoi se prăbuşi pe saltea, cu faţa în jos, vocea lupului îi răsună în urechi de parcă ar fi venit de departe. Vom găsi o cale să te scoatem de aici, adăugă el.

- Prea târziu, lupule, răspunse Tharion, ale cărui cuvintele fură înăbuşite de perne în timp ce somnul îşi înfigea în el ghearele-i ascuţite. Nu pot fi salvat.

Ithan o găsi pe Sigrid plimbându-se încolo şi încoace prin faţa ferestrei ce dădea spre arena de lupte, acum întunecată. Era îndeajuns de târziu în noapte, aşa că până şi luminile fuseseră stinse.

- Ar trebui să dormi. Canapeaua îţi aparţine.

Dec, Flynn şi Marc îşi aleseseră cu toţii locuri pe
podea, deşi, judecând după felul în care răsuflau, Ithan ştia că erau treji. După ce noapte avuseseră, cum să mai doarmă?

Sigrid îşi cuprinse cu braţele trupul slab.

- Suntem prinşi aici.

- Ba nu, insistă Ithan. Nu voi permite una ca asta.

- Nu vreau să fiu prinsă din nou, spuse ea, iar apoi adăugă, cu voce frântă: *Nu vreau.*

- Vei ieşi de aici, o asigură Ithan. Cu orice preţ.

- Atunci, de ce nu ieşim pe uşă chiar acum? întrebă ea, arătând cu mâna spre uşa apartamentului.

- Pentru că de partea cealaltă sunt şase asasini Fee drogaţi, care, dacă facem asta, o să ne ucidă.

Sigrid se facu albă la faţă ca varul şi îşi frecă

pieptul.

- *Care ne ţin prizonieri aici. Trebuie să ies!*

- Şi o vei face.

Sigrid închise ochii, respirând superficial, copleşită de panică.

Ithan aruncă o privire prin încăpere. Cele trei silfe, care se ghemuiseră lângă Flynn şi aţipiseră, părând nişte mingi de foc violet, nu arătaseră prea înspăimântate. Tăcute, dar... concentrate. De parcă ar fi fost obişnuite să înfrunte teama. Măruntaiele lui Ithan se strânseră în clipa în care se gândi la asta.

- Sabine o să încerce din nou să mă prindă, spuse Sigrid. Nu-i aşa?

- Va încerca să o facă, dar până când îşi revine, noi vom fi plecaţi din oraş de multă vreme.

Sigrid îl privi cu ochi mijiţi.

- De ce nu am plecat imediat după ce m-ai scos din acvariu?

Ithan încremeni.

- Pentru că nu am ştiut unde altundeva să mergem.

- O casă cu *bufonii* ăia a fost cea mai bună...

- Bufonii ăia sunt prietenii mei şi se numără printre cei mai buni luptători pe care îi cunosc, o avertiză Ithan, enervându-se. Bufonii ăia şi-au riscat viaţa pentru tine în seara asta... Te-au *salvaţi*

Sigrid îşi arătă colţii.

- Dacă spui că Sabine îşi va reveni, atunci de ce nu mă laşi să merg acum la locul în care zace şi să o sfâşii...?

- Crede-mă că m-am gândit la asta! Dar...

Nu-şi încheie gândul.

- Dar ce?

Ithan clătină din cap, nevrând să se gândească la asta.

- E târziu, răspunse el. Ar trebui să dormi.

- Nu voi reuşi să o fac.

- Atunci, încearcă, o sfătui Ithan, poate pe un ton mai tăios decât era nevoie.

Sigrid se încruntă la el, apoi aruncă o privire spre uşa de la dormitorul lui Tharion.

- *Acela* era tritonul pe care voiai să îl

convingi să ne ajute?

-Da.

Sigrid pufni.

- Nu cred că va putea să fie de ajutor nimănui. Nici măcar lui însuşi.

- Ar trebui să dormi, repetă Ithan, sătul de toată vorbăria.

- Faci asta des? îl întrebă ea dintr-odată. îi eliberezi adesea pe cei ţinuţi sclavi de alţii?

- Doar în ultima vreme, răspunse el, istovit.

Nu aşteptă ca ea să mai spună ceva, ci se îndreptă spre odaia lui Tharion. Acesta dormea dus, iar Ithan se trânti pe jos, lângă el, şi închise ochii.

De ce nu o ucisese de-a binelea pe Sabine? Sau de ce nu o lăsase pe Sigrid să o facă? Asta i-ar fi asigurat locul ca Alfa şi ca Prim Aparent.

Ştia răspunsul. Şi îşi dorea să nu fi fost aşa.

CAPITOLUL 6

După ce Bryce parcursese circa şase metri din tunel, lighioanele se potoliră de tot. Rămaseră neclintite, atente, până când ea trecu de ultima dintre ele. După aceea, dădu de nişte bare care blocau calea, lăsând liberă doar o uşă mică, aflată în stânga barierei. Bryce atinse uşa, iar aceasta se deschise. Trebui să se aplece ca să treacă, dar era limpede că fusese proiectată astfel încât lighioanele să nu poată ieşi.

închise bine uşa în urma ei.

Metalul gemu, iar apoi tunelul se umplu din nou de şuierături, ca un roi de viespi furioase.

Lighioanele se zvârcoleau din nou, muşcând în gol şi frecându-se unele de altele, de parcă în clipa în care se închisese uşa ieşiseră din starea lor de stupoare. Bryce se împletici şi facu un pas în spate, tocmai atunci când o lighioană deosebit de mare se aruncă spre bare.

Fierul se cutremură de la impact... dar rezistă.

Bryce gâfâi, privind cum lighioanele acelea şerpuitoare, aducătoare de moarte, se puseră din

nou în mişcare. însă erau mult prea mari ca să se strecoare printre bare.

Bryce răsuflă tremurat şi cercetă din priviri tunelul în care se afla. Steaua străluci mai tare, de parcă ar fi îndemnat-o să continue.

- în regulă, spuse ea, bătându-se peste piept. în regulă.

Bryce merse ore întregi. Sau cel puţin presupuse că trecuseră ore întregi, judecând după cât de tare o dureau picioarele şi tălpile, chiar dacă era încălţată cu espadrile comode.

Se prea putea ca tunelul să nu ducă nicăieri. Mai mult de-atât, era posibil să se întindă pe o distanţă de o sută de mile.

Ar fi trebuit să îşi fi luat ceva provizii la ea, să îşi fi îndesat mâncarea de pe tavă în buzunare şi în sutien. Să îşi fi făcut plinul de apă.

Nu vedea nici o cotitură, nici un tunel alternativ sau vreo răscruce de drumuri. Doar drum întins, lung şi nesfârşit, în beznă.

Bryce simţi că i se uscase gura şi, deşi ştia că nu ar fi trebuit să o facă, se opri. Se aşeză, sprijinindu-se de zidul mâncat de vreme, şi înghiţi în sec, cu gura uscată. Nu avea de ales: trebuia să continue.

închise ochii preţ de o clipă. Doar de una...

Dintr-odată, Bryce deschise ochii.

Adormise. Cumva, *adormise*, atât de-al naibii de extenuată după ultimele câteva ore – doar zeii ştiau câte –, încât nici măcar nu îşi dăduse seama, şi...

Steaua de pe piept încă îi strălucea sub tricou. Se afla tot în tunel.

Dar acesta nu mai era pustiu.

Nesta stătea deasupra ei, cu o sabie prinsă la spate. în lumina stelei, ochii ei gri-albăstrui păreau să strălucească de putere.

Bryce nu îndrăzni să se mişte.

Nesta îi dădu o canistră îmbrăcată în piele.

- Fă-ţi un bine şi bea înainte să leşini din nou.

Bryce sorbi din ceea ce părea să fie, din fericire, apă, iar apoi o privi pe Nesta peste gura canistrei. Nesta stătea lângă celălalt zid al tunelului, monitorizând-o cu o curiozitate de felină.

în cele câteva minute care trecuseră de când se trezise Bryce, tăcuseră amândouă. După ce se aşezase, Nesta abia dacă făcuse vreo mişcare.

în cele din urmă, Bryce puse dopul canistrei şi i-o înapoie Nestei, care o prinse cu uşurinţă.

- Cum ai aflat că am plecat din celulă?

încă nu era nevoie să îi dezvăluie că putea să se teleporteze.

Nesta îi aruncă o privire plictisită, de parcă ar fi trebuit să ştie deja răspunsul.

- Avem printre noi indivizi care pot vorbi cu umbrele. Ne-au spus că ai coborât prin grilaj.

Interesant... şi înfiorător. însă Bryce întrebă:

- Deci ai venit aici ca să mă târăşti înapoi în celulă?

Nesta îşi vârî canistra în raniţă şi, cu mişcări sigure şi graţioase, se ridică. Sabia prinsă la spatele ei... nu era Sabia Stelară, deşi Bryce ar fi putut jura că lamele semănau. Şi aceasta emana un soi de prezenţă, de atracţie.

Nesta îşi înclină capul spre tunelul din urma lor, adică spre calea de întoarcere.

- Am fost trimisă ca să te însoţesc.

- Chestiune de semantică...

Bryce se ridică. Ea împotriva Nestei... ar fi avut cât de cât şanse, dar sabia era o problemă. La fel şi acel soi de prezenţă care vibra dinspre Nesta, prezenţă ce părea capabilă să îi detecteze Cornul de pe spinare. Probabil că nu era înţelept să se lupte cu un inamic ale cărui aptitudini şi puteri îi erau necunoscute, dacă nu chiar străine de-a dreptul.

- Uite ce e, nu vreau să isc probleme...

- Atunci, nu o face. întoarce-te împreună cu mine!

Bryce privi spre tunelul din spatele lor şi întrebă:

- Cum ai reuşit să treci de lighioane?

Nesta surâse.

- E bine să cunoşti fiinţe înaripate.

Bryce mârâi, în pofida durerii din piept.

- Deci, cineva te-a dus în zbor până la poartă...

- Şi tot în zbor ne va scoate din puţ, adăugă ea, zâmbind din colţul gurii. Sau, dacă te

hotărăşti să alegi calea mai grea, te va trage după el.

Bryce aruncă o privire la cărarea din spatele Nestei, dar nu văzu decât umbre adânci. Nici urmă de vreo fiinţă înaripată, care să aştepte să o ia pe sus.

- S-ar putea să joci la cacealma!

Putea să jure că văzu flăcări de argint dănţuind în ochii Nestei.

- Vrei să afli dacă e aşa?

Bryce o privi în ochi. Era limpede că, trimiţând pe cineva care să o ducă înapoi, nu să o vâneze, temnicerii ei nu o voiau moartă. Dar dacă se întorcea în celulă, oare cât timp aveau să o ţină închisă acolo? Chiar şi câteva ore ar fi putut să facă o diferenţă pentru Hunt şi Ruhn...

- Sunt mereu dornică să descopăr ceva, răspunse ea în cele din urmă.

Apoi o lumină erupse din ea.

Nesta înjură, dar Bryce nu aşteptă să vadă dacă lumina o orbise, ci o zbughi de-a lungul **coridorului. În lipsa armelor, un avans îi creştea cel mai mult sansele de reuşită.**

> >

O forţă asemănătoare unui zid de piatră o lovi din spate. Lumea se înclină şi i se tăie răsuflarea în clipa în care se izbi de solul pietros, iar oasele îi fură străpunse de durere. Umbrele o înfăşuraseră, ţintuind-o, iar ea se zvârcoli, lovindu-le cu mâinile şi cu picioarele.

îşi împrăştie lumina, iar explozia incandescentă alungă umbrele în toate direcţiile.

Poate că nu mai avea suficientă magie în vene ca să se teleporteze, dar măcar putea să câştige ceva timp. Se ridică degrabă, însă umbrele se năpustiră din nou asupra ei, precum o haită de lupi hotărâţi să o devoreze.

Le îngădui să o învăluie preţ de o fracţiune de secundă, după care magia ei explodă din nou, precum o bombă de lumină ce răbufni în toate direcţiile, azvârlind umbrele în tavan, în ziduri. în locurile în care umbrele se izbeau de piatră, din tavan zburau ţăndări. Muntele se clătină.

Bryce alergă. Tot mai adânc în tunel, în beznă, cu steaua din piept aprinzându-i-se în timp ce fugea de stânca ce se fărâmiţa peste tot în jurul ei...

Lumea se cutremură şi mugi din nou, iar ea căzu la pământ, învăluită într-un nor de praf.

Apoi se aşternu tăcerea, întreruptă doar de pietrele care se desprindeau din zidul de stâncă ce bloca acum calea de întoarcere. însă o surpare

nu ar fi oprit un Vanir sau o Fee pentru multă vreme. Bryce se ridică...

Şi simţi metal pe gât. Glacial, ucigător de rece.

- Nu te mişca, şopti Nesta, gâfâind.

Bryce se încruntă la ea, dar nu împinse sabia de la gât. Oasele păreau să îi strige, prevenind-o să nu atingă sabia mai mult decât era nevoie.

- Ce frumos a fost şiretlicul cu umbrele!

j

Nesta se mulţumi să îi arunce o privire poruncitoare.

- Ridică-te!
- O voi face dacă laşi sabia jos.

Privirile li se întâlniră, dar sabia se mişcă doar puţin. Bryce se ridică în picioare, scuturându-se de praf şi de sfarâmăturile de piatră.

- Şi acum?

Genunchii i se înmuiaseră din pricina epuizării. Magia i se consumase, iar prin vene nu îi mai curgea strop de lumină stelară.

Nesta aruncă o privire la locul în care se surpase tunelul. Puţina magie de umbre pe care o poseda nu păru să poată mişca porţiunile prăbuşite. Războinica dădu din cap spre tunelul din faţa lor.

- Cred că vei obţine ceea ce voiai.
- N-am vrut să provoc asta...
- Nu contează. Acum mai există o singură ieşire. Dacă chiar există una.

Bryce oftă, încruntându-se la steaua din pieptul ei, care încă strălucea în întuneric, prin tricou, luminând toate petele de ţărână de pe ţesătura albă de bumbac.

- N-am avut de gând să mai implic pe cineva în treaba asta.
- Atunci, ar fi trebuit să rămâi în Oraşul Cioplit.

Bryce înregistră acea informaţie: locul în care fusese ţinută se numea Oraşul Cioplit.

- Uite cum stă treaba: steaua, spuse ea, atingându-şi pieptul, mă îndeamnă să o iau în direcţia asta. N-am idee de ce, dar trebuie să o urmez.

Nesta facu semn cu sabia spre cărarea întunecată din faţa lor. Bryce ar fi putut jura că sabia cânta în aer.

- Atunci, condu-ne!
- Nu mă vei opri?

Cu o graţie de invidiat, Nesta îşi vârî sabia în teaca de la spate.

- Suntem prinse aici, jos. Am putea la fel de bine să vedem ce ne aşteaptă înainte.

Bryce nici că ar fi putut să spere la o reacţie mai bună. Mai ales din partea Feei.

Ridicând din umeri, ea pătrunse adânc în beznă, cu un ochi aţintit la Nesta. Şi se rugă în gând ca Urd să ştie încotro le conducea.

CAPITOLUL 7

Lidia cără prin coridoarele întunecate sfera de cristal în care se afla Regina Silfilor de Foc. Flacăra lui Irithys împroşca o lumină aurie peste podelele şi pereţii de marmură.

Nu îi spuse nimic silfei, având în vedere că pe tot cuprinsul palatului Asterilor erau instalate camere de luat vederi. Lui Irithys nu păru să îi pese, ci rămase aşezată pe fundul sferei, senină, cu picioarele încrucişate. însă după câteva minute lungi, silfa spuse:

- Drumul ăsta nu duce la temniţe.
- Iar tu cunoşti atât de bine arhitectura acestui loc?
- Am o memorie foarte bună, răspunse pe un ton inexpresiv regina, al cărei păr lung plutea deasupra capului ei într-un vârtej de flăcări

galbene. Ca să îmi amintesc ceva, e de ajuns să arunc o privire o singură dată. îmi amintesc la perfecţie tot drumul care duce jos, spre mistici.

Iată un dar util. însă Lidia spuse:

- Nu mergem la temniţe.

Cu coada ochiului, o văzu pe Irithys privind-o cu atenţie.

- Dar i-ai spus lui Rigelus...

- A trecut multă vreme de când ai ieşit din bula ta... şi ţi-ai folosit puterile, răspunse Lidia, gândindu-se că reginei îi mai rămăseseră puţine, din cauza limitărilor impuse de aureolă. Cred că ar fi înţelept să te încălzim puţin înainte de marele eveniment.

- Ce vrei să spui? întrebă regina, a cărei flacără se preschimbă într-un portocaliu precaut.

însă Lidia nu răspunse, mulţumindu-se să descuie o uşă de fier nemarcată, aflată la un nivel mai jos, cufundat în tăcere. Lidia îi mulţumi în gând Lunei că mâinile nu îi tremurară în clipa în care şi le întinse după mâner, lumina lui Irithys făcând să îi scânteieze inelul de aur cu rubin.

între două răsuflări, Lidia alungă partea aceea a ei care implora zei îndepărtaţi, partea aceea care se îndoia. Deveni nemişcată şi inexpresivă, la fel de imperturbabilă precum oglinda unui iaz uitat dintr- o pădure.

Uşa se deschise cu un scârţâit, dând la iveală o masă şi un scaun aşezat în faţa ei, iar, de cealaltă parte a mesei, legată cu cătuşe gorsiene, o cotoroanţă imperială.

în timp ce Căprioara închise uşa, cotoroanţa îşi ridică ochii răutăcioşi şi gălbui spre ea, iar apoi şi îi plecă spre sfera în care Regina Silfilor strălucea, portocalie.

Lidia se aşează pe scaunul din faţa prizonierei şi puse sfera de cristal cu silfa pe masă, între ele, de parcă ar fi fost o simplă poşetă.

- Mulţumesc că ai acceptat să te întâlneşti cu mine, Hilde!

- N-am avut de ales! răspunse cu voce aspră cotoroanţa, al cărei păr alb, rărit, licărea precum nişte raze subţiri de lună, vădind-o ca pe o creatură jalnică şi diformă, dar de o frumuseţe

ascunsă. De când *dulăii* tăi m-au arestat în baza unor acuzaţii nefondate...

- în posesia ta a fost găsit un com-cristal despre care se ştia că era folosit de rebelii Ophion.

- N-am văzut în viaţa mea cristalul ăla! se răsti Hilde, dând la iveală nişte cioturi de dinţi maronii,
scânteietori. Totul a fost o înscenare.

- Da, da, mormăi Lidia, fluturând din mână.

Irithys îi privea fiecare mişcare, menţinându-şi nuanţa portocalie, de alertă.

- Poţi să îţi pledezi cauza în faţa lui Rigelus, adăugă Lidia.

Cotoroanţa imperială avu bunul-simţ să pară agitată.

- Atunci, de ce ai venit?

Lidia zâmbi cu superioritate, adresându-i-se lui Irithys:

- Ca să îţi fac încălzirea.

Regina Silfilor pricepu ce voise să spună şi clocoti de un roşu închis, ameninţător.

însă cotoroanţa râse răguşit. încă purta uniforma imperială, cu blazonul zdrenţuit al Republicii acoperindu-i sânii fleşcăiţi.

- N-am nimic să îţi spun, *Lidial*

Lidia îşi puse un picior peste celălalt.

- Vom vedea.

Hilde spuse cu voce şuierătoare:

- Te crezi atât de sus-pusă, de neatins!

- Asta e partea în care îmi vei spune că te vei răzbuna?

- Am cunoscut-o pe mama ta, fatucă! se răsti cotoroanţa.

Lidia fusese instruită suficient de bine şi deţinea îndeajuns de mult autocontrol încât să afişeze o mină inexpresivă şi să adopte un ton întru totul plictisit.

- Mama a fost o regină vrăjitoare. Multă lume o cunoştea.

- O, dar eu am *cunoscut-o* cu adevărat... Am zburat în unitatea ei în timpul luptelor.

Lidia îşi înclină capul.

- înainte sau după ce ţi-ai vândut sufletul Casei Focului şi a Umbrei?

- Am jurat credinţă Casei Focului şi a Umbrei *din pricina* mamei tale. Pentru că era slabă şi laşă şi nu
îi plăceau deloc pedepsele.

- Atunci, presupun că în privinţa asta suntem diferite.

Ochii urduroşi ai lui Hilde o măsurară pe Lidia din cap până-n picioare.

- Semeni leit cu ea. Mai bine decât ruşinea aia de soră a ta, care îşi zice acum regină.

- Voi lua vorbele tale ca pe un compliment, dar îţi amintesc că Hypaxia face parte pe jumătate din Casa Focului şi a Umbrei, aşa că ar trebui să aibă parte de supunere din partea ta pe ambele fronturi.

Lidia o simţea pe Irithys monitorizând fiecare cuvânt. Oare dacă îşi amintea lucruri după ce le vedea o singură dată, se întâmpla la fel şi cu ce auzea?

- Mama ta a fost o nătângă că te-a dat, mormăi Hilde.

Lidia ridică dintr-o sprânceană.

- Să fie, oare, un alt compliment?

- Interpretează cum vrei tu, răspunse cotoroanţa, arătându-şi, într-un zâmbet de coşmar, dinţii stricaţi. Eşti o ucigaşă înnăscută – ca orice vrăjitoare adevărată. Fata aia de pe tron e la fel de blajină ca mama voastră. Va distruge întreaga dinastie de vrăjitoare din Valbara.

- Păi, tatăl meu a fost un negociator inteligent, spuse Lidia, admirându-şi în chip ostentativ inelul cu rubin, piatra fiind la fel de roşie precum flacăra lui Irithys. Dar am vorbit destul despre mine. E vremea să fac prezentările, spuse ea, arătând mai întâi spre cotoroanţă, iar apoi spre silfa. Irithys, Regina Silfilor! Hilde, Mare Cotoroanţă a Sabatului Imperial!

- Ştiu cine eşti, şopti Irithys cu o furie controlată în voce, plutind acum în centrul sferei, cu trupul roşu ca sângele. Tu mi-ai pus zgarda asta.

Hilde zâmbi din nou, îndeajuns de tare încât să i se vadă gingiile înnegrite. Cineva mai slab de înger s-ar fi temut de zâmbetul acela.

- **Am avut onoarea să îi fac**

asta si târfulitei care a purtat coroana înaintea ta.

Hilde nu se referea la mama lui Irithys, care nu fusese niciodată regină. După ce murise ultima Regină a Silfilor, tronul trecuse la o altă ramură a familiei, Irithys fiind prima moştenitoare.

O moştenire osândită: în acelaşi timp, Irithys dobândise titlul şi o condamnare la închisoare. Abia dacă trecuse o zi de când fusese încoronată, că Rigelus o şi închisese în temniţă.

Lidia spuse cu voce seacă:

- Da, Hilde, ştim cu toţii cât de competentă eşti. Şi Athalar îţi poate mulţumi pentru prima lui aureolă. Dar haide să vorbim despre motivul pentru care ai ales să ne trădezi.

- ***Nici vorbă de asa ceva!***

în pofida cătuşelor gorsiene, un soi de energie scânteietoare se scurse dinspre cotoroanţă.

Lidia privi în tavan şi oftă.

- Astăzi am şi alte întâlniri, Hilde! Ce-ar fi să ne mişcăm mai repede?

Fără vreun avertisment, atinse partea de sus a cristalului lui Irithys. Acesta se topi, iar între vrăjitoare şi Regina Silfilor rămase doar aer.

Irithys nu se mişcă. Nu încercă să fugă sau să erupă, ci rămase locului, ca un rubin viu, înflăcărat. De parcă să fie eliberată de cristal, după atâţia ani...

Lidia îşi înăbuşi gândul şi spuse cu o voce la fel de moartă ca şi privirea ei:

- Să vedem cât de convingătoare poţi să fii, Majestate!

Hilde le străpunse cu privirea, fără să se teamă şi fără să tremure în fata lor.

însă Irithys se întoarse spre Lidia, cu părul învolburându-i-se în jurul ei.

-Nu.

Lidia ridică dintr-o sprânceană.

-Nu?

De partea cealaltă a mesei, Hilde continuă să se zbârlească, dar ascultă cu atenţie.

Irithys spuse cu îndrăzneală, fără pic de teamă:

-Nu.

- Să ştii că nu ţi-am făcut o rugăminte, preciză Lidia, dând din cap spre cotoroanţă. Arde-i mâna!

Brusc, Hilde îşi trase mâinile noduroase de pe masă, de parcă asta ar fi putut să o salveze.

Irithys îşi ridică bărbia.

- Poate că sunt prizoniera voastră, dar nu trebuie să mă supun vouă.

- Hilde a trădat Republica...

- *Minciuni!* o întrerupse Hilde.

- îţi iroseşti mila pe ea, adăugă Lidia.

- Nu e vorba de milă, răspunse Irithys, a cărei flacără rubinie se întunecă şi mai tare, până când ajunse de nuanţa unui vin greu. E

vorba de onoare. Nu există onoare în a ataca o persoană care nu poate riposta, fie că e vorba de un inamic sau nu!

Buza de sus a Lidiei se contorsionă.

- Arde-o!

Irithys strălucea acum într-o nuanţă de albastru- violet, precum cea mai fierbinte flacără.

-Nu.

Hilde râse croncănit.

Lidia vorbi pe un ton calm, care, de obicei, îi făcea pe inamici să înceapă să implore:

- Îţi mai spun o singură dată...
- Iar eu îţi voi spune de o mie de ori: nu. Pe onoarea mea, nu!
- Aici, jos, nu ai onoare. Aşa ceva nu înseamnă nimic în locul ăsta.
- Onoarea e tot ce am, răspunse Irithys, căldura flăcărilor ei indigo fiind acum îndeajuns de puternică încât să încălzească mâinile reci ale Lidiei. Onoarea şi numele meu. Nu le voi întina, nici nu voi renunţa la ele, indiferent de ce anume a făcut inamicul meu. Sau de ameninţările tale, Căprioară!

Lidia o privi pe silfa în ochii-i înflăcăraţi şi găsi în ei doar o voinţă de neînfrânt, de neînduplecat. Genul de voinţă cu care nu te întâlneai prea des.

Aşa că Lidia îşi plecă în batjocură capul în faţa reginei. Iar dintr-o mişcare a mâinii, activă magia pe care Rigelus i-o dăruise preţ de o săptămână. Ca o sferă de gheaţă care se topea invers, sfera de cristal se formă din nou în jurul lui Irithys.

- Atunci, nu am nevoie de tine, spuse Lidia, luând cristalul şi îndreptându-se cu paşi apăsaţi spre uşă.

Irithys nu spuse nimic, însă flacăra ei îşi păstră nuanţa aceea de albastru regal, strălucitor.

Lidia tocmai deschisese uşa de metal, când Hilde strigă, de la masă:

- Si cum rămâne cu mine?!

Lidia îi aruncă o privire rece cotoroanţei imperiale.

- îţi sugerez să îl implori pe Rigelus să aibă milă de tine.

Nu îi îngădui să răspundă, ci ieşi, trântind uşa în urma ei.

***Milă.* Lidia nu avusese strop de milă în inima ei cu două zile în urmă, atunci când trecuse pe lângă Hilde, pe coridoarele de sus, şi îi strecurase com- cristalul în buzunar. Ţinând cont de faptul că Ruhn era întemnitat, oricum nu accesa nimeni celălalt**

capăt al liniei. Cristalul era, din toate punctele de vedere, inactiv. Dar aflat în posesia lui Hilde, când Mordoc îl adulmecase după ce ea, Lidia, pretinsese că intrase la bănuieli... cristalul devenise din nou nepreţuit.

Nu se putuse gândi la alte persoane, în afară de Asteri, pe care Irithys să le urască mai mult decât pe cotoroanţa care îi tatuase gâtlejul ţesut din flăcări. Nu exista nici o altă persoană pe care Irithys s-ar fi bucurat mai tare să o rănească.

Şi totuşi, Regina Silfilor refuzase.

Stăpâna Misticilor nu fu de găsit atunci când Lidia intră din nou în hala caldă şi umedă, nici când

o puse pe Irithys înapoi în centrul halei.

- Cum rămâne cu ceilalţi prizonieri? întrebă Regina Silfilor după ce Lidia se dădu în spate.

Aceasta din urmă se opri, vârându-şi mâinile în buzunare.

- De ce mi-aş irosi timpul încercând să te conving să mă ajuţi în privinţa lor?

într-adevăr, începea să rămână fără timp. Avea de ajuns în diverse locuri, rapid.

- Ai depus eforturi îngrozitor de mari ca

să mă scoţi azi de aici. Pentru nimic.

Lidia ridică din umeri şi se îndreptă spre ieşire.

- Ştiu când pierd o bătălie, spuse ea, iar apoi adăugă, vorbind peste umăr: Bucură-te de numele şi de onoarea ta! Sper că îţi sunt o companie plăcută în globul ăla de cristal.

Bryce şi Nesta merseră vreme îndelungată, cufundate într-o tăcere încordată şi apăsătoare.

Pe Bryce începuseră să o doară tălpile din nou, iar durerea îi urcă acum în picioare. în mod normal, ar fi recurs la vorbă ca să uite de disconfort, însă Bryce ştia că nu avea rost să pună întrebări indiscrete despre lumea în care se afla la momentul de faţă şi despre poporul Nestei.

Ar fi dat prea mult de bănuit. Dacă încerca să le spună cât mai puţin posibil despre ea şi despre Midgard, atunci probabil că şi cei de aici simţeau la fel în ceea ce privea casa lor.

Brusc, Nesta se opri locului, cu pumnul strâns.

Bryce se opri lângă ea, uitându-se pieziş, şi o văzu pe Nesta măsurând tunelul din faţa lor cu ochii ei gri-albăstrui. Pe chip i se citea un calm glacial.

Bryce murmură:

-Ce e?

Nesta privi din nou terenul.

Bryce înaintă, iar steaua din pieptul ei lumină motivul pentru care războinica se oprise: tunelul se lăţea şi dădea într-o încăpere mare, cu un tavan atât
de înalt, încât nici măcar lumina stelară a lui Bryce nu ajungea până la el. Iar în centrul încăperii... cărarea se oprea de ambele părţi şi un pod stâncos, îngust, se întindea peste ceea ce părea a fi un abis nesfârşit.

Bryce ştiu că nu era nesfârşit doar pentru că jos, foarte jos, se auzea vuietul apei. Trebuia să fie un râu subteran, unul mare, dacă sunetul se auzea atât de tare chiar şi din locul în care se aflau ele. Din întunericul abisului se ridicau jeturi de apă, iar în aerul umed se simţea un miros metalic dens: fier. Probabil că locul acela conţinea zăcăminte de fier.

Nesta şopti:

- Podul acela e locul perfect pentru o

ambuscadă.

- Din partea *cui*? întrebă Bryce pe un ton şuierător.

- Nu am trăit îndeajuns ca să cunosc toate grozăviile de pe lumea aceasta, dar pot să îţi spun că în locurile întunecate tind să sălăşluiască creaturi întunecate. Mai ales în cele atât de vechi şi de uitate ca acesta.

- Grozav! Deci cum trecem de cealaltă parte fără să atragem creaturile despre care vorbeşti?

- Nu ştiu... Nu cunosc tunelul ăsta.

Bryce se întoarse spre ea, surprinsă.

- N-ai mai fost pe aici?

Nesta îi aruncă o privire furioasă.

- Nu. Nimeni n-a mai fost.

Bryce pufni, cercetând prăpastia şi podul din faţa lor. Nici urmă de mişcare, nici un alt sunet în afară de apa care curgea iute dedesubt.

- Pe cine ai enervat de te-au trimis după mine?

Ar fi putut să jure că Nesta zâmbise.

- într-o zi bună, pe prea mulţi ca să mai ţin socoteala. Dar astăzi... m-am oferit de bunăvoie.

Bryce ridică dintr-o sprânceană.

- De ce?

Flacăra aceea argintie licări în ochii Nestei. Bryce simţi un fior pe şira spinării. Fee şi totuşi... nu.

- Să îi zicem intuiţie, răspunse Nesta, iar apoi urcă pe pod.

Ajunseră până la jumătatea podului îngust, Bryce făcând tot posibilul să nu se gândească la lipsa balustradelor şi la căderea aparent infinită spre râul acela asurzitor. Şi atunci se auzi. Un zgomot nou, aproape insesizabil din pricina vuietului acelui râu învolburat.

Nişte gheare se mişcau iute pe piatră.

De deasupra *şi* de dedesubt.

- Grăbeşte-te!

Nesta îşi scoase din teacă sabia aceea simplă şi, totuşi, uimitoare. în clipa în care o atinse, lama fu cuprinsă de flăcări argintii şi...

Lui Bryce i se tăie răsuflarea. Sabia pulsă, de parcă aerul din jurul ei dispăruse. Semăna, într-

un fel, cu Sabia Stelară: era o armă, dar şi mai mult de-atât. Aşa cum Nesta era o Fee, dar şi mai mult de-atât.

- Ce face sabia ta...?

- Grăbeşte-te! repetă Nesta, străbătând cu paşi apăsaţi restul podului.

Bryce se controlă îndeajuns de mult încât să o asculte şi păşi pe cât de repede îndrăznea, dat fiind golul care se căsca de ambele părţi.

Se auzi un fâlfâit de aripi ca de piele. Ghearele acelea zgâriară piatra la doar câţiva paşi în faţa ei...

Bryce lăsă deoparte orice precauţie şi alergă spre gura tunelului de la capătul podului, de unde Nesta, cu sabia strălucindu-i slab în mână, îi făcea semn să se grăbească.

Apoi steaua lui Bryce lumină stânca ce încadra gura tunelului.

Fugi.

O masă fremătătoare d*e făpturi* acoperea intrarea; erau mai mici decât lighioanele de sub temniţă, dar aproape mai rele decât ele. Mai primitive, acoperite cu o textură mai asemănătoare cu pielea. Un soi de hibrid primordial între un liliac şi o şopârlă. Limbi

negre degustară aerul dintre dinţi transparenţi, meniţi să sfâşie carnea. Jivinele acelea erau asemenea demonilor kristallos, născuţi şi crescuţi în beznă vreme de eoni...

Câteva dintre creaturi săriră, prăvălindu-se în golul de dedesubt, la vânătoare...

Tunelul şi podul huruiră.

Bryce se împletici, gata să cadă. Un val incandescent de panică îi anulă toate simţurile...

Antrenamentul şi reflexele specifice Feelor o ajutară să se

controleze. Mai că nu plânse de uşurare că nu se prăvălise în golul acela îngrozitor.

Mai ales în clipa în care ceva uriaş şi alunecos, mare cât două autobuze, se mişcă dedesubt.

Un vierme enorm, scânteind de apă şi de noroi.

O gură plină cu rânduri de dinţi se deschise larg şi apoi *se închise...*

Bryce căzu în fund în momentul în care viermele prinse trei şopârle zburătoare şi le înghiţi pe toate dintr-odată.

Lumina ei stelară se aprinse, umplând caverna de lumină si de umbre.

Creaturile de pe ziduri ţipară – din pricina viermelui sau a luminii –, ţâşnind din locurile în

care erau cocoţate şi nimerind drept între fălcile deschise ale acelei jivine monstruoase. încă o muşcătură rapidă, încă o împroşcătură de apă de râu si de noroi cu miros metalic, si alte câteva creaturi dispărură în gâtlejul viermelui.

Bryce nu putu să facă

altceva decât să privească scena, încremenită.

Dintr-o singură răsucire a trupului său monstruos, viermele avea să se năpustească asupra ei. Avea să o înghită dintr-odată. Lumina ei stelară nu putea să facă nimic împotriva lui. Jivina nu avea ochi. Cel mai probabil că acţiona după miros, iar ea era doar o gustare tremurândă, prăvălită pe pod...

Dar o mână puternică şi subţire o apucă de subsuoară si o trase îndărăt.

»

O năpădiră o mulţime de senzaţii: stânca zgâriind-o în timp ce era târâtă, percepţia luminii, a umbrelor şi a făpturilor zburătoare, care urlau, usturimea de pe spinare în clipa în care se zgârie de stâncă, plesnetul ud al trupului masiv al viermelui care se ridică iarăşi din adâncuri, înhăţând creaturile...

Nesta îi dădu drumul la o distanţă sigură în interiorul tunelului, dar ea nu reuşea să se oprească din tremurat. Viermele mai muşcă de câteva ori în gol, zguduind caverna ori de câte ori se sălta din adâncuri. Izul acela de fier se înteţi. De fapt, era miros de sânge, plutind în aer ca o ceaţă, de-a lungul apei.

Fiecare plesnitură a fălcilor viermelui răsuna în stâncă şi în oasele lui Bryce.

Ea nu putea decât să privească, mută de groază, cum tot mai multe dintre acele creaturi zburătoare dispăreau printre dinţii monstrului, în timp ce mirosul înţepător al sângelui umplea aerul. în cele din urmă, viermele începu să se lase în jos, tot mai în jos, înapoindu-se la bârlogul lui din adâncuri.

Nesta răsufla la fel de apăsat ca Bryce, iar când aceasta din urmă se uită, în sfârşit, la războinică, văzu că Nesta deja o privea. Pe chipul ei frumos se citea nemulţumire şi ceva ce aducea a dezamăgire.

- Te-ai blocat!

O furie incandescentă îi alungă tremurătura lui Bryce, precum şi usturimile pielii zgâriate. Ea se ridică în picioare.

- Ce naiba era jivina aia?!

Nesta aruncă o privire la umbrele din spatele lui Bryce, de parcă ar fi fost cineva acolo, însă spuse:

- Un Virme de Middengard.

- Middengard? întrebă Bryce, tresărind la auzul acelui cuvânt. Adică... *Midgard*? Astfel de viermi provin din lumea mea?

Oricât de îngrozitoare ar fi fost acea jivină, faptul că aici mai exista o fiinţă din lumea ei era... ciudat de alinător. Şi poate că faptul că un astfel de sentiment i se părea câtuşi de puţin alinător, dovedea cât de al naibii de disperată era.

- Nu ştiu, răspunse Nesta.

- Sunt răspândiţi pe aici?

Dacă da, nu era de mirare că Feele renunţaseră la lumea asta.

- Nu, răspunse Nesta, iar un muşchi al maxilarului îi zvâcni. Din câte ştiu eu, sunt rari. Dar sora mea l-a pictat pe unul pe care l-a înfrânt. Picturile ei mi s-au părut exagerate, însă cel de acum a fost la fel de îngrozitor precum cel pe care l- a zugrăvit ea.

Nesta clătină din cap, iar şocul zugrăvit pe faţa ei se preschimbă din nou în obişnuita-i expresie rece şi tăioasă.

- Nu ştiam că sunt mai mulţi, adăugă ea, măsurând-o pe Bryce din priviri, cu atenţie, ca o războinică. Ce soi de putere posezi? Ce fel de lumină e asta?

Bryce clătină scurt din cap.

- Lumină. Doar... lumină.

Cândva, i se spusese că era o lumină stranie şi îngrozitoare, dintr-o altă lume.

Din lumea aceasta.

Ochii Nestei scânteiară.

- Din ce curte se trăgeau strămoşii tăi?

- Nu ştiu. Theia, strămoaşa mea Fee, ale cărei puteri le am şi eu, era Născută din Stele. Ca şi mine.

- Termenul ăsta nu înseamnă nimic aici, declară Nesta, trăgând-o cu uşurinţă în picioare pe Bryce. Dar Amren mi-a spus tot ce i-ai relatat despre Theia, regina care a plecat din lumea noastră şi a ajuns într-a voastră.

Bryce îşi scutură praful şi sfarâmăturile de piatră de pe spate şi de pe dos. De pe egoul ei rănit.

- Strămoaşa mea, da.

- Theia a fost Mare Regină a acestor pământuri, înainte să plece, spuse Nesta.

- **într-adevăr?**

Nu fusese doar o lideră în Midgard, ci şi o conducătoare puternică aici. Strămoaşa ei fusese *Mare* Regină. Bryce purta în ea nu doar lumina stelară a Theiei, ci şi rădăcinile ei regale din lumea aceasta. Ceea ce i-ar fi putut stârni ei, lui Bryce, mari necazuri cu cei de aici, dacă aveau să se simtă cumva ameninţaţi de descendenta ei, crezând că

avea vreo pretenţie la tronul lor.

Nesta se uită la steaua de pe pieptul lui Bryce, iar apoi la umbrele din spatele ei. însă nu mai spuse nimic pe tema

asta, ci se întoarse spre tunelul din fata lor.

- Dacă mai dăm de vreo jivină care să vrea să ne mănânce, nu te holba la ea ca o căprioară speriată. Fugi sau luptă! spuse războinica.

Lui Randall i-ar fi plăcut de Nesta. Pe Bryce o duru un astfel de gând, însă ripostă:

- Asta am făcut toată viata. N-am nevoie să îmi tii tu o lecţie într-o astfel de privinţă!

- Atunci, data viitoare nu mă mai face să îmi risc pielea ca să te scap de pericol! replică Nesta pe un ton plin de răceală.

- Nu ţi-am cerut eu să mă salvezi, mârâi Bryce. însă Nesta o porni din nou prin tunel, fără să aştepte ca Bryce sau steaua ei să îi lumineze calea.

- Şi aşa ne-ai adus destule necazuri, spuse războinica, fără să privească în urmă. Stai pe- aproape!

CAPITOLUL 8

Umbrele îl priveau din nou. Baxian si Ruhn leşinaseră, iar Hunt crezuse că îsi pierduse şi el cunoştinţa, dar... iată-l privind cum o umbră îl privea, la rândul ei, stând lângă raftul cu dispozitivele pe care Pollux şi Şoimul le folosiseră ca să îl tortureze.

Lidia nu îşi făcuse apariţia în ziua aceea. Hunt nu ştia dacă asta era sau nu un semn bun şi nu îndrăznea să îi ceară părerea lui Ruhn. în cele din urmă, se gândi că, dintre ei toţi, el era cel care ar fi trebuit să ştie dacă era sau nu un semn bun. Doar îndurase tot soiul de nenorociri ani de-a rândul.

Dar ar fi trebuit să ştie şi multe alte lucruri.

Nu mai simţea nimic nici în mâini, nici în umeri, însă aripile, care i se regenerau lent, continuau să îl mănânce. De parcă şiruri de furnici l-ar fi gâdilat pe şira spinării. Oricât s-ar fi zvârcolit, nu putea să scape de senzaţia asta.

Ar fi trebuit să ştie că nu era bine să se pună cu Arhanghelii, cu Asterii. Ar fi trebuit să o avertizeze mai ferm pe Bryce, ar fi trebuit să încerce mai stăruitor să o convingă să renunţe la nebunia asta.

Cu secole în urmă, Isaiah încercase să îl facă pe el, pe Hunt, să renunţe la astfel de planuri. Şi nu îl ascultase... pentru ca apoi să suporte consecinţele. Ar fi trebuit să se înveţe minte.

Sângele i se răcea în timp ce i se prelingea pe trup, iar apoi i se scurgea pe podea.

Dar, la naiba, se părea că nu învăţase nimic! Aşa cum îngăduise ca dragostea pe care i-o purtase lui Shahar să îl distrugă, aşa o lăsase şi pe Quinlan, perechea lui, să se îndrepte spre dezastru. Nimeni nu îi înfrunta pe Asteri şi ierarhiile lor fără să piardă lupta. *Ar fi trebuit să ştie asta.*

Umbra îi zâmbi.

Aşa că Hunt îi zâmbi, la rândul lui. Iar apoi umbra vorbi:

- Ţi-ar prii în Hei!

Prea amorţit de suferinţa înfiorătoare prin care trecea, Hunt nici măcar nu tremură în clipa în care auzi acea voce masculină cunoscută, pe care o mai auzise cândva, într-un alt vis, într-o altă viaţă.

- Apollion..., mârâi el.

Deci nu era Moartea, totuşi.

încercă să nu se lase cuprins de dezamăgire.

- în ce stare jalnică eşti, murmură Prinţul Gheenei, rămânând ascuns în umbrele schimbătoare, după care trase aer în piept de parcă l-ar fi gustat. Ce durere delicioasă simţi..., adăugă el.

- O împart bucuros cu tine!

Prinţul demon scoase un înspăimântător hohot de râs înăbuşit.

- Se pare că ţi-ai păstrat buna dispoziţie! în pofida aureolei tatuate din nou pe fruntea ta.

Hunt îi aruncă un zâmbet sălbatic.

- De data aceasta, am avut onoarea să fiu tatuat chiar de Rigelus.

- Interesant că a făcut-o chiar el, în loc să pună o cotoroanţă imperială să o facă. Simţi vreo diferenţă?

Hunt îşi plecă bărbia.

- Cea de acum... ustură. Aureola tatuată de cotoroanţă se simţea ca fierul rece. Asta arde ca acidul! răspunse el, iar după ce rosti ultimul cuvânt, fu năpădit de un gând înspăimântător şi întrebă: Bryce e... cu tine?

Dacă duşmanii o răniseră, dacă Apollion i-ar fi dat acum de înţeles că...

- Nu, răspunse umbra, părând să clipească, nedumerită. De ce?

Pe Hunt îl cuprinse o groază care îl făcea să simtă o răceală mai cumplită decât cea a gheţii.

- Bryce nu a ajuns în Hei?

Atunci, unde era? Oare ajunsese undeva, sau încă se prăbuşea prin timp şi spaţiu, captivă pentru totdeauna...

Probabil că scoase nişte sunete jalnice, fiindcă Apollion spuse:

- Aşteaptă o clipă înainte să o iei razna, Athalar!

Apoi dispăru.

Hunt nu putea să respire. Poate că asta i se întâmpla din cauza greutăţii corpului, care îi strivea plămânii, dar... Bryce nu reuşise. La naiba, nu reuşise să ajungă în Hei, iar el era prins aici şi...

Apollion îşi facu din nou apariţia, cu o altă umbră alături. Mai înaltă şi mai slabă, cu ochi albaştri ca safirul.

- *Unde e Bryce?* şuieră Prinţul Hăului.

- A mers să te caute, răspunse Hunt cu voce frântă, iar Ruhn gemu şi se foi lângă el. Fir-ar să fie, a mers să te caute, Aidas!

Prinţii demoni din Hei se uitară unul la celălalt, conversând din priviri.

Hunt insistă:

- Voi doi i-aţi spus să vă caute. Ne-aţi îndrugat toate balivernele alea despre armate şi despre cum vreţi să ne ajutaţi şi să o pregătiţi pe Bryce...

- Oare se poate, îl întrebă Aidas pe fratele său, ignorându-l complet pe Hunt, după tot ce...?

- Nu cădea în romantism! îl avertiză Apollion.

- Se poate ca steaua să o fi ghidat, ripostă Aidas.

- Vă rog..., îi întrerupse Hunt, fără să îi pese că implora, *spuneţi-mi unde el*

Baxian mârâi, venindu-şi în fire.

Aidas şopti:

- Am o bănuială, Athalar, dar nu pot să îţi spun nimic, ca nu cumva Rigelus să reuşească să scoată informaţia de la tine. Deşi probabil că a ajuns şi el la aceeaşi concluzie.

- Lua-te-ar naiba! se răsti Hunt.

Dar Apollion îi spuse fratelui său:

- Trebuie să plecăm.

- Atunci, ce rost a mai avut să mă priveşti din umbre? întrebă Hunt.

- Să ne dăm seama dacă ne putem baza pe tine atunci când va veni momentul.

- Să fac ce anume? întrebă Hunt, scrâşnind.

- Ce te-ai născut să faci... Să îndeplineşti sarcina pentru care te-a creat tatăl tău, răspunse Apollion, iar apoi dispăru în neant, lăsându-l pe Aidas singur în faţa prizonierilor.

O undă de şoc îl străbătu pe Hunt, domolită de greutatea unei dureri vechi, neaşteptate.

- Nu am tată.

Aidas ieşi din umbre, cu o mină tristă.

- Ai petrecut prea mult timp punând întrebările greşite.

- Ce naiba înseamnă *asta*?

Aidas clătină din cap.

- Coroana neagră care-ţi încercuieşte din nou fruntea nu este o simplă pedeapsă.

- Spune-mi naibii adevărul, măcar *o dată...*

- Rămâi în viaţă, Athalar! spuse Prinţul Hăului şi îşi urmă fratele, dispărând în beznă şi tăciuni.

Tharion se trezi cu o durere de cap pulsatilă, care îi reverbera în fiecare părticică a corpului.

Judecând după mirosul din odaia lui, Holstrom dormise şi el acolo. Pe podea, cel mai probabil, însă acum spaţiul era gol. în pofida durerii de cap, Tharion miji din ochi şi se duse în living, unde îl găsi pe Holstrom pe canapea, pe Flynn lângă el şi pe Declan şi Marc bând cafea la măsuţa de lângă fereastra ce dădea spre arena de lupte. Ariadne şedea pe un scaun, citind o carte, comportamentul ei fiind acum complet diferit de cel al femelei care îi prăjise pe lei noaptea trecută.

Nici urmă de moştenitoarea Fendyr sau de silfe. Poate că partea asta fusese o halucinaţie.

- Bună dimineaţa! mormăi el închizând ochii, orbit de lumina din încăpere.

Nu îi răspunse nimeni.

Fie, avea să se ocupe imediat de ei. După cafea. Se duse la barul aflat de cealaltă parte a încăperii, luminozitatea televizorului cu sonorul oprit stârnindu-i un junghi de durere în ochiul stâng, şi porni cafetiera doar cu ajutorul memoriei musculare. Tharion vârî o cană sub duză şi apăsă pe un buton care aducea vag cu butonul principal.

- Chiar că arăţi ca naiba, spuse Flynn cu voce tărăgănată, în timp ce Tharion inhală aroma de cafea. Ari, desigur, arată splendid, ca întotdeauna!

Dragonul se concentră în continuare asupra

cărţii, ignorându-l pe lordul Feelor. Nu mişcă un singur muşchi, ca şi cum şi-ar fi dorit ca ei să uite că se afla acolo. De parcă ar fi fost posibil aşa ceva.

însă Flynn se întoarse spre Tharion.

- De ce nu ai venit să ne ceri ajutorul?

Tharion sorbi din cafea, tresărind din pricina fierbinţelii care îi arse gura.

- E prea devreme pentru conversaţia asta.

- Ba pe naiba! spuse Holstrom. Te-am fi ajutat. De ce ai venit aici?

Fără să vrea, Tharion se răsti:

- Pentru că Regina Râului v-ar fi şters de pe faţa planetei! Nu am vrut să am asta pe conştiinţă.

- Şi aşa e mai bine? întrebă Ithan.

Flynn adăugă:

- Acum eşti prins aici, acceptând orice îţi dă Regina Viperă, ca să nu mai vorbim despre porcăria pe care ţi-o oferă pe lângă. Cum de ai putut fi atât de-al naibii de prost?

Tharion îi aruncă o privire iritată.

- Tu vorbeşti despre făcutul de lucruri prosteşti, Flynn!

Lui Flynn îi scânteiară ochii – o rară licărire ce vorbea despre puternicului lord al Feelor, ascuns sub faţada nonşalantă.

- Nici măcar eu nu mi-aş vinde sufletul Reginei Vipere, Ketos!

Holstrom adăugă:

- Trebuie să existe o cale să te scăpăm de asta. Ai dezertat de la Curtea Albastră. Cine zice că nu poţi dezerta...

- Uite ce e, spuse Tharion, scrâşnind din dinţi, ştiu că suferi de un complex al salvatorului, Holstrom...

- Să te ia naiba! Eşti prietenul meu. Nu trebuie să ignori pericolul în care te scalzi până la gât!

Tharion nu se putea hotărî dacă să se încrunte la lup sau să îl strângă în braţe. Bău iarăşi din cafeaua fierbinte, primind cu bucurie arsura pe care i-o facu în gâtlej.

Ithan spuse cu voce răguşită:

- Doar noi am mai rămas. Acum suntem pe cont propriu.

încă şezând la masă, Declan şopti:

- Totul e întors pe dos. Ruhn, Athalar, Bryce...

Marc îşi puse mâna pe umărul lui, cu o mişcare alinătoare.

- Ştiu, spuse Tharion. Iar Cormac a murit.

- Poftim?! izbucni Flynn, scuipându-şi cafeaua înapoi în cană.

Tharion le povesti ce se întâmplase în laborator şi, la naiba, acum chiar că i-ar fi prins bine nişte venin. Până când termină de explicat înţelegerea pe care o făcuse cu Regina Viperă, ceilalţi nu scoaseră nici o vorbă.

- Bine, spuse Flynn într-un târziu. Iată următorii paşi: trebuie să ajungem la *Cuirasatul din Străfund* şi în Pangera. în Oraşul Etern, adăugă el, dând din cap spre Tharion. înainte să fim încolţiţi de Sabine, tocmai ne hotărâserăm să te căutăm, să te scoatem din încurcătura în care ai intrat şi să vedem dacă poţi să ne pui în legătură cu cei din neamul Apelor, de pe navă.

- Vipera nu îl va lăsa să plece nici în ruptul capului, fu de părere Ari.

Ceilalţi clipiră, surprinşi, de parcă ar fi uitat, într- adevăr, că în mijlocul lor se afla un dragon. Marc strânse din buze, încordat, dându-şi seama cât de multe auzise Ari.

Dar Flynn o întrebă, ridicând dintr-o sprânceană:

- Să înţelegem că acum ştii totul despre Viperă?

- Ştiu totul despre ticăloşi, replică Ari numaidecât, aruncându-i lui Flynn o privire care îi dădu de înţeles că se afla şi el pe lista respectivă. Iar dacă îi veţi cere Viperei să îl elibereze pe Tharion, o veţi face doar să se agaţe şi mai tare de el.

- Are dreptate, spuse Tharion. Pot încerca să mă gândesc la o modalitate de a lua legătura cu comandantul Sendes...

- Nu, se împotrivi Ithan. Mergem *cu toţii.*

- Sunt mişcat, recunoscu Tharion, aşezând cafeaua pe blatul din spatele lui. Sunt sincer mişcat! Dar nu e chiar atât de uşor. Nu pot să spun doar: „*Dezertez!*" şi apoi să ies pe uşă.

Ithan se zbârli, însă Sigrid îşi facu apariţia în

uşa băii, înconjurată de aburi. Probabil că făcuse duş.

- De ce ar fi nevoie? întrebă ea.

Tharion îi aruncă o privire uluită. Era categoric o Alfa, cu postura aceea de nezdruncinat, cu ochii aceia strălucitori, în care nu se vedea strop de teamă.

- Pentru Viperă, contează doar afacerile.
- Tu eşti avut, îi spuse Ari lui Flynn.
- Pentru ea, nu banii contează, o lămuri Marc. Are atât de mulţi, încât nici nu ştie ce ar putea face cu ei. Va fi nevoie de un troc.

Tharion aruncă o privire încruntată spre coridor, unde se afla uşa care ducea la odăile private ale Reginei Vipere.

- Cine e acum cu ea?
- O femeie, răspunse Ari, ridicându-se în picioare şi îndreptându-se spre coridor, după care, ajungând la uşa care dădea în camera ei, spuse, vorbind peste umăr: O blondă frumuşică, în uniformă imperială.

Apoi dragonul intră în dormitor şi încuie uşa.

- Trebuie să ieşim imediat de aici, şopti Declan.
- Ce s-a întâmplat? întrebă Flynn.

Declan se întindea deja după pistol, iar Marc se ridică în picioare, lângă el, cu o graţie felină.

Tharion se uită în partea cealaltă a încăperii, chiar în momentul în care uşa se deschise cu putere. Regina Viperă îşi facu apariţia, îndreptându-se spre ei cu paşi măsuraţi. Era îmbrăcată într-un trening de mătase albastru şi încălţată cu o pereche de tenişi albi, ale căror şireturi se legau peste glezne, iar de lobii urechilor, pe sub părul negru, tuns bob, i se legăna o pereche de cercei rotunzi, de aur.

- Stai o clipă! strigă ea la cineva care rămăsese în spate, dincolo de prag. Tipul tău de otravă e la parter. Durează puţin până să fie adus.

Tharion se crispă în clipa în care metamorful şarpe îi cercetă prietenii din priviri.

- încă ai o pată din sângele lui Sabine pe mâini, îi spuse ea lui Flynn, cu voce tărăgănată.

Se încruntară cu toţii, însă moştenitoarea

Fendyr fu cea care sări în picioare şi se răsti la ea:

- Nu eşti cu nimic mai presus decât Astronomul! îi ţii pe oamenii ăştia aici, drogându-i şi...

- Nu te zbârli la mine, micuţă Fendyr! o întrerupse Regina Viperă, privind-o din cap până-n picioare, de la părul ud, la treningul lăbărţat pe care îl purta. Şederea aici e gratuită, dar îmbunătăţirea garderobei te va costa!

- Dă-le drumul! îi porunci Sigrid pe un ton ridicat. Dă-le drumul dragonului şi tritonului...

Ferocitatea de care dădea dovadă această Alfa nu îi dădu speranţe deşarte lui Tharion, fiindcă Regina Viperă se mulţumi să râdă.

- De ce aş face aşa ceva? Cei doi sunt buni pentru afacerile mele, răspunse ea, zâmbindu-i sarcastic, cu superioritate, lui Tharion, după care se duse cu paşi apăsaţi spre uşă, ca să îi aducă clientei drogurile pe care aceasta le voia. Dacă nu termină de luptat în arenă după doar câteva minute, adăugă ea.

Tharion se zbârli şi îşi încrucişă braţele pe piept. Dar de cum închise uşa Regina Viperă, pe coridor se auzi zgomot slab de paşi.

Dec şi Flynn îşi înhăţară armele. Holstrom îşi scoase ghearele. Tharion, încordându-se din tot trupul, şi le scoase şi el.

- Puneţi-le deoparte! le ordonă o voce rece, de femeie.

Groaza alungă până şi cea mai mică urmă de ceaţă din mintea lui Tharion.

- O, fir-ar să fie! exclamă Flynn.

- Dacă deschideţi uşa aceea, spuse cu voce blândă Căprioara, Prinţul Ruhn va muri.

CAPITOLUL 9

Bryce şi Nesta înaintară prin tunel vreme de ore întregi, învăluite într-o tăcere încordată. Mai rău ca înainte.

Era tipic, îşi dădu Bryce seama, pentru

interacţiunile cu Feele pe care le ştia în lumea ei. Nu îşi dădea seama de ce, într-un fel... era dezamăgită să descopere asta.

în cele din urmă, se opriră, iar Nesta îi dădu lui Bryce o canistră cu apă, împreună cu o chiflă de fainã neagră.

- Ai adus provizii, spuse Bryce, muşcând din chifla umedă, uşor dulceagă. Pare ciudat, ţinând cont de faptul că aveai de gând să mă duci înapoi în celulă.

Nesta bău o gură mare de apă din canistră.

- Am bănuit eu că aveam să te fugăresc o vreme!

- îndeajuns de mult încât să fie nevoie să te opreşti ca să mănânci ceva?

Privirile li se întâlniră, iar ochii Nestei se făcură argintii în lumina stelară a lui Bryce.

- Nu cunoaştem peşterile astea. M-am pregătit pentru orice.

- Se pare că nu şi pentru Virme.

- Eşti în viaţă, nu-i aşa?

Bryce pufni fără să vrea.

- Corect.

Nu îşi mai vorbiră după aceea.

Era posibil să ajungă la o fundătură şi să fi irosit, astfel, kilometri şi ore întregi acolo, jos. însă mersul prin tunel părea... pus la cale. Iar Bryce nu avea de gând să întrebe despre potenţiala inutilitate a expediţiei lor, dacă asta ar fi făcut-o pe Nesta să încerce să o târască înapoi în porţiunea care se surpase şi, odată ajunse acolo, să aştepte să le scoată cineva.

Războinica era liberă să facă după cum voia, indiferent de consecinţe.

Bryce era atât de cufundată în gânduri, încât nu observă că tunelul se bifurca. Nu îşi dădu seama de asta decât după ce aproape că trecu de cel care cotea la dreapta. Se opri brusc şi, în clipa în care nu mai auzi paşii Nestei în spatele ei, îşi dădu seama că tovarăşa ei de drum făcuse acelaşi lucru.

Bryce îşi trase în jos gulerul tricoului, astfel încât lumina stelară să se proiecteze asupra celor două drumuri care li se deschideau în faţa ochilor.

Spre stânga, tunelul continua, cu zidurile lui de stâncă vechi şi dure, curbându-se în beznă.

Spre dreapta... în jurul arcadei naturale fuseseră sculptate o mulţime de stele şi de planete, iar în vârful ei era un soare care apunea sau răsărea. Bryce se întoarse spre el, iar atunci steaua ei lumină mai puternic, îndrumând-o într-acolo.

Pe zidurile tunelului se distingeau destul de bine nişte scene sculptate, care înfăţişau acte de violenţă şi de vărsare de sânge.

- Cred că trebuie să o luăm la dreapta, spuse Bryce, oftând şi acoperindu-şi din nou steaua cu tricoul.

- **Prea bine, se învoi Nesta, îndreptându-se spre arcadă.**

înainte ca războinica să intre în tunel, Bryce se năpusti asupra ei şi o apucă de partea din spate a gulerului. Nesta se răsuci iute şi se aruncă peste Bryce, punându-i sabia la gât. Metalul armei era cumplit de rece.

Bryce îşi ridică mâinile, încercând să nu respire prea tare, ca să nu atingă acea sabie îngrozitoare mai mult decât era nevoie.

- **Nu... Priveşte! strigă ea, arătând cu capul, precaută, spre basoreliefurile din tunel, care se aflau chiar dincolo de arcadă.**

Nesta nu îndepărtă sabia – al cărei metal rece ca gheaţa

părea să pulseze pe pielea lui Bryce, de parcă ar ii fost viu şi conştient –, dar îşi întoarse privirea spre locul indicat de potrivnica ei.

-Ce e?

- **Basoreliefurile, şopti Bryce. Acasă, munca mea constă în examinarea de obiecte de artă antice. Trebuie să le studiez, să încerc să le vând şi... nu contează, nu e neapărat relevant. Vreau doar să spun că am văzut *o mulţime* de lucrări de artă antice ale Feelor, iar reprezentările de pe ziduri sunt un avertisment. Aşa că, dacă vrei să fii străpunsă de suliţe ruginite, n-ai decât să înaintezi.**

Nesta clipi şi îşi înclină capul, mai degrabă ca o felină decât ca o Fee. însă îşi coborî sabia.

Bryce încercă să nu răsufle uşurată în clipa în care metalul rece ca gheaţa i se desprinse de pe piele, de pe suflet. Nu voia să mai simtă niciodată aşa ceva.

Nesta cercetă acele

basoreliefuri, neştiind sau nepăsându-i de impactul pe care îl avusese sabia asupra lui Bryce. Privi imaginea care se afla cel mai aproape de ele.

De pe zid le privea o femeie Fee, care, dacă era să te iei după veşmintele bogat ornamentate şi după bijuteriile luxoase pe care le purta, făcea parte din nobilime. Ea parcă s-ar fi adresat unui public,

urându-le nou-sosiţilor bun-venit în tunel. Era tânără şi frumoasă, având un aer regal. Părul lung curgea în jurul ei ca un râu tăcut, încadrându-i faţa delicată, în formă de inimă.

Bryce îşi alungă din suflet ultima urmă de groază şi traduse inscripţia:

- Numele ei era Silene.

Nesta se uită la cuvintele dăltuite sub imagine.

- Asta e tot ce scrie acolo?

Bryce ridică din umeri.

- Fee de modă veche! Restul textului nu e decât o înşiruire de titluri simandicoase şi de nume ale strămoşilor. Ştii că le plăcea să se fălească.

Nesta surâse. Bryce facu semn spre basoreliefurile înşirate lângă silueta femeii.

- Avertismentul se află, de fapt, în povestea pe care o spun imaginile, adăugă ea.

Pe zid fusese sculptat un câmp de luptă întins, acoperit cu cadavre. Deasupra lui se conturau crucifixe, iar pe ele atârnau alte cadavre. Lighioane mari şi întunecate, cu solzi şi gheare – Bryce se înfioră în clipa în care îşi dădu seama că erau din soiul celor ce se aflau în groapa de sub celula ei – se înfruptau din victime care urlau. Alte victime, cu coastele despicate şi cu organele expuse[1], erau întinse pe altare de piatră.

- Sfântă Mamă de Sus..., murmură Nesta.

- Găurile acelea din cadavre, cele care par a fi răni... Pun pariu pe orice că ele conţin mecanisme ce trag în trecători, spuse Bryce. Ca un soi de perfidă metodă „artistică" de a-l face pe spectator să simtă durerea şi groaza victimelor Fee.

Bryce ar fi putut jura că pe chipul Nestei apăruse un amestec de surpriză şi de jenă, poate din cauză că războinica nu observase chiar ea acel amănunt.

- Şi atunci, cum propui să străbatem tunelul?

O întrebare gândită. Un test.

La naiba, nu avea de gând *să se blocheze* din nou! întinse mâna.

- **Dă-mi ceva greu. Vreau să încerc să declanşez mecanismul.**

Nesta oftă, de parcă s-ar fi enervat din nou. Bryce se întoarse spre ea, gata să o repeadă, întrebând-o dacă avea cumva o idee mai bună, dar chiar atunci Nesta îşi ridică braţul. Flăcări argintii îi înfăşurau degetele. Bryce facu un pas în spate.

Era foc si, totuşi, nu era foc. Era ceva asemănător

unui soi de gheaţă devenite flacără. Acel ceva se văzu si în ochii Nestei atunci când ea atinse zidul de

piatră. Valuri de foc argintiu acoperiră basoreliefurile.

Se auziră pârâituri de mecanisme... care nu reuşiră să îsi facă treaba. Din ziduri ţâşniră buloane de metal ruginit. Sau încercară să o facă. Abia ieşite din zid, ele se şi dezintegrară, făcându-se praf. Puterea Nestei tremură de-a lungul zidurilor, disparand apoi tara urma. Paraituri şi şuieraturi slabe se stinseră în beznă; sunetul scos de capcanele care se preschimbaseră în cenuşă.

Nesta o privi în ochi pe Bryce. Focul care îi înfăşură mâna se stinse, însă flacăra argintie din ochii ei continuă să scânteieze.

- îţi sunt recunoscătoare, spuse războinica, iar apoi înaintă.

Mai târziu, mâncară iarăşi din brânză şi din pâinea aceea închisă la culoare, odihnindu-se într-o mică nisă scobită în zidul tunelului. Lumina stelară

a lui Bryce era în continuare singura sursă de lumină, estompată de tricou. în tunel era îndeajuns de rece ca Bryce să se uite cu invidie la pelerina închisă la culoare în care se înfaşurase Nesta.

Bryce îşi distrase singură atenţia, uitându-se la basoreliefurile de pe ziduri: Fee îngenunchind în fata unor humanoizi învesmântaţi în robe, nemaipomenit de înalţi, cu fărâme de lumină stelară în mâinile lor ridicate. Magie. O ofrandă pentru creaturile încoronate din fata lor. Una dintre fiinţe ţinea mâna spre cea mai apropiată Fee, cu degetele întinse spre lumina oferită.

Lui Bryce i se strânse stomacul în clipa în care observă că, în spatele Feei care implora, se aflau oameni în lanţuri, ce stăteau întinşi pe pământ, având chipurile sculptate rudimentar, în contrast cu frumuseţea

impecabilă, nepământeană, a Feei. Altă măiestrie artistică morbidă: fiinţele umane erau doar pietre şi ţărână în comparaţie cu Feele şi cu stăpânii lor divini. Nici măcar nu meritau efortul de a fi sculptaţi. Erau prezenţi acolo doar pentru ca Feele să domnească peste ei, să îi zdrobească sub tălpile lor.

Vocea lui Rigelus îi răsună în minte, îndepărtat. Cândva, Asterii le dăruiseră Vanirilor fiinţe umane ca să domnească peste ele, ca să nu se mai gândească la faptul că nici ei nu o duceau cu mult mai bine, cu totii fiind sclavi ai Asterilor. Practica aceasta continua pe Midgard şi în ziua de azi, dându-le Feelor acel fals sentiment de superioritate şi de posesiune. Şi se părea că el exista şi în lumea în care tocmai nimerise Bryce.

Nesta termină de mâncat brânza, până la coajă, iar apoi

întrebă, fără să se uite la Bryce:

- **Steaua ta Străluceşte mereu asa?**

i >

- **Nu, răspunse Bryce, înghiţind pâinea, dar se pare că aici, jos, o face.**
- **De ce?**
- **Asta am vrut să aflu: spre ce anume mă conduce în tunelul ăsta. *De ce* mă conduce într-acolo.**
- **De ce ai nimerit în lumea noastră.**

Probabil că, înainte să o asmuţă pe războinică asupra ei, Rhysand şi ceilalţi o informaseră despre tot.

Bryce arătă spre tunel şi spre basoreliefurile străvechi de pe ziduri.

- **Ce e locul ăsta, totuşi?**
- **Ţi-am spus mai devreme: nu ştim. Până să te furişezi tu pe lângă lighioane, nici măcar Rhys nu ştia că există tunelul ăsta. Şi cu siguranţă că nu ştia că aici există basoreliefuri.**
- **Iar Rhysand e... regele vostru?**

Nesta pufni.

- **Ar vrea el, dar nu e! Este Lordul Preaînalt al Curţii Nocturne.**

Bryce ridică dintr-o sprânceană.

- **Deci îi slujeşte unui Rege?**

- **Nu avem regi pe aceste meleaguri. Doar şapte curţi, fiecare dintre ele fiind condusă de un Lord Preaînalt. Uneori, cu o Doamnă Preaînaltă alături.**

O piatră alunecă în umbre. Bryce se întoarse spre ea, dar... nimic. Doar întuneric.

Văzu că Nesta o privea cu atenţie. Aceasta o întrebă:

- **De ce nu m-ai lăsat să fiu străpunsă mai devreme? M-ai fi putut lăsa să calc direct într-o capcană şi apoi să fugi.**

- **Nu am de ce să te vreau moartă.**

- **Şi totuşi, ai fugit din celulă.**

- **Ştiu cam cum se sfârşesc interogatoriile.**

- **Nimeni nu avea să te**

tortureze.

- **Nu încă, vrei să spui.**

Nesta nu răspunse, iar în beznă se auzi iarăşi un târşâit. Bryce întoarse capul în direcţia respectivă şi văzu că Nesta o privea din nou.

- **Ce se aude? întrebă Bryce în şoaptă.**

Ochii Nestei luciră prin beznă precum cei ai unei pisici.

- **Doar umbrele.**

CAPITOLUL 10

Tharion stia că lucrurile nu aveau să se sfârsească

> >

bine. Nu câtă vreme Flynn şi Dec îşi ţineau armele

îndreptate spre Căprioară, iar Marc îşi scosese ghearele lucioase, pregătit să îi sfârtece carnea. Nu câtă vreme Holstrom stătea ghemuit în faţa lui Sigrid, arătându-şi colţii. Moştenitoarea Fendyr se mulţumea să se uite la fiecare, evaluându-i ca un prădător, înţelegând că avea de-a face cu o ameninţare, dar nu şi în ce consta aceasta, de fapt.

Fir-ar să fie! Asta însemna că el trebuia să fie vocea raţiunii.

Aşa că Tharion făcu ce ştia el mai bine să facă: zâmbi, aşa cum obişnuise cândva să o facă, şi înaintă, ţanţoş, spre Tristan Flynn.

îşi puse degetul terminat cu gheară pe ţeava pistolului pe care îl ţinea în mână lordul Feelor.

- Respiră, murmură Tharion cu voce liniştitoare. Suntem cu toţii pe teritoriu neutru. Nici măcar Lidia nu ar fi atât de proastă încât să vă facă rău aici! adăugă, făcându-i cu ochiul Căprioarei, deşi măruntaiele îi tremurau. Nu-i aşa? conchise el.

Pe chipul Căprioarei nu se putea citi nici o emoţie, dar ea îşi plecă bărbia.

Sigrid facu un pas în faţă.

- Cine eşti?

Căprioara îşi plimbă ochii aurii peste femela lup. Nările i se umflară uşor.

- Cred, murmură ea cu voce scăzută, că întrebarea e cine eşti *tu.*

- Nu e treaba ta! interveni Ithan.

Căprioara îi aruncă o privire care îi dădu de înţeles că avea anumite bănuieli, dar că nu asta era prioritatea ei... încă. îi spuse moştenitoarei Fendyr:

- Lasă-ne singuri o clipă, te rog!

Holstrom mârâi:

- Orice ai de spus, o poţi spune în faţa ei.

- într-adevăr? răspunse Căprioara, cercetându-l din priviri, după care se uită cu atenţie la Sigrid. Ţi- a câştigat încrederea, Holstrom?

Ithan îşi încrucişă braţele pe piept.

- Păreai să ştii totul despre mine în ziua aceea, în bar. Spune-mi tu!

Declan şopti:

- Holstrom, mă gândesc că Sigrid i s-ar putea... alătura dragonului preţ de un minut.

Ithan îi aruncă o privire furioasă lui Declan, după care păru să se înduplece. Dacă toate astea aveau dea face cu Ruhn, dacă singurul mod în care o puteau face pe Căprioară să vorbească era ca Sigrid să plece din încăpere...

- Ari şi-a încuiat uşa, interveni Tharion. Sunt destul de convins că asta înseamnă că vrea să fie singură, explică el, iar apoi dădu din cap spre uşa de lângă odaia lui Ari, spunându-i lui Sigrid: Poţi să foloseşti liniştită odaia mea.

Sigrid pufni.

- Nu sunt un pui căruia să i se comande ce să facă...

- Te rog, interveni Declan, făcând un gest de neajutorare. Eu doar... Te rog!

Marc îşi puse din nou, cu blândeţe, mâna pe umărul lui.

Urmă un moment în care Ithan şi Sigrid se priviră unul pe celălalt şi Tharion ar fi putut jura că între ai avu loc un soi de luptă a voinţelor.

Sigrid se zbârli, după care se răsti:

-Fie!

Apoi se îndreptă cu paşi apăsaţi spre dormitorul lui Tharion.

Silfele dădură să o urmeze, dar Lidia le opri.

- Voi trei... aşteptaţi!

Sasa, Malana şi Rithi se întoarseră, privind-o pe Căprioară cu ochi măriţi de uimire. însă Lidia rămase tăcută, aşteptând ca Sigrid să închidă, cam bosumflată, uşa odăii lui Tharion.

Tritonul băgă de seamă că, la auzul pocnetului uşii, Ithan oftase.

Lidia se uită la ceasul de mână, calculând, probabil, cât timp mai aveau până la întoarcerea Reginei Vipere.

- V-am căutat, dar nu era nimeni în... casa voastră, spuse ea pe un ton suficient de dispreţuitor încât să fie limpede ce părere avea despre casa lor de pe strada Archer, iar apoi le zise lui Flynn şi lui Dec: Dar ştiam că Ketos a dezertat şi că a căutat refugiu în Piaţa de Carne, aşa că am bănuit că şi voi vă ascundeaţi aici.

- Ai bănuit? întrebă Declan. Sau ne-a trădat cineva?

- Nu te flata singur, răspunse Căprioara, încrucişându-şi braţele. Sunteţi extrem de previzibili.

- Ei bine, te înşeli, fir-ar să fie! spuse Flynn, fără să îşi vâre arma în toc. Nu am venit aici ca să ne ascundem.

Declan tuşi, de parcă ar fi vrut să îl întrebe dacă acela era subiectul despre care alesese să mintă. Marc îşi ascunse un zâmbet.

- Nu-mi pasă de ce sunteţi aici, spuse Căprioara. Nu avem mult timp la dispoziţie. Trebuie să mă ascultaţi. Viaţa lui Ruhn depinde de asta.

- Ce naiba i-ai făcut lui Ruhn? interveni

Flynn.

Tharion ar fi putut să jure că o undă de durere străbătu chipul Căprioarei.

- Ruhn e în viaţă. La fel şi Athalar şi Argos.

- Bryce? întrebă Ithan cu voce răguşită.

- Nu ştiu. Ea..., murmură Căprioara, clătinând din cap.

însă Declan întrebă:

- Baxian? Copoiul?

înainte ca Lidia să apuce să răspundă, Flynn întrebă:

- Ce cauţi *aici*? Ai venit să ne arestezi? Să ne scoţi ochii fiindcă am eşuat? adăugă el cu voce frântă.

Căprioara se întoarse spre lordul Feelor şi, da, în ochi îi licărea durere.

- Am venit să vă ajut să îl salvaţi pe Ruhn.

Până şi Tharion amuţi.

- E o capcană! exclamă Declan.

- Ba nu e, răspunse Căprioara, aruncându-le o privire sumbră. Athalar, Baxian şi Ruhn sunt ţinuţi captivi în temniţele de sub palatul Asterilor. Barosul şi Şoimul îi torturează zilnic. Ei..., adăugă ea, lăsând să îi tresară un muşchi al maxilarului suav, prietenii voştri nu au vorbit. Dar nu ştiu cât timp de aici încolo îi va mai amuza pe Asteri suferinţa lor.

- Scuze, dar nu eşti *tu* principalul lor anchetator?! se răsti Declan.

Căprioara îşi întoarse chipul nefiresc de perfect spre războinicul Fee.

- Aşa mă ştie lumea, da. Nu am timp să vă spun totul, dar am nevoie de ajutorul tău, Declan Emmet! Mă număr printre puţinii locuitori din Midgard care pot să intre în temniţe fără probleme. Şi sunt singura care poate să îi scoată de acolo. Dar am nevoie de ajutorul *tău* ca să accesez camerele video din palat. Ştiu că ai mai făcut-o.

- Da, bombăni Dec. Dar chiar dacă am accesat camerele, planurile noastre nu s-au finalizat prea mulţumitor în ultima vreme. întreabă-l pe Cormac cât de bine ne-a ieşit ultima noastră mare aventură.

Cuvintele lui îl loviră pe Tharion ca nişte pietre, îşi aminti dintr-odată cum Prinţul Feelor

se distrusese singur. O străfulgerare, şi Cormac era mort...

- A dat greş doar pentru că Rigelus ştia că aveau să vină, spuse Căprioara cu o voce lipsită de asprime. Celestina i-a trădat.

O undă de şoc îi zgudui pe cei din încăpere, însă Marc îi şopti lui Declan:

- Ţi-am spus eu că Arhanghelii sunt ciudaţi.

Flynn îşi ridică mâinile.

- Sunt singurul căruia i se pare că a luat o doză de LSD prost?

Tharion se frecă pe faţă.

- Eu cred că încă sunt drogat.

Flynn pufni, dar Tharion se stăpâni, îşi drese glasul, iar apoi îi spuse Căprioarei:

- **Permite-mi să clarific câteva lucruri: esti cel mai priceput anchetator al Asterilor, care scoate informaţii de la spioni. Nu cu mult timp în urmă, chiar în oraşul ăsta, tu şi lupii tăi ne-aţi torturat întruna. Eşti, ca să vorbim pe şleau, întruchiparea răului. Dar ne ceri să te ajutăm să ne eliberezi prietenii. Şi te aştepţi să nu fim bănuitori în privinţa asta?**

Lidia îi privi pe toţi preţ de o clipă îndelungată, iar Tharion avu destulă minte să se aşeze înainte ca ea să spună:

- **Eu sunt agenta Lumina Zilei.**

- **Ba pe naiba! se răsti Flynn, îndreptându-şi din nou arma spre ea.**

Agenta Zi, care avea o poziţie înaltă în cercurile intime ale Asterilor. Agenta Zi, care cunoştea planurile Asterilor înainte ca aceştia să acţioneze. Agenta Zi, legătura vitală din lanţul de informaţii al rebelilor...

- **Miroase a Ruhn, murmură Ithan, iar ceilalţi îl**

priviră lung, surprinşi, pe când lupul adulmecă din nou, uşurel. Mirositi-o... Se simte.

Spre surprinderea lui Tharion, Căprioara se îmbujoră puţintel.

- **Eu si el...**

- **Să nu care cumva să o credeţi! se răsti Flynn. Probabil că s-a rostogolit în sângele lui, în temniţă!**

Lidia mârâi, dezvelindu-şi dinţii, gestul acesta fiind prima crăpătură în mina calmă pe care o afişa.

- **Nu l-as răni niciodată! Tot ce am făcut în ultima**

vreme, tot ce fac acum, fac ca să îl ţin în viată. Stii cât de greu e să îl ţin pe Pollux la distanţă?! Să îl conving să se mişte încet? Ai idee *cum e să fac asta*V. îl întrebă ea pe Flynn, urlând de-a dreptul.

Flynn facu un pas în spate. Lidia răsufla greu, tremurând.

- **Trebuie să îl scot de acolo, adăugă ea. Dacă nu mă ajuţi, atunci vei fi răspunzător de moartea lui. Şi *te voi distruge,* Tristan Flynn!**

El clătină lent din cap, vădit derutat, dar şi sceptic.

Căprioara se întoarse spre Tharion, iar acesta se împotrivi din răsputeri privirii ei arzătoare.

- **M-am asigurat că *Cuirasatul din Străfund* te-a luat la bord după ce agentul Arc Argintat s-a sacrificat, încercând să îi nimicească şi pe Asteri odată cu el. I-am spus comandantului Sendes că Ruhn, Athalar şi Baxian au fost capturaţi şi că Bryce a dispărut. Eu l-am împiedicat pe Rigelus să vă ia urma, i-am**

împiedicat pe Asteri să îi ucidă pe cei care au însemnat vreodată ceva pentru Ruhn, Bryce sau Athalar.

- **Sau poate că tu eşti cea care a scos toate aceste informaţii de la agenta Zi, iar acum ai venit ca să ne prinzi şi pe noi în capcană! spuse Tharion.**

- **N-ai decât să crezi ce vrei, răspunse Căprioara, ai cărei umeri se lăsară în jos, trădându-i epuizarea, iar lui Tharion i se facu milă de ea preţ de o secundă. Dar peste trei zile voi încerca să îi eliberez! Şi, iară ajutorul vostru, voi da greş.**

- **Chiar şi dacă te credem, situaţia e foarte grea pentru noi. Avem rude pe care le iubim şi pe care Asterii le vor ucide fără să clipească, spuse Declan.**

- **Atunci, ne folosim de aceste trei zile ca să îi ascundem pe toţi, dar cu cât ştiu mai mulţi, cu atât cresc şansele să fim descoperiţi.**

- **Doar nu vorbeşti serios! îi strigă Flynn lui Declan. Ai încredere în monstrul ăsta?**

Declan o privi în ochi pe

Căprioară şi Tharion ştiu că el cântărea în acea clipă orice ar fi văzut în ei.

- **Ceea ce ne-a spus are sens, Flynn! Tot ce ne-a împărtăşit Ruhn despre Zi... se potriveşte.**

- **Ruhn ştie ce eşti? se răsti Flynn.**

Lidia îl ignoră şi, în schimb, se uită la Tharion.

- **Am nevoie si de tine, Ketos.**

Tharion ridică din umeri cu o nonşalanţă pe care, de fapt, nu o simţea.

- Din păcate, nu pot să părăsesc clădirea asta.

- Găseşte o cale să ieşi. Am nevoie ca, după ce îi salvăm, să fii aliatul şi susţinătorul meu pe *Cuirasatul din Străfund.*

Holstrom spuse:

- Se pare că Regina Viperă e dealerul tău. De ce nu îi ceri ei să îi dea drumul lui Tharion?

Lidia îl privi drept în ochi, cu o autoritate care contrasta puternic cu firea ei de metamorf căprioară.

- De ce nu o faci tu, Ithan Holstrom?

în voce i se simţi ceva ce Tharion nu fu în stare să priceapă... o provocare, poate. O mănuşă aruncată.

- Ruhn ştie? întrebă Flynn din nou.

- Da, răspunse Căprioara. El, Athalar şi Bryce ştiu. Baxian, nu.

Flynn înghiţi în sec.

- L-ai minţit pe Ruhn!

- Ne-am minţit reciproc, spuse ea, iar în ochii aurii îi licări un soi de emoţie. Nu ar fi trebuit să ne dezvăluim identităţile. Amândoi... am mers prea departe.

- De ce ne-am deranja ajutându-te să îi salvezi? întrebă Declan. Ruhn şi Hunt nu sunt

importanţi pentru Ophion, în afară de faptul că sunt nişte luptători buni. Iar Argos nu are nici o legătură cu Ophion.

- Hunt este important pentru Bryce Quinlan şi pentru activarea puterii ei. Baxian Argos este un războinic puternic şi un spion iscusit. Prin urmare, e important pentru noi toţi.

- Iar Ruhn? întrebă Ithan, ridicând din sprâncene.

- Ruhn este important pentru mine, răspunse Căprioara, fără urmă de îndoială în voce. Peste două zile, la răsăritul soarelui, un schif vă va aştepta în portul Ionia, la capătul docului nordic. Urcaţi pe
el, iar căpitanul vă va duce la câteva mile distanţă de ţărm. Aruncaţi asta în apă şi aşteptaţi! încheie ea, aruncându-i o pietricică albă lui Tharion.

El mai văzuse o astfel de piatră, în ziua aceea, în mare, în apropiere de Ydra. Şi atunci Lidia aruncase o astfel de piatră în apă, iar *Cuirasatul din Străfund* îşi făcuse apariţia.

Probabil că Lidia observase că era şocat, deoarece îi spuse:

- Am chemat nava în ziua aceea, după cele petrecute pe Ydra. Aruncă piatra în ocean, iar *Cuirasatul din Străfund* va veni din nou şi vă va duce spre Pangera.

în încăpere se aşternu tăcerea.

Lidia se uită la silfele care stăteau ghemuite pe gâtul lui Flynn şi spuse:

- Am câteva întrebări pentru voi trei.

- Pentru noi? cârâi Sasa, ascunzându-se după urechea stângă a lui Flynn.

Luminată de flacăra ei, pielea lui Flynn străluci, roşiatică.

Lidia explică:

- întrebări despre regina voastră.

- Despre Irithys? murmură Malana, strălucind într-o nuanţă de violet închis. Unde...

- Ştiu unde e, spuse Lidia cu voce calmă.

Dar Tharion observă, spre surprinderea lui, că mâinile ei tremurau.

- însă vreau să ştiu ce ştiţi *voi* despre ea. Despre temperamentul ei.

- Unde o ţin Asterii? întrebă Sasa pe un ton răspicat, făcându-se de un alb incandescent,

din pricina furiei.

Lidia îşi ridică bărbia.

- Răspundeţi-mi la întrebări şi vă voi lămuri!

- Ştiam doar zvonuri despre ea, spuse Rithi, iţindu-se de după urechea dreaptă a lui Flynn. E nobilă şi îndrăzneaţă...

- E de încredere? întrebă Lidia.

Rithi se vârî din nou după urechea lui Flynn, dar Sasa se răsti:

- E regina noastră! E însăşi întruchiparea onoarei!

Lidia o privi cu calm pe silfa şi spuse:

- Cunosc numeroşi conducători care nu întruchipează câtuşi de puţin acea virtute.

Uluit, Tharion o privi cu ochi mari pe Căprioară... pe agenta Zi. Pe aliata lor.

- Ce altceva? adăugă ea.

- Asta e tot ce ştim, tot ce am auzit, răspunse Malana. Iar acum, spune-ne, unde c?

Lidia întrebă, surâzând:

- Aţi da buzna să o salvaţi?

- Nu le trata de sus! se răsti Flynn cu o solemnitate care nu îi stătea în fire.

Silfele se înghesuiră mai aproape de el.

Tharion fu de-a dreptul şocat să o vadă pe Lidia plecându-şi capul.

- îmi cer iertare. Curajul şi loialitatea voastră sunt demne de laudă. Mi-aş fi dorit să am o mie ca voi la dispoziţia mea, spuse ea.

- La naiba cu complimentele tale! se răsti Sasa, a cărei flacără străluci cu putere. Ai promis...

- Asterii o ţin în palatul lor.

- Vrem să aflăm mai mult de-atât! strigă Sasa, strălucind din nou într-o nuanţă de alb incandescent.

- Atunci, ar fi trebuit să vă tocmiţi mai bine!

Tharion se încordă. Poate că agenta era aliatul lor,
dar la naiba de nu era alunecoasă!

în tăcerea încărcată de furie ce se aşternu peste încăpere, Căprioara se îndreptă spre uşă. Se opri înainte să o deschidă şi le spuse tuturor, fără să se întoarcă:

- Ştiu că nu aveţi încredere în mine. Nu vă

învinuiesc. Neîncrederea voastră îmi arată că mi-am făcut treaba foarte bine. însă..., murmură ea, oftând şi privind peste umăr, iar Tharion o văzu înghiţind în sec, ...Ruhn şi Athalar sunt în pericol. Chiar în clipa asta, Rigelus îşi pune problema de a alege pe care dintre ei să îl dea morţii. în ceea ce îl priveşte, totul se reduce la cum ar afecta-o pe Quinlan alegerea lui. Dar după ce se hotărăşte, nu îl voi putea opri. Aşa că..., adăugă ea cu voce frântă, ... aşa că vă implor. Ajutaţi-mă să o scot la capăt înainte să fie prea târziu! Găseşte o cale de a ieşi din situaţia asta cu Regina Viperă, îi spuse ea lui Tharion, dând din cap spre el, după care îi adresă acelaşi gest lui Declan, zicându-i: Fii pregătit ca, la semnalul meu, să accesezi camerele de luat vederi din Palatul Etern. Şi, pentru numele Lunei, fiţi pe doc peste două zile! îi conjură ea pe toţi, aruncându-le o privire arzătoare.

Iar apoi plecă. Preţ de o clipă îndelungată, nici unul dintre ei nu putu să scoată o vorbă.

- Ei bine, Flynn, spuse în cele din urmă Declan, cu voce aspră, se pare că ţi s-a împlinit dorinţa!

CAPITOLUL 11

Vuietul apei învolburate răsună în peşteră, împroşcând-o în faţă pe Bryce cu stropi atât de reci, încât păreau tot atâtea sărutări de gheaţă.

Basoreliefurile stranii continuaseră să se înşiruie până în locul acela, înfăţişând bătălii măreţe ale Feelor, scene de dragoste şi naşteri. înfăţişând o regină mascată, cu o coroană pe cap şi ţinând în mână însemne ale puterii, care stătea în faţa unei mulţimi ce o adora. în spatele ei, un palat semeţ, clădit pe un vârf de munte, se înălţa spre cer, iar nişte cai înaripaţi zburau prin mulţimea de nori de deasupra. Fără îndoială că scena aceea ţinea de iconografia religioasă, fundamentând dreptul divin de a conduce al acelei regine. Iar în spatele palatului din vârf de munte se întindea un arhipelag acoperit de vegetaţie, redat într-o manieră uimitor de

detaliată şi de iscusită.

Basoreliefurile descriau un tărâm binecuvântat, pe care înflorea o civilizaţie prosperă. Una dintre scene semăna atât de mult cu friza de la Baletul din Oraşul Semilunii, care îl înfăţişă pe bărbatul Fee făurind sabia, încât Bryce mai că nu icni de surprindere. înainte ca Bryce şi Nesta să ajungă la râu, ultima scenă dăltuită în zid fusese una de tranziţie, înfăţişând un rege şi o regină ai Feelor aşezaţi pe tronuri, în spatele lor înălţându-se un munte – diferit de cel pe care se afla palatul –, deasupra căruia se aflau trei stele. Deci, o altă împărăţie. înainte să se îndrepte spre râu, Nesta spusese că în acea scenă apăreau, probabil, vreun Lord Preaînalt şi Doamna lui.

Nesta nu comentase în legătură cu partea de jos a basoreliefului, care înfăţişă peisajul de sub tronurile lor, parcă desprins din Hei, un soi de infern îngrozitor. Siluete umanoide se zvârcoleau în dureri, suferind printre sloiuri de gheaţă şi fiare acoperite cu solzi, care muşcau. Acele victime trebuie să fi reprezentat fie foşti inamici înfrânţi, fie o ilustrare a ceea ce îi aştepta pe cei care aveau să îi sfideze pe stăpânitori şi care refuzau să se plece în faţa acestora.

Scena aceea de groază se întindea pretutindeni, chiar şi sub arhipelag şi sub palatul din vârf de munte. De parcă ar fi încercat să spună că până şi acolo, în paradis, moartea şi răul continuau să existe. Un motiv obişnuit şi în arta midgardiană, de obicei însoţită de legenda: *Et in Avallen ego.*

Chiar şi în Avallen, iată-mă.

O promisiune şoptită a Morţii. O altă versiune a unui *memento mori.* O aducere aminte a faptului că moartea aştepta mereu, inexorabil. Chiar şi în Avallen, insula binecuvântată a Feelor.

Poate că toată arta străveche care ridica în slăvi ideea de

memento mori **fusese adusă pe Midgard de poporul acestei lumi.**

Sau poate că ea, Bryce, se gândea prea mult la tot soiul de prostii, care nici măcar nu contau în momentul de fată. Mai ales că în fata ei se întindea un râu de netrecut.

Ea şi Nesta priviră lung la apele ce se revărsau cu repeziciune pe lângă ele, ape întunecate precum noaptea, care se adânceau în caverne. Mirosul de fier era mai puternic aici, probabil pentru că acum se aflau mai aproape de râu ca înainte. Nu avea importanţă. Tot ce conta era că tunelul continua de cealaltă parte, iar prăpastia era îndeajuns de mare încât săritul peste ea să nu fie o opţiune.

- **Acum ar fi momentul potrivit ca prietenii tăi înaripaţi să ne găsească, bombăni Bryce.**

Steaua ei lumina în fată, slab, dar continuând să

arate spre cărarea aflată de cealaltă parte a râului.

Nesta privi peste umăr.

- **Tu te-ai disipat din celulă!**

Deci umbrele chiar le spuseseră totul Nestei şi celorlalţi.

>

- **Nu o poţi face din nou? întrebă războinica.**

- **Eu..., se bâlbâi Bryce,.. .ei bine, află că asta m-a secătuit de puteri, mărturisi ea, neplăcându-i defel că trebuia să îşi dezvăluie slăbiciunile, dar neîntrezărind altă cale de ieşire. încă îmi revin!**

- **Sunt convinsă că magia ta ar fi trebuit să se refacă până acum. Ai reuşit să o foloseşti împotriva mea înainte de surpare. Iar steaua de pe pieptul tău continuă să strălucească. Sunt sigură că a rămas ceva magie în tine.**

- **Mereu am reuşit să fac steaua să strălucească, mărturisi Bryce. Cu mult înainte să am vreodată cu adevărat putere.**

Preţ de o clipă, Bryce cumpăni în gând dacă să îi spună sau nu Nestei cum îşi dobândise puterile mai mari, cum putea să devină şi *mai* puternică, dacă

cineva o alimenta. Doar pentru ca războinica să vadă că nu era o amărâtă care se bloca în faţa unui duşman, fie el un Virme uriaş sau nu.

însă atunci i-ar ii dezvăluit despre abilităţile ei mai mult decât ar fi fost înţelept să o facă.

- Tu nu poţi să te... disipezi? o întrebă ea pe Nesta.

- N-am încercat niciodată, recunoscu războinica. Puterile mele sunt neobişnuite pentru cineva din categoria Feelor Preaînalte.

- Feele Preaînalte? Spre deosebire de... Feele normale?

Nesta ridică din umeri.

- Folosesc titlul de *Preaînalte* ca să pară mai importante decât sunt de fapt.

Bryce zâmbi.

- Seamănă cu Feele din lumea mea, spuse ea, înclinându-şi capul. Dar tu eşti o Fee Preaînaltă. De ce vorbeşti despre ele de parcă n-ai fi şi tu una?

- Sunt nouă pe tărâmul Feelor, răspunse Nesta, concentrându-se din nou asupra râului. M-am născut om şi am fost preschimbată în Fee Preaînaltă fără voia mea, mărturisi ea, iar apoi oftă şi adăugă: E o poveste lungă, dar locuiesc pe tărâmul zânelor doar de câţiva ani. O mare parte din lucrurile de aici încă mi se par stranii.

- Cunosc sentimentul, recunoscu Bryce. Mama mea e om, iar tatăl, Fee. Am trăit toată viaţa între două lumi.

Nesta dădu uşor din cap, în semn de încuviinţare, dar spuse:

- Nimic din toate astea nu ne ajută să traversăm râul.

Bryce îşi privi însoţitoarea. Dacă Nesta era om la origine şi fusese preschimbată în Fee, deşi ea, Bryce, nu ştia cum naibii era posibil aşa ceva, poate că încă era de partea oamenilor. Poate că

ar fi înţeles ce însemna să fii lipsit de putere şi înspăimântat, într-o lume menită să te oprime şi să te ucidă...

Sau poate că fusese trimisă ca să îi câştige simpatia şi încrederea, servindu-l, de fapt, pe aşa- numitul Lord Preaînalt. Poate că tot ce spusese ea în timpul peregrinării lor prin acele tuneluri fusese o minciună. în plus, războinica aceasta era îndeajuns de puternică încât fusese chemată să arunce o privire la Cornul de pe spatele ei... Nu era defel o mieluşică lipsită de apărare.

- Ai chef de înot? o întrebă Bryce pe Nesta, îngenunchind şi vârându-şi mâna în râu, iar în clipa în care simţi răceala de gheaţă a apei, şuieră, înfuriată.

Grozav. Pur şi simplu... grozav.

Se încruntă la şuvoiul întunecat, ce curgea repede, luminat de steaua ei. Pietre albe, netede, licăreau puternic în adâncuri. *Foarte* puternic.

Bryce aruncă o privire la steaua ei. Acum strălucea mai puternic. Se ridică şi îşi şterse mâna udă şi rece de colanţi, în dreptul coapsei. Lumina stelei se estompă.

- Ce este? întrebă Nesta, făcând un pas spre ea şi ducându-şi mâna la sabia pe care o purta prinsă la spate.

Bryce îngenunche din nou şi îşi vârî iarăşi mâna în râul îngheţat. în clipa în care fu îndreptată spre apă, steaua străluci mai puternic. Bryce se răsuci pe genunchi, îndreptându-şi steaua spre sensul în care curgea apa. Drept răspuns, lumina stelară se aprinse cu putere. Apoi, în momentul în care Bryce se întoarse din nou spre tunelul din faţa lor, lumina se estompă.

- Cred că glumeşti, mormăi Bryce, ridicându-se din nou în picioare.

- Ce e? întrebă Nesta, cercetând din priviri râul şi întunericul din jurul lor.

Bryce nu răspunse. Steaua o condusese până acolo. Dacă voia ca ea să sară în râu...

Bryce îi aruncă Nestei o privire peste umăr.

- Ne vedem pe fundul râului, spuse ea şi, făcându-i cu ochiul, sări în apele învolburate.

Răceala şuvoiului îi tăie răsuflarea lui Bryce.

Steaua lumina râul, mica ei bulă de raze dezvăluind albastrul limpede, uimitor, al apei. Tavanul înalt al cavernei deveni sticlos, iar Bryce abia reuşi să îşi ţină capul deasupra şuvoiului tumultuos şi să nu se izbească de bolovanii ce se iţeau de-a lungul firului şerpuitor al râului.

în spatele lui Bryce, Nesta sărise în apă, la rândul ei. Cu o clipă în urmă, pe când trecuse de o cotitură, Bryce o auzise răstindu-se:

- Idioată nesăbuită!

După aceea, vuietul râului înghiţise toate sunetele.

Bryce se gândi că steaua o conducea undeva, cu siguranţă. Spre ceva.

Fu azvârlită printr-o altă cotitură din caverne şi, pe când se străduia să îşi ţină capul deasupra apei, steaua păru să emită o rază mai puternică în bezna dimprejur.

Lumina argintie se opri asupra unui bazin de dimensiuni reduse, care ieşea în afară de cealaltă parte a râului. O spărtură în vâltoare, situată chiar în faţa unui mic ţărm lângă care se afla... o altă gură de tunel.

Bryce începu să înoate spre bazinul acela, cu trupul chinuit de efortul de a se menţine perpendicular pe curent, în străduania de a ajunge la fâşia aceea de apă stătătoare, înainte să treacă de ea. Cu fiecare mişcare a braţelor, cu fiecare lovitură a picioarelor, Bryce se apropia de ţărmul cel îngust.

Se întoarse ca să îi spună Nestei să se îndrepte şi ea spre ţărm, dar descoperi că războinica se afla la doar câteva zeci de centimetri în urma ei, înotând cu frenezie spre ţărm. Aşa că Bryce continuă să înoate, la rându-i, cu braţele încordându-i-se în timp ce râul o trăgea fără milă în faţă. Dacă ea şi
Nesta nu aveau să ajungă curând la acel bazin, atunci erau pierdute cu desăvârşire...

Smucitura apei se potoli. Bryce înotă mai uşor, mai rapid.

Şi apoi ajunse în bazin, unde apa era liniştită şi uşoară în comparaţie cu fiara turbată din spatele lor. Uşurată, Bryce se agăţă de ţărmul stâncos şi ieşi din apă.

Lângă ea se auzi scrâşnet de pietre, iar apoi, răsuflarea fornăită, greoaie, a Nestei.

Războinica mormăi, gâfâind:

- *Ce... naiba...*

Bryce trase în piept aerul acela pur, minunat, chiar dacă începea să tremure de la frigul îngrozitor pe care îl simţea până în măduva oaselor.

- Steaua mi-a sugerat să mă îndrept spre locul ăsta, reuşi ea să spună.

- Mi-ar fi prins bine o avertizare, mârâi Nesta.

Bryce se ridică în coate, trăgând, hulpavă, aer în
piept.

- De ce? Ai fi încercat să mă faci să mă răzgândesc.

- Pentru că..., se răsti Nesta, ştergându-şi apa din ochi şi ridicându-se în genunchi, ...am fi putut să coborâm aici fără să ne udăm! Nu am voie să te pierd din ochi nici măcar o clipă, aşa că nu am avut de ales şi a trebuit să te urmez. Dar pentru că ai sărit în apă atât de al naibii de repede... acum îngheţăm de frig.

- Cum am fi putut să ajungem aici fără să ne udăm? întrebă Bryce, tremurând de frig şi clănţănind deja din dinţi.

Nesta îşi dădu ochii peste cap şi li se adresă umbrelor:

- Acum poţi să te arăţi!

Bryce se răsuci pe genunchi, ducând mâna spre o armă care lipsea, chiar în clipa în care Azriel ateriză, venind de deasupra lor.

Aripile îi erau atât de larg întinse, încât aproape că atingeau ambele margini ale cavernei. La şold avea prins pumnalul negru, al cărui mâner întunecat licărea slab în lumina stelei lui Bryce. Iar pe deasupra umărului său lat, cu mânerul ei la fel de întunecat, ce părea o umbră întrupată, se vedea Sabia Stelară.

- Ce naiba vrei să spui? Cum adică Bryce nu e în Hei? reuşi Ruhn să rostească folosindu-se de ciotul de limbă care îi mai rămăsese, la fiecare răsuflare având impresia că înghiţea cioburi de sticlă.

Hunt nu îi răspunse, iar Ruhn presupuse că, oricum, nu se aşteptase să primească un răspuns.

Baxian mârâi:

- Unde?

Ruhn îşi dădu seama că îngerul nu avea să reuşească să spună mai mult de atât.

- Nu ştiu, răspunse Hunt, cu vocea răguşită de la ţipat.

Mai devreme, Şoimul trăsese de un mâner care îi făcuse să cadă în gol şi râsese atunci când cei trei scânciseră fiindcă trupurile rănite li se loviseră de piatra rece, fiind împroşcaţi, pe deasupra, cu sângele, urina şi excrementele din nişte băltoace împuţite. Dar măcar se aflau pe podea.

încă legat cu lanţuri de încheieturile mâinilor şi de glezne, Ruhn nu putu decât să rămână întins pe jos, tremurând, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji din pricina uşurării pe care o simţea în umeri, braţe şi plămâni.

înainte să plece, Şoimul împinsese spre ei o tavă cu mâncare, însă o lăsase îndeajuns de departe de ei încât să fie nevoiţi să se târască prin propria urină şi prin propriile fecale ca să ajungă la ea înainte să se adune şobolanii.

în momentul de faţă, Baxian, ale cărui aripi pe jumătate crescute erau pătate cu sânge, încerca să ajungă la tavă, împingându-se cu picioarele în pietre. întinse mâna murdară spre ciorbă şi spre apă, iar apoi scoase un geamăt sonor. O rană din coaste prinse să îi sângereze.

Ruhn nu era convins că putea mânca, deşi trupul lui urla după mâncare. Trase aer în piept şi avu impresia că îl tăia cineva cu fierăstrăul.

Oracolul îi spusese că spiţa regală se încheia cu el. Oare văzuse că avea să sfârşească aici... de unde nu mai era chip să iasă viu? îl străbătu o senzaţie de frig, mai rea decât răcoarea umedă din temniţă.

Cu mult timp în urmă, se împăcase cu ideea că asta îi era sortit. Ce-i drept, nu neapărat cu acest fel de a muri, ci cu ideea unui sfârşit prematur la modul general. Dar acum, când Bryce făcea cu adevărat parte din neamul regal, profeţia lămurea şi soarta ei. Dacă nu ajunsese în Hei... poate că nici măcar nu mai era în viaţă. Iar spiţa regală avea să se sfârşească odată cu morţile lor.

Nu putea să îi împărtăşească lui Athalar bănuielile lui. Nu putea să îi transmită acea

fărâmă de disperare care l-ar fi frânt pe Umbra Mortis mai mult decât ar fi făcut-o oricare dintre instrumentele de tortură ale lui Pollux. Ăsta avea să fie secretul lui. Adevărul lui îngrozitor, care să îi supureze în inimă precum o rană infectată.

Mirosul de pâine veche îi umplu nările, ridicându-se mai presus de duhoare, în timp ce tava fu împinsă în faţa lui, împroşcând cu lichid dintr-o băltoacă de... o, nu voia să ştie ce era acel lichid! Deşi simţul mirosului îi dădea deja câteva sugestii îngrozitoare.

- Trebuie să mănânci, spuse Hunt în timp ce îşi ducea la gură, cu mâini tremurătoare, o cană plină cu ciorbă.

- Deci nu ne vor morţi! exclamă Baxian, ridicând lent o bucată de pâine.

- Nu încă, spuse Athalar, sorbind încet, de parcă s-ar fi aşteptat ca trupul să îl trădeze şi să dea toată

mâncarea pe gât dintr-o singură înghiţitură. Mănâncă, Danaan!

Era o poruncă, iar Ruhn se trezi întinzându-şi degetele slabe şi tremurătoare spre ciorbă. Ca să o ducă la buze, trebui să îşi adune toată concentrarea, toată puterea. Abia dacă simţea gustul mâncării. O, da, limba încă i se regenera. Mai luă o gură.

- **Nu ştiu unde e Bryce, spuse Hunt cu voce răguşită.**

Apucă o bucată de pâine cu mâna sănătoasă. Degetele arse de la cealaltă mână îi erau răsucite în toate direcţiile. De la unele dintre

ele îi lipseau unghiile.

La naiba, cum de ajunseseră în situaţia asta?

Athalar luă ultima îmbucătură de pâine şi se lăsă pe spate – drept în grămăjoarele şi în băltoacele împuţite. închise ochii, iar aureola aceea sumbră îi străluci pe frunte. Ruhn ştia că postura relaxată a lui Athalar era în contradicţie cu gândurile lui. Ştia că, probabil, îngerul era înnebunit de grijă şi de groază.

Pesemne că pe Athalar îl rodea vinovăţia. însă n- ar fi trebuit să poarte o asemenea povară... Cu toţii făcuseră alegeri care îi aduseseră în situaţia de acum. însă cuvintele erau prea grele, prea dureroase ca Ruhn să le rostească.

Baxian termină de mâncat şi se întinse, la rândul lui, adormind pe dată. Barosul şi Şoimul îl torturaseră deosebit de tare pe Copoi. Pentru ei, împrejurarea de faţă era de ordin personal: Baxian fusese unul de-ai lor. Tovarăş de

arme, partener de cruzime cu ei. Acum aveau să îl distrugă bucată cu bucată.

Ruhn îsi ridică din nou cana – una făcută din silicon, ca să nu poată fi spartă şi folosită ca armă – şi se uită la apa din ea, căreia îi privi ondulaţiile: de la marginea cănii, spre centru, iar apoi dinspre centru, spre marginea cănii.

- **Trebuie să ieşim de aici! spuse el.**

Nimic nu i se păruse vreodată mai prostesc decât acele cuvinte. Bineînţeles că trebuia să iasă de acolo. Din atât de multe motive, fir-ar să fie!

Dar Athalar deschise un ochi şi îl privi pe Ruhn drept în faţă. Pe faţa celui dintâi se vedeau durerea, furia şi hotărârea, nedomolite, în pofida aureolei şi a însemnului de sclav de pe încheietura mâinii.

- Atunci, vorbeşte cu... persoana ta.

Iubită, de fapt, dar îngerul nu rosti acel cuvânt.

Ruhn scrâşni din dinţi, simţind o explozie de durere în gura-i distrusă. Prefera să moară acolo decât să o implore pe Căprioară să îl ajute.

- Găseşte altă cale!

- Am stat în temniţele astea... vreme de şapte ani, spuse Hunt. Nu există cale de ieşire. Mai ales că Pollux e atât de pornit să ne sfârtece în bucăţi.

Ruhn îi privi din nou aureola. Ştia că îngerul nu se referea doar la o cale de ieşire din temniţă. Ei le aparţineau acum Asterilor.

Baxian se trezi din toropeală şi şopti, istovit:

- Athalar, nu mi-a plăcut niciodată... prin ce-ai trecut.

- Sunt surprins că n-am primit o medalie de onoare atunci când am plecat de aici!

Acele vorbe glumeţe nu se potriveau cu privirea întru totul goală a lui Hunt. Ruhn nu suporta să vadă căutătura aceea la Umbra Mortis.

Baxian chicoti tremurat, intrând în joc:

- Poate că, de data asta, Pollux îţi va da una!

Ruhn ştia prea bine că, dacă se elibera, Pollux avea să fie primul ticălos pe care să îl ucidă. Nu zăbovi asupra motivelor. Nu zăbovi asupra furiei pe care i-o stârnea de fiecare dată vederea îngerului cu aripi albe.

Fusese atât de prost! Naiv, nesăbuit şi pur şi simplu un *prost* că permisese ca relaţia lui cu Zi – cu Lidia – să ajungă atât de departe, greşeală la care se adăuga aceea de a fi uitat de avertismentul Oracolului. Se amăgise în a crede că acea profeţie
însemna, probabil, că avea să fie lipsit de urmaşi. Fusese atât de jalnic şi de singur, încât trebuise să creadă în varianta cea mai bună, deşi era limpede că se îndrepta, inexorabil, spre dezastru.

Tot ce-i rămăsese era să pună capăt lucrurilor. Aşa că spuse:

- Pe atunci erai singur, Athalar.

Hunt îl privi pe Ruhn în ochi, de parcă l-ar fi întrebat dacă vorbise serios. Ruhn se mulţumi să dea din cap în semn că da. Prieteni, fraţi, orice ce genul ăsta... era de partea lui Athalar.

Ceva licări în ochii acestuia din urmă. Poate că era recunoştinţă. Sau speranţă. Mult mai bine decât vidul acela de dinainte. Asta îl făcu pe Ruhn să se concentreze mai tare. îi limpezi ungherele înceţoşate de durere ale minţii. Poate că el se îndrepta spre dezastru, dar asta nu trebuia să i se întâmple neapărat şi lui Hunt. Cât despre Bryce...

Ruhn îşi întoarse privirea înainte ca Hunt să poată vedea teama care îi umplea ochii şi inima.

Din fericire, Baxian adăugă:

- Iar pe atunci nu erai nici... Umbra Mortis. Te-ai schimbat, Athalar!

Hunt râse răguşit, plin de provocare şi de sfidare. Slavă zeilor pentru asta!

- Te gândeşti la vreun plan, Danaan?

CAPITOLUL 12

- Ai fost aici în tot acest timp?

Bryce îl privi pe războinicul înfăşurat în umbre, în timp ce se îndepărtau de râu, coborând spre intrarea în tunel. Urmau strălucirea stelei lui Bryce, care o îndruma din nou în faţă, luminând slab basoreliefurile din jurul lor. Lui Bryce îi clănţăneau dinţii de frig, însă mişcarea îi încălzea trupul îngheţat, însă asta nu ţinea mai mult de o clipă.

Azriel, aflat la câţiva paşi în urma ei, în timp ce Nesta îi conducea prin tunel, se mulţumi să dea un răspuns scurt:

-Da.

Nesta pufni.

- Nu vei afla mai mult de la el!

Bryce îi aruncă lui Azriel o privire peste umăr, încercând să îşi potolească tremuratul.

- Umbrele tale au fost cele pe care le-am văzut mai devreme în lumina mea?

- Da, răspunse el din nou.

Nesta chicoti.

- Şi probabil că a rămas supărat din pricina asta.

- Totuşi, m-am bucurat să te văd sărind în râul ăla rece ca gheaţa, spuse Azriel pe un ton blând, iar Bryce ar fi putut jura că văzuse o umbră de zâmbet pe chipul lui frumos.

Dar ea îl întrebă:

- De ce a fost nevoie să te ascunzi?

- Ca să observe, răspunse Nesta în locul lui, fără să îşi încetinească pasul. Ca să vadă ce aveai să faci. Unde anume mă conduceai. De cum ne-am dat seama că exista un tunel, am făcut provizii şi te-am urmărit.

De aceea avea mâncare la ea!

Trecură pe lângă alte basoreliefuri, pe care flacăra argintie a Nestei le dezarma, făcându-le inofensive cu mult înainte ca ei trei să se apropie de ele. Basoreliefurile acelea înfăţişau scene mai paşnice, în care apăreau copii mici, ce se jucau, sau în care copaci înfloriţi, apoi golaşi, apoi din nou înfloriţi, înfăţişau trecerea timpului. Scene perfecte, frumoase, care contrastau cu discuţia

celor trei.

Bryce făcu semn spre pasaj şi spre basoreliefuri.

- Nu ştiu nimic mai mult decât ştii tu. Mă mulţumesc să mă iau după lumină.

- Şi ai ajuns drept în râu, mormăi Nesta.

Azriel chicoti în spatele ei.

Bryce îl privi din nou. Se uită la aripile lui, la armură şi la urechi, dându-şi seama că vârfurile acestora din urmă nu erau ascuţite, ci rotunjite, precum cele de om. Mai devreme văzuse basoreliefuri în care erau înfăţişaţi războinici care semănau cu el – armate întregi.

- **Aveţi Vaniri în lumea asta?**

Azriel miji din ochi.

- **Ce e aia?**

Bryce îşi încetini paşii până când ajunse să meargă umăr la umăr cu el. Deşi poate că şi el îi îngăduise să o facă.

- **în Midgard, adică în lumea din care provin, asta e o denumire a tuturor fiinţelor magice, neumane. Fee, îngeri, metamorfi, neamul Apelor, silfi..., enumeră ea, în timp ce Azriel ridica din sprâncene la auzul fiecărei denumiri. Practic, Vanirii se află în**

vârful lanţului trofic!

- în lumea asta, spuse Nesta, care continua să meargă în faţa lor, frecându-şi braţele reci şi ude ca să si le mai încălzească, avem doar oameni si Fee.

Dar în rândul Feelor avem Fee Preaînalte, asa cum suntem... eu si Amren. Si ceea ce unii numesc creaturi fantastice inferioare: oricare alte creaturi magice. Iar apoi sunt cei ca Azriel, care este illyrian – nu e Fee Preaînaltă, nici creatură fantastică inferioară, ci pur şi simplu... illyrian.

- Creaturi fantastice inferioare, zici? întrebă Bryce. Snobismul e adânc înrădăcinat în nemuritori!

Azriel mormăi. Poate că ăsta era felul lui de a râde.

- Deci şi Rhysand e illyrian? întrebă Bryce, curioasă. Are aripi la fel cu cele ale lui Azriel.

- Pe jumătate, răspunse Nesta. E pe jumătate Fee Preaînaltă şi pe jumătate illyrian.

Azriel îşi drese glasul, de parcă ar fi avertizat-o să nu

mai vorbească atât de mult, iar Nesta adăugă pe
un ton tăios:

- Şi a moştenit aroganţa de la ambele categorii!

în acel moment, Azriel *chiar că* îşi drese glasul, iar Bryce zâmbi iară să vrea, deşi îi clănţăneau dinţii.

Bryce aruncă o privire la Sabia Stelară de pe spatele lui Azriel, iar apoi la pumnalul prins la şoldul lui. Auzul i se ascuţi preţ de o clipă şi o bufnitură surdă îi ajunse la urechi, iar mâna îi zvâcni, de parcă armele i-ar fi atras-o spre ele.

Aripile lui Azriel zvâcniră în acelaşi timp, iar el îşi roti umerii, de parcă ar fi încercat să scape de o senzaţie fantomatică. Bryce îi aruncă o ocheadă Nestei şi văzu că aceasta îl cerceta din priviri pe Azriel, ca şi cum un asemenea gest din partea lui ar fi fost ceva neobişnuit.

în timp ce îşi freca mâinile îngheţate ca să şi le încălzească, Bryce memoră această informaţie şi îşi întipări în minte şi întrebările la care căuta răspuns.

Stai cu ochii pe premiu, îşi aminti ea în timp ce îşi continuau drumul. Maestră la îndrugat baliverne.

Era limpede că pe Azriel îl deranja să aibă asupra lui pumnalul şi Sabia Stelară.

Pe măsură ce îşi croiau drum prin întuneric, iar hainele li se uscau încetul cu încetul, acesta fiind şi ritmul în care li se dezgheţau trupurile, Bryce observă că aripile îi zvâcniră sau că îşi rotise umerii de cel puţin şase ori.

Ca să nu mai pomenim de bufnitura surdă pe care ea o auzea ori de câte ori se apropia prea tare de el.

Traversară un pârâu lat cât un râu, dar cu ape puţin adânci şi cu albia stâncoasă. Din fericire, steaua lui Bryce lumina tunelul situat de cealaltă parte a pârâului. De data aceasta nu mai erau nevoiţi să înoate. în timpul traversării, steaua lumină nişte creaturi albe, vâscoase, care se târâră din calea lor. Bryce îşi stăpâni imboldul de a se
înfiora din pricina acelor creaturi sau din cauza

mirosului de fier al apei, care îi umplea nările. Ca să nu se mai gândească la fauna scârboasă a pârâului, ea întrebă:

- Feele au construit aceste tuneluri?

Aflată cu câţiva paşi mai în faţă, Nesta nu răspunse. însă după o clipă, Azriel, care mergea în spatele ei, spuse:

- Nu cred. Judecând după mărimea lor semnificativă, aş zice că un Virme de Middengard a săpat pasajele. E chiar posibil să se fi folosit de apele astea ca să se deplaseze.

- Are vreo importanţă? întrebă Nesta, fără să se uite în spate.

- Cine ştie, murmură Azriel. Ar trebui să fim atenţi. S-ar putea ca Virmele să le folosească şi acum pentru a accesa reţeaua de tuneluri.

Bryce intră în stare de alertă.

- De ce spui asta?

Azriel dădu din cap spre o grămăjoară de chestii albe, despre care ea crezuse, în mod eronat, că erau tot creaturile pe care le văzuseră mai devreme şi care semănau cu nişte mormoloci ce se zvârcoleau.

- Oase. Ale dihăniilor din galeria în care se află podul.

Bryce se împiedică de o piatră alunecoasă şi căzu în apa rece ca gheaţa, iar palmele şi genunchii prinseră să o usture...

Simţi pe dată cum o mână puternică o apucă de spate, dar fu prea târziu, fiindcă deja îşi făcuse pe mâini şi pe picioare o mulţime de zgârieturi dureroase.

- Ai grijă! o avertiză Azriel, aşezând-o pe o piatră mai stabilă.

Aflându-se iarăşi aproape de el, Bryce simţi de data asta un impuls ciudat şi în stomac, nu doar în urechi. Pumnalul era chiar acolo, sabia era atât de aproape...

Azriel mârâi şi încremeni locului, de parcă ar fi simţit şi el acelaşi lucru: dorinţa armelor de a fi împreună sau separate, ori cine ştie ce altceva, puterea lor stranie, care se vădea de îndată ce se aflau aproape una de cealaltă...

- Ai grijă pe unde calci, spuse el, iar apoi se dădu în spate.

Acum el era îndeajuns de departe ca Bryce să nu mai simtă acea chemare stranie a săbiei şi a

pumnalului. îi dispăru senzaţia ciudată din stomac, iar simţul auzului îşi reveni.

Atunci când ajunseră la mal, ignoră usturimea din palme şi îşi şterse sângele de pe genunchii răniţi, simţind că mirosul lui era mai puternic decât cel al râului. Fir-ar să fie! îi plăcuseră colanţii pe care îi purta acum. Văzu că, împreună cu sângele, se lua de pe ea şi noroi. Plescăi din limbă şi îşi şterse mâna de zidul de piatră, încercând să şi-o cureţe cât mai bine.

îşi dădu seama prea târziu că mânjise cu sânge şi cu noroi un basorelief ce reprezenta două femei Fee, care, cu un aer senin, cântau la lăută. îşi ceru scuze din priviri, lor şi celui care le sculptase, mort de multă vreme, iar apoi îşi văzu de drum. La nesfârşit.

- Mâinile nu ţi se vindecă, îi spuse Azriel lui Bryce, mergând în spatele ei, în ziua următoare.

Sau ce-o fi fost acum, ţinând seama de faptul că dormiseră cu toţii câteva ore, fără să găsească în beznă vreun semn al trecerii timpului. Bryce moţăise uşor, agitat, conştientă de fiecare picătură de umezeală şi de fiecare bucăţică de piatră din tunel, de răsuflarea şi de foşnetul hainelor războinicilor de lângă ea.

Avea impresia că aceştia îi monitorizau fiecare respiraţie.

După ce îmbucaseră iute câte ceva, îşi văzuseră de drum. Şi se părea că Azriel simţise mirosul emanat de mâinile ei, care încă sângerau.

Nesta, care mergea în faţa lor, se opri, de parcă ar fi fost îngrijorată de cuvintele lui Azriel. Veni la Bryce, cu mâna întinsă, iar aceasta îi arătă palmele zgâriate.

- Să fie ceva în apă? îl întrebă Nesta în şoaptă pe Azriel.

- Genunchii i s-au vindecat, murmură Azriel drept răspuns.

Bryce nu voia să ştie cum de aflase el asta. îşi privi mâinile zgâriate, sângerânde, petele de sânge şi noroiul de pe ele.

- Poate că magia mea se comportă straniu aici, jos. Aşa s-ar explica de ce steaua

funcţionează ca un... GPS.

Limba i se împletici în gură în momentul în care trebui să pronunţe *GPS* în limba lor, dar cei doi nu dădură nici un semn că nu ar fi ştiut la ce se referea.

în schimb, Azriel o întrebă:

- Cât de repede te vindeci de obicei?

El întinse mâna după a ei, iar lumina stelară căzu peste mâinile lui aurii... şi pe cicatricile de pe ele, care acopereau fiecare centimetru de piele.

Bryce mai dăduse cu ochii de cicatrici prima oară când se întâlniseră, pe malul acela neguros de râu, dar uitase de ele. Nu văzuse niciodată cicatrici de arsuri atât de extinse.

Sabia şi pumnalul, aflându-se acum atât de aproape de ea, începură să vibreze şi să o ademenească. Urechile i se înfundară şi simţi un gol în stomac.

Aripile lui Azriel zvâcniră.

însă Bryce respinse chemarea armelor şi spuse despre mâinile ei sângerânde:

- Fiind pe jumătate om, sunt obişnuită să mă vindec mai greu, dar după ce am trecut prin Cădere, m-am vindecat într-un ritm relativ normal pentru Vaniri.

Probabil că Nesta fusese informată şi despre Cădere, deoarece nu întrebă ce era, ci se mulţumi să
spună:

- Poate că asta are de-a face şi cu faptul că durează atât de mult până ca magia să ţi se regenereze.

- Repet, genunchii i s-au vindecat, le aminti Azriel.

Bryce aruncă o privire la cicatricile groase de pe degetele lui. Oare ce... sau cine îl tratase cu atâta brutalitate? Şi deşi ştia că era o prostie să se deschidă în faţa lor, să dea dovadă de vulnerabilitate, şopti:

- Cel care m-a zămislit... obişnuia să îl ardă pe fratele meu ca să îl pedepsească. Nici cicatricile lui nu s-au vindecat.

Ruhn îşi făcuse tatuaje peste ele, lucru pe care ea îl descoperise cu puţin timp înainte să vină

aici. Iar aflând despre durerea pe care el o îndurase...

Azriel îi dădu drumul la mână, dar nu spuse nimic, ci rămase în spate, la o distanţă suficient de mare încât sabia şi pumnalul să nu îi mai şoptească lui Bryce. Nu lăsă să se vadă dacă armele continuau să îl supere, ci le facu semn celor două să meargă mai departe, după care înaintă prin beznă şi preluă el conducerea micului lor grup. Bryce îl privi preţ de o clipă, iar apoi îl urmă, simţind, din cine ştie ce motiv, o apăsare în piept.

Nesta înaintă prin tunel, ţinându-se, de data aceasta, puţin mai aproape de Bryce. La un moment dat, îi şopti:

- îmi pare rău pentru suferinţa fratelui tău.

Cuvintele ei o calmară pe Bryce şi o ajutară să se
concentreze.

- într-o bună zi, îl voi face pe tatăl meu să plătească pentru asta.

- Foarte bine, răspunse Nesta. Foarte bine.

- Povestiţi-mi despre Daglani!

Vocea lui Bryce răsună prea tare în peştera altminteri silenţioasă, în care stătea sprijinită de peretele tunelului, având deasupra capului un basorelief ce înfăţişa trei femei Fee dansând. Mirosul sângelui ei umplea locul, iar rănile de pe mâini îi erau încă deschise şi îi sângerau. Nu îndeajuns de tare încât să fie îngrijorător, ci avea doar o scurgere uşoară, din când în când.

Azriel şi Nesta, aşezaţi unul lângă celălalt cu lejeritatea dată de familiaritatea dintre ei, se încruntară amândoi.

- Nu ştiu nimic despre Daglani, spuse Nesta, iar apoi se gândi puţin şi adăugă: Dar, cu aproape şapte luni în urmă, l-am răpus pe unul dintre contemporanii lor.

Bryce ridică din sprâncene.

- Deci nu un Asteri... adică un Daglan?

Azriel se foi. Observându-i mişcarea, Nesta îi aruncă o privire piezişă şi apoi îi spuse lui Bryce:

- Nu cred. Creatura aceea, Lanthys, era o specie aparte. Era... îngrozitor.

Bryce îşi înclină capul.

- Cum l-ai ucis?

Nesta nu răspunse.

Bryce îşi ridică privirea spre mânerul săbiei ce se zărea peste umărul războinicei.

- Cu sabia aceea?

Nesta se mulţumi să spună:

- Numele ei e Ataraxia.

- E un cuvânt din limba străveche.

Nesta dădu din cap, adeverind. Bryce murmură:

- *Pace interioară...* Aşa se numeşte sabia ta.

- Lanthys a râs de asta, de asemenea.

- Eu nu râd, replică Bryce, privind-o pe Nesta drept în ochi.

Pe chipul acesteia din urmă se citea doar o curiozitate neascunsă. Ea spuse:

- Cicatricea prin care emani lumină... are formă de stea în opt colţuri. De ce?

Bryce se uită lung la lumina estompată de tricoul
ei.

- Cred că e simbolul Celor Născuţi din Stele.

- Şi magia te-a însemnat astfel?

- Da. Atunci când... am dezvăluit lumii cine eram, ce eram, mi-am scos steaua din piept. A lăsat în urmă cicatricea cu pricina, răspunse ea, iar apoi îi aruncă o privire lui Azriel şi adăugă: Ca o arsură.

Expresia de pe chipul lui Azriel era impenetrabilă, însă Nesta întrebă:

- Deci ai o stea *în tine*? O stea reală?

Bryce ridică dintr-un umăr.

- Da? Adică... nu literalmente. Nu e ca o sferă uriaşă de gaze, care se învârte prin spaţiu. Dar e lumină stelară.

Nesta nu păru prea impresionată.

- Şi ai spus că aceşti Asteri... au stele în ei, de asemenea?

Bryce se înfioră.

-Da.

- Atunci, care e diferenţa dintre tine şi ei? întrebă Nesta.

- în afară de faptul că eu nu sunt o colonialistă intergalactică ticăloasă?

Ar fi putut jura că Nesta surâse. Şi că Azriel

scoase un chicot uşor, fantomatic.

- Corect, fu de părere Nesta.

- Eu... nu ştiu, murmură Bryce, dusă pe gânduri. Nu m-am prea gândit la asta. Dar...

îşi aminti de acele ultime clipe în care fugise de Rigelus, de exploziile de putere care sfărâmaseră marmura şi sticla, trecându-i, arzătoare, pe lângă obraz...

- Lumina mea e doar atât, adăugă ea. Lumină. Asterii pretind că puterile lor izvorăsc din stele sfinte, care se află în ei. Dar, folosindu-se de lumina aceea, pot manipula lucruri în mod fizic. Pot să ucidă şi să distrugă. Oare o lumină stelară care poate să fărâmiţeze pietre este lumină? Ne-au îndrugat doar minciuni până acum, aşa că se poate să nu aibă deloc stele în ei, să posede doar o magie strălucitoare, care *seamănă* cu o stea, iar ei să o fi numit *stea sfântă* doar ca să uimească pe toată lumea.

Azriel spuse, foşnind din aripi:

- Atunci, numele puterii lor are vreo importanţă?

- Nu, recunoscu Nesta. Eram doar curioasă.

Bryce se muşcă de buză. Oare în ce consta *de fapt*
puterea Asterilor? Sau puterea ei? A ei era lumină, dar pesemne că a lor era, într-adevăr, forţa brută a unei stele... a unui soare. Atât de fierbinte şi de intensă, încât avea capacitatea de a distruge totul în calea ei. Un astfel de gând nu avea deloc darul să o liniştească, aşa că, având nevoie de un nou subiect de discuţie, o întrebă pe Nesta:

- Ce fel de sabie e asta?

Mânerul simplu al armei se întrezărea peste umărul războinicei.

- Una care poate ucide făpturi ce nu pot fi ucise, răspunse Nesta.

- La fel şi Sabia Stelară, şopti Bryce, iar apoi dădu din cap spre Azriel. Şi pumnalul tău poate să ucidă făpturi de neucis.

- Se numeşte Grăitorul-de-Adevăr, murmură el cu acea voce lină, care părea cea a unei umbre. Şi nu, nu poate.

Bryce ridică dintr-o sprânceană.

- Deci... pumnalul ăsta are darul de a

spune adevărul?

Azriel îi aruncă un surâs a cărui răceală o întrecea pe cea a aerului din peşteră.

- îi face pe oameni să spună adevărul.

Poate că Bryce s-ar fi cutremurat, dacă nu ar fi surprins-o pe Nesta dându-şi ochii peste cap. Asta îi dădu suficient curaj ca să îndrăznească să îl întrebe pe războinicul înaripat:

- De unde provine pumnalul?

Azriel o privi cu ochii lui cafenii, care erau plini de precauţie şi de calm.

- De ce vrei să ştii?

- Pentru că Sabia Stelară îi cântă, răspunse Bryce, arătând spre arma prinsă la spatele lui. Ştiu că o simţi şi tu, mărturisi ea, încercând să îl facă să dea lucrurile pe faţă. Te scoate din minţi, nu-i aşa? Şi senzaţia asta ţi se înrăutăţeşte ori de câte ori mă apropii de tine.

Din nou, Azriel nu lăsă să i se citească nimic pe chip.

- Aşa este, răspunse Nesta în locul lui. Nu l-am mai văzut niciodată atât de agitat.

Azriel se încruntă la prietena lui, dar recunoscu:

- Se pare că cele două arme vor să fie aproape una de cealaltă.

Bryce dădu din cap, încuviinţând.

- Atunci când am aterizat pe peluza aceea, au reacţionat instantaneu în clipa în care s-au aflat aproape una de cealaltă.

- Cine se aseamănă se adună, spuse Nesta, dusă pe gânduri. Multe lucruri magice reacţionează unele la celelalte.

- Mi s-a părut ceva unic. Ca un soi de... reacţie. Sabia a emanat o lumină puternică. Pumnalul a emanat întuneric. Ambele sunt făurite din acelaşi metal negru. Iridiu, nu-i aşa? întrebă Bryce, dând din bărbie spre Azriel, care purta pumnalul la şold. Minereu dintr-un meteorit căzut?

Tăcerea lui Azriel fu o confirmare în sine.

- V-am spus şi în temniţă, continuă Bryce. în lumea mea există o profeţie despre sabia pe care o port şi despre un pumnal. Odată aduse laolaltă, ele vor reuni popoarele noastre. *Atunci*

când pumnalul şi sabia se vor reuni, la fel se va întâmpla şi cu popoarele noastre.

Nesta se încruntă.

- Şi chiar crezi că ăsta e pumnalul cu pricina?

- Prea multe lucruri se potrivesc, ca să nu fie aşa, spuse Bryce, ridicându-şi mâna care încă îi sângera şi observând pe dată că amândoi se încordaseră, drept pentru care îşi depărtă degetele şi adăugă:

Simt atracţia dintre sabie şi pumnal. Şi cu cât mă apropii mai tare de ele, senzaţia asta se intensifică.

- Atunci, stai departe de ele, o avertiză Nesta.

Bryce îşi lăsă mâna în jos şi se întoarse, cercetând

din priviri zidurile sculptate.

- Iar basoreliefurile acestea spun o poveste, să ştiţi!

Nesta îşi ridică privirea spre imagini şi se uită cu luare-aminte la cele trei Fee care dănţuiau în primplan, la stelele de deasupra lor, la insulele răzleţe şi îndeosebi la cea muntoasă, cu castelul construit pe cel mai înalt vârf al ei. Iar dedesubt se afla, bineînţeles, acea lume de dincolo, plină de suferinţă. *Memento mori. Et in Avallen ego.*

- Ce fel de poveste?

Bryce ridică din umeri.

- Dacă aş fi avut la dispoziţie câteva săptămâni, aş fi putut să privesc toate imaginile şi să le analizez.

- Dar nu ne cunoşti istoria, spuse Nesta. Nu ai dispune de nici un context.

- Nu am nevoie de context. Arta are un limbaj universal.

- Cum este cel tatuat pe spatele tău? întrebă Nesta.

în regulă. Era rândul lor să pună întrebări.

- Prietena voastră, Amren, a spus cumva că era aceeaşi limbă cu cea folosită în vreo carte?

Azriel întrebă, cu chipul împietrit:

- Cum se numeşte limba cu pricina în

lumea voastră?

Bryce răspunse, clătinând din cap:

- Nu ştiu. Mai devreme, am spus adevărul. Eu şi prietena mea ne-am... Am băut mult într-o noapte.

Şi fumaseră o tonă de rădăcină-voioasă, dar nu era nevoie ca şi cei doi să afle asta, sau să le explice despre drogurile de pe Midgard.

- Abia de îmi amintesc ce s-a întâmplat. Prietena mea mi-a spus că înseamnă: *Prin dragoste, totul este posibil.*

Nesta plescăi din limbă, dar nu cu dispreţ, ci de parcă ar fi înţeles.

Bryce continuă:

- **Ea a pretins că a ales textul dintr-o carte de la salonul de tatuaje, dar... eu nu cred că asta.**

Trebuia să schimbe subiectul, să nu mai discute despre Corn. Repede. Mai ales că Nesta fusese chemată ca să îi cerceteze tatuajul.

Azriel întrebă:

- **Cum de cunoştea prietena ta o astfel de limbă?**

- **Nu ştiu nici acum. De luni întregi încerc să îmi dau seama ce anume stia.**

>

- **De ce nu o întrebi, pur şi simplu? contracară Nesta.**

- **Pentru că e moartă, o**

lămuri Bryce, pe un ton mai inexpresiv decât intenţionase, dar ceva se frânse înlăuntrul ei în clipa în care rosti astfel de vorbe, chiar dacă trăise zilnic cu acea realitate timp de mai bine de doi ani. Asterii au poruncit să fie asasinată, după care au prezentat totul ca pe o crimă demonică, adăugă ea. Prietena mea era pe punctul de a descoperi un adevăr foarte important despre Asteri şi despre lumea noastră, aşa că ei au poruncit să fie ucisă.

- **Ce adevăr? întrebă Azriel.**
- **Si eu am încercat să aflu care era adevărul acela, răspunse Bryce.**
- **Limba în care e scris tatuajul tău făcea parte din povestea asta? insistă Azriel.**
- **Nu ştiu... Am reuşit doar să aflu că descoperise ce erau cu adevărat Asterii, ce anume le fac ei lumilor pe care le cuceresc. Dacă mă voi întoarce vreodată acasă...,**

spuse Bryce, simţind în suflet o apăsare cu adevărat insuportabilă, ...poate că voi afla si restul.

Se aşternu tăcerea. în cele din urmă, Nesta dădu din cap spre cele două Fee care dănţuiau deasupra lui Bryce.

- Deci ce înseamnă imaginea asta? Dacă tot n-ai nevoie de context!

Bryce studie basorelieful. Cercetă dansul, stelele, insulele idilice de pe fundal, iar apoi şopti:

- înseamnă că a existat cândva bucurie în lumea asta.

Tăcere. Apoi Nesta întrebă:

- Atâta tot?

Bryce nu-şi luă privirea de la dansatori, de la stele, de la pământurile acoperite de vegetaţie. Ignoră întunericul de sub toate acestea. Se concentră asupra lucrurilor bune... mereu asupra lor.

- Oare nu doar asta contează?

CAPITOLUL 13

Regina Viperă catadicsi să se întâlnească cu Ithan abia peste cinci ore.

Şi poate că intervalul acela s-ar fi prelungit dacă Ithan nu ar fi deschis uşa dinspre holul pe care erau staţionaţi doi asasini Fee şi nu ar fi ameninţat să facă ravagii prin depozit.

Abia atunci fusese însoţit acolo, în biroul ei. îi lăsase pe Flynn, Dec, Marc şi Tharion să dezbată în şoaptă nu numai despre cum naiba aveau să plece din Piaţa de Carne, ci şi despre o chestiune mult mai spinoasă: dacă să aibă sau nu încredere în Căprioară. Silfele, şocate de faptul că aceasta

o menţionase pe regina lor pierdută, se retrăseseră în dormitorul lui Tharion, împreună cu Sigrid. Femela dragon încă nu ieşise din odaia ei.

însă Ithan se săturase de dezbătut, de pus întrebări. Nu se pricepuse niciodată la astfel de fleacuri. Poate că de vină era atletul din el, dar voia pur şi simplu *să facă* ceva.

Nu avea importanţă dacă puteau sau nu să aibă încredere în Căprioară. Dacă ea îi putea duce în Pangera, mai aproape de prietenii lor... el avea de gând să accepte oferta. Dar mai întâi trebuia să îl scoată de acolo pe un alt prieten.

Ithan se aşează pe un scaun vechi, verde, dintr-un birou cu adevărat dărăpănat, privind-o pe Regina Viperă cum scria, tastă cu tastă, pe un calculator care ar fi putut la fel de bine să fie un bloc de ciment.

Pe calculatorul cu pricina se afla o statuie a Lunei, cu săgeata îndreptată spre chipul Reginei Vipere. Aceasta mai ţăcăni de câteva ori pe tastatură, intenţionat, cu unghiile-i lungi, după care îl privi pe Ithan cu ochii ei verzi.

- **Deci ce-a fost cu tot urlatul ăla?**

Ithan îşi încrucişă braţele pe piept. Pe birou se afla o statuetă a Cthonei, sculptată în piatră neagră. Cu un braţ, zeiţa ţinea un sugar la pieptul ei gol. în celălalt braţ, întins, ţinea o sferă: Midgard. Cthona, născătoarea de lumi. O atinse, distrat, adunându-şi curajul.

- **Vreau să discutăm despre ce vei face în legătură cu Sabine, spuse el.**

Regina Viperă se lăsă pe spătarul scaunului, legănându-şi părul lins, tuns bob.

- **Din câte ştiu eu, gărzile mele i-au tăiat gâtul lui Amelie Ravenscroft, iar ea, după ce s-a trezit, a găsit-o pe Sabine, Primul Aparent, i-a târât trupul acasă şi a hrănit-o constant cu primă lumină, ca să se regenereze. S-a pus deja pe picioare.**

Ithan simţi cum îi îngheţa sângele în vine.

- **Deci Sabine şi-a revenit rapid.**

Regina Viperă îşi înclină capul.

- **Sperai să se întâmple altfel?**

Ithan nu răspunse, ci întrebă, la rândul lui:

- **Şi acum ne vei da pe mâna ei pe mine şi pe Sigrid?**

Regina Viperă deschise un sertar, scoase din el o tabacheră de argint, luă o ţigară şi şi-o puse între buze.

- Depinde de cât de frumos îmi ceri să nu o fac, Holstrom.

în timp ce regina vorbea, ţigara se mişca în sus şi- n jos. Apoi ea luă o brichetă şi o aprinse, trăgând un fum zdravăn.

- Ce va trebui să fac? întrebă Ithan.

Regina Viperă îl măsură din priviri, suflând cercuri de fum. Apoi îşi trecu limba peste buza de jos. îl gustă... îl mirosi. Aşa cum făceau şerpii.

- Mai întâi, haide să facem cunoştinţă! Nu ne-am cunoscut niciodată, nu-i aşa?

- Salut! îmi pare bine de cunoştinţă!

- Ce ţâfnos eşti! Te credeam un sentimental.

Ithan îşi dezveli colţii.

- Nu ştiu de ce ai presupune aşa ceva.

Regina Viperă mai trase o dată, lung, din ţigară.

- Nu eşti tu lupul care a încălcat ordinele lui Sabine şi i-a condus pe ceilalţi metamorfi spre Luncile Asphodel, ca să îi salveze pe oameni? Ca să îi pună la adăpost pe cei mai vulnerabili din Casa Pământului şi a Sângelui?

Ithan mârâi:

- Am făcut un lucru bun. Nu a însemnat nimic altceva.

Regina Viperă expiră o dâră de fum, semănând mai mult cu un dragon decât cea aflată la etaj.

- Asta rămâne de văzut.

Ithan o sfidă:

- în ziua aceea, şi tu ţi-ai trimis oamenii ca să ajute.

- Am făcut un lucru bun, îi repetă vorbele Regina Viperă. Nu a însemnat nimic altceva.

- Poate că şi acum vei fi dispusă să faci un lucru bun.

- Cumperi sau vinzi, Holstrom?

Ithan îşi ţinu în frâu lupul lăuntric, care urla la el să înceapă să sfârtece în stânga şi-n dreapta.

- Uite ce-i, eu nu mă joc.

- Ce păcat! răspunse ea, privindu-şi unghiile îngrijite. Nici Sabine nu se joacă. Voi, lupii, sunteţi atât de *plictisitorii*

Ithan dădu să spună ceva, dar se răzgândi. în schimb, medită la ce spusese Regina Viperă, la ce făcuse.

- Nu-ţi place de Sabine.

Un zâmbet lent se înfiripă pe chipul reginei.

- îi place cuiva de ea?

Ithan strânse din pumni.

- Dacă nu-ţi place de ea, de ce i-ai dat drumul?

- Te-aş întreba acelaşi lucru, căţeluş! Era la pământ... de ce nu ai ucis-o de tot?

Ithan se încordă fără să vrea.

- Desigur, continuă Regina Viperă, moştenitoarea Fendyr – Sigrid, ziceai? – ar trebui să o ucidă. Voi, lupii, nu numiţi asta... provocare?

- Doar într-o luptă deschisă, cu membri ai haitei din Bârlog ca martori. Dacă Sigrid ar fi ucis-o pe Sabine noaptea trecută, aşa ceva ar fi fost pur şi simplu un asasinat.

- Chestiune de semantică.

El simţi un fior pe şira spinării.

- Vrei ca Sabine să moară!

Regina nu spuse nimic.

- Să înţeleg că acesta e preţul cerut? Vrei să o ucid...

- O, nu! N-aş *îndrăzni* să mă amestec în astfel de politici.

- Doar droguri şi suferinţă, nu-i aşa?

Reginei i se înfiripă din nou pe chip acel zâmbet lenevos.

- Ce ar zice dragul tău frate dacă ar şti că eşti aici, cu mine?

Ithan n-avea de gând să îi ofere satisfacţia de a-l vedea reacţionând.

- Spune-mi ce anume ne ceri ca să putem ieşi cu toţii de aici!

- O luptă, răspunse Regina Viperă, stingând ţigara. Doar una. Cu tine în arenă. Un eveniment privat, toarse ea. Doar pentru mine.

- De ce? întrebă Ithan.

- Pun mare preţ pe amuzament. Mai ales pe al meu, răspunse ea, zâmbind din nou, iar apoi adăugă: O singură luptă şi apoi puteţi să părăsiţi locul ăsta nevătămaţi... iar Ketos va fi liber. în cazul în care câştigi, primeşti toate cele de mai sus. Nu va fi nevoie de nimic altceva.

La naiba! Ar fi trebuit să îl ia pe Marc cu el. Marc ar fi cântărit situaţia, ar fi depistat orice capcană de la un kilometru distanţă.

Dar Ithan ştia că dacă ieşea din birou, dacă se ducea după altcineva, Regina Viperă şi-ar fi retras oferta. Acum totul depindea doar de el.

- Voi lupta şi apoi ne vei lăsa pe toţi să plecăm. Imediat după luptă.

Regina Viperă îşi coborî bărbia.

- Ba chiar vă voi da o maşină care să vă ducă oriunde vreţi să mergeţi.

O singură luptă. El luptase mult la viaţa lui. Iar Tharion luase parte la încăierările din arena reginei şi nu părea prea şifonat...

- Nu voi gusta din veninul tău, spuse el.

- Cine a zis că ţi-l ofer? ripostă ea, făcând o grimasă.

- îl vei elibera şi pe Tharion de venin, adăugă Ithan. Gata cu subjugatul!

- Mă simt jignită, Holstrom! Veninul e o legătură sacră între semenii mei.

- Nimic nu e sacru pentru tine.

Regina Viperă ridică un deget şi întoarse statueta Lunei spre Ithan, cu săgeata îndreptată spre el.

- Ce vorbeşti?

- Prinderea în capcană nu are nici o valoare dacă nu e urmată de acţiune.

Regina Viperă surâse.

- Câtă ipocrizie!

Ithan o privi drept în ochi,

lăsând-o să vadă lupul din el – sau, oricum, ce mai rămăsese din el.

Cu siguranţă că dorinţa reginei ascundea un şiretlic, dar timpul se scurgea, iar el nu vedea altă variantă de a iesi din buclucul ăsta.

- în regulă, răspunse Ithan. O luptă.

- S-a făcut, toarse Regina Viperă, iar apoi, cu mişcări şerpuite şi graţioase, se ridică şi se duse la uşă. Lupta e diseară, la ora zece. Prietenii tăi pot să privească, dacă vor.

Regina deschise uşa, ceea ce însemna că îi ordona să iasă din birou. Ithan se supuse, iar ea scoase o altă tabacheră, de data aceasta una de aur, şi o deschise. Ithan deja trecea pragul, când Regina Viperă spuse:

- Să nu îţi faci griji, îţi voi aduce un adversar pe cinste.

Ea rânji şi adăugă, înainte să îi trântească uşa în nas:

- Fă-ţi fratele mândru!

în palatul Asterilor, aşezată la măsuţa de toaletă din odaia ei bogat ornamentată – o monstruozitate ce dădea spre cele şapte coline ale oraşului,

decorată cu mătase aurie, catifea de culoarea fildeşului si lemn de stejar lustruit, odaia perfectă pentru animalul de companie favorit, loial şi răsfăţat, al Asterilor – Lidia Cervos îşi pieptăna părul.

Nimănui nu i se păruse suspect şi nici nu i se pusese vreo întrebare atunci când, cu o zi în urmă, se dusese la Lunathion ca să îi transmită un mesaj Celestinei, iar apoi se oprise în Piaţa de Carne, ca să ia câteva *daruri de petrecere.* Nici măcar lui Mordoc nu îi păsase.

însă aliaţii ei... credeau, de asemenea, că ea era animalul de companie credincios al duşmanilor lor.

Aşa că iat-o: singură. Rugându-se ca Declan Emmet şi prietenii lui să vină la întâlnirea pe care le-o dăduse. Rugându-se să o fi judecat corect pe Regina Silfilor, care se afla în adâncimile palatului.

Uşa băii se deschise, lăsând să pătrundă aburi în odaie, iar Pollux ieşi de acolo gol-goluţ şi lucind după duş.

- Nu te-ai îmbrăcat? întrebă el.

Se încruntă la vederea capotului ei de mătase, de un gri mat, iar grimasa i se accentuă în momentul în care băgă de seamă că ea încă avea părul despletit şi necoafat.

- Plecăm în cincisprezece minute! adăugă el.

Şi aşa începea... dansul lor complicat.

- îmi începe menstruaţia, răspunse ea, punându- şi mâna pe partea de jos a abdomenului. Nu pot să merg nicăieri. Va trebui

să mă scuzi.

Pollux îşi dădu pe spate părul blond şi merse la ea cu paşi apăsaţi, care făceau ca mădularul lui greu să se legene ritmic, în timp ce aripile-i albe lăsau o dâră de apă pe covorul crem.

- Rigelus ne-a rugat personal să fim prezenţi. Ia un tonic!

- Am luat, răspunse ea, arătându-şi întrucâtva irascibilitatea.

Nu minţea. Chiar *luase* o poţiune – un contraceptiv de urgenţă, în caz că planul ei dădea greş. Iar asta îi declanşase menstruaţia cu două săptămâni mai devreme.

Chiar în clipa aceea, Pollux adulmecă şi îi simţi mirosul sângelui.

- Ţi-a venit mai devreme!

El ştia, pentru că nu îi plăcea ca ei doi să facă sex atunci când ea sângera. Lidia ajunsese să îşi preţuiască menstruaţia. De obicei, Pollux chinuia pe altcineva în săptămâna cu pricina.

îl privi drept în ochi, chiar dacă doar pentru că mădularul lui era chiar în faţa ei şi nu avea chef să îl mai privească nici măcar o secundă. în clipa aceea, tonicul îşi făcu treaba, drept care fu străbătută de o senzaţie de greaţă şi de un junghi destul de dureros.

Nu fu nevoie să se prefacă că se înfiora.

- Spune-i lui Rigelus că îmi cer scuze.

Pollux o privi fără strop de milă. Dimpotrivă, mădularul i se îngroşă. îngerul reacţiona precum o pisică ce se desfăta privind suferinţele prăzii sale.

însă Lidia îl ignoră şi se întoarse spre oglindă. Simţi o mână lată şi puternică mângâind-o pe păr, dându-i-l într-o parte. Apoi simţi buzele lui pe gât şi limba mângâind-o pe după ureche.

- Sper că te vei simţi mai bine curând!

Lidia se forţă să îşi ridice mâna spre părul lui. Să îşi treacă degetele printre şuviţele umede şi să geamă uşor. De durere sau de dorinţă. Era totuna pentru Baros. Acesta se trase în spate, frecându-şi mădularul cu mâna.

- Pe mai târziu! spuse el în timp ce se îndrepta spre garderobă, cu aripile strălucindu-i, albe, în urma lui.

Cincisprezece minute mai târziu, Lidia se afla în patul lor, o masă mare de perne de puf şi de

cearşafuri de mătase. Pollux era gata de plecare, îmbrăcat într-un frac splendid. Ce înfăţişare frumoasă avea monstrul acesta!

- Lidia, toarse Barosul, pe un ton jos şi posesiv, după care plecă.

Ea rămase în pat, împotrivindu-se durerilor de măruntaie şi senzaţiei de greaţă, care nu se datorau doar menstruaţiei. Se ridică de pe saltea abia după alte zece minute.

Intră, grăbită, în baia încă umedă după ce Pollux făcuse duş – de obicei, cu apă atât de fierbinte, încât Lidia se întreba dacă nu cumva încerca să oprească răul din el – şi scoase punga cu produse de igienă feminină pe care ştia că Barosul nu ar fi deschis-o niciodată. De parcă dacă ar fi atins un tampon, mădularul i s-ar fi sfrijit şi i-ar fi căzut.

în pungă se afla un telefon neînregistrat. în fiecare lună sosea câte unul nou, ascuns într-o cutie de tampoane. Porni din nou duşul, blocând toate zgomotele identificabile care ar fi putut să fie recepţionate de camerele de înregistrare montate pe zidurile exterioare ale palatului, sau de către oricine altcineva de la celălalt capăt al liniei. Apoi formă numărul.

îi răspunse o operatoare:

- Fincher Gresie şi Parchet.

Lidia îşi modulă vocea, fredonând pe un ton dulceag, melodios:

- Caut parchet personalizat din lemn de frasin, bucăţi de şapte pe şapte.
- O clipă, vă rog.

Se auzi un alt sunet de apel, iar apoi o altă voce feminină spuse:

- Aici parchet personalizat din lemn de frasin, şapte pe şapte.

Lidia răsuflă uşurată. Mai sunase o singură dată, cu mult timp în urmă. Până acum, primise o mulţime de telefoane neînregistrate, pentru vreun caz de urgenţă, iar ea le distrusese în fiecare lună, nefolosite.

Ei bine, asta era o urgenţă.

- Aici Lumina Zilei, spuse ea cu vocea-i obişnuită.

Femeia cu care vorbea, icni.

- Solas.

Lidia continuă rapid:

- Am nevoie ca toţi agenţii să fie mobilizaţi şi pregătiţi de acţiune în două zile.

Femeia de la celălalt capăt al liniei îşi drese glasul.

- Eu... Agentă Lumina Zilei, nu cred că mai avem pe cine să mobilizăm.

Lidia clipi lent.

- Explică-te.

- Am fost prea vătămaţi, am pierdut prea mulţi oameni. Iar după moartea agentului Arc Argintat,
mulţi au abandonat cauza.

- Câţi au rămas?

- Vreo două sute, poate.

Lidia închise ochii.

- Şi nu ne putem folosi de nici unul ca să...

- Comandamentul a sistat toate misiunile. Agenţii se ascund.

- Atunci, fa-mi legătura cu Comandamentul.

- Nu... Nu sunt autorizată să fac asta.

Lidia deschise ochii.

- Şi dacă aş avea... informaţii valoroase?

- Atunci, mi le poţi comunica şi le voi transmite mai departe.

Lidia bătu cu piciorul în podeaua de marmură. Făcuse cândva o învoială, care dusese la faptul că se afla aici, în locul acesta. La viaţa dublă pe care o ducea. Iar să facă o altă învoială...

- Spune-le celor din Comandament că voi vorbi cu ei şi doar cu ei. S-ar putea ca informaţiile astea să le dea o şansă de supravieţuire.

Operatoarea se opri, cântărind situaţia.

- Dacă nu sunt...

- Ba sunt. Spune-le că are legătură cu un lucru pe care vor să îl facă de foarte mult timp şi că acum sar putea să aibă şanse de reuşită.

O altă pauză. Probabil că operatoarea se gândea la toate lucrurile pe care le ştia.

- Aşteaptă o clipă!

Dură câteva minute până când telefonul fu preluat de un bărbat. Până când Lidia îşi folosi parolele ca să se identifice şi ca să îşi confirme identitatea, iar el să facă la fel. Până când ea explică planul pe care îl elaborase încetul cu încetul şi pe care acum trebuia să îl pună în

aplicare. Totul, pentru ca Ophion să mai supravieţuiască o zi, da, dar chiar mai mult de atât, pentru ca ei să o ajute, fără să ştie, în încercarea de a asigura supravieţuirea lui Ruhn.

Două zile. Lidia se rezumă la atât. O oră, un loc de începere a acţiunii şi ordinul ca ei să fie pregătiţi. Nu aveau voie să rateze semnalul. îi momise. Putea doar să spere că aveau să îşi facă apariţia, după cum îi promisese comandantul.

Lidia încheie apelul şi zdrobi telefonul în pumn până când din el nu mai rămaseră decât fărâme de plastic şi de sticlă. Apoi deschise geamul de la baie – ca şi cum ar fi făcut-o doar ca să lase aburii să iasă – şi aruncă bucăţelele în aerul nopţii înstelate.

Alt râu, de data asta cu apă până la brâu, rece ca gheaţa. Dar măcar steaua continua să îi îndrume înainte şi nu erau nevoiţi să înoate. Mergeau prin apă fără să scoată o vorbă. Mâinile lui Bryce încă sângerau, aşa că o usturau de la contactul cu apa, iar atunci când ieşiră de partea cealaltă, ea tremura din cap până-n picioare.

- Deci, în lumea ta, steaua aceea în opt colţuri este un simbol al Celor Născuţi din Stele, spuse Nesta în momentul în care se puseră din nou în mişcare, cu pantofii scârţâind. Nu înseamnă nimic altceva?

- De ce atâtea întrebări despre stea? se miră Bryce, cu dinţii clănţănindu-i.

Azriel mergea cu câţiva paşi în spatele lor, tăcând mâlc, dar Bryce ştia că el asculta fiecare cuvinţel.

Nesta tăcu, iar Bryce crezu că nu avea să îi răspundă, dar apoi războinica spuse:

- Am avut un tatuaj pe spate... recent. Unul magic, pe care acum nu îl mai am. Era o stea în opt colţuri.

-Şi?

- Ei bine, magia, puterea învoielii care a provocat apariţia tatuajului... a ales modelul. Steaua nu însemna nimic pentru mine. M-am gândit că, poate, avea de-a face cu instruirea mea ca luptătoare, dar forma ei era identică cu

cicatricea de pe pieptul tău.

- Deci e limpede că suntem menite să fim cele mai bune prietene! o tachină Bryce pe Nesta, dar aceasta nu zâmbi, nici nu râse, aşa că Bryce o întrebă: De aceea... te-ai oferit să pleci în urmărirea mea?

- Trăiesc pe tărâmurile Feelor de suficient de mult timp ca să ştiu că există forţe care uneori ne îndrumă, ne împing spre ceva. Am învăţat să le las să o facă. Şi să ascult, răspunse Nesta, zâmbind afectat, iar apoi adăugă: De aceea nu te-am ucis atunci când ţi-ai urmat lumina stelară şi ai sărit în râu. Şi tu te supuneai unei astfel de forţe.

Bryce simţi cum i se strângea pieptul. Războinica avea o poveste de spus, una pe care, în alte circumstanţe, ei i-ar fi plăcut să o asculte. Dar înainte să ia măcar în calcul varianta de a mai pune nişte întrebări, ceva masiv şi alb îşi facu apariţia în faţa lor. Un schelet cu oase enorme.

- Virmele? întrebă Bryce.

Dar ea îşi dădu seama pe dată că nu era aşa. Monstrul din faţa lor era de alt soi, trupul lui părând a fi unul de sobek. Fiecare dinte îi era la fel de mare ca mâna lui Bryce.

- Nu, răspunse Azriel din spatele lor, şoapta lui fiind aproape înăbuşită de vuietul râului tumultuos. Şi nu cred că Virmele l-a mâncat, fiindcă scheletul ia rămas intact.

- Ştii ce e? întrebă Bryce.

- Nu, repetă Azriel. Iar o parte din mine se bucură că nu ştie.

- Crezi că sunt şi alţii pe-aici? îl întrebă Nesta pe Azriel, scrutând întunericul.

- Sper că nu, răspunse Azriel.

Bryce se cutremură şi profită de ocazie ca să îşi continue drumul, conducându-i pe ceilalţi, bucuroasă nevoie mare să lase mult în urma ei acele îngrozitoare oase străvechi.

Râul vuia la fel de tare atunci când ajunseră într- un loc în care imaginile înfăţişate de basoreliefuri îşi

schimbau tematica. în mod normal, erau pline de viată, de

acţiune si de mişcare. Dar basorelieful pe

care îl priveau acum înfăţişa o imagine ...simplă. Atât de simplă, încât se vedea limpede că fusese concepută astfel în scopul de a capta întreaga atenţie a privitorilor, acesta fiind un lucru foarte important pentru cel care o cioplise.

în piatră fusese sculptată o arcadă – reprezentarea ei, nu lucrul în sine – în jurul căreia licăreau stele. Acea arcadă încadra o siluetă masculină, o imagine de o profunzime aparte. Bărbatul îşi ţinea mâna ridicată în semn de salut.

Şi poate că Bryce s-ar fi uitat cu mai multă atenţie la basorelief, dacă Virmele de Middengard nu ar fi ieşit, ca o explozie, din râul aflat în spatele lor.

CAPITOLUL 14

Virmele de Middengard îşi făcuse, în sfârşit, apariţia. întocmai după cum plănuise Bryce.

Picurase sânge pentru el tot drumul, lăsând o dâră în urma ei şi rupându-şi crustele din când în când, ca să îşi redeschidă rănile – pe care şi le provocase intenţionat, „căzând” în pârâu. Dacă Virmele se baza pe miros ca să vâneze, atunci îi lăsase semnale fosforescente de-a dreptul, care să îl conducă până la ei. Bryce nu ştiuse când sau cum avea să atace monstrul, dar aşteptase.

Şi era pregătită.

Bryce se dădu înapoi în momentul în care, pe lângă umbre, o lumină albastră erupse din Azriel, alături de unduirile de flăcări argintii care răbufniră din Nesta. Spate în spate, cu o

concentrare maximă, cei doi înfruntară creatura masivă. Ataraxia licări în

mâna Nestei. Grăitorul-de-Adevăr pulsă, întunecat, în mâna lui Azriel.

Acum sau niciodată. Bryce îşi încordă picioarele şi se pregăti să o ia la sănătoasa.

Nesta o privi în ochi preţ de o clipă, de parcă ar fi înţeles, în sfârşit, cum stătea treaba cu mâna lui Bryce „care nu se mai vindeca" şi cu sângele pe care ea îl ştersese de pereţii peşterii. Cu întrebările ei despre sistemul de râuri interconectate din peşteri, precum şi cu încercarea ei de a afla ce ştiau despre teren şi despre Virme. Acum era limpede că Bryce încercase să îl asmuţă... asupra *lor.*

- îmi pare rău! spuse Bryce.

Şi fugi.

Nu le voia răul, nu minţise în această privinţă. Fără îndoială că puteau să înfrunte Virmele şi că aveau să scape cu viaţă. Nesta îi spusese că sora ei reuşise să o facă.

însă Bryce trebuia să afle ce anume o trimisese Urd să descopere. Dacă era vorba de informaţii care puteau să îi fie de folos sau care aveau să facă rău lumii ei, nu voia ca Azriel şi Nesta să ştie. Să le folosească împotriva ei. Să le ofere Asterilor. Sau să le folosească împotriva Midgardului, pentru câştigul lor. Trebuia să descopere pe cont propriu ce se afla la capătul tunelului.

Ea continuă să îl străbată în fugă, drumul fiindu-i luminat de străfulgerări de flamă argintie şi de magie albastră, adică de manifestarea puterilor Nestei şi ale lui Azriel, care se aprindeau ca nişte fulgere împotriva urgiei dezlănţuite de Virme.

în timp ce fugea, chipurile sculptate de-a lungul tunelului o priveau cu ochi dojenitori şi reci. Simţea fiecare respiraţie ca pe o tăietură de fierăstrău în gâtlej. Nu ştia cât de departe trebuia să alerge, dar dacă reuşea să se mai îndepărteze puţin...

Un strigăt reverberă în zidurile de piatră dindărătul ei. Nu era unul pe care să îl fi scos

vreun urmăritor, ci era pur şi simplu unul de durere.

Azriel. Bryce aruncă o privire peste umăr chiar în clipa în care lumina lui albastră se stinse.

Apoi un strigăt de femeie răsună în cavernă, iar flacăra argintie a Nestei dispăru şi ea. Acum, Bryce nu mai vedea drumul decât datorită luminii stelare care îi izvora din piept. Alerga de zor, lăsând în urmă doar întuneric şi tăcere.

Trebuia să continue. Cei doi erau războinici experimentaţi. Nu se aflau în primejdie de moarte.

însă tăcerea aceea, întreruptă doar de respiraţiile ei, sunetul paşilor grăbiţi...

Era maestră la îndrugat baliverne. Reuşise să îi distragă, să nu o mai creadă o mică ticăloasă manipulatoare, dar...

Bryce încetini şi, în cele din urmă, se opri de tot. în spatele ei nu mai era decât întuneric.

Se trezi faţă în faţă cu un basorelief ce înfăţişă un câmp de luptă vast, în faţa zidurilor înalte ale unui oraş. Fee, monştri înaripaţi şi fiare care îşi arătau colţii se războiau de zor, într-o atmosferă îmbibată de durere şi de suferinţă. O războinică Fee se afla în prim-plan, înfigând o suliţă în gura unei alte Fee.

Fee împotriva Feelor. Imaginea nu ar fi trebuit să o deranjeze. Nu ar fi trebuit să îi capteze atenţia într-o măsură atât de mare. Nu ar fi trebuit să o tulbure atât de mult expresia nemiloasă a războinicei care îşi înfigea suliţa în chipul desfigurat de durere al celeilalte Fee.

înţelesese cu mult timp în urmă că Feele nu se dădeau înapoi de la astfel de lucruri. O alina gândul că nu era ca ele, că nu avea să fie niciodată ca ele.

Şi totuşi, ceea ce tocmai făcuse...

Dar nu era un monstru. Sau era?

Poate că avea să regrete hotărârea care i se născu în minte. Ştia că Hunt ar fi ţipat la ea dacă ar fi aflat că întinsese cuiva o capcană şi că apoi s-ar fi decis să se întoarcă la cei prinşi în ea şi să îi ajute.

însă o luă din nou la fugă, gonind prin peşteră, înapoi la Nesta şi la Azriel.

Şi se rugă în gând să mai aibă pe cine să salveze.

Pe când se întorcea, Bryce îşi dădu seama că ceea ce luase mai devreme drept vuietul râului era, de fapt, mişcarea răsunătoare a corpului masiv a Virmelui. Probabil că Nesta şi Azriel făcuseră aceeaşi greşeală ca şi ea.

în întuneric, lumina stelară poleia zidurile cu argintiu, reliefând clar lucrurile din jurul ei.

Acum, lumina ei stelară i se părea... goală. Mai înainte, atunci când îi condusese pe Nesta şi pe Azriel, simţise acea lumină ca pe o mângâiere, ca pe ceva aducător de culoare şi de strălucire în acel tărâm al nopţii eterne. însă în clipa de faţă, săltând odată cu fiecare pas al ei, i se părea dură. Lipsită de culoare.

De parcă până şi lumina ar fi fost dezgustată de ea.

Cei doi nu se mai aflau în tunel, lângă basorelieful ce înfăţişă acea arcadă. Judecând după felul în care se cutremurase pământul în faţa ei şi după zgomotul de falei, ei îl atrăseseră pe Virme înapoi spre râu.

Amintindu-şi de antrenamentele lui Randall, Bryce îşi încetini treptat fuga, astfel încât să ajungă la malul râului în pas de plimbare.

Observă, evaluează, decide.

Aşa că făcu tiptil ultimii câţiva paşi spre apa învolburată, ţinându-şi mâna peste stea, ca să estompeze lumina şi...

Cei doi nu erau acolo. Nici urmă de Virme sau de prada lui. Lui Bryce i se puse un nod în stomac. Nesta şi Azriel păruseră extrem de duri şi de capabili. Doar nu era cu putinţă ca Virmele să...

Dar o făcuse.

Nesta era întinsă pe o piatră mare din mijlocul râului, la nici trei metri depărtare. Nici urmă de Virme sau de Azriel. Poate că monstrul deja îl mâncase pe înger. Şi în curând avea să se întoarcă după cealaltă parte a mesei lui.

O, pe toţi zeii, ea făcuse asta! Dăduse greş într-un mod de neiertat...

împroşcând prin apa rece ca gheaţa, alunecând pe pietre, cu torentul spumegându-i în jurul taliei, Bryce fugi spre Nesta, care era întinsă pe piatră, iar apoi întinse mâna ca să întoarcă trupul luptătoarei...

Nesta avea ochii deschişi. Şi plini de o furie

arzătoare.

Bryce simţi o mână prinzând-o de gât. O lamă împungând-o în spate. Apoi Azriel mârâi în şoaptă:

- Dă-mi un motiv ca să nu-ţi înfig pumnalul în şira spinării.

Bryce îşi arătă dinţii.

- Pentru că m-am întors ca să vă ajut?

Nesta pufni şi se ridică în picioare. Era întru totul nevătămată.

- Virmele? reuşi Bryce să întrebe, încercând să nu se gândească la pumnalul care îi era lipit de trup, sau la vibraţia şi smucitura induse de Sabia Stelară şi de pumnalul care se aflau acum atât de aproape de ea.

- Ne vânează! se burzului Nesta, mânioasă, privind spre râu şi spre tunel.

- Atunci, luaţi-o naibii *la fugă!* strigă Bryce, gâfâind. Tunelul e deschis...

- Nu vom lăsa lighioana aia să mai trăiască, şopti Azriel pe un ton cumplit de veninos.

Nesta o trase din teacă pe Ataraxia, a cărei lamă străluci uşor. Războinica era calmă, de parcă întreagă acea împrejurare nu ar fi fost decât o zi obişnuită de muncă.

Bryce se înfurie. O, Solas să o ardă! Randall ar fi ucis-o pentru că fusese atât de proastă.

- M-aţi ademenit aici!

Nesta dădu din cap spre Azriel, care îşi luă pumnalul de pe spinarea lui Bryce, dar continuă să o ţină cu mâna de umăr, fie pentru a o împiedica să se mişte, fie pentru a o ajuta să îşi păstreze echilibrul în mijlocul râului vijelios.

- M-ai salvat de capcanele din zidurile tunelului, spuse Nesta. Era logic că bunătatea ta îşi avea rădăcinile într-o conştiinţă vinovată!

Bryce se gândi că mai degrabă *mama* ei ar fi ucis- o pentru că fusese atât de proastă.

- Eu..., dădu ea să spună.

Dar Nesta şopti:

- Scuteşte-ne.

Tonul ei tăios fu de ajuns ca să o facă pe Bryce să se uite la râul întunecat şi la tunelul care se întindea de o parte şi de alta a acestuia. Până şi chemarea Săbiei Stelare şi a Grăitorului-de-Adevăr trecu pe plan secund pentru ea atunci

când întrebă:

- Cum a dispărut Virmele?

- în albie sunt gropi adânci, murmură Azriel. Dându-şi seama de puterea Nestei, s-a scufundat într-una dintre acele gropi. Dar, judecând după tremurul pietrei... a rămas în apropiere. Ne priveşte.

- Atunci de ce naiba stăm în râu?

Aruncându-i un zâmbet superior, Nesta îi răspunse:

- Ca momeală.

Fă-ţi fratele mândru!

Regina Viperă ar fi putut la fel de bine să îl împuşte, naibii, în stomac. De parcă ar fi ştiut întocmai cât de ruşinat ar fi fost Connor de cât de mult decăzuse el, Ithan.

- Ce va face în privinţa lui Sabine? îl întrebă Tharion pe Ithan după ce acesta se întoarse în apartament.

Aşa e, le spusese celorlalţi că asta voia să afle de la ea.

- Nimic, răspunse Ithan.

Sigrid stătea pe canapea, lângă Declan, privindu-l pe acesta mişcându-şi cu repeziciune degetele pe
telefon.

- Unde e Marc? întrebă Ithan.

- A mizat pe privilegiile de care se bucură avocaţii, răspunse Flynn în locul lui Dec. Le-a îndrugat gărzilor câteva prostii legate de legi, iar apoi, la un minut după plecarea ta, a primit de la Regina Viperă un mesaj în care i se spunea că era liber să plece.

Deci asta scria Regina Viperă la calculator!

- Unde să plece?

- La firma lui de avocatură, răspunse Dec, continuând să se concentreze asupra telefonului. Va verifica dacă există o cale juridică să ne scoată pe toţi din încurcătura asta.

- S-ar putea să am eu o soluţie, şopti Ithan.

îl priviră cu toţii, iar Tharion întrebă în şoaptă:

- Ce ţi-a oferit, căţeluş?

- Nimic cu care să nu mă descurc.

Tharion se ridică de la masa de lângă fereastra ce dădea spre ringul de luptă.

-Ai...

- O luptă... la care să particip. în seara asta.

Sigrid facu ochii mari.

- Ce fel de luptă?

Ithan arătă spre fereastra din spatele lui Tharion.

- Una de calitate, pentru *ea.* Acolo, jos.

- Regina ţi-a spus *cu cine*?

Ithan nu îl mai văzuse pe Ketos atât de serios.

- Ar fi trebuit să îi ceri să specifice. Te va trage pe sfoară... Ne va trage pe toţi pe sfoară cumva, spuse Tharion, iar apoi adăugă, cu voce mai tăioasă: Pe Hei, ce-a fost în capul tău?!

- M-am gândit, ripostă Ithan, că *tu* ai făcut o alegere proastă şi încercam să te scot din situaţia în care ai intrat. Să ne scot pe toţi din încurcătura asta.

Tharion se mulţumi să se uite la el, clipind, cu ochii lui întunecaţi. Reci.

- Nu ţi-am cerut să mă scoţi din asta. Crezi că pot să ies pur şi simplu de aici? *Nu pot.*

- Regina Viperă a spus că ai putea...

- Şi apoi, ce? întrebă Tharion, ridicându-se în picioare. Voi fi din nou la mila Reginei Râului. Regina Viperă ştie asta... ştie că nu am de ales şi că trebuie să rămân aici, cu ea, adăugă tritonul clătinând din cap, dezgustat. Idiotul şi cretinul naibii! înjură el, iar apoi ieşi cu paşi apăsaţi din încăpere.

Preţ de o clipă se aşternu tăcerea. Apoi Declan spuse:

- Ar fi trebuit să vorbeşti mai întâi cu noi.

- Ei bine, n-am făcut-o! se răsti Ithan, după care oftă. Căprioara ne-a dat două zile. Marc e un geniu şi toate cele, dar chestiunile juridice durează. Nu avem atât timp la dispoziţie.

- Tritonul are dreptate, spuse Sigrid pe un ton sumbru. Nu ar trebui să ai încredere în cineva ca ea. Cei care fac trafic cu vieţi nu au onoare.

- Ştiu, răspunse Ithan.

Preţ de o clipă, văzu în ochii lui Sigrid că ea ar fi putut să fie o Alfa dură, dar corectă. Purtătoare a unor cicatrici emoţionale care să o ajute să înţeleagă importanţa şi valoarea fiecărei vieţi.

Poate că, totuşi, ar fi trebuit să îi ceară să o

ucidă pe Sabine noaptea trecută. Ithan oftă din nou.

Flynn se duse la bar.

- Mai bine să bei, Holstrom!

- Nu beau niciodată înainte de un meci, răspunse Ithan.

- Crede-mă..., spuse Flynn, vârându-i un pahar de whisky în mână, ...ţinând cont de faptul că Vipe îţi alege chiar ea adversarul, vei simţi nevoia să te mai relaxezi puţin!

- Ai lăsat urme de sânge peste tot, ca să îl conduci spre noi, spuse Nesta.

- Pe tine te vrea, nu pe noi! Aşa că *tu* îl vei atrage din nou aici.

Bryce se uita când la Nesta, când la Azriel. Vorbeau cât se poate de serios.

Bryce arătă spre bolovanul pe care stătuse întinsă Nesta cu câteva clipe în urmă.

- Deci, ce? Ar trebui să stau pe piatra asta şi să aştept ca Virmele să îşi facă apariţia şi să mă mănânce?

- Ultima parte ţine de tine, spuse Nesta, întorcându-se spre celălalt capăt al râului. Dar, din câte am văzut, alergi rapid. Vei reuşi să scapi la timp. Probabil.

Ce nemernică!

- Linişte, murmură Azriel, iar Bryce, neavând cu adevărat de ales, se supuse.

Nu conta cât de puternic îi strălucea lumina stelară, Virmele fiind orb. Iar acum, după ce mersese prin apă, mirosul sângelui ei stăruia în râu, ceea ce însemna că era doar o chestiune de timp până când Virmele avea să se întoarcă şi să adulmece...

De fapt, fu doar o chestiune de câteva secunde.

La început se auzi doar vuietul apei, iar, în clipa următoare, un zid de apă explodă în faţa lui Azriel, trupul mătăhălos al Virmelui făcându-l să pară pipernicit până şi pe acel războinic puternic.

Bryce nu mai văzuse niciodată o creatură atât de îngrozitoare, nici măcar în timpul atacului asupra Oraşului Semilunii. Raze de lumină albastră emanară din Azriel, străpungând creatura...

îi penetrară pielea închisă la culoare şi udă, iar

apoi dispărură.

Doar atât reuşi Bryce să vadă înainte să sară de pe piatră şi să îşi croiască drum prin apă, îndreptându- se spre arcada tunelului.

Nesta trecu în fugă pe lângă ea, fluturând sabia Ataraxia, care era învăluită în flăcări argintii. însă Virmele dispăru la fel de rapid precum îşi făcuse apariţia, întorcându-se în adâncitura de sub apă.

- Unde e? urlă Nesta la Azriel, care se întoarse, cercetând din priviri râul, tunelul...

în spatele lor, mai aproape de Bryce, Virmele ţâşni iarăşi din apă, dintr-o altă adâncitură.

Bryce adună cât mai multă lumină stelară, dar un foc argintiu ţâşni pe lângă ea. Virmele ţipă în clipa în care puterea acelui foc îl nimeri într-o parte a trupului. Cavernele se cutremurară, iar în apele râului căzură bucăţi de stâncă şi valuri de pietriş.

Apoi focul dispăru, absorbit de pielea Virmelui, care se scufundă din nou.

Azriel şi Nesta se aşezară din nou spate în spate, iar Bryce îşi veni în fire îndeajuns cât să întrebe:

- Ce s-a întâmplat?
- Mi-a... mâncat puterea, murmură Nesta.
- Nu se poate aşa ceva! exclamă Azriel, uitându- se lung la râu.
- Ba asta *a făcuţi* se răsti Nesta. Am simţit-o.
- La naiba! se îngrozi Azriel.
- Trebuie să o luăm la fugă, fu de părere Bryce.
- Ba nu, se opuse Nesta, cu ochii luminaţi din nou de focul acela argintiu. Dihania aia nu va ieşi vie din lupta asta.

De parcă ar fi auzit-o şi ar fi sfidat-o, Virmele ţâşni din apă cu o mişcare puternică, deschizându- şi larg fălcile spre cei trei...

Azriel flutură din aripi şi toţi trei se înălţară în aer, mai repede decât reuşi Virmele să atace. El aproape că atinse cu botul picioarele încălţate în bocanci ale lui Azriel, dar, pierzând ocazia, plonjă din nou, dispărând sub apă.

- Trebuie să îl încolţim cumva, ca să mă pot apropia cu Ataraxia de el, îi spuse Nesta lui Azriel.

- Dacă puterea ta nu l-a ucis, nu avem de unde să ştim dacă o va face Ataraxia, spuse Azriel, gâfâind, în timp ce ateriza pe mal. îmi rupe pripoanele de parcă ar fi pânze de păianjen!

- Atunci, va lupta altcineva pentru noi, hotărî Nesta, iar Azriel se întoarse brusc spre ea, parcă
alarmat.

însă Bryce întinse mâna spre Azriel şi spuse:

- în regulă! Dă-mi Sabia Stelară!

Ea îi vârâse în necazul ăsta... Putea să încerce să îi scoată din el. Sabia Stelară ucisese Secerători. Poate că avea să ucidă şi dihania asta.

- Să nu care cumva... Nesta! răcni Azriel, dar nu către Bryce, iar pielea lui aurie păli de groază.

Ceva metalic scânteie în mâna Nestei precum lumina soarelui. O mască.

- *Nesta!* o avertiză Azriel pe un ton ascuţit, plin de panică, dar fu prea târziu.

Nesta închise ochii şi îşi puse masca. O briză rece şi stranie străbătu tunelul.

Bryce mai întâlnise un astfel de vânt, în Cantonul Oaselor. Un vânt încărcat de moarte, de putreziciune şi de tăcere. Ea simţi cum i se zbârli părul de pe braţe şi cum îi îngheţă sângele în vene atunci când Nesta deschise ochii. în ei nu se mai vedeau decât flăcări argintii, scânteietoare.

Orice ar fi fost Masca, orice putere ar fi avut... era aducătoare de moarte.

- Dă-o jos! se răsti Azriel, dar Nesta întinse mâna în bezna tunelului.

Bryce auzi în gând o voce străveche, uscată, care îi şopti:

Muritoare. Eşti muritoare şi vei muri. Memento mori. Memento mori, memento...

Oase pârâiră în întuneric. Pământul se cutremură.

Azriel se dădu înapoi, spre zidul peşterii, apucând-o pe Bryce şi trăgând-o lângă el, de parcă astfel ar fi fost protejaţi de orice se apropia de ei. Sabia Stelară şi Grăitorul-de-Adevăr începură să vibreze şi să o atragă pe Bryce. Ea simţi o mâncărime în palme, de parcă deja ar fi ţinut cele două arme...

Nu văzu ce anume smulsese Nesta din beznă, înainte ca Virmele să îi găsească.

La fel ca înainte, monstrul ţâşni din râu, zvârcolindu-se în tunelul îngust şi blocându-le calea de întoarcere. Scutul lui Ariei îi învălui pe toţi trei într-o lumină albastră.

Cu fălcile larg deschise, dând la iveală rânduri de dinţi meniţi să sfârtece carnea, Virmele se repezi la ei.

Dar ceva masiv şi alb se izbi de Virme. O creatură făcută doar din oase, mai mare decât Virmele.

Scheletul pe care îl văzuseră în tunel. Readus la viaţă.

Creatura îşi deschise fălcile ca să muşte din Virme, iar apoi îşi întinse braţele lungi, înfigându-şi ghearele de o parte şi de alta a botului spurcat al Virmelui.

Acesta din urmă ţipă, însă creatura se ţinu tare, muşcând din capul Virmelui şi *scuturând* întruna…

Azriel o târî pe Bryce îndărăt, în timp ce sabia şi pumnalul o chemau, îndemnând-o să le scoată din teacă şi să le folosească. însă Azriel o trase tot mai adânc în tunel, pe când creatura nemoartă şi Virmele se luptau unul cu celălalt. Tavanul peşterii se cutremură, iar din el căzu o ploaie de pietriş. Azriel îşi arcui aripa, ocrotindu-i pe amândoi de ploaia tăioasă.

însă nimic din lumea aceea nu îi putea ocroti de creatura care se afla la câţiva paşi de ei.

Cu părul suflat de un vânt fantomatic, Nesta strălucea, aprinsă de un foc argintiu. încă purta Masca, ţinându-şi un deget îndreptat spre luptă. Poruncindu-i creaturii făcute din oase şi moarte să îl atace pe Virme. încă o dată. Şi încă o dată.

- Ce face…? dădu Bryce să întrebe, dar Azriel îi acoperi gura cu palma şi o trase mai adânc în tunel.

Aşa că ea putu doar să privească, uimită şi îngrozită, cum Nesta îşi strânse degetele pumn.

Fălcile creaturii nemoarte se închiseră în jurul părţii din faţă a Virmelui. Acesta fu înfipt în pământ şi ţintuit acolo, iar peştera se cutremură. Până şi
Azriel se împletici, luându-şi palma de pe gura lui Bryce.

Virmele se zvârcoli, însă creatura nemoartă îl ţinu pe loc, în timp ce Nesta trase iarăşi din teacă sabia Ataraxia şi se apropie.

- Trebuie să o ajutăm, îi spuse Bryce, gâfâind, lui Azriel.

- Îţi garantez că e în regulă, răspunse Azriel, îndemnând-o să pătrundă şi mai adânc în tunel.

Bryce îşi dădu seama că se îndepărtau de zona de impact.

Probabil că Virmele simţise apropierea săbiei, fiindcă se împinse în oasele şi ghearele care îl ţintuiau de stâncă.

Reuşi să o îmbrâncească pe creatura nemoartă, dar asta, doar preţ de o clipă.

Nesta îşi ridică din nou mâna liberă, iar creatura îl izbi din nou de pământ pe Virme, care se zbătu, disperat.

Cu o graţie de dansatoare, Nesta se urcă pe coada creaturii pe care o adusese la viaţă, străbătându-i în fugă nodurile şirei spinării, de parcă ar fi călcat pe nişte bolovani dintr-un pârâu. Astfel, ea ajunse pe un teren mai înalt, obţinând un unghi mai bun.

Virmele ţipă, dar Nesta se afla deja pe craniul alb al dihaniei nemoarte. Şi apoi sări, înălţându-şi sabia şi repezindu-şi-o în jos…

Drept în capul Virmelui.

Un tremur de foc argintiu îl străbătu pe Virme. Vântul acela uscat şi rece cutreieră iarăşi peştera, aducând moarte.

Virmele se prăbuşi la pământ.

Tăcerea fu mai rea decât sunetul.

Azriel îşi luă zborul, iar apoi aterizâ şi se duse în goană la Nesta şi la lighioana nemoartă, care încă îşi ţinea strâns prada.

- Dă-o jos! îi porunci Azriel războinicei.

Ea îşi întoarse capul spre el cu o mişcare fluidă, pe care Bryce o mai văzuse doar în filmele de groază, la
păpuşile posedate.

- *Dă-o jos!* se răsti Azriel.

Continuând să se uite la el, Nesta smulse sabia Ataraxia din trupul Virmelui şi alunecă în jos pe trupul acestuia, aterizând pe piatră cu acea uşurinţă nefirească.

Bryce simţi că i se încordau toţi muşchii, în timp ce vocea aceea din mintea ei îi şoptea iarăşi şi iarăşi:

Muritoare. Vei muri. Vei muri. Vei muri.

Urî fiorul care o străbătu în clipa în care Nesta se apropie de ea cu paşi apăsaţi. Urî felul în care atât partea ei umană, cât şi partea ei de Vanir tremurară la apropierea acelei entităţi, orice ar fi fost ea, închisă în Mască.

Azriel nu dădu înapoi nici măcar un pas. Nesta se opri în faţa lui. Prin găurile pentru ochi ale Măştii nu se vedea nimic uman sau de Fee.

- Dă-o jos, spuse el pe un ton glacial. Lasă creatura să se odihnească din nou.

într-o clipă, creatura nemoartă se prăbuşi, devenind iarăşi un morman de oase.

- Cassian te aşteaptă, Nesta, spuse Azriel pe un ton mai blând. Dă-ţi jos Masca!

Nesta rămase tăcută, cu sabia Ataraxia pregătită în mână. O singură lovitură şi Azriel ar fi fost mort.

- Te aşteaptă în Casa Vântului, continuă Azriel. Acasă.

Nesta clipi din nou. Focul argintiu tremură uşor.

De parcă oricine ar fi fost Cassian şi orice ar fi fost Casa Vântului, erau singurele lucruri capabile să alunge cântecul de sirenă al Măştii.

- Gwyn şi Emerie aşteaptă, insistă Azriel. Şi Feyre şi Elain, enumeră el, iar flacăra argintie pâlpâi, moment în care Azriel adăugă: Şi Nyx aşteaptă.

Flacăra argintie se stinse cu totul.

Masca pică de pe chipul Nestei, zăngănind pe piatră.

Nesta se împletici, dar Azriel ajunse numaidecât lângă ea, prinzând-o, trăgând-o la pieptul lui şi
mângâind-o pe păr cu mâinile-i acoperite de cicatrici.

- Slavă Mamei, şopti el. Slavă Mamei.

Bryce dădu să se întoarcă iute cu spatele, simţind că era martoră la un moment foarte personal.

însă Nesta se îndepărtă de Azriel. îşi recăpătă

echilibrul, iar apoi se întoarse spre Bryce, cu sabia Ataraxia în mână. Pocni din degete cu cealaltă mână, iar Masca dispăru instantaneu, întorcându-se în cine ştie ce loc din care fusese invocată.

Bryce avea atât de multe cuvinte în minte, încât nici unul nu îi ieşi pe gură.

Nesta o vârî pur şi simplu pe Ataraxia în teacă, la spate, după care îi ordonă lui Bryce:

- Ia-o din loc!

CAPITOLUL 15

Bryce se opri din tremurat doar după câteva ore. Cu greu izbuti să îşi alunge de pe piele senzaţia aceea de vânt rece şi ucigător, iar din minte – şoapta care îi vestea moartea, laolaltă cu cea a tuturor lucrurilor.

Nu mai întâlnise niciodată ceva asemănător Măştii cu pricina. Nesta păruse să fie la mila acelui obiect, adusă în simţiri doar de lista de nume pe care o recitase Azriel. Era limpede că numele erau ale unor fiinţe la care ţinea Nesta.

Prin dragoste, totul este posibil Chiar şi să te eliberezi de măşti ale morţii.

Nesta era tăcută, rămânând în spatele lui Azriel, aproape de el. Sau poate că el stătea, de fapt, aproape de ea, părând să o vrea îndeajuns de aproape încât, la nevoie, să o poată apuca.

în cele din urmă, Bryce nu mai suportă.

- îmi pare rău! spuse ea.

Cei doi nu îi răspunseră, aşa că se întoarse şi se uită la ei. Ambii aveau aceeaşi expresie glacială.

- Chiar... îmi pare al naibii de rău! exclamă Bryce, cu inima bătându-i puternic.

- Te dovedeşti a fi mai incomodă decât merită, mormăi

Nesta pe un ton încordat.

- Atunci, de ce nu mă ucideţi, pur şi simplu?! se răsti Bryce.

- Pentru că orice crezi că vei găsi la capătul acestor tuneluri, răspunse Azriel pe un ton ucigător de liniştit, orice îţi justifică efortul de a încerca să ne ucizi... cu siguranţă că merită văzut.

- M-aţi putea lăsa aici şi aţi putea continua singuri.

Probabil că n-ar fi trebuit să le sugereze asta. Prea târziu.

- Steaua de pe pieptul tău ne sugerează contrariul, răspunse Nesta, depărtându-se în cele din urmă de Azriel şi începând să înainteze prin beznă. Deja am depus atât de mult efort ca să vedem ce vei face, încât merită să mergem până la capăt.

- Efort? întrebă Bryce, înţelegând dintr-odată la ce se referise Nesta. Ştiaţi că aveam să cobor prin grilaj!

- Da, Rhysand a bănuit că aşa urma să se întâmple... Iar după ce te-ai disipat, s-a înfuriat de mama focului. Ce-i drept, a fost surprins că eşti în stare să o faci, dar ticălosul... ne-a trimis după tine, spuse Nesta fără să se

întoarcă, păşind în întuneric cu acea neclintită încredere în sine care o caracteriza. Ne-a pus să ne asigurăm că exista o singură cale. Să ne asigurăm că şi *tu* credeai că exista o singură cale. Ca să îţi dai cărţile pe faţă... Să ne arăţi ce vrei cu adevărat să obţii.

- Tu ai provocat surparea!

Nesta ridică din umeri.

- De fapt, Azriel a provocat-o.

- De ce... De ce ati face toate astea? De ce *vă pasă*?

Nesta tăcu preţ de o clipă. Azriel nu spuse nimic. Bryce îl simţea mai degrabă ca pe un zid ameninţător şi tăcut, ridicat în spatele ei. Apoi Nesta spuse:

- Pentru că am mai văzut steaua pe care o porţi în piept.

- Da, mi-ai spus asta, adeveri Bryce. Tatuajul tău...

- Nu mă refer la tatuajul meu.

- Atunci, unde ai mai văzut-o? întrebă Bryce în şoaptă.

Dacă ar fi reuşit să obţină

răspunsuri...

însă Nesta continuă să înainteze prin beznă.

- Nu într-un loc bun.

După încă un răgaz de odihnă agitată, Bryce îşi dădu seama că Azriel şi Nesta încă erau furioşi pe ea. Pe bună dreptate, de altfel, dar oare ea nu era, la rându-i, îndreptăţită să fie furioasă pe ei? O manipulaseră la fiecare pas, o priviseră ca pe un animal de la grădina zoologică, făcând-o să creadă că fusese responsabilă pentru surpare, când de fapt ei o puseseră la cale...

în timp ce continuau să străbată tunelul, îi aruncă o ocheadă piezişă lui Azriel. La rândul lui, acesta o privi cu răceală.

în spatele lui, basoreliefurile continuau să împânzească zidurile tunelului, înfăţişând Fee care zburdau pe dealuri sau care duceau un trai îndestulat în

oraşe fortificate, cu aspect străvechi. O scenă a dezvoltării si schimbării. însă Azriel îsi

aţinti privirea spre drumul care li se deschidea în faţă şi dădu din cap spre locul în care se oprise Nesta.

- Avem o problemă, murmură aceasta în momentul în care cei doi o ajunseră din urmă.

Un abis se întindea înaintea lor. Lumina stelară a lui Bryce se reduse acum la o singură rază, care trecea drept peste hău. Bryce înghiţi în sec.

Da, la naiba, chiar că aveau o problemă!

Ruhn reuşi să nu verse mâncarea si cam la atât se

reduse starea lui în timp ce stătea întins, dormind pe podeaua mizerabilă şi puturoasă.

Poate că îl biruise somnul fiindcă, vreme de câteva zile, nu reuşise să doarmă cu adevărat. Poate că asta se întâmpla pentru că Athalar îl

rugase să o facă, iar el, Ruhn, ştia în adâncul sufletului că trebuia să se maturizeze naibii. Dar iată-l stând acum pe un pod mental cunoscut şi uitându-se la o siluetă feminină care parcă ardea.

Ruhn, ce s-a întâmplat? **întrebă Lidia cu voce frântă.**

Trebuie să dau mai departe nişte informaţii, **răspunse el, rostind fiecare cuvânt pe un ton rece şi tăios.**

Ce straniu era ca puteau sa vorbească aici, fara sa se chinuie să tragă aer în piept! Flacăra care o învăluia pe Lidia se estompă până când din fiinţa ei nu mai rămase decât părul lung şi auriu, ceea ce îl aduse pe Ruhn în pragul deznădejdii. Era atât de-al naibii de frumoasă! Nu că ar fi contat pentru el, nici *nu contase,* de fapt, în săptămânile acelea în care ajunseseră să se cunoască mai bine, dar…

Lidia se afla la o distanţă de circa trei metri. Ruhn nu se deranjase să înceapă cu stele

sau cu noapte. Nu îi păsa.

Bryce… încerca să ajungă în Hei ca să ceară ajutor, spuse el. Nu a ajuns acolo.

Lidia afişă o mină indiferentă.

Cum ai putea să ştii asta?

Prinţul Gheenei l-a vizitat pe Hunt. I-a confirmat că Bryce nu este cu el… sau cu fraţii lui.

Spre meritul ei, Lidia nu se clinti în clipa în care auzi rostit numele lui Apollion… Nici măcar nu

întrebă de ce Hunt păstra legătura cu el.

Unde s-a dus?

Nu ştim. Planul era să meargă în Hei, să adune armatele şi să le aducă aici, dar dacă ea nu e acolo, am încurcat-o rău de tot.

Exista… Exista posibilitatea ca Helul să se alieze cu voi? întrebă ea cu scepticism.

Da. încă există.

De ce îmi spui toate astea?

Ruhn îşi încleştă maxilarul.

Nu ştiam dacă tu sau Comandamentul aţi bănuit unde s-a dus Bryce sau dacă speraţi că avea să facă vreun miracol la întoarcere. Dar ne-am gândit că ar trebui să ştiţi că asta nu pare să fie o opţiune.

Lidia înjură printre dinţi. îşi privi mâinile, de parcă ar fi văzut aievea cum se năruiau planurile pe care le făcuse Ophion.

Nu ne bazam pe asistenţă din partea surorii tale sau din partea celor din Hei, dar, oricum, voi transmite mai departe avertizarea, spuse ea, iar apoi murmură, îngrijorată: E cumva…

Fireşte că Zi avea să pună punctul pe i.

Nu ştiu, răspunse el pe un ton inexpresiv, care

spunea totul.

Lidia îşi înclină capul, iar Ruhn o cunoştea îndeajuns de bine ca să ştie că acum medita la tot ce îi spusese el. La avertismentul Oracolului.

însă Lidia declară, pe un ton plin de încredere:

Nu e moartă!

Chiar aşa? răspunse el pe un ton care, fără voia lui, sunase răutăcios. *De ce eşti atât de sigură de asta?*

Dar ea, nonşalantă, ignoră acea tentă de răutate.

Rigelus şi-a pus misticii să o vâneze. Vrea să o găsească.

El nu ştie ce ştiu eu.

Aşa e... Ştie mai multe decât ştii tu. Dacă ar crede că Bryce e moartă, el nu ar depune eforturi în van. Şi
nici nu crede că sora ta se află în Hei Ştie că ea s-a dus altundeva.

Ruhn ignoră speranţa care prinse să îi înmugurească în piept.

Atunci ce înseamnă asta? întrebă el.

Înseamnă că Rigelus crede că locul în care se află Bryce ar putea să schimbe ceva, răspunse Lidia, încrucişându-şi braţele pe piept. înseamnă că, oriunde ar bănui el că s-ar afla ea... e îngrijorat din pricina asta.

Nu văd cum ar putea să schimbe ceva.

Atunci îţi subestimezi sora.

Lua-te-ar naiba! se răsti el.

Rigelus nu o subestimează câtuşi de puţin pe Bryce, continuă ea pe un ton mai tăios. O caută mie de mistici Ruhn! Ştii câte sarcini le dă el de obicei? Dar acum se concentrează cu toţii doar pe găsirea ei. Ceea ce îmi arată limpede că Rigelus e foarte speriat.

Ruhn înghiţi în sec.

Ce s-ar întâmpla dacă misticii ar afla unde anume se află Bryce?

Lidia clătină din cap, iar flăcările se contopiră cu şuviţele părului ei.

Nu ştiu. Dar cu siguranţă că Rigelus a pus la cale un plan.

Era limpede că ea avea de gând să afle în ce consta planul respectiv.

Ruhn întrebă:

De ce nu reuşesc să o găsească? Credeam că misticii lui pot să găsească orice.

Universul e vast. Chiar şi o mie de mistici au nevoie de ceva timp ca să cotrobăie prin fiecare galaxie şi sistem stelar.

De cât timp au nevoie?

Privirea Lidiei se învăpăie.

Probabil că de mai puţin timp decât îi trebuie lui Bryce... dacă încearcă într-adevăr să facă imposibilul.

Adică ce anume să facă?

Să găsească ajutor.

Cam atât reuşi Ruhn să îndure. Se întoarse spre capătul lui de pod.

Ruhn!

El se opri, cutremurându-se din pricina felului în care Lidia îi rostise numele, ce îi amintea de sentimentul pe care îl avusese în momentul în care ea i-l rostise pentru prima oară, după balul de echinocţiu, atunci când el aflase cine era ea.

Dar tocmai asta era problema, nu? Ea ştia cine era el, iar el ştia cine era *ea.* Ştia că, deşi poate că era agenta Lumina Zilei, fusese Căprioara zeci de ani înainte să hotărască să se revolte. Comisese numeroase fapte mârşave pentru Sandriel şi pentru Asteri cu mult timp înainte să o ucidă pe Harpie ca să îi salveze lui viaţa. Oare faptul că trecuse în tabăra cealaltă ştergea pata aceea?

Lidia şopti:

Fac tot ce pot ca să vă ajut.

Ruhn o privi peste umăr. Ea îşi cuprinsese mijlocul cu braţele.

La naiba, nu îmi pasă ce faci! Am venit aici doar pentru că viaţa altora ar putea să depindă de asta.

Văzu o străfulgerare de durere în ochii Lidiei, iar asta îi aţâţă furia. Cum de îndrăznea să arate aşa, de parcă *ea* ar fi fost rănită, când de fapt inima *lui...*

Pentru mine, eşti moartă, şuieră Ruhn, iar apoi dispăru.

CAPITOLUL 16

- E prea îngust ca să pot zbura, spuse Azriel, evaluând din priviri abisul ce părea fără fund şi care se întindea între ei şi restul tunelului.

De data asta nu exista nici un pod. Doar o prăpastie îngustă, nesfârşit de adâncă. Mult prea strâmtă pentru ca Azriel să îşi poată întinde aripile. Mult prea lată ca să poată sări peste ea.

- E o altă manipulare a voastră? o întrebă Bryce pe Nesta, pe un ton rece.

Nesta pufni.

- Piatra nu minte! Azriel nu poate să îşi întindă aripile nici măcar pe jumătate!

Bryce se gândi că, deşi ajunsese atât de departe, acum o păştea primejdia să nu afle nici un răspuns şi să nu găsească nici un ajutor ca să se întoarcă acasă... Iar steaua continua să lumineze în faţă, arătând spre tunelul situat de partea cealaltă a abisului.

- Nu are nimeni o bucată de sfoară? întrebă ea pe un ton jalnic, însă cei doi îi răspunseră printr-o tăcere încărcată de scepticism, aşa că dădu din cap spre Azriel. Umbrele tale pot să ia diverse forme... ele au provocat surparea. Nu ai cum să faci un pod din ele, ori ceva de felul ăsta? Sau lumina ta albastră... parcă tu credeai că ea ar fi putut să îl stăpânească pe Virme. Fă o frânghie din ea!

Azriel ridică din sprâncene.

- Nici un astfel de lucru nu este câtuşi de puţin posibil. Umbrele sunt făcute din magie, doar că sunt foarte condensate. Pietrele acestea, spuse el, arătând spre pietrele albastre din armura lui, îmi concentrează puterea şi îmi îngăduie să o modelez în diverse lucruri care aduc a arme, dar, oricum, sunt doar magie... Doar putere.

Bryce strânse din buze.

- Deci e ca o prismă.

Azriel ridică din umeri.

- Desigur.

- Sau poate că mai degrabă ca un laser?

Limba celor doi fiindu-i acum întipărită în minte, Bryce pronunţă cuvântul *laser* de parcă i-

ar fi fost, într-adevăr, la fel de străin precum le era lor. îl rosti la fel ca în Midgard, dar cu accentul din lumea în care se afla acum, distorsionându-l întrucâtva.

- Nu ştiu ce e aia, răspunse Azriel.

- Asta tot nu ne ajută să ajungem de cealaltă parte a prăpastiei, spuse Nesta în acelaşi timp.

însă Bryce se încruntă la Azriel.

- îţi foloseşti vreodată puterea ca să îi încarci pe oameni?

- Să îi încarc?!

- Să îi alimentezi. Hmmm... să le dai altora din puterea ta, ca să ajuţi puterea *lor*.

- Sugerezi că aş putea să fac asta cu tine?

- Sunt destul de convinsă că nu cunoaşteţi conceptul de baterie, dar, da. Magia mea poate fi amplificată de puterea altcuiva.

Celălalt cuvânt imposibil de tradus, *baterie*, îi atârna greu pe limbă.

însă Nesta o cercetă cu privirea, bănuitoare.

- în ce scop?

- Ca să mă pot teleporta, răspunse Bryce, rostind un alt cuvânt care nu avea traducere în limba lor. Să mă disipez, adăugă ea, arătând spre cealaltă parte a prăpastiei. Aş putea să ne teleportez pe toţi acolo.

Azriel spuse:

- Dă-mi un motiv să cred că nu te vei disipa afară din tunel, lăsându-ne aici pe mine şi pe Nesta.

- Nu am cum să fac asta. Va trebui să aveţi încredere în mine.

- După isprava de adineauri?

- Ţine minte că eu va trebui să am încredere că nu-mi vei găuri inima, răspunse Bryce, după care îşi atinse steaua de pe piept. Ţinteşte drept aici!

- Ţi-am mai spus: nu vrem să te ucidem.

- Atunci, ţinteşte cu grijă!

Azriel şi Nesta se priviră scurt.

- Ştiţi, adăugă Bryce, v-aş oferi o garanţie, dacă aş putea. Dar mi-aţi luat, literalmente, tot ce aveam de valoare, spuse ea, arătând spre spatele lui Azriel.

Nesta îşi înclină capul, iar apoi îşi vârî mâna în buzunar.

- Cum rămâne cu asta?

Telefonul ei.

Telefonul ei. Din pricina mişcării Nestei, aparatului i se aprinse ecranul de blocare, strălucind puternic în beznă şi afişând chipul lui Hunt. Faţa lui frumoasă şi minunată, atât de plină de bucurie...

Fără să scoată o vorbă, Azriel şi Nesta priviră lumina puternică şi fotografia, iar apoi Nesta îi vârî din nou telefonul în buzunar.

- Obiectul ăsta are un portret vârât în apărătoarea lui, adăugă Nesta. în portret apari tu, alături de alte trei femei.

Era vorba de fotografia în care apăreau Bryce, Danika, June şi Fury. Bryce uitase că o pusese acolo înainte să plece spre Pangera. Dar în buzunarul Nestei, protejat de vrăjile acelea simandicoase de impermeabilitate pe care le cumpărase, se afla singura ei legătură cu Midgardul. Cu cei care contau. Iar dacă era blocată în afurisita asta de lume... se prea putea ca telefonul acela să fie tot ce îi mai rămăsese din lumea ei.

- Ai aşteptat cu nerăbdare să mi-l fluturi pe la nas? întrebă Bryce.

Nesta ridică din umeri.

- Am bănuit că aveai să îl consideri valoros.

- Cine zice că nu vă duc cu zăhărelul? Că nu vă fac să credeţi că înseamnă ceva pentru mine, ca să vă pot lăsa aici?

- Din acelaşi motiv pentru care ai dat fuga înapoi să vezi dacă mai eram în viaţă, răspunse Azriel pe un ton rece.

Ce-i drept, atunci când făcuse asta, lăsase garda jos. Aşa că îi ceru lui Azriel:

- Loveşte drept în stea!

- Câtă putere?

O, pe toţi zeii, probabil că era o idee foarte proastă să experimenteze cu o putere pe care nici nu o cunoştea, nici nu o înţelegea....

- Puţină. Doar cât să te asiguri că nu mă prăjeşti.

Avea impresia că, după tărăşenia cu Virmele, lui
i-ar fi făcut nespusă plăcere să facă tocmai aşa ceva. însă Azriel surâse şi spuse:

- Mă voi strădui.

Bryce se pregăti sufleteşte şi trase aer adânc în piept...

Azriel acţionă înainte ca ea să apuce să expire, trimiţând drept în stea un fulger albastru, a cărui putere era arzătoare şi ascuţită. Bryce se aplecă în faţă, tuşind şi încercând să respire în pofida arsurii, a ciudăţeniei puterii lui Azriel.

- Eşti bine? întrebă Nesta, oarecum îngrijorată.

Oare să fi fost deosebită puterea lui? Sau senzaţia
pe care ea o încercase, să fi avut legătură cu lumea aceea? Nu simţise astfel – atât de nediluată, ca un alcool puternic – nici măcar puterea lui Hunt.

Bryce închise ochii şi numără până la zece, răsuflând adânc. Lăsând ca puterea lui Azriel să îi pătrundă lent în sânge. în oase. Simţi furnicături în membre.

Se îndreptă de spate încetul cu încetul, iar apoi deschise ochii. Judecând după felul în care erau luminate chipurile celor doi, ştiu că privirea îi devenise incandescentă.

Nesta şi Azriel se încordară şi îşi duseră mâinile la arme, aşteptându-se ca Bryce să o ia la fugă sau să îi atace. însă ea îşi întinse mâinile – care acum străluceau de o lumină albă – spre ei.

Nesta o apucă prima de mână. Apoi Azriel, cu palma lui bătătorită şi plină de cicatrici. în locul în care pielea li se atinse, se scurse lumină. Bryce ar fi putut să jure că umbrele lui zăboviră, privind precum nişte şerpi curioşi.

Bryce îşi închipui gura tunelului. Acolo voia să meargă...

O clipă mai târziu, aşa fu.

Puterea brută din ea se estompă un pic după săritură, atât cât să dispară incandescenţa, iar pielea să îi revină la starea normală. Până când, din nou, steaua din piept îi rămase singura parte care strălucea.

însă văzu că Azriel şi Nesta o priveau cu expresii diferite de cele pe care le avuseseră înainte. Precauţie, dar şi ceva ce aducea a respect.

- Să mergem! spuse Azriel, dând drumul mâinii ei.

Pentru că acum sabia şi pumnalul nu doar că o chemau, ci cântau de-a dreptul şi ar fi trebuit ca ea doar să întindă mâna după ele...

însă înainte să apuce să cedeze în faţa tentaţiei, Azriel păşi apăsat în beznă.

Faptul că ea se ţinea la câţiva paşi în urma lui tot nu fu de ajuns ca să înăbuşe cântecul armelor. însă Bryce, conştientă de faptul că Nesta o privea cu atenţie, încercă să îl ignore, străduindu-se să dea impresia că totul era în regulă.

Chiar dacă stia că nu era. Câtuşi de puţin. Si avea impresia că orice îi aştepta la capătul tunelurilor avea să fie mult mai rău.

- Cazanul, spuse Nesta câteva ore mai târziu, arătând spre un alt basorelief de pe zidul tunelului.

Acesta înfăţişa, într-adevăr, un cazan uriaş, cocoţat pe ceea ce părea a fi un vârf de munte pustiu, cu trei stele deasupra.

Azriel se opri şi îşi înclină capul.

- Acela e Ramiel, spuse el şi, văzând privirea întrebătoare a lui Bryce, adăugă: Ramiel este un munte sacru al illyrienilor.

Bryce dădu din cap spre basorelief.

- Ce mare lucru poate să însemne un cazan?

- E *Cazanul,* o corectă Azriel.

Bryce clătină din cap, neînţelegând.

- Nu aveţi poveşti despre el în lumea voastră? Feele nu au adus acea tradiţie cu ele?

Bryce cercetă din priviri cazanul cel uriaş.

- Nu. Avem cinci zei, dar nici un cazan. Ce însuşiri deosebite are?

- Toată viaţa a provenit şi provine din el, răspunse Azriel pe un ton plin de ceva ce aducea a reverenţă. *Mama* l-a turnat în lumea asta şi viaţa a înflorit din el. * ’

- Dar e şi real... nu doar un mit, şopti Nesta, înghiţind în sec cu zgomot. Eu am devenit Fee Preaînaltă după ce un duşman m-a îmbrâncit în Cazan. E putere în stare pură, dar şi... conştientă.

- Ca şi Masca pe care ţi-ai pus-o mai devreme.

Azriel îşi strânse bine aripile, vădit reticent să discute cu un potenţial inamic despre un instrument atât de puternic. însă Nesta o întrebă pe Bryce:

- Ai perceput o conştiinţă în Mască?

Bryce dădu din cap în semn că da.

- Nu mi-a vorbit, nici nu a făcut altceva asemănător. Doar că... am simţit-o.

- Cum ai simţit-o? întrebă Nesta în şoaptă.

- Ca şi cum ar fi fost moartea, şopti, la rândul ei, Bryce. Ca şi cum ar fi fost moartea întrupată.

Privirea Nestei deveni distantă, sumbră.

- Asta poate să facă Masca. Celui care o poartă, îi dă putere asupra Morţii înseşi.

Bryce simţi cum îi îngheţă sângele în vene.

- Şi e... Masca e un tip normal de arme aici?

- Nu, răspunse Azriel din faţa lor, cu umerii încordaţi. Nu este.

Nesta îi explică lui Bryce:

- Masca face parte dintr-o treime de obiecte cu o putere îngrozitoare, Făurite chiar de Cazan. Noi numim aceste trei obiecte Tezaurul Groazei.

- Iar Masca... îţi aparţine?

- Şi eu am fost Făurită de Cazan, spuse Nesta fără să se mândrească defel, ci doar cu resemnare rece şi cu responsabilitate. Ceea ce îmi îngăduie să o folosesc.

- Făurit, repetă Bryce, gânditoare. Ai spus că tatuajul meu era Făurit.

- E un mister pentru noi, murmură Nesta. Ar fi trebuit să ai pigmentul Făurit de Cazan, în lumea asta, ca să fie aşa.

Cornul provenea de aici. Theia şi Pelias îl avuseseră şi îl aduseseră în Midgard. Poate că şi el fusese făcut de Cazan.

Bryce îşi întipări în minte informaţia, dimpreună cu întrebările legate de ea.

- în Midgard nu avem nimic care să semene cu Cazanul. Solas este zeul nostru soare, iar Cthona e perechea lui şi zeiţa pământului. Luna este sora lui, luna; Ogenas, zeiţa din mări, este sora geloasă a Cthonei. Iar Urd ghidează totul – ea e ţesătoarea sorţii, a destinului, explică Bryce, adăugând, o clipă mai târziu: Cred că datorită ei mă aflu aici.

- Urd, murmură Nesta. Feele spun că în Cazan se află sorţile noastre. Poate că, în lumea voastră, Cazanul a devenit această Urd.

- Nu ştiu, spuse Bryce. M-am întrebat mereu ce sa întâmplat cu zeii lumilor din care se trăgeau cei ce au venit pe Midgard. Oare pribegii şi-au adus şi zeii cu ei? Oare am adus-o cu mine pe Urd, pe Luna sau oricare altă zeitate? se întrebă ea, arătând cu mâna spre peşteră. Oare zeii mei sunt aici, sau sunt singură, împotmolită în lumea voastră, fără să mă mai ocrotească nici un zeu?

Se puseră din nou în mişcare, iar întrebările ei rămaseră fără răspuns.

Dar, după ce Bryce văzuse ce putea să facă Masca, ea voia să ştie neapărat anumite lucruri, aşa că mai puse o întrebare:

- După ce muriţi, unde se duc sufletele voastre?

Oare cei de aici măcar credeau în conceptul de suflet? Poate că ar fi trebuit să întrebe în primul rând despre asta.

însă Azriel şopti:

- Ne întoarcem la Mamă şi ne odihnim, bucuroşi, în inima ei, până când ea ne găseşte alt scop. O altă viaţă sau o altă lume în care să trăim.

Azriel tăcu preţ de o clipă, iar apoi o privi pe Bryce cu coada ochiului, adăugând:

- Dar în lumea voastră?

Bryce simţi cum i se strângeau măruntaiele.

- E... complicat.

Neavând altceva de făcut în timp ce îşi continuau drumul, le explică: Cantonul Oaselor şi alte Tărâmuri Tăcute, Regele din Adâncuri şi Trecerile. Bărcile negre care fie că se răstoarnă, fie că ajung la mal. însemnele Morţii, cu care îţi puteai cumpăra trecerea. Apoi le explică despre lumina secundă şi despre maşina de tocat suflete care le scotea energia rămasă, preschimbând-o în şi mai multă mâncare pentru Asteri.

După ce termină de povestit, însoţitorii ei nu spuseră nimic. Nu pentru că ar fi rămas duşi pe gânduri, ci pentru că erau îngroziţi.

- Deci asta te aşteaptă? întrebă Nesta în cele din urmă. Să devii... mâncare?

- Eu, nu, şopti Bryce. Eu... nu ştiu ce mă aşteaptă.

- De ce? întrebă Azriel.

- Prietena mea despre care v-am spus... cea care a aflat adevărul despre Asteri... după ce a murit, mi-am făcut griji gândindu-mă că, poate, nu avea să i se acorde onoarea de a ajunge la mal în timpul Trecerii. Nu am... putut să o las să aibă parte de o astfel de lipsă de respect. Pe atunci, nu ştiam despre lumina secundă. Aşa că am făcut o învoială cu Regele din Adâncuri: sufletul meu, locul meu în Cantonul Oaselor, în schimbul alor ei.

Se lăsă din nou acea tăcere îngrozită.

- Deci, după ce mor, nu mă voi odihni acolo. Nu ştiu unde voi ajunge.

- Trebuie să fie o uşurare să ştii că măcar nu vei ajunge în Cantonul Oaselor, spuse Nesta. Ca să fii recoltată, adăugă ea, înfiorându-se.

- Da, încuviinţă Bryce, dar care e alternativa?

- Mai ai suflet? întrebă Nesta.

- Sincer vorbind, nu ştiu, recunoscu Bryce. Eu simt că da, însă ce parte din mine va continua să trăiască după moartea mea? murmură ea, oftând. Şi dacă ar fi să mor în lumea asta... ce s-ar întâmpla cu sufletul meu? Oare şi-ar găsi drumul înapoi spre Midgard, sau ar rămâne aici?

Rostite cu voce tare, astfel de vorbe păreau şi mai deprimante. Gâtlejul lui Bryce se strânse dureros de tare.

Ceva incredibil de luminos o orbi: telefonul ei. Hunt îi zâmbea.

- Poftim, spuse Nesta, iar Bryce luă telefonul fără să spună nimic, încercând să îşi înăbuşe lacrimile care o podidiseră în clipa în care îl văzuse pe Hunt. Te-ai ţinut de cuvânt şi ne-ai disipat. Aşa că ia-1!

Bryce ştia că războinica o răsplătea pentru mai mult de-atât, dar dădu din cap, oricum, în semn de mulţumire.

Le arătă ecranul Nestei şi lui Azriel.

- El e Hunt, spuse ea cu voce răguşită. Perechea mea.

Azriel se uită cu atenţie la imagine.

- Are aripi!

Bryce dădu din cap, adeverind, cu gâtlejul insuportabil de încordat.

- E înger... un malakh.

însă în momentul în care vorbi despre el, ochii prinseră să o usture şi mai tare, aşa că îşi vârî telefonul în buzunar.

Apoi merseră mai departe prin beznă, iar, la un moment dat, Nesta o întrebă:

- Atunci când ne oprim din nou... poţi să îmi arăţi cum funcţionează drăcovenia aia?

- Telefonul?

Cuvântul nu putea fi tradus în limba lor şi, rostit cu accentul respectiv, suna de-a dreptul stupid.

însă Nesta dădu din cap, adeverind, cu privirea îndreptată spre tunelul ce li se deschidea în faţă.

- Am înnebunit de-a binelea tot încercând să ne dăm seama la ce e bună drăcovenia!

Tharion o încolţi pe femela dragon în baia arenei. El abia dacă reuşea să se lase pe piciorul stâng, din pricina unei tăieturi la coapsă pe care i-o făcuseră ghearele metamorfului jaguar cu care se luptase în timpul spectacolului de la prânz. însă în seara aceea nu avea să se bucure de prea multă atenţie din partea publicului, nu cu Ithan în arenă.

- Să nu care cumva să îl ucizi pe Holstrom! o avertiză el pe Ariadne.

Ea îşi dădu capul pe spate, privindu-l cu ochi scânteietori.

- O, da? Cine a zis că mă voi lupta cu el?

Ţinând cont de faptul că rămăsese mai puţin de o
oră până la începerea luptei şi că nu fusese anunţat nici un adversar...

- Pe cine altcineva ar asmuţi Vipe împotriva lui? Eşti singura de aici care e mai puternică decât el. Singura cu care merită să se lupte.

- Cât de măgulitor sună asta!

- *Nu îl ucide*, mârâi Tharion.

Ea flutură din gene.

- Că de nu?

Tharion îşi încleştă maxilarul.

- E un ins bun şi valoros pentru multă lume, iar dacă îl ucizi, îi faci jocul lui Vipe. încheie lupta rapid şi fa-o cât mai puţin dureroasă!

Ari râse rece, în contrast cu privirea ei

arzătoare.

- Nu-mi dai tu ordine!

- Aşa e, recunoscu Tharion, dar te previn: dacă îl ucizi pe Ithan sau dacă îl răneşti astfel încât să nu mai poată să se vindece, te vei alege cu mai mulţi duşmani decât ai putea vreodată să birui. începând cu Tristan Flynn, care poate să pară un idiot arogant, dar care e în stare să te sfâşie în bucăţi cu mâinile goale, şi terminând cu mine.

Ariadne pufni şi încercă să treacă pe lângă el. Tharion o apucă de braţ, înfigându-şi ghearele în carnea ei moale.

- Vorbesc serios.

- Şi cu mine cum rămâne? întrebă ea cu dispreţ.

- Ce-i cu tine?

- îl avertizezi pe Ithan Holstrom să nu mă rănească?

Tharion clipi, nevenindu-i să creadă.

- *Eşti dragorii*

Ariadne râse din nou, deloc amuzată.

- Am o treabă de făcut. Şi eu am depus jurăminte.

- Mereu ai grijă de cel care e cel mai important pentru tine!

Ariadne încercă să îşi elibereze braţul, însă el o strânse şi mai tare. Ariadne şuieră:

- Nu fac parte din mica voastră clică şi nici nu vreau să fac. Puţin îmi pasă de voi sau de ce anume încercaţi să faceţi împotriva Asterilor. E limpede că veţi muri cu toţii din pricina asta.

- Atunci, *ce* vrei, Ari? O viaţă ca *asta*?

Pielea ei se încălzi, arzându-i palma, şi nu avu de ales decât să îi dea drumul. Ariadne se îndreptă cu paşi apăsaţi spre uşa care dădea în arena nefiresc de tăcută. După cum promisese Regina Viperă, doar ea avea să privească.

Ariadne deschise uşa, însă spuse, peste umăr:

- Vrei ca lupul tău să fie gătit cu sos pentru friptură la grătar, sau în zeamă de carne?

Bryce, Nesta şi Azriel tocmai treceau printr-un pârâiaş, sărind din piatră în piatră.

- Deci, un telefon, spuse Nesta, pronunţând mult prea apăsat cuvântul, poate să facă *fotografii,* care captează un anumit moment, dar

- Telefoanele au camere foto, răspunse Bryce, iar camera foto este cea care... Da. E ca un fel de desen instantaneu al unui moment, adăugă ea, gândindu- se că, pe toţi zeii, trebuia să explice atâtea cuvinte, atâţia termeni din limba ei, însă, neavând încotro, îi dădu înainte: Dar e o imagine ale cărei detalii sunt surprinse la perfecţie. Şi nu mă întreba mai mult de atât, pentru că, serios vorbind, n-am idee cum funcţionează, de fapt.

Nesta chicoti în timp ce aterizã, cu graţie, pe malul opus. Azriel continua să înainteze prin beznă, iar basoreliefurile din jurul lui se dezvăluiau, luminate de steaua lui Bryce: mai multe războaie, mai multă moarte, mai multă suferinţă... de data aceasta, la scară mai amplă: oraşe întregi arzând, oameni urlând de durere, distrugere şi suferinţă la
un cu totul alt nivel, fiindcă

nu mai era înfatisat nici

un paradis care să contracareze suferinţa. Doar moarte.

Nesta se opri pe malul pârâului, aşteptând-o pe Bryce.

- Şi mai înmagazinează şi muzică. Cum ar fi o Simfonie?

- Nu ştiu ce e aia, dar da, înmagazinează şi muzică. Am câteva mii de cântece pe el.

- *Mii?!* se miră Nesta, răsucindu-se chiar în timp ce Bryce sări de pe ultima piatră şi ajunse pe mal, împroşcând cu nisip. în chestia aia micuţă? Tu le-ai înregistrat pe toate?

- Nu... Există o întreagă industrie în care lucrează oameni a căror treabă constă în a le înregistra şi, din nou, nu ştiu exact cum funcţionează.

Regăsindu-şi echilibrul, Bryce îl urmă pe Azriel, care se vedea acum doar ca o umbră mare, proiectată în bezna şi mai mare.

Ajungând lângă Bryce, Nesta spuse:

- Si e o modalitate de a vorbi, mintal, cu alti oameni.

- într-un fel. Se poate conecta la telefonul altora şi se creează o legătură reală între voci...

- Şi, lasă-mă să ghicesc: nu ştii exact cum funcţionează.

Bryce pufni.

- E jalnic, dar adevărat. Acceptăm tehnologia fără să întrebăm ce naiba o face să funcţioneze. Nu aş putea să îţi spun cum funcţionează nici măcar lanterna telefonului.

Drept demonstraţie, apăsă pe buton şi peştera se lumină, scenele de luptă şi de suferinţă de pe zidurile din jurul lor fiind şi mai accentuate acum. Aflat în faţa lor, Azriel şuieră, întorcându-se spre ele şi acoperindu-şi ochii, iar Bryce închise lanterna pe dată.

Nesta spuse, rânjind:

- Mă mir că nu poate să vă gătească mâncarea şi să vă schimbe hainele!

- Peste câţiva ani, e posibil să poată.

- Dar aveţi magie pentru astfel de lucruri?

Bryce ridică din umeri.

- Da. în lumea din care vin, magia şi tehnologia se cam suprapun. Dar pentru cei ca mine, care nu stăpânesc prea mult din prima categorie, tehnologia chiar umple golul.

- Şi armele pe care ni le-ai arătat..., şopti Azriel, oprindu-se ca să se lase ajuns din urmă, ...puştile acelea...

- Acolo e vorba de tehnologie, nu de magie, răspunse Bryce. însă unii Vaniri au găsit o modalitate de a combina magia şi maşinăriile, obţinând un efect letal.

Se aşternu o tăcere grea.

- Am ajuns, spuse Azriel, arătând spre întunericul din faţa lor, acela fiind, din cât se părea, şi motivul pentru care el se oprise locului.

Drumul le era blocat de un perete masiv, de metal, înalt şi lat de cel puţin nouă metri, având

în mijloc o stea în opt colţuri, colosală.

Basoreliefurile continuau până la el: lupte şi suferinţă, două femei alergând de o parte şi de cealaltă a pasajului, de parcă ar fi fugit chiar spre acest zid... Într-adevăr, în jurul stelei fusese sculptată o arcadă, de parcă aceasta ar fi fost destinaţia de la bun început.

Bryce îşi întoarse privirea spre Nesta.

- Aici mi-ai văzut steaua?

Nesta clătină încet din cap în semn de negare, uitându-se lung la zid, la steaua ieşită în relief, la peştera din jurul lor.

- Nu ştiu unde e situat locul ăsta. Sau ce e locul ăsta.

- Există un singur mod în care putem să aflăm, spuse Bryce, afişând o bravură pe care, de fapt, nu o simţea.

Se apropie de zid. Sprinten ca argintul viu, Azriel veni lângă ea, ţinând deja mâna pe Grăitorul-de- Adevăr.

Cel mai apropiat colţ al stelei se întindea în jos, chiar în faţa lui Bryce. Aşa că ea atinse metalul şi împinse, dar steaua nu se clinti.

Nesta veni lângă Bryce, atingând metalul cu mâna, la rândul ei. O bufnitură slabă răsună prin zidurile peşterii.

- Chiar ai crezut că se va mişca?

Bryce făcu o grimasă.

- A meritat să încerc.

Nesta dădu să spună ceva, intenţionând, probabil, să o ia peste picior, dar fu redusă la tăcere de metalul care începu să geamă. Războinica păşi de-a- ndăratelea, împleticindu-se. Azriel întinse braţul spre ea, cu mâna lui plină de cicatrici înfăşurată în lumină albastră.

Ceea ce o lăsă pe Bryce singură în faţa zidului.

Dar nu ar fi putut să se mişte nici dacă ar fi vrut. Nu era în stare să îşi ia privirea de la zidul care se mişca.

Vârfurile stelei începură să se extindă şi apoi să se contracte, de parcă ar ii respirat. Se auziră păcănituri metalice în spate, ca nişte mecanisme care se deplasau. încuietori care se deschideau.

Iar în raza cea mai joasă a stelei se deschise o uşă triunghiulară.

CAPITOLUL 17

în spatele uşii care se deschisese în stea, aştepta doar un întuneric uscat, străvechi. Nici un sunet, nici o urmă de viaţă. Doar mai mult întuneric. Mai vechi, cumva, decât tunelul din spatele lor. Mai apăsător. Mai vigilent.

De parcă ar fi fost viu. Şi înfometat.

Oricum, Bryce păşi în el.

- Ce e locul ăsta? întrebă ea în şoaptă, îndrăznind să facă încă un pas în tunelul aflat de cealaltă parte a uşii. Azriel şi Nesta o urmară, grăbiţi.

Un sunet ascuţit, de metal, spintecă văzduhul, iar Bryce se întoarse repede...

Prea târziu. Nici măcar Azriel, care deja reacţionase, nu se mişcă suficient de rapid ca să oprească închiderea uşii. Ecoul bufniturii îi răsună lui Bryce în labele picioarelor, urcându-i apoi în gambe şi în coapse şi stârnind vârtejuri de praf.

Fuseseră închişi acolo.

Steaua lui Bryce se lumină... iar apoi se stinse.

Bryce simţi un fior rece pe braţe, un soi de instinct primitiv urlându-i în minte *să fugă*, fără să ştie de ce...

Mâna lui Azriel se aprinse – lumină a Feelor, după cum spusese el mai devreme. Din aceasta se desprinseră două sfere, care plutiră în faţa lor, luminând un pasaj scurt. La capătul lui se afla o încăpere vastă, circulară, a cărei podea era gravată cu simboluri şi desene asemănătoare celor de pe zidurile tunelului.

- Acesta e locul în care am văzut ultima oară steaua de pe pieptul tău, şopti Nesta, temătoare, scoţând din teacă sabia Ataraxia, care străluci în întuneric. Noi îi spunem închisoarea.

Era întocmai ca în ziua meciului, îşi spuse Ithan în sinea lui. Simţea aceeaşi agitaţie înfiorându-i trupul, aceeaşi concentrare intensă punând stăpânire pe el.

Doar că nu avea să existe un arbitru. Nici reguli. Nimeni care să ceară o scurtă pauză.

Stătea pe marginea ringului gol din centrul arenei, înconjurat de prietenii lui şi de Sigrid. Silfele, neputând să suporte violenţa, aleseseră să se ţină la distanţă.

Nici urmă de dragon.

Nu îndrăznise să caute informaţii despre cât de grave erau arsurile de gradul al treilea. Măcar să mai fie în stare, după luptă, să ajute la eliberarea lui Athalar şi a lui Ruhn. Şi a Copoiului, din cât se părea...

Ce mai era şi asta? Ce rost aveau astfel de gânduri?

Concentrează-te!

Trebuia să rămână în viaţă, să câştige lupta. Dacă reuşea, ei toţi ar fi putut să iasă de acolo chiar în seara aceea. El se pricepea la câştigat. Sau se pricepuse cândva.

- Va încerca să îţi distragă atenţia, spuse Flynn, care se afla lângă el, uitându-se lung la ringul gol. Dar dacă reuşeşti să treci de flăcările ei, cred că poţi să o învingi.

- Am crezut că ţi s-au aprins călcâiele după dragon, bombăni Declan. Şi să ştii că nu am vrut să fac un joc de cuvinte în legătură cu focul.

- Nu atunci când e pe punctul de a-mi prăji prietenul!

Ithan încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

- Ari nu te va lua uşor, spuse în cele din urmă şi Tharion.

El se întorsese în apartament cu o oră în urmă, însă se dusese în odaia lui şi încuiase uşa. Măcar coborâse pentru luptă.

- Deci ar trebui... să facă ce anume, Ketos? întrebă Flynn. Să stea locului şi să se lase pârjolit?

- Pun pariu că Reginei Vipere i s-ar părea *foarte* distractiv! spuse Declan cu înverşunare.

Ithan zâmbi în sfârşit, iară să vrea.

Tharion, în schimb, îşi păstră expresia sumbră în timp ce-i spuse:

- Sunt şanse mari ca Ari să te rănească. Rău de tot. Dar e arogantă – foloseşte asta împotriva ei.

Ithan o simţi pe Sigrid privindu-l, însă dădu din cap spre triton, în semn că era de acord cu spusele lui.

- Promite-mi să îţi foloseşti magia apelor

ca să stingi flăcările. Dacă faci asta, te asigur că mă voi descurca.

Tharion surâse.

- Holstrom, uite ce e... Mai devreme, am spus nişte prostii pe care..., mormăi el, clătinând din cap, ...ştii, dacă reuşeşti să mă scoţi de aici, mă voi asigura că nu va fi în zadar. Pentru mine contează mult că măcar încerci. Că îţi pasă.

- Suntem o haită, le spuse Ithan lui Tharion, Flynn şi Dec. Asta facem unul pentru altul.

Nici unul dintre ei nu îl contrazise. I se strânse inima.

Ochii lui Tharion scânteiară de emoţie.

- Mersi.

în acel moment se deschiseră, cu un scârţâit, uşile duble aflate de cealaltă parte a încăperii şi Regina Viperă îşi facu apariţia, îmbrăcată într-o salopetă de un auriu metalic şi încălţată cu adidaşi asortaţi.

- Probabil că o va pune pe Ari să sară de pe grinzile acoperişului, ca o minge de foc, murmură Tharion în timp ce metamorful şarpe, deloc grăbit, străbătu încăperea cu o graţie sinuoasă.

Ithan îşi ridică privirea şi, din cât reuşi să vadă cu ochii lui de lup, îşi dădu seama că partea de sus a ringului rămăsese goală.

Regina Viperă se opri la câţiva paşi depărtare şi îi surâse.

- Aşa ceva ai ales să porţi? întrebă ea, încruntându-se la

vederea tricoului şi blugilor cu care fusese îmbrăcat de când ajunsese în gheena asta.

Apoi Regina Viperă dădu din cap spre Tharion, certându-1:

- Ar fi trebuit să îl mai spilcuieşti un pic!

Tritonul afişă un chip împietrit şi nu scoase o vorbă.

Cu salopeta scânteindu-i precum aurul topit, Regina Viperă se întoarse şi se îndreptă, ţanţoşă, spre cea mai apropiată treaptă. Se aşeză şi îi facu lui Ithan un semn graţios cu mâna.

- Poţi să începi!

Ithan aruncă o privire la ringul gol.

- Unde e dragonul?

Regina Viperă îşi scoase telefonul şi tastă pe el, ecranul făcându-i faţa, deja palidă, să pară nepământesc de albă.

- Ariadne? O, nu se mai află în slujba mea!

- *Poftim?!* izbucniră Tharion şi Flynn în acelaşi

timp.

Fără să îşi ridice privirea, Regina Viperă continuă să tasteze cu rapiditate. Lumina se reflectă de pe unghiile ei lungi, vopsite, şi ele, într-o nuanţă de auriu metalic.

- Cu o oră în urmă, am primit o ofertă prea bună ca să o refuz.

- Nu e sclava ta! se răsti Tharion, mai vânăt la fată decât îl văzuse vreodată Ithan. Nu o deţii, fir-ar să fie!

- Nu, încuviinţă Regina Viperă, continuând să tasteze, însă aranjamentul s-a dovedit a fi... avantajos pentru amândouă. Ariadne a fost de acord, adăugă ea, iar apoi îşi înălţă capul, cercetându-l pe Tharion cu ochii ei verzi, în care nu se vedea nici un strop de bunătate. Eu sunt de părere că ea a acceptat să plece ca să nu fie nevoită să îl prăjească pe Holstrom. Aş vrea să ştiu cine a făcut-o să se simtă prost în legătură cu asta.

Se întoarseră cu toţii spre triton, care se holba, cu gura căscată, la Regina Viperă.

- Desigur, continuă ea, tastând din nou la telefon, nu l-am informat pe noul ei angajator că dragonul ăsta e, de fapt, un vierme cu inima blândă. Dar, ţinând cont de locul în care se va afla, cred că se va îndârji rapid.

Cuvintele îi fură întrerupte de sunetul unui mesaj pe care tocmai îl primise.

Tharion arăta de parcă avea să i se facă rău. Ithan nu îl învinuia.

Acesta din urmă se forţă să se concentreze, să se calmeze. Regina Viperă voia să îl facă să îşi piardă stăpânirea de sine. Voia să îl ameţească. îşi îndreptă umerii şi întrebă:

- Atunci, cu cine mă lupt?

Regina Viperă îşi vârî telefonul în buzunar şi zâmbi, arătându-şi dinţii aceia prea albi.

- Cu moştenitoarea Fendyr, desigur.

- Ar trebui să îi dăm de veste lui Rhys!

- Ca să facem asta, am avea de urcat muntele si de

coborât pe lângă zidurile de apărare, pentru ca apoi să sperăm că nu suntem prea departe ca să îl putem contacta prin puterea gândului.

Bryce îi asculta pe Azriel şi pe Nesta certându-se în şoaptă, mulţumită să îi lase pe ei să dezbată, în timp ce ea cerceta încăperea din priviri.

- Locul acesta e ucigător, insistă Azriel pe un ton sumbru. Carcerele lui sunt lipicioase ca smoala.

- Aşa e, încuviinţă Nesta, dar am ajuns până aici, aşa că haide să vedem de ce am fost târâţi atât amar de drum!

- De ce a fost târâtă *ea* până aici... de steaua aceea!

în cele din urmă, se întoarseră amândoi spre ea, cu feţele încordate.

Bryce se forţă să pară cât mai nevinovată cu putinţă şi întrebă:

- Ce e, *de fapt,* închisoarea?

Nesta îşi ţuguie buzele preţ de o clipă, iar apoi spuse:

- O insulă neguroasă, care se află în larg, lângă pământurile noastre.

îi aruncă o privire lui Azriel şi îl întrebă, dusă pe gânduri:

- Crezi că am mers cumva pe sub ocean?

Cu părul lui închis la culoare strălucind în lumina celor două sfere de deasupra, Azriel clătină încet din cap.

- Nici vorbă să fi mers atât de departe!

Probabil că uşa a fost un soi de portal care ne-a adus de pe uscat, aici.

Nesta ridică din sprâncene.

- Cum de se poate una ca asta?

- Peste tot există peşteri care se deschid spre locuri îndepărtate, răspunse Azriel. Poate că tocmai ne-am aflat într-una dintre ele.

El îi aruncă o privire lui Bryce, observând cu câtă atenţie asculta tot ce vorbeau, şi adăugă:

- Haideţi să intrăm!

Apoi, cu palma lui bătătorită, o apucă de mână pe Bryce şi o trase spre o încăpere vecină.

în lumina sferelor aurii ce pluteau deasupra lor, chipul lui Azriel părea rece şi hotărât, iar ochii lui cafenii scrutau, neobosiţi, bezna.

Fiind atât de aproape de el, mână în mână, Bryce simţi din nou sabia şi pumnalul vibrând şi pulsând. Timpanele îi fremătau...

Mânerul Săbiei Stelare se mută spre ea – ar fi putut să întindă cealaltă mână şi să-l atingă. Dintr-o singură mişcare, ar fi putut să apuce mânerul.

Azriel îi aruncă o privire în semn de avertizare.

Bryce se forţă să pară inexpresivă, plictisită. Oare el îi aruncase privirea cu pricina ca să o pună în gardă cu privire la pericolele care pândeau în beznă, sau ca să lase în pace sabia şi pumnalul?

Poate că amândouă.

Prea curând, prea iute, se apropiară de intrarea acelei încăperi mari, care se deschidea la capătul unui coridor scurt. Lumina celor două sfere dănţui peste gravurile şi reliefurile ce acopereau în întregime podeaua de piatră, fiind la fel de complexe şi de detaliate precum basoreliefurile din tunelurile care duceau acolo.

Bryce simţi că între ea şi încăperea cu pricina plutea ceva rău prevestitor, apăsător, care îi avertiza să nu pună piciorul acolo.

Până şi sabia şi pumnalul părură să se liniştească. Steaua lui Bryce nu mai strălucea, de parcă ea, steaua, Nesta şi Azriel şi-ar fi îndeplinit sarcina, ajungând în locul în care fuseseră obligaţi să o aducă pe Bryce.

Aceasta din urmă răsuflă adânc.

- Voi intra. Stai în spate! îi ceru ea lui Azriel.

- Şi să pierd toată distracţia? Bombăni el.

Nesta chicoti în spatele lor.

- Vorbesc serios, spuse Bryce, încercând să îşi tragă mâna dintr-a lui. Rămâi aici!

în loc să îi dea drumul, Azriel o strânse şi mai tare de mână.

- Ce simţi? întrebă el.

- Vrăji de apărare, răspunse Bryce, cercetând din nou cu privirea caverna din faţa lor, care era de mărimea unei arene.

Iar acolo, chiar în centrul încăperii, se afla...

O altă stea în opt colţuri.

Probabil că era chiar cea pe care o văzuse Nesta cândva. Parcă drept reacţie, steaua de pe pieptul lui Bryce se aprinse, iar apoi se stinse.

Nesta veni lângă ei şi arătă cu degetul.

- Harpa stătea deasupra stelei ăleia!

- Harpa? se miră Bryce, observând că Azriel se încrunta la Nesta, parcă voind să o avertizeze.

însă Nesta, fără să îşi ia privirea de la stea, spuse, mai mult pentru sine:

- Vrăjile de apărare o ţineau acolo.

Fără să dea drumul mâinii lui Bryce, Azriel privi cu atenţie încăperea şi îi spuse Nestei:

- Nu ştim ce altceva mai e ţinut la distanţă aici.

- Data trecută nu am simţit nimic, în afară de Harpă, răspunse Nesta.

Dar Azriel continuă să cerceteze încăperea din priviri, în căutarea potenţialelor pericole, ca un adevărat războinic.

- Nu am simţit nici că exista o a doua intrare în locul ăsta, ripostă Azriel. în momentul de faţă, nu putem să presupunem nimic.

Bryce pipăi amuleta archesiană de la gâtul ei. O protejase la galerie... O ajutase să treacă prin vrăjile de protecţie de gradul A ale Jesibei...

Trebuia să existe un răspuns pe aici, pe undeva. în legătură cu ceva. Cu orice.

Bryce apucă strâns amuleta, iar apoi îl privi pe Azriel peste umăr şi facu ochii mari.

- Ai grijă!

Azriel îi dădu pe dată drumul la mână, întorcându-se spre adversarul pe care nu îl văzuse şi nu îl simţise.

Spre adversarul inexistent.

Bryce o zbughi cu repeziciunea Feelor şi, până

ca Azriel să îşi dea seama că nu era nimic acolo, depăşi linia trasată de vraja de apărare.

Trăsăturile lui Azriel se contractară sub imperiul unei furii reci, însă Nesta zâmbi larg, iar ceva de pe faţa ei sugera că o aproba pe Bryce.

- Acum eşti pe cont propriu, spuse Azriel, iar lumina emanată de mâinile lui semănă cu nişte pietre albăstrui care aruncau sclipiri reci, întocmai ca furia ce i se zugrăvise pe chip.

Bryce ridică din sprâncene şi se dădu câţiva paşi în spate.

- Chiar nu puteţi să treceţi?

Azriel se ghemui şi îşi trecu peste podeaua de piatră mâna acoperită cu cicatrici, iar furia i se domoli, înlocuită de curiozitate.

- Sunt groase ca melasa! exclamă el, ridicându-şi privirea spre Bryce şi făcând o grimasă. Nu ştiu dacă să fiu impresionat sau îngrijorat, mormăi, ridicându-se, iar apoi dădu din bărbie spre Nesta. Ai de gând să intri?

Nesta îşi încrucişă braţele pe piept şi rămase lângă el. ’ ’ ’

- Eu zic să vedem mai întâi ce se întâmplă!

Bryce se încruntă.

- Mersi!

Nesta nu zâmbi, ci se mulţumi să o îndemne:

- Mişcă-te rapid! Uită-te în jur, dar nu zăbovi!

Bryce facu o încercare:

- M-aş simţi mai bine dacă aş avea sabia mea.

Azriel rămase impasibil şi tăcut.

Bine, fie. Oftând, Bryce cercetă gravurile de pe podea. Cercuri concentrice, chipuri şi...

I se zbârli părul de pe braţe.

- Sunt constelaţiile Midgardului! spuse ea, arătând spre un roi de stele. Acela e Carul Mare. Şi acela e... Orion. Vânătorul.

Hunt. Hunt al ei.

însoţitorii ei, tunelurile, lumea întreagă – totul se estompă în timp ce ea urmărea cu privirea stelele, schiţându-le traseul. Amuleta archesiană i se încălzi

pe piele, de parcă s-ar fi

străduit să înlăture vrăjile de apărare dimprejur.

- Arcaşul, şopti Bryce. Scorpionul şi Peştii... E o hartă a cosmosului *meu*, murmură ea, lovind cu bocancul o emisferă în relief, pe care era sculptată o faţă urlătoare. Şi iat-o pe Siph, planeta aflată cel mai în afară, explică, trecând apoi la următoarea, pe care era sculptată o faţă masculină cu un aer sumbru. Aici e Orestes!

- Orestes? întrebă Azriel dintr-odată, atrăgându-i din nou atenţia spre locul în care rămăseseră el şi Nesta, lângă arcada tunelului. Războinicul? adăugă el.

Bryce clipi, mirată.

- Da.

- Interesant, comentă Nesta, înclinându-şi capul. Poate că numele provine din aceeaşi sursă.

Bryce arătă spre următoarea emisferă, chipul unui bătrân cu barbă.

- Oden! îl numi ea.

Apoi trecu la o emisferă

situată mai aproape de centrul încăperii şi întruchipând un tânăr care râdea.

- Lakos!

O altă emisferă se înălţa de cealaltă parte a stelei, una pe care apărea un bărbat masiv, cu coif.

- Thurr!

Apoi arătă spre emisfera cu cap de femeie.

- Farya!

Iar după Farya venea o emisferă mare, întruchipând un soare cu raze întortocheate.

- Sol, şopti Bryce, arătând spre emisferă.

Cercetă iarăşi încăperea din priviri, după care se întoarse spre steaua în opt colţuri. Chiar spre locul dintre Lakos si Thurr.

- Midgard, rosti Bryce, numele părând să răsune cu ecou în încăpere. Cineva s-a străduit din greu să făurească podeaua asta! Cineva care a fost în lumea mea şi care apoi s-a întors aici, adăugă ea, privind

peste umăr la Nesta, dar chipul războinicei rămase impasibil. Ai spus că era o harpă pe steaua în opt colţuri? întrebă, iar Nesta încuviinţă, dând uşurel din cap. Ce fel de harpă? Era specială în vreun fel?

- Poate să îl mute între locuri fizice pe cel care cântă la ea, răspunse Nesta, o idee cam prea iute.

- Ce altceva? întrebă Bryce, iar pieptul îi străluci din nou.

Azriel ridică mâna spre Nesta, de parcă ar fi vrut să îi acopere gura, să o facă să tacă, însă războinica spuse:

- Harpa e Făurită. Poate să oprească însuşi timpul.

- Opreşte *timpul*? murmură Bryce, simţind cum i se înmuiau genunchii.

întrebându-se cine anume din lumea ei ar fi fost în stare să creeze asemenea lucruri, ei îi veni în minte un singur grup de astfel de fiinţe. Care, dacă într-adevăr Făuriseră obiecte precum Harpa, aveau un motiv foarte bun pentru care să îşi dorească să se întoarcă în lumea asta: să le revendice.

- A existat vreodată, se hazardă Bryce, o bănuială conturându-i-se brusc în minte, un obiect Făurit, numit Cornul?

- Nu ştiu, răspunse Nesta. De ce?

Bryce se uită la steaua în opt colţuri, însăşi inima încăperii, a acestei hărţi a cosmosului.

- Cineva a pus Harpa acolo cu un motiv, îşi dădu ea cu părerea.

- Ca să o ascundă, spuse Azriel.

- Nu, şopti Bryce, întorcându-se cu totul spre stea şi atingându-şi, cu mâna liberă, cicatricea de pe piept, care îi arăta limpede că fusese condusă până aici, exact până în locul în care se aflase Harpa. Un astfel de obiect a fost lăsat aici pentru cineva ca mine!

- Ce vrei să spui? întrebă Nesta, iar piatra zidurilor îi facu vocea să reverbereze.

Bryce bolborosi, cuvintele rostogolindu-i-se din gură mai repede decât reuşea ea să le ordoneze:

- Cred... Cred că toate acele basoreliefuri din tuneluri ar putea să aibă menirea de a ne reaminti ceea ce s-a întâmplat. Imaginile ne spun o poveste... Povestea lor. Şi sunt o invitaţie, un îndemn ca noi să venim *aici,* adăugă ea, arătând

spre locul în care se aflau ei şi spre pasajul din spatele lor.

- De ce? şopti Azriel în felul acela al lui, ucigător de liniştit.

Preţ de o clipă, Bryce se uită la steaua în opt colţuri, după care spuse:

- Ca să descoperim adevărul.

- Bryce...! o avertiză Nesta, de parcă i-ar fi citit gândurile întocmai.

însă Bryce nici măcar nu privi în urmă, ci păşi pe stea.

CAPITOLUL 18

Hunt tuşi, împroşcând sânge. Vedea stele de fiecare dată când i se dilata pieptul.

- Fir-ar să fie, Athalar, mârâi Baxian, atârnat de cealaltă parte a lui Danaan, deşi nici el nu o ducea cu mult mai bine.

Stătuseră câteva ore pe podea înainte ca Pollux să se întoarcă şi să îi ridice din nou. Hunt ţipase întruna în timp ce umerii îi fuseseră dislocaţi din nou.

însă Pollux fusese chemat undeva şi se părea că nimeni altcineva din palat nu era îndeajuns de dezaxat ca să îi tortureze, aşa că fuseseră lăsaţi acolo.

Bryce. Cu fiecare respiraţie umedă, gâfâită, numele ei îşi făcea apariţia şi apoi dispărea. îşi dorise să aibă atât de multe lucruri împreună cu ea. O viaţă normală şi fericită. Copii.

O, pe toţi zeii, de câte ori se gândise la cum ar fi arătat chipul ei frumos în timp ce îi ţinea în braţe pe copilaşii lor înaripaţi? Aveau să aibă părul şi temperamentul mamei lor şi aripile lui gri. Iar, din când în când, ar fi zărit pe feţele lor angelice zâmbetul mamei lui.

Ultima dată când fusese închis în aceste temniţe, nu avusese nici o viziune de viitor de care să se agaţe. Shahar murind, la fel ca majoritatea celor Căzuţi, toate visurile lui muriseră odată cu ei. Dar poate că acum era mai rău, fiindcă ajungea *atât* de aproape de astfel de

visuri, putea să le vadă atât de clar, să ştie că Bryce se afla undeva... iar el, nu.

Hunt alungă astfel de gânduri, care îi pricinuiau o durere mai rea decât cea din umeri şi din întreg trupul lui frânt.

- Danaan, eşti treaz, mârâi el.

Plecarea timpurie a Barosului le dădea prilejul să stea de vorbă. Toate celelalte lucruri, toate insinuările lui Apollion şi Aidas, balivernele despre tatăl lui şi despre coroana cea neagră – aureola – de pe fruntea lui... Toate acestea erau secundare.

Toate eşecurile lui de pe Muntele Hermon, moartea celor Căzuţi, pierderea lui Shahar, înrobirea lui... Secundare.

Toate eşecurile pe care le repetaseră în ultimele câteva luni şi care îi duseseră la dezastru, la situaţia de acum... Secundare.

Dacă asta fusese unica lor ocazie de a izbândi, ar fi trecut peste toate. Ultima dată, nu fusese decât el. Şapte ani petrecuţi aici, jos, singur. însoţit doar de ţipetele celorlalţi Căzuţi, care erau torturaţi în alte încăperi, amintindu-i tot timpul de eşecurile lui. Apoi, cei doi ani petrecuţi în temniţele lui Ramuel. Nouă ani de singurătate.

Nu avea să îi lase pe cei doi prieteni de lângă el să îndure una ca asta.

- Fă-o acum, Danaan! îl îmboldi Hunt pe Ruhn.

- Dă-mi... o clipă, răspunse Ruhn, gâfâind.

La naiba, dacă ceruse asta, prinţul trebuia să fie în stare gravă. Ce tip mândru!

- Ia-ţi un răgaz, spuse Hunt pe un ton blând, dar ferm, în timp ce măruntaiele i se strânseră din pricina sentimentului de vinovăţie.

Spre meritul lui, Ruhn avu nevoie doar de un minut, după care se auzi din nou scârţâitul lanţurilor în care atârna.

- Mai încet! îl avertiză Baxian, în timp ce Ruhn se legăna înainte şi

înapoi, cu toată greutatea, încercând să nimerească raftul cu arme şi dispozitive, care se afla în dreptul picioarelor lui, dar la care nu putea să ajungă cu nici un chip.

- Prea departe, mormăi Ruhn, întinzându-şi picioarele spre raft.

încercă să apuce vătraiul de fier pe care, dacă abdomenul îi rezista, ar fi putut să îl răsucească în sus şi să îl poziţioneze, folosindu-şi picioarele, în interiorul zalelor lanţului, răsucindu-l până când, sperau ei, zalele aveau să se rupă.

Şansele erau mici, dar orice şansă merita o încercare.

- Iată! exclamă Hunt, trăgându-se în sus, cu picioarele înainte, chiar dacă umerii îi pricinuiau o durere insuportabilă.

Respirând adânc ca să alunge durerea, Hunt se ciocni de Ruhn, lovindu-l. Prinţul îşi înăbuşi un ţipăt, dar, de data asta, reuşi să se arcuiască şi să ajungă mai aproape de raft.

- Poţi să o faci, murmură Baxian.

Ruhn se legănă în spate, iar Hunt îl lovi din nou, cu lacrimi în ochi din pricina durerii pe care i-o pricinuia acea mişcare în fiecare părticică a corpului.

Dar raftul încă se afla prea departe. Doar câţiva centimetri în plus şi Ruhn ar fi reuşit să apuce cu

picioarele mânerul vătraiului de fier, însă acei câţiva centimetri erau de netrecut.

- Opreşte-te! porunci Hunt, respirând greu. Ne trebuie un nou plan.
- Pot să ajung la vătrai, mârâi Ruhn.
- Ba nu poţi. Nici vorbă!

Treptat, Ruhn se opri din legănat. Rămaseră tăcuţi cu toţii, atârnând de lanţurile lor zăngănitoare. Apoi Ruhn întrebă:

- Cât de tare muşti, Athalar?

Hunt încremeni.

- Ce naiba vrei să spui?!

- Dacă... mă legăn spre tine, gâfâi Ruhn, poţi să îmi smulgi mâna?

O undă de şoc îl străbătu pe Hunt ca un glonţ. De cealaltă parte a lui Ruhn, Baxian protestă:

- *Cei7*

- Aşa aş ajunge mai departe, spuse Ruhn cu voce straniu de calmă.

- La naiba, nu am de gând să îţi smulg mâna! strigă Hunt.

- Doar aşa voi putea ajunge la vătrai. Mâna îmi va creşte la loc.

- Asta e nebunie curată! exclamă Baxian.

Ruhn dădu din cap spre Hunt.

- Avem nevoie să fii Umbra Mortis, care e un dur... Şi care nu ar ezita.

- Un dur, nu un canibal! se împotrivi Hunt.

- împrejurări disperate, spuse Ruhn, privindu-l în ochi pe Hunt.

Pe chipul prinţului se puteau vedea doar hotărâre şi concentrare. Nici urmă de îndoială sau de frică.

Probabil că Pollux nu avea să se întoarcă până dimineaţa. Planul lui Ruhn ar fi putut să funcţioneze.

Iar vina care deja îl apăsa pe Hunt, care îi apăsa sufletul fărâmiţat... La urma urmei, ce mai conta? încă o povară de purtat în adâncul inimii. După tot ce făcuse, după ce îi condusese spre dezastrul ăsta absolut pe Ruhn şi pe Baxian, putea să le ofere măcar atât.

Hunt îşi plecă uşor bărbia.

- Athalar! interveni Baxian cu asprime. *Athalar!*

Hunt îl privi pe Copoi, aşteptându-se să vadă dezgust şi groază pe chipul lui. în schimb, văzu o concentrare intensă. Baxian spuse:

- O fac eu.

Hunt clătină din cap, deşi probabil că Baxian ar fi reuşit să ajungă la Ruhn dacă acesta din

urmă se întindea spre el...

- O fac eu, insistă Baxian. Am dinţi mai ascuţiţi.

Era o minciună. Poate că avea dinţii mai ascuţiţi în forma lui de Copoi, dar...

- La naiba, nu îmi pasă cine o face, mârâi Ruhn. Faceţi-o careva, înainte să mă răzgândesc!

Hunt îl privi din nou pe Baxian, care, cu o mină calmă şi tristă, şopti:

- Lasă-mă să port eu povara asta. Tu poţi să o duci pe următoarea.

Vreme de mulţi ani, Copoiul fusese duşmanul lui Hunt în fortăreaţa lui Sandriel. Unde dispăruse bărbatul acela? Oare existase vreodată, sau fusese doar o mască? Şi, în primul rând, oare de ce i se alăturase Baxian lui Sandriel?

Poate că nu mai conta acum. Hunt dădu din cap spre Baxian, în semn de acceptare şi de mulţumire.

- Ai fost o pereche demnă de Danika, spuse el.

Ochii lui Baxian se umplură de durere şi de dragoste. Poate că vorbele acelea atinseseră o rană, o îndoială care îl apăsase îndelung.

Hunt simţi cum i se strângea inima. Şi el cunoştea sentimentul acela.

însă Baxian îi facu semn cu bărbia lui Ruhn, privindu-l pe prinţ în ochi cu acea hotărâre de neclintit care îl făcuse celebru pe vremea când fusese unul dintre triarii lui Sandriel.

Iată-l pe bărbatul cu care Hunt avusese de-a face odinioară, urmările fiind catastrofale. Inclusiv **cicatricea şerpuitoare de pe gâtul lui Baxian, pricinuită de fulgerul lui Hunt.**

- Pregăteşte-te, îi şopti Baxian lui Ruhn. N-ai voie să urli.

Sub pretextul că era la menstruaţie, Lidia avu parte de puţină intimitate, ceea ce îi permitea să se gândească la planul pe care îl elaborase, să încerce să estimeze, neliniştită, dacă avea să funcţioneze sau

nu, să se plimbe încolo şi încoace prin odaia ei, întrebându-se dacă îşi pusese încrederea în persoanele potrivite.

încrederea era un concept străin de ea, chiar şi înainte să devină agenta Lumina Zilei. Cu siguranţă că tatăl ei nu îi insuflase niciodată un astfel de sentiment. Iar după ce, la vârsta de trei ani, fusese gonită de mama ei drept în braţele acelui bărbat monstruos... Da, încrederea nu exista în lumea ei.

însă în clipa de faţă nu avea de ales şi trebuia să se bazeze pe încredere.

Lidia tocmai îşi schimbase tamponul şi se spălase pe

mâini, când Pollux intră, ţanţoş, în baie.

- Vesti bune! anunţă el, aruncându-i un zâmbet fermecător.

Părea mai vesel decât fusese de când evadase Quinlan.

Lidia se rezemă de usa băii, studiindu-si uniforma imaculată.

- O, da?

- Mă mir că Rigelus încă nu ţi-a dat vestea, spuse Pollux, dezbrăcându-se de cămaşa lui pătată de sânge peste tot.

Era îmbibată în sângele lui Ruhn, iar mirosul lui se simţea puternic în odaie. *Sângele* lui Ruhn...

Cu muşchii încordaţi pe sub pielea-i aurie, Pollux intră sub duş, părând să fie animat un entuziasm sălbatic în timp ce pornea jetul de apă. Imediat, de pe trupul lui începu să se scurgă o cantitate incalculabilă de sânge.

- Rigelus şi ceilalţi au reuşit să o repare pe Harpie.

Bryce stătu deasupra stelei în opt colţuri, dar la început nu se întâmplă nimic.

- Ei bine..., dădu Nesta să spună.

O lumină ţâşni atât din steaua de la picioarele lui Bryce, cât şi din steaua de pe pieptul ei, cele două îmbinându-se şi contopindu-se. Apoi apăru o hologramă a unei tinere cu părul închis la culoare – o Fee Preaînaltă, care parcă s-ar fi adresat unui public.

Bryce cunoştea chipul acela în formă de inimă. Părul lung.

- Silene, murmură ea.

- Imaginea imortalizată în basorelief? întrebă Nesta.

Bryce îi aruncă o privire, iar războinica păşi prin bariera formată de vrăjile de apărare ca şi cum aceasta nu ar fi însemnat nimic. De parcă ar fi putut să o facă în tot acest timp. Azriel nu încercă să o oprească, dar rămase în gura tunelului.

- La intrarea în tuneluri există un basorelief care înfăţişează o tânără femeie, îşi aminti Nesta. Ne-ai spus că se numea Silene.

- Imaginea aceea îi seamănă întocmai, adeveri Bryce, dând din cap ca să îşi întărească vorbele. Dar cine e?

Azriel şopti, îndurerat:

- Seamănă cu sora lui Rhysand.

Nesta îl privi cu un amestec de curiozitate şi de milă. Poate că Bryce ar fi întrebat ce semnificaţie avea acea legătură, însă hologramă vorbi pe un ton apăsat, istovit şi trist:

- Povestea mea începe înainte să mă nasc, într-o vreme pe care o ştiu doar din poveştile mamei şi din amintirile tatei. Amândoi mi-au arătat cândva, în gând, cum era pe atunci, spuse ea, ducându-şi degetul la frunte. Aşa că vă voi arăta şi eu.

- Aveţi grijă! le avertiză Azriel, dar fu prea târziu.

Chipul lui Silene dispăru, lăsând în urmă vârtejuri de ceaţă. Pâcla străluci, iluminând chipul şocat al Nestei, care veni lângă Bryce.

Cele două se priviră una pe cealaltă.

- La primul semn de pericol, o luăm la fugă, spuse Nesta printre dinţi.

Bryce dădu din cap în semn că era de acord – măcar cu atât. Apoi vocea lui Silene se auzi din ceaţă şi orice promisiune de-a o lua la fugă îi dispăru din minte.

Eram sclavii Daglanilor. Timp de cinci mii de ani, poporul nostru – Feele Preaînalte – a îngenuncheat în faţa lor. Erau cruzi, puternici şi vicleni. Orice încercare de rebeliune a fost înăbuşită înainte să se adune forţe armate. Generaţii întregi de strămoşi au încercat. Cu toţii au dat greş.

Ceaţa se evaporă, în sfârşit, lăsând în urma ei privelişte a unui câmp plin de cadavre, sub un cer cenuşiu, identic cu cel sculptat în tunelurile aflate în urmă, la o distanţă de câţiva kilometri: crucifixe, lighioane, oameni cu spatele spintecat şi cu organele expuse...

Daglanii au domnit peste Feele Preaînalte, iar noi, la rândul nostru, am domnit peste fiinţele umane şi peste pământurile pe care Daglanii ne-au îngăduit să le conducem. Totuşi, era doar o iluzie a puterii. Ştiam cine erau adevăraţii noştri stăpâni. Am fost forţaţi să le plătim Zeciuială o dată pe an. Să le oferim, drept ofrandă, crâmpeie din puterea noastră. Pentru a le alimenta puterea... şi pentru a o limita pe a noastră.

Lui Bryce i se tăie răsuflarea în momentul în care apăru imaginea unei femei Fee care îngenunchea în faţa unui tron, cu mâinile întinse în sus, ţinând în ele un sâmbure de lumină. Degete fine şi delicate apucară picătura de putere a femeii Fee. Aceasta scânteie, iluminând o piele palidă.

Mâna care revendicase puterea aceea se ridică, iar Bryce încremeni atunci când văzu cui îi aparţinea
membrul cu pricina: o Asteri cu părul negru şi cu pielea albă.

Ochii aceia reci, desprinşi din altă lume, erau inconfundabili. Stătea tolănită, înveşmântată în straie aurii, cu o coroană de stele pe cap. Pe

buzele-i roşii apăru un zâmbet rece în clipa în care strânse tare în mână sâmburele de putere.

Acesta dispăru, absorbit de trupul ei de Asteri.

Odată cu trecerea mileniilor; Daglanii au devenit aroganţi, convinşi că aveau să stăpânească la nesfârşit peste lumea noastră. însă$_y$ din pricina încrederii excesive în sine$_y$ nu au văzut cum duşmanii au început să se adune pe la spatele lor; o forţă cum nu se mai coagulase vreodată.

Lui Bryce i se opri respiraţia în gâtlej, iar Nesta încremeni lângă ea, în timp ce scena se schimbă, arătând-o pe o Fee Preaînaltă stând la un pas în spatele tronului femeii Asteri. îşi ţinea bărbia ridicată şi chipul îi era la fel de rece precum cel al stăpânei ei.

Mama a slujit-o pe făptura aceea monstruoasă vreme de un secol sclavă a fiecărui moft ticălos al ei.

înainte ca Silene să vorbească din nou, Bryce ştiu despre cine era vorba. Ştiu al cui adevăr o condusese acolo, printre stele, ca să îl descopere, în sfârşit.

Theia.

CAPITOLUL 19

Lidia încremeni în clipa în care auzi vorbele lui Pollux, în timp ce acesta intră din nou sub jetul aburind de apă.

- Cum adică au reparat-o pe Harpie?

Barosul răspunse, acoperind zgomotul apei, dându-şi capul pe spate ca să îşi ude părul bălai:

- Au lucrat la ea ca la un soi de proiect favorit... Rigelus tocmai mi-a spus. Se pare că merge bine.

- *Ce* anume merge bine? întrebă Lidia, folosindu- se de

toată instruirea de care avusese parte, ca să îşi calmeze bătăile inimii.

- Se pare că Harpia se va trezi. Rigelus mai are nevoie de un singur lucru, răspunse Pollux,
deschizând usa cabinei de dus si întinzând mâna
> » >
spre Lidia, gestul lui fiind mai degrabă un ordin
decât o invitaţie.
>

Cu degete amorţite, Lidia îşi descheie nasturii uniformei.

- Cum rămâne cu menstruaţia mea? întrebă ea pe cel mai sfios ton de care fu în stare.

- Apa va spăla sângele, răspunse Pollux, iar Lidia urî să îi simtă privirea în timp ce se dezbrăca.

Intră în cabina de duş şi tresări în clipa în care simţi fierbinţeala apei. Pollux o lipi de trupul lui gol, apăsând-o deja cu mădularul lui erect.

- Când se va trezi Harpia? întrebă Lidia, în timp ce

Pollux o muşcă de gât îndeajuns de tare încât să o facă să tresară din nou.

Dacă Harpia îşi revenea şi le spunea Asterilor ce văzuse, cine o ucisese de fapt...

Nici unul dintre planurile Lidiei, oricât de bine conceput ar fi fost, nu avea să mai conteze.

Pollux o prinse cu mâna de fund şi strânse. O ciupi de ureche, fără să îşi dea seama de groaza care punea stăpânire pe ea în timp ce îi şopti, cu buzele lipite de pielea ei udă:

- **Curând. într-o zi sau două îşi va reveni.**

O strânse din nou, de data asta – mai tare.

Anunţul Reginei Vipere căzu peste încăpere ca o rachetă cu pucioasă.

Uluit, Tharion privea când la Ithan, când la Sigrid, când la Regina Viperă. Palidă la faţă şi şocată, moştenitoarea Fendyr se uita, încremenită, la metamorful şarpe.

Regina vorbi din nou, cu voce tărăgănată:

- Ce mi-ai spus? Că nu sunt cu nimic mai bună decât Astronomul? întrebă ea, făcând semn spre arenă cu mâna-i împodobită cu unghii aurii, sclipitoare. Ei bine, acum ai ocazia să te eliberezi! Cred că e mai mult decât ţi-a oferit el vreodată.

- Nu mă lupt cu Sigrid, mârâi Ithan, zbârlindu-se.

- Atunci, tu şi prietenii tăi veţi rămâne aici, decretă Regina Viperă lăsându-se pe spate şi sprijinindu-se în mâini. Şi orice misiune de salvare urgentă pe care o puneţi la cale pentru ceilalţi prieteni ai voştri va da greş.

Ticăloasa asta ştia totul.

- Mă lupt eu cu Holstrom! se răsti Tharion.

- Nu, se împotrivi Regina Viperă pe un ton dulceag, plin de venin. Holstrom şi fata intră în arenă, sau învoiala noastră cade!

- Ticăloasa naibii..., începu Flynn, mânios.

- O voi face! exclamă Sigrid, strângând din pumni.

Se întoarseră cu toţii spre moştenitoarea Fendyr. Ithan făcu o grimasă care îi arăta pe deplin tortura lăuntrică.

Tharion îi observă durerea şi îşi dori să nu se fi născut. Alegerile lui îi conduseseră spre asta. Greşelile lui.

- Bine, îi spuse Regina Viperă lui Sigrid, care îşi arăta colţii la ea, dar mulţumindu-se să îi arunce lupoaicei doar un zâmbet şerpesc. Se pare că s-ar putea ca asta să fie ultima ta noapte pe Midgard! Poate că ar fi trebuit să îţi îmbunătăţeşti, totuşi, garderoba.

Bryce rămase cu privirea aţintită la acea femeie frumoasă, cu chipul împietrit, care ar fi putut să rivalizeze cu Căprioara în privinţa durităţii şi a frumuseţii. Theia.

Următoarele cuvinte rostite de Silene îi confirmară cât de mult semănau Regina Fee de

demult şi Căprioara: însă mama mea, Theia, s-a folosit de timpul petrecut în slujba

Daglanilor ca să afle tot ce se putea afla despre instrumentele pe care aceştia le foloseau în cuceririle lor. Tezaurul Groazei, asa îl numeam în secret. Masca, Harpa, Coroana şi Cornul.

Cu coada ochiului, Bryce o văzu pe Nesta aruncându-i o privire în clipa în care auzi ultimul cuvânt.

Aşadar, Cornul era înrudit cu Masca şi cu Harpa. Provenea de *aici,* ba, mai rău, făcea parte dintr-un arsenal letal al Asterilor...

Si al Theiei.

Bryce îşi aminti de basorelieful din tunel care o înfăţişă pe regina încoronată şi mascată – Theia. Aceasta ţinea în mână două instrumente: un corn si o harpă.

Daglanii, continuă Silene, s-au certat mereu în legătură cu cine anume ar fi trebuit să controleze Tezaurul, aşa că, de cele mai multe ori,

Tezaurul rămânea nefolosit. Acest lucru le-a adus ruina.

Asta era, aşadar? Pentru asta fusese trimisă în lumea aceasta? Să afle despre acest Tezaur, care ar fi putut să fie ceea ce avea să îi distrugă pe Asteri? Bryce privi cum ceaţa o înfăţişă pe Theia luând acele obiecte de pe nişte piedestale negre, scoţându- le din nişte celulele săpate în munte şi trecând prin nenumărate peşteri ca să străbată drumul cu repeziciune.

Da, peşteri precum cea în care se aflau acum, adică nişte spaţii fermecate, capabile să îi mute pe distanţe mari, în doar câteva ore, pe cei care le străbăteau. Sau să îi mute doar într-o clipă.

în imagine apăru o ninsoare, iar apoi se ivi Theia, aflată pe vârful unui munte, cu un monolit negru în spatele ei.

- Ramiel, şopti Azriel din spatele lor, de dincolo de bariera trasată de vrăjile de

apărare.

În mijlocul vârtejurilor de ninsoare, Theia îmbrăţişă un bărbat arătos, lat în umeri.

Mama şi tatăl meu, Fionn, şi-au ţinut secretă dragostea de-a lungul anilor; ştiind că Daglanilor li sar fi părut amuzant să îi despartă dacă ar fi aflat despre aventura lor. însă cei doi au reuşit să se întâlnească în secret şi să îşi plănuiască revolta.

- Fionn a fost... strămoşul vostru, murmură Azriel, uimit.

Nesta se întoarse spre el, încruntată.

- Cred că e cazul să intri, murmură ea.

Apoi îşi îndreptă degetul spre el, învăluindu-i aripile în flacăra ei argintie şi făcând să se ridice din podea nişte dâre subţiri de fum.

Astfel, războinica trasă o cărare ce străpungea scutul format de vrăjile de apărare. Acestea licăriră, împotrivindu-se flăcării argintii, de parcă ar fi încercat să închidă drumul croit de ea, însă puterea Nestei le ţinu la distanţă.

Fără urmă de teamă pe chipul lui frumos, Azriel străbătu pasajul îngust, delimitat de flăcări aurii. Nesta îşi retrase puterea doar după ce trecu Azriel, iar vrăjile, revărsându-se năvalnic, lucitoare, refacură de îndată bariera.

Bryce arătă spre hologramă, spre bărbatul Fee cu păr bălai pe care Silene îl numea *tată*. Fionn.

- El cine e? întrebă ea în şoaptă, fiindcă în istoriografia Midgardului sau în folclor nu fusese pomenit niciodată vreun Fionn.

- Primul şi ultimul Rege Preaînalt al acestor tărâmuri, şopti Azriel.

înainte ca Bryce să apuce se mediteze asupra unei astfel de informaţii, Silene continuă:

Dar mama mea şi tatăl meu ştiau că aveau nevoie de cea mai valoroasă dintre armele Daglanilor.

Bryce se încordă. *Cu siguranţă* că acea armă le conferise principalul avantaj...

Vălul de ninsoare din jurul Muntelui Ramiel se risipi, dând la iveală un imens bol de fier, situat la

baza monolitului. Chiar şi din mijlocul viziunii, prezenţa lui se făcu simţită în lumea reală, apăsătoare şi ameninţătoare.

- Cazanul! strigă Nesta, îngrozită.

Deci nu o armă utilă. Cu sufletul la gură, Bryce ascultă continuarea confesiunii lui Silene:

Cazanul făcea parte din lumea noastră, era moştenirea noastră. Dar după ce au sosit aici, Daglanii l-au capturat şi şi-au folosit puterile pentru a-l denatura. Pentru a-l preschimba din ceea ce fusese înainte, în ceva mai ucigător. Nu mai era doar un instrument al creaţiei, ci devenise şi unul al distrugerii. Iar grozăviile pe care le-a produs... părinţii mei aveau să le folosească şi pe ele în avantajul lor.

într-o altă scenă izvorâtă din memoria lui Silene, Fionn trase o sabie lungă din Cazan, picurând apă peste tot. O sabie neagră, al cărei metal absorbea orice urmă de lumină din jurul ei. Lui Bryce i se înmuiară genunchii.

Sabia Stelară.

Se mai aflau două siluete acolo, învăluite în ninsoarea deasă, dar Bryce abia dacă apucă să se întrebe cine erau, că Silene începu din nou să povestească:

S-au luptat cu Daglanii şi i-au învins, continuă ea. Folosindu-se chiar de armele Daglanilor, i-au distrus. Totuşi, părinţii mei nu s-au gândit că ar fi trebuit să afle celelalte secrete ale Daglanilor. Erau prea istoviţi, prea nerăbdători să lase trecutul în urma lor.

- Stai aşa, cum au folosit armele? interveni Bryce, atrăgându-şi priviri pline de îngrijorare din partea Nestei şi a lui Azriel. Cum naiba le-au folosit? Şi ce alte secrete...

însă Silene continuă să vorbească, depănând amintiri legate de anumite momente istorice:

Tatăl meu a devenit Rege Preaînalt, iar mama mea, regina lui. Şi totuşi, insula pe care vă aflaţi, locul acesta... mama l-a revendicat doar pentru ea.

Insula pe care slujise cândva ca sclavă a devenit moşia ei, sanctuarul ei. Femeia Daglan care stăpânise locul înaintea mamei o alesese pentru faptul că era un punct strategic important din punctul de vedere al apărării, negura ascunzând-o oricărei priviri venite dinafară. La fel a făcut şi

mama. Dar, mai mult de atât, mi-a spus de nenumărate ori că insula aceasta avea un suflet şi că ea, mama, precum şi moştenitorii ei, erau singuri demni să îl îngrijească.

Nesta îi şopti lui Azriel:

- închisoarea a fost cândva teritoriu regal?

Lui Bryce nu îi păsa... iar Azriel nu răspunse. Silene trecuse rapid peste faptul că Theia şi Fionn folosiseră Tezaurul şi Cazanul împotriva Asterilor, iar Bryce se întrebă de ce naiba venise pe planeta asta, dacă nu să afle informaţii care să o ajute să îi distrugă pe acei invadatori?

Amintirile lui Silene continuară să se deruleze: După izgonirea Daglanilor, odată cu trecerea secolelor, întrucât nu se mai cerea Zeciuială nici de la noi, nici de la pământul nostru, puterile ni s-au consolidat. Pământul a devenit mai puternic. A redevenit ceea ce fusese înainte de sosirea Daglanilor, cu milenii în urmă. Iar noi am redevenit ceea ce fuseserăm înainte de vremea aceea, creaturi a căror magie era legată de acest pământ. Astfel, puterile pământului au devenit puterile mamei mele. Asfinţit, amurg... asta era insula în inima ei îngropată în vremuri străvechi şi în asta s-a preschimbat puterea mamei, pământurile propăşind odată cu regina. După cum spunea ea, era de parcă insula ar fi avut un suflet care a înflorit sub grija ei, hrănit de curtea pe care a clădit-o aici.

Insule precum cele pe care cei trei le văzuseră în basoreliefuri, se înălţaseră din mare, acoperite de verdeaţă şi fertile.

Bryce nu reuşi să îşi mute privirea de la priveliştea nemaipomenită, în timp ce Silene continuă:

După secole întregi în care pântecul i-a fost sterp, mama ne-a născut pe mine şi pe sora mea în decurs de cinci ani. La vremea respectivă, tatăl meu se stingea deja... Era cu câteva secole mai în vârstă decât mama. însă Fionn nu a considerat-o pe mama o succesoare vrednică, ci spunea că, neapărat, coroana ar fi trebuit să ajungă la cel dintâi copil, la sora mea, Helena. Fionn era de părere că sosise momentul ca o nouă generaţie să conducă.

O astfel de părere nu le-a căzut bine mamei şi multora de la curtea reginei, mai ales generalului ei, Pelias. El era de acord cu mama, care credea că Helena era prea tânără ca să moştenească tronul tatălui nostru. Iar mama încă era în floarea vârstei, plină de putere. Mai mult de-atât, se vedea limpede că fusese binecuvântată chiar de zei, din moment ce i se dăruiseră, în sfârşit, copii.

Aşa că s-a întâmplat ca înainte: cei din spatele tronului s-au străduit să îl răstoarne pe cel aflat la putere.

Imaginile se schimbară, înfăţişând acum un soi de mocirlă, o mlaştină. Fionn călărea pe un cal ce mergea pe nişte fâşii de pământ acoperite de iarbă, pe sub copaci înfloriţi, cu arcul pregătit.

Părinţii mei vânau deseori pe bucata vastă de pământ pe care Daglanii îl îngrijiseră drept terenul lor privat de vânătoare şi în cuprinsul căruia făuriseră monştri îngrozitori, meniţi să servească drept pradă demnă de ei. Nu ştiu dacă cele întâmplate tatălui meu, în acea zi în care a ieşit la vânătoare însoţit de mama şi de Pelias, au fost un accident sau nu, dar am bănuielile mele.

O creatură îngrozitoare, cu blana închisă la culoare, care ar fi putut să fie rudă cu nokkul din galeria Jesibei, îl târî în adâncimile mlaştinii pe Fionn, legat şi cu căluş la gură, iar regele acela, cândva mândru, se puse pe strigat, deznădăjduit, în timp ce dispărea.

Bryce încremeni, îngrozită.

Theia şi Pelias rămaseră la marginea apei, iar chipurile lor erau de-a dreptul impasibile.

Din copaci începură să cadă petale şi frunze. Păsările îşi luară zborul. Parcă o iarnă bruscă se aşternu peste mlaştină, ca şi când pământul murise odată cu regele lui.

Apoi Sabia Stelară apăru în mijlocul apei, strălucind în lumina gri. O clipă mai târziu, o mână acoperită cu solzi ridică pumnalul: Grăitorul-de- Adevăr. Privind armele sclipitoare, de pe care se prelingeau picături de apă, Bryce nu putu să îşi dea seama dacă ele rămăseseră fără stăpân după răpirea lui Fionn sau dacă erau doar un dar din partea creaturii cu mână solzoasă. Oricum, nu mai conta... Ţinând cont de o astfel de trădare şi de brutalitatea ei, cui naibii îi mai păsa?

Tatăl meu nu a fost niciodată o persoană darnică. O avusese vreme îndelungată pe Gwydion, sabia lui, şi nu i-o oferise mamei nici măcar o dată. De asemenea, pumnalul care îi aparţinuse prietenului său drag, răpus în timpul războiului, îi atârnase la şold, nefolosit. Însă nu pentru multă vreme.

Theia îşi întinse braţele spre apă şi spre armele care îi fuseseră oferite. Sabia şi pumnalul plutiră spre ea, propulsate de aripi invizibile. Chemate de mâinile ei.

Apucând armele, Theia emană lumină stelară, iar sabia şi pumnalul străluciră de aceeaşi lumină, la rândul lor.

În ziua aceea, mama s-a întors de la vânătoare însoţită doar de Pelias şi de armele tatălui meu. întrucât ajutase la Făurirea lor; acestea răspunseseră chemării din sângele ei. Puterii ei.

Bryce cunoştea acea chemare. O simţise încă de când ajunsese în lumea aceasta. O trecu un fior rece pe şira spinării.

Şi apoi a luat Tezaurul pentru sine.

Iat-o pe Theia pe tron, cu Harpa şi cu Cornul lângă ea, cu Masca în poală şi cu Coroana pe cap.

Pe tron şedea o putere nelimitată, necontrolată. Bryce abia dacă mai reuşi să respire.

Theia, despre care Aidas vorbise atât de

frumos... era de fapt o *tirană* ucigaşă?

Parcă drept răspuns, Silene spuse:

Poporul nostru i s-a închinat... Ce altă opţiune avea în faţa unei astfel de puteri? Şi, scurtă vreme de atunci încolo, mama a domnit. Nu pot să spun că anii aceia au fost unii blânzi pentru popor, dar nu au existat războaie. Măcar atât.

- Da! strigă Bryce, furioasă, mai degrabă către Silene decât către ceilalţi, măcar aţi avut parte de asta!

Eu şi sora mea am crescut. Mama ne-a educat chiar ea, amintindu-ne mereu că, deşi Daglanii fuseseră alungaţi, răul continua să dăinuie, pândind chiar sub picioarele noastre, aşteptând să ne devoreze. Cred că ne-a spus asta ca să fim mereu cinstite şi sincere, cu siguranţă că într-o mai mare măsură decât fusese ea. Totuşi, pe măsură ce am înaintat în vârstă şi puterile ne-au sporit, a devenit limpede că exista un singur tron care să fie moştenit. Am iubit-o pe Helena mai mult decât am iubit orice altceva pe lume. Dacă şi-ar fi dorit tronul, i l-aş fi cedat, însă era la fel de puţin interesată de el ca şi mine.

Dar mamei nu i-a fost de ajuns să deţină tot ceea ce îşi dorise vreodată.

- Ca orice mamă ambiţioasă, bombăni Bryce.

Mama şi-a amintit de ceea ce spuseseră cândva
Daglanii, de faptul că ei pomeniseră despre existenţa altor lumi, despre locuri pe care le cuceriseră. Iar ea, având două fiice şi un singur tron... a hotărât că trebuiau cucerite neapărat lumi întregi pentru mine şi pentru Helena. Pentru sporirea moştenirii pe care avea să ne-o lase.

Bryce clătină iarăşi din cap. Avea impresia că ştia cum aveau să decurgă lucrurile.

Şi, amintindu-şi de învăţămintele primite de la fosta ei stăpână, mama şi-a dat seama că ar fi putut mânui Cornul şi Harpa astfel încât să deschidă o poartă către alte lumi. Să ducă Feele pe noi culmi, spre noi avuţii şi spre un nou prestigiu.

Bryce îşi dădu ochii peste cap. Alt mileniu, aceiaşi domnitori Fee corupţi şi plini de iluzii.

Totuşi, atunci când ea şi-a expus viziunea în

faţa curţii, mulţi dintre cei aflaţi de faţă au refuzat. Abia dacă îşi alungaseră cuceritorii, iar acum li se cerea să devină cuceritori, la rândul lor? I-au cerut mamei să renunţe complet să se mai gândească la o astfel de nebunie.

Dar ea nu voia să se lase descurajată. Suficient de multe Fee de pe pământurile ei şi mânuitori de foc din sud sprijineau ideea, alături de negustori cărora le lăsa gura apă la gândul unor bogăţii neexplorate, din alte lumi. Aşa că mama a adunat o armată.

Pelias i-a spus încotro să se îndrepte. Folosind hărţi stelare vechi, adnotate cu grijă de foştii lor stăpâni, a ales o lume pentru ei.

Bryce simţi cum i se strângea stomacul. Probabil că Asterii păstraseră arhive şi înregistrări şi în lumea asta. întocmai ca încăperea pe care o găsise ea în palat, plină cu notiţe despre planetele cucerite. *Asfinţit,* aşa numiseră încăperea, de parcă dintre toate denumirile existente în arhiva dinăuntrul ei, lumea *aceasta* rămânea punctul focal. Locul acesta.

Pelias i-a spus că era vorba despre o lume la care Daglanii râvniseră îndelung, dar pe care nu avuseseră ocazia să o cucerească. O lume goală, dar bogată.

Mama mea nu avea de unde să ştie că, în vremurile acelea de pace, Pelias îşi petrecuse timpul învăţând magie străveche de invocare şi căutându-i prin cosmos pe Daglanii rămaşi prin alte lumi. Pot doar să ghicesc ce voia de la ei... Pesemne că ştia că, pentru a-i smulge Theiei Tezaurul şi pentru a prelua

el puterea, avea nevoie de cineva mai puternic decât el.

- **Idiotule! se răsti Bryce la imaginea în care apăreau Pelias şi Theia, aplecaţi peste o masă plină de hărţi stelare. De fapt, amândoi aţi fost nişte idioţi nenorociţi!**

Iar după toate acele căutări,

cineva a răspuns, în sfârşit. Un Daglan care îşi folosise armata de mistici ca să cerceteze galaxii întregi, în căutarea lumii noastre. Daglanul i-a promis lui Pelias orice recompensă, dacă acesta din urmă ar fi determinat-o pe mama să folosească Tezaurul Groazei ca să deschidă un portal spre lumea indicată de el.

Lângă ea, Nesta plescăi din limbă, dezgustată.

Mama nu s-a îndoit de Pelias, complicele şi aliatul ei, atunci când acesta i-a cerut să folosească Cornul şi Harpa pentru a deschide o poartă spre lumea respectivă. Nu s-a întrebat prin ce mijloace şi din ce motiv aflase el că această insulă, casa noastră învăluită în negură, era cel mai bun loc în care ea putea să facă asta. Pur şi simplu, mama i-a adunat pe toţi supuşii noştri care se declaraseră dispuşi să cucerească şi să colonizeze... şi a deschis poarta.

într-o încăpere, în încăperea *aceea,* dacă era să se ia după steaua în opt colţuri de pe podea – deşi gravurile ce înfăţişau lumea celestă încă nu fuseseră adăugate –, lângă un tânăr bărbat Fee cu păr roşcat, care aducea alarmant de mult cu tatăl

lui Bryce, îşi făcură apariţia Helena şi Silene, mai în vârstă şi frumoase, dar, cu toate astea, tinere si... deşirate.

Adolescente.

în centrul încăperii se deschise o Poartă spre un pământ însorit, plin de verdeaţă. Iar acolo, înconjurat de acea vegetaţie luxuriantă, aşteptându- i, era...

- **O, la naiba! strigă Bryce, simţind cum i se usca gura. Rigelus!**

Adolescentul Fee, care părea cam de o vârstă cu

Helena si cu Silene, îi zâmbi Theiei. O salută.

> [1]

Mama nu l-a recunoscut pe inamic, care, afişând o mină prietenoasă, /-a chemat pe ea şi pe ceilalţi, îndemnându-i să treacă prin portal Dacă a ezitat cumva atunci când a aflat că lumea goală ce îi fusese făgăduită era, de fapt, populată, 5-a liniştit în momentul în care străinul a pretins a fi Fee, separat cu mult timp în urmă de lumea noastră de către Daglani, pe care a pretins că el şi ai lui îi alungaseră, la rândul lor. Şi a mai pretins că aşteptaseră cu toţii amar de vreme ca poporul nostru să fie reîntregit.

După doar câteva cuvinte rostite de acel Daglan, îndoielile mamei s-au risipit, iar exodul nostru spre Midgard a început.

Şiruri lungi de Fee trecură prin încăpere, prin portal, în Midgard.

Lui Bryce i se facu rău.

- S-a dat pe mâna Asterilor! Le-a dus plocon Tezaurul!

- Neghioaba, mârâi Nesta, privind imaginea. O proastă flămândă de putere!

Dar dacă Theia deschisese uşa spre tărâmul acesta, dacă avea Cornul şi Harpa, oare de ce Asterii nu se năpustiseră numaidecât asupra ambelor? îşi doriseră lumea aceasta şi Tezaurul, iar Theia li le adusese, practic, pe amândouă. în plus, Asterii erau prea deştepţi, prea imorali ca să fi uitat de Corn şi de Harpă. Cu siguranţă că avuseseră un plan...

Slavă Mamei, regina era suficient de paranoică în privinţa oricărui aliat sau tovarăş nou, fie acesta Asteri sau de oricare alt soi, aşa că a ascuns Cornul şi Harpa. Mi-a spus că a creat un sac de neant şi că le-a dosit acolo. Numai ea putea să acceseze acel sac, numai ea putea să ia Cornul şi Harpa din adâncimile lui. Însă nu ştia că Pelias îi spusese deja Daglanului despre existenţa celor două obiecte magice. Iar mama habar nu avea că i se îngăduia să rămână în viaţă, chiar dacă doar pentru o vreme, ca Daglanii să îşi dea seama unde anume le ascunsese. Astfel încât
Pelias, la comanda lor, să poată afla de la ea acel secret.

Aşa cum mama nu a ştiut nici că... Daglanii aşteptaseră multă vreme ca ea să lase deschisă acea poartă către lumea noastră de baştină. însă erau răbdători. Mulţumiţi să îngăduie ca tot mai multe dintre forţele Theiei să vină în noua lume, lăsând-o neprotejată pe a ei. Mulţumiţi să aştepte până când aveau să îi câştige încrederea, ca să pună mâna pe Corn şi pe Harpă.

întreaga situaţie nu era decât o capcană, planificată să se desfăşoare pe parcursul câtorva luni de zile sau al câtorva ani, la sfârşitul cărora Daglanii să poată obţine Tezaurul de la Theia şi să poată da buzna înapoi în lumea noastră de baştină, revendicând-o din nou... A fost o capcană îndelungată, elegantă, a cărei putere distrugătoare avea să fie declanşată la momentul potrivit.

Şi, distraşi de frumuseţea noii noastre lumi, nu neam gândit că totul se dovedise a fi prea uşor. Prea simplu.

Midgardul era un pământ bogat. Plin de verdeaţă, de lumină şi de frumuseţe. Asemănător pământurilor noastre, cu o singură

excepţie uriaşă.

Amintirea lui Silene afişă o privelişte văzută din vârful unei stânci, aceea a unui câmp plin de creaturi. Unele înaripate, iar altele, fără aripi.

Nu eram singurele fiinţe care veniseră în lumea aceasta cu speranţa de a o revendica. Aveam să aflăm prea târziu că celelalte popoare fuseseră ademenite de Daglani sub pretexte asemănătoare, la fel de prietenoase. Şi că şi ele veniseră înarmate şi pregătite să lupte pentru pământurile acestea. Dar înainte să se pornească un conflict între noi toţi, am aflat că Midgardul era deja ocupat.

Theia şi Pelias, secondaţi de Helena şi de Silene, cu zeci de rânduri de războinici în urma lor, se aflau pe stâncă, cercetând pământul acoperit de vegetaţie, precum şi oraşul enorm, înconjurat de ziduri, de la orizont.

Lui Bryce i se tăie răsuflarea. Petrecuse ani întregi lucrând în compania cărţilor pierdute ale lui Parthos, ştiind că o civilizaţie umană măreaţă propăşise cândva între zidurile acelui oraş, dar iată acum, în faţa ei, dovada grandorii, a abilităţilor umane care existaseră pe Midgard. Şi a căror urmă fusese ştearsă cu desăvârşire.

Se încordă, cunoscând şi urând ceea ce avea să urmeze.

Pe Midgard am găsit oraşe ridicate de mâini omeneşti. Lumea aceasta fusese populată în mare parte de fiinţe umane, existând doar o mână de creaturi neobişnuite, ce trăiau destul de retrase. Pe harta lumilor, aceasta era doar o pată albă. Şi deţinea prea puţină magie, aşa că nu putea să se împotrivească puterii Daglanilor.

- Lua-v-ar naiba! şopti Bryce.

Nesta mârâi în semn de încuviinţare.

- Pată albă pe naiba! continuă să se revolte Bryce, strângând din pumni şi simţind cum o năpădea acea veche furie care clocotea de multă vreme înlăuntrul ei.

Totuşi, fiinţele umane nu au fost încântate de sosirea noastră.

în faţa zidurilor unui oraş fortificat, construit din piatră de culoare deschisă, făcea de pază o legiune de oameni care purtau armuri. Bryce nu voia să privească... Dar nu reuşi să îşi ia ochii de la acela imagini.

Mama mai avusese de-a face cu revolte ale oamenilor. Ştia ce era de făcut.

Acum se derulau imagini ale unor oameni care zăceau întinşi la pământ, măcelăriţi, nisipul de sub ei fiind îmbibat în sânge. Bryce prinse să tremure, cu maxilarul atât de încleştat, încât o durea. Atât de mulţi morţi, soldaţi şi civili deopotrivă! Adulţi şi...

o, pe toţi zeii, nu putea îndura să vadă cele mai mici dintre cadavre.

Azriel înjură straşnic, în şoaptă. Nesta răsufla sacadat.

Cu toate astea, Silene continuă să povestească cu voce monotonă, de parcă amintirea acelei nemiloase vărsări de sânge nu ar fi afectat-o deloc:

Ne-am mutat din oraş în oraş, punând stăpânire pe pământ după bunul nostru plac. Făcându-i pe oameni sclavii noştri. Punându-i să construiască pentru noi.

însă unii dintre ei s-au împotrivit, oraşele-stat ale lor unindu-se, aşa cum noi, Feele, ne uniserăm cândva împotriva stăpânilor noştri.

Bryce nu se însenină atunci când văzu şiruri de legiuni care purtau armuri de culoarea bronzului, precum şi falange aliniate împotriva Feelor învesmântate în armuri scânteietoare. Ştia cum se sfârşea povestea.

» >

Şi mai ştia că aceasta avea să fie ştearsă din istoria oficială.

Dar oare Aidas avusese habar de ceea ce făcuseră Theia, Helena, Silene şi Feele? Trebuia să fi ştiut; la urma urmei, o iubise pe Theia. Şi totuşi, avusese *îndrăzneala* să vorbească despre ea de parcă n-ar fi fost o ticăloasă ucigaşă. Să pomenească despre faptul că Bryce avea lumina ei ca despre un lucru bun.

Steaua aceea de pe pieptul ei… era lumina unui măcelar. Strămoasa ei.

Oare fusese trimisă aici ca să afle asta? îngrozitorul adevăr? Să afle că nu era urmaşa unei salvatoare curajoase, ci descendenta unei spiţe corupte moral?

Nu conta dacă asta fusese sau nu voinţa stelei…

Acum, când ştia, Bryce nu mai putea să uite.

Nu avea cum să ispăşească faptele strămoşilor ei.

Gândurile îi spintecară inima precum nişte cioburi de sticlă, aşa că, poate, ar fi plecat de acolo

chiar atunci, poate că i-ar fi spus memoriei lui Silene să se ducă naibii cu tot cu lecţia ei de

istorie, dar dacă acea istorie insuportabilă ar fi putut să îi ofere vreun indiciu despre cum să salveze viitorul Midgardului...?

Bryce continuă să asculte.

CAPITOLUL 20

Stând la marginea ringului, Ithan îşi dădu seama că nu putea să se mişte.

Iată-l pretându-se la aşa ceva! La această înjosire supremă, la această trădare a tot ce era el ca persoană, ca lup...

De partea cealaltă a ringului, Sigrid era atât de mică! Atât de slabă, de fragilă şi de *nouă* în lumea asta. în realitatea asta. Oare pentru aşa ceva o eliberase el din acvariu? Doar ca să sfârşească aici?

- începeţi! porunci Regina Viperă.

Flynn, Dec şi Tharion stăteau pe margine, abia reuşind să îşi stăpânească furia.

Tharion avusese dreptate. Fusese atât de neghiob să se încurce astfel cu Regina Viperă, să creadă că totul avea să fie uşor, că trebuia doar să verse puţin sânge şi, poate, să îndure câteva arsuri...

Iar acum, din cauza asta, Ariadne fusese dată la schimb. Nu o cunoştea pe femela dragon prea îndeaproape, dar nenorocul ei era o povară pe care tot el avea să o poarte.

- Am spus *să începeţil* se răsti Regina Viperă.

Ithan o privi pe Sigrid în ochii ei de un căprui-deschis.

Alfa. Fendyr. Primul. Cu asta avea să se confrunte. Toate lucrurile în faţa cărora se plecase, pentru care luptase...

Ithan nu îşi îngădui să se gândească. Nu îşi anunţă mişcările. Se năpusti asupra adversarei lui înainte să fie tentat să bată în retragere din faţa acestui hău îngrozitor...

Dădu să îi tragă un pumn în faţă lui Sigrid, iar ea se feri cu o viteză surprinzătoare. Viteza unui Alfa.

Ithan o atacă din nou, iar ea se feri încă o dată, acţionând doar din instinct.

Apoi Sigrid se năpusti asupra lui, mişcându-şi mâinile cu ghearele scoase.

Ithan fu şocat la vederea ghearelor, scoase cu atâta rapiditate. Rămase ţintuit locului... o clipă prea mult.

Sigrid îl lovi cu ghearele peste coaste şi o durere ascuţită îl arse precum acidul...

Ithan sări într-o parte, în timp ce Flynn înjură. Pipăindu-şi coastele, se alese cu degetele pătate de sânge cald.

Analiză situaţia cu mai multă claritate. Cu mai mult calm. Chiar se luptau: lup contra lup. Alfa contra... orice ar fi fost el. Un lup fără haită.

Ithan se năpusti din nou asupra ei, lovind în jos...

Nimeri cu pumnul în abdomenul cel moale al lui Sigrid, dar aceasta nu se prăbuşi la pământ, ci se răsuci şi îl lovi cu cotul direct în nas. Nu era o manevră elegantă, dar era isteaţă. Se auzi un pârâit de oase şi îi dădu sângele, după care simţi gheare pe faţă...

Se împletici din nou în spate. La naiba, ea încercase să îi scoată naibii *ochiil* Ithan o placă, izbind-o de pământ.

- Holstrom! strigă Tharion, iar Ithan nu îşi dădu seama dacă tritonul voia să îl avertizeze sau să îl mustre.

însă nu apucă să se gândească la asta, fiindcă Sigrid îşi înfipse ghearele în umărul lui. Ithan se trase în spate, răcnind, iar apoi îşi scoase ghearele ei din carne.

Sigrid îşi strânse picioarele, după care *îl lovi.* El o apucă de glezne, dar fu prea târziu. Sigrid îl nimeri cu picioarele în stomac, iar Ithan fu propulsat în spate...

Se lovi de cealaltă parte a ringului, cu o bufnitură care îi răsună în oase.

Ruşinat, Tharion privea masacrul care se derula în faţa lui.

Merita să fie aici, în locul acesta, cu Regina Viperă, nu să fie eliberat, să se lupte cineva pentru el.

Ariadne. Numele ei răsună înlăuntrul lui.

Vândută sau dată la schimb, ce naiba o mai fi însemnat şi asta. Din cauza lui. Se părea că din cauza a ceea ce îi spusese el.

Toate lucrurile de care se atingea se duceau pe apa sâmbetei.

- Nu se va sfârşi cu bine, murmură Flynn. Iar dacă va câştiga Ithan...

Indiferent de starea în care avea să fie Sigrid, nu aveau să poată pleca în seara aceea.

Totuşi, în pofida ruşinii, Tharion fu nevoit să admită că lupoaica se lupta mai bine decât se aşteptase. Dezordonat şi neantrenat, da, dar nu se lăsa mai prejos de adversarul ei. Nu se dădea bătută.

O adevărată Afla. Fără teamă şi îndrăzneaţă.

Ea şi Ithan se rostogoliră pe pământ, cu ghearele scoase şi făcând sângele să ţâşnească...

Ithan încasă o lovitură în maxilar, care îi lăsă pielea sfârtecată. Sigrid părea dornică să îl sfârtece în bucăţi.

- O, pe Solas! bombăni Flynn, plin de compasiune, frecându-şi maxilarul.

Tharion îşi înfipse unghiile în palme, până la sânge.

Nu putea să privească lupta asta. Nu putea să lase să se întâmple aşa ceva. Nu pentru el... nici măcar pentru libertatea lui.

Sigrid lovi din nou, iar Ithan se rostogoli într-o parte, scăpând de furia ei ca prin urechile acului, însă lupoaica se năpusti asupra lui într-o clipă, nimerindu-l cu ghearele în coapse. în momentul în care Flynn dădu să sară în arenă, Holstrom scoase un răcnet de durere.

Tharion îl apucă pe lordul Feelor, ţinându-l cu degetele

încleştate.

- **Uşurel, murmură el. E bine.**

O minciună sfruntată. Nici Ithan, nici Sigrid nu erau bine. Ba dimpotrivă.

Flynn se zbătu, scăpând din strânsoarea lui Tharion şi întorcându-se spre Regina Viperă.

- **Asta trebuie să se încheie *acuml***

- **Se va încheia atunci când voi porunci eu, spuse din tribună, cu voce tărăgănată, conducătoarea**
Pieţei de Carne.

>

Tharion încremeni, dar mai avu puterea să spună:

- **Se încheie doar după ce cineva e făcut knockout.**

- **Se încheie după ce unul dintre ei va fi în drum spre Cantonul Oaselor, îl contrazise Regina Viperă, scoţându-şi telefonul şi făcându-le o poză lupilor însângeraţi, care se încăierau în ring.**

O luptă până la moarte.

Tharion spuse, cu voce sugrumată:

- **Holstrom nu va...**
- **Mai vedem, mormăi Regina Viperă.**

Ithan scoase un mârâit care îl făcu pe Tharion să se întoarcă spre arenă. Judecând după furia care îi scânteia în ochi în timp ce se feri de un alt atac al lui Sigrid, lupul auzise totul.

- **Te rog, lasă-mă să îi iau locul moştenitoarei Fendyr..., îi spuse Tharion lui Vipe.**
- **Ajunge, peşte! se răsti Regina Viperă, vârându- şi telefonul în buzunarul salopetei aurii.**

Poate că Tharion ar fi implorat-o, dacă Ithan nu iar fi strigat, gâfâind:

- **S-a isprăvit, Tharion!**

Holstrom era din nou în picioare, dându-i târcoale lui Sigrid, iar sângele îi curgea peste tot din trupul sfârtecat. Abia dacă îşi atinsese adversara.

Tharion ştia că lupul nu avea să o vatăme în nici un fel. Că nu avea să o rănească pe femela asta care suferise atât de mult... Holstrom nu ar fi făcut aşa ceva pentru nimic în lume.

Sufocat de valul de furie care îi năpădise corpul precum revărsarea unei mări învolburate, înecându- 1, Tharion nu reuşi să tragă aer în

piept. La naiba, avea să o ucidă pe Regina Viperă pentru că îi obligase pe prietenii lui să treacă prin asta! Chiar dacă trebuia doar să se uite în oglindă ca să găsească persoana vinovată de situaţia încurcată în care se aflau.

Sigrid spintecă din nou văzduhul cu ghearele, iar Ithan se feri, aplecându-se cu o eleganţă atletică.

Lupoaica îl atacă, plină de forţă şi sigură pe sine, iar Tharion îşi dădu seama că ea acţiona astfel din pur instinct. Lovitură, pumn, eschivă...

Nu era doar o moştenitoare a spiţei Fendyr, ci *era* însăşi spiţa Fendyr, în cea mai puternică formă a ei.

Era limpede că Ithan abia reuşea să se ferească de fiecare lovitură. Avea sânge la gură şi pe dinţi. Ochii căprui îi străluceau puternic, plini de furie. Nu faţă de lupoaica ce îl ataca, ci faţă de regină, adică faţă de cea care îi adusese într-o astfel de situaţie.

- Fir-ar! Fir-ar! Fir-ar! scandă Flynn, trăgându-se de păr.

Nemaiavând unde să se retragă, Ithan se lovi cu spatele de frânghiile împrejmuitoare, în timp ce Sigrid îi dădu un pumn puternic în faţă.

Lui Tharion i se întoarse stomacul pe dos. Făceau toate astea pentru *el*, iar el era cel mai mare ratat de pe planetă...

însă în tot acest timp, Ithan îşi aşteptase rândul. La un moment dat, se feri, după care îşi înfipse ghearele în stomacul moştenitoarei Fendyr.

Sigrid urlă, împleticindu-se în spate, iar apoi căzu în genunchi.

Ithan se opri, gâfâind din greu. Cu chipul impasibil, se îndreptă spre femela care se ţinea de stomacul ce îi sângera. Fusese o lovitură puternică, însă nu fatală. Ghearele lui scânteiau în vârfurile degetelor.

Lui Tharion i se tăie răsuflarea în clipa în care Ithan îşi ridică mâna ca să dea lovitura finală.

Silene îşi continuă povestirea cu o voce la fel de egală şi de impasibilă. O nemuritoare plictisită, recitând sec o istorie a suferinţei altora.

Continuam să ne războim cu oamenii, când

uşa dintre lumi s-a deschis din nou. Mai multe Fee şi-au făcut apariţia, venind, de data aceasta, dintr-o altă lume.

Pe poartă intrară nişte creaturi înalte şi frumoase. Văzându-le, Bryce simţi cum i se risipeau furia şi disperarea.

Fee dintr-o altă lume... Dar semănau atât de bine cu cele din locul acesta! Cum de era cu putinţă? Să fi fost vorba despre vreo altă străveche cucerire a Asterilor? Despre vreun alt loc pe care ei să îl fi colonizat şi pe care, în cele din urmă, să îl fi pierdut?

Erau Fee ca şi noi, dar nu chiar ca noi. Forma urechilor; eleganţa şi puterea erau identice, dar cu toţii erau metamorfi, adică se puteau preschimba într-un animal. Şi cu toţii, chiar şi în forma lor umanoidă, aveau dinţi lungi, ca de câine.

Iată o enigmă îndeajuns de mare pentru ca mama să se oprească din a-i aţâţa pe toţi la război. Acum pe planetă erau două tipuri de Fee. Din două lumi îndepărtate şi care, aparent, nu aveau nici o legătură una cu cealaltă. Aceste Fee noi purtau în ele magia elementară, îndeajuns de puternică pentru ca Pelias să fie îngrijorat din pricina lor. Erau mai agresive, mai sălbatice decât Feele pe care le ştiam. Şi îi dădeau socoteală numai lui Rigelus.

De fapt, se părea că îl cunoşteau de multă vreme.

Mama a intrat curând la bănuieli cum că gazda noastră nu era chiar atât de binevoitoare precum pretindea. Dar până să afle cât de mult se înşelase în privinţa lui Rigelus, a fost deja prea târziu.

- Nu mai spune, mârâi Nesta pe un ton dezgustat, iar Bryce reuşi doar să dea din cap în semn că era de aceeaşi părere.

Mama avea încredere doar în noi. Poate că, la un moment dat, avusese încredere şi în Pelias, însă acesta se dedase cu prea multă nerăbdare plăcerilor din lumea aceasta nouă, susţinut chiar de Rigelus.

Printr-o perdea, îl zăriră pe Pelias aruncând cadavrul unei femei într-un râu de lângă o vilă construită din piatră albă. Trupul femeii, despuiat, era plin de urme de lovituri.

Bryce mai că nu căzu în genunchi în clipa în care văzu cum leşul acela învineţit pluti pe apă şi apoi se scufundă în undele limpezi ale râului. Pelias era deja plecat de multă vreme.

- Ce tupeu au! spuse Nesta, scrâşnind din dinţi. Au ucis copii în oraşele acelea ale oamenilor!

- Se întâmplă şi astăzi, îi dezvălui Bryce, cu voce răguşită. Oamenii sunt aruncaţi în tomberoane după ce Vanirii i-au torturat şi i-au ucis. Se întâmplă zilnic în Midgard, iar totul a început din pricina ticălosului *aceluia*, adăugă ea, arătând cu degetul spre imaginile generate de amintirea lui Silene. Din pricina lui, a Theiei şi a tuturor celorlalţi monştri!

Ar fi răbufnit de tot, incapabilă să îşi mai domolească furia, dar reuşi să se stăpânească fiindcă Silene îşi continuă povestea.

În cele din urmă, mama a vrut să descopere adevărul iar pentru asta a avut încredere doar în mine şi în Helena. Ştia că am fi putut să îi fim foarte utile, deoarece purtam în noi şi umbre, şi lumina stelară.

Helena şi Silene se strecurară prin întunericul dintr-un măreţ palat de cristal, coborând pe o scară
în spirală, făurită în întregime din cristal.

- E palatul Asterilor, le şopti Bryce lui Azriel şi Nestei. Din Oraşul Etern.

Eu şi sora mea am stat ascunse vreme de o lună în fortăreaţa inamicului, preschimbate, la rândul nostru, în nişte umbre. Până să ne întoarcem la mama, descoperiserăm adevărul îngrozitor: de fapt, Rigelus şi tovarăşii lui nu erau Fee, ci paraziţi care cucereau lume după lume, hrănindu-se cu magia şi cu vieţile cetăţenilor acelor lumi. Erau Daglani, care îşi foloseau acum adevăratul nume: Asteri.

După ce i-am spus totul mamei, ea ne-a povestit despre ceea ce se întâmplase cu mult timp în urmă. Ne-a dezvăluit tot ce făcuse începând de atunci. Dar, oricât de îngrozite şi de furioase am fost din pricina a ceea ce îi făcuse ea tatălui nostru, mama nu a pierdut vremea cerându-şi iertare pentru trecut, ci ne-a spus că dacă fuseserăm, într-adevăr, prinse în capcana unui inamic, trebuia să îl înfrângem.

Bryce îşi puse mâna pe cicatricea în formă de stea de pe piept, strângând în pumn ţesătura tricoului. Oare ar fi putut să scoată, să înlăture legătura cu acei doi ticăloşi făţarnici, să se rupă pentru totdeauna de ea?

Mama păstrase acea hartă stelară pe care Daglanii o adnotaseră cu mult timp în urmă. Iar o lume de pe ea i-a atras atenţia, o lume care, la fel ca a noastră, îi alungase cândva pe Daglani.

într-un dormitor amenajat cu grijă, Tfieia şedea la un birou, alături de fiicele ei. Regina flutură din mână. Invocate din sacul acela de neant, Harpa şi Cornul îşi făcură apariţia pe birou, prinzând să strălucească alături de Sabia Stelară şi de pumnal.

Theia înclină din cap de parcă ar fi luat o decizie, iar apoi începu să cânte la Corn şi la Harpă. Magia celor două obiecte făcu să se deschidă între lumi un portal învolburat, care apoi se solidifică. Era o arcadă ce ducea către nicăieri. în faţa reginei stătea acum un bărbat arătos, cu păr bălai şi cu ochi albaştri ca safirul.

Bryce icni.

Atunci când mama a deschis portalul către lumea lui, Prinţul Aidas i-a pus o singură întrebare:

- Aşadar, ai venit să ceri ajutorul Helului?

Hunt se înfioră în timp ce Baxian vomita sânge, carne şi oase pe podeaua de sub ei, iar mirosul...

Ruhn gâfâia, tremura, însă nici gând să îl roage pe Copoi să se oprească.

- încă puţin, spuse Baxian, gâfâind de zor, iar, la vederea sângelui care i se prelingea pe bărbie, lui Hunt i se întoarse stomacul pe dos. încă două muşcături şi se rupe de tot!

Ruhn scânci, dar dădu din cap cu îndârjire, în semn de încuviinţare. El şi Baxian se legănară unul spre celălalt, încrucişându-şi picioarele, iar Baxian îl muşcă din nou, fără nici un avertisment. Nu aveau timp de pierdut.

Hunt ignoră sunetele. Mirosurile. Bryce, viitorul lui şi copiii aceia frumoşi – iată imaginea de care se agăţă, în schimb. Scopul era să evadeze... să supravieţuiască. Scopul era Bryce.

Chiar dacă nu ştia cum să dea din nou ochii cu

ea după ce eşuase în a-i proteja de soarta asta. După ce fusese de acord să îşi lase prietenii să facă acel pas fatal. Nu ştia cum avea să o mai privească în ochi pe Bryce.

Ruhn scoase un urlet înăbuşit, iar Baxian vomită din nou, fără să dea drumul încheieturii mâinii lui Ruhn, gata să renunţe la întregul plan.

La naiba, ajunseseră prea departe ca să se oprească acum! Aşa că Hunt spuse, cu vocea aceea dură şi pe tonul acela rece şi impasibil al lui Umbra Mortis, întocmai cum îi spusese Ruhn că aveau nevoie să facă:

- Din nou, Baxian!

- Te rog, gemu Ruhn, ceea ce nu însemna că îl ruga pe Baxian să se oprească, ci, dimpotrivă, să se grăbească şi să termine odată cu asta.

- *Din nou!* îi porunci Umbra Mortis lui Baxian.

Acesta din urmă îndeplinea o astfel de sarcină cumplită în locul lui Hunt, pentru ca Umbra Mortis să nu fie nevoit să o îndure...

Copoiul se aplecă în faţă şi muşcă apăsat, *ronţăind.*

Ruhn urlă, zbătându-se sălbatic.

Hunt nu ştia încotro să se uite mai întâi. La Baxian, care scuipa sânge şi carne pe pietrele de sub el. La mâna şi o parte din încheietura încă ataşate de lanţ, sau la Ruhn, posesorul lor, care se legăna spre raft, plângând printre dinţi din pricina greutăţii ce îi apăsa acum pe un singur braţ, şi care îşi întindea picioarele...

Hunt îşi ridică picioarele şi *se împinse*, iar Ruhn atinse partea de sus a vătraiului cu degetele de la picioare.

- Mai tare! tună Hunt.

Avea să devină Umbra Mortis, avea să devină din nou afurisitul ăla de monstru, dacă asta însemna că prietenii lui ar fi avut o şansă să supravieţuiască...

Ruhn se legănă spre Hunt, împroşcând cu sânge peste tot, iar Hunt se pregăti şi apoi îl lovi din nou. Prinţul atinse din nou vătraiul de fier cu degetele de la picioare. îl apucă şi se trase îndărăt, luând vătraiul cu el.

Ruhn se opri, bălăngănindu-se într-un singur braţ.

întrebându-se cum naiba avea să se tragă Ruhn în sus cu *un singur* braţ în loc de două, Hunt începu să se legene spre el. Dacă ar fi putut să îşi folosească picioarele ca să îl ajute pe Ruhn să se răsucească...

- Ce acrobaţii! spuse tărăgănat, din prag, o voce masculină cunoscută. Şi câtă hotărâre!

O groază rece îl umplu pe Hunt în timp ce Rigelus se apropie de ei, însoţit de Pollux şi de Hawk.

Ithan gâfâia deasupra lui Sigrid, cu ghearele ridicate. Moştenitoarea Fendyr era albă la faţă de durere şi continua să se ţină cu mâinile de coastele însângerate.

- Ucide-o, Holstrom! mârâi Regina Viperă din tribune, ridicându-se pe picioare în unduiri aurii. Şi s-a isprăvit, adăugă ea.

Regina Viperă voise ca el să ajungă în acest punct de cotitură, o reală *distracţie:* să hotărască dacă să îşi salveze prietenii, să îi salveze pe Athalar, pe Ruhn şi, posibil, pe Bryce... sau pe Sigrid, care însemna însuşi viitorul spiţei Fendyr. O alternativă a lui Sabine.

De pe podea, Sigrid îşi ridică capul şi îl privi. Din nas îi curgea sânge.

El îi făcuse asta. Nu se mai simţise niciodată atât de murdar, de nedemn ca atunci când îşi înfipse ghearele în stomacul ei.

Dar Sigrid spuse, arătându-şi dinţii plini de sânge:

- Nu ţi-am mulţumit niciodată.

Lumea întreagă se opri. Regina Viperă dispăru cu totul pentru Ithan.

- Pentru ce anume? întrebă el, gâfâind.

- Pentru că m-ai scos de acolo, răspunse ea, aruncându-i o privire plină de încredere, de tristeţe...

Fă-ţi fratele mândru!

Dacă fratele lui, Connor, ar fi fost aici...

Ithan îşi coborî ghearele. Se întoarse încet spre Regina Viperă, al cărei chip era crispat de nemulţumire.

- Să te ia naiba, cu tot cu învoiala asta! răcni el Dacă nu ne laşi...

Sigrid atacă.

O încercare mârşavă, crudă, de a-i sfârteca gâtul. Ithan abia reuşi să blocheze lovitura, iar ghearele lui

Sigrid i se înfipseră în antebraţ, provocându-i o durere arzătoare.

- O Fendyr până în măduva oaselor! spuse Regina Viperă pe un ton aprobator.

Nu era un compliment. Ithan îşi smuci braţul, sfârtecându-şi carnea şi răsuflând întretăiat, copleşit de durere...

Sigrid încerca sa îl nimerească din nou in gat şi, nereuşind, o luă de la capăt. îl izbi de frânghii cu o forţă pe care doar o Alfa Fendyr putea să o aibă. în timp ce ricoşă, îndreptându-se direct spre lupoaică, Ithan îşi văzu moartea. Era întipărită în privirea lui Sigrid.

Avea să îl ucidă. Poate că el o scosese din acvariu, dar ea era, mai presus de orice, o Alfa.

Iar lupii Alfa nu pierdeau. Nu în faţa unor lupi inferiori lor.

Fă-ţi fratele mândru!

Acestea fură singurele cuvinte care îi răsunară în minte în timp ce plutea prin aer. Da, văzuse privirea din ochii lui Sigrid, dominaţia înnăscută, primitivă, ultimativă din ei. O astfel de alcătuire lăuntrică era incompatibilă cu mila.

El ştia de ce nu îi ceruse lupoaicei să o ucidă de tot pe Sabine. De ce nu îi ceruse să împrăştie cenuşa adversarei şi să îşi revendice locul de Prim Aparent.

Ştia şi ura asta. Se ura pe sine. Dar nu îndeajuns de mult încât să se abţină de la a o lovi.

Fă-ţi fratele mândru!

Ithan dădu să îi tragă un pumn în umăr, o lovitură care ar fi făcut-o să cadă în genunchi.

Dar Sigrid era rapidă... prea rapidă. Iar ea încă nu înţelegea cât de iute putea să se mişte.

Nici Ithan nu înţelegea.

în clipa asta el îi ţintea

umărul cu ghearele, iar în următoarea, ea reuşea să se mute la dreapta, cu gândul de a evita lovitura...

Ithan văzu scena cu încetinitorul, de parcă altcineva, un alt lup, ar fi fost prins în arenă.

în clipa asta, Sigrid se ferea, atât de iute încât Ithan nu apucă să îşi tragă ghearele înapoi, iar în clipa următoare el încremeni, făcând ochii mari de şoc şi de durere.

Nu, el nu îi străpunsese umărul cu ghearele.

Ci ghearele lui îi tăiară gâtul.

CAPITOLUL 21

Aidas era un Prinţ al Helului, continuă Silene.

Lui Bryce i se tăie răsuflarea.

Folosind săruri de invocare rare, care facilitau comunicarea dintre lumi, iscoadele lui din Midgard îl ţinuseră la curent, din moment ce Asterii nu reuşiseră să cucerească planeta lui. De atunci, Aidas îşi luase sarcina de a-i vâna pe Asteri. Pentru ca răul pe care îl întruchipau să nu mai triumfe vreodată. în lumea lui sau în oricare alta.

Cumva, Helul era forţa *binelui* în toată această poveste. Cum de reuşise Aidas să ignore atrocităţile săvârşite de Theia? Ba, mai mult de-atât, să o iubească? Nu avea sens. Doar dacă Aidas nu era cumva, ca şi Theia, un ipocrit ucigaş...

Mama şi Aidas au vorbit ore întregi prin portal, nici unul dintre ei neîndrăznind să treacă în lumea celuilalt. Au făcut planuri multe zile după aceea, în secret.

Curând, ne-am dat seama că aveam nevoie de mai mulţi soldaţi. De orice Fee care ne era loială

nouă... şi de fiinţele umane. Chiar şi de duşmanii pe care mama îi măcelărise şi înrobise. Ultima lor fortăreaţă se afla la Parthos, unde toţi erudiţii şi gânditorii se ascunseseră în marea bibliotecă. Aşa că am mers la Parthos, disipându-ne în întuneric.

- De necrezut! strigă Nesta, furioasă.

Oraşul de piatră albă se înălţă ca un vis, aşezat într-o deltă întinsă, cu solul negru. Parthos.

Era mai frumos decât orice oraş care exista în prezent pe Midgard, cu turnuri şi cu coloane elegante, cu obeliscuri masive în pieţe, cu fântâni scânteietoare, cu reţele complexe de apeducte şi cu fiinţe umane care hoinăreau pe străzi în pace şi linişte, fără teamă.

La marginea oraşului, cu vedere la mlaştinile dinspre nord, se afla o clădire masivă, cu coloane... Ba nu, un complex de clădiri.

Biblioteca din Parthos.

Nu fusese doar un loc în care să se păstreze cărţi. Complexul adăpostise mai multe facultăţi dedicate diverselor domenii de studiu, cum ar fi artele, ştiinţele, matematica, filosofia, precum şi colecţia vastă de cărţi, un tezaur de învăţături ce acopereau o perioadă de mii de ani.

Pe Bryce o duru inima în momentul în care văzu edificiul... aşa cum fusese cândva. Atunci când văzu ce se pierduse.

într-o îmbulzeală din mijlocul unui amfiteatru situat în centrul complexului, o mulţime de Fee şi de oameni se certau de zor, arătând cu degetul şi ţipând.

Silene spuse:

Întâlnirea nu a decurs bine, însă mama a rămas de neclintit. Le-a explicat tuturor ce anume aflase. De fapt, ea s-a referit la lucruri pe care fiinţele umane le ştiau de multă vreme, deşi nu cunoscuseră detaliile.

Taberele care se certau sfârşiră prin a se aşeza încetul cu încetul pe băncile de piatră, ascultând-o în tăcere pe Theia.

Iar după ce ea a terminat de vorbit, fiinţele umane ne-au dezvăluit ce descoperiseră – un lucru care ne-a arătat că eram sortiţi pieirii.

în timp ce o femeie se desprinse din mulţime, Bryce îşi aminti să respire, să îşi păstreze

calmul...

Deoarece sunt nişte paraziţi, Asterii infectaseră apa pe care o consumam. Otrăviseră lacurile, pâraiele şi oceanele. Otrava ne pătrunsese în corpuri, pervertindu-ne magia.

Pe toţi zeii!

Asterii au creat un ritual al majoratului pentru toate creaturile magice care pătrundeau în Midgard, precum şi pentru urmaşii lor. În cadrul ritualului, din corpurile subiecţilor se extrăgea o mare doză de magie, care ieşea la suprafaţă precum o explozie şi care apoi era îmbuteliată şi oferită drept hrană Asterilor. Acea doză era mai consistentă, mai concentrată decât sâmburii de putere pe care îi obţinuseră de la noi ani de zile, în cadrul Zeciuielii. Asterii au făcut ca acest ritual să pară o experienţă aproape religioasă, au pretins că era o metodă de a colecta energie pentru rezervele de combustibil şi s-au hrănit cu ea de atunci încolo.

- Saltul, şopti Bryce, încremenind de groază.

Simţi că Nesta şi Azriel o priveau, însă nu reuşi să îşi desprindă mintea de acea amintire cumplită.

Dacă vreun ins înzestrat cu puteri magice opta să nu treacă prin ritual, infecţia din sângele lui avea să îl secătuiască până când se ofilea de tot... la fel ca fiinţele umane. Iar lumea avea să creadă că asta i se întâmpla din pricina vârstei înaintate. Au fost răspândite minciuni cum că ar fi fost periculos să treci prin ritual în oricare alt loc decât într-unul dintre punctele de recoltare ale Asterilor, unde puterea era captată şi redirecţionată către ei, către oraşele şi tehnologia lor.

Bryce simţi că era pe punctul de a i se face rău.

Ascendentul pe care îl aveau Asterii asupra celor din lumea ei nu se baza doar pe supremaţie militară şi magică. Paraziţii aceia se asiguraseră că îi *deţineau* pe toţi, însăşi puterea lor. Tirania lor pătrunsese, ca un vierme, în sângele fiecărei fiinţe de pe Midgard.

Asta aflaseră fiinţele umane, Asterilor nepâsându- le de răspândirea unor astfel de informaţii printre oameni, întrucât, /mă lipsiţi de

puteri magice, aceştia din urmă nu erau afectaţi de infecţia răspândită în apă. Aşa că oamenii au privit, mir-o facere p/mă de superioritate, cam noi, asupritorii lor neînduplecaţi, am devenit, /ară să ştim, asupriţi. Cu o singură sorbitură de apă din această lume, /e-am aparţinut Daglanilor. Procesul nu putea fi inversat.

De disperare, aproape că am capitulat pe loc.

în sfârşit, Bryce putea să se conecteze la acea poveste. Până atunci, îşi ieşise întrucâtva din trup, parcă ascultând de la depărtare ultimele acte ale acestei nenorocite de istorisiri.

Însă am sfârşit prin a le convinge pe fiinţele umane să aibă încredere în noi, /ar mama a început să ia legătura cu unele dintre Feele care ne urmaseră pe Midgard. Cu cele în care spera că putea să aibă încredere.

În cele din urmă, ea a adunat zece mii de Fee dispuse să mârşăluiască, majoritatea provenind din ţinuturile noastre, cele ale asfinţitului. Iar în momentul în care mama a deschis întru totul uşa spre Hei, Aidas şi fraţii lui au adus cu ei cincizeci de mii de soldaţi.

Nu pot să descriu în cuvinte brutalitatea războiului. Vieţile pierdute, suferinţa şi teama. însă mama nu a cedat.

Asterii au trecut rapid la contraofensivă şi, înţelepţi, l-au pus pe Pelias la conducerea armatelor. El o cunoştea bine pe mama şi îi ştia tacticile.

Şi, chiar dacă armatele Helului au luptat cu mult curaj, iar soldaţii noştri, alături de ele, asta nu a fost de ajuns.

Nu am aflat niciodată cum au devenit iubiţi mama şi Prinţul Aidas. Ştiu doar că, deşi ne aflam în toiul războiului, nu am văzut-o niciodată pe mama atât de împăcată cu sine ca în acea perioadă. Fiindcă mam minunat într-o zi cum de avusesem norocul ca portalul să se deschidă chiar spre Aidas, ea mi-a spus că asta s-a întâmplat pentru că ei doi erau pereche – sufletele lor se găsiseră unul pe celălalt prin galaxii, creând o legătură în ziua aceea fatidică, de parcă legătura de împerechere dintre ei ar fi fost într-adevăr un lucru fizic. Atât de profundă era iubirea lor. Iar mama mi-a promis că, după încheierea războiului, aveam să mergem în Hei,

la Aidas. Nu pentru a domni, ci pentru a locui acolo. Mi-a mai făgăduit că, după război, avea să îşi petreacă restul existenţei ispăşindu-şi păcatele.

Nu a reuşit să îşi ţină acea promisiune.

- Ce păcat! spuse Nesta fără strop de milă.

însă Bryce nu îşi mai găsea deloc cuvintele. Se simţea copleşită de groază şi de disperare.

Am primit veşti de la inamic în toiul nopţii, chiar înainte ca acesta să atace: dacă ne predam, aveam să fim cruţaţi. Dacă luptam, aveam să fim măcelăriţi.

Ne aşezaserăm tabăra sus, pe munte, crezând că ninsorile aveau să ne protejeze, împiedicându-i pe inamici să avanseze spre noi. în schimb, ne-a fost frig şi foame şi abia dacă am avut timp să ne pregătim soldaţii. Aidas se întorsese în Hei, ca să facă noi recrutări, aşa că eu şi Helena ne petreceam noaptea doar cu mama, ceea ce se întâmpla rareori.

Helul n-a mai apucat să ne vină în ajutor. Mama nici măcar nu s-a sinchisit să încerce să deschidă un portal spre lumea lor. Forţele noastre de pe Midgard erau deja epuizate, iar noii recruţi aveau să se strângă doar peste câteva zile. Am implorat-o pe mama să deschidă portalul ca să primim măcar sprijinul prinţilor, însă ea a răspuns că asta nu ne-ar fi fost de prea mare ajutor. Că ceea ce urma să se întâmple în noaptea aceea era inevitabil.

- Neghioaba! spuse Nesta din nou, iar Bryce dădu mecanic din cap, în semn de încuviinţare.

Dar, în loc să ne ceară să luptăm, mama ne-a dat, mie şi surorii mele, o însărcinare esenţială.

Theia, plină de sânge, îi întinse Cornul Helenei şi o îmboldi pe Silene să ia Harpa şi pumnalul. Sabia Stelară o păstră ea.

Locul prin care veniserâm prima dată în lumea aceasta se afla în apropiere. Unul dintre motivele pentru care acum ne aşezaserăm tabăra acolo fusese ca mama să poată deschide din nou un portal şi recruta mai multe Fee care să lupte. Ea încă nu înţelegea prea multe despre

călătoria între lumi; bănuia că, în cazul în care ar fi deschis un portal într-un alt loc, acesta ar fi dus spre un alt loc din lumea noastră de baştină. Aşa că a mizat pe faptul că un portal deschis în punctul nostru de intrare în Midgard avea să ducă din nou spre curtea noastră domnească. Odată ajunsă acolo, ea avea să străbată tunelurile care săreau de la un teritoriu la altul şi să adune armate de Fee. Chiar dacă ştia că acestea i se mai împotriviseră şi că, probabil, aveau să o refuze sau chiar să o ucidă, nu avea alte opţiuni.

Nu a ştiut că, astfel, urma să îi facă jocul lui Rigelus, prin faptul că scosese Harpa şi Cornul din acel sac de neant şi că, după multă vreme, deschisese poarta din nou. Întrucât trupele ei se împuţinaseră atât de drastic, iar ea îşi consumase puterea, Rigelus ar fi profitat de momentul acela ca să sară dintr-o lume în cealaltă şi să o cucerească.

Însă ştiam suficient de multe despre cât de perfid era, ca să presupunem, chiar şi atunci, că poarta dintre lumi trebuia închisă pentru totdeauna.

- Cântaţi la Corn şi la Harpă şi plecaţi din lumea asta! ne-a poruncit mama.

Plecarea noastră avea să se petreacă la iuţeală, printr-o deschidere momentană a porţii, prea rapidă ca Rigelus să apuce să profite. Înainte ca el să prindă măcar de veste despre ceea ce făcuserăm, aveam să deschidem poarta şi să dispărem.

Theia le sărută pe frunte pe amândouă.

Mama ne-a avertizat că Pelias avea să vină după noi amândouă. Rigelus îl numise Prinţul Feelor, iar
Pelias avea să se folosească de noi pentru a-şi legitima domnia, intenţionând chiar şi să îşi zămislească urmaşii cu noi.

în pofida tuturor relelor pe care le făcuseră, a ticăloşiilor comise împotriva fiinţelor umane, Bryce tot simţi cum i se strângea pieptul de groază la gândul sorţii care le aştepta pe cele două surori.

Theia îşi trase fiicele aproape de ea şi emană o lumină stelară orbitoare. Şi, în spaţiul restrâns dintre trupurile lor, Bryce o văzu pe Theia

ciupind o coardă joasă de pe Harpă. Drept răspuns, din trupul Theiei ieşi o stea, una asemănătoare cu cea pe care Bryce putea să o scoată din pieptul ei. Acea stea se împărţi în trei sfere de lumină scânteietoare, una dintre ele plutind spre pieptul lui Silene, cealaltă, spre cel al Helenei, iar ultima, de parcă ar fi fost mama din care se născuseră celelalte două stele, se întoarse spre trupul Theiei.

Preţ de o clipă, străluciră toate trei. Până şi Grăitorul-de-Adevăr din mâna lui Silene păru înfăşurat de unduiri întunecate, precum un acompaniament sumbru al strălucirii săbiei Gwydion din mâna Theiei, a cărei lumină pulsa.

Mama ne-a dăruit protecţia pe care putea să o ofere magia de care dispunea, transferând-o din trupul ei, prin intermediul Harpei, în trupurile noastre. Un alt secret pe care îl aflase de la stăpânii ei de demult era acela că Harpa nu doar că îl putea face să călătorească prin lume cu viteza gândului pe cel care o ţinea în braţe, ci că putea şi să mute lucruri dintr-un loc într-altul, chiar şi magie de la un suflet la altul.

Theia ieşi din cort, ţinând în mână sabia Gwydion. Cu o eleganţă şi cu o siguranţă specifice Feelor, încălecă pe un magnific cal înaripat. în doar câteva clipe, ea se ridică în văzduh, plutind în noaptea care vuia de larma bătăliilor.

Bryce icni. Până acum, Silene nu le arătase creaturile care migraseră pe Midgard alături de Fee, dar iată-le apărând în imagini! Aşadar, pegaşii din basoreliefurile sculptate în tuneluri nu fuseseră doar iconografie religioasă. Iar acele creaturi trăiseră îndeajuns de mult pe Midgard încât să apară în cele mai timpurii lucrări de artă, ca, de pildă, în friza ce decora Baletul din Oraşul Semilunii. Probabil că pegaşii dispăruseră cu toţii, devenind doar un mit, precum şi o linie de jucării sclipicioase.

Iată un alt lucru frumos pe care îl distruseseră Theia şi fiicele ei.

în imaginile care continuau să se deruleze, Helena se întoarse spre Silene, cu ochii plini de panică.

Pentru a evada, merita să ne asumăm riscul întoarcerii în lumea noastră de baştină, chiar

dacă era posibil ca Feele de acolo să ne ucidă din pricina legăturii noastre cu Asterii, a nesăbuinţei de care dăduserăm dovadă punându-ne încrederea în ei.

Helena o apucă pe Silene de mână şi o trase spre capătul îndepărtat al taberei. Spre vârful înzăpezit din faţa lor, o arcadă naturală, de piatră. O poartă.

Dar oricât de repede am fi alergat, nu a fost îndeajuns de repede.

Dedesubt, Feele urcau muntele în goană. Nu inamicul gonea spre ele, ci chiar nişte membri ai curţii lor, care îşi dăduseră seama ce anume făceau Helena şi Silene. încă strălucind de la magia mamei lor, ambele prinţese stăteau pe versant, ca nişte semnale luminoase, argintii, în noapte. Mulţimea de Fee alerga spre ele, cu copii mici în braţe, înfofoliţi din pricina frigului.

Bryce nu reuşi să îndure această din urmă oroare. Dar se forţă să privească. în memoria acelor copii.

Nu ne-am oprit. Nici măcar pentru oamenii noştri.

Un val de ură o străbătu pe Bryce în clipa în care auzi vorbele lui Silene, o furie atât de violentă, încât ameninţa să o mistuie asemenea unei flăcări.

Helena îşi duse Cornul la buze, în timp ce Silene ciupi o coardă a Harpei. Unduiri de lumină cutremurătoare, orbitoare, umplură arcada care

apoi se înnegri, iar dincolo de ea apăru o încăpere de piatră, întunecată şi goală.

Atunci ne-au găsit lupii. Feele metamorfi, apropiindu-se din cealaltă parte a muntelui, dădură năvală prin zăpadă. Asterii îşi trimiseseră cei mai aprigi războinici ca să ne captureze. Iar dacă am fi lăsat deschisă poarta spre lumea

noastră de baştină, duşmanii aceştia ne-ar fi urmat. Aşa că a trebuit să închidem poarta.

în sinea ei, Bryce se minună de faptul că lupii, metamorfii... fuseseră cândva *Fee.* Atât de asemănători cu genul de Fee din care făcea parte ea,
si totuşi atât de diferiţi...

Silene vorbi din nou, iar în voce i se simţi, în

sfârşit, un strop de emoţie:

Am ridicat din nou Harpa, însă sora mea nu a sunat din Corn. Iar în clipa în care m-am întors...

Silene se opri, văzând-o pe Helena stând câţiva metri mai departe, cu faţa spre inamicul care înainta prin zăpadă şi prin văzduh. Spre poporul lor disperat, înnebunit, care urca versantul, implorându-le pentru viaţa copiilor lui.

Helena se uita la Feele care veneau în fugă şi la lupii care se apropiau. Se aplecă spre Silene şi ciupi coarda cea mai scurtă a Harpei pe care aceasta încă o ţinea în braţe, iar apoi îşi îmbrânci sora în spate.

Helena s-a folosit de Harpă ca să mă ajute să străbat distanţa rămasă până la arcadă.

Silene ateriză în zăpadă, la

câteva sute de metri depărtare de sora ei. Dedesubt, lupii se apropiau de Helena.

Sora mea nu privi în urmă, ci începu să coboare muntele în fugă, depărtându-se de trecătoare ca să tragă de timp în folosul meu. însă am mai aruncat o privire. La ea, la lupii care o urmăreau. Şi la mama noastră, aflată mai în josul muntelui, care se lupta cu Pelias, calul ei înaripat zăcând mort, lângă ea.

Pelias emană o explozie de putere, o putere cum nu mai văzusem vreodată la el.

Puterea aceea o lovi pe Theia... în plin.

Până şi cei care fugeau se opriră şi priviră în urmă, la silueta întinsă într-o băltoacă de sânge. La Pelias, care se opri şi ridică Sabia Stelară.

Cu o mişcare uşoară a mâinii, una aproape elegantă, el împlântă sabia în capul Theiei.

Atunci am avut de ales: să rămân şi să îmi răzbun mama, să lupt alături de sora mea... sau să supravieţuiesc. Să întorc spatele trecutului.

Silene sări prin portalul care ducea spre încăperea de dincolo, cântând, în tot acest timp, la Harpă.

Şi, în timp ce m-am rostogolit între lumi... s-a auzit Cornul.

Silene căzu, parcă la nesfârşit, în jos, iar apoi în lateral. Bocetul Cornului se întrerupse abrupt, iar Silene se trezi întinsă într-o poziţie stranie pe o podea de piatră, înconjurată de întuneric.

Era acasă.

Ea se ridică plângând, împleticindu-se şi împroşcând cu zăpadă în jur. Bryce nu simţi nici urmă de milă la vederea lacrimilor lui Silene.

Nu atât timp cât prin piatra zidurilor încă răzbătea ecoul ţipetelor. Poporul lui Silene ajunsese la trecătoare şi acum Feele loveau în

piatră, implorând să fie lăsate să treacă.

Silene îşi acoperi urechile şi se prăbuşi din nou pe podea, strângând Harpa la piept.

Un glas de bărbat răcni:

- *Mamă de Sus, deschide! Avem copii aici! Ia copiii!*

Bryce clătină din cap, amuţită de groază, în timp ce ţipetele şi implorările se estompară, pentru ca apoi să se oprească de tot, ca şi cum ar fi fost aspirate chiar de pietrele din locul acela, împreună cu zăpada ce se topea în jurul lui Silene.

- Laşa naibii, şopti Bryce în cele din urmă, cu voce frântă. *Iată* moştenirea ei...

O tăcerea grea se aşternu în încăpere, întreruptă doar de răsuflarea apăsată a lui Silene, în timp ce

îngenunche pe podea, strângând Harpa în braţe.

în clipa aceea aveam un singur gând. Că toate aceste cunoştinţe despre cele întâmplate aveau să piară odată cu mine. Că lumea mea de baştină avea să meargă înainte ca şi cum Feele care plecaseră pe Midgard nu existaseră niciodată, că totul avea să devină o poveste rostită în şoaptă în jurul focurilor de tabără, o legendă oarecare despre nişte fiinţe ce dispăruseră. Nu am putut să mă gândesc decât la modalitatea asta de a-mi proteja lumea din care proveneam. De a-mi ispăşi greşelile.

Prea puţin, prea târziu. Şi, desigur, Silene ar fi avut de beneficiat dacă îşi ascundea trecutul: dacă nu spunea nimănui cine era sau ce făcuseră ea şi familia ei, nu putea fi pedepsită pentru asta. Ce convenabil! Ce *nobil* din partea ei!

Silene cercetă locul în care stătea îngenuncheată. Dedesubtul ei se afla steaua în opt colţuri, situată în centrul încăperii. Singurul ornament.

Aşeză uşurel Harpa peste stea. în timp ce zăpada din părul ei încă se topea, se ridică şi îşi şterse lacrimile, iar apoi îşi adună magia, puterea pură, concentrată, a luminii ei. Aceasta tăie piatra aşa cum taie cuţitul untul cald... precum un laser.

Lumină care nu era doar lumină, ci lumină aşa cum îşi puteau folosi Asterii puterea.

Silene gravă pe podea planete, stele şi zei. O

hartă a cosmosului. A lumii pe care o părăsise. După ce termină, se întinse lângă Harpă, ghemuindu-se în jurul pumnalului pe care îl ţinea în teacă, la şold.

Ea îşi trecu degetele peste piatră, de parcă ar fi putut să îşi atingă cumva sora, aflată la stele distanţă. O sămânţă de lumină stelară începu să i se formeze în vârful degetului…

Imaginea se întunecă, iar apoi chipul lui Silene îşi facu din nou apariţia… mai în vârstă, mai ofilit. Ea privi în gol cu ochii ei limpezi, albaştri, şi spuse:

Puterea îmi slăbeşte. Sper că mi-am trăit viaţa cu înţelepciune. Ispăşind ticăloşiile, neghiobia şi dragostea mamei mele şi încercând să îndrept lucrurile. Am săpat aceste tuneluri, calea până aici, ca să existe un soi de înregistrare despre ceea ce am fost şi despre ceea ce am făcut. Dar mai întâi a trebuit să şterg toate aceste informaţii din memoria recentă.

Chipul i se estompă şi mai multe imagini îşi făcură apariţia. Un montaj mai rapid.

Silene se îndepărtă de Harpă, străbătând încăperile goale şi frumoase ale unui palat dăltuit într-un munte – în muntele *acela.*

Din moment ce dispăruserăm cu toţii, casa noastră a rămas goală, de parcă celelalte Fee ar fi considerat- o blestemată. Aşa că am blestemat-o cu adevărat. Am osândit-o întru totul.

Ea străbătu încăperi care, desigur, îi fuseseră cunoscute la un moment dat, oprindu-se de parcă sar fi pierdut în amintiri. Apoi flutură din mână şi culoare întregi fură izolate cu piatră naturală. încă o mişcare din mână şi nişte săli ale tronului, minunat împodobite, fură înghiţite de munte, până când rămaseră întregi doar pasajele cele de mai jos, temniţele şi încăperea din adâncuri.

În pofida eforturilor mele de a ascunde ceea ce fusese cândva locul acesta, prezenţa Harpei încă se simţea. O putere formidabilă şi străveche plutea în aer. A fost aşa cum ne-a avertizat mama pe când eram copile: răul

pândea mereu, chiar sub noi, aşteptând să ne înşface.

Aşa că am căutat alt monstru care să ascundă acest rău.

Sub un alt munte, mult spre sud, am găsit o fiinţă alcătuită din sânge, furie şi coşmaruri. Cândva un animal de companie al Asterilor, monstrul se ascundea de multă vreme, hrănindu-se cu fiinţe care făceau imprudenţa de a se aventura prin locurile bântuite de el. Folosindu-mă de pumnal şi de puterea mea, am pregătit o capcană şi, de îndată ce el a venit să adulmece, l-am înhăţat şi l-am târât aici. L-am închis într-una dintre celule şi am ridicat bariere magice în faţa uşii.

Am vânat monştri, rând pe rând, adunând ceea ce mai rămăsese din animalele de companie ale Daglanilor; până când o mare parte din încăperile cele de mai jos s-au umplut de ei. Până când casa mea, cândva frumoasă, a devenit o închisoare. Până când până şi pământul a fost atât de dezgustat de răul pe care îl adunasem aici, încât insulele s-au zbârcit şi pământul a devenit neroditor. Caii înaripaţi care nu plecaseră împreună cu mama pe Midgard, care zburaseră cândva prin văzduh şi care se jucaseră în valuri... au dispărut. Nu a mai rămas nici un suflet viu, cu excepţia monstruozităţilor din munte.

Bryce nu simţi nici urmă de milă sau de compasiune. Nu înghiţea balivernele pe care le îndruga Silene despre *binele comun.* Ea făcuse toate aceste lucruri ca să îşi acopere spatele, ca să se asigure că Feele din lumea aceasta nu aveau să afle vreodată cât de aproape fuseseră ea şi mama ei de a le osândi. Ca să nu afle că Silene şi Helena le osândiseră *de fapt* pe Feele din Midgard, închizându-le în afara portalului, împreună cu copiii lor. Dacă ar fi ţinut portalul deschis doar câteva secunde în plus, Silene ar fi putut să salveze zeci de vieţi. Dar nu o făcuse.

Aşa că la naiba cu plânsetele şi cu ispăşirea ei!

Am plecat, rătăcind o vreme, luând la cunoştinţă ce se întâmplase cu pământurile în absenţa domniei Theiei. Acestea se împărţiseră în mai multe teritorii şi, deşi nu se războiau între

ele, nu mai erau regatul unit pe care îl ştiusem.

Vă voi scuti de detaliile despre cum am ajuns să mă căsătoresc cu fiul unui Lord Preaînalt. Despre anii de dinainte şi de după ce a devenit Lordul Preaînalt al Nopţii, iar eu, consoarta lui. A vrut să fiu Doamnă Preaînaltă, aşa cum erau perechile celorlalţi lorzi, dar

am refuzat. Am văzut cum o afectase puterea pe mama mea şi nu am vrut să am de-a face cu ea.

Dar după ce s-a născut primul meu fiu, atunci când bebeluşul a ţipat, iar sunetul acela era încărcat de noapte, l-am adus în închisoare şi i-am turnat magia mea în sânge. Nimeni nu a ştiut că bebeluşul care strălucea uneori de lumină stelară o moştenise de la mine. Că era lumina luceafărului de seară. A stelei de la asfinţit.

Iar insula aceasta, care devenise neroditoare şi goală… şi ea îi aparţinea. Atunci când a crescut îndeajuns de mare, i-am dezvăluit ce anume lăsasem aici pentru el. Am făcut asta pentru ca cineva să poată accesa această mărturie, să afle care sunt riscurile îngrozitoare ale folosirii Tezaurului şi să priceapă ce ameninţare reprezentau Asterii, care aşteptau mereu să se întoarcă aici. M-am asigurat că ştia că arma îngropată, de care avea să aibă nevoie împotriva

Asterilor, se afla aici, jos. L-am rugat doar să nu îi spună nimic tatălui său, perechea mea. Din câte ştiu eu, nu i-a spus niciodată. Şi mi-a promis ca într-o bună zi să îi spună despre toate astea fiului său şi, mai târziu, fiului acestuia. O ruşine secretă, o istorie secretă, o armă secretă – cu toatele, tăinuite în spiţa noastră. Povara noastră, pe care trebuia să o ducem mai departe, gravată şi povestită aici, astfel încât, dacă istoria originală avea să fie denaturată sau dacă părţi din ea aveau să fie uitate... iat-o aici, gravată în piatră.

Nesta îl întrebă în şoaptă pe Azriel:

- **Rhys... ştie?**
- **Nu, răspunse Azriel, fără urmă de îndoială în voce. Undeva pe parcurs... toate aceste lucruri au fost uitate şi nu au mai fost transmise din generaţie în generaţie.**

Lui Bryce nu îi păsa câtuşi de puţin. Acum cunoştea adevărul şi tot ce conta era să se întoarcă pe Midgard, ca să li-l împărtăşească şi altora. Lui Hunt.

Silene vorbi din nou:

Însă în ceea ce privea restul lumii, m-am

asigurat că mama mea şi pământurile ei au devenit o şoaptă. Apoi o legendă. Locuitorii acestor ţinuturi se întrebau dacă Theia existase cu adevărat. Vechea generaţie a murit. Eu m-am agăţat de viaţă, chiar şi după moartea perechii mele. Ca bătrână a poporului, le- am îndrugat oamenilor minciuni pe care le-am numit adevăr.

Nenumărate generaţii au auzit din gura mea vorbe precum acestea:

- ***Nimeni nu ştie ce s-a ales de Theia şi de generalul Pelias. L-au trădat pe Regele Fionn, iar sabia Gwydion s-a pierdut pentru totdeauna, împreună cu pumnalul lui.***

Sau:

- ***Theia şi Fionn au avut două fiice. Neimportante şi neimpresionante.***

Poate că cel mai greu mi-a fost să rostesc astfel de minciuni. Nu m-a durut faptul că numele meu a fost şters din istorie, ci că a trebuit să îl şterg şi pe cel al Helenei.

Bryce se încruntă. Ştergerea din istorie a numelui surorii ei i se păruse a fi un lucru mai rău decât măcelărirea familiilor de oameni?

Fiul meu a avut fii, la rândul lui, şi am trăit îndeajuns de mult încât să îmi văd nepoţii având şi ei fii. Iar apoi m-am întors aici, în locul care fusese cândva plin de lumină şi de muzică şi care acum adăpostea doar grozăvii.

Ca să las această mărturie a mea fiinţei al cărei sânge o va invoca, adică să o dăruiesc vlăstarului provenit din vlăstarul meu, moştenitorului lăsat de moştenitorul meu. Ţie... îţi las povestea mea, povestea ta. Ţie, înscrise chiar în această piatră, îţi las moştenirea şi povara pe care mama mea mi le-a transmis mie.

Imaginea se înceţoşă, iar apoi Silene îşi făcu din nou apariţia: chipul acela bătrân şi istovit.

Sper ca Mama să mă ierte, spuse Silene, iar holograma pieri.

- Ei bine, eu nu te iert, fir-ar să fie! se răsti Bryce, ridicându-şi degetul mijlociu spre locul în care apăruse Silene.

CAPITOLUL 22

Hunt putu doar să privească, disperat, cum Mâna Strălucită a Asterilor intră în încăpere, urmat de Pollux şi de Şoim. Acesta din urmă izbucni în râs la vederea mâinii care atârna de lanţuri.

- Ca un şobolan care îşi roade un membru după ce a fost prins în capcană! îl tachină Şoimul pe Ruhn.

- Lua-te-ar naiba! se răsti Baxian, cu faţa, gâtul şi pieptul mânjite de sângele lui Ruhn.

- Ai grijă la limbaj, îl mustră Rigelus, însă nu interveni atunci când Pollux smulse vătraiul de fier pe care Ruhn încă îl ţinea între picioare.

Spre meritul lui, Ruhn încercă să nu îi dea drumul, ridicându-şi picioarele şi încleştându-şi-le în jurul uneltei. Dar în starea în care era, slăbit şi sângerând... nu avu ce să facă. Pollux îi smulse vătraiul şi îl lovi cu el peste spinare, făcându-l să mârâie de durere, după care se folosi de vătrai ca să desfacă mâna retezată a lui Ruhn de pe cătuşa de sus.

Aceasta ateriză pe podeaua murdară, cu o bufnitură dezgustătoare.

Şoimul o ridică, zâmbind, de parcă ar fi fost o jucărie nouă, strălucitoare.

Privindu-i pe cei trei, Rigelus şopti:

- Dacă aş fi ştiut că vă plictisiţi atât de tare aici, jos, l-aş fi trimis pe Pollux înapoi mai repede. Şi eu,

care credeam că v-ati săturat de atâta durere...

Cu paşi apăsaţi şi etalându-şi aripile de un alb strălucitor,

Pollux străbătu încăperea, iar apoi, strâmbându-şi faţa într-un zâmbet plin de superioritate, trase de un mâner. Cei trei prizonieri căzură buluc pe podea.

Urletul de durere care izbucni din gura lui Hunt estompă ţipătul pe care îl scoase Ruhn în clipa în care aterizã pe încheietura retezată.

Hunt îşi îngădui o singură răsuflare, un singur moment, petrecut pe podeaua aceea mizerabilă, în care să se cufunde în întunericul glacial al laturii sale de Umbra Mortis, ceea ce îl ajută să lupte împotriva durerii, a vinei. Să se concentreze. Să îşi ridice capul.

Rigelus continua să îi privească impasibil.

- **Sper că voi afla curând mai multe informaţii despre locul în care s-a dus domnişoara Quinlan, şopti el cu voce cântătoare. Dar poate că acum sunteţi dispuşi să vorbiţi?**

- **Cară-te naibii de aici! se răsti Ruhn.**

în spatele lui Rigelus, Şoimul îndoi degetele de la mâna retezată a lui Ruhn, până când doar cel mijlociu rămase întins.

Hunt mârâi încet. Mârâitul lui

Umbra Mortis.

Cu toate astea, Rigelus, îmbrăcat în jacheta lui e un alb imaculat, aproape obscen de curată în locul acela, se apropie de Hunt, iar inelele de aur de pe degete îi scânteiară.

- **Nu mă bucur deloc să te văd purtând din nou aureola şi însemnul de sclav, Athalar!**

- **Aureolă, sau coroană neagră? întrebă Hunt cu o voce pe care se căzni să şi-o facă puternică.**

Rigelus amuţi şi îi aruncă o privire uimită – singurul semn că fusese luat prin surprindere –, fiind limpede că termenul acela avea o semnificaţie aparte pentru el. Apoi şuieră:

- **Ai vorbit cu umbrele, aşa-i?**

- Cu Umbra Mortis şi cu toate celelalte, răspunse Hunt. Iar Umbra morţii chiar a găsit interesantă conversaţia noastră!

Baxian chicoti.

Rigelus miji ochii la Copoi, iar după aceea se întoarse din nou spre Hunt.

- Mă întreb ce ar face Umbra Mortis ca să le ţină în viaţă pe aceste două specimene jalnice?

- Ce naiba vrei? mârâi Hunt.

Pollux îi aruncă o privire de avertizare.

- O sarcină neînsemnată, răspunse Rigelus. O favoare. Nu are deloc legătură cu domnişoara Quinlan.

- La naiba, nu îl asculta, mormăi Baxian, iar apoi urlă în clipa în care Şoimul îl plesni cu un bici.

- Aş fi dispus să vă ofer un răgaz..., îi

spuse Rigelus lui Hunt, ignorându-l complet pe Copoi, ... dacă vei face ceva pentru mine.

Deci despre asta fusese vorba, de fapt! Misticii lui Rigelus puteau să o găsească pe Bryce – el nu avea nevoie de ei trei pentru asta. Dar tortura, pedeapsa... Hunt se forţă să îşi limpezească gândurile, să asculte fiecare cuvânt. Să se agaţe de acel Umbra Mortis care fusese cândva, de latura lui întunecată, pe care se bucurase atât de mult să o lase în urmă.

- Fulgerul tău e un dar, Athalar, continuă Rigelus. Unul rar. Foloseşte-l o dată pentru mine, şi poate că vom reuşi să ajungem la o învoială... mai confortabilă pentru voi trei.

- Ca să faci *ce anume*V. se răsti Ruhn.

- Un proiect adiacent al meu.

- Nu cad la nici o învoială! se răsti Hunt.

Rigelus îi aruncă un zâmbet trist.

- Am presupus că aşa va fi. Deşi tot sunt dezamăgit să aud asta, spuse el scoţând din buzunar o bucată de piatră deschisă la culoare, un cristal, de fapt, neşlefuit şi lung cam de o palmă. Va fi mai greu să îl extrag de la tine fără consimţământul tău, dar nu imposibil.

Lui Hunt i se strânse stomacul.

- Să extragi ce anume?

Ţinând cristalul în mână, Rigelus se apropie şi mai mult de el, ajungând la o distanţă de doar câţiva paşi. Apoi îşi desfăcu degetele şi cercetă din priviri bucata de cuarţ din palma lui.

- Un conductor natural foarte bun, spuse Mâna Strălucită, dus pe gânduri. Şi un recipient excelent pentru putere, adăugă el, după care îşi ridică privirea spre Hunt şi lansă un ultimatum: îţi voi da de ales: oferă-mi o fărâmă din fulgerul tău, iar tu şi prietenii tăi veţi fi cruţaţi de partea cea mai dureroasă a suferinţei voastre.

- Nu! răspunse Hunt cu voce guturală.

Rigelus continuă să afişeze o mină blândă.

- Atunci, alege care dintre prietenii tăi va muri.

O groază rece puse stăpânire pe Hunt.

- Du-te naibii! strigă el, simţind cum Umbra Mortis se depărta prea mult ca să îi mai fie de vreun folos.

Rigelus oftă, plictisit şi obosit.

- Alege, Athalar: Copoiul sau Prinţul Feelor?

Hunt se gândi că Rigelus nu putea, nu avea să facă

aşa ceva.

Pollux rânjea ca un diavol, ţinând deja în mână un cuţit lung. Oricare dintre prietenii lui Hunt ar fi fost ales, Barosul avea să îi tărăgăneze moartea dureros de mult.

- Deci? întrebă Rigelus.

Avea să o facă; Mâna Strălucită avea să o facă, avea să îl oblige să aleagă între prietenii lui, sau să îi ucidă, pur şi simplu, pe amândoi.

Iar Hunt se urî mai tare ca niciodată, însă căută înlăuntrul lui fulgerul, suprimat şi sufocat de cătuşele gorsiene, dar încă adăpostit acolo.

Rigelus nu avu nevoie de mai mult de-atât. Lipi cuarţul de antebraţul lui Hunt, spintecându-i pielea.

Un fulger arzător, tăios ca acidul, ieşi din Athalar, se rupse din sufletul lui, se contorsionă, străpungând zăgazul trasat de cătuşele gorsiene, iar apoi se scurse, centimetru cu centimetru, în cristal. Hunt ţipă. Preţ de o clipă, trăi o revelaţie de o claritate îngrozitoare: aşa se simţeau duşmanii lui atunci când îi jupuia de vii, aşa se simţise Sandriel atunci când o distrusese şi, o, pe *toţi* zeii, ce tare ardea...

Iar apoi totul se opri.

De parcă cineva ar fi apăsat

pe un întrerupător, Hunt se umplu de întuneric şi de nimic altceva. Fulgerul se întoarse în adâncul lui, dar cristalul din mâna lui Rigelus strălucea acum, plin de puterea pe care monstrul Asteri i-o scosese din trup. în clipa de fată, cristalul era ca un soi de baterie încărcată cu primă lumină, sau ca recipientul în care se afla sâmburele de putere extras în timpul Căderii.

- **Cred că va fi de ajuns momentan, spuse Rigelus cu aceeaşi voce cântătoare pe care o avusese mai devreme.**

Vârî piatra înapoi în buzunar, iar aceasta îi lumină pantalonii închişi la culoare.

Lui Hunt i se strânse gâtlejul şi simţi amăreală în gât.

Mâna Strălucită se întoarse cu spatele şi le spuse Barosului şi Şoimului, fără să se uite înapoi:

- **Cred că doi din trei vor fi în continuare un stimulent bun pentru ca domnişoara**

Quinlan să se întoarcă, nu-i aşa? La alegerea călăului!

- **Ticălosule, am făcut ce mi-ai cerut, şopti Hunt.**

Rigelus se îndreptă, hotărât, spre scara ce ducea la ieşirea din încăpere.

- **Dacă ai fi fost de acord să îmi dai fulgerul de la bun început, ambii tăi tovarăşi ar fi fost cruţaţi. Dar pentru că m-ai făcut să depun atât de mult efort...**

cred că trebuie să înveţi care sunt consecinţele

> >

sfidării tale, oricât de scurtă ar fi fost ea.

- **Nu va înceta niciodată să te sfideze... Nici noi nu vom înceta, ticălosule! îi strigă Baxian, furios.**

Pentru Hunt însemna extraordinar de mult faptul că neîmblânzitul Copoi îi luase apărarea. Dar asta, în acelaşi timp, îi şi înrăutăţea situaţia.

Ultima dată când se aflase în temnită, fusese singur. Trebuise să îndure doar

răcnetele soldaţilor. Fusese devorat de vină, însă situatia de acum era diferită, fiindcă avea alături doi tovarăşi de luptă şi, pe lângă suferinţa lui, trebuia să o îndure şi pe a lor.

Ar fi fost mai bine să pătimească de unul singur. Mult mai bine.

Iar Rigelus ştia asta. De aceea aşteptase atât de mult până să coboare la ei; ca să îi dea timp lui Hunt să înţeleagă încurcătura în care se afla.

Mâna Strălucită urcă treptele cu o eleganţă felină.

- **Vom vedea la ce va fi dispus Athalar să renunţe atunci când va fi cazul. într-o situaţie în care până şi Umbra Mortis va trage linie.**

Lidia nu mai avea timp. Dacă era să acţioneze, trebuia să o facă acum. Nu exista marjă de eroare. Avea nevoie ca prizonierii să fie pregătiţi – în orice măsură ar fi reuşit ea să facă asta.

Dar abia dacă păşi în temniţă, că i se şi tăie răsuflarea, fiindcă văzu ciotul care ar fi trebuit să fie mâna lui Ruhn.

Prinţul atârna, inconştient, în lanţuri. Athalar si Baxian, la fel. Toţi trei erau acoperiţi de sânge.

Pollux şi Şoimul gâfâiau, zâmbind ca nişte diavoli.

- **Ai ratat distracţia, Lidia! spuse Şoimul, ridicând...**

Ridicând...

Mâna aceea lată şi tatuată, mâna lui Ruhn. Da, mâna care o atinsese pe ea, pe Lidia. în planul acela mental, suflet la suflet, mâinile acelea o mângâiaseră cu blândeţe si afecţiune.

- **Bine lucrat, reuşi ea să îngâne, deşi pe dinlăuntru urla, îşi zgâria pereţii sufletului şi se înăbuşea de furie. Care dintre voi a revendicat premiul?**

- De fapt, Baxian a făcut-o, răspunse Barosul, chicotind. în încercarea de a se elibera,

i-a ros mâna lui Danaan precum un câine, ceea ce şi e.

Lidia se forţă să se întoarcă. Să îl privească pe Copoi de parcă ar fi fost impresionată. O părticică din ea chiar era. însă durerea pe care o îndurase Ruhn...

îşi duse mâna la stomac şi se înfioră, ceea ce nu era întru totul o prefăcătorie.

- Lidia? întrebă Şoimul, foşnind din aripile-i albe.

- Menstruaţia, răspunse Pollux în locul ei, cu dispreţ.

- Sunt bine! se răsti ea, dându-se în spectacol cu totul.

Şoimul şi Pollux se priviră unul pe celălalt, de parcă ar fi comentat pe muteşte ciudăţeniile firii femeieşti.

Lidia scoase o cutie de catifea dintr-un buzunar interior al hainei ei de uniformă. O deschise, dând la iveală două seringi în care strălucea prima lumină.

- Ce-i aia? întrebă Şoimul, venind lângă ea şi uitându-se lung la ace.

Lidia se forţă să le arunce amândurora un zâmbet plin de superioritate.

- Mi se pare că e mare păcat că aripile lui Athalar şi ale Copoiului nu mai pot fi... ţintele noastre. Mam gândit să le aducem din nou în joc.

O doză de poţiune vindecătoare de la vrăjidoctoriţe, combinată cu primă lumină, le-ar fi făcut aripile să crească la loc într-o zi sau două, în pofida puterii oprimante a cătuşelor gorsiene. Dacă ar fi ştiut despre mâna lui Ruhn, Lidia ar fi adus trei, însă nu ar fi avut cum să explice nevoia de trei seringi, nu fără să atragă prea multă atenţie.

Şi avea nevoie ca Athalar şi Baxian să poată zbura.

- Ce isteţ din partea ta, Lidia! strigă Pollux, zâmbind, iar apoi dădu din cap spre cei doi îngeri, care îşi pierduseră cunoştinţa. Fă-o!

Ea nu avea nevoie de permisiunea Barosului, însă nu protestă.

- Aşteptaţi până când le cresc din nou complet, îi avertiză ea pe Pollux şi pe Şoim. Lăsaţi-i să savureze speranţa că îşi vor recăpăta aripile, iar apoi, găsiţi o modalitate interesantă

de a le îndepărta din nou!

Leşinaţi fiind, Athalar şi Baxian nu aveau cum să simtă înţepătura acului în mijlocul şirei spinării. Prima lumină le facu spatele să strălucească, întinzându-se, ca un mănunchi de rădăcini luminoase, înspre cioturile aripilor. Rănile dintre ele se vindecau lent, însă Lidia îi ceruse vrăjidoctoriţei care făurise poţiunea să includă o vrajă axată pe aripi, fiindcă ar fi bătut la ochi ca cei doi să fie vindecaţi complet.

Lent, chiar în faţa ochilorei, cioturile de pe spinările lor începură să se regenereze, carne, muşchi şi oase adunându-se la un loc, multiplicându-se.

Lidia îşi feri ochii de priveliştea aceea înfiorătoare. Putea doar să se roage ca Athalar şi Baxian să se vindece în timp util.

- Preiau eu de aici! le spuse ea lui Pollux şi Şoimului, îndreptându-se spre raft cu paşi hotărâţi.

- Am crezut că ai venit să îi vindeci, spuse Şoimul, uitându-se când la ea, când la îngeri.

- Le vindec doar aripile, îl lămuri Lidia. De ce să nu ne jucăm cu alte membre în timp ce ele îşi revin?

Barosul zâmbi.

- Pot să privesc?

-Nu.

Ruhn se foi, gemând uşor, iar Lidia abia dacă reuşi să se abţină să nu apuce o lamă lungă de pe raft şi şi să o înfigă în burta lui Pollux.

- Ştii că îmi place să privesc, toarse el, iar Şoimul chicoti.

Acesta din urmă se gândi că Barosul era un ticălos desăvârşit. El, Şoimul, îl privise comiţând toate acele atrocităţi sângeroase. De-a lungul anilor, alături de Sandriel, se desfatase privindu-l pe Baros la lucru.

Ochii lui Pollux scânteiară de poftă.

- Ce-ar fi să te dai în spectacol pentru noi?

- Ieşiţi! Nu vreau să fiu distrasă! le ordonă Lidia, deloc amuzată.

Poate că Pollux ar fi putut pretinde să deţină el controlul, dar ştia prea bine pe cine preferau Asterii. Ordinele Lidiei nu puteau fi ignorate.

Şoimul chicoti, dar se supuse şi ieşi din

încăpere, ca un mare lingău ce era. Barosul, în schimb, se duse la ea. Cu o blândeţe de iubit, o prinse de partea laterală a gâtului şi apoi o strânse suficient de tare încât să se învineţească, în timp ce îi spuse, cu buzele lipite de ale ei:

- O să ţi-o trag până când scot toată lipsa de respect din tine, Lidia! Fie că sângerezi sau nu!

Apoi, cu aripile strălucindu-i de furie, urcă treptele şi trânti uşa în urma lui.

Lidia aşteptă, trăgând cu urechea. După ce se convinse că plecaseră amândoi, se duse degrabă la Ruhn, care zăcea întins pe podea.

- Ridică-te! spuse ea cu o voce pe care şi-o păstră dură, rece.

Prinţul deschise frumoşii lui ochi albaştri.

Ea îi cercetă chipul.

Ruhn!

Nu îi răspunse nimeni. De parcă durerea l-ar fi scobit, silindu-l să se golească pe dinlăuntru.

Ruhn, ascultă-mă!

Prinţul îi spusese că era moartă pentru el. Se pare că întrerupsese şi legătura dintre ei, dar Lidia îi vorbi, totuşi, în gând:

Ruhn, nu am mult timp la dispoziţie. Am reuşit să iau legătura cu nişte inşi care mă pot ajuta să vă scot de aici, dar Harpia va fi reînviată cumva şi atunci adevărul va ieşi la iveală. Dacă e ca planul meu să funcţioneze, dacă e să supravieţuiţi, trebuie să mă asculţi...

însă Ruhn închise ochii, fără să îi mai deschidă.

O tăcere apăsătoare şi insuportabilă umplu încăperea de sub închisoare. Bryce se uită lung la steaua în opt colţuri, simţind cum o năpădea un sentiment de repulsie, cutreierând-o precum un val vâscos.

- Erau îngrozitori! spuse ea cu voce răguşită. Nişte monştri oportunişti si nesăbuiţi!

- Totuşi, Silene şi Helena au închis portalul, o contrazise Nesta cu precauţie.

Bryce îi aruncă o privire furioasă.

- Doar după ce l-au deschis din nou... ca *să evadezel* Ca să fugă. Şi i-au lăsat pe toţi acei copii în urmă. Ar fi putut să îl mai ţină deschis preţ de câteva clipe, ar fi putut să le salveze vieţile. însă Silene a ales să se salveze pe sine. E o *ruşinel*

- Cu siguranţă că ceea ce le-ar fi făcut Pelias ar explica întrucâtva motivul pentru care au acţionat atât de rapid, spuse Azriel.

Bryce arătă spre locul în care apăruse Silene.

- Au lăsat copii de cealaltă parte! *Ticăloasa* naibii a lăsat copii de cealaltă parte, ca să se salveze pe sine, iar apoi a

mai şi încercat să îşi justifice fapta
mârşavă!

Comportamentul celor două surori nu era cu nimic diferit de ceea ce făcuseră Feele din Valbara în primăvara aceea, în Oraşul Semilunii: îi surghiuniseră pe nişte nevinovaţi în afara vilelor lor, în timp ce ele se ascunseseră cu laşitate înăuntru, protejate de vrăji de apărare.

- **Ce te-ai..., murmură Nesta pe un ton un pic mai blând, *...ce* te-ai aşteptat să găseşti aici?**

- **Nu ştiu, răspunse Bryce, râzând cu amărăciune. M-am gândit că poate... Feele de aici aveau să ştie cum să îi ucidem pe Asteri. Dar Silene a trecut rapid peste partea *aceea.* Am crezut că, în cei şaisprezece mii de ani nenorociţi care au trecut de atunci, Feele**

din Midgard au devenit ticăloşii detestabili de azi, nu că au fost ticăloşi detestabili de la bun început.

îşi frecă faţa, ochii care o usturau.

- Am crezut că faptul că aveam lumina

Theiei era un lucru... bun. De parcă Theia ar fi fost cumva mai bună decât Pelias. Dar nu a fost. Şi Aidas a *iubit-o*? se întrebă Bryce. Am crezut că, având lumina, deţineam un soi de avantaj în toată nebunia asta, adăugă ea. Dar nu e aşa. înseamnă doar că sunt moştenitoarea unei spiţe de ticăloşi egoişti şi uneltitori!

Şi, mai rău de-atât, parazitul acela din apele Midgardului... ce se putea face împotriva lui? Bryce trase aer în piept, sacadat.

Simţi o atingere blândă pe umăr. Nesta.

- Trebuie să îi spunem lui Rhys. Imediat, murmură Azriel cu voce răguşită, de parcă încă îşi revenea după tot ce auzise.

Bryce îşi întoarse brusc privirea spre el şi îi văzu îngrijorarea şi hotărârea de pe chip. Tot ceea ce percepuse Azriel... era o ameninţare la adresa lumii lui, a locuitorilor din cuprinsul ei.

- Ce s-a întâmplat cu Cornul? o întrebă el cu o voce de un calm înspăimântător.

Bryce îl privi în ochi, furioasă, fără să mai încerce să îi îndruge baliverne.

- Ea e Cornul, Azriel! E tatuat în carnea ei, spuse Nesta, iar apoi îşi luă mâna de pe umărul lui Bryce şi o privi lung. Nu-i aşa? E singurul motiv pentru care tatuajul tău a reacţionat aşa mai devreme.

Ochii cafenii ai lui Azriel scânteiară, plini de intenţii prădătoare. La nevoie, avea să i-l taie de pe spinare.

Bryce se gândi că ar fi putut să o ia la fugă spre tunelul prin care se ieşea de acolo. Cei doi spuseseră ceva despre un urcuş, care era urmat de coborârea de pe un munte.

Dar curtea aceea domnească era clădită pe o insulă, aşa că nu ar fi reuşit să scape de Nesta şi de
Azriel.

Acesta din urmă începu să îi dea târcoale tacticos, chibzuind. Bryce se întoarse spre el, nescăpându-l din ochi, însă astfel ajunse cu spatele la Nesta, pe care o bănuia a fi cel mai mare prădător din încăpere.

- Aşa ai ajuns în lumea asta! continuă Nesta, dându-se un pas în spate ca să aibă loc să scoată sabia Ataraxia, fără îndoială. De aceea doar tu poţi să vii aici. De aceea ai spus că

nimeni altcineva nu poate să te urmeze. Doar tu ai Cornul, doar tu poţi să te deplasezi între lumi.

- M-ai prins! exclamă Bryce ridicându-şi braţele, îndepărtându-se de Nesta şi prefacându-se că se preda. Sunt un monstru rău şi mare, care sare din lume în lume. La fel ca strămoşii mei!

- Eşti un factor de risc, spuse Nesta fără menajamente, cu ochii scânteindu-i, argintii, de la focul acela din altă lume.

- V-am spus de o sută de ori: nici măcar nu am vrut să vin aici...

- Nu are importanţă, răspunse Nesta. Ai *venit* aici, în locul în care se pare că Daglanii ţin morţiş să se întoarcă.

- Asterii ar avea nevoie de Corn ca să deschidă un portal. Poate că mă vor găsi, dar nu pot să intre în lumea asta.

- Dar tu vrei să te întorci acasă, spuse Nesta, iar pentru asta va trebui să deschizi o poartă spre Midgard. Dacă Rigelus va fi chiar acolo, aşteptând să treacă prin ea?

Bryce se întoarse ca să rămână cu faţa spre Azriel, dar...

Era înconjurată doar de umbre.

Nesta îi distrăsese atenţia îndeajuns de mult încât ea să îl piardă din ochi pe Azriel, care se făcuse nevăzut. Lucraseră împreună, într-un duet silenţios, desăvârşit.

Nu voiau să atace, îşi dădu ea seama, în timp ce o umbră mai întunecată decât cele din jur prinse să alerge spre tunelul situat de cealaltă parte a încăperii, ci ca să aducă întăriri.

- Nu! strigă Bryce.

Ea întinse mâna, iar din degete îi ţâşni lumină. Aceasta se izbi de umbrele lui Azriel,

străpungându- le şi dându-l la iveală pe războinicul din spatele lor. Dar nu fu în stare să îl oprească...

Avea nevoie de mai multă putere.

Steaua în opt colţuri îi scânteie sub tălpi, de parcă magia de care tocmai se folosise ar fi stârnit ceva în aceasta, făcând-o să reacţioneze precum nişte tăciuni răscoliţi. Oare steaua ei nu o îndrumase spre aflarea acelor informaţii, ci spre... altceva? Spre ceva tangibil?

Pe principiul atracţiei între două entităţi similare.

Ţie, înscrise chiar în această piatră, spusese Silene, îţi las moştenirea şi povara pe care mama mea mi lea transmis mie.

Locul acesta, închisoarea, curtea domnească care fusese cândva, era moştenirea ei. Putea să îl stăpânească aşa cum îl stăpânise Silene.

Iar apoi mai era şi imaginea aceea din amintirea lui Silene,

în care ea stătea în centrul încăperii, lângă Harpă, întinzându-se spre una dintre gravuri, cu un sâmbure de lumină formându-i-se în vârful degetului...

înscrise chiar în această piatră...

Silene îşi preschimbase fostul palat şi cămin în această închisoare.

Ca să o facă, probabil că impregnase piatra cu magie. Cu siguranţă că îşi cheltuise o parte din putere nu doar pentru a modifica terenul, ci şi pentru a ţine monştrii în celulele lor.

Theia îi arătase cum să o facă. în acele ultime clipe petrecute alături de fiicele ei, regina folosise Cornul pentru transferarea magiei din ea în Silene
şi în Helena, ca să le protejeze. Acel transfer avusese formă de stea. Oare Silene repetase asta aici?

Oare era posibil ca Harpa, în clipa în care Silene se

întinsese după ea, cu puterea pregătită, să îi fi transferat magia în locul acesta?

… îţi las moştenirea şi povara pe care mama mea mi le-a transmis mie.

Iar, aşa cum Theia îi dăruise puterea ei lui Silene… poate că aceasta, la rândul ei, lăsase puterea aceea aici, pentru a fi revendicată de un urmaş.

Toate aceste gânduri o năpădiră pe Bryce cu repeziciunea unor stele căzătoare. Mai mult din instinct, se trânti în genunchi şi lovi cu palma steaua în opt colţuri, pătrunzând cu mintea prin straturi de piatră şi de pământ – şi iat-o, dormitând dedesubtul ei!

Nu era chiar prima lumină, nu aşa cum o ştia de pe Midgard, ci o putere brută a Feelor, dintr-o vreme de dinainte de Salt. Puterea urcă spre Bryce prin piatră, ca o săgeată scânteietoare, trasă în întuneric…

Azriel dădu din aripi şi îşi luă zborul instantaneu,

îndreptându-se spre ieşirea din tunel.

Precum un soare mic ce răsărea chiar din piatră, o sferă de lumină ţâşni din podea. O stea, identică, pur şi simplu, cu cea din pieptul lui Bryce. Acesteia i se trezi din nou la viaţă lumina stelară, întinzând, parcă, degete strălucitoare după steaua care plutea la doar câţiva centimetri depărtare de ea.

Cu mâini tremurătoare, Bryce îndrumă steaua cea nouă spre cea care îi strălucea în piept. O facu să îi intre în trup.

O lumină albă erupse pretutindeni.

O putere brută şi străveche îi pârjoli venele. I se ridică părul în cap, iar ţăndări de piatră se înălţară din podea, plutind. Bryce era pretutindeni şi nicăieri. Era luceafărul de seară, întruchipa ultimele

raze de lumină colorată de dinainte de lăsarea întunericului.

Azriel aproape că ajunsese la tunel. Dintr-o mişcare a aripilor, ar fi pătruns deja în gura lui întunecată.

Dar fu de ajuns ca Bryce să îşi pună la lucru puterea gândului şi pe dată se formară stalactite şi stalagmite, care prinseră să îl urmărească, încercând să îl înghită. încăperea deveni un lup care îşi mişca fălcile ca să îl prindă pe războinicul înaripat...

Piatra se mişcase la porunca lui Bryce, aşa cum o făcuse şi la cea a lui Silene.

- Opreşte-1! ordonă ea, cu o voce care semăna mai mult ca niciodată cu cea a tatălui ei.

Azriel plonjă spre arcada tunelului... şi se izbi de un zid de piatră. Ieşirea se închisese.

El se întoarse încet, cu aripile zvâcnindu-i. Din nas i se prelingea sânge, fiindcă se ciocnise cu faţa de piatra care îi stătea acum în cale. îşi întinse aripile, pregătindu-se pentru o luptă.

Muntele se cutremură, iar încăperea, odată cu el. Din tavan se prăbuşiră valuri de pietriş. Pereţii începură să se deplaseze, piatra frecându-se de piatră şi scoţând gemete adânci, de parcă locul care fusese cândva acolo se chinuia acum să iasă din platoşa lui de stâncă.

însă Nesta se năpusti asupra lui Bryce cu sabia Ataraxia scoasă din teacă. Lama armei era învăluită într-o flacără argintie.

Bryce ridică mâna, iar din piatră erupseră ţăruşi după ţăruşi, blocând-o pe Nesta. încăperea se cutremură din nou...

- *Opreşte-te!* răcni Azriel cu o voce fremătând de panică. Celulele...

Cu toate că se afla la depărtare de ele, Bryce simţi *lucrurile* care stăteau la pândă înăuntrul muntelui, al muntelui ei. Creaturi îngrozitoare şi abjecte. Unele dintre ele se aflau acolo încă de când le prinsese Silene în capcană, plănuindu-şi evadarea şi
răzbunarea în tot acest timp. Dacă Bryce voia să aducă muntele la gloria lui de dinainte, trebuia să le dea drumul.

Iar în clipa aceea, muntele – insula – îi vorbi.

Ea spuse că se simţea atât de singură... Aşteptase atât amar de vreme. Rece, plutind în derivă pe marea aceea cenuşie şi învolburată. Dacă Bryce ar fi încercat să comunice cu ea, să îşi deschidă inima faţă de ea... poate că ar cânta din nou. Trează. Dedesubt, în adâncuri, era ferecată o inimă vibrantă, vie. Dacă Bryce ar fi

eliberat-o, pământul avea să se trezească din toropeala lui şi minunăţii de nedescris aveau să răsară din nou din el...

Muntele se cutremură din nou. Nesta şi Azriel se opriseră la circa trei metri distanţă de Bryce. Ataraxia strălucea orbitor, iar Grăitorul-de-Adevăr era învăluit în umbre. Sabia Stelară se afla tot în teacă, pe spatele lui Azriel, dar Bryce ar fi putut să jure că arma tresărise. De parcă l-ar fi îmboldit pe Azriel să o scoată din teacă.

Nesta o avertiză pe Bryce, privind la pământul care se cutremura:

- Dacă deschizi celulele...

- Nu vreau să mă lupt cu voi, spuse Bryce cu o voce straniu de goală, de parcă unda de putere pe care o luase din depozitul lui Silene îi golise sufletul. Nu sunt duşmanul vostru.

- Atunci, lasă-ne să te ducem din nou la Lordul nostru Preaînalt! se răsti Nesta.

Sabia Ataraxia scânteie, drept răspuns.

- Ca să ce? Să mă închideţi în temniţă? Ca să îmi rezecaţi Cornul de pe piele?

- Dacă de asta e nevoie, da, răspunse Nesta pe un ton rece, îndoindu-şi genunchii şi pregătindu-se să atace. Dacă de asta e nevoie pentru ca lumea noastră să rămână în siguranţă.

Bryce rânji cu sălbăticie, arătându-şi dinţii. Mai multe ţepuşe de piatră ieşiră din pământ, înclinate spre Nesta şi Azriel.

- Atunci, veniţi şi luaţi-1!

Dintr-o fluturare de aripi, Azriel se năpusti asupra ei, iute ca o panteră...

Bryce bătu din picior. Ţepuşele de piatră se înălţară şi mai mult, blocându-l. O lumină albastră izbucni din el, zdrobind pietrele.

Bryce bătu iarăşi din picior, dorindu-şi să răsară alte ţepuşe de piatră, ucigătoare... însă nu mai apăru nici una, fiindcă locul acela nu mai era acum decât un gol întins şi adânc.

Bryce avu la dispoziţie doar o clipă ca să îşi dea seama că sub picioarele ei *era* un gol, după care pământul de sub ei se prăbuşi cu totul.

CAPITOLUL 23

Dacă prizonierii recurseseră la o acţiune atât de drastică precum era aceea de a-i muşca mâna lui Ruhn, asta însemna că erau pe punctul de a ceda. Ceea ce însemna că Lidia mai avea prea puţin timp la dispoziţie şi prea puţine opţiuni.

Cea care îi rămânea acum părea cea mai înţeleaptă şi cea mai rapidă. Trebuia să se bazeze pe posibilitatea ca Declan Emmet să fi primit mesajul codificat pe care i-l trimisese prin labirintul ei securizat de canale şi că, în consecinţă, modifica unghiul camerelor de luat vederi chiar în clipa de faţă.

Stăpâna Misticilor o zbughise de cum intrase Lidia pe uşa încăperii umede şi reci – cu siguranţă, ca să i se plângă lui Rigelus despre sosirea neaşteptată a Căprioarei, poruncindu-i acesteia să aştepte la recepţie.

Lidia rămase locului îndeajuns de mult încât să se asigure că Stăpâna plecase într-adevăr, după care îi

ignoră, fireşte, ordinul, mergând la globul de cristal şi strigând:

- **Irithys!**

Regina, întinsă în glob, nu se trezi, ci rămase încolăcită pe o parte, dormind sau prefacându-se că dormea.

- **Am nevoie de ajutorul tău, adăugă Lidia.**

Regina Silfilor deschise încetişor un ochi.

- **Ca să torturez alti oameni?**

- **Ca să mă torturezi *pe minei***

De data asta, Irithys deschise ambii ochi şi se ridică lent în capul oaselor.

- **Poftim?**

Lidia îşi apropie faţa de cristal şi şopti:

- **în temniţă e un înger. Hunt Athalar.**

Irithys icni. îl cunoştea. Cum să nu îl ştie, numărându-se, la rândul ei, printre cei Căzuţi? Deşi nu luptase în rebeliunea eşuată, Irithys se născuse într-o epocă ce suferise de pe urma consecinţelor acesteia, devenind moştenitoare a unui popor osândit, o regină înrobită în momentul încoronării ei. Desigur, cunoştea fiecare participant important la rebeliune şi ştia totul despre fiecare decizie care dusese la pedepsirea a generaţii de silfi.

- **Hunt a reînceput lupta, spuse Lidia. Iar în primăvara asta, o silfa s-a împrietenit cu el şi a murit ca să îi salveze**

perechea. Numele silfei era Lehabah. Pretindea că era o descendentă a Reginei Ranthia Drahl.

Aşa cum văzuse imaginile cu Athalar răpunând-o pe Sandriel, Lidia fusese martoră şi la ultima şarjă a silfei de foc, care o salvase pe Bryce Quinlan. Rigelus considerase că era absolut necesar ca devotata lui Căprioară să ştie totul despre ameninţările la adresa puterii Asterilor.

Auzind vorbindu-se despre spiţa reginei lor de mult răposate, Irithys facu ochii mari, fiindcă se credea că acea spiţă dispăruse. Ranthia Drahl fusese regina care, răsculându-se împreună cu Athalar şi

cu Arhanghelul lui, îi osândise la această soartă de robie pe toţi silfii, pe Irithys însăşi. Dar silfa se mulţumi să întrebe cu voce monotonă:

-Şi?

Lidia răspunse:

- Am nevoie să mă ajuţi să îi eliberez pe Hunt Athalar şi pe doi tovarăşi ai lui.

Irithys se ridică în picioare, flacăra ei strălucind într-o nuanţă galbenă, ce îi trăda neîncrederea.

- E o altă *încălzire* de-a ta?

Lidia nu avea timp pentru minciuni sau pentru

jocuri.

- încălzirea cu Hilde a fost un test. Nu ca să văd ce poţi să faci, ci ca să văd cine eşti.

Regina îşi înclină capul într-o parte, iar flacăra ei îşi păstră nuanţa galbenă.

Lidia spuse:

- Să văd dacă erai la fel de onorabilă şi de demnă de încredere precum sperasem.

- Cu ce scop?! se răsti silfa, emanând scântei de un roşu pur.

- Ca să mă ajuţi cu o diversiune... care ar putea să salveze mai multe vieţi, nu doar pe cele din temniţă.

- Eşti preferata lui Rigelus! pufni Irithys, iar apoi facu un semn cu mâna ei de flăcări spre misticii care dormitau în acvariile lor. Cu nimic mai presus de ei, care i se supun întru totul! Ar minţi, dacă el le-ar porunci să o facă. S-ar îneca, dacă le-ar şopti, măcar, să o facă!

- Pot să îţi explic mai târziu. în momentul de faţă, nu pot decât să te rog să ai... încredere în mine, încheie ea, înecându-se uşor.

- Şi cum rămâne cu camerele de filmat? întrebă Irithys, aruncând o privire la ochii instalaţi peste tot, care priveau fără întrerupere.

- Am oameni care lucrează pentru mine şi care sau asigurat că ochii aceştia privesc în altă parte în
momentul de faţă, răspunse Lidia, rugându-se în gând să fie aşa.

Apoi, după ce înălţă, tot în gând, şi o rugăciune către Luna, atinse sfera de cristal, dizolvând-o. încă avea în sânge vraja de acces pe care i-o conferise Rigelus ca să deschidă sfera, aşa că încă putea să o facă.

Intenţionase să o folosească pe Regina Silfilor ca să încerce să topească cătuşele gorsiene cu care erau legaţi Ruhn, Baxian şi Athalar, însă lucrurile se schimbaseră. Avea nevoie de Irithys pentru o sarcină mai importantă.

Silfa rămase suspendată în aer, liberă, cu braţele încrucişate, arzând acum într-o nuanţă portocalie, ce trăda precauţie.

- Şi asta? întrebă ea, arătând spre tatuajul de pe gâtul ei.

Lidia şopti, forţându-se să rămână calmă:

- Am făcut o învoială cu Hilde în privinţa

libertăţii ei. La momentul potrivit, trebuie să îmi facă o singură favoare, iar apoi va fi liberă.

Irithys îşi înclină din nou capul într-o parte.

- Şi partea în care trebuie să te torturez...?

- Va veni după aceea. Ca lucrurile să fie credibile.

- *Ce anume* să fie credibil?

Lidia se uită la ceas. Nu mai avea mult timp.

- Trebuie să ştiu dacă vrei să mă ajuţi sau nu.

Spre meritul ei, Regina Silfilor nu pierdu vremea.

Lidia o privi în ochi, dezvăluindu-şi partea ascunsă şi lăsând-o pe Irithys să i-o vadă în întregime. Chipul acesteia din urmă scânteie de surprindere, iar apoi ea dădu încet din cap în semn de încuviinţare, prinzând să strălucească într-o nuanţă rubinie, hotărâtă.

- Adu-o pe cotoroanţă! îi ceru ea Lidiei.

Fu o chestiune de câteva minute să o aducă pe Hilde în sala peste care domnea Stăpâna Misticilor. Gărzile nu îi puseră nici o întrebare Căprioarei, care continua să aibă noroc şi în alte privinţe: Stăpâna nu se întorsese încă, ocupată fiind să i se plângă lui Rigelus.

Văzând-o pe silfii, Hilde îi aruncă o privire încruntată Lidiei. Regina nu se mai afla în sfera de cristal, ci era liberă, arzând acum într-o nuanţă de roşu sângeriu.

- Mă vei elibera după ce îţi voi face favoarea asta? o întrebă ea pe Căprioară.

- îţi jur pe onoarea mea că nu te va opri nimeni să pleci!

Hilde cercetă cu atenţie expresia Lidiei.

- Ce trebuie să fac?

Lidia dădu din cap spre Irithys.

- Desfa ce ai făcut cu ani în urmă. îndepărtează-i tatuajul de pe gât.

Hilde nu păru şocată, chiar deloc. în schimb, se uită din nou la Lidia, apoi la silfa, care rămânea tăcută şi atentă.

- Stăpânul tău nu te va pedepsi pentru asta?

Lidia răspunse:

- Tot ceea ce fac e în interesul lui Rigelus, chiar dacă el nu îşi dă seama întotdeauna de

asta.

Ce minciună frumoasă!

însă Hilde îşi înclină capul în semn că era de acord, iar părul ei argintiu şi subţire licări, luminat de flacăra roşie a lui Irithys.

- Atunci, mă voi adăposti în Casa mea până când îmi dovedeşti oficial nevinovăţia.

Lidia scoase o cheie şi se apucă să descuie cătuşele gorsiene ale cotoroanţei. în clipa în care auzi clinchetul încuietorii, Irithys clocoti de furie lângă ea, arzând, încordată, într-o nuanţă de violet.

Cătuşele căzură la pământ.

Cătuşele abia dacă atinseseră podeaua, că Hilde se şi întoarse spre Lidia, deschizându-şi gura într-un strigăt de furie...

Cu iuţeala gândului, Lidia îşi scoase arma şi o lipi de tâmpla cotoroanţei.

- Nu prea cred!

- Eşti o trădătoare ticăloasă! De îndată ce te denunţ, Rigelus îmi va da o recompensă pe cinste!

Lidia împinse şi mai tare ţeava armei în tâmpla cotoroanţei.

- Elibereaz-o pe regină acum, sau glonţul ăsta îţi va străpunge creierul! Şi îţi voi pune din nou cătuşele.

Rana ar fi fost permanentă în cazul în care cătuşele gorsiene îi încetineau vindecarea. Avea să moară aproape instantaneu.

Hilde scuipă. O flegmă maroniu-verzuie ateriză la picioarele Lidiei.

- De unde ştiu eu că nu mă vei ucide după aceea?

- Jur pe arcul auriu al Lunei că nu te voi ucide!

Existau puţine jurăminte mai puternice decât acela, în afară de jurământul de sânge al Feelor. O astfel de promisiune păru să fi funcţionat în cazul cotoroanţei, care îşi arătă dinţii stricaţi, furioasă, dar spuse:

-Fie!

Hilde flutură din mâna ei noduroasă şi rosti o scurtă incantaţie guturală, iar cerneala se topi pe gâtul făcut din flăcări al lui Irithys. Apoi, ca o

ploaie neagră, se prelinse pe flacăra albastră a trupului ei, picurând pe pietrele de dedesubt.

Iar pe măsură ce se scurgea cerneala, silfa începu să ardă într-o nuanţă albă, orbitoare.

Lidia îşi luă pistolul de la tâmpla cotoroanţei.

- Aşa cum am promis!

Hilde rânji, întrebând:

- Şi acum? Plec, ştiind că ai uneltit împotriva lui Rigelus?

Lidia o privi pe Irithys şi spuse:

- Tu eşti la mutare!

Zâmbind, Irithys îşi îndoi degetul mic, de un alb incandescent.

Hilde izbucni în flăcări. Nu apucă nici măcar să ţipe înainte să devină o mână de cenuşă risipită pe
podea. Printre vârtejurile de fum înţepător ce năpădiseră încăperea, Irithys străluci precum o stea nou-născută.

- Şi acum, Căprioară? întrebă Regina Silfilor, strălucitoare ca Solas însuşi.

Lidia îşi întinse antebraţul.

- Acum trebuie să faci ca toate astea să pară un accident.

- **Poftim?**

- Arde-mă! o îndemnă ea pe regină, dând din cap spre cenuşa lui Hilde. Nu în halul ăla, dar... suficient de tare. Astfel încât să pară convingător atunci când le voi spune celorlalţi că ai fost mai puternică decât mine şi decât Hilde în momentul în care te-am luat ca să mă ajuţi să îi torturez pe prizonieri. Şi că apoi ai evadat.

Flacăra albă a lui Irithys deveni galbenă.

- Am evadat ca să fac *ce anume*, totuşi?

- Să creezi o diversiune.

- Să ştii că te va durea!

Lidia o privi în ochi pe silfa, murmurând:

- Foarte bine. Ca să fie real, trebuie să doară.

îi explică reginei planul cât putu de repede, indicându-i traseul pe care fuseseră dezactivate camerele, astfel încât ea să poată să iasă din palat, şi spunându-i unde să se ascundă şi când şi unde să atace. Iar dacă, în pofida sorţilor mici de izbândă, avea să reuşească... îi dezvălui ce anume îi mai cerea să facă după aceea. Oricât de

nebunesc şi de improbabil ar fi fost.

Tot planul se baza pe Irithys. După ce Lidia sfârşi de vorbit, regina clătină din cap... nu în semn de refuz, ci de şoc.

- Pot să am încredere în tine? o întrebă Lidia pe silfa.

Irithys începu să strălucească din nou într-o nuanţă de alb... Un alb incandescent.

- Nu prea ai de ales, nu?

Lidia îşi întinse din nou braţul spre ea.

- Asigură-te că mă va durea, Majestate!

întuneric, pietriş şi praf. Tuşituri şi gemete.

Judecând după sunetele din spatele ei, Bryce îşi dădu seama că Nesta şi Azriel trăiau. Cât despre starea în care erau... ei bine, în clipa aceea nu îi păsa în mod deosebit.

Puterea pe care o absorbise din locul acela, primită chiar de la Silene, îi vibra prin corp, cunoscută şi totuşi străină. Acum făcea parte din ea, nu ca o încărcare temporară de la Hunt, ci mai degrabă ca o putere ce *se lipise* de propria-i putere, se legase de ea.

Ca două lucruri asemănătoare. De parcă steaua ei, ştiind de existenţa

acestei magii, îşi atrăsese posesoarea înspre ea, ceea ce însemna, la urma urmei, atracţia dintre două puteri înrudite...

Şi chiar erau înrudite. Prin spiţa Helenei, Bryce purta lumina Theiei. Iar lumina aceasta... era tot a Theiei, venită prin Silene. Două surori, reunite, în sfârsit. însă lumina lui Silene, amestecată acum cu cea a ei, a lui Bryce...

Era lumină, dar nu era chiar la fel ca puterea pe care ea o avusese înainte. Nu reuşi să îsi dea seama ce anume simţea, nu avu timp să exploreze nuanţele mai fine, ci se ridică în picioare şi privi pâlpâirea slabă ce umplea încăperea în care căzuseră şi care fusese ascunsă la nivelul de sub spaţiul în care se afla steaua.

în centrul acestei noi încăperi trona un sarcofag făcut din cuarţ transparent. Iar în el, tânără şi frumoasă pe

vecie, se afla o femeie cu părul închis la culoare.

Prin mintea lui Bryce se prefirară rapid diverse posibilităţi. Cândva, înainte ca Theia să îl revendice, locul acesta fusese un palat al Asterilor. Iar în basoreliefurile din tunel, făcute de Silene pentru a ilustra învăţăturile primite de la mama ei...

Răul pândea mereu, ascuns chiar sub picioarele lor.

Oare era posibil ca Silene să nu îşi fi dat seama la ce se referise Theia cu adevărat? Să nu fi realizat că spusele Theiei nu erau doar o metaforă?

Că acolo, chiar sub ei, dormitând în sicriul acela uitat...

Acolo aştepta acel rău ascuns chiar sub picioarele lor.

CAPITOLUL 24

Gâfâind, Bryce cercetă sicriul de cristal din centrul încăperii altminteri goale.

în spaţiul acela nu existau uşi. Din cât putea să îşi dea seama, singura intrare era prin tavanul care tocmai se prăbuşise, aducându-i acolo.

în sarcofagul de cristal, femeia fusese minuţios conservată.

Ba nu, nu conservată. Pieptul ei slab se ridica şi cobora lin. Dormea.

Lui Bryce i se zbârli părul de pe ceafa.

Femeia era unul dintre prizonierii despre care fusese avertizată să nu îi elibereze din închisoare. O fiinţă străveche si stranie, tinută acolo, într-o celulă de sub picioarele lor, atât de periculoasă, încât fusese închisă în cristal...

Sicriul transparent o dezvăluia în întregime: părea

umanoidă şi era zveltă, cu piele palidă. Rochia de mătase aurie îi accentua fiecare curbă delicată a trupului.

Bryce nu mai văzuse niciodată o piele atât de albă, strălucind precum luna plină. Iar părul acela închis la culoare... era cumva *prea* închis la culoare. Nu reflecta deloc lumina, ceea ce era cu totul nefiresc.

Şi... era cumva rujată? Nimeni nu avea buze de o nuanţă atât de intensă de roşu. Bryce folosise cândva o nuanţă asemănătoare de ruj, despre care Danika spusese, în glumă, că era *un roşu pentru sex oral*

- Ce-ai făcut? întrebă Azriel cu glas răguşit.

Bryce se răsuci pe călcâie şi îl văzu stând în picioare, cu aripile strânse, în timp ce Nesta se sprijinea de el de parcă ar fi fost rănită, cu sabia Ataraxia atârnându-i între degete. Azriel ţinea acum Sabia Stelară într-o mână şi pe Grăitorul-de-Adevăr în cealaltă.

Probabil că avea în el ceva sânge de Născut din Stele... un strămoş îndepărtat, pesemne. Sau poate că faptul că avea pumnalul îi permitea, cumva, să mânuiască şi Sabia Stelară.

Parcă drept răspuns la întrebarea lui Azriel, femeia din sicriu deschise ochii. Erau de un albastru intens, izbitor... şi *străluceau.*

Bryce încercă să se îndepărteze, dar încremeni locului. Femeia îşi întoarse privirea spre ea şi îşi arcui buzele roşii într-un zâmbet fad, complet lipsit de veselie, iar apoi îşi ridică mâna lungă şi slabă spre capacul sarcofagului de cristal şi spuse:

- Eliberează-mă, sclavo!

Chiar şi înăbuşită de cristal, vocea îi era rece, nemiloasă.

- Ţi-ai pierdut minţile?! o întrebă Nesta pe Bryce, furioasă, făcând un pas şchiopătat spre ea.

- N-am vrut să deschid o celulă..., bâigui Bryce.

- Nu e o celulă! se răsti Azriel. Nici măcar n-am ştiut de existenţa acestei încăperi!

Femeia din sicriu le ignoră cearta.

- Cât timp am dormit? întrebă ea, împingând din nou capacul sarcofagului de cristal.

Sau să fi fost o cuşcă?

Azriel mârâi la Bryce:

- Ai ştiut că e aici, jos?

Fără să îşi abată privirea de la sicriu şi de la monstrul dinăuntrul lui, Bryce răspunse:

-Nu.

Femeia din sicriu lovi capacul, iar sunetul înăbuşit al bufniturilor reverberă în zidurile de piatră închisă la culoare.

- Sclavo, fa aşa cum ţi s-a poruncit!

- Să te ia naiba! se răsti Bryce.

- îndrăzneşti să mă sfidezi?!

Bryce văzu că femeia strâmbă din nas, a dispreţ.

- O, eşti o corcitură: sclavă şi sclava sclavilor noştri. Nu e de mirare că eşti atât de necioplită!

Ridicând sabia Ataraxia, Nesta o întrebă pe femeie, cu voce răguşită:

- Ce *eşti*?

Femeia îşi trecu unghiile lungi peste partea interioară a capacului de cristal. Fără să îi mai privească pe cei trei, ea testă capacul, în căutarea vreunui punct slab.

- Sunt zeiţa voastră. Sunt stăpâna voastră. Nu ştiţi cine sunt?

- La naiba, nu avem nici un stăpân! se răsti Bryce.

Femeia zgârie cristalul cu unghiile, care lăsară în
urmă brazde adânci, însă capacul rezistă. Apoi ea îl privi lung pe Azriel şi zâmbi.

- A, foarte bine, un soldat! Ucide-o pe femeia asta insolentă şi eliberează-mă! îi porunci ea, arătând spre Bryce.

Azriel nu se mişcă. Femeia din sicriu şuieră:

- îngenunchează, soldat! Plăteşte-ţi Zeciuiala, ca să îmi redobândesc puterea şi să ies din cuşca asta!

Atunci Bryce ştiu. înţelese întocmai ce rău fusese ţintuit în acel sicriu, în tot acest timp.

Lângă Azriel, Nesta se împlântă mai bine pe picioare. De parcă şi ea şi-ar fi dat seama. Mişcarea aceea îi atrase privirea creaturii, ai cărei ochi se aprinseră de o furie pură. Se uită când la Nesta, când la Bryce, iar dinţii albi îi scânteiară în clipa în care o întrebă pe aceasta din urmă:

- Theia a furat Cornul pentru tine? Ea l-a împlântat în trupul tău?

îşi întoarse din nou privirea spre Nesta.

- Şi tu... ai legătură cu celelalte părţi ale Tezaurului. Ţi le-a dat ţie?

- Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse Nesta pe un ton sec.

Dacă Bryce mai avea cumva îndoieli cu privire la ce anume era creatura din sicriu, ele dispărură atunci când aceasta chicoti şi îi spuse Nestei, cu voce tărăgănată:

- Le simt mirosul pe tine, fatucă! Crezi că un fierar nu îşi cunoaşte propria creaţie?

Lui Bryce i se uscă gura.

Femeia din sarcofag era o Asteri.

Tharion rămăsese iară cuvinte. Minute, ore sau zile mai târziu, pe când străbăteau halele din Piaţa de Carne, îndreptându-se spre maşina care, pasămite, îi aştepta pe o alee lăturalnică de lângă depozit, încă nu îşi găsea cuvintele.

Nimeni nu şi le găsea.

Ithan nu mai vorbise de când îi sfârtecase gâtlejul lui Sigrid.

Fusese un accident. Tharion văzuse că Ithan intenţionase să o lovească pe Sigrid în umăr, însă lupoaica se ferise atât de rapid, şi, la naiba, alesese direcţia greşită, dintr-o prostie, din întâmplare, astfel încât lovitura devenise fatală.

Se aşternuse tăcerea în timp ce Ithan se uitase lung la pumnul şi la ghearele lui, care îi străpunseseră de tot gâtul lui Sigrid. Doar mâna lui îi mai ţinea trupul la verticală, în timp ce ochii îi deveniseră goi...

- *Scoate-ţi pumnul!* îi poruncise Regina

Viperă.

Chipul lui Ithan devenise inexpresiv, iar Tharion
ştiuse că la fel se întâmplase şi cu al lui. Apoi lupul îşi scosese ghearele şi mâna din gâtul lui Sigrid.

Retrăgându-şi-le, îi retezase lupoaicei şi ce mai rămăsese din gâtul ei subţire. Aceasta fusese profanarea, grozăvia cea de pe urmă.

Iar în momentul în care îşi scosese din rană blestematul de pumn, în timp ce trupul lui Sigrid se prăbuşise pe pământul arenei... capul i se rostogolise.

Ithan rămăsese încremenit, contemplându-şi isprava cu ochi goi. Iar Tharion nu reuşise să îşi găsească cuvintele şi să îi spună că *văzuseră* cu toţii ce intenţionase el să facă şi că ştiau că nu avusese nici o clipă intenţia de a o ucide pe Sigrid.

Acum, asasinii aflaţi în slujba Reginei Vipere stăteau lângă uşa ce dădea spre alee, ţinând-o deschisă. Aşa cum li se promisese, un sedan negru fusese parcat acolo.

Tharion facu un pas – unul singur – în noapte, iar mirosul dulceag şi ademenitor al Istrosului îl izbi din plin. Fiecare muşchi şi instinct din trupul lui prinseră viaţă, implorându-l să se ducă la apă, să se cufunde în sălbăticia şi în magia ei, să renunţe la picioare în schimbul înotătoarelor, să lase unduirile râului să îi străbată branhiile, să îi pătrundă până în sânge... Dar el se împotrivi acelei porunci, acelei dorinţe, continuând să meargă spre sedan.

Se urcară cu toţii în maşină fără să scoată o vorbă, Flynn la volan, iar Dec, pe locul din dreapta. Tharion ocupa un loc pe bancheta din spate, lângă cel care îşi asumase, de dragul lui, acea povară îngrozitoare.

- Eşti..., întrebă Flynn în momentul în care porni maşina şi se uită peste umăr, ca să pornească în marşarier pe alee, ...eşti în regulă, Holstrom?

Ithan nu răspunse.

Declan şopti, privind în jos la ecranul telefonului său:

- Marc se ocupă de familiile noastre. Se asigură că toată lumea e în siguranţă.

O consolare a naibii de mică.

Trei lumini strălucitoare se izbiră de parbriz, făcându-i pe toţi să tresară. Dar... erau silfele. Le uitaseră pe silfe.

Flynn coborî geamul. Rithi, Sasa şi Malana intrară iute în maşină.

- *Pleacă*, *pleacă*, *pleacă*, şopti Sasa, iar Flynn nu pierdu vremea cu întrebări, ci ieşiră în viteză, cu spatele, de pe alee.

Dintr-un viraj lin, maşina ajunse pe o stradă principală, iar apoi acceleră, după care goniră prin labirintul de străzi pe care Tharion crezuse că nu avea să îl mai vadă vreodată.

- Ce se întâmplă? le întrebă Declan pe silfe, cuibărite în suporturile pentru pahare care se aflau în partea din faţă a habitaclului.

- I-am dat foc, răspunse Sasa, arzând într-o nuanţă de portocaliu-închis.

- Aţi dat foc la *ce* anume? întrebă Flynn.

Tharion rămase cu gura căscată atunci când Malana arătă cu degetul prin geamul din spate, la flăcările care se înălţau spre cerul nocturn de deasupra Pieţei de Carne.

- Regina Viperă vă va ucide, spuse Tharion cu voce răguşită, de parcă ar fi ţipat.

Poate că, într-adevăr, ţipase. Nu ştia sigur.

- Va trebui să ne găsească mai întâi, răspunse Rithi.

Holstrom rămase tăcut, dar Sasa îl întrebă:

- De ce?

Ştiau cu toţii la ce se referea silfa.

Ithan clătină din cap şi se uită pe geam.

Tharion ştia că ar fi trebuit să îl implore pe Holstrom să îl ierte. Şi pe Sigrid, la fel, chiar dacă ea făcuse, de fapt, mişcarea care l-ar fi ucis pe Holstrom.

- Ithan! insistă Sasa.

- I-am făcut jocul întocmai, şopti el cu voce frântă.

Nimeni nu vorbi. Nimeni nu părea să vrea să o facă. Aşa că Tharion se gândi că putea foarte bine să întrebe:

- în ce sens?

încă pătat de sânge şi cu faţa complet inexpresivă, Ithan rămase cu privirea aţintită la geam, fără să scoată o vorbă.

Străbătură oraşul, care rămăsese neschimbat,

în pofida celor întâmplate. Ajunseră până la Rose Gate şi apoi îşi continuară drumul, până la Strada Estică. Până la coastă şi la nava care trebuia să îi aştepte.

Iar consecinţele tuturor celor întâmplate erau inevitabile.

Bryce se trase în spate, în timp ce Azriel facu un pas spre sicriul de cristal, ţinând în mâna stângă Grăitorul-de-Adevăr, care acum strălucea de o lumină neagră.

Bryce îşi dădu seama că o mai văzuse pe creatura înveşmântată în auriu, care zăcea acum în sicriul acela de cristal. O văzuse atunci când Silene le istorisise povestea mamei ei. Femeia din faţa lor... era femeia Asteri care condusese acele ţinuturi. Stăpâna Theiei.

Femeia îşi coborî ochii albaştri spre pumnal, întrebând, furioasă:

- Soldat, îndrăzneşti să scoţi arma împotriva mea?! împotriva celor care te-au plămădit din noapte şi din durere?!

- Ba nu eşti creatoarea mea, se împotrivi Azriel pe un ton rece.

Sabia Stelară îi scânteie în cealaltă mână. Nu lăsă să se vadă dacă cele două arme îl deranjau, dacă îl chemau. Mâinile nici măcar nu îi zvâcniră.

Ochii femeii Asteri se aprinseră în clipa în care ea recunoscu sabia.

- Fionn v-a trimis, aşadar? Să mă răpuneţi în somn? Sau trădătorul ăla de Enalius? Văd că ai pumnalul lui! Ai venit aici în calitate de emisar al lui? Sau de asasin al lui?

Probabil că acele cuvinte însemnau ceva pentru Azriel, fiindcă războinicul scoase un suspin slab, trădându-şi şocul.

- Da, minţi Nesta pe un ton impresionant de ameninţător, dar se pare că acum vom avea plăcerea de a te ucide în timp ce eşti trează.

Femeia zâmbi din nou.

- Ca să ajungeţi la mine, va trebui să deschideţi sicriul!

Bryce rânji la ea.

- Fionn i-a trimis pe ei. însă Theia m-a trimis *pe mine.*

Un foc albastru clocoti în ochii creaturii.

- Mă voi ocupa de ticăloasa aia trădătoare

după ce mă ocup de tine!

Azriel începu să meargă roată pe lângă sicriu, făcând asta, fără îndoială, ca să evalueze cea mai bună modalitate de a o ataca pe Asteri.

- Din nefericire pentru tine, o tachină Bryce, Theia a murit cu cincisprezece mii de ani în urmă. La fel şi restul prietenilor tăi. în lumea aceasta, poporul tău e mai degrabă un mit aproape uitat.

Vorbele ei avură darul de a o distrage pe femeie, ceea ce era tocmai lucrul care le trebuia.

Preţ de o clipă, creatura clipi, năucită. De parcă o amintire i s-ar fi limpezit, ea spuse, mai degrabă pentru sine, dezvelindu-şi într-o grimasă dinţii albi ca zăpada:

- Theia era atât de încântătoare în ziua aceea! Mia zis că păream obosită şi că ar fi fost bine să mă odihnesc în adăpostul ăsta de cristal, de deasupra fântânii. în schimb, m-a închis în el. Ca să mă lase să mor de foame pe parcursul unui lung şir de eoni. Iar în visele mele, se făcea că ea dansa pe pietrele de deasupra mea. Dănţuia pe mormântul meu, în timp ce eu flămânzeam sub picioarele ei. Uneori se furişa până aici... O, da, o *simţeam* aici, jos, în toiul nopţii,

când nimeni nu putea să descopere ce făcea ea, zăbovind, uitându-se pur şi simplu la mine...

- **Dă-mi Sabia Stelară, îi şopti Bryce lui Azriel. Lama aceea ucisese Secerători. Poate că reuşea să**

ucidă şi un Asteri. Poate că asta era informaţia pe care trebuia să o descopere venind aici.

- **Nu, se împotrivi Azriel. Tu ai adus această oroare asupra noastră.**

- **N-am ştiut că era aici...**

- **Eliberati-mă, sclavi! se oţărî femeia. Nu mai am răbdare!**

De ce nu îsi avertizase Theia fiicele că un astfel de monstru se afla aici? De ce fusese atât de iresponsabilă, de nesăbuită...?

Et in Avallen ego. **Răul acesta existase chiar şi aici, pe insula care fusese un paradis în timpul domniei Theiei. Iar ea îşi avertizase copiii în legătură cu el: răul pândea mereu sub picioarele lor, aşteptând să le însface. Literalmente.**

întinarea provocată de Asterii care domniseră acolo, pretinsese Silene, rămăsese în locul acela, îndeajuns de puternică încât să trebuiască să fie ascunsă de oroarea închisorii. Doar că Silene nu îsi dăduse seama că acea întinare dăinuia fiindcă un Asteri încă era prezent acolo.

Iar aici, în mod incredibil, se afla o legătură vie cu trecutul, cu răspunsurile pe care Bryce

încă nu le avea. Dacă Urd o îndrumase până acolo...

Bryce spuse pe un ton calm:

- **Am întrebări pentru tine. Dacă nu îmi răspunzi, voi fi fericită să te las aici până la sfârşitul eternităţii.**

- **O, planeta asta va muri cu mult înainte să se termine eternitatea! Steaua ei va creste tot mai mult si, în cele din urmă, va devora totul în calea ei. Inclusiv lumea aceasta.**

- **Mulţumesc pentru lecţia de astronomie!**

Un zâmbet lenevos se înfiripă pe faţa femeii Asteri.

- îţi voi răspunde la întrebări... dacă mă eliberezi din mormântul ăsta.

Bryce o privi în ochi.

- Să nu care cumva..., murmură Azriel.

însă Bryce era presată de timp. Hunt suferea cu fiecare minut care trecea. Era convinsă de asta.

Pietrele şi vrăjile de apărare din acest loc se supuneau voinţei ei...

Azriel se năpusti asupra lui Bryce, însă ea deja fluturase din mână spre sicriul de cristal.

- *Atunci, ridică-te!*

Se auzi un păcănit răsunător ca tunetul, iar capacul se descuie.

CAPITOLUL 25

Pentru Bryce, să deschidă sicriul fusese la fel

de uşor precum fusese să le poruncească pietrelor muntelui să se mişte.

- Ce-ai făcut?! strigă Nesta, iar din ochii ei izvorî un foc argintiu, ale cărui flăcări izbucniră şi în jurul lamei săbiei Ataraxia.

Femeia Asteri puse mâna pe partea de dinăuntru a capacului descuiat al sicriului şi începu să împingă.

Bryce îşi spuse că, la naiba, nu avea de gând să rămână neînarmată în aşteptarea luptei cu creatura aceea. Aşa că întinse mâna spre Azriel, dorindu-şi ca Sabia Stelară să zboare până la ea. Ceea ce se şi întâmplă.

Azriel tresări şi umerii lui emanară umbre. Se pregăti să atace, însă Bryce îi spuse:

- Theia mi-a arătat trucul ăsta în micul montaj cu amintiri al lui Silene.

Asta simţise în tot acest timp, chemarea săbiei. Disponibilitatea armei de a-i sări în mână. De a fi invocată de la distantă.

Azriel îşi arătă dinţii, dar scoase o altă sabie, pe care o ţinuse în teacă, la spate, într-un compartiment ascuns al armurii. Apoi ridică cealaltă mână, în care avea Grăitorul-de-Adevăr, chiar în timp ce Nesta ridică sabia Ataraxia...

Bryce se răsuci spre sicriu şi o văzu pe femeia Asteri ieşind lent din el, ca un păianjen care eclozează.

Singura lumină era cea care emana din pieptul lui Bryce,

ceea ce făcea ca pielea palidă a monstrului să pară şi mai albă, iar buzele-i roşii să pară aproape liliachii. Părul negru, lung, atârna pe lângă trupul slab, adunându-se pe piatra podelei precum un val de întuneric lichid.

însă femeia rămase chircită la pământ, de parcă nu ar fi avut suficientă putere ca să se ridice.

- **Ia-o spre stânga, murmură Azriel către Nesta, în timp ce puterea ardea în jurul amândurora...**

- **Ba nu! se împotrivi Bryce, fără să se uite îndărăt în timp ce se apropie de femeie.**

Apoi se aşeză pe podeaua rece, punând Sabia Stelară lângă ea.

Fu şocată să vadă că Azriel si Nesta nu atacară.

însă ei rămaseră doar la un pas distanţă, cu armele pregătite.

- **însoţitorii tăi cred că eşti**

nebună pentru că mai eliberat, spuse femeia Asteri, luându-şi o scamă invizibilă de pe rochia de mătase aurie şi aşezându-se în capul oaselor.

- **Nu îsi dau seama că nu te-ai hrănit de**

şaisprezece mii de ani şi că pot să te bat măr.

- **Ba ne-am dat seama, bombăni Nesta.**

- **Să începem cu lucrurile de bază, exploatatoareo! se stropşi Bryce. Unde...**

- **îmi poţi spune Vesperus, mormăi creatura, cu ochii licărindu-i de iritare.**

- Eşti rudă cu Hesperus? întrebă Bryce, ridicând dintr-o sprânceană la auzul numelui atât de asemănător cu cel al bărbatului Asteri de pe Midgard. Cu Luceafărul de Seară?

- *Eu* sunt Luceafărul de Seară! strigă Vesperus, furioasă.

Bryce îşi dădu ochii peste cap.

- în regulă, o să îţi spunem Luceafărul de Seară şi ţie. Eşti mulţumită?

- Nu mi se potriveşte? întrebă Vesperus, mişcându-şi degetele lungi, terminate cu unghii ascuţite. Am băut din magia tărâmului şi magia tărâmului a băut din mine.

- De unde ai venit, înainte să soseşti aici?

Vesperus îşi împreună mâinile în poală.

- De pe o planetă care a fost cândva verde, ca asta.

- Şi care nu a fost îndeajuns de bună?

- Am devenit prea numeroşi. Au izbucnit războaie între diferitele fiinţe din lumea noastră.

Unii dintre noi am văzut schimbările care începuseră să apară la pământ, cum ar fi râuri care au secat, sau nori atât de denşi încât soarele nu putea să pătrundă prin ei, şi am plecat. Cele mai luminate minţi ale noastre au găsit modalităţi de a manipula structura lumilor, de a călători prin ele. îi numeam *drumeţi.* Călători prin lumi.

- Aşadar, v-aţi distrus planeta şi apoi v-aţi dus să vă hrăniţi cu altele?
- A trebuit să găsim hrană.

Bryce strânse din pumnii lipiţi de podeaua de piatră, însă vocea îi rămase calmă.

- Dacă ştiaţi cum să deschideţi portaluri între lumi, de ce a trebuit să vă bazaţi pe Tezaurul Groazei?
- După ce am plecat din lumea noastră, puterile au început să ni se diminueze. Ne-am dat seama prea târziu că fuseserăm dependenţi de magia inerentă a pământului nostru. Magia din alte lumi

nu era îndeajuns de puternică. Cu toate astea, nu am reuşit să găsim drumul înapoi spre casă. Noi, cei care ne-am aventurat până aici, am găsit modalităţi de a ne amplifica puterea, mulţumită darurilor pământului. Ne-am pus la un loc puterile şi am umplut Cazanul cu darurile acelea, astfel încât să ne împlinească voia. Din el am Făurit Tezaurul. Iar apoi am legat însăşi esenţa Cazanului de sufletul acestei lumi.

O, pe Solas!

- Deci, dacă distruge cineva Cazanul...
- Va distruge această lume. Nu pot exista unul fără celălalt.

în spatele lor, Nesta icni, însă Bryce spuse:

- Ce lucru ticălos!
- Asta e o chestiune secundară.
- Aţi creat un buton de distrugere pentru lumea asta!
- Am creat... butoane de distrugere pentru multe lumi. Pentru a ne proteja interesele, spuse ea pe un ton plin de calm, de infinită siguranţă.
- îl cunoşti pe Rigelus?
- Pentru un vierme, îi rosteşti numele cu foarte multă nonşalanţă.
- Ne ştim îndeaproape.

Femeia îşi ţuguie uşor buzele.

- L-am cunoscut în trecere. Presupun că vrei să îl răpui... şi că ai venit să mă întrebi cum să o faci.

Bryce nu răspunse.

Vesperus o privi cu răceală.

- Nu te voi ajuta în privinţa asta. Nu voi da în vileag secretele poporului meu.

- Din cauza acestui soi de compasiune nu te-a ucis Theia?

Vesperus se încruntă.

- Theia a ştiut că, pentru cei ca mine, acest soi de pedeapsă ar fi fost mai rău decât moartea. Să fim închişi, dar în viaţă. Să nu respirăm, să nu mâncăm şi să nu bem, ci să fim lăsaţi într-o stare de veghe, flămânzind.

Licărul acela din ochii ei – nu era furie, ci nebunie.

- Ar fi fost milostiv din partea ei să mă ucidă. Theia nu cunoştea cuvântul *milă.* Am crescut-o încă din copilărie astfel încât să nu îl înţeleagă. Din când în când, venea aici şi se uita la mine. Dormeam, dar o simţeam acolo, jubilând, convinsă de triumful ei.

Bryce simţi un fior rece pe şira spinării.

- Te-a ţinut aici, jos, ca pe un trofeu!

Vesperus dădu din cap, adeverind.

- Cred că îşi găsea plăcerea în suferinţa mea.

- Nu o învinuiesc! se răsti Bryce, deşi simţi o senzaţie uleioasă în stomac.

Poate că Theia ajutase, în cele din urmă, Midgardul, însă nu era cu nimic mai presus decât monstrul care o crescuse.

- Şi eu am întrebări pentru tine, corcitură!

- Chiar te rog, spuse Bryce, fluturând din mână.

- Dacă am pierdut războiul în faţa Theiei, dacă poporul meu este acum doar un mit, cum de îl cunoşti îndeaproape pe Rigelus? Asterii mai locuiesc aici?

- Nu, răspunse Bryce. Eu vin dintr-o altă lume, pe care Asterii încă o controlează.

- De cât timp domnesc Asterii?

- De cincisprezece mii de ani.

- Probabil că Rigelus e foarte mulţumit de sine.

- O, chiar e!

însă femeia Asteri îşi mută privirea în spatele lui Bryce, la Azriel şi la Nesta, şi ridică din sprâncene.

- Oare viaţa chiar e atât de insuportabilă sub domnia noastră, încât trebuie mereu să ne sfidaţi?

Da. Nu. Bryce dusese o viaţă bună. Mai complicată pe alocuri, dar, în mare, acceptabilă, însă pentru atât de mulţi...

- Are importanţă, insistă Vesperus, adresându-i- se din nou lui Bryce, că vă luăm puţin din putere?

Altfel, ce aţi face cu ea?

- Are importanţă că suntem minţiţi, răspunse Bryce. Că puterea noastră nu vă aparţine, ca să o luaţi după cum vreţi voi. Că supremaţia voastră e necontrolată şi necâştigată.

- Există o ordine firească a universului, fatucă! Cei puternici domnesc peste cei slabi, iar cei slabi au de câştigat din asta. Toate lucrurile din natură sunt deopotrivă prădătoare şi pradă. Voi, Feele, consideraţi acest lucru un afront doar atunci când vi se aplică vouă.

- Nu voi dezbate etica cuceririi cu tine. Rigelus şi ceilalţi nu au nici un drept asupra lumii mele, dar au otrăvit apa din Midgard: e infestată cu un soi de parazit care ne ia din magie şi care ne face să le-o oferim Asterilor. Cum scap de el?

Ochii lui Vesperus scânteiară de încântare.

- Am sperat la ceva de genul ăsta, în locul Zeciuielii, care avea nevoie de *consimţământul*..., rosti ea cu dispreţ, de parcă acel cuvânt ar fi avut un gust îngrozitor, ...supuşilor noştri, dar nu ne-am dat niciodată seama cum... Reţeaua de apă, zici? întrebă, râzând pe înfundate. Rigelus a fost mereu isteţ!

- Cum *naiba* scap de parazit?

- Se pare că ai impresia că te-aş ajuta fără să primesc nimic în schimb.

- Ştiu ce vrei şi nu vei primi asta.

- Şi dacă ţi-aş spune că nu îmi doresc să domnesc, ci doar să trăiesc?

- Tot o exploatatoare ai fi, un parazit care ar avea nevoie să se hrănească pe seama celor de aici. Nu meriţi să fii eliberată!

- Pe tărâmul acesta există un loc pentru

creaturi ca mine. Pentru cei nedoriţi. Se numeşte Mijlocul. Am visat despre el, l-am văzut în lunga mea toropeală.

- Decizia nu îmi aparţine.

- Foloseşte Coroana pe care o deţine nemernica asta Făurită, spuse Vesperus, dând din cap spre Nesta. Ai putea să croieşti o cale pentru a-ţi pune în aplicare viziunea, limpezindu-le mintea celor aflaţi dinaintea ta.

Bryce nu avea idee la ce se referea Vesperus, dar ripostă cu răceală:

- La naiba, aţi avut o grămadă de timp la dispoziţie ca să găsiţi tot soiul de justificări pentru acţiunile voastre, nu-i aşa?

- Suntem fiinţe superioare. Nu trebuie să justificăm nimic.

- Te-ai potrivi de minune pe Midgard.

- Dacă Rigelus a deţinut puterea atât de mult timp, înseamnă că lumea ta se află cu totul la cheremul lui şi că nu o va abandona. Va fi învăţat din greşelile pe care le-am făcut eu şi tovarăşii mei în lumea asta şi în altele.

Bryce strânse din pumni. Corpul îi vibră de la efortul de a-şi ţine puterea în frâu.

Dintr-odată, Vesperus se uită la pumnii strălucitori ai lui Bryce.

- Aşadar, a sosit momentul să ne luptăm?

Femeia Asteri emană o undă de putere cu o cadenţă uniformă, pe care Bryce o simţi pe piele.

Vesperus nu murise nici măcar după ce fusese privată de hrană atâta vreme. Ce ar fi rezolvat ea, Bryce, dacă ar fi eliminat nucleul uriaş de primă lumină de sub palatul Asterilor din Oraşul Etern? Iar fi lăsat pe Asteri fără sursa lor de hrană, dar asta nu ar fi fost de ajuns.

Aşa că Bryce lăsă ca o parte din puterea ei să pâlpâie spre suprafaţă. Ar fi putut să jure că lumina ei stelară era... mai grea. Diferită, într-un fel, după ce o adăugase pe cea revendicată de la Silene.

- Ştiu că poţi să mori, spuse Bryce, simţind cum puterea îi străluci în ochi. Feele v-au ucis o dată, rataţilor, iar în lumea mea, Apollion l-a mâncat pe unul dintre voi.

- L-a mâncat? întrebă Vesperus, şi mai amuzată.

Bryce surâse.

- I se spune Devoratorul de Stele. A mâncat-o pe Sirius. Aşteaptă doar un semn de la mine, ca să vină să te mănânce şi pe tine.

- Minţi.

- Aş vrea să fi putut să îţi arăt tronul gol pe care încă îl păstrează Rigelus pentru Sirius. E chiar drăguţ din partea lui!

- Ce soi de creatură e acest Apollion?

- Noi îi numim demoni, dar probabil că tu îi ştii sub alt nume. Ai tăi au încercat să le invadeze lumea, Hei. Nu s-a sfârşit prea bine pentru voi.

- Atunci Hei şi acest Apollion vor plăti pentru un astfel de sacrilegiu, şuieră Vesperus.

- Cumva, nu cred că tu îi vei face să plătească.

Vesperus se bătu cu degetele peste genunchiul înveşmântat în auriu. Ochii îi deveniră de un albastru-închis, precum cerul nopţii, ce făgăduia moarte. împingându-se în mâini, dădu să se ridice în picioare.

- Nu te mişca! o avertiză Bryce, apucând mânerul Săbiei Stelare.

Azriel şi Nesta îşi îndreptară armele spre femeia Asteri.

însă aceasta, nepăsătoare, se ridică de tot. Neavând de ales, Bryce sări, ridicându-se şi ea. Vesperus se legănă, dar rămase în picioare.

Precaută, femeia Asteri făcu un pas şovăitor în faţă. Bryce nu se clinti.

Vesperus mai facu un pas, mai stabil de data aceasta, şi zâmbi, uitându-se în spatele lui Bryce, la Azriel şi la Grăitorul-de-Adevăr.

- Habar nu ai cum să îl foloseşti, nu-i aşa?

Azriel îndreptă pumnalul spre femeia Asteri, care
înainta spre ei.

- Sunt destul de sigur că vârful lui îţi va spinteca stomacul.

Vesperus chicoti, părul ei închis la culoare legănându-se la fiecare pas pe care îl făcea.

- Tipic pentru soiul tău! Vreţi să vă jucaţi cu armele noastre, dar habar nu aveţi de adevăratele lor puteri. Mintea ta nu ar fi în stare să priceapă toate posibilităţile deodată.

Azriel îşi desfăcu aripile, mârâind în şoaptă:

- Pune-mă la încercare.

Vesperus mai făcu un pas, aflându-se acum la circa treizeci de centimetri de Bryce.

- îi simt mirosul... Simt cât de multe lucruri din ceea ce am creat noi aici nu au fost folosite. Neghiobi ignoranţi!

Bryce îşi dădu frâu liber magiei. Datorită unui singur gând, îşi facu părul să îi plutească din nou în jurul capului, ridicat de curenţii puterii ei amplificate de cea pe care o absorbise din acest munte. înclină Sabia Stelară în faţă, iar lama fu învăluită de unduiri de lumină.

Vesperus se trase în spate cu o jumătate de pas şi, la vederea armei strălucitoare, şuieră:

- Am ascuns rezerve de putere peste tot pe aceste pământuri, în cazul în care scursurile noastre de supuşi ne-ar fi făcut... probleme. Se pare că am făcut un lucru înţelept.

- Ba nu există astfel de locuri, ripostă Azriel cu răceală.

- O, nu? întrebă Vesperus, aruncându-i un rânjet cât toate zilele, care îi dădu la iveală în întregime cele două şiruri de dinţi mult prea albi. Ai căutat *tu* sub fiecare munte sacru, băiete? Inclusiv la baza fiecăruia dintre aceşti munţi? Magia atrage tot soiul de creaturi. Le simt şi acum, mişunând prin jur, mestecând din magie. Din magia *mea.* Sunt nişte scursuri la fel de mari ca voi!

Bryce avu grijă să nu se uite la Nesta, care tocmai se strecura pe lângă sicriul de cristal. Războinica pretinsese mai devreme că Virmele de Middengard îi mâncase puterea... Oare la astfel de creaturi se referea Vesperus?

Şi, poate chiar mai important de atât, oare Nesta încă era slăbită? Sau îşi recăpătase puterea?

Bryce apucă mai strâns Sabia Stelară. Puterea acesteia îi pulsa în palme precum bătăile unei inimi.

- Dar de ce v-aţi stoca puterea *aici*[7]*.* întrebă ea. Doar asta e o insulă, adică nu e o destinaţie la care să se ajungă uşor!

- Fătucă, există anumite locuri care înmagazinează mai bine putere decât altele. Locurile prielnice sunt cele în care vălul dintre lumi este subţire, iar magia abundă în mod firesc. Lumina noastră înfloreşte în astfel de

medii, susţinută de magia regenerativă a pământului, răspunse Vesperus, făcând apoi semn în jurul lor şi adăugând: Insula aceasta e un loc *subţire*, iar ceaţa care o înconjoară adevereşte spusele mele.

Bryce continuă, dându-i timp Nestei să se apropie de Vesperus:

- Pe Midgard nu avem nimic de genul ăsta.

Dar oare chiar aşa era? Cantonul Oaselor, înconjurat de o negură impenetrabilă, adăpostea toată acea lumină secundă.

- Fiecare lume are cel puţin un loc subţire, spuse Vesperus cu voce tărăgănată. Şi mereu există anumiţi indivizi care sunt mai potriviţi pentru a-l exploata; pentru a-i revendica puterile, pentru a călători, prin intermediul lui, spre alte lumi.

Bryce îşi dădu seama că şi Falia Nordică era învăluită în ceaţă. O ruptură între lumi... un loc subţire. Iar malul de râu pe care aterizase în lumea aceea... şi el fusese ceţos.

- Theia avea acest dar, spuse Vesperus, dar nu a înţeles cum să revendice lumina. În timpul antrenamentelor ei, am avut grijă să nu îi dezvălui cum ar fi putut să aprindă lumi întregi dacă ar fi vrut, dacă ar fi confiscat puterea ca să şi-o amplifice pe a ei. Dar tu, Hoaţo de Lumină... Probabil că ai moştenit darul de la ea şi se pare că ai învăţat ceea ce ea nu a reuşit să înveţe.

Vesperus se uită lung la picioarele ei desculţe şi la piatra podelei.

- Theia nu a învăţat niciodată cum să acceseze puterea pe care am adunat-o sub palatul meu. A fost nevoită să o lase acolo, îngropată în temelia acestui munte. Pierderea ei... câştigul meu.

Pe toţi zeii! Chiar acolo, sub picioarele lor, se afla un miez de primă lumină...

Vesperus zâmbi.

- Chiar că ar fi trebuit să mă ucizi atunci când ai avut ocazia!

O lumină cuprinse picioarele femeii Asteri, pătrunzându-i în trup. O strălucire orbitoare, şi apoi...

Triumfătoare şi bucuroasă, Vesperus îşi

deschise gura cu buze roşii, însă din ea nu ieşi nici un sunet. Doar sânge negru.

La auzul pârâiturii, Bryce clipi. Apoi văzu jetul de sânge şi licărul argintiu care îşi făcu apariţia între sânii strălucitori ai lui Vesperus.

Prima lumină care umplea trupul femeii Asteri pâlpâi... iar apoi se stinse.

Nesta îi înfipsese sabia Ataraxia drept în piept lui Vesperus.

CAPITOLUL 26

Ithan nu merita să existe. Să respire.

Şi totuşi, iată-l pe bancheta din spate a unei maşini, apropiindu-se de docurile din Iona. Iată-l, rugându-se în gând ca ciudata Căprioară să nu îi fi trădat şi ca nava să îi aştepte ca să îi ducă în Pangera.

Asasinul semenilor tăi! Ucigaşule!

Astfel de gânduri îi răsunau în toată fiinţa, până în oase.

El ucisese singura făptură care ar fi putut să îi conducă pe lupii din Valbara spre un alt viitor. Ucisese o alternativă la Sabine.

Nu conta că fusese un accident. îi sfârtecase gâtul şi, pe deasupra, o decapitase atunci când îşi retrăsese pumnul.

Ca să îşi salveze prietenii, săvârşise acea faptă cumplită, îngrozitoare. Nu era cu nimic mai bun decât Căprioara.

Ithan îşi zări reflexia în geamul maşinii şi îşi întoarse iute privirea.

Ataraxia îl răpusese pe Virmele de Middengard, dar nimic nu indica faptul că putea ucide şi un Asteri. Sau că exista vreun lucru, în vreo lume, care să facă asta, cu excepţia lui Apollion.

- *Ieşi din raza ei de acţiune! o avertiză Bryce pe Nesta.*

însă războinica mârâi:

- Te ţinea de vorbă până când avea să se iveaască ocazia să te ucidă cu rezerva aceea de

lumină, nătângo!

De pe buzele lui Vesperus se prelinse un fir de sânge negru.

- Chiar că eşti o nătângă, fatucă!

Puterea părăsi mâna lui Bryce în clipa în care Vesperus şi-o puse pe a ei pe vârful săbiei Ataraxia şi împinse. Sabia îi ieşi din piept. Mişcarea fu îndeajuns de puternică pentru ca Nesta să se împleticească în spate, albă la faţă din pricina şocului.

Vesperus se întoarse lent. îi zâmbi Nestei şi apoi îşi privi, surâzând, gaura dintre sâni, care se vindeca deja. Toată acea primă lumină era o magie vindecătoare de primă mână. Administrată în doză atât de mare...

- Ataraxia nu a funcţionat, şopti Nesta, încă şocată. Tezaurul...

- *Nu* invoca Tezaurul! îi porunci Azriel. Nu îl aduce aproape de ea!

Nesta clătină din cap.

- Dar...

- *Nici măcar ca să ne salvezi vieţile, mârâi Azriel.*

- O, voi pune mâna pe Tezaur cât de curând, spuse Vesperus, uitându-se la gaura de deasupra sicriului ei şi la încăperea de deasupra, acum distrusă.

Preţ de o clipă, în gând, Bryce părăsi locul în care se afla şi se întoarse la Griifln Antichităţi, în biblioteca de sub galerie, ţinându-l la distanţă pe Micah, în timp ce Lehabah o implora să plece...

Atunci găsise o modalitate de a ucide un Arhanghel, la naiba!

Iar acum, două arme strigau, practic, la ea, cerându-i să le folosească. Bryce întinse mâna din nou spre Azriel şi îşi încordă voinţa, iar apoi, aşa cum se întâmplase şi cu Sabia Stelară, Grăitorul-de- Adevăr îi zbură din mână războinicului. Acesta încercă să apuce pumnalul, dar nici mişcarea lui iute nu fu îndeajuns de rapidă ca să oprească arma. Ca să o oprească pe Bryce, în timp ce pumnalul pluti spre ea.

Mânerul Grăitorului-de-Adevăr ateriză în palma lui Bryce, rece şi greu.

Trupul ei începu să vibreze, de parcă faptul că ţinea câte o armă în fiecare mână, Sabia Stelară şi Grăitorul-de-Adevăr, o electriza.

Bryce se îndreptă spre Vesperus, care se trase îndărăt, legănându-se... doar o idee. Aşa cum bănuise Bryce că avea să facă.

în spatele ei, Nesta şi Azriel dezlănţuiră fulgere de magie, unul argintiu şi altul albastru, care, îndreptându-se spre Vesperus din două direcţii diferite, îi distraseră atenţia preţ de o clipă...

Clipă de care Bryce se folosise pentru a-l ucide pe Micah.

Clipa de care se folosi acum ca să se năpustească asupra femeii Asteri, cu sabia într-o mână şi cu pumnalul în cealaltă.

Os şi metal se ciocniră, iar Vesperus urlă, furioasă, în momentul în care Bryce îi împlântă în piept Sabia Stelară şi Grăitorul-de-Adevăr.

Bryce îşi canaliză puterea spre Sabia Stelară, a cărei lamă neagră fu străbătută de unduiri de lumină, şi îi porunci să îl sfâşie pe afurisitul de monstru...

îi porunci şi Grăitorului-de-Adevăr acelaşi lucru. Din pumnal se scurseră umbre...

Iar în locul în care cele două arme se întâlniră, în locul în care lumina lui Bryce se contopi cu ele, puterea se ciocni de putere.

I se înfundară urechile. O străbătu o magie precum fulgerul, care apoi izbucni din ea. încăperea se cutremură, iar în trupul ei răsună o detunătură înăbuşită.

Sângele începu să îi vibreze precum o fiară care urla la lună. Zări vag o strălucire, o lumină radiantă care se scurse prin Sabia Stelară, prin pumnal...

Vesperus se zvârcoli, căzând în genunchi, în afara razei de acţiune a lui Bryce.

Femeia Asteri se îndoi de spate, apucând mânerele armelor. în clipa în care atinse metalul negru, ea şuieră:

- Te voi *ucide* pentru asta...

însă o rostise lent... tărăgănat.

Ba nu, *timpul* încetinea, unduindu-se, aşa cum se întâmplase în cazul lui Micah, de parcă armele ar fi ucis-o pe Asteri, o mare putere la nivelul lumilor...

O străfulgerare de magie albastră străbătu încăperea, precum o panglică de cobalt ce străpungea lumina stelară şi întunericul. Bryce

văzu fiecare buclă şi fiecare spirală care se încolăciră în jurul gâtului lui Vesperus.

Timpul îşi reveni la viteza normală.

- Opreşte-te! strigă Bryce, însă fu prea târziu.

Vesperus îşi duse mâna la gât, în timp ce lumina
albastră a lui Azriel i se dizolvă în piele. Monstrul râse gâtuit, iar din gură începu să îi curgă sânge.

- Sunteţi încă atât de ignoranţi! Puterea voastră este şi va fi mereu a mea!

O magie albastră îşi facu apariţia în vârfurile degetelor lui Vesperus, absorbită din atacul illyrianului. Ea şi-o învălui pe după mână ca pe o mănuşă şi apucă mânerul Săbiei Stelare.

De parcă acea magie albastră ar fi constituit protecţia de care avea nevoie ca să poată atinge arma, Vesperus smuci Sabia Stelară şi apoi o lăsă să cadă pe podeaua de piatră cu un zăngănit, acoperită de sânge.

Nu... Nu funcţionase. Sabia şi pumnalul la un loc nu o uciseseră.

Cu mâna învăluită în strălucire albastră, Vesperus privi cu atenţie la pumnalul care încă îi era împlântat în piept. Apoi îi zâmbi lui Bryce în timp ce, cu degetele ocrotite de magia pe care o absorbise, apucă mânerul.

- Te voi eviscera cu el, fatucă!

Nesta roti sabia Ataraxia în mână şi apoi o înălţă, pregătindu-se să atace. Azriel îi strigă:

- îmbib-o cu putere!

- *Nu!* strigă Bryce.

Era limpede că Sabia Stelară şi Grăitorul-de-Adevăr o slăbiseră pe femeia Asteri. Dacă şi-ar fi dat seama cum să le amplifice puterea, ar fi aflat cum să îi ucidă pe toţi...

Chiar în momentul în care Vesperus îşi scotea pumnalul din piept cu o mişcare lină, Nesta mânui sabia Ataraxia, retezând carne şi os, împroşcând peste tot cu sânge negru – sau cu orice sânge de zeu le curgea prin vene Asterilor.

Capul acoperit de păr închis la culoare al lui Vesperus se rostogoli pe podea.

Nesta împlântă sabia Ataraxia, învăluită într-un foc argintiu, în capul căzut al femeii Asteri. Apoi facu asta încă o dată. Şi încă o dată. Sânge de

zeu şi lumină se scurseră din trupul frânt al lui Vesperus, iar, între lovituri, braţul Nestei se mişcă tot mai încet...

Timpul încetinea din nou. Bryce vedea fiecare scânteie de flacără argintie ce se înfăşură în jurul armei şi o vedea reflectată şi în ochii Nestei.

Sabia se împlântă pentru ultima oară în capul lui Vesperus. Centimetru cu centimetru, zdrobind oase şi împroşcând cu sânge...

Timpul îşi reluă curgerea, însă monstrul nu se mai mişcă.

Vesperus, singura Asteri rămasă în lumea aceea, murise.

Nava îi aştepta. Măcar asta mersese bine.

Tharion nu suporta să îl privească pe Ithan. Sau pe oricare dintre prietenii lui, nici măcar pe silfe, care făcuseră atât de mult pentru el.

Căpitanul le făcea cu mâna, un ordin tăcut să se grăbească până când încă mai erau la adăpostul întunericului. Zorii începeau să coloreze cerul în nuanţe cenuşii.

Lăsară maşina la capătul docului şi se duseră, grăbiţi, la barca mică ce îi aştepta. Odată ajunşi pe *Cuirasatul din Străfund*, aveau să fie de negăsit, chiar dacă Regina Viperă urmărea maşina până la malul apei.

Tharion îşi vârî mâna în buzunar şi pipăi piatra albă care avea să cheme nava. Dec, Flynn şi silfele săriră în barcă. Dec începu să vorbească prin semne cu căpitanul. însă Holstrom se oprise pe marginea docului.

Tharion se duse, tăcut, lângă el.

Apa era limpede, chiar şi la şase metri de albie. Dacă altădată ar fi sărit în ea, s-ar fi desfătat în apa rece a oceanului...

Nu îndrăznea să tulbure câtuşi de puţin apele lumii, ca să nu îşi anunţe prezenţa. Ce laş era!

Flynn le strigă celor doi:

- Urcaţi, ticăloşilor!

Tharion îi aruncă o ocheadă lui Ithan, însă lupul îşi ţinea privirea îndreptată spre orizont, uitându-se la soarele ce răsărea.

- Eşti pregătit? îl întrebă Tharion.

Erau primele cuvinte pe care i le adresa lupului de când... Nu voia să se gândească la asta.

- Trebuie să mă întorc, spuse Holstrom cu voce răguşită.

- Poftim?! întrebă Tharion, întorcându-se cu totul spre el. Ce vrei să spui?!

Lupul se întoarse lent şi îl privi cu ochi goi. Tharion se simţi apăsat de vină pentru ceea ce îi făcuse, fiindcă Holstrom se luptase pentru el.

- în Oraşul Semilunii, spuse Ithan, cu chipul împietrit. Trebuie să mă întorc.

- De ce?

- Holstrom! Ketos! strigă Dec în timp ce pornea motorul bărcii.

Ithan răspunse în şoaptă:

- Ca să îndrept lucrurile.

Muşchii îi zvâcniră şi, cu o străfulgerare de lumină, omul se transformă într-un lup masiv.

- Ithan..., dădu Tharion să spună.

Lupul se întoarse şi o luă la goană pe doc, înapoi spre zona rurală aridă, scăldată în lumina aurie a soarelui.

Flynn urlă din toţi rărunchii:

- Holstrom, ce *naibaV.*

însă lupul ajunsese deja la mal. Apoi ajunse la clădirea principală a portului. Apoi, pe aleea de lângă port... iar apoi se facu nevăzut.

Se aşternu tăcerea, întreruptă doar de bâzâitul şi împroşcatul motorului. Tharion se întoarse spre barcă, spre cei doi prieteni de la bordul ei, spre silfele care licăreau ca trei steluţe.

- Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Flynn.

Tharion clătină din cap, negăsindu-şi cuvintele, iar apoi urcă în barcă.

Era vina lui... numai vina lui. Pe când barca aluneca spre larg, îşi ridică faţa către cer şi se întrebă dacă avea să mai vadă vreodată Valbara.

Dacă măcar merita să o mai vadă.

CAPITOLUL 27

Preţ de o clipă, Bryce nu reuşi să se mişte. Vesperus era moartă.

Nesta reteză mâna creaturii, iar trupul acesteia se aprinse de acel straniu foc argintiu.

în timp ce femeia Asteri se preschimba în cenuşă, Bryce ridică sabia şi pumnalul. De pe ele încă picura sângele lui Vesperus.

Bryce se întoarse spre Nesta şi Azriel.

- Nu ar fi trebuit să o ucizi! îi spuse ea războinicei. Dacă am fi reuşit să o controlăm, am fi putut să scoatem atâtea informaţii de la ea...

- Ai idee ce ai fost cât pe ce să faci? o întrebă Nesta, furioasă, acoperită de sângele întunecat, de zeu, al lui Vesperus, şi încă ţinând sabia Ataraxia în mână, de parcă nu se hotărâse dacă terminase sau nu cu uciderea. îţi dai seama ce ai dezlănţuit? adăugă ea.

- Credeţi-mă că ştiu mai bine decât voi ce pot să facă Asterii!

- Atunci, chiar că nu poţi să îţi scuzi acţiunile! se răsti Nesta, ridicând sabia.

Azriel îşi întinse spre Bryce mâna plină de cicatrici, gâfâind de zor.

- Deschide pasajul care ne scoate de aici! Vii cu noi! Chiar acum!

Spre celula aceea de sub alt munte. Unde Bryce nu se îndoia câtuşi de puţin că avea să fie interogată, aşa cum ar fi trebuit să fie Vesperus.

- Asta s-o credeţi voi, la naiba! pufni ea, ridicând în juru-i un vârtej de pietriş. Aţi ucis-o pe singura fiinţă de aici care ar fi putut să îmi dea răspunsurile de care aveam nevoie.

- Cauţi modalităţi de a-i ucide pe Daglani. Ei bine, *eu* tocmai l-am ucis pe monstru! spuse Nesta. Răspunsul ăsta nu ţi-e de ajuns?

- Nu, replică Bryce. Acum am doar mai multe întrebări.

Lăsă ca puterea să îi emane din steaua pe care o purta în piept şi din Cornul tatuat pe spinare.

- Să nu *îndrăzneşti* cumva, o avertiză Azriel pe un ton ucigător de blând.

însă Bryce îşi folosi o fărâmă de putere. Ascuţită şi ţintită, aşa cum fusese cea cu care

Silene sculptase în piatră. Aşa cum o făcuse chiar Azriel mai devreme, acţionând asupra stelei ei.

Lumina tăie în piatră şi sfârâi, trasând o linie la picioarele lui Azriel.

Bryce nu îşi dădea seama ce anume se schimbase la puterea ei, după ce îi adăugase magia lui Silene, dar... aşa, da! Schimbarea avea să îi fie utilă.

- Nu le voi spune despre voi, promise Bryce pe un ton calm, în timp ce o parte din ea se minuna de laserul pe care îl crease din magie pură, deşi cealaltă parte se înfiora din pricină că acea nouă putere era straniu de asemănătoare celei pe care o folosise Rigelus împotrivă-i, înainte ca ea să sară prin Poarta din Palatul Etern. Jur pe viaţa perechii mele! Chiar dacă Rigelus..., murmură ea, iar apoi clătină din cap şi adăugă: Nu voi sufla o vorbă despre locul ăsta.

Azriel îndrăzni să pună un picior peste linia pe care o trasase Bryce pe podea.

- Te vor face să vorbeşti. Cei ca mine, cei ca ei... noi mereu obţinem informaţiile de care avem nevoie.

Privirea lui se întunecă, prevestind o durere nesfârşită.

- Nu voi permite să se ajungă la asta, făgădui Bryce, iar din steaua ei izbucni iarăşi o putere arzătoare, care lovi drept în sarcofagul de cristal.

Şi Poarta care îi deschisese calea spre lumea aceea era făurită din cristal.

Sarcofagul străluci... după care se întunecă de parcă ar fi fost un hău.

- Te rog, spuse Azriel, privindu-i mâinile, care încă ţineau Sabia Stelară şi Grăitorul-de-Adevăr.

Ochii lui cafenii erau plini de ceva ce aducea a panică.

Bryce clătină din cap în semn de refuz şi se dădu în spate, spre gaura pe care o crease în acea lume. în univers. Nu putea decât să se roage ca acea cale de acces să ducă spre Midgard.

O privi pe Nesta, ai cărei ochi argintii erau aprinşi de furie.

- Eşti un monstru, la fel ca ei! o acuză războinica.

Bryce ştia asta. Ştiuse mereu.

- Aşa se întâmplă atunci când iubeşti.

Un val de flăcări argintii se năpusti, mugind, asupra lui Bryce, însă ea sărise deja. Un frig cum nu mai cunoscuse vreodată îi străbătu capul, şira spinării...

Apoi lumina flăcării argintii a Nestei se stinse brusc în clipa în care Poarta se închise deasupra lui Bryce, care, învăluită de întuneric, plonjă tot mai adânc în hău.

Spre casă.

Partea a Il-a

CĂUTAREA

CAPITOLUL 28

La câteva ore după ce Pollux şi Şoimul plecaseră împreună cu Rigelus, Hunt tot nu ştia care dintre cei doi tovarăşi ai lui avea să fie ales ca să moară.

Bănuia că Baxian, însă erau sanse mari ca Pollux să îsi dea seama că uciderea lui Ruhn ar fi devastat-o pe Bryce. Asta, dacă ea se mai întorcea vreodată acasă si afla vestea.

Revenindu-şi în simţiri, fusese surprins şi tulburat să simtă o greutate cunoscută, tot mai mare, la spate. îi aruncase o privire lui Baxian şi îşi dăduse seama despre ce era vorba: în pofida cătuşelor gorsiene, aripile le creşteau în ritm rapid. Cu siguranţă că cineva le făcuse vreun tratament care să ducă la vindecarea lor, deşi asta, categoric, nu era un semn bun.

Se întrebă dacă temnicerii îsi dăduseră cumva seama că mâncărimea aceea intensă era un chin la fel de îngrozitor precum biciuirea şi arderea cu fierul rosu. Hunt scrâsni din dinţi si se zvârcoli, arcuindu-şi spinarea, de parcă asta ar fi estompat senzaţia aceea necruţătoare. Ar fi dat orice, chiar orice, ca să se poată scărpina...

- **Orion! îi răsună în minte vocea lui Aidas, venind, totuşi,**

din încăpere.

O pisică, una cu ochi albaştri ca safirul, stătea ghemuită pe podea, înconjurată de băltoacele de sânge, de urină şi de excremente. Aceeaşi formă de care, cu luni în urmă, Rigelus se folosise ca să îl amăgească pe Hunt.

- **Aidas... sau Rigelus? mârâi Hunt.**

Aidas era îndeajuns de deştept încât să priceapă: Hunt avea nevoie de dovezi. Prinţul demon spuse:

- **Domnişoara Quinlan m-a întâlnit prima oară pe o bancă, într-un parc de lângă Templul**

Oracolului, pe vremea când avea treisprezece ani. Am întrebat-o ce anume îl orbeşte pe un Oracol.

Deci chiar era el, nu un şiretlic al Asterilor!

- Bryce..., gemu Hunt.
- O caut, spuse Aidas.

Hunt ar fi putut să jure că pisica părea tristă.

- La ce vrea Rigelus să îmi folosească fulgerul?

Aidas dădu din coadă.

- Aşadar, de asta se străduieşte atât de mult să te facă să cedezi!
- A ameninţat că îl va ucide pe unul dintre ei..., spuse Hunt, dând din cap spre Ruhn şi spre Baxian, .. .dacă nu îi dau o parte din fulger.

Aidas se zbârli.

- Să nu faci asta, Athalar!

- Prea târziu! Rigelus mi-a recoltat fulgerul într- un cristal, aşa cum fac Asterii cu prima lumină. Şi, oricum, ticălosul îmi va ucide unul dintre cei doi prieteni.

Ochii albaştri ai lui Aidas se umplură de îngrijorare, însă prinţul nu spuse nimic.

Aşa că Hunt întrebă din nou:

- La ce vrea Rigelus să îmi folosească fulgerul?

- Dacă ar fi să ghicesc, aş zice că e vorba despre acelaşi motiv pentru care au încercat să obţină fulgerul lui Sofie Renast: vor să învie morţii.

Pe Hunt îl luă cu ameţeală.

- Fulgerul meu nu poate să facă aşa ceva. Nici măcar nu ştiam că fulgerul lui Sofie putea.

Aidas clipi.

- Ei bine, se pare că Rigelus crede că ambele surse de fulger o pot face.

- Cum ai aflat? *Noi* nu am descoperit asta şi am încercat săptămâni de-a rândul să găsim informaţii despre Sofie.

Hunt se strădui să îşi limpezească mintea înceţoşată. Nu, ştia că aşa ceva nu era posibil.

- în general, nu pierd vremea aşteptând să mă contactezi, răspunse Aidas. Spionii mei aud zvonuri
prin Midgard... iar atunci când unele dintre ele au legătură cu mine, mă duc să investighez.

- Aşadar, Regina Râului o vâna pe Sofie... în scopuri de necromanţie? De ce nu s-a dus, pur şi simplu, la Cantonul Oaselor?

- Nu ştiu ce voia să facă Regina Râului.

Hunt se forţă să îşi amintească ce se întâmplase cu trupul lui Sofie după ce îl găsiseră la morga de la bordul *Cuirasatului din Străfund.* Ce făcuse Cormac cu el? Oare rămăsese pe navă? Şi dacă aşa stăteau lucrurile, oare Regina Oceanului ştia ce se afla în posesia ei? îl năpădiră o mulţime de întrebări, dar una dintre ele fu mai presantă decât celelalte.

- La urma urmei, de ce nu a încercat Rigelus să găsească leşul lui Sofie? De ce s-a deranjat să mă vizeze pe mine?

- Ai venit singur la el, într-un mod destul

de convenabil, Athalar. Ca să nu mai pomenim de faptul că tu eşti în viaţă, adică eşti mult mai uşor de manevrat decât un cadavru.

- Există câţiva Arhangheli care s-ar putea să te contrazică!

Aidas surâse, dar spuse:

- Probabil că va dura o vreme până când Rigelus îşi va da seama cum să mânuiască fulgerul pe care l- a extras de la tine. Deşi recunosc că sunt... tulburat să aflu de noul lui experiment. Faptul că Rigelus se joacă în felul ăsta cu morţii nu e de bun augur pentru nici unul dintre noi.

- De ce acum? întrebă Hunt. Pentru numele lui Urd, am fost sclavul lor secole întregi!

- Poate că au aflat, în sfârşit, ce te-a crescut tatăl tău să fii.

Auzind asta, Hunt uită până şi de afurisita de mâncărime de la spate.

- Ce *naiba* înseamnă astfel de vorbe?!

Dar Aidas se mulţumi să clatine din cap.

- Asta e o poveste pentru altădată, Athalar.

- Ba e poveste pentru *acum*, Aidas! Felul criptic în care te referi la tatăl meu, *coroana neagră*, secretele despre puterile mele...

- Dacă nu ieşi din temniţă, toate astea nu înseamnă nimic.

- Atunci, la naiba, încetează cu apariţiile astea fantomatice, din umbre, şi găseşte o cheie!

- Nu pot. Trupul meu nu este real aici.

- A fost îndeajuns de real în apartamentul lui Quinlan.

- Acolo a fost vorba de un portal, de o invocare. Ceea ce se întâmplă acum e ca un... apel telefonic.

- Atunci, trimite-ţi un amic prin Falia Nordică, să ne ajute...

- Distanţa faţă de Nena e prea mare. Nu ar ajunge la timp ca să conteze. Vei obţine răspunsuri, Athalar, îţi promit. Dacă supravieţuieşti. Dar dacă Asterii pot să îţi folosească fulgerul ca să învie morţii într-un mod mai rapid şi mai puţin limitat decât cel pe care li-l oferă necromanţia tradiţională, atunci armatele pe care ei ar putea să le creeze...

- Nu mă faci să mă simt mai bine că i-am cedat lui Rigelus o părticică din el.

încă o vină care să îi împovăreze sufletul. Nu ştia cum de nu se frânsese deja sub greutatea ei.

- Atunci, încearcă să nu îi mai dai, spuse Aidas, dar îl privi compătimitor. îmi pare rău că unul dintre tovarăşii tăi va muri mâine, adăugă el.

- La naiba! exclamă Hunt cu glas răguşit. Ai idee pe cine au ales?

Aidas îşi înclină capul, iar mişcarea aceea semănă mai mult cu cea a unei feline, decât cu cea a unui prinţ. De parcă el ar fi putut să audă lucruri pe care Hunt nu le auzea.

- Pe cel a cărui moarte vă va afecta cel mai mult pe tine şi pe Bryce, răspunse Aidas, iar Hunt închise ochii. Pe Prinţul Feelor!

Hunt îşi spuse că era numai vina lui. Nu învăţase nimic de la cei Căzuţi. Şi fusese de acord să îndure

el pedeapsa, dar ca aceasta să îi afecteze şi pe alţii, ca Ruhn să...

- **îmi pare rău, repetă Prinţul Prăpastiei, părând sincer.**

însă Hunt se mulţumi să spună, cu glas răguşit:

- **Dacă o vei găsi... Dacă o vei vedea din nou... Spune-i...**

Sa nu se mtoarca. Sa nu care cumva sa vina in lumea asta de durere şi de chin. Şi că lui îi părea al naibii de rău că nu reuşise să oprească toate acestea.

- **Ştiu, spuse Aidas, neavând nevoie ca Hunt să îşi**

încheie fraza.

Apoi dispăru în beznă.

CAPITOLUL 29

Bryce căzuse între lumi. Totuşi, atunci când ateriză, se izbi cu partea laterală a corpului de un zid.

Din cât se părea, călătoriile interstelare magice nu ţineau cont de fizică.

Capul îi zvâcnea, iar gura îi era dureros de uscată. Trupul ei refuză să se mişte, de parcă încă ar fi căzut prin spaţiu şi timp, însă fibrele dure ale unui covor o zgâriară pe obraz, înăbuşind sunetele unui spaţiu închis. Aerul era uscat, cu un vag iz de mucegai. Un miros cunoscut.

Bryce auzi, de la câţiva paşi distanţă, o voce masculină care spuse în limba ei:

- Ce interesant!

Erau cele mai minunate

sunete pe care le auzise vreodată.

Deşi poate că şi-ar fi dorit ca acele cuvinte să fi fost rostite de oricine altcineva în afară de Regele Toamnei.

Acesta se înălţa deasupra ei, cu mâinile înfăşurate în flăcări, iar deasupra lui pârâia şi zbârnâia un planetariu auriu.

Bryce aterizase în biroul particular al tatălui ei.

Regele Toamnei zâmbi în felul acela crud şi rece al lui.

- **Şi pe unde *ai fost,* Bryce Quinlan?**

Bryce deschise gura, iar puterea i se adună...

Şi apoi se stinse.

- **Pentru un ticălos bătrân, te mişti rapid, gemu ea, zbătându-se să scape de cătuşele gorsiene de la încheieturile mâinilor.**

Măcar nu aveau si lanţuri, fiind limitate la cele două brăţări. însă era suficient: Bryce nu putea să invoce nici măcar o pâlpâire de lumină

stelară.

Tatăl ei ştia asta. El se îndreptă cu paşi măsuraţi spre uriaşul lui birou de lemn, de parcă ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume.

în cele câteva secunde de după ce ea aterizase acolo, în cel mai puţin nimerit loc din întreaga lume, fir-ar să fie, taică-său nu numai că îi dezactivase puterea cu cătuşele acelea, ci o şi dezarmase. Sabia Stelară si Grăitorul-de-Adevăr se aflau acum pe birou, în spatele lui. împreună cu telefonul ei.

Deşi rămase aşezată pe podea, Bryce îşi ridică bărbia.

- **Ruhn şi Hunt sunt în viaţă?**

în ochii Regelui Toamnei străluci ceva ce aducea a silă, de parcă astfel de legături neînsemnate ar fi trebuit să fie ultima ei grijă.

- **îţi trădezi jocul, Bryce Quinlan!**

- **Credeam că acum mă cheamă *Bryce Danaanl***

exclamă ea, clocotind de furie.

- **Aşa e, în detrimentul spiţei, replică Regele Toamnei, cu ochii scânteindu-i. Pe unde ai fost?**

- **Au avut reduceri la mall, răspunse Bryce pe un *ton sec. Ruhn si Hunt mai sunt în viată?***

> >

Regele Toamnei îşi înclină capul şi îi măsură din priviri tricoul murdar şi colanţii rupţi.

- Am fost informat că nu mai erai pe planeta asta. Unde te-ai dus?

Bryce rămase tăcută.

Tatăl ei surâse.

- Cred că pot să adun unu cu unu, spuse el. Te-ai întors dintr-o altă lume şi ai adus cu tine un pumnal care se potriveşte cu Sabia Stelară. E pumnalul din profeţie, nu-i aşa? întrebă el, cu ochii sticlindu-i de lăcomie. Nu a mai fost văzut aici de la Primele Războaie. Dacă ar fi să ghicesc, ai reuşit să ajungi într-un loc în care îmi doresc de multă vreme să merg.

Aruncă o privire la planetariul care ticăia deasupra lor.

- S-ar putea să vrei să te mai gândeşti înainte să îţi faci bagajele, spuse Bryce. Cei de acolo nu sunt foarte amabili cu ticăloşii.

- Din câte văd, călătoria ta nu ţi-a afectat gura aia obraznică!

Bryce îi aruncă un zâmbet dulce ca mierea.

- Şi eu *văd* că ai rămas un ticălos desăvârşit!

Regele Toamnei îşi ţuguie buzele.

- în locul tău, aş avea grijă, spuse el, pornind spre ea. Nimeni nu ştie că eşti aici.

- îţi iei ostatică propria fiică. Eşti un tată grozav, ce să zic!

- Consideră-te oaspetele meu până când găsesc de cuviinţă să te eliberez.

- Lucru care se va întâmpla când anume?

întrebă ea, fluturând din gene cu o inocenţă exagerată.

- După ce primesc asigurările pe care le vreau.

Cu mişcări teatrale, Bryce se lovi peste bărbie, dusă pe gânduri.

- Ce zici de asta: tu îmi dai drumul, iar eu nu te ucid, naibii, pentru că m-ai ţinut din treabă?

Se auzi un râset înfundat, înspăimântător. Cum de iubise mama ei o astfel de reptilă cu sânge rece?

- Am pecetluit deja vrăjile de apărare din jurul vilei şi mi-am trimis servitorii şi santinelele de aici.

- Vrei să spui că vom găti noi doi?

Tatăl ei continuă să o fixeze cu acea privire intensă.

- Nimeni nu va şti că te-ai întors în lumea asta decât după ce găsesc eu de cuviinţă să fac cunoscut un astfel de fapt.

- Şi apoi le vei spune Asterilor? întrebă ea, cu inima tresăltându-i.

Nu putea lăsa să se întâmple aşa ceva.

Tatăl ei zâmbi din nou.

- Asta depinde întru totul de tine.

Ithan alergă până la istovire, ajungând, în cele din urmă, la poarta estică a Oraşului Semilunii, situat la sute de kilometri depărtare de docul din Iona, unde îi lăsase pe Tharion şi pe ceilalţi.

Asasinul semenilor tăi! Ucigaşule!

Fă-ţi fratele mândru!

Nu reuşise să se urce în barca aceea. Mai degrabă s-ar fi aruncat în mare decât să ajungă la bordul ei, decât să navigheze spre soare-răsare şi să lase toate astea în urma lui.

Ketos era în stare, poate, să lase în urmă consecinţele acţiunilor lui, însă el, Ithan, nu putea să facă aşa ceva.

în lumina aurie a soarelui-apune, Oraşul Semilunii fremăta ca de obicei, neştiind ce făcuse Ithan şi cum se schimbaseră toate.

Străbătu oraşul pe ocolite, luând-o prin FiRo, pe Bulevardul Central, în loc să se ducă direct spre Istros, prin Moonwood. Dacă avea să vadă un alt lup în momentul acela...

Nu voia să se gândească la ce ar fi făcut. La ce

ar fi spus.

Ar fi putut să se piardă în mulţimea care forfotea la ora de vârf, dar optă pentru aleile şi străduţele lăturalnice de pe lângă Bulevardul Central, iar apoi se îndreptă spre sud, pe Strada Principală. Trecând în fugă pe lângă Poarta Inimii, nu îi aruncă nici măcar o privire. Şi nici nu îşi îngădui să privească spre est, spre vechiul apartament al lui Bryce şi al Danikăi, atunci când trecu pe lângă el.

Privi doar în faţă, spre râul care era tot mai aproape. Spre Docul Negru de la capătul străzii.

În ciuda faptului că navetiştii de seară se îmbulzeau în restul oraşului, Docul Negru era tăcut şi gol, învăluit în ceaţă. Mai în jos, pe chei, plângeau câteva persoane îndoliate, aşezate pe bănci, dar nimeni nu se afla pe doc.

Ithan nu putu să privească mai departe prin ceaţă, spre Cantonul Oaselor.

Fă-ţi fratele mândru!

Se rugă în gând ca bietul Connor să nu se uite la el de dincolo de râu.

Ithan îşi luă forma humanoidă, iar apoi merse dea lungul debarcaderului, spre vest. Ştia unde era intrarea... Toată lumea ştia.

Desigur, nimeni nu mergea vreodată acolo. Nimeni nu îndrăznea.

Uşa mare şi neagră era plasată în mijlocul unei clădiri de marmură la fel de negre: o simplă faţadă. Clădirea aceea fusese construită după modelul unui mausoleu complex. Uşa era punctul central, motivul principal al existenţei întregului edificiu, având menirea de a-i duce pe oameni nu în clădire, ci sub ea.

Nimeni nu stătea de pază la uşă. Ithan se gândi că nici nu era nevoie de aşa ceva, fiindcă cei care ar fi vrut să jefuiască locul ăsta meritau tot ceea ce îi aştepta înăuntru.

Uşa neagră era acoperită de străvechi însemne primitive, ca nişte zgârieturi făcute de unghii ale unor făpturi neomeneşti. Din centrul ei îl privea o gravură a unui craniu umanoid, cu coarne, înconjurat de flăcări.

Ithan ciocăni în gravură, lovi cu degetele acel chip grotesc o dată şi încă o dată, făcând să se audă un sunet metalic, înăbuşit.

Uşa se deschise, tăcută ca un mormânt. De

partea cealaltă găsi doar întuneric şi o scară lungă şi dreaptă, care ducea în beznă.

Ziceai că era Hei pe Midgard.

Intrând, Ithan nu simţi nimic şi avu impresia că el însuşi nu mai însemna nimic. Uşa se închise în urma lui, întemniţându-l într-o noapte densă, nesfârşită.

întemniţându-l în Casa Focului şi a Umbrei.

CAPITOLUL 30

Dacă Regele Toamnei gătea, într-adevăr, mâncarea servită la masă, atunci Bryce trebuia să recunoască cinstit că el nu era un bucătar rău. Pui la rotisor, fasole verde şi felii groase de pâine aşteptau pe masa de marmură din vasta sufragerie a vilei.

Se părea că ea ajunsese acolo pe la ora trei după- amiaza, într-o zi de vineri. Nu reuşise să scoată decât acea informaţie de la taică-său, în timp ce el o condusese într-un dormitor de la etajul al doilea, însă nu îi spusese şi data, ori măcar luna. Sau anul.

O năpădise o senzaţie de greaţă uleioasă. Ultima dată, Hunt fusese ţinut prizonier în temniţele Asterilor *ani* întregi... Oare tot acolo era? Oare era măcar în viaţă? Dar Ruhn? Dar familia ei?

Nimic din dormitorul acela, un amestec elegant, chiar dacă şters, de marmură şi de mobilă tapiţată excesiv, nu o ajuta să răspundă la acele întrebări. Voind să o rupă cu totul de lume, tatăl ei îi interzisese uitatul la televizor. De asemenea, Bryce nu mai avea telefon – nici măcar o linie fixă.

Ferestrele, întinse de la podea până la tavan şi orientate spre o curte interioară ce adăpostea o grădină cultivată cu lavandă, erau acoperite de o peliculă ce bloca vederea din exterior. Privind cerul, Bryce văzuse o bulă iridescentă, ce acoperea locul în întregime: vrăji de apărare, asemenea celor create de Fee pentru a-şi izola teritoriul în timpul atacului din primăvară.

însă în minte îi răsunară strigătele de implorare pe care le scoseseră părinţii Fee în timp ce Silene le închisese poarta spre lumea lor de baştină, lăsându- le copiii la cheremul cruzimii Asterilor.

Iar acum, câteva ore mai târziu, şedea la masa masivă din sufragerie, faţă în faţă cu tatăl ei. între timp, făcuse un duş şi se îmbrăcase cu o pereche de blugi şi cu un tricou pe care i le dăduse el. Şi nu putea decât să spere că cele două piese de îmbrăcăminte nu rămăseseră în posesia tatălui ei după ce fuseseră abandonate de cine ştie ce femeie cu care acesta avusese vreo aventură.

- Aşadar, ăsta e planul? întrebă ea. Mă ţii închisă aici până când mă plictisesc atât de tare, încât îţi spun totul? Sau vrei să mă privezi de informaţii ca să îţi fac mărturisiri complete, în schimbul unor veşti despre Hunt?

Tatăl ei tăie puiul cu o precizie ce dădea indicii limpezi despre maniera în care se ocupa de inamicii lui. Apoi regele oftă pe nas.

- Eşti încă în viaţă, ceea ce înseamnă că gazdele tale din cealaltă lume sunt foarte tolerante cu prostiile ireverenţioase care pot să le iasă unora pe gură.

- în general, asta se numeşte *farmec.*

Tatăl ei sorbi din vin.

- Cât timp ai petrecut acolo?

- Spune-mi despre Ruhn şi Hunt.

Tatăl ei sorbi iarăşi din vin.

- Nici măcar n-a fost o încercare bună de a mă surprinde, astfel încât să îţi răspund.

- Ştii ce? Numai un ticălos mârşav ar ţine informaţia asta pentru sine!

Tatăl ei lăsă din mână paharul cu vin.

- Uite cum vor decurge lucrurile, Bryce Quinlan. Pentru fiecare întrebare la care îmi răspunzi, vei primi şi *tu* răspuns la una dintre întrebările tale. Dacă simt că minţi, nu îţi voi răspunde.

- Să ştii că tocmai ce m-am ţinut de jocul ăsta cu cineva şi mai îngrozitor decât tine – da, ştiu, vorbele mele te şochează – şi nu s-a terminat prea bine pentru ea. Aşa că ţi-aş propune să sărim peste sesiunea de întrebări şi răspunsuri şi să îmi spui ce vreau să ştiu.

Tatăl ei se mulţumi să o privească în tăcere. Era dispus să stea acolo toată noaptea, fir-ar să fie!

Bryce bătu cu piciorul în podeaua de marmură.

- în regulă.

- Chiar ai ajuns în lumea de baştină a Feelor?

-Da. *

Lui începu să îi zvâcnească un muşchi al maxilarului.

- Athalar şi Ruhn sunt încă în viaţă.

Bryce încercă să nu lase să se vadă cât era de uşurată.

- Cât timp...?

Tatăl ei ridică un deget.

- E rândul meu.

Ticălosul!

- Cum era lumea lor?

- Nu ştiu... Am văzut doar o celulă, nişte tuneluri şi ceva caverne. Dar... părea a fi liberă. Cel puţin, de Asteri, spuse ea, iar apoi, pentru că ştia că avea să îl supere, adăugă: Feele de acolo sunt mai puternice decât noi. în timpul Saltului, Asterii ne iau o parte din putere, fiindcă asta îi hrăneşte, îi ţine în viaţă. în cealaltă lume, Feele îşi păstrează puterea pură, deplină.

Ar fi putut să jure că el pălise un pic la faţă, chiar şi în lumina aurie, flatantă, a celor două candelabre

de fier identice care atârnau deasupra lor, lucru care o facu să se înfumureze mai tare decât se aşteptase.

- **Cât timp am fost plecată? întrebă ea.**

- **Cinci zile.**

Deci cronologiile celor două lumi erau asemănătoare.

-Şi...

- **Ce ai aflat cât timp ai fost acolo?**

Cum ar fi putut să îi răspundă?

Să îi spună adevărul...

- **încă procesez informaţiile.**
- **Nu e un răspuns acceptabil.**
- **Am aflat, se răsti ea, că cele mai multe dintre Fee, indiferent de lumea în care se află, tind să fie nemernice şi egoiste!**

Tatăl ei ridică din sprâncene.

- **Chiar asa?**

Bryce îşi încrucişă braţele.

- **Să zicem doar că ştiu o femeie care ar putea să te şteargă de pe faţa pământului fără să depună nici cel mai mic efort.**

Totuşi, Nesta nu o omorâse. Bryce pusese asta pe seama norocului, dar era posibil ca războinica s-o fi cruţat, pur şi simplu. Nesta nu semănase câtuşi de puţin cu Silene sau Theia.

Nu mai conta acum, însă gândul acela îi stăruia în minte.

- **Asta tot nu-mi răspunde la întrebare. Cu siguranţă că te-ai dus în lumea aceea cu un motiv... Ce ai aflat?**
- **Unu la mână, am ajuns acolo din întâmplare. Doi la mână, *practic* ţi-am răspuns deja la întrebare, aşa că data viitoare**

fii mai explicit!

O expresie întunecată, ucigătoare, străbătu chipul tatălui ei.

- **Cum...**

Bryce ridică un deget, imitându-l.

- **Ce s-a întâmplat după ce am plecat?**

La vederea degetului ei ridicat, lui i se aprinseră ochii chihlimbarii, fiindcă îl iritau siguranţa de sine şi îndreptăţirea cu care i se adresa Bryce, situaţia fiind înrăutăţită de faptul că toate astea veneau din partea unei femei.

însă păru să îşi astâmpere furia şi îşi luă, la rândul lui, o mină trufaşă, dând impresia că savura veştile proaste pe care avea să i le dea, după cum se purtase şi ea mai devreme.

- Asterii i-au aruncat pe Athalar şi pe fratele tău în temniţă şi au reuşit să ascundă informaţiile despre cele petrecute la palat. Ne-au spus doar nouă, celor care trebuia să ştim despre ceea ce s-a întâmplat, povesti el, terminându-şi de băut vinul. Le-ai luat pe acele Fee în Midgard, cu tine?

- Le-ai *văzut* sosind aici, cu mine?

Nu era cazul să îi spună că nu se despărţise de ei în termeni tocmai buni. Probabil că Azriel ar fi ucis- o dacă ar fi rămas acolo chiar şi o clipă în plus.

Bryce îşi trânti antebraţele pe masă, iar cătuşele gorsiene zăngăniră în clipa în care se loviră de marmura rece.

- Aşadar, ştiind că Ruhn e în temniţele Asterilor de cinci zile, tu nu ai făcut nimic ca să îl ajuţi?

- Ruhn merită tot ce va primi. Şi-a ales soarta.

Bryce îşi strânse din pumni, înfigându-şi unghiile
în carne.

- La naiba, e fiul tău!

- Pot să am şi alţi fii.

- Nu şi dacă te ucid! strigă Bryce, simţind cum o pâclă albă, pe care o cunoştea foarte bine, îi împăienjeni vederea.

Tatăl ei surâse, de parcă l-ar fi amuzat să observe că furia primitivă a Feelor se amesteca, la urma urmei, cu o mânie pur omenească.

- Semeni atât de mult cu mama ta! exclamă el, afişând un zâmbet plin de superioritate, iar apoi adăugă: Despre soarta *ei* nu ai întrebări?

- **Ştiu că, dacă i s-ar întâmpla ceva rău, nu ai putea să nu îmi spui, fiindcă ţi-ar plăcea prea mult să o faci. De ce i-au păstrat Asterii în viaţă pe Hunt şi pe Ruhn?**

- **Cred că e rândul meu.**

- **Ba *eu* cred că e rândul *meu.* *„Despre soarta* ei *nu ai întrebări?”* se pune ca întrebare, nemernicule!**

Ochii tatălui ei scânteiară, de parcă, fără să vrea, ar fi fost amuzat… şi impresionat.

- **Prea bine.**

- **De ce i-au ţinut în viaţă pe Hunt şi pe Ruhn?**

- **Ca să îi folosească împotriva ta, presupun, deşi nu pot să fiu sigur de asta, răspunse regele, iar apoi îşi mai turnă nişte vin, care, în lumina tot mai slabă a asfinţitului, luci precum sângele proaspăt. Spune- mi despre cuţit, adăugă el. Este cel din profeţiile noastre, frate cu Sabia Stelară?**

- **Chiar el. Se numeşte Grăitorul-de-Adevăr.**

Regele dădu să spună ceva, dar Bryce bătu cu
degetele în masă. Mai bine să afle cum stăteau lucrurile, pe unde ar fi putut să fie aliaţii lor… dacă

supravieţuiseră.

- **Care e starea lui Ophion? întrebă ea.**

- **De la atacul asupra laboratorului, nu au mai fost altele. Ai tăi aproape că au rămas fără oameni. Ophion este, practic, mort.**

Bryce se forţă să nu tresară.

Regele Toamnei bău iarăşi din vin. în ritmul ăsta, avea să golească sticla înainte ca soarele să apună de tot.

- **Cum ai obţinut pumnalul?**

- **L-am furat, răspunse Bryce, surâzând în clipa în care tatăl ei se încruntă, scârbit. Dar ceilalţi prieteni ai mei... sunt în viaţă cu toţii?**

- **Dacă trădătorul ăla de Cormac se număra printre ei, atunci, nu. însă ceilalţi, din câte am auzit, sunt bine, mersi.**

Bryce ameţi. Cormac era...

- **Ai furat pumnalul ca să împlineşti profeţia?**

Bryce ridică din umeri cu o nonşalanţă pe care nu o simţea, de fapt, iar apoi puse jos furculiţa.

- M-am săturat de jocul ăsta!

Cormac era mort. Oare murise în acea zi, în laborator, sau se întâmplase după aceea? în temniţele Asterilor, poate, interogat de ei? Sau fusese trimis pur şi simplu acasă, la ticălosul lui de tată, Regele Avallenului, care îl sfârtecase în bucăţi pentru că îi dezonorase numele?

Regele Toamnei zâmbi de parcă ar fi câştigat.

- Atunci, poţi să pleci. Ne vedem mâine.

Forţându-se să ignore mâhnirea care o rodea, Bryce întrebă:

- Pentru ce anume?

- Nu mi-ai răspuns la ultima întrebare, aşa că presupun că nici eu nu am de ce să îţi răspund la asta, nu-i aşa?

- Lua-te-ar naiba!

Tatăl ei se mulţumi să îşi încline capul, iar apoi reîncepu să mănânce în tăcere.

Ithan coborî treptele scării Casei Focului şi a Umbrei învăluit într-o beznă atât de adâncă, încât nici măcar el, cu privirea ochilor lui de lup, nu putea să o străpungă.

Nu auzise niciodată nimic despre ce anume se afla la capătul scărilor, dar ştia prea bine că rămăsese fără opţiuni.

Pierduse socoteala timpului. Aerul era dens şi uscat. Ca un mormânt.

Ecoul iscat de târşâitul tenişilor lui pe trepte reverbera în pereţii negri. Ithan se forţă să vadă ceva în beznă, însă în zadar. Nu ar fi ştiut dacă treptele se sfârşeau cumva în gol. Nu ar fi avut parte de nici un avertisment.

în cele din urmă, chiar nu avu parte de nici un avertisment. însă nu în privinţa unei căderi. Se izbi cu capul de un perete, iscând un zăngănit metalic. Ricoşă, înjurând...

O lumină blândă, aurie, pătrunse prin casa scărilor.

Ithan nu se izbise de un perete, ci de o uşă, iar dincolo de ea, proiectată în lumină, se vedea silueta subţire a unei femei. El îi recunoscu vocea înainte să îi vadă limpede chipul. Vicleană, cultivată, plictisită.

- Ei bine, e şi ăsta un fel de a bate la uşă, mormăi Jesiba Roga.

CAPITOLUL 31

Jesiba Roga îl conduse pe Ithan printr-o încăpere subterană de piatră neagră, luminată doar de focuri ce trosneau în vetre cu formă de boturi căscate, pline de colţi. în faţa acelor şeminee stăteau tolăniţi draki de diverse nuanţe, vampyri care beau sânge din pocale şi daemonaki în costume de oameni de afaceri, care tastau la laptopuri.

Un loc straniu de... normal. Ca un club privat.

La o adică, chiar *era* un soi de club privat. Sediul oricărei Case era deschis pentru toţi membrii acesteia, oricând. Unii dintre membri alegeau să locuiască în sedii, cei mai mulţi dintre

aceştia fiind cei care se ocupau de operaţiunile zilnice ale Casei, dar alţii veneau pur şi simplu să îşi petreacă timpul acolo, să se întâlnească unii cu alţii sau să se odihnească.

Ithan, spre ruşinea lui, nu fusese niciodată în sediul Casei Pământului şi a Sângelui din Lunathion. Nu fusese nici la sediul ei principal, în Hilene. îşi amintea că Bryce mersese acolo în copilărie, însă nu îşi aducea aminte alte detalii.

Ithan o urmă pe Jesiba prin încăperea lungă, trecând pe lângă indivizi care abia dacă îl priviră.

Apoi intrară pe nişte uşi de lemn negru, gravate cu sigiliul în formă de craniu cu coarne al Casei.

Nu ştia la ce se aşteptase. La o sală de consiliu, la un birou simandicos...

în nici un caz la barul elegant, de onix, luminat în nuanţe de albastru-închis, precum miezul unei flăcări. Un cvartet de jazz cânta pe o scenă mică, aşezată sub o arcadă în partea din spate a sălii. Se mai aflau acolo si numeroase mese înalte, orientate

spre arcadă, ale căror elemente decorative de sticlă străluceau în acea lumină albastră. însă Roga se

îndreptă direct spre barul făurit din obsidian, în faţa căruia se afla un sir de taburete înalte, aurite.

La bar servea o femeie draki cu solzi aurii, îmbrăcată într-o rochie neagră, transparentă, care o salută din cap pe Roga. Farmazoana îi răspunse la salut înclinând uşurel din cap, iar apoi se aşează şi bătu cu palma în taburetul de lângă ea, poruncindu- i lui Ithan:

- **Sezi!**

Auzind acea comandă care se referea fără înconjur la natura lui canină, Ithan se încruntă la farmazoană, dar apoi se supuse.

O clipă mai târziu, barmaniţa împinse spre ei două pahare fumegânde, închise la culoare. Jesiba îl bău pe al ei dintr-o singură mişcare, după care spuse, în timp ce din gură îi ieşeau jeturi de fum:

- **Am crezut că, atunci când mi-au zis că Ithan**

Holstrom cobora treptele de la intrare, portarii fumaseră prea multă rădăcină-voioasă!

Ithan se uită în paharul lui, la lichidul chihlimbariu care arăta şi mirosea a whisky, deşi nu mai văzuse niciodată whisky din care să iasă fum.

- **I se spune *spectacol de fum,* îl lămuri Roga cu voce tărăgănată. Whisky, ghimbir ras şi un strop de magie draki, ca să arate elegant.**

Ithan o crezu pe cuvânt şi dădu pe gât restul băuturii. Aceasta îl arse până în stomac, străbătându-i vidul lăuntric.

- Deci, spuse Roga, judecând după iuţeala cu care ai băut şi după simplul fapt că eşti aici, pot să presupun că... nu îţi merge bine.
- Am nevoie de un necromant.
- Şi eu am nevoie de o asistentă nouă, dar ai fi surprins să afli că pe lume se găsesc extrem de puţini asistenţi competenţi.

Ithan se încruntă.

- Vorbesc serios!

Roga îi facu semn barmaniţei să le mai dea un rând de băuturi.

- Şi eu la fel. De când Quinlan m-a părăsit ca să lucreze la Arhivele Feelor, sunt îngropată de vie în hârţogăraie.

Ithan era destul de convins că nu aşa se derulaseră lucrurile între Bryce şi Jesiba, dar spuse:

- Uite ce e, nu am venit ca să vorbesc cu tine...

- Aşa e, dar eşti al naibii de norocos că portarii m-au chemat pe mine să mă ocup de tine şi nu pe altcineva. Dacă în locul meu venea una dintre vampe, se prea poate ca până acum să fi gustat deja din tine.

Făcu semn din cap spre cea mai apropiată masă înaltă din spatele lor, la care stăteau două blonde superbe, îmbrăcate în rochii negre, mulate, fără băuturi în faţa lor. îi priveau cu atenţie pe cei din încăpere, de parcă s-ar fi uitat la un meniu.

Ithan îşi drese glasul.

- Am nevoie de un necromant, repetă el. Imediat.

Jesiba oftă şi, cu o mişcare a capului, îi mulţumi
barmaniţei care îi împinse în faţă încă un spectacol de fum.

- Fratele tău e mort de prea multă vreme.

- Nu pentru fratele meu, răspunse Ithan, ci pentru altcineva.

De data aceasta, Jesiba bău lent, iar de pe buze îi ieşi fum la fiecare înghiţitură.

- Orice ar fi, puiuţ, te-aş sfătui să te împaci cu ideea că persoana respectivă e moartă.

- *Nu am cum să mă împac cu astal se răsti Ithan.*

Ar fi putut să jure că paharele zăngăniră, că cvartetul de jazz ezită şi că cele două vampe se întoarseră din nou spre el. Jesiba le aruncă o privire şi cu toţii îşi văzură din nou de treburile lor.

- Pe cine ai ucis? întrebă Jesiba cu voce atât de scăzută, încât abia se auzi.

Lui Ithan i se strânse gâtlejul. Nu putea să respire...

- Holstrom! spuse ea, iar ochii îi străluciră precum flăcările lumânărilor înfipte în sfeşnicele din spatele barului.

Ithan nu avea cum să repare lucrurile, cum să le desfacă. Era un trădător, un ucigaş şi...

- Pe cine trebuie să învii? întrebă Roga pe un ton glacial.

Ithan se forţă să o privească în ochi, să înfrunte fapta pe care o săvârşise.

- Pe o moştenitoare Fendyr pierdută.

- Presupun că mâncarea de seara trecută

a constat, de fapt, în resturi reîncălzite, dacă iaurţelul ăla de doi bani pe care mi l-ai lăsat azi-dimineaţă la uşă se pune ca mic-dejun, îi spuse Bryce Regelui Toamnei, trântindu-se într-un fotoliu de piele roşie şi privind spre planetariul ce îşi continua păcănitul monoton.

Tatăl ei, care se afla de cealaltă parte a biroului supradimensionat, o ignoră.

- Cât mă vei ţine aici?

- Ne-am apucat iarăşi de jocul întrebărilor? Credeam că te-ai săturat de el seara trecută.

Regele, al cărui păr roşcat alunecase peste umăru- i lat, nu îşi ridică privirea de la ce scria.

Bryce strânse din dinţi.

- încerc doar să îmi dau seama cât timp mai am.

Stiloul lui auriu – la naiba, chiar un stilou! - lunecă mai departe pe hârtie.

- Dacă micul-dejun pe care ţi l-am oferit este inadecvat, voi face cumpărături.

Bryce îşi încrucişă picioarele; fotoliul de piele scârţâi în clipa în care ea se lăsă pe spate.

- Ia te uită la tine: găteşti şi faci cumpărături. Aproape că s-ar zice că eşti un adult funcţional, nu un pici răzgâiat!

Umerii tatălui ei se încordară, întinzându-i peste piept materialul tricoului gri pe care îl purta.

Bryce arătă spre planetariu.

- Astronomul a spus că ţi l-au făcut nişte meşteri din Avallen. Ce lux!

Auzind de Astronom, Regele Toamnei miji din ochi, dar nu îşi ridică privirea din hârtia lui. Bryce continuă:

- A spus că menirea planetariului e să ne facă să ne punem întrebări fundamentale despre noi înşine, ca, de pildă, cine suntem şi de unde venim. îmi vine greu să cred că stai aici toată ziua şi că te gândeşti la lucruri atât de profunde.

Tatăl ei se opri din scris.

- Spiţele de Fee slăbesc deja de câteva generaţii. Toată viaţa am investigat motivul pentru care se întâmplă asta. Planetariul a fost construit în încercarea de a răspunde la o astfel de întrebare.

Bryce îşi suflă peste unghii.

- Mai ales după ce eu, draga de mine, am devenit o Prinţesă Născută din Stele în toată regula, nu-i aşa?

Tatăl ei apucă mai strâns stiloul, îndeajuns de strâns încât Bryce să se minuneze că placajul de aur nu se sfărâmă.

- Cu mult înainte să te naşti tu, mă întrebam de ce slăbesc spiţele noastre.

- De ce? Cui îi pasă?

în cele din urmă, el îşi înălţă capul, cu privirea rece şi moartă.

- îmi pasă dacă poporul nostru slăbeşte. Dacă devenim mai prejos de îngeri, de metamorfi, de
vrăjitoare.

- Aşadar, problema asta are de-a face cu egoul tău.

- Are de-a face cu supravieţuirea noastră. Feele au un statut favorabil în faţa Asterilor. Dacă puterea noastră slăbeşte, Asterii nu vor mai fi interesaţi să ne conserve statutul cu pricina. Alţii se vor strecura ca să ia ce avem noi, precum nişte prădători ce dau târcoale unui stârv. Iar Asterii nu vor mişca un deget ca să îi oprească.

- De asta tu şi Morven aţi uneltit ca eu şi Cormac să fim împreună?

- *Regele* Morven a observat şi el că puterea noastră slăbeşte, doar că el îşi permite luxul de-a se ascunde în spatele ceţii din Avallen.

Bryce bătu darabana cu degetele pe braţul neted al fotoliului.

- E adevărat că Asterii nu pot să pătrundă prin ceaţa care înconjoară Avallenul?

- Morven este aproape convins că nu pot, deşi nu ştiu dacă Rigelus a încercat vreodată să treacă de bariere.

Regele aruncă o privire la ferestrele înalte din stânga lui, privind afară, la cupola vrăjită pe care o închipuia bula iridescentă ce scânteia deasupra măslinilor şi a lanurilor de lavandă. Era singura barieră în spatele căreia putea spera să se ascundă vreodată.

Bryce îşi cântări opţiunile şi, în cele din urmă, îndrăzni să întrebe:

- Termenul de *loc subţire* îţi spune ceva?

Tatăl ei îşi înclină capul şi, fir-ar să fie, o sperie cât de mult semăna mişcarea aceea cu cea pe

care obişnuia să o facă ea.

- Nu. Ce e?

- Doar un termen pe care l-am auzit la un moment dat.

- Minţi. Ai aflat despre el în lumea de baştină a Feelor.

Poate că n-ar fi trebuit să întrebe. Poate că era prea periculos să îi fi dezvăluit asta. Periculos nu pentru ea, ci pentru lumea din care plecase. Bryce se opri din bătut darabana şi îşi întinse palma peste braţul de piele rece şi neted.

- Am auzit doar termenul, nu şi definiţia lui.

Tatăl ei o privi, simţind că îl minţea şi de data asta, însă ochii îi scânteiară de ceva ce aducea a admiraţie.

- Sfidătoare până în măduva oaselor!

Rămânând aşezată, Bryce se prefăcu a face o jumătate de plecăciune.

Regele Toamnei continuă, învârtind, absent, stiloul între degete:

- Am ştiut mereu că mama ta ascundea ceva în privinţa ta. S-a străduit din răsputeri să te ascundă de mine.

- Poate pentru că eşti un sociopat?

Degetele lui se încordară iarăşi pe stilou.

- Ember m-a iubit cândva. Doar ceva extraordinar ar fi stins acea dragoste.

Bryce îşi propti bărbia în pumn, afişând o curiozitate inocentă.

- Cum ar fi faptul că ai lovit-o? Ceva extraordinar de genul ăsta?

Peste umerii regelui şi în părul lui lung se prelinseră dâre de foc, însă el spuse, fără emoţie:

- Să nu deschidem subiecte vechi. Ţi-am spus părerea mea despre asta.

- Da, îţi pare *atât* de rău că ai făcut-o! Atât de rău, încât acum ai făcut întocmai lucrul de care mama sa temut de la bun început: m-ai încuiat în vila ta.

Tatăl ei arătă spre ferestre.

- Ţi-a trecut prin minte că aici, ascunsă de lume şi de ochi iscoditori, eşti în siguranţă? Că dacă ar fi aflat oricine de pe Midgard că te-ai întors, vestea aceasta ar fi ajuns curând la cei din Palatul Etern, iar acum ai fi fost moartă?

Bryce îşi duse mâna la piept.

- îmi place la nebunie felul în care te dai drept salvatorul meu... Serios vorbind, ai nota zece pentru efortul depus, dar haide să terminăm cu aiurelile! Mă ţii închisă aici pentru că vrei ceva de la mine. Ce anume?

Tatăl ei nu îi răspunse, ci se răsuci şi ajustă o setare a unui dispozitiv ce aducea a prismă. în urma ajustării, lumina soarelui scăldă toate planetele ce compuneau planetariul.

O prismă – opusul a ceea ce făcuse ea, servindu- se de puterile ei. Ea condensase lumina, în timp ce prisma o fracturase.

Bryce îşi privi mâinile, atât de palide în comparaţie cu fotoliul de piele de un roşu sângeriu. Până în momentul acela, funcţionase pe adrenalină, disperare şi bravură. Oare cum reuşise să îşi transforme lumina într-un laser în acele ultime momente petrecute în lumea Feelor? Atunci i se păruse că o făcuse intuitiv, dar acum... Poate că era mai bine să nu ştie. Să nu se gândească la felul în care lumina ei părea să semene tot mai mult cu proprietăţile puterii distructive a Asterilor.

- Ruhn mi-a spus că te închizi toată ziua aici, căutând tipare, spuse Bryce, dând din cap spre planetariu, spre dispozitivul cu funcţie de prismă şi spre uneltele aurii de pe birou. Ce soi de tipare? întrebă ea.

Ea şi Ruhn râseseră copios pe seama asta: măreţul Rege al Toamnei era doar un teoretician al conspiraţiilor. Ruhn, chicotind, se întrebase ce credea regele că avea să găsească, iar apoi tot el venise cu răspunsul: că universul juca x şi zero la scară largă.

Amintindu-şi, Bryce simţi cum i se strângea inima.

Regele Toamnei îşi mai facu o notiţă, scârţâitul stiloului fiind prea zgomotos în tăcerea apăsătoare.

- De ce aş avea încredere că o copilă cu gura mare, fără pic de discreţie, ar putea să îmi păstreze
secretele?

- E un secret, aşadar? Vrei să spui că ar fi la mijloc nişte chestiuni controversate?

Chipul lui arătos se schimonosi de dispreţ.

- I-am cerut cândva fratelui tău să îmi ofere o sămânţă din lumina lui stelară.
- Ce scârbos! Nu îi spune aşa!

Nările tatălui ei se umflară.

- Mica *sămânţă* pe care a reuşit să o obţină mi-a permis să folosesc asta într-un mod care mi s-a părut... benefic, spuse el, bătând cu palma în dispozitivul ce conţinea prisma.
- Nu mi-am dat seama că era atât de important pentru tine să proiectezi curcubeie pe pereţi.

Tatăl ei o ignoră.

- Dispozitivul ăsta refractă lumina, descompunând-o, ca să îi pot studia fiecare faţetă, explică el, arătând spre un dispozitiv asemănător, aflat chiar în faţa celuilalt. Iar dispozitivul acela o adună din nou într-un singur fascicul. încerc *să îmbogăţesc* lumina în timp ce aceasta se formează din nou. Dacă lumina poate fi descompusă şi consolidată în cea mai elementară formă a ei, există posibilitatea ca, atunci când se formează din nou, să o facă într-o versiune mai puternică.

Bryce nu îi spuse nimic despre pietrele albastre pe care le mânuise Azriel, despre cum şi ele fuseseră un soi de prismă magică, condensându-i şi direcţionându-i puterea. în schimb, mormăi:

- Iar ăsta e un mod util de a-ţi petrece timpul pentru că...?

Tăcerea lui fu de-a dreptul muşcătoare.

- Stai să văd dacă pricep! exclamă ea, pregătindu- se să numere pe degete. Asterii sunt formaţi din lumină. Se hrănesc cu prima lumină. Tu studiezi lumina, proprietăţile ei, dincolo de lucrurile pe care le cunoaştem deja cu ajutorul ştiinţei...

Un muşchi prinse să zvâcnească în maxilarul regelui.

- Sunt pe-aproape? întrebă Bryce. Dar dacă ai astfel de întrebări despre Asteri, de ce nu le ceri chiar lor să te lămurească? mormăi, gânditoare. Poate că vrei să foloseşti informaţiile împotriva lor?

Tatăl ei ridică dintr-o sprânceană.

- Chiar că ai o imaginaţie bogată!

- O, categoric! însă pe vremea când eram copil, nu ai fost deloc interesat de mine, iar acum, brusc, după ce mi-am dezvăluit lumina magică, vrei să fac parte din mica ta familie denaturată!

- Singurul motiv pentru care sunt interesat de tine e spiţa pe care o vei transmite mai departe.

- Păcat că Hunt complică partea asta!

- Mai mult decât îţi dai seama.

Bryce ezită, dar nu căzu în capcana de a pune întrebări despre un astfel de subiect. Continuă cu divagaţiile, începând să numere din nou pe degete.

- Aşadar, fiica ta are puteri ce ţin de lumină, tu eşti interesat de *tipare* ale luminii... vrei ca informaţiile să nu ajungă la urechile Asterilor..., enumeră ea, după care chicoti şi îşi coborî mâna. O, nici nu are rost să încerci să negi! strigă, oprindu-şi tatăl, care tocmai voia să spună ceva. Dacă ai fi vrut să îi ajuţi, m-ai fi dat deja pe mâna lor!

Regele Toamnei zâmbi. Era un zâmbet înfiorător de frumos.

- Chiar că eşti copila mea. Mai mult decât a fost vreodată Ruhn.

- Nu e un compliment! spuse ea, însă continuă, mulţumită să îl sâcâie cu bănuielile ei: Vrei să ştii dacă pot să îi ucid pe Asteri, nu-i aşa? Dacă lumina Născută din Stele diferă de lumina lor, şi *cum anume.* Aici intervine planetariul: contemplarea originii noastre... a genului de lumină pe care îl avem, a felului în care poate să fie folosit ca armă.

Nările tatălui ei se umflară din nou.

- Şi ai aflat astfel de lucruri în călătoria ta?

Bryce atinse cătuşa gorsiană de la încheietura mâinii.

- Scoate-mi cătuşele, iar apoi pot să îţi arăt ce am aflat.

Tatăl ei zâmbi cu superioritate şi ridică din nou dispozitivul cu prismă.

- Mai aştept.

Bryce nu se gândise câtuşi de puţin că tactica ei ar fi putut să funcţioneze, dar se pare că şi el ştia asta. Că era un joc, un dans în doi.

Ea dădu din cap spre locul de pe birou în care, cu o zi în urmă, taică-său lăsase Sabia Stelară şi pumnalul. Din spusele lui Ruhn, regele rareori îndrăznise să atingă sabia. Se părea că era adevărat, ţinând cont de faptul că el nu le mutase de când ea aterizase forţat acolo.

- Haide să vorbim despre cum mai putem să adăugăm ceva la portofoliul meu de Prinţesă Magică Născută din Stele: am reunit sabia şi pumnalul. Am îndeplinit profeţia.

- Nu ştii nimic despre profeţie, spuse Regele Toamnei, întorcându-se la treburile lui.

Bryce îl întrebă pe un ton dulceag:

- Aşadar, interpretarea mea e greşită? *Atunci când pumnalul şi sabia se vor reuni, la fel se va întâmpla şi cu popoarele noastre.* Ei bine, am mers în lumea noastră de baştină. Am întâlnit câţiva inşi de acolo. Le-am adus aminte că existăm şi noi. M-am întors aici. Aşadar, două popoare au fost reunite.

Tatăl ei clătină din cap, de-a dreptul dezgustat.

- Ştii la fel de puţine despre armele acelea, precum ştii despre adevărata ta fire.

Bryce căscă zgomotos.

- Ei bine, ştiu că doar Cei Aleşi pot să mânuiască armele. Stai aşa... asta înseamnă că tu nu poţi? Ultima dată când am verificat... doar eu şi Ruhn am primit carnetele de membru ai Celor Aleşi.

- Ruhn nu are puterea brută care se cere ca să mânuieşti un astfel de lucru.

- Dar eu am? întrebă ea pe un ton inocent. *De aceea* mă aflu aici? Vom coopera într-un soi de antrenament la care trebuie să mă supun ca să îi răpun pe Asteri pentru tine?

- Cine zice că vreau să scap de Asteri?

- Ai avut mare grijă să nu spui ce părere ai despre Asteri. Ba mă protejezi de ei, ba încerci să te asiguri că vor continua să aibă o părere bună despre Fee. Care dintre cele două atitudini ale tale e cea sinceră?

- Nu pot fi amândouă?

- Cum să nu! Dar dacă vei scăpa de Asteri, atunci ai obţine şi mai multă putere decât prin

orice maşinaţiune care implica mariajul dintre mine şi Cormac.

Tatăl ei ajustă un cadran pe dispozitiv, iar lumina se mută un milimetru mai la dreapta.

- Contează cine e la putere, atâta vreme Feele supravieţuiesc?

- Ăăă... da. Una dintre opţiuni înseamnă o pacoste dezlănţuită asupra acestei lumi prin intermediul unui parazit. Haide să nu o alegem pe asta!

Tatăl ei lăsă iarăşi dispozitivul din mână.

- Explică-mi cum stau lucrurile cu acest... parazit. Ai spus că Asterii ne-ar lua o parte din putere prin Salt.

Bryce se întrebă în gând ce să facă. Regele o privi în ochi şi îşi dădu seama că stătea în cumpănă.

Dar cui ar fi putut să îi spună tatăl ei? în momentul de faţă, cu cât ştiau mai mulţi inşi, fie ei chiar şi nemernici, cu atât era mai bine. Astfel, secretul acela nu avea să moară odată cu ea.

Iar după toate nenorocirile despre care aflase şi prin care trecuse... poate că i-ar fi fost de ajutor să expună toate piesele deodată.

Aşa că Bryce îi spuse totul regelui. Tot ce aflase despre Asteri, istoria lor, tiparele de hrănire, prima lumină şi lumina secundă. O, pe toţi zeii, era mai rău atunci când o spunea cu voce tare!

După ce îşi sfârşi povestirea, se lăsă pe spate în fotoliu, conchizând:

- Deci, practic, pentru Asteri suntem doar un fel de bufet uriaş!

Cât timp Bryce îi împărtăşise toate acele informaţii, regele fusese liniştit şi atent, însă acum şopti:

- Poate că Asterii au luat prea mult, de prea multă vreme, de la poporul nostru. De aceea spiţele au slăbit, generaţie după generaţie.

O spusese mai mult pentru sine, dar apoi îşi întoarse dintr-odată privirea spre Bryce şi adăugă:

- Aşadar, toată apa de pe Midgard e contaminată!

- Nu cred că un filtru te va ajuta, dacă asta plănuieşti.

Regele se încruntă la ea.

- Dar Feele din cealaltă lume nu suferă de această afecţiune?
- Nu. Pe vremea când au fost stăpâni acolo, Asterii încă nu dezvoltaseră metoda asta josnică de furt! răspunse ea, iar apoi îşi frecă tâmplele şi adăugă: Dar poate că sabia şi pumnalul ar fi în stare să ne scape de parazit. Poate că ar trebui să mă laşi să te străpung cu ele, ca să vedem ce se întâmplă, murmură, ca şi cum ar mai fi meditat la asta.
- Nu vei înţelege niciodată cum funcţionează! răspunse el pe un ton categoric.
- Deci tu înţelegi? întrebă ea, vădit sceptică. Cum?
- Nu eşti singura care are acces la texte antice. Colecţia Jesibei Roga este doar o frântură din a mea... şi o frântură din textele care se găsesc în Avallen. Am studiat folclorul suficient de multă vreme ca să ajung la nişte concluzii.
- Bravo ţie! Eşti un geniu!

în vârful degetelor regelui se iviră flăcări – aceleaşi cu care el îl arsese pe Ruhn pe vremea când acesta era copil. Bryce se strădui să îşi alunge din minte acel gând, chiar în momentul în care taică- său o avertiză:

- în locul tău, nu aş ii atât de impertinentă! Supravieţuirea ta depinde întru totul de bunăvoinţa mea.

Bryce simţi în stomac o senzaţie de greaţă acidă. Indiferent de jocul sau de dansul în care erau prinşi, ea putea să îi cedeze runda asta.

- O, pe toţi zeii, eşti îngrozitor!

Tatăl ei luă un alt carneţel aflat în apropiere şi îi deschise coperta verde. Şi acela era plin de însemnări. Notiţele şi comentariile lui pe marginea cercetărilor pe care le întreprinsese. Dedesubt se afla o stivă de hârtii acoperite, de asemenea, cu scrisul lui.

Răsfoind carneţelul, regele îi spuse lui Bryce cu voce egală, inexpresivă:

- M-am săturat de tine. Pleacă.

CAPITOLUL 32

Şoimul lăsă uşa temniţei deschisă, iar Hunt ştiu ce urma. Li se dădu din nou drumul şi se prăvăliră pe podeaua mizerabilă – Ruhn gemând din pricina mâinii mutilate –, iar Hunt ştiu că avea să fie de rău.

Toate acestea, pentru ca el, Hunt, să facă ce voia Rigelus. Monstrul urmărea să îi epuizeze voinţa încetul cu încetul, să îl chinuie şi să se chinuie văzând cum sufereau tovarăşii lui, să îl epuizeze până în punctul în care să îi implore pe călăi să se oprească, oferindu-le orice ca să înceteze, cedând ca să îi salveze pe ceilalţi doi...

- Ridicaţi-vă naibii! le porunci Şoimul, din prag, în timp ce Mordoc şi alţi câţiva lupi intrară în încăpere cu paşi apăsaţi.

Nu aşteptară ca Hunt să se supună poruncii Şoimului, ci se întinseră după el, iar săgeţile argintii de pe uniformele lor imperiale scânteiară.

Hunt îşi arătă dinţii. Văzându-i expresia, văzându-l pe însuşi Umbra Mortis, nefrânt, câţiva dintre lupi se dădură în spate.

Până şi Mordoc, cu toate acele săgeţi argintii de pe guler, şovăi, precaut.

Hunt se ridică, deşi picioarele îi tremurau şi îl durea tot corpul. Aripile abia formate îi zvâcniră, încercând să se răsfire cu o furie angelică. Poate că totul se întâmpla doar din vina lui, dar nu avea să moară fără luptă.

- Rigelus solicită o audienţă, spuse Şoimul cu voce tărăgănată, atingând un ceas de mână invizibil de pe încheietura lui subţire. Mai bine să nu îl facem pe Sanctitatea Sa să aştepte!

Hunt nu pricepu cum de reuşiră să se ridice Ruhn şi Baxian, aflaţi lângă el, dar cei doi o făcură, gemând şi şuierând. îi aruncă lui Baxian o privire cu coada ochiului şi văzu că acesta îşi ţinea aripile – complet formate, dar la fel de slabe strânse astfel încât să le protejeze.

Hunt nu spera mai deloc că aveau să îşi păstreze aripile în ziua aceea, dar să le piardă din nou ar fi fost mai bine decât să îl piardă pe

Ruhn. Oare Bryce l-ar ii iertat vreodată dacă îl lăsa pe Ruhn să moară? Oare el s-ar fi iertat vreodată?

Ştia deja răspunsul.

Mordoc îndreptă o armă spre capul lui Hunt, iar ceilalţi lupi îi urmară exemplul şi îşi îndreptară armele spre Baxian şi spre Ruhn, în timp ce le desprinseră lanţurile din perete.

Hunt văzu privirea istovită şi chinuită a lui Ruhn. Cum naiba aveau să urce chiar şi puţinele trepte până la locul în care se afla Şoimul?

Mi-a părut bine de cunoştinţă,, Athalar.

Vocea prinţului era înăbuşită, de parcă îl sleia de puteri chiar şi consumul de energie necesar comunicării telepatice. Sau poate că istovirea asta era doar efectul cătuşelor de piatră gorsiană.

Dar, cumva... Ruhn părea să îşi cunoască soarta. Şi nu lăsa impresia că ar fi vrut să i se opună.

- Câte un picior pe rând, prieteni, murmură Baxian în clipa în care ajunseră la baza scării.

Hunt ura faptul că trebuia să se sprijine cu mâna de peretele de piatră rece ca să poată urca. îşi ura respiraţia sacadată, durerea ascuţită din corp, efortul depus ca să ridice fiecare picior.

însă facu după cum spusese Baxian: câte un picior pe rând.

Iar apoi Şoimul fu chiar în faţa lor, încă râzând batjocoritor. Mordoc şi lupii îşi ţinură armele îndreptate spre ei, în timp ce nemernicul de Şoim facu o plecăciune batjocoritoare.

- Pe aici, prieteni!

Mordoc chicoti, ticălosul!

Hunt se împletici pe coridor, ameţit. Cana de ciorbă lungă şi pâinea uscată nu erau decât o hrană jalnică. Quinlan ar fi făcut o remarcă isteaţă pe tema asta. Parcă o şi auzea strigând la Şoim:

„Unde-i pizza mea, păsăroiule?"

Hunt chicoti, ceea ce îl facu pe Şoim să îi arunce o privire curioasă peste umăr.

Ruhn se împletici, îndoindu-se într-un unghi periculos către podeaua de piatră. Lupii

intervenir㠠şi îl ridicară înainte să se prăbuşească. Prinţul îşi târşâi picioarele, împingându-se uşor în podea şi încercând să se îndrepte de spate, însă nu reuşi.

Hunt putu doar să privească, neputincios, cum doi lupi îl târâră pe Ruhn ca pe un nenorocit de sac.

Poate că pentru prinţ ar fi fost o binefacere să moară. Era un gând îngrozitor, dar...

- Sper că luăm ascensorul, bombăni Baxian din spatele lui.

Hunt chicoti din nou. Era, pesemne, în pragul unei crize de isterie.

- Taci naibii din gură! se răsti Mordoc, iar Baxian mârâi, fără îndoială că în urma unei lovituri pe care lupul i-o dădu peste cap şi care se adăugă la cele îndurate din plin până acum.

Slavă zeilor, chiar se îndreptau spre puţul ascensorului! Parcă la un semn, uşile placate cu aur se deschiseră şi îşi facu apariţia Căprioara, îmbrăcată în uniforma ei imaculată.

- Bună dimineaţa, băieţi! spuse ea cu voce cristalină şi cu faţa rece precum moartea, ţinând uşa deschisă cu mâna-i subţiratică.

Celălalt braţ îi era prins într-o eşarfa şi bandajat din greu.

- Lidia! exclamă Şoimul, dând din cap spre braţul ei rănit. Cum ţi se vindecă arsurile?

Hunt intră şchiopătând în ascensor, lângă Lidia, şi se uită lung la eşarfa ei. Oare terminase de făcut pe rebela şi revenise la cine era ea cu adevărat? Poate că se folosise de foc ca să convingă vreun prizonier să vorbească şi apoi devenise puţin prea entuziasmată de flacără. Chipul lui Ruhn rămase cu totul inexpresiv. Prinţul stătea din nou pe picioare, îndreptându-se încet spre ascensor.

- Se vindecă bine, răspunse Lidia.

Ea se sprijini de panoul cu butoane şi ochii aurii îi scânteiară. îl adulmecă pe Baxian, după care îl întrebă pe Şoim:

- Nu ai putut să îi speli mai întâi?

- Rigelus mi-a poruncit să îi duc imediat, se scuză Şoimul, îmbrâncindu-l pe Ruhn în ascensor.

Prinţul se izbi de peretele de sticlă din partea din spate a cabinei şi căzu pe podea, gemând.

Şoimul dădu să îl împingă şi pe Baxian înăuntru, însă Copoiul îşi arătă dinţii, iar călăul nu mai încercă să îl atingă. Apoi Copoiul, care doar şchiopăta uşor, se duse lângă Hunt.

Cât de multe se schimbaseră din anii aceia petrecuţi alături de Sandriel! Şi cât de puţine, în acelaşi timp.

- Mai încap doi! se răsti Lidia la lupi, drept pentru care doi soldaţi cu chipuri împietrite intrară în ascensor, fiecare dintre ei având cel puţin o duzină de săgeţi argintii prinse de gulerele uniformelor gri.

Lidia îi porunci lui Mordoc:

- Aşteaptă-ne sus, în faţa uşilor!

Mordoc dădu din cap, supus, iar ochii aurii îi străluciră la gândul vărsării de sânge ce avea să urmeze. Mârâi ceva către ceilalţi lupi şi aceştia porniră de degrabă spre scări. Cu o încântare sălbatică pe chip, Mordoc îi aruncă o ultimă privire Lidiei, după care îi urmă pe ceilalţi.

Lidia aşteptă ca lupii şi căpitanul lor să părăsească palierul şi abia după aceea îşi luă mâna de pe uşă. Odată închisă, cabina începu să urce, ieşind din nivelurile subterane şi pătrunzând în palatul de cristal de deasupra.

O lumină orbitoare îi împunse

ochii lui Hunt: lumina zilei. Ochii lui, obişnuiţi cu întunericul, nu reuşiră să focalizeze imaginea şi, prin urmare, nu îl ajutară să distingă nimic în jurul lui. îşi ridică aripa ca să blocheze lumina, mişcarea stârnindu-i o durere ascuţită în tot corpul. Ruhn şi Baxian şuierară, ferindu-se şi ei de lumină.

- Doar o mostră din ceea ce vă va face Rigelus, chicoti Şoimul.

Cei doi lupi chicotiră şi ei.

Hunt îşi coborî aripa şi îl privi pe ticălos cu ochii mijiţi.

- Să te ia naiba!

Pe Hei dacă aveau să îl facă nemernicii ăştia să implore şi să se ploconească – pentru viaţa lui sau a lui Ruhn!

Lidia şopti:

- Nici eu nu aş fi putut să o spun mai bine, Athalar!

Hunt îşi întoarse privirea către ea, dar nu îndeajuns de repede.

Cu siguranţă că nici Şoimul nu privi spre ea îndeajuns de repede.

Iar Hunt ştiu că avea să preţuiască momentul acela pe vecie: momentul în care Lidia Cervos îşi scoase arma şi o

descărcă drept între ochii Şoimului.

CAPITOLUL 33

Ruhn fu conştient doar de o lumină orbitoare si de detunătura unor împuşcături.

Trei cadavre căzură pe podea: Şoimul, urmat de doi lupi. Iar în faţa lor, coborându-şi arma pe lângă corp... Lidia.

- Ce *naibaV.* strigă Baxian.

Nu ştia. Ruhn nu îi spusese niciodată. Chiar şi plin de furie şi de dispreţ, nu îndrăznise să rişte şi să îi împărtăşească informaţiile despre identitatea agentei Lumina Zilei cuiva care ar Îi putut să o trădeze.

Folosindu-şi mâna cea sănătoasă, Lidia apăsă pe unul dintre butoanele ascensorului.

- Avem la dispoziţie un minut şi treizeci şi cinci de secunde ca să ajungem la maşină!

Scoase din buzunar un mănunchi de chei şi după aceea îngenunche în faţa lui Athalar. Bâjbâi puţin cu mâna bandajată, dar îi eliberă mai întâi gleznele de cătuşele gorsiene, iar apoi, încheieturile mâinilor. Făcu acelaşi lucru cu Baxian.

Ruhn clipi şi o văzu pe Lidia stând chiar în faţa lui, cu ochii luminoşi şi limpezi.

- Rezistă, îi şopti ea.

îşi trecu degetele subţiri peste pielea lui, iar cătuşele de piatră gorsiană căzură pe podea. Magia lui se înteţi, inundându-l pe dinlăuntru cu un val de lumină stelară.

Valul se opri la capătul braţului. La naiba, îi lipsea *mâna...*

Se clătină. Lidia îl prinse, trăgându-l în sus cu uşurinţă. însă Ruhn o auzi gemând pe înfundate din pricina durerii pe care o simţea în braţul pe care şi-l scosese din eşarfa.

Mirosul ei îl lovi în plin, învăluindu-l, ţinându-l treaz de parcă l-ar fi cuprins fizic cu braţul, ca să îl ajute să stea în picioare.

- De cât timp, Lidia? De cât timp ai trecut în tabăra opusă? întrebă Baxian, de-a dreptul şocat.

- Vom avea timp mai încolo să ne povestim reciproc cum am devenit rebeli, răspunse Lidia, urmărind din priviri numărul în continuă schimbare al etajului. După ce se deschid uşile, luaţi-o la stânga, iar apoi intraţi pe prima uşă, coborâţi două etaje, ieşiţi pe uşa de acolo şi săriţi în maşină! E destul de mare ca să încăpeţi toţi trei... cu tot cu aripi, adăugă ea, privind peste umăr la Hunt şi la Baxian. S-au vindecat suficient de bine ca să puteţi zbura? Injecţia cu primă lumină a funcţionat?

Aşadar, ei trebuia să i se mulţumească pentru acea vindecare... ca pregătire a evadării?

- Sunt slăbite, dar funcţionale, răspunse Baxian, gâfâind. Dar eşti nebună dacă tu crezi că putem să ieşim...

- Taci! se răsti Lidia, strângându-l mai tare pe Ruhn cu braţul ei cel sănătos şi împingându-l spre uşă. Ne-a mai rămas doar un minut la dispoziţie!

Se auzi zăngănitul ascensorului, iar Ruhn ştiu că ar fi trebuit să se pregătească, aşa cum făceau Hunt şi Baxian, dar nu reuşi să îşi mişte trupul slab şi chinuit, nici măcar atunci când se deschiseră uşile...

Lidia îl mişcă ea. Dădu năvală pe coridor, aproape târându-l, după care coti brusc la stânga, cu Athalar şi cu Baxian în urma ei.

Ruhn văzu scântei şi privirea începu să i se întunece. Abia reuşi să se ţină pe picioare şi să continue să se mişte, în timp ce Lidia goni pe coridor, spre uşa de care le pomenise, iar apoi pe scări...

Ruhn se împletici la prima treaptă, dar Lidia îl ajută, săltându-l în spate, ridicându-l. *Cârându-l,* fir-ar să fie, chiar dacă ea avea un braţ rănit. Poate că s-ar fi simţit nespus de înjosit dacă nu l-ar fi scos din minţi durerea

pe care o simţea în fiecare nerv al braţului, la fiecare mişcare pe care o făcea.

Coborâră, apoi trecură de uşa de sticlă şi ajunseră în garajul suprateran. Lângă bordură îi aştepta un jeep imperial cabrio, care avea o mitralieră montată în spate.

- Baxian, la mitralieră! porunci Lidia, trântindu-l pe Ruhn pe scaunul pasagerului.

în clipa aceea, durerea ameninţă să îl facă să îşi piardă cunoştinţa şi aşa fragilă.

Copoiul nu avu nevoie de alte explicaţii, ci se târî spre mitralieră. Athalar se aruncă pe bancheta din spate, abia reuşind să îşi înghesuie înăuntru şi aripile. Apoi Lidia se urcă pe scaunul şoferului. Apăsă cu piciorul pe pedale şi mişcă schimbătorul de viteze, iar maşina demară vertiginos.

Garajul, construit pe mai multe niveluri, era plin ochi de vehicule militare. Cineva avea să îi vadă, cineva avea să vină...

La o curbă luată în coborâre, Ruhn se lovi de lambriurile laterale şi simţi impactul în tot corpul, în timp ce Lidia lăsă maşina să alunece, după care

acceleră şi intră pe o rampă. Hunt râse sacadat, aparent impresionat, dar Athalar îi facu semn să înceteze.

O secundă mai târziu, Ruhn văzu de ce: ajunseseră la cabina de pază. Şase gărzi fuseseră postate în jurul ei: doi îngeri, patru lupi. Auziseră maşina care gonea.

Gărzile abia dacă apucară să îl vadă pe Baxian la mitralieră. Nici măcar nu reuşiră să îşi ridice puştile sau să invoce vreo scânteie de magie, că teribilul Copoi şi trase o sută de gloanţe asupra lor. Mulţumită unghiului descendent al rampei, gărzile erau chiar în bătaia mitralierei.

Jeepul îi spulberă pe toţi, împroşcat cu sânge pulverizat, trecând peste trupurile lor şi făcând să se audă nişte bufnituri dezgustătoare, iar apoi preschimbă bariera în fărâme.

Ieşiră în lumina soarelui, dar calvarul nu se sfârşise. Se aflau acum în mijlocul oraşului, înconjuraţi de duşmani. Ruhn nu reuşea să respire.

Se auzi o voce prin radio: vocea lui Declan Emmet.

- Lumina Zilei, mă recepţionezi?

Lui Ruhn i se prelinseră pe faţă lacrimi fierbinţi.

Lidia conduse maşina pe podul de piatră lung şi larg care începea de la palat şi se sfârşea cu nişte porţi înalte, de fier. O altă cabină de pază îi aştepta, ameninţătoare, în fată.

- Recepţionat, Emmet! spuse Lidia în microfonul statiei radio.

Ea tresări în momentul în care fu nevoită să apuce volanul cu mâna bandajată, iar Ruhn îşi spuse că dacă încă o durea, trebuia să fi avut un accident destul de grav. La gândul acesta, el simţi un junghi în piept.

- Ne apropiem de porţile podului! anunţă Lidia prin staţie.

- Imaginile de pe camere sunt distorsionate. V- am pierdut urma în puţul ascensorului. Sunteţi cu totii acolo? întrebă Dec.

- Suntem cu toţii aici, răspunse Lidia, aruncându- i o privire lui Ruhn.

- Să dea naiba, ati reuşit! exclamă Dec, iar Ruhn suspină şi se înecă, după care Dec adăugă: în imagini se văd douăsprezece gărzi care păzesc poarta. Nu te opri, Lumina Zilei! Dă-i înainte!

Repet: *tot înaintel*

Goniră înspre cabina de pază, îndreptându-se direct către soldaţii cu armele aţintite asupra lor. Aceştia o văzură pe Căprioară la volan şi părură să şovăie. Toată lumea ştia că oricine o supăra, murea.

- Lidia! o avertiză Baxian.

Soldaţii erau prea numeroşi ca să poată fi împuşcaţi toţi odată, oricât de şovăielnici ar fi fost.

Lidia acceleră la maximum.

Soldatul aflat cel mai aproape de ea – un înger – se catapultă în văzduh şi îşi îndreptă puşca în jos, spre jeep. Fulgerul lui Athalar scăpără, o încercare slabă de a opri moartea ce avea să se abată asupra lor.

însă Baxian trase din nou cu mitraliera şi îl răpuse pe soldat. Aripile îngerului, desfăcute în picaj, îi împroşcă pe cei din jeep cu o ploaie rubinie de sânge.

Lidia nu se opri, ci se mulţumi să se aplece în momentul în care începură să zboare gloanţele. Jeepul trecu prin baricadă, într-o explozie de lemn, iar palatul de cristal al Asterilor se contură în spatele lor ca o cumplită aducere aminte a locului din care evadaseră.

Apoi trecură de porţi. în jeep continuară să cadă aşchii de lemn atunci când maşina viră brusc spre cel mai apropiat bulevard. Ieşind de pe o alee oarecare, o furgonetă albă ajunse în dreptul lor, iar uşa glisantă se deschise şi... apăru Tristan Flynn, cu o puşcă pe umăr.

- Unde *naiba* ţi-e mâna?! îi strigă el lui Ruhn prin zgomotul împuşcăturilor.

Trase în urma lor de nenumărate ori, iar Baxian roti mitraliera spre partea din spate, descărcând o ploaie de gloanţe asupra inamicului care îi urmărea.

în clipa aceea, Ruhn chiar că izbucni în plâns.

Furgonetă viră.

- La naiba! strigă Flynn în timp ce maşina ocolea în ultimul moment un pieton, o femeie draki care ţipă şi se trase în spate, lângă zidul unei clădiri.

Radioul păcăni din nou, iar apoi se auzi vocea unui străin:

- Lumina Zilei, suntem pregătiţi la

Meridian!

O altă voce:

- Suntem pregătiţi la Alcene!

încă una:

- Pregătiţi la Ravilis!

Şi continuară aşa: unsprezece locuri în total.

Apoi o voce suavă de femeie spuse:

- Aici Irithys! Sunt pregătită de aprindere la Palatul Etern!

Acum goneau pe străzile înguste ale oraşului, furgoneta în care se afla Flynn rămânând în spatele lor.

- Ce naiba se întâmplă, Lidia? întrebă Hunt în şoaptă. Toate locurile acelea sunt situate de-a lungul Şirei Spinării, mârâi el.

Athalar avea dreptate: fiecare dintre cele unsprezece oraşe era un depozit important, aflat dea lungul căii ferate vitale pe care se transportau arme imperiale pentru front.

Fără să îşi ia ochii de la drum, Lidia apucă staţia radio.

- Aici Lumina Zilei! Aruncă-l în aer să ajungă până în Hei, Irithys!

Ruhn cunoştea numele acela. îşi aminti că cele trei silfe îi spuseseră lui Bryce, cu doar câteva săptămâni în urmă, că regina lor, Irithys, ar fi vrut să afle despre vitejia lui Lehabah. Regina pierdută a Silfilor de Foc.

- E ca şi făcut! spuse Irithys.

Şi, pe când virară iarăşi brusc pe o stradă largă – iar Ruhn urlă din nou de durere în sinea lui, fiindcă se lovi încă o dată de uşa maşinii în partea cealaltă a oraşului avu loc o explozie. Una atât de

mare, încât ar fi putut să fie provocată doar de cineva făcut din foc...

în depărtare se auzi o altă erupţie.

Ruhn văzu imaginea în minte: şirul de explozii portocalii şi roşii de pe tot

continentul. Depozit după depozit: nimicite cu toatele. Căprioara îi frânsese Pangerei Şira Spinării. O făcuse dintr-o singură lovitură letală, aprinsă de focul Reginei pierdute a Silfilor.

Ruhn nu putu să nu admire simbolismul situaţiei, faptul că singura rasă de Vaniri care fusese alături de Athalar în timpul rebeliunii Celor Căzuţi, era cea care aprinsese chibritul acum. Văzu, într-o străfulgerare, chipul lui Athalar, care strălucea de mirare, de mâhnire si de mândrie.

întreg pământul părea să huruie din pricina exploziilor. Lidia spuse doar atât:

- Aveam nevoie de ceva care să le distragă atenţia. Ophion şi Irithys ne-au ajutat în mod exemplar.

într-adevăr, nici măcar un pieton sau un şofer nu se uită la jeepul care gonea către zidurile oraşului. Toate

privirile erau întoarse spre nord, spre gară.

îngeri îmbrăcaţi în uniforme imperiale zburară într-acolo, umbrind soarele. Sirenele sunau peste tot.

însă şi dacă s-ar fi dus vorba despre evadarea lor, Oraşul Etern – şi Pangera în întregime – aveau lucruri mai importante de care să se ocupe.

- Iar Ophion avea nevoie de o şansă la supravieţuire, adăugă Lidia. Câtă vreme Şira Spinării rămânea intactă, nu puteau să avanseze.

îi spusese cândva lui Ruhn că Ophion încercase vreme de ani de zile să arunce în aer Şira Spinării, dar eşuase. Şi totuşi, ea o făcuse. Reuşise cumva să o facă... pentru ei toţi.

Cotiră pe un bulevard şi mai larg, care ieşea din oraş, iar furgoneta lui Flynn veni din nou în dreptul jeepului lor.

- Ne ocupăm noi de autostradă! Mergeţi în port! strigă el.

Lidia îl salută, iar Flynn îi facu cu ochiul lui

Ruhn, după care furgonetă se depărtă şi lordul Feelor închise uşa.

însă în faţa lor, la poarta care se deschidea în zidurile oraşului, o lumină începu să pâlpâie. O alarmă de pe o altă cabină de pază.

Din arcada de piatră masivă începu să coboare un grilaj de metal, pregătit să închidă oraşul. Să îi prindă în capcană pe cei responsabili de atacul împotriva postului de pază... adică *pe ei.*

Gărzile, care erau lupi în uniforme imperiale, se întoarseră spre ei, iar Ruhn se înfioră în momentul în care Baxian dezlănţui o ploaie de gloanţe asupra lor, înainte ca aceştia să apuce să îşi scoată armele. Oamenii de pe trotuare ţipară şi se năpustiră în clădiri sau se adăpostiră după maşinile parcate în zonă.

- Nu vom reuşi să trecem! strigă Baxian în timp ce Lidia gonea spre postul de pază.
- Lidia! o avertiză Athalar.
- Lăsaţi-vă jos! le strigă ea.

Ruhn închise ochii şi se aplecă, în timp ce grilajul cobora cu o viteză alarmantă. Se auzi un scârţâit asurzitor, iar metalul explodă, împrăştiind fragmente peste tot deasupra lor. Maşina prinse să tremure şi să se zgâlţâie...

însă Lidia nu se opri. Jeepul ieşi în goană pe drumul din afara oraşului, chiar în clipa în care grilajul de închidea în urma lor.

- Cam la limită, nu crezi? îi strigă Hunt Lidiei.

Ruhn deschise ochii şi văzu că mitraliera fusese
smulsă cu totul. Baxian se ţinea din răsputeri de partea din spate a jeepului, rânjind ca un nebun.

Reuşiseră, iar coborârea porţii oraşului închisese înăuntru maşinile sau patrulele care i-ar fi urmărit, întocmai cum plănuise Lidia, fără îndoială.

- Asta a fost partea uşoară! le strigă Lidia peste vuietul vântului, iar jeepul intră în zona rurală, printre crânguri de măslini şi dealuri vălurite.

Ruhn, care se prăbuşise într-o parte, se foi. încheietura îi sângera, fiindcă rana i se deschisese din nou.

Vocea lui Declan se auzi prin staţia radio:

- Lasă-mă să vorbesc cu el!

Preţ de o clipă, Ruhn privi în ochii aurii şi luminoşi ai Lidiei. Apoi aceasta îi întinse staţia radio. Ruhn se forţă să o apuce cu mâna sănătoasă. Dar *sănătoasă* era un termen relativ. Nu mai avea unghii.

- Salut, Dec! gemu el.

Declan râse cu voce îngroşată, de parcă s-ar fi forţat să îşi înăbuşe plânsul.

- E al naibii de bine să îţi aud vocea!

Ruhn închise ochii şi înghiţi în sec, murmurând:

- Te iubesc. Ştii asta?

- Spune-mi-o din nou peste o oră, când ne vom vedea. Vă aşteaptă un drum demn de Hei. Dă-mi-o din nou pe Lumina Zilei!

Fără să mai scoată o vorbă, Ruhn îi înmână staţia radio Lidiei, având grijă să nu îi atingă mâna şi să nu se uite la ea.

- Aici Lumina Zilei, spuse Lidia.

Ruhn aruncă o privire în spatele lor. O coloană de fum se înălţa din acea parte a oraşului în care se aflaseră domurile de sticlă scânteietoare ale depoului feroviar.

- Vrei să îţi spun mai întâi veştile bune, sau pe cele proaste? întrebă Dec prin staţia radio.

- Pe cele bune.

- Cei mai mulţi agenţi imperiali de securitate sunt la gară şi oraşul e închis. Irithys a reuşit să scape şi s-a făcut nevăzută în zona rurală. A plecat cine ştie unde.

- I-am dat instrucţiuni referitor la locul în care să se ducă şi la ceea ce trebuie să facă în continuare, şopti Lidia, iar apoi întrebă: Care sunt veştile proaste?

- Mordoc şi două duzini de lupi au reuşit să iasă şi ei pe poarta sud-vestică, înainte ca aceasta să se închidă. Cred că şi-au dat seama că ne îndreptăm spre coastă.

- La naiba! se răsti Athalar de pe bancheta din spate.

- Flynn? întrebă Lidia.

- Flynn e în spatele lor. Mordoc şi ai lui tocmai intră pe drumul pe care sunteţi şi voi. La viteza de acum, vă vor ajunge în cel mult zece

minute. Aşa că măriţi viteza!

- Am atins deja viteza maximă.

- Atunci, va trebui să găsiţi o cale de a scăpa de ei.

Pe Ruhn îl străbătu o senzaţie de frig, care nu avea
nimic de-a face cu rănile lui sau cu braţul care îi sângera. Se încumetă să o privească pe Lidia, cu adevărat.

Ea se uita, concentrată, la drumul din faţa lor. Vântul îi sufla şuviţe din părul bălai, scoţându-i-le din cocul înalt. I se vedea în privire că făcea tot felul de calcule în minte.

Baxian spuse, prin vuietul vântului:

- Vor pune toate gărzile de aici şi până la coastă să supravegheze drumul!

Iar ei tocmai îşi pierduseră mitraliera. Lidia îşi scoase pistolul din tocul lipit de coapsă şi i-l întinse lui Athalar.

- Asta e tot ce avem? întrebă el, verificând gloanţele.

Fără să se uite, Ruhn ştiu că nu erau suficiente gloanţe în armă ca să iasă cu bine din situaţia asta.

- Dacă aş fi luat mai multe arme la mine, cineva ar fi devenit bănuitor, răspunse Lidia pe un ton calm.

Vocea lui Declan se auzi printre pârâiturile staţiei radio:

- Care e planul, Lumina Zilei?

Ruhn privi chipul ei frumos, perfect. Privi cum trăsăturile i se încordară sub impulsul unei hotărâri de nestrămutat.

- Asigură-te că nava va fi la coordonatele planificate! îi spuse ea lui Declan. Pregăteşte trapa pentru o aterizare aeriană!

CAPITOLUL 34

Regele Toamnei rămase închis în biroul lui tot restul zilei, aşa că Bryce profită de ocazie şi iscodi prin jur. Mai întâi în bucătărie, care era utilată astfel încât să poată fi folosită de o

întreagă echipă de bucătari-şefi. Din fericire, camera de refrigerare era aprovizionată cu mâncare proaspăt gătită. Bryce luă un prânz alcătuit din rasol de păstrăv şi orez cu plante aromatice, împreună cu un pahar din cea mai fină şampanie pe care o găsi – scoasă dintr-o ladă frigorifică din pivniţa de vinuri – şi încercă mânerele tuturor uşilor care dădeau spre exterior, după care se resemnă cu o plimbare pe coridoarele vilei.

Trecu pe lângă coloane albe şi atriumuri înalte, pe lângă ferestre construite de la podea până la tavan şi pe lângă panouri care le mascau cu măiestrie pe cele de control pentru tehnologie. Le deschise pe câteva dintre acestea din urmă, sperând să găsească o conexiune cu lumea exterioară, dar nu găsi decât comenzi ale sistemului de încălzire prin pardoseală, ale jaluzelelor automate şi ale sistemului de aer condiţionat.

Apoi Bryce rătăci prin subsol, bând direct din sticla de şampanie. O sală de gimnastică, o saună umedă, o sală de masaj şi o saună uscată ocupau una dintre aripile clădirii. Altă aripă adăpostea o piscină interioară, o sală de proiecţii video şi ceea ce părea a fi biroul de securitate al Regelui Toamnei, în care toate computerele şi camerele de filmare erau închise şi blocate. încercă în zadar să le pornească.

Tatăl ei se gândise la toate.

Urându-i să ajungă în cea mai întunecată parte a Helului, Bryce străbătu parterul: o cameră de zi formală, sufrageria, biroul lui – ale cărui uşi erau închise, transmiţându-i tacit să nu care cumva să intre acolo –, iarăşi bucătăria, o cameră retrasă şi o cameră cu jocuri în care se aflau, printre altele, o masă de biliard şi una de shuffleboard[2].

Nici unul dintre televizoare nu funcţiona. Bryce verifică şi observă că le lipseau cablurile de alimentare. Nici routerele interweb nu erau de găsit.

încercă să nu şi-o închipuie pe mama ei acolo, tânără, inocentă şi încrezătoare.

La următorul nivel, uşile fuseseră lăsate deschise; dădeau spre diverse camere de oaspeţi, care erau la fel de frumoase şi de şterse

ca şi camera ei. O altă aripă a casei era încuiată. Fără îndoială că acolo se aflau camerele particulare ale tatălui ei.

Cu toate astea, uşile duble de la celălalt capăt al aripii fuseseră lăsate descuiate. Le deschise şi simţi un miros cunoscut, care îi facu inima să se strângă.

Ruhn.

Postere cu trupe rock încă atârnau pe pereţi. Patul masiv, cu patru stâlpi şi cu cearşafuri de mătase neagră, era singurul semn de avuţie princiară. Toate celelalte lucruri parcă strigau *tânăr rebel*: cotoare de bilete lipite pe oglindă, ca un registru al tuturor concertelor la care fusese fratele ei, precum şi un dulap plin cu tricouri negre, blugi şi bocanci, în amestec cu un talmeş-balmeş de pumnale şi de săbii uzate.

Era o capsulă temporală, din perioada în care Ruhn avusese cam douăzeci de ani, chiar înainte să se întoarcă din Avallen după ce trecuse prin Calvar şi ieşise victorios din el, cu Sabia Stelară. Oare se mai întorsese acolo, sau îşi găsise pur şi simplu o altă locuinţă, ştiind că sabia îi conferea un avantaj faţă de tatăl lui?

Sau poate că lucrurile nu se petrecuseră deloc aşa. Poate că Regele Toamnei îl dăduse afară din casă, gelos şi înverşunat din pricina Săbiei Stelare. Sau poate că, într-o zi, Ruhn plecase de bunăvoie.

Ea nu îl întrebase niciodată pe fratele ei despre asta. Nu îl întrebase despre multe lucruri.

Deschise sertarele biroului de lângă fereastră şi descoperi un talmeş-balmeş de medicamente, de stilouri roase şi de...

I se strânse inima în clipa în care scoase din sertar recipientul de balsam cu azotat de argint. Era marfa de prima calitate, folosită de obicei de vrăjidoctoriţe... pentru tratarea arsurilor. Degetele i se încleştară în jurul recipientului de plastic, atât de tare, încât acesta trosni. Aşeză cu grijă tubul înapoi în sertar şi se trânti pe patul lui Ruhn. Cătuşele gorsiene de la încheieturile mâinilor îi scânteiară uşor în lumina difuză.

Ruhn reuşise să plece din locul acela îngrozitor, iar ea se bucura de asta. O rugă în gând pe Cthona să o ajute să apuce ziua în care să i-o poată spune fratelui ei prin viu grai.

Pentru moment, însă, se afla pe cont propriu. Şi era doar o chestiune de timp până când Regele Toamnei avea să îşi piardă răbdarea.

Căprioara reuşise să facă un lucru de-a dreptul miraculos. Declan, Flynn şi Ophion ajutaseră, dar Hunt ştia că femeia care conducea maşina plănuise totul.

Cumva, o găsise pe Irithys, Regina Silfilor de Foc… şi o convinsese să fie scânteia care aprinsese acest atac uriaş, nemaiauzit. Pentru cei Căzuţi, pentru silfii care deveniseră Inferiori fiindcă le fuseseră alături – cei mai neînsemnaţi dintre Vaniri, proscrişii –, lovitura aceasta fusese pentru ei. Şi o

dăduse persoana reprezentativă pentru cei ce căutau un semn.

Irithys nu doar că era liberă în lume, ci ataca.

Hunt clătină din cap, uimit, şi îi aruncă o privire lui Ruhn. Prinţul alunecase spre uşa din dreapta.

Hunt ştia că atacul fusese înfăptuit în slujba rebeliunii, dar evadarea… aceasta fusese întru totul pentru Ruhn.

- Ce vrei să spui prin *aterizare aeriană*? întrebă Baxian, gâfâind.

Lidia viră pe drumul pavat şi intră pe unul de pământ, care şerpuia printre

dealurile uscate, ducând spre munţii de lângă ţărm. Maşina sălta şi se clătina pe pământul prăfuit, făcându-l pe Hunt să simtă o durere ascuţită în fiecare rană. Ruhn gemu.

Lidia nu răspunse, ci tură motorul la maximum, cotind pe după şi printre dealuri, prin umbra răzleaţă a măslinilor ce străjuiau drumul, în timp ce vântul fierbinte si uscat le biciuia fetele.

Fără nici un avertisment, Lidia frână, iar maşina derapă pe pietrişul inegal. Hunt se izbi de spătarul scaunului şoferului şi facu o strâmbătură de durere.

- La naiba, şuieră Lidia printre vârtejurile de praf care se ridicară. *La naiba!*

După ce norul de praf se mai risipi, Hunt văzu, în sfârşit, ce o făcuse pe Lidia să se oprească brusc. La nici un metru în fata lor, drumul

se sfârsea. Calea le era blocată de un crâng des de măslini, prea des ca să încerce să conducă prin el.

- Lidia? întrebă Baxian, făcând-o să se răsucească în scaun şi să îi privească.

- Am sperat ca drumul ăsta să ne ducă mai aproape de apă, murmură ea gâfâind, cu răsuflarea tăiată.

Era prima dată când Hunt o vedea într-o astfel de stare. Lidia se uită peste umăr la Hunt, iar apoi, la Baxian.

- De aici, va trebui să luaţi calea văzduhului, adăugă ea.

- Poftim? întrebă Ruhn, încercând să se ridice de pe uşa din dreapta, peste care căzuse.

însă Lidia sări din maşină, fără să îşi mai deschidă uşa. Cu o privire sălbatică, deschise larg uşa din spate, întrebându-i pe Hunt şi pe Baxian:

- Credeţi că puteţi să zburaţi?

Hunt reuşi să coboare târâş de pe bancheta din spate şi să stea în picioare, dar durerea şi epuizarea îl ameţeau. Sprijinindu-se cu o mână de maşină, îşi întinse aripile proaspăt formate.

Un junghi de durere, ascuţit şi adânc, îi străbătu spinarea. Scrâşni din dinţi şi le mişcă. Dădu din ele o dată, de două ori, ceea ce stârni nori de praf dens la picioarele lor.

- Da, cred că da, răspunse el cu voce

aspră, încercând să ignore durerea.

De partea cealaltă a jeepului, Baxian făcea acelaşi lucru cu aripile lui negre, învăluite într-un nor de praf. Copoiul dădu din cap în semn că da.

Lidia se grăbi să meargă la uşa din dreapta, cu pământul scârţâindu-i sub bocanci, şi o deschise cu putere. Ruhn aproape căzu la picioarele ei, dar Lidia îl prinse cu braţul sănătos şi începu să îl târască spre Hunt, motiv pentru care Prinţul Feelor îi aruncă o privire mânioasă, în timp ce se chinuia să îşi găsească echilibrul. Lidia nici măcar nu se uită la Ruhn, ci le porunci lui Hunt şi lui Baxian:

- Căraţi-l împreună! *Cuirasatul din Străfund* vă aşteaptă.

Hunt nu spuse nimic, ci îl ajută pe Ruhn să stea în picioare. Efortul îi pricinui un alt junghi, care îl sfârtecă din cap până-n picioare.

- Cum rămâne cu tine? întrebă Baxian, care, târându-şi prin ţărână vârfurile aripilor negre, se duse, şontâc, de partea cealaltă a lui Ruhn.

Lidia îşi ridică bărbia şi lumina soarelui dănţui pe colierul ei de argint.

- Eu sunt premiul mai important. Mordoc va veni după mine. Asta vă va face să câştigaţi timp.

- Te pot căra eu! insistă Baxian în timp ce îşi trecea braţul pe sub umerii lui Ruhn, iar Hunt mai că nu oftă uşurat în clipa în care Baxian îi mai luă din povară.

Ruhn nu spuse nimic. Ţinut în picioare de cei doi, nici măcar nu se mişca.

Lidia clătină din cap spre Copoi, în semn de refuz.

- Amândoi sunteţi cu un picior în groapă. Luaţi-l pe Ruhn şi plecaţi! Acum!

Expresia de pe faţa ei nu lăsa loc de negociere.

- *Acum*, mârâi ea din nou, părând să fi încheiat orice discuţie, întrucât, o clipă după aceea, se preschimbă.

Hunt nu o văzuse niciodată pe Lidia în forma ei de căprioară. Era încântătoare, cu blana de un auriu atât de pal, încât părea aproape albă. Ochii ei aurii erau încadraţi de gene dese, închise la culoare. între ochi avea o porţiune de un auriu

mai închis, ce aducea a flacără.

însă Lidia îl privi pe Ruhn. Doar pe el.

Pe jumătate atârnând între Hunt şi Baxian, Ruhn se uită lung la ea. Dar tot nu spuse nimic.

Lumea întreagă păru să îşi ţină răsuflarea în clipa în care acea căprioară plină de graţie se duse la Ruhn şi îşi frecă blând, afectuos, botul de gâtul lui.

Ruhn nu se clinti. Nici măcar nu clipi atunci când Lidia se îndepărtă de el, cu ochii aurii zăbovind asupra feţei lui... doar o clipă în plus.

Apoi o zbughi spre copaci, ca o rază de soare, dispărând într-o clipă.

De parcă nu fusese niciodată acolo.

Ruhn se uită spre pădure, spre locul în care dispăruse Lidia, şi îşi duse mâna la gât. Pielea îi era caldă, de parcă ea încă l-ar fi atins.

- Bine, mormăi Athalar, aplecându-se ca să îl apuce de picioare pe Ruhn. După ce număr până la trei! strigă el.

Baxian îl apucă mai bine de umeri pe prinţ.

îşi mişcară aripile şi Ruhn se mişcă odată cu ele.

- Lidia..., murmură el.

însă Athalar şi Baxian se înălţară în văzduh, gemând de durere. Lumea se înclină. Prinseră să zboare, Athalar ţinându-l pe Ruhn de picioare, iar Baxian, de umeri.

Ruhn atârna ca un sac de cartofi. La vederea distanţei ameţitoare faţă de pământul arid de dedesubt, simţi un gol în stomac. Un munte se înălţa în faţa lor, iar dincolo de el se întindea marea albastră, scânteietoare.

în spatele lor, gonind printre măslini ca un fulger, alerga cerboaica aceea frumoasă, aproape albă. O căprioară.

Ca să ajungă la mare, ea trebuia să urce prin dumbrăvile de pe deal şi apoi pe muntele acela stâncos.

Oare putea să coboare de cealaltă parte? Atunci când vorbise cu Dec, ea pomenise doar de o aterizare, nu şi de o cale de scăpare pe mare sau pe uscat.

Lidia nu venea cu ei.

Revelaţia aceasta răsună în sufletul lui Ruhn

precum dangătul unui clopot de înmormântare.

- O, la naiba! strigă Athalar, iar Ruhn se uită în direcţia în care privea îngerul, în spatele lor.

O haită de două duzini de lupi străbătea pădurea, părând un muşuroi de furnici. Cu toţii se îndreptau direct spre căprioară.

Haita era condusă de un lup mai mare decât ceilalţi: Mordoc. Şi se apropia repede de Lidia, care încetini pe dealuri.

- Opriţi-vă! strigă Ruhn cu voce răguşită. Trebuie să ne întoarcem!

- Ba nu, se împotrivi Athalar pe un ton rece, apucându-l mai strâns de picioare pe Ruhn.

Cine era mai rapid: o căprioară sau un lup?

Dacă o prindeau, avea să se sfârşească totul. Lidia ştiuse asta, şi totuşi plecase.

- *Daţi-mi drumul!* se răsti Ruhn, însă malakimul îl ţinu strâns, atât de strâns, încât pe prinţ îl dureau oasele.

Lupii reduseră distanţa care îi despărţea de prada lor, de parcă dealurile ar ii fost o nimica toată pentru ei. însă Athalar şi Baxian prinseseră un curent de aer şi planau acum rapid, iar Lidia se micşoră iute în depărtare...

- *DAŢI-MI DRUMUL! răcni Ruhn.*

Sau încercă să o facă. Vocea lui, răguşită de atât urlat, se auzi puţin mai tare decât o şoaptă.

- O legiune aeriană vine dinspre est! îl anunţă Baxian pe Hunt.

Ruhn îşi ridică privirea şi se uită în direcţia indicată de Athalar. Aşa era: ca un nor de lăcuste, nişte soldaţi înaintau spre ei.

- Nenorociţii, şuieră Athalar, dând mai repede din aripi, iar Baxian ţinu pasul cu el.

Se îndreptară iute spre mare.

Tot mai departe de Lidia, care se apropia acum de vârful muntelui celui înalt. Fu ultima dată când o văzu Ruhn, în timp ce zburară pe deasupra vârfului arid.

în faţa lor se întindea oceanul vast. Ruhn se răsuci, încercând să o mai vadă pe Lidia.

I se strânse stomacul.

De parcă Ogenas însăşi l-ar fi tăiat în jumătate, versantul dinspre mare al muntelui fusese retezat. Dincolo de vârf, pe Lidia nu o mai

aştepta nimic, doar un salt letal în apa aflată la sute de metri mai jos.

CAPITOLUL 35

Hunt ignoră ţipetele şi înjurăturile lui Ruhn. Ştia că dacă în locul Lidiei ar fi fost Bryce, urmărită de două duzini de lupi, şi el s-ar fi aflat în aceeaşi stare. Cândva, cu mult timp în urmă, chiar scosese şi el astfel de sunete în momentul în care Shahar şi Sandriel căzuseră la pământ, iar sângele lui Shahar prinsese să curgă...

Scânteierea soarelui în apa mării îi făcea capul să zvâcnească. Sau poate că asta i se întâmpla din pricina epuizării şi a rănilor. Era zguduit de durere la fiecare mişcare a aripilor şi mai că nu i se tăia răsuflarea de fiecare dată. însă direcţionă durerea aceea spre sufletul lui. O acceptă. Merita fiecare pulsaţie a ei.

Dar dedesubtul lor, apărând din apă precum o balenă...

O trapă metalică lucioasă ieşi la suprafaţă. Apoi o persoană îşi facu brusc apariţia prin ea, dând cu frenezie din mâini. Iar Hunt se întrebă dacă nu cumva halucina, fiindcă îl recunoscu pe Tharion, care le semnaliza de pe îngusta punte exterioară a *Cuirasatului din Străfund*, îndemnându-i să coboare.

Hunt şi Baxian plonjară, iar Ketos sări pe botul măreţului vas, strigându-le ceva, însă vântul îi devoră cuvintele.

Dinspre coastă, îngerii măriră viteza, apropiindu- se de vas. Hunt simţi cum îl ustura tot corpul de la contactul cu bura rece a valurilor, a cărei sare îi ardea rănile deschise. Străbătând ultimii trei metri, aproape că se prăbuşi, dar apoi reuşi să aterizeze pe metalul ud al navei.

Tharion dădu fuga la ei, cu o mină din care reieşea clar urgenţa situaţiei.

- Am spus să aterizaţi *în* trapă! le strigă tritonul.

Hunt scrâşni din dinţi, însă Ruhn se ridicase deja
în picioare, legănându-se, gata să cadă în apă.

- Lidia! îi spuse el pe nerăsuflate lui

Tharion, arătând spre stânci.

Se legănă din nou şi Tharion îl prinse. Cu mâna sănătoasă, Ruhn îl apucă pe triton de antebraţu-i musculos. Tharion îşi coborî privirea, văzu că prinţului îi lipsea o mână şi păli.

însă Ruhn gemu:

- Trebuie să o ajuţi...

- Nava nu poate să se apropie de ţărm mai mult de-atât, spuse Tharion pe un ton împăciuitor.

- Nu nava! se răsti Ruhn, pe un ton impresionant de ameninţător. *Tu!*

Hunt privi spre munte, spre stânca ce se înălţa, ca un uriaş, lângă ţărmul îndepărtat.

- Ruhn, chiar dacă Lidia ajunge pe muchie... Ar trebui să facă un salt mortal. S-ar frânge în bucăţi în clipa în care ar atinge apa.

- *Te rog!* imploră Ruhn, privindu-l în ochi pe Tharion, iar vocea i se frânse.

Tharion se uită la Hunt şi la Baxian, dându-şi seama că nu erau în stare să mai zboare nici treizeci de centimetri. Oftă, dar spuse:

- Sunt mereu dispus să fac pe eroul.

Tritonul i-l dădu pe prinţ lui Baxian şi se dezbrăcă de haine. Deloc stânjenit de goliciunea lui, tritonul sări în valurile de cobalt şi, o clipă mai târziu, coada-i masivă ieşi la suprafaţă. Nu privi în urmă înainte să se facă nevăzut sub apă, ca o strălfulgerare portocalie pe albastrul mării.

Baxian începu să şoptească o rugăciune către Ogenas.

Hunt mai că i se alătură.

Poate că era şi vina lui. Dacă ar fi oprit-o pe Bryce, dacă i-ar fi oprit pe ceilalţi de la a-i înfrunta pe Asteri, nici unul dintre ei nu ar fi fost în situaţia de acum. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Ruhn, livid la faţă, rămase tăcut în tot acest timp, uitându-se la ţărm. De parcă ar fi reuşit să o vadă pe metamorfa de pe stânci, care alerga să îşi salveze viaţa.

Lidia simţea cum fiecare respiraţie îi ardea plămânii.

Urca în galop, călcând doar pe pietre alunecoase şi pe nenumărate rădăcini şerpuite, care puneau piedici copitelor ei delicate.

Situaţia asta nu era parte din plan. Făcuse o

neghiobie apucând-o pe drumul acela, fără să ştie unde avea să se sfârşească, fără să aibă habar că ducea la poalele unor dealuri aride, urmate de un munte pe care să fie nevoită să îl urce.

însă Ruhn şi îngerii reuşiseră să scape. Ei trei ar fi trebuit să se afle deja pe navă.

Şi Irithys reuşise să scape şi să se ducă să facă ce trebuia făcut. Măcar nu greşise punându-şi încrederea în regină. Măcar atât mersese bine.

Din tufărişul aflat în spatele ei se auziră mârâituri, iar Lidia le recunoscu pe toate.

Lupii ei. Soldaţii ei. Cel mai gros mârâit, dezolant de aproape de ea, îi aparţinea lui Mordoc.

Lidia se forţă să alerge mai iute. Găsi o cărare care cotea brusc, ironia sorţii făcând ca aceasta să fie chiar o potecă pentru căprioare. O legiune de îngeri se contură pe cer precum un nor de furtună.

Trebuia să ajungă la apă. Dacă reuşea să alerge până la ţărm, poate că ar fi avut o şansă să înoate şi să se urce pe navă.

Desişul se mişcă în stânga ei, iar Lidia sări spre un bolovan chiar în clipa în care Mordoc ieşi dintre copaci, mişcând din falei.

Lidia izbuti să scape în ultimul moment.

Mordoc ţâşni în sus. Avea să treacă de bolovan şi să o ajungă curând. Imediat în spatele lui erau Vespasian şi Gedred, călăii şi vânătorii lui preferaţi – călăii şi vânătorii *ei* preferaţi. Cu boturile pline de spume, cei doi se căţărau tot mai sus pe stânci.

Lidia sări din nou, urcând pe bolovan, iar apoi ajunse în vârful lui. Lupii nu puteau să sară la fel de departe, dar ea nu aşteptă să îi vadă cum încercau să o facă, ci străbătu porţiunea plată din vârful bolovanului, iar apoi îşi continuă urcuşul.

Crengi şi ţepi îi sfâşiară blana, picioarele.

Nările i se umplură de mirosul propriului sânge, dens, cu iz de cupru. Copitele îi alunecară pe pietrele răzleţe, scoţând un sunet ce aducea a trosnet de oase. Trebuia să existe o cărare care să străbată versantul, o modalitate de a trece de cealaltă parte şi de a coborî spre apă…

Iată! Circa patru sute de metri mai sus, o

muchie teşită înconjura muntele. Goni tot înainte, iar mârâiturile din spatele ei se apropiară din nou. Trebuia să ajungă la muchie. Trebuia să ajungă la apă.

Trupul acela nu îi îngăduia să plângă, dar aproape că o facu în momentul în care ajunse, în sfârşit, la curba ce înconjura muntele, în momentul în care văzu muchia întinzându-se în faţa ei.

Ca un deget lung, aceasta ieşea în afară, deasupra mării aflate la circa o sută cincizeci de metri dedesubt. Restul muntelui era doar un perete vertical de stâncă.

Nu exista altă cale în jos. Şi nici cale de întoarcere.

Din felul în care copitele i se înfigeau în piatră, îşi dădu seama că stânca era făcută din rocă moale, care s-ar fi fărâmiţat dacă ea, reluându-şi forma umanoidă, ar fi încercat să coboare. Asta, desigur, dacă Mordoc şi ceilalţi nu ar fi împuşcat-o mai întâi.

Auzind în spatele ei mârâitul crunt al lui Mordoc, Lidia privi peste umăr, chiar în momentul în care acesta se preschimbă. Lupii din spatele lui făcură la fel.

Aşa că Lidia se preschimbă şi ea în forma ei umanoidă. Gâfâind şi străduindu-se să îşi ajusteze simţurile la trupul acela, facu un pas în spate, spre muchie.

Vespasian, aflat în stânga lui Mordoc, scoase o puşcă şi o îndreptă spre ea.

- Asta mi se pare o scenă cunoscută, spuse Mordoc, gâfâind, cu o sclipire sălbatică în privire. Ce i-ai zis ticăloasei ăleia de Păsări a Tunetului?

Lidia mai facu un pas în spate, iar Gedred, la rândul ei, îşi scoase arma şi o îndreptă spre ea.

Mordoc scuipă pe pământul uscat şi se şterse la gură cu dosul palmei.

- Eşti mai rapidă decât un glonţ? Asta ai întrebat – o pe Sofie Renast în noaptea aceea, spuse căpitanul ei, râzând şi arătându-şi dinţii prea mari. Să vedem, *Lidial* Să vedem cât de rapidă eşti acum, târfa trădătoare!

Lidia privi când la Vespasian, când la Gedred. Nu văzu nici urmă de milă pe chipurile lor, ci numai ură şi furie. Erau lupi care lăsaseră o

căprioară să îi conducă. Iar aceasta îi trădase.

Acum o făceau să plătească.

Nu aveau să o împuşte letal, ci doar să o schilodească, întocmai cum făcuse şi ea cu Sofie Renast, ca să o poată târî înapoi la Asteri, care aveau să o sfâşie în bucăţi. Ei sau Pollux.

Strigătele legiunii aeriene se auziră tot mai aproape. Oare Pollux era cu ei? Oare conducea stolul de îngeri care venea să o înşface?

în spatele ei, la capătul muchiei, o aştepta moartea. Una rapidă şi milostivă.

Genul de moarte pe care Asterii nu aveau să i-o îngăduie. Dacă reuşea să ajungă la capătul stâncii... totul putea să se sfârşească iute.

Căzând şi sfărâmându-şi capul de stânci, probabil că nu avea să simtă mare lucru. O scurtă explozie de durere, poate, iar apoi, nimic.

Chiar dacă nu avea să vadă vreodată lucrurile pentru care muncise, la care sperase.

Lidia alungă gândul acela, aşa cum făcuse mereu.

Gedred îngenunche şi îşi propti puşca de umăr. Pregătită să tragă.

Aşa că Lidia îşi duse mâna la colierul de argint pe care îl purta la gât şi îl smulse dintr-o mişcare.

- Din moment ce ne amintim de trecut, îţi voi repeta ceea ce mi-a spus şi mie Sofie în noaptea aceea! strigă ea, aruncând la pământ colierul acela odios şi zâmbindu-le lui Mordoc şi lupilor. *Să ajungi în Hei!* ’

Apoi o luă la fugă mai iute decât alergase vreodată în forma ei umană, gonind spre marginea stâncii. Două gloanţe se înfipseră în

pământ, la picioarele ei. Se dădu într-o parte, ferindu-se cu uşurinţă de cel de al treilea.

Ea îi învăţase pe lupi tot ce ştiau, aşa că acum se folosi de asta împotriva lor.

- *ÎMPUSCATI-0 PE NENOROCITA AIA! zbieră*

Mordoc la lunetisti.

Viaţa Lidiei se topi în fiecare pas. în fiecare mişcare a braţelor. Gloanţele împroşcară pietre şi nisip în dreptul picioarelor ei. Mai avea de făcut doar câţiva paşi.

- *UCIDETI-O!* răcni Mordoc.

însă marginea stâncii era chiar acolo, iar Lidia trecu de ea.

Suspină în clipa în care sări, primind îmbrăţişarea văzduhului şi îndreptându-se spre stâncile şi spre valurile care o aşteptau mai jos.

Preţ de o clipă, de una singură, avu impresia că apa se înălţa ca să o întâmpine.

însă era invers: ea cădea.

Se auzi o detunătură ca o rupere de nori. Lidia simţi cum i se sfărâmă pieptul şi cum i se spulberau oasele, iar apoi văzu roşu în faţa ochilor.

Râse sugrumat, cu gura plină de sânge, în timp ce muri.

CAPITOLUL 36

După ce Ithan îi spuse pe cine voia să învie din morţi, Jesiba Roga îl scoase destul de repede din bar. Lupul se trezi dus într-un birou – al ei, din cât se părea – plin de lăzi şi de cutii care conţineau, mai mult ca sigur, relicve pentru afacerea ei.

Roga îi facu vânt pe un scaun aşezat în faţa unui birou negru, masiv, şi se aşeză pe un fotoliu de catifea albă, cu ciucuri, situat de partea cealaltă, după care îi porunci să îi spună totul.

Ithan o facu. Avea nevoie de ajutor şi ştia că nu avea să îl obţină dacă nu era sincer.

După ce lupul termină de povestit, Roga se lăsă pe spate în fotoliu, iar lumina difuză a veiozei de pe birou îi polei în nuanţe aurii părul de culoarea platinei.

- Ei bine, nu aşa m-am aşteptat să decurgă seara asta, spuse farmazoana, frecându-şi sprâncenele pensate îngrijit.

Pe etajera încastrată din spatele ei se aflau trei terarii de sticlă, pline cu diverse creaturi mici. Oare să fi fost oameni pe care ea îi transformase în animale? Pentru binele lor, Ithan spera că nu.

Dar poate că Jesiba ar fi avut cum să îl preschimbe şi pe el într-un vierme, pe care apoi să îl strivească sub talpă. Aşa ceva ar fi fost o

uşurare pentru Ithan.

Un licăr apăru în ochii Jesibei, de parcă şi-ar fi dat seama la ce se gândea el. însă farmazoana se mulţumi să şoptească:

- Aşadar, ai nevoie de un necromant care să o învie pe Sigrid Fendyr.

- Nu a trecut foarte mult timp, spuse Ithan. Probabil că trupul ei e încă suficient de proaspăt ca să...

- N-am nevoie să îmi spună un lup regulile necromanţiei.

- Te rog, o imploră Ithan cu voce răguşită. Uite ce e, eu doar... Ştii, am dat-o în bară.

- Chiar aşa? întrebă ea pe un ton rece, bizar.

Ithan înghiţi în sec, cu gâtlejul uscat, şi dădu din cap, adeverind.

- Trebuia să o salvez, iar ea trebuia să îi facă pe cei din neamul Fendyr mai buni, să salveze pe toată lumea.

Roga îşi încrucişă braţele.

- De cine si de ce să salveze?

- De Sabine. De cât de al naibii de *îngrozitori* au devenit lupii...

- Din câte îmi amintesc, lupii au mers în Luncile Asphodel în primăvară.

- Sabine a refuzat să ne lase să mergem.

- Si totuşi, ai sfidat-o si te-ai dus. Ceilalţi te-au

urmat.

- Nu am venit la tine ca să dezbatem politica lupilor.

- Dar aici *e* vorba de politică! O învii pe Sigrid şi... ce va urma? Te-ai gândit bine la asta?

Ithan mârâi:

- Trebuie să îndrept lucrurile.

- Şi crezi că un necromant va rezolva problema.

Ithan îsi arătă colţii.

- Ştiu la ce te gândeşti...

- Nu ştii nici măcar ce gândeşti *tu*, Ithan Holstrom.

- Nu-mi vorbi de parcă...

Jesiba ridică un deget.

- îţi amintesc că te afli în Casa *mea* şi că îmi ceri o favoare uriaşă. Ai venit neinvitat, lucru care în sine este o încălcare a regulilor noastre. Deci, dacă nu vrei să te dau pe mâna vampelor, ca să te secătuiască de sânge şi să te lase să putrezeşti pe doc, îţi sugerez să ai grijă la ton, puiuţ!

Ithan se încruntă la ea, dar îşi ţinu gura închisă.

Roga surâse.

- Ce câine bun!

El se stăpâni şi nu mârâi, iar zâmbetul ei se lărgi.

însă, o clipă mai târziu, Jesiba întrebă:

- Unde e Quinlan?

- Nu ştiu.

Ea dădu încet din cap, ca pentru sine.

- Ştii că nu fac nimic pe gratis.

Ithan o privi drept în ochi, încercând să o facă să priceapă că avea să îi dea orice îşi dorea. Roga îşi ţuguie buzele, dezgustată de soiul ăsta de disperare. Lui Ithan nu îi păsa.

- Cei mai mulţi necromanţi, continuă ea, sunt nişte ticăloşi aroganţi şi alunecoşi, care te vor păcăli.

- Grozav, murmură el.

- Dar cunosc unul care s-ar putea să fie demn de încredere.

- Spune-mi preţul pe care mi-l ceri. Şi pe al lui.

- Ţi-am spus deja: am nevoie de un asistent competent. Dacă îmi amintesc bine, ai studiat istoria la CCU, spuse ea şi, văzând privirea întrebătoare a lui Ithan, adăugă: Quinlan turuia *întruna* despre cât de mândră era de tine.

Ithan simţi o durere insuportabilă în piept.

Roga îşi dădu ochii peste cap, fără să lase să se înţeleagă dacă făcea asta drept completare a ceea ce tocmai spusese, sau dacă doar o enerva expresia feţei lui. Apoi arătă spre lăzile şi spre cutiile din jurul ei.

- După cum vezi, am bunuri care trebuie sortate şi expediate.

Ithan clipi lent.

- Vrei să spui că... dacă lucrez pentru tine, mă vei pune în legătură cu un necromant?

Roga dădu din cap în semn că da.

- Dar trebuie să se facă *acum*, pledă el, cât timp trupul ei e încă proaspăt...

- Voi face aranjamente ca trupul să fie

transportat de oriunde l-a aruncat Regina Viperă şi îl voi ţine... la gheaţă, de fapt. întreg şi nevătămat. Până când necromantul va fi disponibil.

- Mai exact, în cât timp se poate face asta?

- De ce atâta grabă? întrebă ea, zâmbind.

Ithan nu putea să îi răspundă. Nu credea că pentru ea ar fi înseninat ceva dacă i-ar fi spus că sentimentul de vinovăţie îl ucidea şi că nu mai era în stare să suporte o astfel de povară nici o clipă în plus.

- Să începem cu câteva zile, Holstrom. Câteva zile de muncă cinstită... iar apoi vom decide dacă faci o treabă îndeajuns de bună încât să merite ajutorul pe care îl cauţi.

- Aş putea să ies de aici şi aş putea să îl întreb pe cel mai apropiat necromant...

- Ai putea, dar s-ar putea ca vampele să te muşte înainte să apuci. Sau s-ar putea să îl întrebi pe necromantul greşit şi... să fii nemulţumit după aceea.

Jesiba îşi porni laptopul. îşi tastă parola, iar apoi spuse, fără să îşi ia privirea de la ecran:

- Conţinutul lăzii aceleia mari pe care scrie *Lasivus* trebuie despachetat şi catalogat. Mai e un laptop pe bufetul de acolo. Parola e *JellyJubilee.* Ambele cuvinte cu majusculă, fără spaţii. Nu te uita aşa la mine, Holstrom! Quinlan a ales parola asta!

Fără să mai spună nimic, Ithan se ridică încet şi se îndreptă spre ladă.

îşi scoase ghearele şi le folosi pe post de rangă, deschizând capacul lăzii. Acesta ateriză pe covor cu o bufnitură surdă, împroşcând praf.

- Dacă strici ceva, Holstrom..., mormăi farmazoana de la biroul ei, continuând să tasteze, ... trebuie să plăteşti.

Nici că putea fi mai adevărat de-atât.

Bryce nu îl văzu pe Regele Toamnei tot restul zilei. Cotrobăi prin bucătărie după mâncare pentru cină, ca să nu fie nevoită să îndure încă o masă şi un joc de *20 de întrebări* cu el.

Tocmai îşi ducea farfuria spre dormitor, când temnicerul ei îşi facu apariţia în capul scărilor.

- încercam să te găsesc.

Ea ridică farfuria pe care se afla un sendviş cu unt si şuncă.

- Iar eu încerc să mănânc. Pa!

Bryce ajunse în capul scărilor de piatră, dar Regele Toamnei nu se dădu din calea ei.

- Vreau să vorbim.

îşi ridică ochii la el şi urî faptul că era mai înalt decât ea. Cu toate astea, reuşi să îl privească de sus – căutătură cu care izbutise de minune să îl enerveze pe Hunt atunci când se cunoscuseră. Şi, fără să vrea, în pofida a tot ce se petrecuse între ei, întrebă:

- De ce nu ai golit camera lui Ruhn?

Tatăl ei îşi înclină capul. Era limpede că nu se aşteptase la o astfel de întrebare.

- Există vreun motiv pentru care ar fi trebuit să o fac?

- Pare un gest îngrozitor de sentimental din partea ta.

- Am alte zece dormitoare în casa asta. Dacă voi avea

vreodată nevoie de camera lui, voi pune să fie golită.

- Ăsta nu e un răspuns.

- Cauţi un răspuns anume?

Bryce dădu să îi arunce o replică tăioasă, dar se răzgândi, mulţumindu-se să îi arunce o privire calmă.

Regele Toamnei spuse, cu voce un pic cam slabă:

- Haide, iscodeşte-mă...

- Te-ai întrebat vreodată ce s-ar fi întâmplat dacă nu ti-ai fi trimis bătăuşii să ne vâneze, sau dacă nu te-ai fi debarasat de mine pe vremea când aveam treisprezece ani?

Ochii tatălui ei scânteiară.

- în fiecare zi.

- Atunci, de ce? întrebă ea cu voce uşor tremurătoare. Ai lovit-o şi apoi te-ai simţit groaznic din cauza asta... încă te simţi groaznic din cauza asta. Dar pe noi ne-ai vânat şi mai că nu ai ucis-o făcând asta. Iar ani mai târziu, după ce mi-am făcut apariţia, te-ai purtat frumos cu mine vreo două zile, pentru ca apoi să

îmi faci vânt.

- Nu răspund în faţa ta!

Bryce clătină din cap, dezgustată. îi pieri şi pofta de mâncare.

- Nu înţeleg... nu *te* înţeleg.

- Ce e de înţeles? Sunt rege. Regii nu trebuie să se explice.

- Dar tatii, da.

- Parcă nu voiai să ai de-a face cu mine.

- Ştii, partea asta nu s-a schimbat, dar de ce naiba nu ai vrea să fii o persoană cumsecade?

Tatăl ei o privi preţ de o clipă îndelungată, insuportabilă, cu expresia aceea pe care Bryce ştia că şi ea o afişa deseori. Expresia pe care o moştenise de la el: rece şi nemiloasă. Regele Toamnei spuse:

- Şi eu, care credeam că ai avut parte de un tată *real* în persoana lui Randall Silago şi că nu mai aveai deloc nevoie de mine!

Bryce aproape că scăpă

farfuria din mână.

- Eşti... eşti *gelos* pe Randall?!

Chipul lui era împietrit, însă vocea i se îngroşă atunci când spuse:

- La urma urmei, s-a ales cu mama ta. Si te-a crescut.

- Vorbele tale aduc a regret.

- Ţi-am spus deja: trăiesc în fiecare zi cu un astfel de regret, spuse el privind-o cercetător, cu tot cu farfuria din mâinile ei. Dar poate că, în cele din urmă, vom trece peste asta! adăugă, iar o clipă mai târziu, murmură: Bryce...

Ea nu ştiu ce să simtă sau ce să creadă în clipa în care el îi rosti numele. Fără să îl adauge pe cel de familie, fără nici un strop de batjocură. însă îşi drese glasul şi spuse:

- Ajută-mă să găsesc o cale de a-i scoate pe Hunt şi pe Ruhn din temniţele Asterilor şi apoi vom vorbi despre cum poţi să devii un tată mai bun.

Rosti ultimele cuvinte în timp ce trecu pe lângă el,

îndreptându-se spre dormitorul ei. Chiar dacă nu mai voia să mănânce, trebuia să se îndepărteze de el, trebuia să se gândească...

Taică-său strigă în urma ei:

- Cine a zis că Athalar si Ruhn mai sunt în temnită?! Nu mai sunt acolo de azi-dimineată!

Bryce se opri şi se întoarse lent spre el.

- Unde sunt? întrebă ea cu voce calmă, inexpresivă, aşa cum era şi a lui ori de câte ori când se enerva.

însă tatăl ei îşi încrucişă pur şi simplu braţele, îngâmfat ca o pisică.

- Asta e marea întrebare, nu-i aşa? Au evadat. Au dispărut în mare, dacă e să dăm crezare zvonurilor.

Bryce încercă să cuprindă cu mintea spusele tatălui ei.

- M-ai... lăsat să cred că sunt în temnită. Desi ai ştiut în tot acest timp că erau liberi.

- Chiar *erau* în temniţă atunci când ai venit. Statutul lor s-a schimbat între timp.

- Ştiai că urma să se

schimbe? întrebă Bryce.

O furie arzătoare îi umplu mintea, ochii. Chiar dacă o parte din ea se întreba de nu cumva, după discuţia lor, şi el avusese nevoie să se distanţeze, iar dezvăluirea pe care tocmai i-o făcuse... era cea mai bună metodă de a o îndepărta din nou.

- M-am mulţumit să îţi răspund la întrebări, după cum mi-ai cerut. Ai vrut să afli unde i-au dus Asterii după confruntarea voastră. Ţi-am spus adevărul. Iar astăzi nu mi-ai cerut să te aduc la zi cu veştile, aşa că...

Farfuria şi sendvişul din mâinile ei zburară spre capul lui.

- *Ticălosule!*

Tatăl ei înălţă un zid de foc, care distruse farfuria şi mâncarea. Scrumul rămas din pâine şi din carne căzu pe podea, printre cioburi.

- Ce crize de furie! exclamă el, uitându-se la mizeria de pe covor. Iar asta, tocmai când ai aflat că fratele şi perechea ta sunt liberi!

- Ce-ai zice să facem un târg? strigă Bryce, furioasă, urând mai mult ca niciodată cătuşele gorsiene pe care le purta. Mă eliberezi chiar acum, iar eu îţi dau un şut în fund printr-un portal, direct spre lumea de baştină a Feelor. Du-te şi fă-ţi bagajele!

Tatăl ei chicoti.

- Mă vei duce în lumea aceea a Feelor indiferent dacă îţi dau drumul sau nu.

-O* da?

- Am auzit că mama ta şi Randall au

adoptat un fiu. Ar fi păcat ca băiatul să păţească ceva.

Bryce îşi dădu ochii peste cap.

- Să nu vii plângând la mine după ce mama şi Randall îţi vor tăbăci fundul! Au făcut-o o dată... Sunt convinsă că se vor bucura să îţi amintească de ce sunt în stare.

- O, dar nu eu le voi călca pragul! răspunse el, aruncându-i un zâmbet îngâmfat, plin de încredere în sine. Să zicem că cineva îi şopteşte lui Rigelus că părinţii tăi adăpostesc un băiat rebel...

Bryce îşi dădu din nou ochii peste cap.

- Ai urmat vreun curs la şcoală? *Introducere în Arta de a Fi un Tip Răul* Vino-ţi în fire! Nu vei cuceri nici o lume!

- Dacă deschizi o uşă între lumi la cererea mea, sar putea ca Rigelus să fie îndeajuns de recunoscător încât să îmi aloce o mare parte din ea.

Bryce se uită la cioburile farfuriei. Erau îndeajuns de ascuţite ca să poată să îi taie gâtul cu ele.

El îi zâmbi cu superioritate, de parcă ar fi ştiut la ce se gândea.

Tatăl ei nu era de partea Asterilor sau împotriva acestora. Era pur şi simplu un oportunist. Dacă alungarea lor i-ar fi adus mai multă putere, atunci sar fi luptat cu ei. Dacă să se plece în faţa lor se
dovedea a fi mai profitabil, atunci avea să se prosterneze în faţa tronurilor lor de cristal. Oricât ar fi zis el că voia să le ajute pe Fee, credea doar în câştigul propriu.

- Eşti deja rege aici, spuse ea cu voce încordată.

- Al unui continent. Ce înseamnă asta faţă de o planetă întreagă?

- Ştii ce? Poate că nu eşti Alesul Născut din Stele, dar cred că, dintre noi toţi, tu ai cele mai multe lucruri în comun cu Theia. Şi ea era de aceeaşi părere, dar a învăţat prea târziu că Rigelus nu împarte cu nimeni.

- Ţinând cont de pumnalul pe care l-ai readus în scenă, s-ar putea ca Rigelus să fie dispus să negocieze.

Bryce îl scormoni cu privirea.

- De ce crezi că armele îl vor afecta în vreun fel?

- Armele acelea, împreună, i-ar aduce sfârşitul.

- Crede-mă că am încercat să le folosesc pe un Asteri şi nu au avut nici un efect!

Cel puţin nu înainte ca Nesta să intervină, se gândi ea.

Tatăl ei nu dădu vreun semn că ar fi fost şocat de acea mărturisire.

- Le-ai *poruncit* să funcţioneze?

- Cam greu să le poruncesc ceva, *netotule*, dacă nici măcar nu ştiu ce pot să facă!

- Pot să deschidă un portal către nicăieri! strigă Regele Toamnei, cu flăcări în ochi.

- Ce vrei să spui? întrebă Bryce.

- Sabia Stelară e Făurită, după cum ai zis, răspunse el, fluturând agale din mână, cu scântei în vârfurile degetelor. Pumnalul poate să Desfaurească lucruri. Făurit şi Desfaurit. Materie şi antimaterie. Cu afluxul potrivit de putere – o comandă din partea celui menit să le mânuiască – pot fi contopite. Şi pot să creeze un loc în care nu există strop de viaţă sau de lumină. O lume care nu este nimic. Nicăieri.

Bryce simţi cum genunchii i se înmuiară uşor.

- Nu... Nu se poate aşa ceva.

- Ba da. Acum câteva secole, am citit despre asta în Arhivele din Avallen.

- Atunci, cum pot să înfăptuiesc aşa ceva? Trebuie doar să le poruncesc armelor *să se contopească în nicăieri,* iar ele o vor face?

- Nu ştiu, recunoscu el. în urma cercetărilor, nu am

descoperit paşii de urmat pentru a contopi armele, ci doar ce anume pot să facă ele.

Preţ de o clipă îndelungată, Bryce se uită la bărbatul din faţa ei. Apoi aruncă o privire la scările ce coborau spre etajul de dedesubt, unde se afla biroul lui.

- Vreau să văd cu ochii mei documentele de care vorbeşti!

>

- Se află în Avallen, iar femeilor li se permite intrarea doar până în antreul arhivelor.

- Da, probabil că am împroşca toate cărţile cu sângele nostru menstrual!

Tatăl ei se strâmbă.

- Poate că e mai bine că ai reuşit să scapi de logodna cu Cormac. Felul tău bădăran de a fi nu ar fi fost tolerat prea bine în Avallen.

- O, cei de acolo s-ar fi dat pe brazdă după ce mar fi văzut mânuind Sabia Stelară şi după ce şi-ar fi amintit cine si ce sunt!

>

- Asta ar fi însemnat un

afront în sine. Sabia nu a fost detinută niciodată de o femeie.

- Poftim? se miră Bryce, scoţând un hohot de râs care răsună între pereţii de piatră. Vrei să spui că, în cincisprezece mii de ani, sabia a fost revendicată doar de bărbaţi?

>

- Neavând voie să intre în Peştera Prinţilor, femeile nu au avut ocazia să încerce să o revendice, chiar dacă lumina stelară le curgea prin vene.

Bryce rămase cu gura căscată.

- îţi baţi joc de mine? Li s-a interzis femeilor intrarea în Peştera Prinţilor doar ca să nu pună

mâna pe sabie?

Tăcerea lui era răspunsul la întrebare, drept care ea se răsti:

- Sunt aproape sigură că există reguli, chiar şi în imperiul ăsta de doi bani, care împiedică tratarea femeilor în halul ăsta!

- în mare parte, Avallenul se guvernează singur de multă vreme, iar vălul de negură îi ascunde datinile de lumea modernă.

- Dar undeva în Avallen există informaţii despre ce pot să facă armele astea!

- Da, dar ca să treci de negură, trebuie să fii invitat. Şi ţinând cont de relaţia ta curentă cu Morven...

Aşadar, nu avea să intre în veci de veci. Cu

siguranţă că nu fără ajutorul celui din faţa ei.

Bryce ameţi şi, preţ de o clipă, toate lucrurile pe care le făcuse şi pe care le mai avea de făcut o apăsară atât de tare, încât abia mai reuşi să respire.

- Trebuie să mă întind, scrâşni ea.

Dădu să plece spre dormitor, iar Regele Toamnei nu o opri. De parcă ar fi ştiut că învinsese în disputa lor.

Bryce străbătu în tăcere coridorul a cărui piatră îi înăbuşea zgomotul paşilor.

însă nu se duse în camera ei, ci în cea a lui Ruhn şi se prăbuşi pe patul lui. Nu se mişcă vreme îndelungată.

CAPITOLUL 37

Viaţa lui Ruhn se rezuma acum la maşinării care bipăiau, la monitoare care licăreau şi la un scaun incomod, de vinii, ce îi servea deopotrivă drept loc de şezut şi de dormit.

De fapt, avea un pat în care să doarmă, dar era prea departe de camera aceasta. Flynn şi Dec veniseră de câteva ori ca să îl sedeze pe prinţ şi ca să îl târască în camera lui pentru un tratament fortifiant, fiindcă mâna încă i se vindeca.

Degetele i se formaseră din nou, însă erau palide şi slăbite. Vrăj ¿doctoriţele aveau o rezervă mică de poţiuni cu primă lumină, o raritate pe o astfel de navă, unde prima lumină era interzisă şi unde iluminau totul cu un soi de bioluminiscenţă, însă Ruhn îi refuzase. Le ceruse să îi administreze Lidiei fiecare picătură din ele. Mâna lui avea să se vindece după tipicul de modă veche. Dacă el şi Baxian îşi mai reveneau după chinul care dusese la faptul că cel din urmă fusese nevoit să îi smulgă mâna celui dintâi, muşcându-i-o – asta era o cu totul altă poveste.

însă una de care Ruhn avea să se ocupe mai târziu.

- Dormi puţin, îl îndemnă Flynn din prag, ţinând în mână o ceaşcă din care venea miros de

cafea şi dând din cap spre pat, cabluri şi aparate medicale. Pot să stau eu de veghe!

- Sunt bine, răspunse Ruhn cu voce răguşită.

începând cu ziua trecută, abia dacă deschisese gura. Nu voia să stea de vorbă cu nimeni. Nici măcar cu Flynn şi cu Dec, chiar dacă veniseră după el. Chiar dacă îl salvaseră.

Totul, din pricina femeii care se afla acum în faţa lui.

în timp ce reconstruiseră ceea ce mai rămăsese din trupul ei, inima i se oprise de două ori. Chiar dacă poţiunea de primă lumină îi vindecase rănile suferite la inimă. în ambele dăţi, Ruhn dormise în patul lui, aproape de capătul opus al afurisitei de nave.

Aşa că nu mai plecase din camera asta.

Faptul că mai rămăsese ceva din Lidia i se datora în primul rând lui Tharion, care crease o saltea moale de apă, ce o protejase de impactul cu stâncile, însă tritonul fusese, totuşi, prea departe ca să îi poată opri plonjonul cu totul.

însă asta nu mai contase, fiindcă fusese deja împuşcată, alegându-se cu o gaură cât pumnul în inimă.

Gaura se vindecase mulţumită acelei rare şi preţioase poţiuni cu primă lumină. Iar inima ei funcţiona din nou – cel puţin aşa indica monitorul care îi marca fiecare bătaie. Plămânii: reparaţi. Coastele: reconstruite. Craniul crăpat: peticit. Creierul fusese introdus la loc.

Lui Ruhn îi revenea mereu în minte felul în care arătase Lidia atunci când Tharion o adusese pe *Cuirasatul din Străfund*. Trupul îi era inert şi atât de... mic. Până atunci, Ruhn nu îşi dăduse seama cât de mică era faţă de el.

Sau cum ar fi fost lumea fără ea.

Pentru că Lidia murise. Atunci când Tharion o adusese de pe coastă, fusese moartă de-a binelea. Până şi darul ei de Vanir, acela de a se autovindeca, devenise inoperant.

Ceva din Ruhn se frânse în clipa în care el o văzuse. Nici măcar Pollux, Şoimul şi temniţa Asterilor nu reuşiseră să facă asta.

Aşa că vrăjidoctoriţele îşi goliseră rezervele de poţiuni cu primă lumină ca să o trateze pe Lidia. Apoi Athalar îşi folosise fulgerul ca să îi

pornească forţat inima, pentru că nici măcar prima lumină nu fusese de ajuns ca să i-o facă să bată din nou. Athalar folosise fulgerul de trei ori până acum, fiindcă, atunci când Lidiei i se oprise inima, durase prea mult până ca aparatul să fie încărcat.

Ruhn îl întrebase cum de se gândise să încerce asta, iar îngerul bombănise ceva despre cum ar fi trebuit să îi mulţumească lui Rigelus pentru idee, dar nu dezvăluise mai mult. Ruhn se simţise prea uşurat să audă inima Lidiei bătând din nou, aşa că nu mai pusese nici o întrebare.

- Ruhn, amice, trebuie să dormi, spuse Flynn în cele din urmă, intrând în cameră şi lăsându-se pe scaunul de lângă cel al lui Ruhn. Te sun dacă se trezeşte. Te sun şi dacă doar *se mişcă.*

Dar Ruhn continua să se uite tintă la femeia mult

prea palidă de pe pat.

- Ruhn!

- Ultimul lucru pe care i l-am spus a fost că era moartă pentru mine, şopti el.

Flynn oftă.

- Sunt convins că a ştiut că nu ai vorbit serios.

- Dar am vorbit serios!

Prietenul lui înghiţi în sec.

- Nu mi-am dat seama că relaţia voastră a devenit

atât de... intensă.

- Şi tot a făcut toate astea ca să mă salveze, spuse prinţul, ignorând rugămintea nerostită a lui Flynn de a-l pune la curent.

Sentimentul de vinovăţie avea să îl macine de viu.

Ce-i drept, ea făcuse lucruri îngrozitoare în timp ce fusese Căprioara, atât înainte, cât şi după ce devenise Lumina Zilei, lucruri pe care el nu putea să le ierte, si totuşi... Se simţea ametit de atâtea emoţii:
furie, vină si celălalt lucru.

Flynn îl strânse de umăr.

- Du-te să dormi, Ruhn. Am eu grijă de iubita ta. Nu era iubita lui. Nu era nimic pentru el.

însă tot îl ignoră pe Flynn. Nu se mişcă de pe scaun, dar închise ochii. Se concentră asupra propriei respiraţii până când i se făcu somn.

- Ticălos încăpăţânat ce eşti, bombăni Flynn, dar azvârli, oricum, o pătură peste el.

Zi! **spuse Ruhn în vidul acela dintre ei, aşa cum făcuse aproape în fiecare oră ce se scursese până acum.** ***Zi, mă auzi?***

Nici un răspuns.

Lidia!

Până atunci, nu îi spusese niciodată pe nume. Nici măcar aici, lângă patul ei de suferinţă.

încercă din nou, trimiţând mesajul în neant, ca pe o rugăminte:

Lidia!

însă întunericul nu facu decât să vuiască drept răspuns.

- Aşadar..., îi spuse Hunt lui Tharion în timp ce se aşezară la o masă din cantina pustie a *Cuirasatului din Străfund*,.. .Regina Viperă, zici?

Tharion ciuguli din rasolul de peşte şi din fâşiile subţiri de salată de alge.

- Mai bine să nu discutăm despre asta, Athalar!

Pierduseră prânzul, dar reuşiseră să cerşească nişte resturi de la bucătari.

- în regulă! spuse Hunt, flexându-şi aripile ce i se înzdrăveniseră întru totul, mulţumită primei lumini pe care Lidia reuşise să i-o administreze folosindu- se de un şiretlic. Mersi că aţi venit să ne luaţi!

Tharion îşi ridică privirea. Era sumbră, pustie.

Hunt cunoştea acel sentiment. încerca să nu se simtă aşa în fiecare secundă din fiecare minut. în lipsa torturii fizice care să îi distragă atenţia, se îneca în sentimentul acela. Iar asta se întâmpla chiar acum, când el şi prietenii lui erau, în sfârşit, la adăpost şi în siguranţă.

- Holstrom a zis că suntem o haită, spuse Tharion. Nu apreciez neapărat comparaţia canină, dar îmi place ideea. De cum ne-a anunţat Lidia că peste câteva zile urma să fiţi executaţi...

a trebuit să facem ce era nevoie.

într-un fel. Desigur, nu fusese chiar atât de uşor, dar după ce ieşise din Piaţa de Carne, el se implicase cu totul.

Cu o zi înainte, Hunt fusese informat despre tot ce se întâmplase. Sau măcar despre o parte din cele petrecute. Ţinând cont de faptul că Lidia încă nu îşi recăpătase cunoştinţa, el nu avea idee de tot ceea ce făcuse ea ca să organizeze totul.

Nimic din întreaga poveste nu i se părea real. Totul era atât de improbabil, de imposibil.

Noaptea trecută se trezise ud leoarcă de sudoare, convins că era din nou în temniţă. Trebuise să aprindă luminile ca să îşi dea seama că se afla într- un alt loc. Acele prime secunde petrecute în beznă, fără să ştie unde anume se găsea, fuseseră insuportabile.

îşi dorise ca Bryce să îi fie alături. Nu doar să doarmă lângă el şi să îi aducă aminte că reuşise să scape, ci... avea nevoie de cea mai bună prietenă a lui.

însă Bryce era departe de el, lucru care îl trezise de-a binelea din somn, întrerupându-i visele cu ea prăbuşindu-se prin spaţiu, singură şipierdută pentru totdeauna.

Tharion păru să îşi dea seama de turnura pe care o luaseră gândurile prietenului său, fiindcă întrebă în şoaptă:

- Cum te simţi, Athalar?

- Aripile şi-au revenit, răspunse Hunt, strângându-şi-le la spate. Emoţional, însă... murmură el, ridicând din umeri.

Noaptea trecută stătuse la duş o oră, sub apa aproape clocotită, lăsând-o să cureţe mizeria şi sângele adunate în temniţă. Aşa cum făcuse în zilele acelea de dinainte să o cunoască pe Bryce, lăsând ca apa să alunge mizeria şi întunericul din el. însă unul dintre însemne nu putea fi şters.

Tharion îşi mută privirea spre fruntea lui Hunt.

- Sunt nişte monştri că ţi-au făcut asta din nou! spuse tritonul, iar trăsăturile i se contractară sub imperiul furiei clocotitoare care îl cuprinse.

- Sunt nişte monştri indiferent dacă mi-ar

fi tatuat din nou aureola sau nu, spuse Hunt ridicându-şi mâna şi arătându-i stigmatul de pe încheietură, de unde dispăruse litera C, care fusese imprimată acolo drept anulare. Crezi că un sclav încă mai poate să fie prinţ? întrebă el.

- Sunt convins că ticăloşii ăia de Fee au ceva reglementări care interzic asta, spuse Tharion zâmbind strâmb, dar cu siguranţă că Bryce va putea să le ocolească!

Hunt alungă durerea pe care o simţi în piept. Nu suporta să îşi închipuie expresia de groază şi de furie de pe chipul lui Bryce atunci când ea avea să vadă aureola, stigmatul. Dacă Bryce se mai întorcea vreodată.

Acel ultim gând era mai insuportabil decât oricare altul.

Hunt se forţă să nu se mai gândească la asta şi îl întrebă pe Tharion:

- Tu cum te simţi?

- Cam la fel ca tine, dar rezist, răspunse Tharion, ciugulind iarăşi din mâncare. Eu... merg înainte cu paşi mărunţi, murmură el, iar ochii căprui i se adumbriră dintr-odată.

- Nici o veste de la Holstrom?

Tritonul clătină din cap în semn de negare, fluturându-şi pletele roşcate. în cele din urmă, lăsă furculiţa din mână şi întrebă:

- Ce crezi că urmează să se întâmple?

Hunt îşi sprijini antebraţele de masa de metal.

- Sincer vorbind? Nu ştiu. Ieri, principalul meu scop era să nu mor. Astăzi? Mă gândesc doar la locul în care ar putea să se afle Bryce şi la ce trebuie să fac ca să o găsesc.

Şi la cum să porte povara vinovăţiei între timp.

- Chiar crezi că e într-o altă lume?

Luminile orbitoare ale cantinei se reflectau în tăblia de metal a mesei, creând o ceaţă luminoasă.

- Dacă nu e în Hei, atunci, da, sper că e în altă lume şi că e în siguranţă.

- Vom găsi o modalitate de a o aduce înapoi.

Hunt nu se mai obosi să îi spună tritonului că, probabil, era imposibil să facă asta. Bryce era singura persoană de pe Midgard în stare să deschidă un portal care să poată să o aducă acasă.

- Bryce ar vrea să le povestesc şi altora... despre ceea ce a aflat în privinţa Asterilor, spuse el. Aşa că mă gândesc că voi începe cu Regina Oceanului. Nu s-a aliat cu Ophion, dar pare... să îi ajute, şopti, arătând spre nava din jurul lor.
- Of, mormăi Ketos, făcând o grimasă, şi eu, care credeam că m-ai căutat doar ca să luăm prânzul împreună!
- Chiar aşa a fost. Am vrut să văd cum te simţi, spuse Hunt, iar apoi recunoscu: Dar am vrut să văd şi dacă poţi să ajungi cumva la ea.
- La Regina Oceanului? întrebă Tharion, râzând rece şi sec. Ai putea la fel de bine să mă întrebi dacă sunt în stare să ajung cumva la Ogenas.
- S-a străduit atât de mult să îi ajute pe inamicii Asterilor! spuse Hunt, bătând darabana în tăblia mesei. Vreau să ştiu de ce.

Tharion îi cercetă chipul într-un fel ce îi aminti lui Hunt de ce Ketos fusese făcut Căpitanul Serviciului de Informaţii al Reginei Râului. Hunt îl lăsă pe triton să vadă hotărârea pură care îl însufleţea.

- în regulă, răspunse Tharion pe un ton solemn. Voi vedea ce pot să fac. Deşi..., adăugă el, înfiorându-se.

-Ce e?

- Ţinând cont de cele întâmplate cu sora şi cu nepoata ei... s-ar putea să nu iasă prea bine.
- Eşti pe navă şi nimeni n-a încercat să te ucidă sau să te trimită înapoi la Regina Râului... Asta trebuie să însemne ceva.
- Cred că are mai mult de-a face cu importanţa Lidiei, decât cu a mea, chiar dacă mă ucide să spun asta, răspunse Tharion, oftând adânc. Şi crede-mă că, de când m-am urcat pe navă, am înghiţit o grămadă de reproşuri pentru că am dezertat din slujba Reginei Râului. în mare, sunt un proscris.
- Ei bine... e posibil să poţi folosi asta în avantajul tău şi să o poţi ademeni pe Regina Oceanului aici, pentru o întâlnire.

Tharion îşi încrucişă braţele musculoase.

- Aş prefera să nu o fac.
- Mai gândeşte-te, îl îndemnă Hunt. Voi aprecia... orice suporţi să faci.

Tharion îşi trecu degetele prelungi prin părul

roşcat.

- Da, da, ştiu, murmură el, foindu-se pe banca de metal şi scoţând un telefon din costumul de neopren, după care începu să tasteze. Să văd dacă Sendes poate să vorbească, adăugă, ridicându-se în picioare cu o graţie fluidă. Te anunţ dacă reuşesc ceva.

în ochii tritonului nu se vedea nici urmă din acea scânteie care licărea de obicei în ei.

- Mersi! spuse Hunt. Ţine-mă la curent!

Tharion dădu din cap în semn de încuviinţare şi
se îndepărtă cu paşi apăsaţi, continuând să
tasteze.

Hunt îşi termină de mâncat peştele, iar apoi înghiţi şi ceea ce lăsase Tharion în farfurie, după care părăsi cantina. Coridoarele navei erau tăcute. Se folosi de plimbare pentru a-şi întinde aripile vindecate, punându-le la încercare puterea. Astfel, străbătu coridoarele căptuşite cu sticlă, dincolo de care se întindea doar oceanul întunecat. Toată apa aceea teribilă era ţinută în frâu numai de magia Reginei Oceanului. Hunt nu putu să nu se minuneze de asta.

Nu revăzuse biodomul situat cu câteva niveluri mai sus. Nu putea îndura să vadă locul în care el şi Bryce deveniseră oficial o pereche.

îl găsi pe Baxian în sala de sport care li se atribuise, una dintre zecile de la bordul navei şi cea mai apropiată de camerele lor. Copoiul ridica greutăţi.

- Ai nevoie de cineva care să te asiste! îl avertiză Hunt, oprindu-se lângă banca pe care metamorful înger gemea sub povara barei, cu aripile-i negre răsfirate sub el. Ar fi trebuit să mă întrebi! adăugă el.

- Nu erai în camera ta, răspunse Baxian, coborând bara pe pieptul lui gol, musculos.

Dâre de transpiraţie i se prelingeau pe adâncitura dintre pectorali, iar pielea maronie îi scânteia. încă se vedeau rămăşiţe din tatuajul pe care i-l făcuse Danika în dreptul inimii: *Prin dragoste, totul este posibil* Nu se ştia cum avea să îl înlocuiască vreodată... Lui Hunt i se strânse inima.

Baxian adăugă:

- Le-am întrebat pe silfe dacă te-au văzut,

iar ele mi-au spus că *prânzeai*.

Hunt se oprise lângă cămăruţa fără hublouri în care, de când ajunseseră pe navă, se ascunseseră Malana, Sasa şi Rithi. El le întrebase pe silfe dacă voiau să li se alăture lui şi tritonului. însă ele, îngrozite tot timpul din pricina faptului că se aflau acolo, sub apă, nu voiseră să ia prânzul cu ei. Nu suportau să vadă nava sau vreun semn că erau înconjurate de un ocean nesfârşit. Aşa că rămăseseră în odaia lor lipsită de hublouri, uitându- se neîncetat la un reality-show prostesc, despre agenţi imobiliari care vindeau vile pe plajele din Insulele Coronal, şi prefacându-se că nu erau înconjurate de o capcană uriaşă, mortală pentru neamul lor.

Mai devreme, îl duruse să le vadă adunate în jurul televizorului. Lehabah le-ar fi îndrăgit. Lehabah ar fi trebuit să fie acolo, împreună cu ele. împreună cu ei toţi.

Baxian nu îşi luă privirea de la greutăţile pe care le ridica.

- Aveam pur şi simplu nevoie să vin aici pentru o vreme.
- De ce?
- Gânduri rele, se mulţumi Baxian să răspundă.
- Aha...

Probabil că unele care includeau gustul sângelui lui Ruhn în gura lui. Fără să mai spună nimic, Hunt se duse în spatele băncii, apropiindu-se atât cât să poată ajunge la bară, iar Baxian o ridică din nou, cu braţele tremurându-i. Avea pe puţin două sute şaptezeci de kilograme pe ea.

- La a câta ridicare ai ajuns? întrebă Hunt.
- La a optzecea, mârâi Baxian, forţându-se să salte greutăţile, iar aripile îi zvâcniră sub el.

Hunt îşi asumă sarcina de a ghida bara înapoi pe suportul ei.

- Vreau să ajung la o sută, spuse Copoiul.
- Cu paşi mărunţi, amice!

Baxian gâfâi, cu privirea aţintită în tavan, după care şi-o mută la Hunt, pe care îl vedea cu susul în jos.

- Ce s-a întâmplat?
- Vreau doar să ştiu cum se simte prietenul meu.

- Sunt bine, răspunse Baxian, ridicându-se în capul oaselor şi sprijinindu-şi mâinile de coapse.

Aripile îi atârnau până la plăcile negre, de plastic, ale pardoselii.

Hunt ştia că Baxian minţea, dar dădu din cap, aprobator. Dacă amicul lui voia să vorbească, avea să vorbească.

Cu o zi înainte, Hunt îi spusese totul lui Baxian, în timp ce zăcuseră în camera vrăjidoctoriţei, îndurând cusutul rănilor, înghiţitul poţiunilor şi luptându-se cu durerea. îi spusese despre Bryce şi Căprioară şi despre toate chestiile pe care le aflaseră.

Baxian reacţionase bine, deşi se vedea că încă era şocat de implicarea Căprioarei. Hunt nu îl învinuia. Şi lui încă îi era greu să creadă. însă Baxian lucrase cu Lidia de şi mai multă vreme decât el, aşa că, probabil, avea să îi ia mai mult timp ca să îşi modifice părerea despre ea.

Baxian dădu din cap spre Hunt.

- Ai avut noroc cu îndepărtarea aureolei?

Hunt nu îndrăzni să se uite la peretele de oglinzi din spatele Copoiului. Nu suporta să îşi vadă chipul, fiindcă aureola aceea îi mutila din nou fruntea. Ar fi putut să jure că, din timp în timp, simţea cum

pigmentul îl ardea. înainte, nu i se întâmplase niciodată aşa ceva, însă aureola asta, tatuată de Rigelus, se simţea altfel. Mai rău. într-un fel, părea vie.

- Nu, răspunse el. Data trecută, Hypaxia Enador m-a scăpat de ea. Deci, dacă nu există cumva vreo regină-vrăjitoare care să se ascundă la bordul navei, trebuie să învăţ să trăiesc cu aureola pentru o vreme.

- Rigelus e un ticălos dat naibii! Aşa a fost mereu.

Baxian îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul
palmei.

Hunt îşi înclină capul.

- Spune-mi sincer, ce s-a schimbat la tine? Acest nou Baxian Argos se datorează doar faptului că ţi-ai găsit perechea în Danika?

Să îi aducă în discuţie perechea moartă însemna să se aventureze pe un potenţial câmp minat. Să îţi pierzi perechea era ca şi cum ţi-ai fi pierdut jumătate din suflet; să trăieşti fără ea era un chin.

- Nu vreau să vorbesc despre trecut, răspunse Baxian, strângându-şi dintr-odată aripile pe lângă corp.

Hunt se hotărî să renunţe la subiect.

- Atunci, haide să vorbim despre următorii paşi, propuse el, pliindu-şi, la rândul lui, aripile încă uşor încordate, dar care peste o zi aveau să îşi revină cu totul la normal.

- Ce e de vorbit? în mare: Asterii trebuie să dispară.

Hunt pufni.

- Mă bucur că suntem pe aceeaşi lungime de undă!

Se rugă în gând ca Tharion să fi reuşit să o convingă pe Sendes să o contacteze pe Regina Oceanului şi ca aceasta din urmă să fie pe aceeaşi lungime de undă ca ei.

îl privi cu atenţie pe bărbatul pe care crezuse că îl cunoştea de atâţia ani.

- Oare e prea mult să sper că unii dintre foştii triari ai lui Sandriel ar putea fi antiimperialişti în secret?

- Nu întinde coarda! Doi e deja un număr uriaş. Trei, dacă te includem pe tine.

Din fericire, nu fusese efectiv unul dintre triarii ei – doar se văzuse nevoit să le îndure mizeriile în timp ce supravieţuise ani de-a rândul, legat de

Sandriel. Ignorând fiorul de groază pe care i-l stârnea simpla amintire a acelor ani, Hunt întrebă:

- Dar tu şi Lidia nu aţi avut niciodată idee că amândoi eraţi...

- Nu. Deloc. Mi se părea la fel de rea ca şi Pollux, răspunse Baxian, după care îşi şterse sudoarea de pe frunte, iar respiraţia i se uniformiză. Crezi că va supravieţui?

Hunt îşi frecă maxilarul.

- Sper că da. Avem nevoie de ea.

- Pentru ce?

Hunt îi surâse fostului său duşman, devenit prieten.

- Ca să îi facem pe nemernici să plătească pentru ticăloşiile lor.

Tharion se strădui să îşi vină în fire. Să se concentreze asupra faptului că, în pofida şanselor mici de izbândă, reuşiseră să îşi salveze prietenii din temniţele Asterilor. Iar el chiar făcuse mai mult de- atât, salvând-o pe Lidia Cervos de la o moarte sigură.

însă nu conta. Holstrom rămăsese în urmă. Holstrom, căruia el, Tharion, îi distrusese viaţa.

Şi nu doar viaţa lui, ci şi viitorul lupilor. Tritonul suferea amarnic la gândul că moştenitoarea Fendyr era moartă din cauza lui. Tehnic vorbind, din cauza lui Holstrom, dar... nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi făcut *el* alegerile pe care le făcuse.

Nu lăsase pe nimeni să afle despre ziua pe care o petrecuse după ce urcase pe navă şi în cursul căreia îşi vărsase măruntaiele. în parte, din cauza sevrajului provocat de lipsa veninului Reginei Vipere, dar şi din pricina dezgustului stârnit de tot ceea ce făcuse, de ceea ce devenise.

Ariadne fusese vândută, doar zeii ştiau unde. Sau cui. Fie, nu fusese *vândută* efectiv, întrucât Regina Viperă nu o deţinuse, dar... plecase ca să nu fie nevoită să îl ucidă pe Holstrom. Sau cel puţin aşa o lăsase să creadă Regina Viperă, alegându-se cu un schimb avantajos, deşi în tot acel timp plănuise să o bage pe Sigrid în ring cu Ithan.

Dacă exista un nivel mai jos de fundul arenei, Tharion tocmai îl găsise.

Se forţă să nu mai scrâşnească din dinţi si să se concentreze asupra lui Sendes. Aceasta se afla în centrul punţii, ascultând raportul unuia dintre soldaţi.

Nici unul dintre ceilalţi tehnicieni sau ofiţeri de pe punte nu îi vorbi lui Tharion, nici nu îl privi.

Măcar nimeni de aici nu îl făcea trădător, dar ştiau cu toţii că dezertase din slujba Reginei Râului. Şi, ţinând cont

de faptul că regina nu era prea iubită pe nava asta, Tharion ştia că atitudinea celor de aici avea mai mult de-a face cu faptul că el dezertase din *neamul Apelor.* Din rândul lor.

Voia să le strige tuturor celor de pe punte că, dacă ar fi putut, ar fi dezertat din propria-i fiinţă.

După ce îl lăsă pe soldat să plece, Sendes se întoarse, în sfârşit.

- Scuze pentru asta!

Tharion îi facu semn cu mâna că nu era nevoie să se scuze. Ţinând cont de cât de mult le datorau lui Sendes şi navei acesteia, căpitanul nu trebuia să îşi ceară vreodată scuze, din nici un motiv.

- Am impresia că în ultimele zile am tot rostit cuvintele astea, dar as vrea să îti cer o favoare. încă una.

Căpitanul surâse.

- Spune!

Tharion se pregăti sufleteşte.

- Dacă aş intenţiona să iau legătura cu Regina Oceanului, ca să stabilesc o întâlnire între ea, mine şi Hunt Athalar... ai putea facilita asta?

Sendes înghiţi în sec. Nu era un semn bun.

- Dacă rugămintea mea te pune într-o poziţie ciudată..., adăugă Tharion numaidecât, ... să nu îţi faci griji în privinţa asta! Doar că i-am promis lui Athalar că te voi întreba şi...

- Ţi se va îndeplini dorinţa, spuse ea cu tristeţe în glas. Regina Oceanului vine mâine pe navă.

Tharion înghiţi în sec, surprins.

- în regulă, spuse el pe un ton precaut. Pari... îngrijorată?

Sendes se trase de guler.

- Vrea să vă vadă. Pe toţi.

Tharion ridică din sprâncene.

- Atunci, problema e rezolvată.

- în timpul apelului, mi-a lăsat impresia că nu e... întru totul încântată de faptul că sunteţi aici, spuse Sendes, făcând o grimasă. S-ar putea ca asta să aibă legătură cu faptul că Regina Viperă *şi* Regina Râului ameninţă să îi declare război pentru că te adăposteşte.

Ei, la naiba!

CAPITOLUL 38

Ithan se aruncă după cartea ce reuşise cumva să o ia la sănătoasa spre uşa biroului. Lupul ateriză peste ea cu o bufnitură care îi răsună până în oase.

Spre groaza lui, cartea se zvârcoli sub el, încercând să ajungă la uşă şi la lumea ce o aştepta

dincolo de ea.

- Faceţi linişte! mârâi Jesiba, continuând să tasteze.

Ithan mormăi ceva, lăsându-se cu toată greutatea,

semnificativă, de altfel, peste cartea plimbăreaţă...

- *Ajunge!* se răsti Jesiba, iar, la auzul tonului ei poruncitor, cartea se opri.

însă Ithan nu se mişcă decât după ce fu sigur că aceasta îşi ascultase întru totul stăpâna. Se ridică puţin şi privi cartea cu coperţi de piele albastră. Se încordă, iar apoi întinse o mână spre ea.

însă cartea rămase pur şi simplu locului. Inactivă. Ca oricare altă carte...

încercă să îl prindă de degete, iar Ithan se aruncă din nou asupra ei.

- Lehabah era mult mai eficientă... si mânca mult mai puţin. Unde încape atâta mâncare, lupule?

Ithan nu putu să răspundă, fiindcă se lupta din nou cu cartea, pe care o cuprinsese în braţe, strângând-o la piept. Apoi se ridică în picioare şi se duse la raftul pe care *ar fi trebuit* să rămână cartea, în

timp ce el despacheta încă o ladă...

- Am spus că *ajungel* se răsti Jesiba din nou, iar cartea încremeni în braţele lui Ithan.

>

Acesta o puse înapoi pe raft, înainte ca afurisita să poată scăpa din nou. După care o mai îmbrânci o dată, în semn că o dădea naibii.

Cartea îl îmbrânci, la rândul ei, de parcă ar fi fost gata să sară de pe raft şi să înceapă runda a treia de lupte cu el, însă o unduire de lumină aurie îi scânteie pe cotor – o barieră ce se închidea din nou. Vrăji de apărare, care să ţină închise cărţile magice. Cartea se izbi de barieră, dar nu putu să treacă.

Din spatele biroului, Jesiba spuse:

- Am crezut că am păcălit-o cu vraja de apărare de dinainte. Să vedem cum încearcă să treacă prin asta!

Parcă drept răspuns, cartea

răpăi din nou pe raft. Ithan îi arătă degetul mijlociu şi apoi se întoarse

spre farmazoană.

Muncise fără încetare ziua trecută, despachetând lăzi, inspectând mărfurile, catalogând conţinutul, reambalând artefactele din ele, ataşând noi etichete de expediere... Treburi mărunte, dar care îl ţineau ocupat.

Care nu îl lăsau să se gândească la sângele ce îi mânjea mâinile. La cadavrul despre care putea doar să spere că se afla pus la gheaţă, într-adevăr, undeva în furnicarul ăsta subteran.

Nu pleca din biroul lui Roga. Aceasta ordonase să i se aducă mâncare din bucătăriile private ale Casei şi îi poruncise ca, dacă avea nevoie să se odihnească, să se ghemuiască pe covor, ca un câine ce era.

Aşa şi făcuse, ignorând insulta, şi dormise atât de adânc, încât Roga fusese nevoită să îl împungă cu piciorul ca să îl trezească.

Poate că Ithan ar ii obiectat la un astfel de tratament, dar farmazoana îi dăduse veşti bune: Hunt Athalar, Ruhn Danaan şi Baxian Argos evadaseră din temniţele Asterilor în timpul unei operaţiuni de salvare care incinerase toată Şira Spinării.

Căprioara reuşise. Tharion, Flynn şi Dec reuşiseră. Cumva, izbutiseră să o facă. Se simţise atât de uşurat, încât gâtlejul i se încordase dureros de tare, în timp ce măruntaiele i se strânseseră de ruşine că nu îi ajutase.

De atunci, Ithan şi Jesiba schimbaseră doar câteva cuvinte. Roga îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului vorbind la telefon cu clienţii, sau mergând la întâlnirile Casei, despre care nu îi spunea nimic lui Ithan. Dar acum el se uită la raft, la cartea magică ce se lovea din nou, tremurând, de vrăjile de apărare care o ţineau la locul ei. Se decise să o ignore şi îi spuse Jesibei:

- în timpul Summitului, Micah a zis că acele cărţi ale tale provin din biblioteca din Parthos, iar Amelie

a bârfit apoi o grămadă pe

tema asta. Micah era de părere că volumele respective sunt tot ce a mai rămas din bibliotecă.

- **Hmmm…, murmură Jesiba, continuând să tasteze.**

Ithan se trânti pe scaunul din faţa biroului ei.

- **Am crezut că Parthos era un mit.**
- **Cărţile spun altminteri, nu-i aşa?**
- **Atunci, care e adevărul?**
- **Nu e unul uşor de acceptat de către Vaniri, răspunse ea, oprindu-se din tastat, ridicându-şi privirea de la ecranul laptopului şi uitându-se la Ithan.**
- **Conform spuselor lui Amelie Ravenscroft, Micah a afirmat că în bibliotecă se aflau cunoştinţe**

adunate de către fiinţele umane pe o perioadă de două mii de ani *înainte* de Asteri.

- **Şi? întrebă ea, afişând o mină inexpresivă.**

Ithan arătă spre cartea cea

furioasă.

- **Aşadar, fiinţele umane posedau magie?**

Roga oftă pe nas.

- **Nu. Cărţile magice de aici… *ar fi trebuit* să fie gardienii bibliotecii. în urmă cu câteva sute de ani, asta le-am fermecat să facă. Să apere cărţile, atacându-i pe cei care încercau să le fure.**

Ithan îşi aminti că Bryce îi spusese că o astfel de carte ajutase la salvarea ei atunci când se luptase cu Micah.

- **însă tomurile au dezvoltat vieţi si dorinţe proprii, explică farmazoana. Au devenit… conştiente, adăugă ea, încruntându-se la cartea care se purtase urât. Iar până să încerc eu să desfac vrăjile care le dăduseră viaţă, existenţa lor devenise deja prea pregnantă ca să fie anulată. Aşa că am avut nevoie de monitori precum Lehabah, care să îi păzească pe gardieni. Să se asigure că nu**

evadau şi că nu aveau să pricinuiască şi mai multe necazuri.

- **De ce nu le-ai vândut, pur şi simplu?**

Roga îi aruncă o privire nespus de furioasă.

- Pentru că vrăjile *mele* sunt scrise în ele! Nu voi permite ca astfel de cunoştinţe să ajungă în lumea largă.

înainte să dezerteze, stabilindu-se în Casa Focului şi a Umbrei şi luându-şi titulatura de farmazoană, Roga fusese vrăjitoare. Ithan putea doar să îşi închipuie ce văzuse o astfel de fiinţă în nespus de lunga ei viaţă.

- Aşadar, ce conţin cărţile de la Parthos?

Roga începu să tasteze din nou.

- Nimic. Şi, în acelaşi timp, totul.

Ithan pufni.

- Ca de obicei, eşti criptică!

Roga se opri iarăşi din tastat.

- Tomurile astea i-ar plictisi pe cei mai mulţi. Unele dintre ele sunt cărţi de matematici complexe, volume întregi despre numere imaginare. Unele sunt tratate de filosofie. Unele sunt piese de teatru, tragedii, comedii, iar altele sunt cărţi de poezie.

- Şi sunt legate cu toatele de viaţa fiinţelor umane de dinainte de Asteri?

- O civilizaţie măreaţă a înflorit pe Midgard cu mult înainte să fie cucerită de Asteri, răspunse Jesiba, iar Ithan ar fi putut să jure că farmazoana era tristă acum. O civilizaţie care aprecia cunoaşterea în toate formele ei! într-atât de mult, încât o sută de mii de oameni au venit la Parthos ca să salveze aceste cărţi de Asterii şi de Vanirii care voiau să le ardă, povesti ea, iar apoi clătină din cap, dusă pe gânduri. O lume în care oamenii iubeau şi preţuiau atât de mult cărţile şi învăţătura, încât erau dispuşi să moară pentru ele. Poţi să îţi imaginezi cum era o astfel de civilizaţie? O sută de mii de bărbaţi şi de femei s-au luptat ca să apere o *bibliotecă...* în ziua de azi,

aşa ceva ar părea o glumă proastă. Dar au luptat şi au murit..., adăugă ea, cu privirea aprinzându-i-se dintr-odată, ...doar ca să tragă de timp pentru ca preotesele să apuce să ia cărţile pe furiş şi să le ducă pe nave. Armatele de Vaniri le-au
interceptat pe cele mai multe, iar preotesele au fost arse pe ruguri aprinse cu acele cărţi de preţ ale lor. însă una dintre nave, *Griffin*, s-a strecurat prin blocada impusă de Vaniri. A străbătut Marea Haldren şi a găsit adăpost în Valbara.

Ithan clătină uşurel din cap.

- Cum de ştii toate astea, când nimeni altcineva nu le ştie?

- Şi tritonul ştie câte ceva, se eschivă ea. El a ajutat nava *Griffin* să traverseze marea, la cererea Reginei Oceanului.

- De ce?

- El e cel care trebuie să îţi răspundă la o astfel de întrebare, dacă vrea.

- Dar *tu* de ce ştii toate astea? Cum de ai această colecţie?

- Mă voi abţine de la a te compara cu un câine care a înşfăcat un os, răspunse Jesiba, închizând laptopul cu un pocnet uşor, după care îşi împleti degetele şi îşi aşează mâinile pe capacul lui. Vezi tu, Quinlan ştia când să îşi ţină gura! Nu m-a întrebat niciodată de ce am cărţile astea şi de ce am amuletele archesiene pe care le purtau preotesele de la Parthos.

Ithan simţi că i se usca gura. întrebă în şoaptă:

- Ce... Cine eşti?

Jesiba izbucni în râs, iar Ithan ar fi putut să jure că mai multe cărţi de pe raft tremurară. El abia dacă mai respira în clipa în care Jesiba pocni din degete.

Părul ei scurt crescu dintr-odată, revărsându-i-se pe umeri în şuviţe lungi şi ondulate, care îi îndulceau expresia feţei. Machiajul i se şterse, dând la iveală trăsături ce o făceau să pară cumva mai tânără... mai inocentă.

Era Jesiba şi parcă totuşi nu era ea. Era o Jesiba imortalizată în floarea tinereţii. A inocenţei. însă ea vorbi din nou, cu vocea aceea blazată pe care i-o ştia Ithan dintotdeauna:

- Ca să nu crezi că mint... La această stare

mă voi întoarce mereu, la ea mă pot întoarce, doar să îmi doresc.

- Deci... poţi să operezi transformări magice?

Jesiba nu zâmbi.

- Nu. Am fost blestemată de un demon. De un prinţ care mi-a capturat nava şi cărţile de pe ea.

Ithan îşi simţi inima bubuindu-i în piept.

- Aproape că ajunsesem în Marea Haldren, când Apollion a găsit nava *Griffin*, povesti Jesiba cu voce monotonă. El auzise despre rezistenţa eşuată de la Parthos, despre nave şi despre preotesele arse împreună cu cărţile lor. Prinţul voia să afle ce anume putea să fie atât de valoros pentru noi, oamenii, încât să fim dispuşi să murim pentru asta. Nu a înţeles atunci când i-am spus că nici o putere nu era mai mare decât cunoaşterea şi nici o armă, mai puternică decât învăţătura, spuse ea, zâmbind cu amărăciune. A refuzat să mă creadă. Şi m-a blestemat pentru obrăznicia de care dădusem dovadă, după părerea lui, ascunzându-i adevărul.

Ithan înghiţi în sec.

- Ce fel de blestem?

Jesiba facu semn spre părul ei lung şi spre faţa întinerită.

- Să trăiesc fără să mă schimb, până când aveam să îi arăt adevărata putere a cărţilor, răspunse ea pe un ton lipsit de afectare. El încă e convins că aceste cărţi sunt o armă şi că într-o zi mă voi sătura de trăit şi că i le voi da, dezvăluindu-i presupusele arme secrete pe care le conţin.

- Dar... am crezut că erai vrăjitoare!

Jesiba ridică din umeri.

- Chiar am fost, o perioadă. Cum ai clasifica o femeie din stirpea oamenilor, care nu îmbătrâneşte? Care revine mereu la aceeaşi vârstă, la aceeaşi stare fizică din momentul în care a fost blestemată? Am preţuit anii petrecuţi la Parthos, alături de suratele mele preotese. După ce au apărut dinastiile de

vrăjitoare, am crezut că, alături de ele, aş putea să

găsesc o tovărăşie asemanatoare. Un cămin.

- **Ai... fost *preoteasă* la Parthos?!**

Jesiba dădu din cap în semn că da.

- **Preoteasă, vrăjitoare... iar acum, farmazoană.**

- **Dar dacă erai om, de unde provine magia ta?**

Doar îi spusese că Apollion îi conferise o viaţă
lungă, nu putere!

Ochii ei gri se întunecară precum marea furtunoasă pe care o traversase cu mult timp în urmă.

- **Atunci când Apollion a găsit nava pe care mă aflam, era plin de putere, fiindcă tocmai o mâncase pe Sirius. Nu cred că a fost intenţionat, dar în momentul în care magia lui... m-a atins, ceva s-a transferat în mine.**

Din felul în care rostise *atins*, Ithan se lămuri despre părerea pe care o avea Jesiba în legătură cu ceea ce îi făcuse Apollion.

- **Mi-a luat o vreme să îmi**

dau seama că aveam şi alte puteri în afară de tinereţe veşnică, spuse ea pe un ton calm. Şi, din fericire, am avut la dispoziţie cincisprezece mii de ani ca să ajung să le stăpânesc. Să le las să devină parte din mine şi să prindă ele însele viată, asa cum au făcut cărţile.

Pe Ithan îl străbătu un fior de groază.

- **Vrei să... începi să îmbătrâneşti din nou?**

Era o întrebare periculos de personală, dar, spre surprinderea lui, Jesiba îi răspunse, deşi cu voce cam scăzută:

- **Nu încă. Aştept să vină vremea.**

- **Pentru ce anume? îndrăzni el să întrebe.**

Jesiba privi peste umăr la mica bibliotecă, la cartea ţâfnoasă, care se potolise, în sfârşit, de parcă s-ar fi îmbufnat.

- **Pentru formarea unei lumi în care cărţile acestea să fie, în sfârşit, în siguranţă.**

CAPITOLUL 39

Bryce îl găsi pe Regele Toamnei în biroul lui, cu părul-i roşcat strălucind în lumina dimineţii. Privea Sabia Stelară şi pumnalul de pe biroul lui.

Probabil că spusele ei de seara trecută atinseseră o coardă sensibilă. Foarte bine!

- Atât de aproape, dar atât de departe. Atât de nevrednic, murmură ea, închizând uşa şi apropiindu-se de birou.

în ochii lui prinseră să dănţuiască flăcări.

- Ce vrei, fatucă?

Bryce ocoli iute biroul, ducându-se lângă scaunul lui şi uitându-se la arme din unghiul lui. Regele Toamnei se încruntă, de parcă îi displăcea simplul fapt că ea se afla atât de aproape de el.

- Mama ţi-a povestit vreodată ce s-a întâmplat în noaptea aceea în care a încercat să mă ducă într-un loc sigur? Atunci când gorilele tale i-au prins din urmă pe ea şi pe Randall?

- în locul tău, aş avea mai multă grijă la cuvintele pe care le folosesc! se răsti el.

Bryce zâmbi.

- Randall nu mai pusese mâna pe o armă de foc de ani de zile. De la întoarcerea de pe front, de când jurase că nu avea să mai folosească niciodată vreuna. Era pe punctul de a-şi rosti jurămintele în faţa lui Solas, când Marele Preot i-a cerut să ajute o mamă singură şi pe fiica ei în vârstă de trei ani, care încercau să scape de tine. Iar în noaptea aceea, ticăloasele tale de gărzi ne-au ajuns din urmă... A fost prima dată când Randall a pus din nou mâna pe o armă de foc. I-a tras un glonţ în cap comandantului gărzilor. Randall a urât fiecare afurisită de secundă în care a făcut asta. Dar a făcut- o. Pentru că în clipa aceea, chiar şi după doar trei zile de fugă, ştia că deja se îndrăgostise de mama. Şi că ar fi făcut orice pentru ea.

Regele Toamnei strâmbă din nas, enervat.

- Vrei să spui ceva anume cu asta?

Bryce se apropie şi mai mult de tatăl ei.

- Vreau să spun că nu am învăţat despre dragoste doar de la mama. Am învăţat despre ea

şi de la tatăl meu. De la tatăl meu *real* De la tatăl meu om, de tatăl meu lipsit de puteri, de la tatăl meu pe care eşti gelos până la nebunie. El m-a învăţat să lupt ca în Hei pentru cei pe care îi iubesc.

- Mă plictisesc deja, spuse Regele Toamnei, dând să se îndepărteze de Bryce, însă ea îl apucă de braţ.

- Ţi-am luat-o cu mult înainte. M-am plictisit de tine în clipa în care ai deschis gura.

Se auzi un pârâit de piatră.

Regele Toamnei se trase în spate, însă fu prea târziu. Cătuşa gorsiană i se închisese deja peste încheietura mâinii.

- Ticăloaso! şuieră el, iar Bryce îşi aruncă cealaltă cătuşă la pământ. N-ai idee cu cine te pui...

- Ba am: cu un ratat inutil şi demn de milă.

El sări în picioare, însă Bryce înhăţase deja pumnalul şi Sabia Stelară. Regele Toamnei se opri în clipa în care fiica lui le îndreptă spre el.

Ţinând strâns pumnalul şi sabia în mâini, Bryce spuse pe un ton mieros:

- Să facem o învoială: tu nu te împotriveşti, iar eu nu te străpung cu ele şi nu experimentez cum să deschid în stomacul tău un portal spre nicăieri.

în ochii lui se aprinse o flacără, dar apoi aceasta se stinse, zăgăzuită de cătuşa care îl strângea cu putere.

Bryce zâmbi şi îşi înclină capul.

- Apropo, mersi pentru informaţiile despre arme! M-am gândit eu că s-ar putea să ştii ceva util. Păcat că te-ai descotorosit de servitori, pentru că, dacă strigi, nu te va auzi nimeni.

Regele Toamnei se facu alb la faţă de furie.

- Ai venit aici intenţionat!

- îmi recunosc vinovăţia! răspunse ea, dându-şi părul peste umăr. Ştiam că ai făcut cercetări secole la rând. Eşti singura persoană obsedată de Sabia Stelară şi de secretele ei, deşi nu eşti Cel Ales, ci doar un rebut jalnic. Aşa că am venit aici ca să aflu răspunsuri. Mai exact, ca să aflu ce poate să facă o armă ca aceasta şi cum să scap de micii tăi prieteni intergalactici, explică ea, rânjind, după care adăugă: Iar tu ai

presupus că am ajuns aici pentru că...?

Regele Toamnei se încruntă la ea.

- O, da, spuse Bryce, pentru că sunt fiica ta proastă şi incompetentă! Aşadar, ai crezut că am ajuns aici din greşeală? întrebă ea râzând. Şi probabil că te-ai gândit că apariţia mea era un soi de dar din partea Lunei. Că ai primit aprobarea zeilor şi că lucrurile au fost sortite astfel de Urd!

Tăcerea lui fu o confirmare în sine.

Bryce se bosumflă în glumă.

- Ghinion! Şi *mare* ghinion în ceea ce priveşte cătuşa! Deşi cred că pricepi ironia situaţiei: am folosit cheia pe care o ţinea Ruhn în camera lui şi despre care el mi-a povestit cândva. Asta trebuia să folosim ori de câte ori îl legai cu cătuşele, ca să nu poată riposta, şi îl ardeai. Iar torturile surveneau îndeajuns de des încât fiul tău să investească într-o cheie care să descuie cătuşele. A lăsat-o în biroul din camera lui, ca să se poată elibera după ce îl trimiteai acolo, ca să sufere.

Regele Toamnei nu spuse nimic nici de data asta. Ticălosul nu avea de gând să nege.

- Sinceră să fiu, chiar mi-ar plăcea să te ucid în clipa asta, mârâi Bryce, cu ochii strălucindu-i de o furie arzătoare. Pentru mama, dar şi pentru Ruhn. Şi cred că şi pentru mine..., murmură ea, după care dădu din cap spre uşă şi adăugă: Dar, într-adevăr, avem o învoială, nu-i aşa? Iar eu am azi o întâlnire fierbinte.

Regele Toamnei îi aruncă o privire de-a dreptul ucigătoare.

- Asterii te vor ucide!

- Poate. însă tu nu îi vei ajuta spunându-le despre asta.

întinse Sabia Stelară spre faţa lui. Regele Toamnei nu îndrăzni să se mişte în clipa în care Bryce îl lovi uşor peste nas cu vârful ei.

- Ce păcat că ţi-ai scos din priză toate electronicele şi că ai închis interwebul! Nu vei putea cere ajutor din dulapul de la subsol.

Regele Toamnei mormăi plin de furie, înecându- se:

- Din...

- O, să nu îţi faci griji! Ţi-am lăsat acolo nişte apă şi o găleată. Cât să îţi ajungă, probabil,

până când una dintre gărzile tale netoate se va întreba ce se întâmplă aici şi va veni să verifice, spuse ea, după care se prefăcu a cădea pe gânduri şi, în cele din urmă, murmură: Deşi s-ar putea să îi fie al naibii de greu să treacă de vrăjile de apărare.

- La fel şi ţie!

- Din nefericire pentru tine, nu, nu-mi va fi. Nu ai instalat vrăji de apărare împotriva teleportării. E un dar atât de rar pe-aici, încât nici măcar nu te-ai gândit să faci o vrajă împotriva lui, nu-i aşa? Ce noroc pe capul meu!

- Mi-aş calcula următoarele mutări cu *foarte mare* grijă, dacă…

- Da, da, îi tăie ea vorba, arătând cu sabia spre uşă. Să mergem! Locuinţa ta subterană te aşteaptă.

în timp ce fu escortat la subsol, Regele Toamnei nu încercă nici un şiretlic, precauţia trăgându-i-se, în mod evident, de la faptul că Bryce avea asupra ei două arme deosebit de puternice.

încă de când Vesperus se zvârcolise sub cele două lame, într-un colţişor al minţii lui Bryce se înfiripase un gând. îşi amintise că Ruhn îi povestise despre obsesia Regelui Toamnei faţă de Sabia Stelară şi mizase pe faptul că s-ar fi putut ca tatăl ei să ştie ceva şi despre pumnal.

Fusese cea mai grea decizie pe care o luase vreodată: să vină aici şi să joace un astfel de joc, în loc să îi poruncească portalului să o ducă direct la Hunt. însă, după cum se temuse, Hunt încă se afla în temniţă şi ar fi fost prea riscant ca ea să îşi facă apariţia acolo. Iar cunoştinţele despre cele două arme erau prea importante.

însă acum ştia un pic mai mult. Sabia Stelară şi Grăitorul-de-Adevăr puteau să deschidă un portal spre nicăieri, orice ar fi însemnat şi asta. Acum mai trebuia să afle cum să le forţeze să o facă.

Ce bine că taică-său îi spusese şi unde anume pe Midgard putea să găsească mai multe informaţii despre arme!

Odată ajunşi la subsol, Regele Toamnei rămase locului în momentul în care Bryce îndreptă sabia spre dulapul deschis. La fel ca mare parte din casă, subsolul era ignifugat. Probabil că Regelui

Toamnei avea să îi ia ceva timp ca să treacă de uşa grea de oţel, iar asta, dacă reuşea să scape de cătuşa gorsiană.

Regele Toamnei mârâi în timp ce intră, mergând de-a-ndăratelea, în dulap.

- Pentru asta, te voi ucide pe tine şi pe ticăloasa de maică-ta!

Bryce îi facu semn să intre mai adânc în dulap.

- Te trec pe lista doritorilor programaţi pentru mâine!

Acestea fiind zise, îi trânti uşa în nas şi o încuie. O clipă mai târziu, Regele Toamnei se izbi de uşă, care se cutremură, dar rezistă.

Fluierând încetişor şi azvârlindu-şi Sabia Stelară pe umăr, Bryce ieşi din subsol.

Mai avea atât de multe lucruri de făcut! Locuri în care să meargă. Oameni pe care să îi vadă.

Şi mai multe de învăţat.

Cinci minute mai târziu, Bryce îşi scoase telefonul din sertarul biroului aflat în camera de lucru a Regelui Toamnei. Bateria telefonului era complet descărcată, iar după ce cotrobăi rapid prin birou, Bryce nu găsi nici urmă de încărcător. Aşa că îşi îndesă telefonul sub betelia colanţilor, iar apoi luă Sabia Stelară şi pumnalul de pe birou.

Dispozitivul cu prismă al Regelui Toamnei se afla în locul în care îl lăsase acesta. O rază de soare leneşă pătrunse prin ferestre, adunându-se în prismă şi refractându-se sub forma unui

curcubeu pe una dintre planetele aurii din planetariu: pe Midgard. Lumină descompusă. Lumină pură.

în haosul din acele ultime clipe ale luptei cu Vesperus şi din aceste ultime zile petrecute alături de Regele Toamnei, Bryce încă nu avusese ocazia să exploreze magia pe care o luase din rezerva lui Silene.

Bănuia că revendicase magia, întrucât Silene, cu siguranţă, o lăsase acolo pentru moştenitorii ei. Dar de ce nu o revendicaseră aceştia? De ce nu o făcuse fiul ei, care auzise adevărul direct de la maică-sa? Bryce ştia că era posibil ca acum să nu mai afle niciodată răspunsul. însă avea toată libertatea de a încerca să afle câte ceva despre puterea pe care ajunsese să o deţină.

Trase aer adânc în piept şi îşi adună magia. Expirând, trimise în prismă un jet din lumina ei stelară, puterea fiindu-i mai rapidă ca niciodată.

Lumina stelară lovi prisma, trecu prin ea şi...

- Hmmm...

De partea cealaltă a prismei nu se formă un curcubeu. Nici măcar ceva care să semene cât de cât cu unul.

îi luă o clipă să înţeleagă ce anume vedea: o rază de lumină stelară în degrade. Dacă un curcubeu ar fi fost plin de culoare, aceasta începea cu un alb tremurător şi se întuneca treptat.

Un anticurcubeu, de fapt. Lumină căzând în întuneric, picături de lumină stelară plonjând din cea mai înaltă rază şi ajungând jos, la fâşia de umbră de dedesubt, devorate de întunericul ce pândea în partea cea mai de jos a acesteia.

Precum lumina tot mai slabă a zilei, a amurgului.

Oare ce însemna asta? Bryce era destul de convinsă că lumina ei fusese pură înainte, dar acum, amestecată cu puterea lui Silene... conţinea şi întuneric. Ascuns dedesubt.

Et in Avallen ego.

Oare asta schimba ceva la puterea ei? La ea? Faptul că acum avea şi stratul acela de întuneric?

Bryce îşi alungă din minte o astfel de întrebare. Putea să se gândească mai târziu la asta. însă în clipa de faţă...

Luă caietele şi hârtiile de pe birou şi le vârî în partea din faţă a hanoracului.

Apoi mişcă într-o parte prisma de pe birou, cale de câţiva centimetri, ţintind dispozitivul aflat în partea cealaltă a încăperii, pe cel despre care Regele Toamnei spusese că era posibil să

poată captura din nou lumina, cu o putere adăugată, poate. Dar dacă lumina ar fi explodat din ambele prisme şi s-ar fi întâlnit la mijloc? Ce s-ar fi întâmplat dacă toată acea magie s-ar fi ciocnit?

întreagă acea lumină puternică, acele mici fragmente de magie, ar fi produs energie în urma coliziunii. Şi ar fi alimentat-o pe ea, pe Bryce, ca pe o baterie.

Sau cel puţin aşa spera.

- Pot să aflu într-un singur mod, bombăni Bryce pentru sine.

înălţă o rugăciune către Cthona şi apoi trimise două raze de lumină, ca două arcuri electrice, ce înconjurară prismele şi intrară drept în ele.

Din prisme izbucniră două fascicule identice, îndreptându-se unul spre celălalt. Fâşii de lumină ce cădeau în întuneric, puterea ei redusă la cea mai
elementară formă. Iar în locul în care se întâlniră cele două fascicule, se izbiră lumina şi întunericul, precum şi întunericul şi lumina...

Bryce păşi în miezul exploziei.

Păşi în miezul puterii ei.

Aceasta o aprinse pe dinlăuntru, îi aprinse chiar şi sângele. Părul i se ridică deasupra capului şi, odată cu el, începură să plutească şi pixurile, hârtiile şi alte mărunţişuri din birou.

O imensă cantitate de lumină şi de întuneric: puterea se afla în contopirea celor două. Bryce înţelese acum felul în care întunericul modela lumina.

însă toată acea putere compusă din contrarii care se ciocneau... fu amplificarea de care avea nevoie Bryce.

La plecare, ridicându-şi degetul mijlociu şi îndreptându-şi-l spre podeaua de sub picioarele ei şi, implicit, spre Regele Toamnei, care stătea, bosumflat, dedesubt, Bryce se teleportă din vilă spre locul în care îşi dorea cel mai mult să ajungă.

Acasă. Oriunde ar fi fost asta în cuprinsul Midgardului.

Deoarece căminul ei nu mai era doar un loc fizic, ci şi o persoană.

Aşa spusese şi Silene atunci când vorbise despre Theia şi Aidas: sufletele lor se găsiseră peste lumi, pentru că erau pereche. îşi erau cămin unul celuilalt.

Iar pentru Bryce, acasă însemna Hunt. Şi aşa avea să fie mereu.

Ruhn era atât de epuizat, încât, în pofida crampei dureroase de la gât, nu se sinchisi să îşi schimbe poziţia de pe scaun într-una mai confortabilă. Aparatele bipăiau neîncetat, ca nişte greieri metalici ce marcau trecerea nopţii.

Avu impresia vagă că Declan îl înlocuise pe Flynn, iar apoi că Dec plecase şi că Flynn se întorsese.

Nu ştiu ce anume îl trezi: o posibilă fluctuaţie a aparatului sau o modificare a ritmului respiraţiei Lidiei, dar... îl străbătu o senzaţie de linişte. Deschise ochii, care îi erau cârpiţi şi îl dureau, şi privi spre pat.

Lidia era tot lipsită de cunoştinţă. Palidă ca moartea.

Lidia!

Nici un răspuns. Ruhn îşi propti coatele pe genunchi şi îşi frecă faţa. La urma urmei, ar fi putut să se culce pe podeaua de gresie. Ar fi fost mai bine decât să se contorsioneze pe scaun.

- ’Neaţa! spuse Flynn. Vrei nişte cafea?

Ruhn mormăi în semn de confirmare. Flynn îl bătu pe spate şi ieşi din încăpere, uşa deschizându- se şi închizându-se automat.

O, pe toţi zeii, avea dureri din cap până-n picioare! Cât despre mână... îşi studie cu atenţie degetele subţiri, straniu de palide, lipsite de tatuaje sau de cicatrici. Mâna continua să îi fie slăbită, de parcă încă îşi reclădea puterea care, în ziua Saltului, se stocase în sângele lui nemuritor.

îşi flexă degetele şi tresări, iar apoi se ridică lent în capul oaselor şi îşi roti gâtul. La naiba, cât de tare îl durea! La a treia rotaţie, privi spre pat şi o văzu pe Lidia uitându-se la el.

încremeni cu totul.

Ochii aurii îi erau înceţoşaţi din pricina durerii şi epuizării, însă se deschiseseră, iar ea era... ea era...

Ruhn clipi ca să se asigure că nu visa.

Lidia întrebă cu voce răguşită:

- Sunt moartă sau vie?

Ruhn simţi un gol în piept.

- Vie, şopti el, iar mâinile începură să îi tremure.

Lidia surâse, încordându-se de parcă ar fi trebuit
să îşi adune toate puterile pentru asta. Atunci Ruhn îşi dădu seama de gravitatea situaţiei: ce era ea, cine era şi ce făcuse.

în faţa lui se afla Căprioara, afurisita de *Căprioară.* Cum de putea să simtă atâta uşurare în privinţa revenirii la viaţă a unei fiinţe pe care o ura atât de mult? Şi, în acelaşi timp, cum putea să urască pe cineva a cărui viaţă conta pentru el mai mult decât a lui?

Lidia îşi abătu privirea sticloasă de la el, uitându- se la încăperea fără ferestre, la aparate şi la perfuzii. Nările i se umflară, adulmecând tot ce se afla acolo, ca să distingă mai mult decât mirosul antisepticelor şi pe cel al altor poţiuni. Privirea i se limpezi întrucâtva, parcă a recunoaştere.

Apoi Lidia întrebă, şoptind abia audibil:

- Unde suntem?

întrebarea îl surprinse pe Ruhn. Ea plănuise evadarea asta. Oare rănile îi afectaseră mintea? Pe toţi zeii, el nici măcar nu se gândise la potenţialele daune cauzate de faptul că Lidia fusese privată de oxigen un timp atât de îndelungat!

- Pe *Cuirasatul din Străfund...,* şopti el drept răspuns.

Lidia se mişcă.

Tuburi şi cabluri de monitoare zburară în toate părţile, smulse din braţul ei atât de repede, încât împroşcară cu sânge. Aparatele sunară zgomotos, iar Ruhn nu reuşi să acţioneze îndeajuns de rapid ca să o oprească. Ea sări din pat, alunecă pe podea şi apoi se repezi să iasă din încăpere.

Uşa de sticlă se deschise cu un şuierat şi Flynn îşi facu apariţia, ţinând în mâini două ceşti de cafea. La vederea Lidiei, se dădu iute într-o parte, strigând:

- Ce naiba?!

Ea ieşi în goană, abia reuşind să stea în picioare, iar Ruhn se stăpâni cu greu să nu o

zbughească după ea.

Cele câteva vrăjidoctoriţe aflate pe coridor la ora aceea se puseră pe ţipat, surprinse, în momentul în care metamorful căprioară trecu pe lângă ele, împleticindu-se. îmbrăcată într-un halat medical de un albastru-deschis, Lidia se izbea uşurel de pereţi, cu graţia unui mânz nou-născut. Picioarele îi fuseseră reconstruite – nu le mai folosise niciodată pe acestea.

- Ce *HelV.* strigă Flynn, care se afla cu un pas în urma lui Ruhn şi care acum mirosea a cafeaua ce se vărsase pe el atunci când se ferise din calea Lidiei.

Fugara se îndreptă spre scară şi, chiar înainte ca uşa de acces să se închidă în urma ei, Ruhn o văzu împiedicându-se şi căzând în genunchi pe trepte, iar apoi ridicându-se din nou.

- Lidia! gâfâi el, simţind cum fiecare pas îi pârjolea plămânii.

La naiba cu trupul lui care încă se vindeca...

Se izbi de uşa pe care tocmai ieşise Lidia, însă aceasta se afla deja la jumătatea scării, urcând cu picioarele ei lungi şi albe pe treptele placate cu gresie gri.

Ea îşi continuă urcuşul, urmând linia sinuoasă a scării, fără să îşi dea seama sau fără să îi pese că Ruhn era pe urmele ei. La un moment dat, deschise o uşă nemarcată şi o zbughi pe coridorul aflat în spatele acesteia. La vederea ei şi a lui Ruhn, care continua să o urmărească, o droaie de inşi îmbrăcaţi în haine civile se lipiră de pereţii înţesaţi de tablouri pictate în culori pastelate şi de afişe.

Respirând sacadat şi suspinând, Lidia îşi tot întindea gâtul, încercând să vadă prin ferestrele sălilor pe lângă care trecea. Ruhn citi ce scria pe plăcuţele de pe şirul de uşi de lemn: *Clasa a îî-a. Clasa a Vî-a. Clasa a ÎV-a.*

La un moment dat, Lidia se opri brusc, prinzându-se de tocul unei uşi. Ruhn o ajunse din urmă chiar în momentul în care ea îşi lipea faţa de geam.

Clasa a VlII-a.

Un grup de copii aflaţi la vârsta gimnaziului, cei mai mulţi dintre ei, din neamul Apelor, cu pielea dungată şi de diverse culori, şedeau în băncile dispuse pe mai multe şiruri în sala de

clasă. Lidia îşi puse mâna pe uşă, cu obrajii brăzdaţi de lacrimile care prinseseră să îi izvorască din ochi.

Iar apoi un băiat cu păr bălai şi cu ochi albaştri îşi luă privirea de la învăţătoare şi se uită la fereastra care dădea în coridor. Copilul nu era din neamul Apelor.

Ruhn simţi cum i se clătina podeaua sub picioare. Băiatul semăna la faţă cu Lidia. Şi avea acelaşi colorit.

Un alt băiat, din stânga lui, care nu era nici el din neamul Apelor, avea părul închis la culoare şi ochi aurii. Ochii *ei.*

în spatele lui Ruhn şi al Lidiei, Flynn mormăi, surprins:

- Ai fraţi pe nava asta?

- Nu sunt fraţii mei, răspunse Lidia în şoaptă, încleştându-şi degetele pe sticlă. Sunt fiii mei.

CAPITOLUL 40

Cu braţele încrucişate, Hunt se sprijini de peretele vastei săli de consiliu de pe *Cuirasatul din Străfund.* Tharion şi Baxian se aflau de o parte şi de cealaltă a lui, cel dintâi afişând o nonşalanţă prefăcută, iar cel de al doilea fiind însăşi întruchiparea ameninţării.

în încăpere se afla doar o masă de consiliu şi, deşi atunci când intraseră în sală, cu cinci minute înainte, li se spusese să se aşeze, rămăseseră cu toţii în picioare.

Hunt revizui în minte tot ce avea de spus. Regina Oceanului îi transmisese lui Sendes că voia ca Tharion să fie adus în faţa ei, însă Hunt ştia că nu avea să aibă o ocazie mai bună ca să îi adreseze reginei întrebările la care voia răspunsuri. Asta,

presupunând că Tharion nu avea să fie bătut măr înainte ca el, Hunt, să apuce să spună

ceva. O astfel de situaţie i-ar fi compromis planurile.

Tritonul nu lăsa să se vadă dacă era agitat. Doar îşi îndepărta scame invizibile de pe costumul acvatic şi arunca din când în când o privire la ceasul digital de pe peretele din partea îndepărtată a sălii, însă Hunt îi observase privirea goală, care era cea a unui bărbat pregătit să îşi înfrunte sfârşitul şi care, probabil, credea că merita ceea ce îl aştepta.

Nava trepidă de putere, de parcă în adâncul mării s-ar fi produs un cutremur, unul ameninţător şi letal precum un tsunami, străvechi şi rece precum fundul unei gropi oceanice.

- A sosit, murmură Tharion.

Aripile închise la culoare ale lui Baxian foşniră şi se strânseră mai tare, iar

posesorul lor îl privi pieziş pe Hunt.

- **Ai întâlnit-o vreodată pe Regina Oceanului?**

- **Nu, răspunse Hunt, strângându-şi şi el aripile.**

îsi dori să fi avut la el o armă oarecare. Chiar dacă poseda fulgerul şi era înzestrat cu acea nemaipomenită forţă brută, ar fi fost oarecum liniştitor să simtă greutatea unei arme de foc sau a unei săbii în dreptul şoldului. Deşi nici una dintre ele nu ar fi fost utilă împotriva fiinţei care tocmai sosise pe navă.

- **Nici măcar nu am văzut-o vreodată pe regină, îi spuse el lui Baxian. Dar tu?**

Copoiul îşi trecu mâna peste cârlionţii lui scurţi, deşi şi negri.

- **Nu. Dar tu, Ketos?**

- **Nu, fu tot ce răspunse tritonul, uitându-se din nou la ceas.**

Faptul că nici măcar Tharion

nu o cunoscuse pe Regina Oceanului nu avea de ce să surprindă pe nimeni. Regina era o enigmă chiar mai mare decât Regina Râului şi se zvonea că se născuse chiar din Ogenas. în calitate de fiică a unei zeiţe, probabil că ar fi putut să asmuţă forţa zdrobitoare a întregului ocean împotriva navei şi...

Uşa se deschise cu un pârâit. în pragul ei îşi facu apariţia Sendes, care anunţă:

- **Majestatea Sa Fără Măsură de Adâncă, Regina Oceanului! Comandantul se dădu deoparte, frângându-se de mijloc, în timp ce o femeie micuţă intră în urma ei.**

Hunt clipi. Până şi Tharion păru să îşi înăbuşe şocul, respirând scurt şi sacadat.

Trupul ei seducător abia dacă depăşea înălţimea de un metru şi douăzeci de centimetri. Avea pielea albă precum pântecul unui peşte, iar ochii ei migdalaţi erau la fel de închişi la culoare precum cei ai unui rechin. Fata ei în formă de inimă nu

era nici frumoasă, nici urâtă, iar buzele în formă de boboc de trandafir aveau culoarea roşiatică a bibanului de mare. Se deplasa cu o lejeritate stranie, de parcă nu ar fi fost obişnuită să se afle pe pământ solid, iar rochia de alge şi de corali moi avea o trenă care se târa în urma ei, făcând să zăngănească scoicile cu care era brodată.

Cei trei se dezlipiră de perete şi, urmând exemplul lui Sendes, se plecară şi ei.

însă, în timp ce făcea asta, Hunt o privi pe Regina Oceanului şi o văzu trecându-şi lent privirea peste ei. îsi mişca doar ochii, nimic altceva. Iată un prădător nemaipomenit, care îşi evalua prada.

După ce hotărî că cei trei i se închinaseră în mod adecvat, se îndreptă cu paşi apăsaţi spre capul mesei. La fiecare pas, lăsa pe podeaua de gresie o urmă de talpă udă, deşi întreaga-i făptură părea a fi în întregime uscată. De unele şuviţe de păr avea prinse

scoici ce semănau cu nişte mărgele.

- Aşezaţi-vă! le porunci ea cu voce profundă, unduitoare şi întru totul înfiorătoare.

Făcură întocmai, în foşnete de aripi şi trosnete de scaune. Dându-si seama că îsi alesese scaunul cel mai apropiat de acela pe care şedea regina, Hunt se întrebă dacă nu cumva o enervase pe Urd în ziua aceea. Baxian se aşează vizavi de el, iar ticălosul de Tharion reuşi cumva să se fofileze si să se aşeze cel mai departe – la mică distanţă de uşă.

Hunt îşi poziţionă aripile pe lângă spătarul scaunului şi întâlni privirea lui Baxian, care îi mărturisea pe muteşte:

Ei bine, fac pe mine de frică!

Hunt se uită cu subînţeles la scaunul lui, de parcă ar fi spus:

Nu tu stai cel mai aproape de ea.

Regina îi cercetă cu acea privire necruţătoare specifică

zeităţilor.

Hunt înghiţi în sec fără să vrea. Nu se simţise niciodată atât de mic, de neînsemnat. Chiar si în fata Asterilor, îsi amintise mereu că era un războinic, ba încă unul al naibii de bun, asa că ar fi putut măcar să îi înfrunte o ultimă dată. Dar în faţa acestei femei... O văzu în ochii ei, o simţi în sânge: cu un singur gând, ea ar fi putut să îi curme existenţa, prăvălind asupra lui un val de putere.

Sendes îşi drese glasul şi spuse, cu voce uşor tremurătoare:

- **Vi-i prezint pe Hunt Athalar, Baxian Argos şi Tharion Ketos!**
- **Oaspeţii noştri din Valbara, zise Regina Oceanului.**

în vocea ei răsunase un vuiet de vijelii, chiar dacă nu ridicase tonul. Hunt se încordă.

Cu iuţeala unei furtuni care

ar fi cuprins marea, regina păru să crească... Ba nu, chiar *creştea*, tot mai înaltă, până când o întrecu pe Sendes şi ajunse aproape de o înălţime cu Hunt.

Puterea i se înteţi, umplând încăperea, târându-le ca un vârtej sufletele slabe spre centrul ei lipsit de aer. Regina Oceanului îşi concentră atenţia asupra lui Tharion şi spuse pe un ton înspăimântător de ameninţător:

- **Mi-ai adus o mulţime de necazuri la uşă!**

Ruhn încercă, în zadar, să priceapă ceea ce auzise. Lidia avea... copii?!

în spatele lor se auzi o voce de femeie:

- **Domnişoară Cervos!**

Lidia nu se întoarse, ci continuă să se uite lung la băieţii din sala de clasă.

însă Ruhn se uită. El văzu o femeie din neamul Apelor, cu chipul blând şi cu pielea închisă la culoare, care îi spuse:

- **Sunt directoarea Kagani. Eu conduc această scoală.**

Degetele Lidiei se încleştară şi mai tare pe sticla ferestrei ce dădea spre coridor.

- **Pot să fac cunoştinţă cu ei? întrebă ea în şoaptă, cu voce frântă.**

Kagani oftă uşor.

- **Cred că s-ar tulbura prea tare dacă i-am scoate acum din ora de curs. în plus, ar bate la ochi.**

Lidia se întoarse în sfârşit, făcând o grimasă care îi dezveli dinţii.

- **Vreau să îmi cunosc copiii!**

Văzându-i expresia feţei, Ruhn rămase uluit. Furie, durere şi ferocitatea de nepotolit a unei mame.

- **Ştiu că vrei, răspunse Kagani cu un calm imperturbabil, dar cel mai bine ar fi să vorbim în biroul meu, după orele de curs. Biroul dă chiar în coridorul ăsta.**

Căprioara nu se clinti.

- **Gândeşte-te la ceea ce e mai bine pentru *ei,* Lidia, o sfătui Kagani. Te înţeleg, crede-mă... Şi eu sunt mamă. Dacă aş fi..., murmură ea, înghiţind în sec, ...dacă aş fi făcut alegerile pe care le-ai făcut tu, aş vrea şi eu acelaşi lucru. Dar sunt şi dascălul şi susţinătoarea acestor copii, aşa că te rog ca acum să te gândeşti mai întâi la gemeni. Aşa cum ai făcut- o în fiecare zi din ultimii cincisprezece ani.**

Lidia privi chipul femeii cu o francheţe pe care Ruhn nu o mai văzuse la ea. Apoi se uită, peste umăr, la sala de clasă. Băiatul blond stătea acum în picioare lângă bancă şi o privea cu ochi mari. Cel cu părul închis la culoare îi arunca ocheade precaute, fără să se ridice din bancă.

Cei doi aveau atât de multe trăsături în comun cu Lidia! Dacă i-ai fi văzut separat de mama lor, ar fi fost puţin probabil să îţi dai seama de legătura dintre ei, însă era

imposibil să nu o observi dacă îi vedeai pe cei trei adunaţi la un loc.

- **în regulă, şopti Lidia, luându-şi mâna de pe geam. în regulă, repetă ea.**

Kagani oftă încet, uşurată.

- **Ce-ar fi să te duci şi să te aranjezi puţin? Cursurile mai durează cinci ore, aşa că nu te grăbi! Mănâncă ceva! Poate că ar fi bine să primeşti permisiune şi de la vrăjidoctoriţa ta, spuse ea, dând din cap spre găurile pe jumătate vindecate de pe pielea braţului Lidiei, rămase în locurile din care ea îşi smulsese perfuzia.**
- **în regulă! repetă aceasta din urmă.**

Apoi dădu să plece. De parcă Ruhn şi Flynn nici măcar nu ar fi existat.

Directoarea Kagani adăugă cu blândeţe:

- **îi voi contacta pe părinţii adoptivi temporari ai lui Brann şi Actaeon, să văd dacă pot să vină şi ei.**

Lidia dădu din cap în semn de încuviinţare, tăcută, fără să se oprească din mers.

Ruhn îl privi pe Flynn, care ridică din sprâncene. Ruhn ridică şi el din sprâncene, într-o încuviinţare tacită.

Apoi o mişcare bruscă îi atrase atenţia lui Ruhn, care se întoarse spre Lidia, întinzându-se orbeşte spre ea.

însă nu se mişcă suficient de rapid ca să o prindă, aşa că ea se prăbuşi, leşinată, pe podea.

Tharion nu mai cunoscuse niciodată pe cineva atât de înspăimântător şi de ademenitor precum Regina Oceanului. Nu mai voise niciodată să
plângă, să râdă şi să urle în acelaşi timp... Deşi înclină spre cea din urmă variantă atunci când regina îi arătă cât de nemulţumită era de el.

- **Tharion Ketos! strigă ea, rostindu-i numele de parcă acesta i-ar fi lăsat un gust urât în gură. Cum se face că nu**

una, ci *două* regine cer să ţi se taie capul?

Tharion se înfioră şi spuse, cât mai fermecător posibil – prima şi cea mai bună apărare a lui, de altfel:

- **Pentru că tind să am efectul ăsta asupra femeilor?**

Regina nu zâmbi, dar tritonul ar fi putut să jure că Sendes, care stătea în prag, se străduia să îşi înăbuşe zâmbetul.

Regina Oceanului îşi împreună mâinile peste abdomenul ei bombat si moale.

- **Am fost informată că Regina Viperă din Lunathion oferă o recompensă de trei milioane de mărci de aur în schimbul tău.**

Athalar, ca un coţcar ce era, fluieră încet.

- ***Cinci* milioane dacă eşti capturat viu, ca să te poată pedepsi ea însăşi, adăugă regina.**

Tharion se înecă.

- **Pentru ce anume...? întrebă el, adăugând în**

grabă:.. .Majestatea Voastră!

- **Nu cunosc detaliile si nici nu vreau să le stiu, răspunse Regina Oceanului, ai cărei dinţi sidefaţi licăriră de sub buzele-i roşii. Dar cred că mânia ei a fost stârnită de faptul că prezenţa ta a atras anumite persoane care au provocat daune colosale proprietăţii ei. Regina Viperă consideră că *tu* eşti responsabil pentru asta.**

Tharion o încurcase rău de tot.

- **însă problemele mele nu se încheie aici, continuă regina, iar Tharion ar fi putut să jure că dinţii aceia scânteietori i se ascutiseră. Asa-numita mea soră din Istros cere, de asemenea, să îi fii trimis**

înapoi. Mă ameninţă cu războiul – *pe mine* – dacă nu i te predau. Presupun că vrea să te execute.

Tharion abia dacă mai reuşea să respire.

- Vă rog, şopti el, părinţii mei...

- O, în locul tău, nu mi-aş face griji pentru familia ta! rosti Regina Oceanului, furioasă, deducând, cumva, la ce anume se gândea el, iar dinţii i se încovoiară, ascuţiţi ca nişte lame, făcând-o să semene cu un rechin sadea. Regina Râului şi Regina Viperă te vor doar *pe tine.* Aş vrea să îmi prezinţi un motiv bun pentru care nu ar trebui să te dau pe mâna lor... să le las să se

ciorovăiască pentru stârvul tău!

Tharion se căzni să găsească o modalitate de a aplana situaţia, de a o câştiga pe regină de partea lui, dar nu îi veni nimic în minte. Norocul, din care avusese până atunci, în mod nefiresc, cu carul, i se terminase în cele din urmă...

- Dacă îl vei da pe mâna lor, spuse o voce tărăgănată, venind din dreptul uşii deschise, vei mai avea o regină care să fie furioasă pe tine!

Tharion simţi un gol în stomac.

Bryce Quinlan intră pe uşă, făcându-i cu ochiul Reginei Oceanului.

- Tharion îmi slujeşte mie!

CAPITOLUL 41

Hunt îşi părăsise corpul. Poate că murise. *Bryce* se afla în uşă şi îi zâmbea larg Reginei Oceanului.

Era Bryce, şi totuşi... nu era.

Ca de obicei, ea purta haine cât se poate de obişnuite, adică blugi strâmţi, un tricou alb şi o bluză neagră de trening. O, la naiba, ba chiar era încălţată cu tenişii ăia de un roz fosforescent! însă
avea ceva diferit în postură, în felul în care lumina părea să radieze din ea.

Era cumva mai în vârstă. Nu că ar fi avut riduri în plus sau ceva de genul ăsta, ci ochii îi erau mai în vârstă. De parcă ar fi trecut prin nişte împrejurări hotărâtoare, bune şi rele deopotrivă. Hunt recunoscu acea schimbare pentru că ştia că se regăsea şi pe chipul lui.

Regina Oceanului o privi pe Bryce fără să clipească.

- Şi cine eşti *tu*, mai exact?

Bryce răspunse fără şovăială:

- Eu sunt Bryce Danaan, Regina Feelor din Valbara!

Hunt scoase un suspin gâtuit.

Atunci Bryce îl privi, cercetându-i chipul, văzând lacrimile pe care Hunt nu reuşi să le oprească. îşi plimbă privirea peste aureolă, iar

apoi şi-o aţinti la încheietura mâinii lui, însă nu lăsă să i se vadă nimic pe faţă. Se duse pur şi simplu spre scaunul lui şi chiar *era* ea: era mirosul ei, fir-ar să fie, iar pielea ei fină îi atingea mâna în timp ce ochii ei îi scrutau faţa.

- Salut! exclamă el cu voce răguşită, simţind că îl usturau ochii.

Bryce îl strânse de mână şi ochii i se umplură de lacrimi.

- Salut!

Ea clipi ca să alunge lacrimile, iar apoi se întoarse spre Regina Oceanului, care le monitoriza fiecare mişcare. Fiecare respiraţie.

Dându-şi la iveală dinţii ca de rechin, ea îi spuse lui Bryce:

- Nu recunosc nici o regină care să poarte un astfel de titlu.

- Eu, da! replică Hunt, pliindu-şi aripile la spate.

Se ridică şi se duse lângă Bryce. Ea îşi trecu degetele peste ale lui, stârnindu-i un fior de plăcere care îl străbătu din cap până-n picioare.

- E perechea mea, adăugă el, schiţând o plecăciune adresată Reginei Oceanului, chiar dacă instinctul îl îndemna să nu îşi expună pentru nimic în lume ceafa în faţa ei. Prinţul Hunt Athalar Danaan, la dispoziţia Majestăţii Voastre! Pot să depun mărturie că Tharion Ketos o slujeşte pe regina şi perechea mea. Oricare altă afirmaţie în ceea ce îl priveşte e falsă!

Bryce îi aruncă o privire piezişă, de parcă i-ar fi spus:

Eşti un mare mincinos, dar te iubesc!

Regina Oceanului continua să o privească pe Bryce cu un chip la fel de rece precum cursul nordic al Mării Haldren.

- Asta rămâne de văzut, spuse ea, iar apoi arătă spre Tharion cu unghia ei făcută din sidef pur. Tharion Ketos, vei rămâne pe această navă până când voi decide altminteri!

Tharion înclină din cap, însă nu se mişcă şi nu scoase o vorbă.

Regina Oceanului îşi coborî degetul şi îi aruncă o privire tăioasă lui Bryce. Din instinct, Hunt îşi flexă genunchii, pregătit să sară între ele ca să îşi protejeze perechea. însă nici un fulger, nici un

pistol, nici o altă armă nu ar fi putut să o salveze pe Bryce dacă Regina Oceanului ar fi dezlănţuit întreaga furie a mării asupra lor. La adâncimea la care se aflau, nu ar fi avut nici o şansă să ajungă la suprafaţă în timp util. Desigur, asta dacă trupurile nu le-ar fi explodat mai întâi din cauza presiunii.

însă acea fiinţă aproape divină se mulţumi să le spună, pe un ton cam arogant:

- Regină sau nu, acum sunteţi cu toţii oaspeţi pe nava mea... şi veţi pleca doar la cererea mea.

Hunt se abţinu de la a-i spune că politica ei de check-out nu era prea prietenoasă faţă de oaspeţi, mai ales în momentul în care Regina Oceanului o privi pe Bryce mijind din ochii ei închişi la culoare şi o întrebă:

- **Tatăl tău, Regele Toamnei, mai respiră?**

Bryce surâse.

- **Momentan.**

Regina Oceanului îi cântări vorbele, iar apoi îi zâmbi, la rândul ei, lui Bryce, dezvelindu-şi dinţii încovoiaţi, de rechin.

- **Nu îmi amintesc să te fi invitat pe navă.**

Bryce îşi privi unghiile – un gest atât de specific ei, încât Hunt simţi cum i se strângea pieptul.

- **Ei bine, *cineva* mi-a trimis o invitaţie electronică!**

Hunt îşi coborî iarăşi capul, în încercarea de a-şi ascunde rânjetul. Uitase cât de amuzant era să o vadă pe Bryce în mediul ei, jucându-i pe degete pe

neghiobii ăştia. Atitudinea ei îi mai uşura din greutatea care îi apăsa pieptul, mai aplana din groaza aceea primitivă... doar o idee.

Regina Oceanului spuse cu voce monotonă:

- **Nu ştiu despre nimic de genul ăsta.**

Hunt zări un licăr de amuzament în ochii chihlimbarii ai lui Bryce, însă ea explică pe un ton foarte serios:

- **M-am teleportat aici. Trebuia să îmi găsesc perechea.**
- **Tu şi perechea ta puteţi să plecaţi! spuse Regina Oceanului, fluturând din mâna-i cu unghii de sidef, iar un crab pustnic se ivi printre şuviţele ei de culoare închisă, după care se facu din nou nevăzut. Am lucruri importante de discutat cu Căpitanul Ketos!**

Tharion îşi ridică privirea şi facu o grimasă. Poate că, totuşi, sentinţa lui de condamnare la moarte nu fusese amânată.

însă Bryce spuse din nou, fără şovăială:

- **Da, înţeleg, însă treburile *mele* sunt puţin mai urgente.**
- **Mi se pare foarte puţin probabil să fie aşa.**

Două regine se înfruntau. Iar Hunt era absolut convins că Bryce *era* acum regină. Postura ei, puterea pe care o emana... Nu avea nevoie de o coroană ca să domnească peste încăperea aceea.

Bryce trase scurt aer în piept, acesta fiind singurul semn că avea emoţii, şi îi spuse stăpânei mărilor:

- Te înşeli.

Bryce se stăpâni doar prin puterea voinţei, izbutind să se abţină de la a-l îmbrăţişa numaidecât pe Hunt şi de la a-l săruta cu foc. Doar prin puterea voinţei nu se înfuriase şi nu începuse să plângă în clipa în care văzuse aureola tatuată din nou pe fruntea lui şi însemnul de pe încheietura mâinii.

Avea să îi ucidă pe Asteri pentru asta.

Desigur, plănuise deja să o facă, dar după ce văzuse ce îi făcuseră lui Hunt cât timp fusese plecată, îşi jură că moartea Asterilor avea să fie una lentă şi dureroasă.

Bineînţeles, asta avea să se întâmple după ce îşi dădea seama cum anume putea să îi ucidă.

Plănui în gând ca, de îndată ce avea să îl ţină în braţe pe Hunt, să nu îi mai dea drumul niciodată. Dar aveau atât de multe lucruri de făcut acum, încât nu putea să cedeze în momentul de faţă, nu putea să îl strângă în braţe şi să îl iubească.

Nu îndrăzni să întrebe unde era Ruhn, nu de faţă cu Regina Oceanului. însă Baxian era alături de Hunt, aşa că, probabil, şi fratele ei se afla prin apropiere. Regele Toamnei îi spusese că fuseseră salvaţi cu toţii. Aşadar, Ruhn trebuia să fie prin preajmă.

însă nu putea aştepta să îşi revadă fratele. Avea să îl pună la curent mai târziu.

- Am călătorit în lumea de baştină a Feelor, îşi începu ea povestirea.

O tăcere plină de uluire se aşternu peste încăpere. Nimeni nu mai respira. Hunt vibră efectiv, plin de fulger şi de curiozitate, însă Bryce nu îşi luă privirea de la Regina Oceanului, în timp ce aceasta spuse, pe un ton neutru:

- Presupun că ai aflat ceva.

Bryce dădu scurt din cap, adeverind.

- Ştiam deja că Asterii sunt paraziţi intergalactici, dar am aflat că au infectat apele Midgardului atunci când au invadat această lume.

- Infectat..., murmură Regina Oceanului pe un ton meditativ.

Bryce dădu iarăşi din cap, în semn că acesta era adevărul.

- Efectiv, Asterii au introdus un parazit în apă... Sau ceva ce aduce a parazit. Nu ştiu exact ce este. Orice ar fi, îi face pe toţi cei de pe Midgard *să fie nevoiţi* să îşi ofere prima lumină prin intermediul Saltului. Altminteri ne-am pierde puterile – ne-am veşteji şi am muri.

- La naiba, şopti Hunt, însă Bryce tot nu se uită la el şi nici la Tharion, la Baxian sau la Sendes, care se holbau cu toţii la ea, îngroziţi.

Numai Regina Oceanului nu păru surprinsă.

Dându-şi seama, Bryce miji din ochi şi spuse:

- Ştiai... despre asta.

Regina Oceanului clătină uşor din cap.

- Nu. însă m-am întrebat mereu de ce poporul meu trebuia să treacă în continuare prin Salt, chiar şi aici, jos. Dar acum, după ce mi-ai dezvăluit aceste adevăruri cumplite, Bryce Quinlan, *ce vei fiacel*

- Cred că îi voi înfrunta pe Asteri, răspunse Bryce. îi voi alunga din lumea aceasta.

- Cum anume? întrebă Regina Oceanului, foindu-se şi făcând să îi zăngănească mărgelele de coral de pe rochie.

Bryce se eschivă, nefiind prea dispusă să îi spună *totul* acestei străine.

- Presupun că o notificare de evacuare nu ar funcţiona? întrebă ea.

Cei trei bărbaţi din încăpere nici măcar nu clipiră, dar Sendes se foi.

Regina Oceanului spuse de îndată:

- E o nebunie! Ai avea nevoie de întregi armate ca să te lupţi cu Asterii.

- Ai binevoi să îmi pui una la dispoziţie? ripostă Bryce.

- Oamenii mei sunt iscusiţi la lupta în apă, nu pe uscat, însă Ophion dispune de soldaţi, oricât de puţini au mai rămas. Cred că Lidia

Cervos i-a folosit deunăzi, cu efecte devastatoare. Deşi încă nu am aflat câţi dintre ei au supravieţuit misiunii.

Bryce o întrebă pe regină:

- Aşadar, *colaborezi* într-adevăr cu Ophion?

- Ne oferim reciproc asistenţă ori de câte ori putem: le adăpostesc agenţii, dacă aceştia reuşesc să ajungă aici. Dar cei din Ophion au la fel de multe prejudecăţi în privinţa noastră precum au Vanirii împotriva muritorilor. Li se pare... dezgustător că trebuie să ne accepte ajutorul.

- Numeroşi Vaniri i-au ajutat pe cei din Ophion de-a lungul anilor! interveni Baxian pe un ton categoric.

Lui Bryce îi veni în minte chipul Danikăi şi simţi cum i se strângea inima. Dacă Danika nu mai avea cum să fie de faţă, era drept ca, în schimb, să fie perechea ei.

- Iar cei din Ophion nu îi suferă pe nici unul dintre ei, spuse comandantul Sendes, care se afla tot lângă uşă. Am avea nevoie de o punte solidă între noi ca să demarăm discuţiile despre unificarea armatelor.

Hunt se întoarse spre Bryce. în ochi încă i se citeau şocul şi tulburarea cauzate de dezvăluirile ei, dar întrebă în şoaptă:

- Ce zici de Briggs?

Bryce se îngrozi.

- Nici vorbă! Va schimba taberele şi ne va ucide.

Ei îi veni în minte faţa suptă şi scofâlcită a fostului
lider al rebelilor, împreună cu ochii lui de un albastru-închis, care păruseră să îi pătrundă până în adâncul sufletului.

- Are dreptate, spuse Regina Oceanului, împreunându-şi din nou mâinile pe abdomen, cu un gest regal. E nevoie de o altă cale.

Afişând o nonşalanţă pe care, de fapt, nu o simţea, Bryce spuse:

- Helul ne va ajuta!

Regina Oceanului scoase un pufnet dispreţuitor.

- Ai încredere în demonii ăia?

-Da!

Regina ridică din sprâncene, aşa că Bryce adăugă, strângând din dinţi:

- Cei din Hei au ştiut toate astea de milenii întregi. Şi au încercat din răsputeri să îndrepte lucrurile. Să ajute la eliberarea noastră. Asta încercau să facă în timpul Primelor Războaie.

Prietenii ei tăcură din nou, uluiţi.

însă Regina Oceanului pufni uşor, sceptică.

- Şi asta ai aflat tot în cealaltă lume?

- Da, răspunse Bryce pe un ton calm, refuzând să se lase momită.

- Ai suficient de multă încredere în Hei încât să deschizi Falia Nordică de tot pentru a le permite armatelor lor să treacă prin ea?

- Da, dacă asta e singura şansă pe care o avem de a-i înfrânge pe Asteri.

- Ai da la schimb un rău pe altul.

Bryce nu reuşi să oprească lumina stelară care începu să îi pulseze pe sub piele, condensându-se şi ascuţindu-se în *lucrul* acela care putea să spintece piatra.

- Nu înclin să spun că Prinţii Helului sunt răi, ţinând cont de faptul că au refuzat să îi lase pe Asteri să câştige în toţi aceşti ani. Şi că s-au străduit din răsputeri să încerce să ne ajute, deşi îi va costa. Helul nu ne e dator cu nimic, dar, cu toate astea, sunt atât de convinşi că e important să eliberăm universul de Asteri, încât încearcă să facă asta de mii de ani, pledă Bryce, ridicând dintr-o
sprânceană, iar apoi adăugă: Aş zice că e un angajament destul de solid.

Regina Oceanului păru să crească vreo doi centimetri, apoi încă doi. Dădu din bărbie, arătându-i-l pe Hunt lui Bryce.

- Perechea ta a vânat demoni secole la rândul... A văzut cu ochii lui brutalitatea şi setea de sânge care îi caracterizează. El ce are de spus despre presupusul lor altruism?

Hunt îşi îndreptă umerii, întru totul de neclintit. Văzându-l, Bryce simţi cum i se strângea gâtlejul, fiindcă ştia că el era întru totul

de partea ei.

- Mi-e greu să accept asta, mai ales că au distrus Lunathionul astă-primăvară, dar dacă Bryce are încredere în ei, atunci şi eu am încredere în ei. în plus, am rămas fără opţiuni.

Bryce îl cruţă de necesitatea de a aprofunda subiectul, spunând:

- Mai e ceva.

Se întoarseră cu toţii spre ea. Hunt avu măcar bunul-simţ de a părea agitat.

Bryce o privi pe Regina Oceanului şi spuse:

- Trebuie să ne îndreptăm spre Avallen.

- De ce? întrebă regina, căreia îi vui în glas un adevărat tsunami.

- Trebuie să le cercetez arhivele. S-ar putea ca asta să fie de ajutor cauzei noastre, răspunse Bryce, gândindu-se că afirmaţia ei era măcar *parţial* adevărată. Aş vrea să aflu mai multe despre Primele Războaie şi despre implicarea Helului, adăugă ea.

Fie, ultima parte era o minciună, dar nu avea de gând să dea lămuriri despre ce anume voia să caute pe insula învăluită în ceaţă.

Regina Oceanului mormăi:

- Nu îmi amintesc să fi devenit un serviciu de transport, Bryce Quinlan! Presupui cumva că nava- oraş, proprietatea mea, îţi stă la dispoziţie?

- Vrei sau nu să câştigi acest război?

Odată rostite aceste vorbe, o undă de şoc străbătu încăperea. Hunt se încordă şi se pregăti de o confruntare fizică.

însă Bryce străluci de lumină stelară în momentul în care răspunse:

- Uite ce e, ştiu că nimic nu e gratuit, dar, fir-ar să fie, haide să vorbim pe şleau! Spune-mi ce doreşti. Te-ai dat peste cap ani de zile ca să încerci să îi ajuţi pe cei oprimaţi, ca să îi învingeţi pe Asteri. Aşa că de ce îngreunezi lucrurile acum, când avem în sfârşit o şansă să îi înfrângem?

- Devine obositor! exclamă Regina Oceanului. Nu am venit aici ca să îmi dea ordine o regină impostoare!

- Spune-mi cum vrei tu, ripostă Bryce, dar cu cât întârziem mai mult să acţionăm, cu atât le va fi mai uşor lui Rigelus şi celorlalţi Asteri să ia

măsuri împotriva noastră.

- Totul li se pare urgent celor tineri!
- Da, înţeleg asta, dar...
- Nu terminasem de vorbit.

Bryce nu lăsă să se vadă fiorii ce o trecură în clipa în care Regina Oceanului o cercetă din priviri.

- Chiar *eşti* tânără. Şi idealistă. Şi lipsită de experienţă.
- *Să nu uiţi de necalificată şi de îmbrăcată întotdeauna neadecvatl*

Regina îi aruncă o privire în semn de avertizare. Bryce îşi ridică mâinile, prefacându-se a se preda.

Nu îndrăzni să se uite la Hunt şi la ceilalţi ca să vadă dacă zâmbeau. îl simţea pe Tharion tremurând literalmente.

Regina Oceanului expiră prelung.

- Nu te cunosc, Bryce Quinlan, iar până acum nu am văzut prea multe lucruri care să îmi spună că eşti un aliat de încredere. Poporul meu a reuşit să se ferească de influenţa Asterilor timp de milenii întregi, să fie în siguranţă aici, jos, luptând împotriva lor aşa cum a putut. Şi totuşi, tocmai ce
m-ai informat că nici măcar aici nu suntem neatinşi. Până şi aici, pe teritoriul meu, parazitul Asterilor ne infectează pe toţi.
- îmi pare rău că am fost aducătoarea acestor veşti proaste, spuse Bryce, dar ai fi preferat să ţi le ascund?
- Sincer vorbind? Nu ştiu.

Regina Oceanului îşi privi încheietura mâinii, pe care i se înfăşură, în chip de brăţară vie, un şarpe laticauda dungat în alb şi negru, otrăvitor ca Helul.

Ea întrebă în şoaptă:

- Te-ai gândit la o evacuare?

Bryce tresări.

- încotro? Nu există loc pe Midgard, poate cu excepţia acestei nave, care să nu fie sub controlul Asterilor.

într-adevăr, Avallenul părea să fie apărat de ceaţa care îl înconjura, însă Regele Morven tot se plecase în faţa Asterilor.

Regina îşi înălţă capul şi răspunse:

- Spre lumea de baştină a Feelor.

Hunt se foi şi aripile îi foşniră.

- Adică să plecăm de tot de pe această planetă? întrebă el.

Fără să îşi ia ochii de la Bryce, Regina Oceanului răspunse, îndemnând-o:

- Da. Foloseşte Cornul, lasă-i pe cât mai mulţi să treacă, iar apoi închide calea pentru totdeauna.

Un val de groază o cuprinse pe Bryce.

- Şi pe ceilalţi să îi abandonăm aici? Să fie sclavi şi jgheaburi din care să se hrănească Asterii?

Dacă ar fi făcut aşa ceva, nu ar fi fost cu nimic mai bună decât Silene.

Regina Oceanului o întrebă:

- Nu e mai bine să fie câţiva liberi, decât să fie morţi cu toţii?

Scoţând un hohot de râs înfundat, Hunt se apropie de Bryce, spunându-i Reginei Oceanului:

- Doar nu vorbeşti serios! Cum naiba am alege cine să vină? Poporul tău? Familiile noastre? în ce univers ar fi drept să facem aşa ceva?

Aşezat la masa de consiliu, Baxian dădu din cap în semn de încuviinţare, însă Tharion nu se clinti. Poate că nu voia să atragă din nou atenţia sau furia reginei. Ce ticălos fără şira spinării! însă Bryce îşi înăbuşi dispreţul. Avea nevoie de cât mai mulţi aliaţi posibil.

- Nu zic că e drept, spuse Regina Oceanului, mângâind şarpele încolăcit în jurul încheieturii ei, dar s-ar putea să fie necesar.

Bryce înghiţi în sec.

- M-am întors ca să îi ajut pe toţi, nu ca să îi abandonez la mila Asterilor.

- Poate că Urd te-a trimis în cealaltă lume ca să pui bazele unui adăpost sigur. Te-ai gândit la asta?

Bryce răbufni:

- Atunci, la ce bun toate astea? Furişatul, navele, contactele Ophion? La ce naiba au folosit toate astea, dacă, la urma urmei, vrei doar să fugi de Asteri?

Regina o pironi cu ochii ei întunecaţi, mai negri decât Groapa Melinoe.

- Nu îndrăzni să îmi pui la îndoială devotamentul, fatucă! M-am luptat şi am făcut sacrificii pentru această lume, într-o vreme când nimeni altul nu era dispus să o facă. Odinioară, regatul meu era mai vast decât îţi poţi închipui, însă au venit Asterii şi insule întregi au dispărut în mare, îngrozite, luând cu ele însăşi inima acestei lumi. însăşi inima neamului Apelor. Crede-mă că ştiu prea bine cât de zadarnic e să li te împotriveşti Asterilor.

Lui Bryce i se tăie răsuflarea.

- Stai puţin... Ai fost aici *înainte* de Asteri? Neamul Apelor a fost aici înainte de ei? Am crezut că doar fiinţele umane locuiau pe Midgard la vremea aceea.

Regina Oceanului căzu pe gânduri, pradă amintirilor.

- Ei ocupau uscatul... iar noi, mările. Popoarele noastre se întâlneau doar ocazional; de acolo vin şi legendele oamenilor despre neamul Apelor.

Regina zâmbi nostalgic, după care se concentră din nou asupra lui Bryce, sfredelind-o cu o privire tăioasă şi calculată.

- Dar da, adăugă ea, am fost mereu aici. Midgardul a avut mereu magie, aşa cum întreaga natură are o magie inerentă. Atâta doar că Asterii nu au catadicsit să o recunoască.

Bryce se străduí să memoreze noile informaţii.

- Fie, aţi câştigat premiul pentru poporul care a suferit cel mai mult timp pe Midgard! Dar asta nu vă îndreptăţeşte să săriţi în faţa cozii de evacuare a Midgardului.

Hunt o atinse uşor pe umăr, în semn de avertisment blând. însă Bryce îl ignoră şi îşi puse mâinile pe masă, aplecându-se peste tăblie şi spunându-i în faţă Reginei Oceanului:

- *Refuz* să deschid o astfel de uşă! Nu te voi ajuta să condamni cea mai mare parte a populaţiei de pe Midgard, în timp ce câţiva aleşi îşi iau tălpăşiţa!

Şarpele de la încheietura mâinii Reginei

Oceanului şuieră spre Bryce, însă chipul stăpânei lui rămase la fel de rece precum sloiurile de gheaţă din nord.

- Vei accepta ideea atunci când prietenii tăi şi cei dragi ai tăi vor începe să moară în jurul tău.

- Nu cumva să o tratezi de sus, mârâi Hunt la regină.

Sendes îşi drese glasul, încercând să îi scoată din încurcătură, însă Bryce auzi doar un vuiet şi văzu doar o lumină albă, orbitoare, care îi acoperi vederea...

- Eşti o laşă! se răsti Bryce la Regina Oceanului. Te ascunzi în spatele puterii tale, dar eşti o *laşă!*

Nava se cutremură, de parcă însăşi marea se învolburase, furioasă.

însă Regina Oceanului spuse:

- **în pofida instinctelor mele, te voi lăsa pe tine şi pe oamenii tăi în Avallen, aşa cum mi-ai cerut. Consideră că asta e un ultim dar din partea mea.**

Bryce scrâşni din dinţi atât de tare, încât o duru maxilarul.

- **însă după ce vei eşua în cine ştie ce revoltă crezi că poţi să pui la cale..., spuse Regina Oceanului, făcându-le semn că întrevederea se încheiase, după care se**

îndreptă cu paşi mari şi apăsaţi spre uşă, lăsând o dâră de apă în urma ei,...după ce îţi vei da seama că am dreptate şi că fuga e cea mai bună opţiune, îţi cer un singur lucru în schimbul serviciului pe care ţi l-am făcut: să îi iei cu tine pe cât mai mulţi din poporul meu.

CAPITOLUL 42

Bryce fu impresionată de faptul că Hunt, Tharion şi Baxian nu îşi pierdură cumpătul decât după ce ajunseră în cabina în care abia dacă încăpeau cu toţii, darămite atâtea egouri. Ei îi fusese imposibil să rămână calmă.

Dar de cum se închise usa, izbucni un haos desăvârşit.

- **Ce *naibal* răbufni Hunt.**
- **Eşti în regulă? întrebă Bryce.**

- ***Lumea de baştină a Feelor? se miră Tharion.***

Baxian chicoti în acelaşi timp cu el, exclamând:

- **Asta a fost o chestie dată naibii!**

Tharion se trânti într-unul dintre paturile suprapuse. Pielea lui bronzată se făcuse palidă ca ceara.

- Numai tu te-ai certa cu Regina Oceanului, Picioare!

Baxian îi spuse tritonului:

- Obligat să rămâi pe navă, zici?

Tharion se înfioră.

- Am încurcat-o!

Bryce se întoarse spre Hunt, care se sprijinea de uşa pe care o închisese după el. La vederea expresiei lui mult prea calme, ea ridică din sprâncene. Cunoştea expresia aceea. Fără îndoială că Hunt se întreba cât de repede ar fi putut să îi dea pe toţi afară şi să o tăvălească până când avea să o facă să îşi piardă minţile.

Degetele i se încovoiară în tenişi şi îi facu cu ochiul lui Hunt, care îşi dădu ochii peste cap, zâmbind, fără să vrea, cu colţul gurii.

însă Bryce mai văzu şi scânteia întunecată din privirea lui: durere. Orice i se întâmplase cât timp fusese ea plecată, îi lăsase semne şi pe dinlăuntru.

însă aveau să vorbească mai târziu despre asta. Bryce întrebă:

- Unde e Ruhn?
- E cu Lidia, şopti Hunt.
- *Cu Lidia?!*

Baxian dădu din cap, adeverind, după care se aşeză lângă Tharion, foşnind din aripile-i negre.

- Da. Lidia ne-a scos pe toţi din temniţă. Acum e... într-o stare cam proastă. Ruhn a vegheat asupra ei.

Lui Bryce i se strânse inima.

- Oare Lidia va...?

înainte să apuce să îşi sfârşească întrebarea, uşa se deschise cu putere. Fulgerul lui Hunt creă instantaneu un zid pârâitor în faţa ei.

însă Bryce ţipă de bucurie, fiindcă Ruhn apăru în prag, cu ochii căscaţi din pricina şocului.

Bryce îşi privi fratele. Iar Ruhn o privi pe ea.

Apoi, dintr-odată, se îmbrăţişară şi râseră. Din întreaga fiinţă a lui Bryce se revărsă atâta bucurie, încât lumina ei stelară străluci puternic, aruncând umbre dese prin încăperea înghesuită.

- Bryce! exclamă Ruhn, zâmbind larg, iar ei i se strânse gâtlejul la auzul vocii lui pline de mândrie în ceea ce o privea.

îl apucă de mână, nereuşind să găsească cuvintele potrivite, dar apoi îi văzu braţele.

Toate tatuajele îi erau făcute ferfeniţă, de parcă pielea i-ar fi fost sfâşiată atât de adânc încât...

Lumina ei stelară se stinse.

- Ruhn..., şopti ea.

- Sunt întreg, răspunse el, aruncându-i o privire lui Baxian. Din nou!

- Nu vreau să ştiu ce înseamnă privirea aceea, murmură Bryce, în timp ce Baxian tresări, făcând o grimasă prin care îşi cerea scuze.

- Crede-mă că nu vrei, adeveri Hunt, trecându-şi braţul pe după umerii ei şi ducând-o la patul din faţa celui în care se odihneau Baxian şi Tharion.

Se aşeză îndeajuns de aproape de ea încât coapsele li se atingeau şi merse până acolo încât îşi puse chiar şi o aripă peste umerii ei. De parcă nu voia să o mai scape vreodată din ochi.

Bryce îi inspiră mirosul şi îi simţi căldura, gândindu-se că acestea erau cele mai minunate lucruri din univers.

Ruhn clipea uluit, privind-o pe Bryce ca şi cum încă nu ar fi fost convins că ea era într-adevăr prezentă.

- Nu am halucinaţii, nu? întrebă el.

- Nu, răspunse Bryce, bătând cu mâna pe pat, lângă ea.

însă Ruhn rămase în dreptul uşii, cu o mină sumbră.

- Mă doare nespus de tare să o spun, dar nu pot să rămân multă vreme aici.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Baxian.

- Lidia s-a trezit, răspunse Ruhn. Şi... a avut câteva surprize de împărtăşit cu noi, îngăimă el.

- Deci..., îi spuse Hunt lui Ruhn cinci minute mai târziu, în tăcerea plină de uluire care se lăsase în încăpere, ...iubita ta are... copii.

Bryce se simţea ameţită după ce auzise destăinuirile făcute de fratele ei.

Ruhn se mulţumi să îi arunce o privire plină de mâhnire lui Hunt, ceea ce o făcu pe Bryce să nu mai vrea să îl tachineze. în schimb, ea fluieră încet.

- Cum naiba a reuşit Lidia să ascundă asta? Când *i-a făcut* pe copii?

Baxian mormăi pe un ton ameninţător:

- Cred că mai bine ne-am întreba dacă sunt ai lui Pollux.

- Nu au aripi, spuse Ruhn cu voce plină de încordare. Dar asta nu înseamnă nimic, de fapt.

- Ea se simte bine? întrebă Bryce.

îi datora totul Lidiei. *Totul* Dacă putea să o ajute în vreun fel...

- Doarme din nou, răspunse Ruhn. Cred că urcatul în viteză al scărilor a secătuit-o de energie.

- Probabil că a fost alimentată de adrenalină, îşi dădu cu părerea Tharion, gânditor.

Privirea lui Ruhn deveni înceţoşată, plină de îngrijorare, iar Bryce îşi dădu seama că Hunt îi facu o favoare fratelui ei în clipa în care schimbă subiectul, întorcându-se spre ea şi spunând:

- Bun, povesteşte-ne! Cum *naiba* ai ajuns pe nava asta? Cum ne-ai găsit?

Putea să le facă pe plac, ca să îi distragă atenţia lui Ruhn.

- Ţi-am spus: m-am teleportat, explică ea, privindu-l în ochi pe Hunt şi întrezărind dragostea şi durerea din ei, ceea ce o facu să şoptească: Tu eşti căminul meu, Hunt. Dragostea noastră trece dincolo de stele şi de lumi, mai ţii minte? întrebă, surâzând, iar apoi adăugă: Te voi găsi mereu.

Hunt înghiţi în sec, amintindu-şi, fără îndoială, că acelea erau cuvintele pe care i le spusese el înainte ca ea să sară prin Poarta de la Palatul Etern. însă, de parcă nu ar mai fi putut să suporte privirea ei, şi-o abătu pe a lui şi întrebă:

- *De unde* te-ai teleportat?

Fie. Trebuia să îi dea timp să îşi rezolve problemele.

- Din casa tatălui meu drag. Unde el avea impresia că mă ţinea prizonieră.

- *Avea impresia?!* se miră Ruhn.

Bryce ridică din umeri.

De data asta, Hunt îi dădu *ei* o mână de ajutor.

- Ne poţi explica ce i-ai spus Reginei Oceanului? Despre paraziţii din apă şi despre Asteri?

- Ce mai e de spus? Asterii au infectat apele Midgardului. Paraziţii se află în noi toţi. Ne forţează să facem Saltul, iar dacă nu îl facem, ei ne absorb puterea.

- Cum aşa?! izbucni Ruhn.

Bryce oftă şi le explică din nou.

De data asta, o luă de la început. Le povesti cum ajunsese în cealaltă lume, cum fusese ţinută în temniţă. Cum evadase şi cum străbătuse tunelurile împreună cu Azriel şi cu Nesta. Apoi le povesti despre lucrurile pe care le aflase în încăperea aceea secretă: despre lumea Feelor, Daglani, Theia, Fionn şi Pelias, despre Silene şi Helena, despre ajutorul primit din partea Helului. Despre cum revendicase puterea lui Silene şi despre faptul că lumina ei stelară părea diferită acum. Apoi descrise confruntarea cu Vesperus şi le destăinui că îl furase pe Grăitorul-de-Adevăr de la Azriel.

îi luă o oră să le explice totul, deşi nu pomeni nimic despre Mască sau despre Tezaur. Cu cât ştiau mai puţine persoane despre ele, cu atât mai bine. Atunci când ajunse cu povestirea la partea în care izbutise să se concentreze asupra lui Hunt şi să se

teleporteze la el, ochii lui scânteiară, atât de plini de dragoste încât ea simţi cum o durea pieptul.

Ruhn nu spuse nimic în tot acest timp, chiar dacă telefonul îi vibra des în timp ce vorbise Bryce. Aceasta avu impresia că primea veşti de la cineva despre starea Lidiei.

Hunt se aplecă în faţă, sprijinindu-şi antebraţele de coapse.

- **în regulă, murmură el, răsuflând prelung. E... mult de cuprins cu mintea. Dă-mi o clipă!**

Dusă pe gânduri, Bryce îşi frecă, prin tricou, cicatricea în formă de stea în opt colţuri.

- **Spuneţi-mi ce s-a întâmplat aici, şopti ea. Vă rog.**

După ce ei terminară de povestit, Bryce avu nevoie de un minut ca să îşi pună ordine în gânduri.

De fapt, de zece minute.

Apoi murmură:

- **îmi pare rău.**

Plecă din încăpere, iar, odată ajunsă pe coridor, o cuprinse durerea de stomac şi

i se tăie răsuflarea.

- **Bryce! strigă Hunt din spatele ei, apropiindu-se cu paşi apăsaţi.**

Nu reuşi să se întoarcă spre el. îi părăsise şi suferiseră atât de mult...

- **Quinlan, mârâi el.**

O prinse de cot, oprind-o. Coridorul era gol, iar fereastra lui dădea spre marea neagră, zdrobitoare, ce apăsa sticla.

- **Bryce! repetă Hunt, întorcând-o cu blândeţe spre el.**

O podidiră lacrimile.

Hunt o strânse în braţe, înfaşurându-şi aripile în jurul lor, învăluind-o în mirosul acela cunoscut, ademenitor, de ploaie şi de cedru.

- **Şştt, şopti el, iar Bryce îşi dădu seama că începuse să plângă, zdrobită de tot ceea ce li se întâmplase.**

Ea îl cuprinse pe după mijloc şi îl strânse tare.

- **Am fost atât de îngrijorată...**
- **Sunt bine.**

însă Bryce îi cercetă chipul şi ochii cu contur argintiu.

- **Hunt, zăcutul în temnita aceea nu înseamnă că ai fost... bine.**

- **Am supravieţuit.**

însă chipul i se adumbri în clipa în care rosti acele cuvinte. îşi lăsă capul în jos, sprijinindu-şi fruntea de a ei, iar Bryce simţi pe piele acea aureolă odioasă.

- **La limită, recunoscu el.**

Bryce îl strânse şi mai tare în braţe, tremurând.

- **Gândul la tine mi-a dat forţă să rezist, adăugă el.**

Fu ca şi cum i-ar fi tras un pumn în inimă.

- **Şi tu m-ai ajutat pe mine să merg înainte.**

- **Da? întrebă el cu atâta dragoste în voce, încât Bryce avu impresia că avea să îi explodeze inima. Ştiam eu că frumuseţea asta a mea avea să îmi prindă bine într-o zi!**

Bryce râse şovăielnic. îşi duse mâna la faţa lui şi şi-o trecu peste trăsăturile-i puternice şi frumoase.

- **îmi pare rău, şopti Hunt, iar durerea din cuvintele lui aproape că o facu să cadă din picioare.**

- **Pentru *ce anume*?**

El închise ochii şi înghiţi în sec.

- **Pentru nebunia pe care am cauzat-o.**

Bryce se trase în spate.

- ***Tu?! Tu* ai cauzat nebunia asta?!**

Hunt deschise ochii din nou; privirea îi era dezolată, precum marea aflată dincolo de ferestrele din spatele lor.

- **Ar fi trebuit să te avertizez, ar fi trebuit să ne forţez pe noi toţi să ne gândim mai bine înainte să ne aruncăm în coşmarul ăsta...**

>

Bryce rămase cu gura căscată, uitându-se lung la el.

- Dar m-ai avertizat! Ne-ai avertizat pe toţi, spuse ea, cuprinzându-i obrazul cu mâna. însă singurii vinovaţi de toate astea sunt Asterii,

Hunt!

- Ar fi trebuit să mă străduiesc mai tare. Nici unul dintre noi n-ar fi acum în situaţia asta...

- Permite-mi să te opresc! spuse Bryce pe un ton vehement, punându-şi palma pe pieptul lui. Regret, oare, durerea şi suferinţa pe care le-aţi îndurat? Pe Solas, bineînţeles că da! Abia dacă pot să mă gândesc la asta. Dar regret, oare, că am luat atitudine, că încă *luăm* atitudine? Nu. Niciodată. Şi nu ai fi putut să mă opreşti; asta e o luptă pe care aş fi început-o oricum! declară ea, încruntându-se, după care adăugă: Credeam că eram de aceeaşi părere, că eram dispuşi să facem orice trebuia.

Hunt spuse, cu o mină inexpresivă:

- Eram... Suntem.

- Nu pari prea sigur de asta.

- Tu nu a trebuit să îţi vezi prietenii sfârtecaţi de vii.

în clipa în care o rostise, Bryce îşi dădu seama, văzându-l cum făcuse ochii mari, că el îşi regreta vorbele. însă tot o rănire, tot o lovire în inimă ca nişte pietre. Tot o făcură să se înfurie.

Dar se mulţumi să se uite la oceanul negru, care se împingea în sticlă, la moartea aceea care se afla la doar câţiva centimetri de ei, şi şopti:

- în fiecare secundă în care am fost plecată, a trebuit să trăiesc cu groaza că, poate, nu aveam să mă mai întorc niciodată acasă, că nu aveam să te mai revăd. Mă tot întrebam dacă măcar mai erai în viaţă.

îi aruncă o privire piezişă şi zări o undă de răceală străbătându-i chipul. Nu mai văzuse răceala aceea de multă vreme.

Era chipul lui Umbra Mortis.

Hunt spuse, cu o voce la fel de rece:

- Atunci, e bine că am supravieţuit amândoi.

Nu era o rezolvare. Nici pe departe. însă nu asta era discuţia pe care voia să o aibă cu el în clipa aceea. Aşa că spuse pe un ton inexpresiv, întorcându-se cu spatele la fereastră:

- Da, ce bine!

- Aşadar, chiar ne îndreptăm spre Avallen? întrebă Hunt pe un ton precaut, schimbând subiectul, la rândul lui, iar masca

aceea de Umbra Mortis se facu nevăzută. Eşti pregătită să ai de-a face cu Regele Morven?

Bryce dădu din cap în semn că da şi îşi încrucişă braţele.

- Nu vom reuşi să îi înfrângem pe Asteri dacă nu aflu ce anume e portalul acela spre nicăieri şi cum ar putea să îi ucidă. Regele Toamnei mi-a spus că Arhivele din Avallen ar deţine un tezaur de informaţii despre cele două arme. Cât despre Morven... tocmai am petrecut câteva zile în compania unui rege netrebnic al Feelor. Morven nu poate să fie mai rău decât el.

Hunt se foi, strângându-şi bine aripile.

- Sunt de acord cu planul tău şi aşa mai departe, dar... chiar crezi că în Arhivele din Avallen se găseşte ceva ce n-a fost deja descoperit?

- E singurul loc de pe Midgard în care s-ar putea să existe indicii: inima a tot ce ţine de cei Născuţi din Stele.

- Accept orice avantaj am putea să obţinem, dar repet: Regele Morven nu e chiar prietenos.

Bryce îşi privi cicatricea în formă de stea, care abia dacă se zărea prin decolteul tricoului.

- Ne va întâmpina cu entuziasm.

- De ce eşti atât de convinsă de asta?

Bryce îşi vârî mâna în buzunarul interior al hainei ei sport şi, cu un gest plin de entuziasm, scoase carneţelul tatălui ei.

- Pentru că deţin secretele murdare ale Regelui Toamnei!

CAPITOLUL 43

Lidia Cervos se uită lung la fiii ei. Părinţii lor adoptivi temporari, din neamul Apelor, stăteau de o parte şi de cealaltă a băieţilor, privind-o cu o concentrare de prădători. Abia acum le aflase numele: Davit şi Renki. însă, judecând după faptul că cei doi păreau pregătiţi de atac, Lidia se gândi că băieţii ei fuseseră bine îngrijiţi. Iubiţi.

Directoarea Kagani şedea de cealaltă parte a biroului, cu mâinile împreunate în faţă. Tăcerea era de-a dreptul palpabilă. Lidia nu ştia cum să îi

pună capăt.

Stând acolo, îmbrăcată într-un costum acvatic tactic de un albastru-închis, specific *Cuirasatului din Străfund*, ea nu avea idee cine era. Acum purta o uniformă proiectată pentru un stil de viaţă acvatic, mult mai confortabilă decât cea veche. Nici urmă de colierul ei argintiu, de medaliile imperiale sau de însemnele acelei vieţi false pe care o crease.

Era doar ea, Lidia.

La câteva ore după ce leşinase, se trezise din nou, culcată într-un alt pat de spital, dar decuplată de la tuburi şi perfuzii. Sperase ca vrăjidoctoriţa care o ajutase să se dea jos din pat să creadă că îi tremuraseră picioarele din pricină că încă era slăbită.

Dar continua să tremure chiar în acel moment, în timp ce se afla în faţa fiilor ei.

Brann, cu păr bălai şi cu ochi albaştri, îmbrăcat într-un tricou de un verde viu şi în nişte blugi rupţi în dreptul genunchilor, o privea ţintă în ochi, fără să bată în retragere, aşa cum făcuse Actaeon cel cu păr închis la culoare şi cu ochi aurii, care purta blugi şi tricou de culoare neagră. Lidia îi spuse acestuia din urmă, pe un ton cât putu de blând:

- Sunt... multe lucruri pe care trebuie să vi le spun. Amândurora.

Actaeon îi aruncă o privire lui Davit, tatăl său adoptiv, care avea pielea maronie şi purta o uniformă albastru-închis, de ofiţer. Davit, aşezat în stânga băiatului, dădu din cap în semn de încurajare.

Lidiei i se strânse pieptul. Fusese alegerea ei. Nu putuse decât să o accepte, şi totuşi...

îl privi pe Brann, ai cărui ochi străluceau de un foc lăuntric. Neînfricat... Nesăbuit. Un lider înnăscut. Mai văzuse expresia aceea pe chipul lui, chiar şi pe vremea când mic de tot.

Brann întrebă:

- Şi ce? Acum ar trebui să locuim cu tine?

Alarmat, Actaeon îşi întoarse dintr-odată capul spre părinţii lui adoptivi. Văzându-i expresia, Lidia simţi un junghi în inimă. Dar, silindu-se să ignore durerea, răspunse:

-Nu.

Copleşită, nu mai putu să adauge nimic.

Renki, cel cu pielea deschisă la culoare, care era îmbrăcat în salopeta bleumarin pe care o purtau medicii de pe navă, venind, probabil, direct de la serviciu, îl asigură pe Actaeon:

- Nu se schimbă nimic. Veţi rămâne cu noi. în plus, mama voastră trebuie să se ocupe de nişte treburi.

Brann ridică din sprâncene, de parcă ar fi întrebat ce fel de treburi, dar Actaeon şopti:

- Nu e mama noastră.

Lidia îi resimţi cuvintele ca pe o lovitură în stomac.

Davit spuse, pe un ton uşor tăios:

- Ba este, Ace.

Auzind acel nume de alint, Lidia fu străbătută de un val copleşitor de gelozie. Fiul ei cel brunet îşi ridică capul şi...

O putere pură îi licări în ochi. Ea mai văzuse expresia aceea şi pe chipul lui, cu mult timp în urmă. Actaeon era ca o stâncă tăcută şi gânditoare, spre deosebire de Brann, care era ca un foc mistuitor.

Lidia surâse, fără să vrea, în pofida cuvintelor ce o îndureraseră. Le spuse lui Actaeon şi lui Brann:

- **Sunteti exact asa cum eraţi ca bebeluşi.**

Brann îi întoarse zâmbetul. Actaeon, nu.

Directoarea Kagani îi întrerupse:

- **Pe moment, nu vom eticheta pe nimeni şi nimic. Lidia are, într-adevăr... treburi care o vor împiedica să se stabilească imediat într-un loc. Şi chiar şi după ce o va face, vom purta o nouă discuţie cu toţii, ca să stabilim ce e mai bine pentru voi doi. Şi pentru taţii voştri.**

Lidia îl privi pe Renki în ochi. Văzu autoritatea şi caracterul protector din ei. Văzu şi licărul implorator din spatele acestora:

Te rog să nu-mi iei fiii

Era acelaşi sentiment pe care i-l transmisese ea cândva Reginei Oceanului. O rugăminte ce nu fusese ascultată.

Cei doi erau băieţii ei, bebeluşii ei, pentru care îşi schimbase cursul vieţii, dar care fuseseră crescuţi de acei masculi. Actaeon si Brann *erau,* într-adevăr, fiii lor. Nu prin sânge, ci prin dragoste şi afecţiune. Ei îi

protejaseră, îi crescuseră bine.

Ea nu ar fi putut să ceară nimic în plus: faptul că băieţii se ataşaseră astfel de tatii lor era mai mult

decât sperase vreodată.

Aşa că Lidia spuse, chiar dacă simţi cum ceva din sufletul ei se prăbuşea:

- **Nu am de gând să vă iau de lângă părinţii voştri.**

Inima îi bătea nebuneşte în piept şi ştia că o

auzeau cu toţii, dar îşi ridică bărbia, plină de curaj.

- **Nu ştiu când voi termina ceea ce am de făcut sau dacă misiunea mea se va încheia vreodată. Dar dacă va fi aşa, dacă mi se va îngădui să mă întorc**

aici... mi-ar plăcea să vă revăd, spuse ea, iar apoi privi spre părinţii gemenilor şi adăugă: Pe voi toţi.

Renki îi aruncă o privire plină de recunoştinţă şi dădu din cap, în semn că era de acord. Davit se mulţumi să îşi pună mâna pe umărul lui Actaeon.

Brann spuse:

- Te referi la munca pe care o faci... sub numele de Căprioara?

Lidia îi aruncă o privire alarmată directoarei Kagani. Ea îi pusese pe cei de aici să promită că nu aveau să le spună băieţilor cine şi ce era ea...

- în locul ăsta există televizoare, explică Brann, văzând-o surprinsă şi îngrozită. Te-am recunoscut astăzi. Până acum, nu am avut idee că erai mama noastră biologică, dar ştim ce faci. Pentru cine lucrezi.

- Lucrez pentru Regina Oceanului, spuse Lidia. Pentru Ophion.

- îi slujeşti pe Asteri, interveni Actaeon pe un ton glacial. Ucizi rebeli la ordinul lor.

- Ace! îl avertiză din nou Davit.

însă Actaeon nu se lăsă, ci îşi privi geamănul şi îl întrebă:

- Tu eşti de acord cu ocupaţia ei? Cu ea? Ştii ce le face rebelilor?

Privirea lui Brann se înflăcără din nou.

- Da, dobitocule, ştiu!

- Ai grijă la limbaj! îl avertiză Renki.

Actaeon îl ignoră şi insistă:

- Iubitul ei e *Barosull*

- Pollux nu e iubitul meu, interveni Lidia, crispându-se.

- Atunci, prietenul tău cu care te tăvăleşti! se răsti Actaeon.

- *Actaeon*..., mârâi Renki.

Directoarea îi potoli:

- Ajunge, Actaeon! ordonă directoarea Kagani, care apoi scoase un oftat, se întoarse spre Lidia şi
adăugă: Cred că e de ajuns pe ziua de azi. Pentru noi toţi.

Actaeon scoase un hohot de râs sec, care semăna leit cu râsul mamei lui.

- Abia am început! anunţă el, după care arătă spre fratele lui, întrebând: Vrei să faci pe căţeluşul loial? N-ai decât! Te vei potrivi de minune printre lupii ei!

- Eşti un dobitoc, ştiai? îl certă Brann, furios.

- Băieţi, *ajunge!* exclamă Davit, privind-o pe Lidia şi înfiorându-se. îmi pare foarte rău pentru asta! I-am crescut mai bine de atât.

Lidia dădu din cap, politicoasă. Gâtlejul i se strânse, însă îi spuse lui Actaeon:

- înţeleg. Chiar înţeleg.

Se ridică, gata să se prăbuşească sub greutatea privirilor celor aflaţi de faţă, însă izbuti să murmure către Davit şi Renki:

- Mulţumesc că le-aţi purtat de grijă. Că i-aţi iubit.

O usturau ochii şi simţea o apăsare uriaşă în piept, gata de implozie, aşa că nu mai spuse nimic, ci ieşi din biroul directoarei, închizând uşa în urma ei. Cu un semn din cap, îşi luă rămas-bun de la secretara care se afla în anticameră, iar apoi ieşi pe coridor, căznindu-se să răsufle, luptând împotriva acelei implozii...

- Lidia! se auzi o voce masculină în spatele ei.

Se întoarse şi îl văzu pe Renki, care venea după ea.

Pe chipul lui se citea mâhnirea.

- îmi pare atât de rău pentru felul în care au decurs lucrurile! Ani de zile am discutat cu Davit despre această posibilitate şi nu am plănuit niciodată ca întâlnirea noastră să decurgă aşa, spuse el, trecându-şi mâna prin părul negru. Nu vreau să crezi că... am încercat cumva să îi întoarcem pe băieţi împotriva ta.

Lidia clătină din cap.

- Nici nu mi-a trecut prin minte o asemenea idee!

Renki se foi, iar bocancii lui negri scârţâiră uşor pe podeaua de gresie.

- Nici noi nu am ştiut cine erai. Până astăzi. Ni sa spus că mama lor era agent sub acoperire pentru Ophion, dar nu am ştiut *cât* de adânc infiltrată ai fost.

- Doar directoarea Kagani şi Regina Oceanului ştiau.

- Mi-ar plăcea mult să aud întreaga poveste, dacă ai voie să o spui. Şi lui Davit i-ar plăcea.

Lidia înghiţi în sec.

- Poate că vă voi povesti totul cu altă ocazie.

- Da, desigur. Odihneşte-te! o îndemnă el, cercetând-o cu privirea şi făcând o grimasă. Sunt medic, adăugă, pe un ton şovăielnic. De fapt, am făcut parte din echipa care te-a adus pe navă. Mă bucur să văd că ţi-ai revenit.

Lidia dădu din cap, politicoasă, neştiind prea bine ce să spună.

Renki continuă:

- Davit e căpitan pe una dintre navetele submersibile care efectuează misiuni de

recunoaştere, aşa că uneori e plecat cu zilele sau cu săptămânile... Uneori rămân doar eu cu băieţii. Ei bine, eu şi părinţii noştri, care ne ajută mult. îi adoră pe băieţi.

Bunici. De care băieţii nu ar fi avut parte altminteri.

- Aveţi fraţi şi surori? întrebă ea.

Renki răspunse:

- Eu am doi fraţi, iar Davit are o soră. Aşa că Brann şi Actaeon au o droaie de veri. Au crescut într-o haită, ca să zic aşa.

Lidia surâse.

- Le-a fost greu să locuiască aici fără să facă parte din neamul Apelor?

- Uneori, răspunse Renki. Pe vremea când erau mici, nu înţelegeau de ce nu puteau sări în apă împreună cu ceilalţi copii. Am avut parte de multe crize de furie din partea lor. Mai ales din partea lui Brann, detalie el, surâzând afectuos. Dar Actaeon e un mic geniu. A proiectat căşti şi înotătoare pentru el şi pentru fratele lui, pe care să le folosească în scopul de a ţine pasul cu ceilalţi. Chiar şi la adâncimi mari.

Lidia simţi cum i se umfla pieptul de mândrie.

- De aceea îi spuneţi Ace[1]?

Renki zâmbi larg.

- Da. încă de când era bebeluş, desface lucruri şi le reasamblează în ceva mai inteligent şi mai grozav.

- îmi amintesc, şopti ea. Mereu desfăcea orice jucărie pe care i-o dădeam..., adăugă, după care se opri dintr-odată.

însă Renki continuă să zâmbească.

- Aşa face şi acum. Dar, din punctul ăsta de vedere, faptul că locuim pe navă e un dezavantaj. Directoarea Kagani aduce cei mai buni profesori pe care îi poate găsi, dar suntem limitaţi în ceea ce priveşte educaţia superioară pe care ar trebui să i-o oferim. Dacă am fi pe uscat, Ace ar putea să meargă la o şcoală pentru copii supradotaţi, dar aici... suntem nevoiţi să accesăm filmări ale programelor din Valbara şi să îl îndemnăm să le vizioneze.

Lidia puse deoparte în minte acel tezaur minunat de informaţii, ca să le savureze mai târziu.

- Şi Brann?

Renki râse din toată inima.

- Brann este... Ei bine, e genul de băiat plin de francheţe. Un atlet şi un războinic înnăscut. E neînfricat. Iute la mânie şi iute la râs. Se descurcă bine la şcoală, dar în momentul de faţă e mai interesat să îşi petreacă timpul împreună cu amicii lui. Nu îmi place să spun asta, dar e şmecherul proverbial. Eu şi Davit ne mulţumim să îl lăsăm în pace.

- Aşadar, cei doi băieţi sunt ca soarele şi luna, şopti ea.

Zâmbetul lui Renki se mai domoli.

- Da, întocmai, adeveri el, iar apoi îşi vârî mâna în buzunar şi scoase o carte de vizită. Iată e-mailul şi numărul meu de mobil, dacă ai nevoie de ceva. Nu ştiu dacă băieţii sunt pregătiţi pentru o vizită la domiciliu, dar dacă vrei să treci pe la noi, anunţă- mă. Sau dacă vrei să vorbeşti cu mine ori cu Davit, dacă ai întrebări...

Lidia luă cartea de vizită şi dădu din cap, recunoscătoare, negăsindu-şi cuvintele.

Renki spuse:

- Poate că Ace a îndrugat câteva... lucruri urâte, dar să nu crezi că el nu şi-a pus întrebări în privinţa ta în tot acest timp. Cred că băieţii îşi amintesc oarecum de tine. Directoarea Kagani spune că erau prea mici la vremea aceea, dar eu pot să jur că îşi amintesc. Mi-au zis cândva că aveai părul ca al lui Brann şi ochii ca ai lui Ace. Ţinând cont de faptul că abia astăzi au aflat cine erai, îi voi crede, în sfârşit.

- Foarte amabil din partea ta să îmi spui asta!

Renki o privi în ochi. Căutătura lui era încărcată
de tristeţe şi de încă ceva.

- Voi mai discuta cu Ace ca să îi schimb în bine părerea pe care o are în privinţa ta. Dar, momentan, trebuie să îi dai timp.

Lidia îşi înclină capul.

- Mulţumesc.

Nu îndrăzni să mai spună ceva, ci se întoarse şi începu să străbată din nou coridorul.

Aproape că ajunsese la scară, aproape că alungase toate lacrimile ce ameninţau să înceapă

să îi curgă, când auzi paşi grăbiţi şi târşâiţi în spatele ei. Fără să se uite peste umăr, ştiu că pe ea o căutau. încetini şi se opri în faţa uşii de acces care dădea spre scară, fără să o deschidă.

Se întoarse doar în momentul în care mesagerul îi întinse o bucată de algă marină. Cel care i-o înmâna era un tânăr din neamul Apelor, care o privi cu un amestec de curiozitate şi de precauţie.

- Din partea Majestăţii Sale Fără Măsură de Adânci! o anunţă acesta, după care se trase într-o parte, aşteptând un răspuns.

Lidia despături frunza lată şi netedă. Citi conţinutul, iar apoi îi răspunse mesagerului, înclinând din cap:

- Mă voi duce direct la ea!

Forţându-se să nu se uite în urmă, să nu mai vadă uşa biroului în care se aflau Brann şi Actaeon, deschise uşa care dădea spre scară. însă bufnitura cu care uşa se închise în spatele ei îi răsună drept în suflet.

Cinci minute mai târziu şi zece niveluri mai jos, Lidia se trezi în faţa suveranei mărilor. Regina Oceanului stătea în picioare, în faţa unui perete de sticlă ce dădea spre întunericul etern al apelor adânci, iar părul negru îi plutea în jur de parcă s-ar fi aflat într-adevăr sub apă.

Trecuseră cincisprezece ani de când Lidia o văzuse ultima dată. De când vorbise ultima dată cu ea.

La fel ca atunci, Regina Oceanului îi venea până la piept, însă Lidia se încordă în clipa în care simţi puterea ce umplea întregul loc.

Petrecuse decenii întregi îndurând prezenţa Asterilor. Puterea acestei femei, oricât ar fi fost de mare... putea fi suportată, la urma urmei. Poate că acela fusese principalul motiv pentru care, în urmă cu toţi acei ani, Regina Oceanului o băgase în seamă pe Lidia: aceasta din urmă o înfruntase fără să tremure.

- Am auzit că ţi-ai întâlnit copiii, spuse Regina Oceanului fără să se întoarcă.

- îi mulţumesc lui Ogenas pentru un astfel de dar, răspunse Lidia, înclinându-şi capul cu respect, deşi regina nu o vedea.

- Nu îmi amintesc să îţi fi acordat permisiunea de a-ţi abandona postul.

Lidia îşi ridică bărbia, străduindu-se să răsufle calm, în timp ce Regina Oceanului se întoarse lent, foarte lent, privind-o cu ochii aceia la fel de negri precum oceanul de afară.

- **Nu îmi amintesc să îţi fi acordat permisiunea de a-i aduce pe toţi aceşti fugari pe una dintre navele- oraş care îmi aparţin! exclamă ea.**

Lidia nu spuse nimic, conştientă de faptul că nu primise nici măcar permisiunea de a vorbi.

Ochii Reginei Oceanului scânteiară. Era mulţumită de acea mică dovadă de ascultare din partea Lidiei.

- **Munca noastră se bazează pe caracterul ei secret, se bazează pe faptul că Asterii ne consideră o ameninţare mult prea vagă ca să ne investigheze. Evităm bărcile Omega, le oferim ocazional adăpost agenţilor Ophion. Dar atât. Fără atacuri, fără conflicte directe. însă**

acum le-ai oferit Asterilor un motiv să înceapă să se întrebe ce anume înoată mai exact în adâncuri. Ce anume fac *eu,* mai exact, aici.

Lidia rămase tăcută, aşa că Regina Oceanului flutură din mână, acordându-i, astfel, permisiunea de a vorbi.

- **Nu am avut de ales, răspunse Lidia, privind la podeaua placată cu gresie. Nu puteam risca să pierdem nişte agenţi atât de valoroşi pentru cauza noastră. Dar pot să te asigur că, înainte să plec, Rigelus şi ceilalţi nu te considerau o prioritate.**

- **Poate că nu, îi dădu dreptate Regina Oceanului, crescând cu câţiva centimetri şi aspirând aproape tot aerul din încăpere, dar acum inamicii lor cei mai căutaţi se află pe nava asta. în doar câteva zile, misticii lui ne vor găsi.**

- **Atunci, e bine că vor pleca mâine spre Avallen!**
rosti Lidia cu o insolentă involuntară.

Auzise veştile de la câţiva ofiţeri care, trecând pe lângă ea, îşi dăduseră seama cine era şi o ocoliseră cu toţii cât putuseră de mult. însă Regina Oceanului
se mulţumi să îi arunce un surâs. Unul înspăimântător, de rechin.

- **Şi e bine..., spuse ea cu o blândeţe în care se strecura o undă de ameninţare, ...că şi *tu* vei pleca mâine.**

Gândurile Lidiei se învolburară. în pofida anilor de antrenamente şi de exersare a stăpânirii de sine, ea nu putu să spună decât atât:

- **Fiii mei...**
- **I-ai văzut, murmură regina, arătându-şi colţii ascuţiţi. Te poţi considera într-adevăr binecuvântată de Ogenas din punctul acesta de vedere. Iar acum îţi vei relua îndatoririle.**

Cu cincisprezece ani în urmă, plecarea aceea insuportabilă îi sfâşiase sufletul Lidiei şi aproape că o distrusese. Iar acum...

- **Mă dispreţuieşti! spuse Regina Oceanului, părând încântată.**

Lidia îsi înăbuşi în suflet orice fărâmă de

disperare, orice fărâmă de sfidare. Nu contau sentimentele ei. Contau doar Actaeon si Brann.

Aşa că spuse pe un ton anost şi sec, la fel de gol şi de lipsit de suflet precum îl avusese în toţi acei ani petrecuţi alături de Asteri şi de Pollux:

- **Spune-mi ce am de făcut.**

Ruhn se plimba încolo şi încoace prin camera lui, scrâşnind din dinţi până când îl dureră. Bryce fusese în lumea de baştină a poporului lor. Şi tatăl lor o ţinuse ostatică. Ce-i drept, ea pusese la cale asta, dar...

Abia mai târziu, după ce se despărţiseră, îşi dăduse seama de adevărata însemnătate a acestor lucruri.

Poate că ar fi trebuit să meargă la sală, ca să mai scape de agresivitatea care îi vuia în corp, anulând orice bucurie pe care o simţise în momentul în care o văzuse pe Bryce. Ar fi trebuit să transpire până când avea să îşi înăbuşe nevoia de a-şi găsi tatăl şi

de a-l şterge de pe faţa Midgardului pentru ceea ce încercase să îi facă lui Bryce. Pentru faptul că el, Ruhn, nu fusese acolo ca să îl oprească, să o apere de el.

îşi dezlegă şireturile de la bocanci, iar apoi îşi

dădu jos tricoul cu mânecă lungă, azvârlindu-l spre dulăpiorul aflat în celălalt capăt al camerei lui, unde se aflau hainele şi tenişii care i se dăduseră. Avea nevoie să meargă vreo zece kilometri pe bandă şi apoi să ridice greutăţi. Poate că avea să aibă norocul de a găsi în sală pe cineva care să îl asiste.

Ruhn luă un tricou alb, pe care îl ţinu în mână în timp ce deschise larg uşa, cu gândul de a şi-l trage pe el în timp ce se ducea spre sală...

Se ciocni de Lidia.

Mirosul ei îl izbi, tulburându-i simţurile, aşa că facu un pas în spate, ca să nu îl mai simtă.

- Salut! exclamă el, după care adăugă, impulsiv: Te-ai trezit!

Lidia, care avea ochii uşor sticloşi, îşi ridică bărbia şi răspunse:

-Da.'

Ruhn îşi răsuci tricoul în mâini. Lidia era îmbrăcată cu unul dintre costumele acvatice ale navei, care nu mai lăsa câtuşi de puţin loc imaginaţiei. însă gândurile lui o luară razna atunci când Lidia îşi coborî privirea spre pieptul lui, la pectoralii lui, la rămăşiţele tatuajelor. Iar apoi ea privi în jos, la abdomenul lui. La betelia pantalonilor.

Poate că el nu îi explorase trupul, cel puţin nu în planul acesta, dar sufletele lor făcuseră dragoste, cu siguranţă, şi nu avea idee ce naiba însemna asta pentru ei.

- Mă duceam la sală, spuse el, ridicând tricoul, iar palmele îi transpirară. Cum te simţi?

- Mai puternică, murmură ea, deşi astfel de vorbe nu erau tocmai un răspuns, iar apoi dădu din cap
spre o uşă aflată vizavi de a lui. M-au mutat în camera aceea!

Ruhn păşi pe coridor, închizând uşa camerei în urma lui. Mirosul ei îl învălui, ameţitor şi îmbătător, atât de ademenitor, încât îi lăsă gura apă... După care îi văzu privirea glacială şi facu un pas îndărăt, ridicând din sprâncene.

- E o locuinţă adecvată pentru agenta Lumina Zilei? '

Lidia îl privi deloc amuzată, de parcă sufletele

lor nu ar fi comunicat niciodată. îi ocoliră doi ofiţeri aflaţi în trecere. Ruhn îi auzi şoptind în timp ce se îndreptau spre ascensorul de la capătul coridorului:

- *Uite-o. Fir-arsâfie, e chiar ea.*

Lidia îi ignoră.

Uşile ascensorului se deschiseră. Ruhn se gândi, fără să vrea, la ultima dată când el şi Lidia fuseseră într-unul. Atunci, ea îi trăsese un glonţ în cap Şoimului şi îi ucisese pe lupi. în acele clipe, ochii ei fuseseră sinceri şi rugători. Acum nu se vedea în ei nici urmă de aşa ceva.

- Ţi-ai văzut deja fiii? întrebă el, neputând să se abţină.

- Da, răspunse Lidia, întorcându-se spre uşa ei şi vârând o cheie în broască.

Ciudat: se ciocnise de ea în faţa uşii lui. Oare îl căutase?

- Cum a... mers? o iscodi, în schimb.

- Sunt o străină pentru ei, răspunse ea fără să îl privească, pe un ton lipsit de orice urmă de emoţie sau de sentiment.

- Cum sunt părinţii adoptivi?

Se auzi păcănitul încuietorii.

- Un cuplu cumsecade, din neamul Apelor.

Ruhn ar fi vrut să afle o mulţime de lucruri:

Ce s-a întâmplat? Cine e tatăl lor? Cum au ajuns aici?

Oare cum reuşise ea să ascundă totul? Familia ei... La naiba, băieţii erau moştenitori de sex masculin ai spiţei Enador! Hypaxia le era mătuşă.

însă Lidia spuse pe un ton distant, întorcându-se, în sfârşit, spre el:

- Tot ce am făcut a fost pentru ei, să ştii.

- Pentru copiii tăi? întrebă el, simţind o durere în piept.

Lidia îşi privi mâinile, inelul cu rubin de pe deget, regal şi impunător.

- Nu i-am mai văzut de când aveau optsprezece luni. Nici măcar în poze.

însă astăzi îi recunoscuse pe loc. Ştiuse în ce clasă erau, îşi amintise întocmai unde se afla şcoala pe navă şi fugise drept spre într-acolo.

Ruhn zăbovi în faţa uşii camerei lui. Preţ de o clipă, îşi îngădui să privească faţa Lidiei. Perfecţiunea lui imposibilă, lumina din ochii ei

aurii, strălucirea părului ei. Cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată şi, la naiba, asta nici nu conta! Nimic din toate astea nu contase vreodată atunci când venea vorba de ea.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

- Ce mai contează? răspunse ea pe un ton precaut şi tăios. Credeam că nu vrei să auzi *povestea mea tristă*, după cum ai spus tu cândva.

Ei bine, merita asta.

- Uite ce e, spuse el, încordat, nu poţi să te aştepţi să aflu cine eşti, ce eşti, şi să fiu imediat împăcat cu asta, bine? încă analizez toate informaţiile.

- Ce e de analizat? Sunt cine sunt şi ştii ce am făcut. Faptul că am copii nu şterge asta.

Bine, era furioasă.

- Am impresia că vrei să îţi port pică.

- Am vrut *să asculţi*, dar nu ai făcut-o! se răsti ea. în schimb, acum, când am un fel de trecut de femeie acceptabil de trist, eşti dispus să mă asculţi.

- Astea-s prostii!

La naiba, ea şi Bryce s-ar fi înţeles de minune, se gândi Ruhn. Iar acum, când se aflau amândouă pe navă... o parte din el voia să fugă şi să se ascundă.

Lidia continuă:

- Ai fi ascultat dacă nu aş fi avut drept poveste din trecut decât faptul că mi-am dat seama de ceea ce era corect şi că am vrut să lupt pentru asta? Că m-am angajat să fac orice trebuia, voind să mă asigur că binele avea să învingă tirania? Sau faptul că sunt mamă face ca alegerile mele să fie mai uşor de acceptat pentru tine?

- Majoritatea tipilor o iau la sănătoasa dacă află că femeia pe care o plac se întâmplă să aibă copii.

în ochii Lidiei licări un foc rece.

- Asta înseamnă puterea masculină pentru voi!

- Am avut impresia că ţi-a cam plăcut puterea mea, drăguţo!

Lidia pufni şi se întoarse spre uşa camerei ei. Alungându-l.

Ruhn se enervă.

- Aşadar, care e *povestea ta tristă*, Lidia?

Ia să o auzim!

Lidia privi îndărăt, având pe faţă o expresie de dispreţ desăvârşit. înainte să îi închidă uşa în nas, spuse:

- Nu meriţi să o auzi.

CAPITOLUL 44

Pe când Ithan aşeza cu grijă o figurină a Cthonei care năştea în patru labe, cu planeta Midgard vizibilă între picioarele ei, sună telefonul Jesibei. Acel clinchet ascuţit străpunse tăcerea, însă pe Ithan îl ajutară reflexele lui de jucător de sunball să nu scape din mână figurina fragilă de marmură.

-Ce e?

Nici măcar cu auzul lui de lup, Ithan nu reuşi să îşi dea seama cine era interlocutorul Jesibei.

- în regulă.

Ea încheie apelul şi îşi mută pe dată privirea spre Ithan. Acesta aşează cu grijă figurina într-o ladă, făcând să foşnească umplutura de polistiren.

- Ce e? întrebă el pe un ton precaut.
- Vino cu mine!

Jesiba se ridică în picioare şi străbătu încăperea cu paşi apăsaţi, surprinzător de rapizi, ţinând cont de faptul că pantofii ei de un albastru-închis aveau tocuri de zece centimetri. Nu îşi mai schimbase părul înapoi la scurtimea lui obişnuită, iar pentru Ithan era... ciudat să îi vadă şuviţele bălaie unduindu-se. La fel se întâmplase şi cu faţa ei, care rămăsese nemachiată. în forma aceea, nu părea să fie decât cu câţiva ani mai în vârstă decât el.

Ea se opri în prag şi arătă spre peretele de lângă bibliotecă.

- Ia şi aia cu tine! E încărcată.

Ithan aruncă o privire la arma de pe perete. Auzise despre ceea ce îi făcuse Bryce lui Micah cu ea.

însă Ithan nu ezită câtuşi de puţin, ci străbătu încăperea şi luă de pe perete Puşca Nimicitoare

de Zei.

Jesiba îl conduse pe Ithan printr-un labirint placat cu piatră de culoare închisă şi luminat de focurile acelea aurii, mocnite. Coridoarele erau straniu de silenţioase, iar Ithan îşi dădu seama că nu avea idee de oră. Judecând după tăcerea din jur, bănui că era miezul nopţii. însă se putea să nu fie aşa în Casa Focului şi a Umbrei, unde locuiau atât de mulţi prădători nocturni.

Sincer vorbind, nu prea conta.

Sunetele unei mulţimi de voci ricoşară din zidurile de piatră cu mult înainte ca ei doi să ajungă în sala aceea rotundă.

Acolo se contopiseră stalactite şi stalagmite, formând stâlpi. Ithan se strădui din răsputeri, dar nu putu să îşi amintească defel cum se numeau *stâlpii* aceia. Spre deosebire de celelalte încăperi, care aveau pereţii ciopliţi şi lustruiţi, cei de aici erau făuriţi din piatră brută. Dinspre tavanul boltit, susţinut de grinzi de lemn, răsuna ecoul murmurelor şi sporovăielilor mulţimii, prea condensat ca să poată fi identificate cuvintele în sine.

Cei aflaţi în sală tăcură în momentul în care Jesiba intră, cu paşi ţanţoşi, pe sub arcada naturală. Ithan se afla la un pas în spatele ei, ţinând în mâini faimoasa puşcă, mai uşoară decât se aşteptase el. Cu toate astea, nu ţinuse niciodată în mână ceva mai electrizant.

Mulţimea se dădu deoparte, lăsând-o pe Jesiba să treacă. Aceasta privi drept înainte în timp ce merse spre centrul încăperii, cu trena veşmântului de un albastru-închis târându-se în urma ei şi bătând cu tocurile un ritm puternic, hotărât. Dacă vreun ins din mulţime fusese cumva şocat de noua ei coafură şi de lipsa machiajului, nimeni nu îndrăzni să spună ceva. Sau să o privească prea stăruitor.

însă Ithan se uită drept înainte, la ceea ce – la cine – se afla în centrul încăperii. Preţ de o clipă, inima i se opri în piept.

Astronomul îşi ridică degetul noduros şi arătă spre el.

- Eşti ca şi mort, hoţule, mârâi bătrânul.

Tharion ştia că scăpase ca prin urechile acului. Ştia că sosirea lui Bryce îl scutise de a fi trimis

de Regina Oceanului înapoi la Lunathion.

La naiba, se pusese o recompensă pe capul lui!

Dar să fie obligat să rămână pe navă... oare era mai bine decât să fie ţinut captiv de Regina Râului sau de Regina Viperă? Obligat să rămână aici ca *oaspete*, pretinsese Regina Oceanului. Dar el ştia ce voise ea să spună, de fapt.

- Avallen mi s-a părut mereu un loc înfiorător, murmură Flynn în timp ce se înghesuiau cu toţii la masa din cantina ce deservea nivelul de pe vas în care se aflau camerele lor.

Se apucaseră să discute despre faptul că în ziua următoare aveau să ajungă pe insula învăluită în ceaţă.

La ora aceea de seară, toate mesele erau pline ochi de inşi veniţi să cineze, care conversau şi râdeau atât de tare, încât Tharion abia dacă îşi auzea tovarăşii.

- Dar Morven e îngrozitor, continuă Flynn. îl ştiu de mic copil şi chiar e un şarpe, la naiba! El şi Gemenii Ucigaşi.

- Gemenii Ucigaşi? întrebă Athalar pe un ton în care se amestecau panica şi amuzamentul.

El şedea lângă Bryce, ţinându-şi braţul pe după mijlocul ei şi jucându-se, absent, cu vârfurile şuviţelor părului ei. Tharion ştia că, şi dacă ar fi avut mai mult loc la masă, cei doi tot ar fi stat foarte aproape unul de celălalt.

- O poreclă pe care le-am dat-o verilor mei îndepărtaţi..., spuse Ruhn, mestecând un dumicat de pâine, ...după ce au încercat de mai multe ori, împreună cu Cormac, să ne ucidă în Peştera Prinţilor.

Rostind numele lui Cormac, în ochii lui apăru o licărire de regret.

Tharion îşi alungă din gând imaginea ultimelor clipe ale lui Cormac, nedorind să îşi aducă aminte cum fugise în timp ce Cormac se nimicise singur. Apucă furculiţa atât de strâns, încât încheieturile degetelor i se albiră.

- Gemenii Ucigaşi pot să îţi citească gândurile... fie că vrei sau nu, spuse Ruhn, îndreptându-şi spre Bryce bucata de pâine pe jumătate mâncată. Nu cer permisiunea, aşa cum a făcut individul ăla de la Curtea Nocturnă.

Bryce facu o grimasă.

- Ne putem apăra împotriva abilităţilor lor?

- Da, răspunse Ruhn, dar trebuie să fii mereu vigilent, chiar şi atunci când nu îi vezi în preajma ta. Şi i se supun necondiţionat lui Morven.

Bryce îşi privi unghiile.

- Ce-mi plac bătăuşii ăştia de modă veche!

Tharion zâmbi, slăbind strânsoarea în care ţinea
furculiţa.

însă Ruhn clătină din cap.

- Nu sunt bătăuşi obişnuiţi, iar Morven nu e un ticălos obişnuit. în timpul Calvarului...

- Ştiu, spuse Bryce, luând nişte orez cultivat întruna dintre numeroasele grădini hidroponice de pe navă. E unchiul nostru mare şi rău. L-ai călcat pe nervi, el te-a trimis în Peştera Prinţilor ca să te pedepsească, iar tu i-ai arătat de ce erai în stare...

- E tatăl lui Cormac, spuse Declan pe un ton precaut. Nu uitaţi că tocmai a pierdut un fiu şi un moştenitor.

Tharion îşi privi farfuria plină cu orez şi cu peşte, constatând că pofta de mâncare îi dispăruse precum spuma mării pe nisip.

- L-a renegat degrabă, spuse Lidia Cervos din capătul îndepărtat al mesei.

Tharion mai că nu dăduse pe spate, şocat, atunci când ea se aşezase la masa lor. Dar... unde altundeva să stea în sala plină ochi?

Observase că Ruhn stătea la celălalt capăt al mesei.

Lidia adăugă:

- Daţi-mi voie să vă avertizez şi eu: Regele Morven încuviinţează doar lucrurile care sunt în avantajul lui. Dacă vreţi să îl convingeţi să nu vă dea numaidecât pe mâna Asterilor, trebuie să ticluiţi povestea potrivită.

- Plănuisem să merg drept la arhive, spuse Bryce. Nu e nevoie de o vizită la rege.

- Ceaţa îl informează despre toate cele, o preveni Ruhn. Morven va şti că am sosit pe insulă şi se va înfuria dacă nu... îi aduci salutul

tău.

- Aşadar, ne vom purta politicos cu el, conchise Athalar, dând pe gât apa din pahar.

Ceilalţi meseni, uimiţi, îngroziţi şi curioşi, se tot uitau spre masa lor. Iar ei se prefăceau cu toţii că nu observau.

- Şi, adăugă Ruhn, înfiorându-se, femeilor nu li se permite să intre în incinta în care se păstrează arhivele.

Tharion îşi dădu ochii peste cap.

- Ei, nu mai spune..., bombăni el.

- Da, da, adeveri Bryce, dând din mână, Regele Toamnei *a ţinut morţiş* să îmi pomenească despre regulile care interzic accesul femeilor. Dar, din păcate pentru Morven, am de gând să intru.

Hunt o îmboldi cu aripa lui gri.

- Presupun că ai pus la cale un plan pe care ni-l vei dezvălui în cel mai prost moment cu putinţă.

- Cred că vrei să spui că *în cel mai grozav* moment cu putinţă! îl corectă Bryce, iar Tharion zâmbi din nou fără să vrea.

- Bagă de seamă că, de fapt, nu mi-a răspuns, îi şopti Hunt lui Baxian.

Acesta murmură, chicotind:

- Aşa era şi Danika.

Tharion văzu dorul şi tristeţea de pe chipul Copoiului. Un bărbat care îşi pierduse perechea. Se zvonea că aşa ceva era mai rău decât să îţi pierzi sufletul. Tharion nu putea să îşi dea seama dacă îi părea rău de el pentru pierderea suferită, sau dacă îl invidia fiindcă fusese suficient de norocos încât să îşi găsească perechea. Se întrebă ce ar fi preferat Baxian: să nu o cunoască deloc pe Danika, sau să o piardă la un moment dat, perspectiva secolelor pe care ar fi putut să le petreacă împreună fiind curmată în chip brutal.

Bryce se întinse peste masă şi îl strânse de mână pe Copoi, faţa ei având o expresie în care se îmbinau dragostea şi durerea. Tharion îşi întoarse privirea de la expresia identică pe care o afişă Baxian în timp ce, la rândul lui, îi strânse mâna lui Bryce. Da, cei doi tocmai împărţeau un moment strict privat, intim, de doliu.

După o clipă de tăcere în care Baxian şi Bryce

se gândiră, plini de jale, la lupoaica pe care o iubiseră amândoi, Flynn luă cuvântul:

- Avallen e un loc vechi şi malefic. La naiba, trebuie să ne mişcăm repede, ca să ieşim de acolo într-un timp cât mai scurt!

Bryce dădu drumul mâinii lui Baxian.

- Cercetarea durează, spuse ea pe un ton afectat, imitând la perfecţie o învăţătoare, dar apoi adăugă rapid, pe tonul ei normal: în plus, vreau să vizitez Peştera Prinţilor.

Tharion auzise doar legende despre celebrele peşteri şi nici una dintre ele nu era de bine.

Ruhn rămase cu gura căscată.

- Şi crezi că poţi să faci asta fără ca măcar să îl saluţi pe Morven? se minună el. Accesul femeilor e interzis şi acolo!

Bryce îşi încrucişă braţele şi se lăsă peste Athalar.

- Bine, bine, poate că trecem pe la el ca să bem un ceai!

Dar fratele ei nici nu voia să audă de aşa ceva.

- Peştera Prinţilor... De ce? Ce legătură are asta cu portalul spre nicăieri?

Bryce ridică din umeri şi începu din nou să mănânce.

- în Peştera Prinţilor a fost ţinută mereu Sabia Stelară. Cred că s-ar putea să găsim ceva informaţii acolo.

- Din nou... nu e tocmai un răspuns, îi şopti Hunt lui Baxian.

Tharion îşi înăbuşi zâmbetul amuzat, mai ales că Bryce se încruntă la perechea ei. Athalar o sărută pe frunte, acel banal gest drăgăstos făcându-l pe Baxian să îşi întoarcă privirea de la cei doi.

Tharion îşi dori să îi fi putut oferi ceva Copoiului, să îl aline cumva. Dar zeii ştiau că tritonul nu era

genul care să fie în stare să ofere sfaturi despre dragoste, ci, pesemne, doar despre pierderi... învăţase să trăiască cu golul pe care îl simţea în suflet de când fusese ucisă

Lesia, dar se îndoia că Baxian ar fi vrut să audă cum cineva încerca să traseze o paralelă între a pierde o soră şi a-ţi pierde perechea.

- **Nu ar trebui să rămânem în Avallen nici măcar o clipă în plus faţă de cât e nevoie! insistă Flynn, atrăgându-i din nou atenţia lui Tharion. Credeţi-mă că, de fiecare dată când am fost pe insulă, magia mea a fost... nefericită, mărturisi el şi, ca şi când ar fi vrut să îi întărească spusele, o mlădiţă delicată i se înfăşură pe după mână, printre degete. Da, ori de câte ori mă aflu acolo, se usucă şi moare!**

Aşa făcu şi mlădiţa cea magică: se veşteji şi se prefăcu în praf, care căzu peste farfuria lui cu peşte şi orez pe jumătate mâncate. Flynn mai luă, oricum, o îmbucătură din ele.

- **Mereu uit că posezi magie, dar nu o să mai glumesc pe seama faptului că nu poţi să ţi-o manifeşti în Avallen, spuse Bryce.**

- **Mersi, bombăni Flynn, vârându-şi încă o îmbucătură de mâncare în gură.**
- **După ce ajungem pe insulă, ar trebui să ne despărţim, spuse Declan, plimbându-şi mâncarea de colo-colo în farfurie. O parte dintre noi pot să meargă la arhive, iar ceilalţi, în Peştera Prinţilor. Vom căuta cu toţii informaţii suplimentare despre Sabia Stelară şi despre legătura ei cu pumnalul.**

Tharion aruncă o privire la marea fereastră de pe peretele îndepărtat al cantinei, ce dădea spre oceanul negru, copleşitor, şi spuse:

- **Iar eu voi fi aici, rugându-mă lui Ogenas să găsiţi ceva util despre cum îi putem distruge pe Asteri cu armele acelea.**

Ogenas – Păstrătoarea de Mistere. Ea era zeiţa potrivită dacă voiai să ceri cunoaştere.

- **Arhive! spuseră în cor Ruhn, Flynn şi Declan, ridicând mâinile.**

Bryce se încruntă la ei.

- **Neghiobilor! Mă bazam pe faptul că mă veţi îndruma, fiindcă voi aţi mai fost acolo, spuse ea, iar apoi se întoarse spre Athalar şi Baxian şi adăugă, oftând: Se pare că vom explora nişte peşteri.**
- **Să ştiţi că, în timpul Calvarului, ne-a luat ceva vreme să ajungem la mormântul lui Pelias şi la Sabia Stelară, spuse Ruhn. Dar asta s-a întâmplat şi din cauză că eram urmăriţi şi vânaţi de strigoi, de Cormac şi de Gemenii Ucigaşi. Aşa că s-ar putea să existe o rută mai directă, deşi peste tot e ceaţă, iar aceasta încearcă să te inducă în eroare la fiecare pas.**
- **Grozav! exclamă Bryce.**

Tharion observă că ochii parcă i se luminară, ca şi când cuvintele fratelui ei ar fi aprins scânteia unei revelaţii.

- **De asemenea, există basoreliefuri peste tot în peşteri, inclusiv în cavou, adăugă Ruhn. S-ar putea să vă ia ceva vreme până când daţi de vreun indiciu semnificativ. Luaţi-vă provizii pentru câteva zile!**
- **Am reţinut, spuse**

Athalar cu voce sumbră.

- Fantastic, mormăi Baxian, de lângă el.

Dându-şi seama de însemnătatea cuvintelor pe care le rostise cu câteva clipe înainte, Tharion simţi cum i se strângea inima. El *avea să fie* acolo, pe navă, în timp ce ei plecau la mari depărtări. în ziua următoare, se despărţeau. Da, urma să rămână fără fiinţele acestea pe care Urd le adusese în viaţa lui şi pe care nu le merita...

- Vin cu voi! spuse Lidia. în Avallen.

Fusese atât de tăcută până atunci, încât Tharion uitase că ea şedea în celălalt capăt al mesei.

Atunci când vorbi Căprioara, Ruhn nici măcar nu o privi, însă Tharion observă că nici ea nu se uita la el, intenţionat. Doar la Bryce.

- De ce? întrebă aceasta din urmă. Tu... Copiii tăi sunt pe navă!

Lidia se crispă întrucâtva.

- Regina Oceanului mi-a spus limpede că dacă nu îmi reiau îndatoririle ca agenta Lumina Zilei, protecţia pe care le-a oferit-o până acum... va înceta, se confesă ea, iar toţi ceilalţi îi aruncară priviri surprinse. Ştiţi, Asterii au creat o versiune nouă, mai rea, de armuri mecanice,

care depăşesc hibrizii de acum câteva săptămâni. Cele noi nu mai necesită piloţi care să le opereze, ci doar tehnicieni plasaţi într-o sală aflată la distanţă. Rigelus a poruncit ca armurile să fie aşezate pe vârful Muntelui Hermon, adăugă, aruncându-i o ocheadă lui Hunt, care rămăsese împietrit de uluire la auzul unei astfel de veşti. Regina Oceanului vrea să aflu cum putem să le oprim, dar mă tem că nu pot să găsesc mai multe informaţii decât au raportat deja toate canalele de ştiri. Armurile au fost deja construite şi sunt gata să fie puse în funcţiune. Nu putem să facem nimic ca să împiedicăm asta.

- Avallen se află în direcţia opusă faţă de Oraşul Etern, mârâi Hunt. Te-am duce prea departe spre nord.

Lidia clătină din cap.

- E inutil să îmi petrec timpul căutând o modalitate de a opri armurile mecanice – o soluţie care, cel mai probabil, nici nu există. Am convins-o pe Regina Oceanului că i-ar fi mai de folos ca eu să vă însoţesc la Avallen şi aflu ce anume veţi descoperi acolo.

- Deci, spuse Bryce, te-ai oferit să... ce anume? Să ne spionezi pentru Regina Oceanului? Şi ne spui asta?

Lidia dădu uşor din cap, adeverind.

- Ai făcut-o să se agite, Bryce Quinlan, iar asta nu e bine! Dar întrucât am... legături cu grupul vostru, a înţeles de ce ar fi avantajos să mă trimită.

în cele din urmă, îi aruncă o privire lui Ruhn, dar Prinţul Feelor continuă să o ignore.

- Chiar crezi că nu se poate face nimic în privinţa noilor armuri? întrebă Bryce. Par a fi periculoase!

Lidia îşi păstră o mină solemnă.

- Distrugerea lor ar presupune mobilizarea unor soldaţi care să mărşăluiască spre Oraşul Etern. Forţe de care nu dispunem. Aşa că, cel puţin pentru o perioadă, vă voi însoţi, în aşteptarea momentului în care să ne dăm seama cum anume putem să punem capăt tuturor acestor nenorociri.

O tăcere plină de uluire se lăsă printre cei aşezaţi la masă. Lui Tharion i se tăie răsuflarea

la gândul implicaţiilor pe care le aveau spusele Lidiei.

- O, ce grozav! bombăni Flynn, remarca lui făcând-o pe Lidia să îi arunce o privire tăioasă. Eşti în echipa Arhive sau în echipa Peşteri?

- Asta rămâne de văzut, răspunse ea pe un ton calm. Aşa cum rămâne de văzut dacă îl veţi putea convinge pe Morven ca măcar să vă permită să intraţi în oricare dintre ele. *Mai ales* dacă femeile au interdicţie.

- îl vom convinge! exclamă Bryce, zâmbind în felul acela dezarmant al ei, iar Tharion observă privirea suspicioasă pe care i-o aruncă Hunt.

Tritonul avea să îşi bată capul cu asta mai încolo. Prietenii lui plecau, iar el rămânea pe navă, sub controlul Reginei Oceanului. Nu avea importanţă dacă Bryce îl revendica drept supus al ei sau ce-o fi fost... Nu puteai să i te împotriveşti suveranei mărilor.

Nu l-ar fi surprins dacă, plecându-şi privirea, şi-ar fi văzut pieptul golindu-i-se.

însă prietenii lui continuară să vorbească, iar el încercă să savureze momentul: camaraderia dintre ei, tonurile şi ritmurile vocilor lor.

Despărţirea se apropia. Probabil că nu avea să îi mai revadă în veci.

- Nava asta e doar o versiune enormă a inelului Astronomului, şopti Sasa, plutind deasupra mesei

de consiliu făurite din sticlă. Malanei i-a displăcut de când am urcat la bord.

într-adevăr, cea de a treia silfa nu se zărea nicăieri.

- **Se simte bine? întrebă Bryce.**

- **Se va simţi bine după ce vom părăsi nava, răspunse Rithi, admirându-şi reflexia în**

suprafaţa de sticlă a mesei, dar apoi îşi ridică dintr-odată privirea spre chipul lui Bryce şi adăugă: După ce vom fi iarăşi în aer liber.

- **Despre asta am venit să vorbim cu voi, spuse Lidia, privind când la o soră, când la cealaltă, din locul ei situat de cealaltă parte a mesei. Despre ce veţi face în continuare, adăugă ea.**

Bryce fusese surprinsă şi uşor tulburară atunci când, după cină, Lidia o trăsese într-o parte şi îi explicase planul ei. Bryce avea o legătură strânsă cu comunitatea silfelor, iar Lidia avea nevoie ca tripletele să fie trimise într-o misiune esenţială. Căprioara insistase că ar fi fost mai bine dacă rugămintea respectivă venea din partea cuiva în care ele aveau încredere.

Silfele se priviră una pe cealaltă.

- **Plănuiserăm să ne alăturăm vouă în Avallen, spuse Sasa, ridicându-şi bărbia. Asta, dacă nu cumva**

aţi prefera să nu aveţi trei silfe...

- **Ar fi o onoare si o bucurie să am trei silfe alături de mine! exclamă Bryce, sperând ca tonul ei sincer să le arate că vorbea serios, că o durea inima încă de când Lidia o trăsese deoparte mai devreme, fiindcă amintirea chipului frumos al lui Lehabah îi strălucea cu putere în minte. Şi, sinceră să fiu, aţi fi foarte utile, declară ea, gândindu-se că, în bezna din Peştera Prinţilor, chiar şi având lumina stelară, trei flăcări în plus ar fi fost *foarte* utile. Dar..., adăugă apoi, cântărindu-şi cu grijă cuvintele.**

Lidia o scuti de efort.

- **Irithys e liberă!**

Silfele icniră, căpătând o nuanţă de portocaliu vibrant.

- Liberă? întrebă Rithi în şoaptă.
- A evadat, se corectă Lidia. Am ajutat-o să iasă din palatul Asterilor în schimbul ajutorului pe care mi l-a dat ca să îi salvez pe prietenii noştri din temniţă.
- Unde e acum? întrebă Sasa, iar flacăra i se înfierbântă până când căpătă o nuanţă alburie.
- De aceea am venit să vorbim cu voi, o lămuri Bryce. Nu ştim exact unde e.

- Ne-aţi... pierdut regina? întrebă Sasa cu voce scăzută.

- Atunci când ne-am despărţit, adăugă Lidia iute, în timp ce Rithi şi Sasa începură să capete o nuanţă furioasă, de alb incandescent, i-am cerut lui Irithys să caute o fortăreaţă a neamului vostru. Mi s-a părut că... a ezitat. Cred că s-ar putea să îşi facă griji în privinţa felului în care va fi primită.

Silfele se mulţumiră să o privească lung, zbârlindu-se, nervoase.

- Deci, interveni Bryce, ne întrebam dacă aţi vrea să plecaţi în căutarea ei. Să vă asiguraţi că e... în siguranţă. Şi să îi oferiţi tovărăşia voastră.

- Regina noastră nu vrea să îşi vadă poporul? întrebă Rithi pe un ton periculos de jos, continuând să ardă cu o flacără albă,care îi mărturisea indignarea.

- Irithys, răspunse Lidia pe un ton calm, şi-a petrecut cea mai marepartea existenţei închisă într-un glob de cristal.Probabil că voi puteţi să înţelegeţi mai bine decât oricine altcineva de pe Midgard că... nu e uşor să fii brusc eliberat, să te trezeşti singur pe lume. Aşa că vă cer..., adăugă ea, dar apoi o privi pe Bryce şi se corectă: Vă *cerem* să o găsiţi. Să îi oferiţi tovărăşie şi îndrumare, dar şi...

- Să ne ajutaţi, încheie Bryce. Avem nevoie ca voi trei să susţineţi Midgardul, să o faceţi pe Irithys să înţeleagă pentru ce anume luptăm. Şi, poate, să o convingeţi să ne ajute din nou în lupta împotriva Asterilor. La momentul potrivit.

Silfele le priviră pe Bryce şi pe Lidia preţ de o clipă îndelungată.

Sasa întrebă:

- Pentru o astfel de misiune, v-aţi încrede în Inferiori şi în sclavi?

- în privinţa unei sarcini atât de importante, nu am avea încredere în nimeni altcineva, răspunse Lidia.

Pe Midgard nu existau prea mulţi Vaniri care ar fi spus asta... chiar crezând în ceea ce afirmau. Bryce simţi cum o păştea pericolul de a

începe să o placă pe Căprioară.

însă Rithi întrebă:

- Doar nu credeţi că nişte silfe ar conta în lupta dusă împotriva Asterilor?! Strămoşii noştri nu au reuşit să o facă pe vremea când s-au luptat cu cei Căzuţi... şi atunci ne-am confruntat doar cu malakimii!

- Lehabah a contat în lupta împotriva lui Micah, spuse Bryce, cu gâtlejul cumplit de încordat. O silfa a luptat cu un Arhanghel şi i-a tăbăcit dosul! Prezenţa ei mi-a dat timpul necesar ca să îl ucid. Ca să ucid un Arhanghel.

Silfele făcură ochii mari.

- L-ai *ucis* pe Micah? întrebă Rithi în şoaptă.

Lidia nu păru surprinsă. Fiind Căprioara, probabil că auzise despre tărăşenia asta imediat după ce se întâmplase.

- Cu ajutorul lui Lehabah, răspunse Bryce. *Datorită* ajutorului lui Lehabah, adăugă ea, înghiţind în sec ca să alunge durerea pe care o simţea în gâtlej. Deci, da, cred că silfele pot să conteze şi că vor conta în lupta împotriva Asterilor!

Surorile se priviră, de parcă ar fi putut să vorbească telepatic, ca Ruhn.

Apoi Sasa o privi în ochi pe Bryce şi spuse, fără urmă de teamă:

- O vom găsi pe Irithys! Iar atunci când va sosi momentul, vom lupta împreună cu ea împotriva Asterilor.

Cele trei silfe începură să ardă cu o flacără de un albastru viu.

- A mers bine, spuse Bryce câteva minute mai târziu, în timp ce ea şi Lidia străbăteau coridorul, întorcându-se spre camerele lor. Mă bucur că m-ai pus să vorbesc cu ele.

Căprioara rămase tăcută, privind drept în faţă.

- Te simţi bine? îndrăzni să întrebe Bryce.

Căprioara cinase la masa lor, dar rămăsese tăcută în cea mai mare parte a timpului. Şi cu siguranţă că nu se uitase nici măcar o dată la Ruhn. Şi nici el nu o băgase în seamă.

- Sunt în regulă, răspunse Lidia, iar Bryce ştiu că era o minciună.

Nu îşi mai spuseră nimic tot restul drumului, oprindu-se doar după ce ajunseră în dreptul cabinelor care le fuseseră repartizate. Hunt deja o aştepta pe Bryce într-a lor. Dar înainte ca Lidia să apuce să intre în cabina ei, Bryce spuse:

- Mulţumesc.

Lidia se opri şi se întoarse spre ea.

- Pentru ce anume?

- Pentru că mi-ai salvat perechea. Şi fratele. Şi pe cel care a fost perechea prietenei mele celei mai bune. Ştii tu, trei dintre cei mai importanţi oameni din viaţa mea, explică ea, zâmbind şovăielnic.

Lidia înclină din cap într-o manieră regală, plină de eleganţă.

- Măcar atât puteam să fac şi eu, răspunse ea.

Apoi se întoarse ca să îşi deschidă uşa.

- Hei! exclamă Bryce.

Lidia se opri din nou. Bryce dădu din bărbie spre Căprioară şi spre cabina din spatele ei, unde avea să stea singură.

- **Stiu că nu ne cunoaştem, dar dacă ai nevoie să vorbeşti cu cineva... Cu cineva care nu e Ruhn...,**

spuse ea, după care ridică din umeri şi adăugă: Sunt la o usă distantă.

Pe toţi zeii, cât de prostesc sunaseră vorbele ei!

însă Lidia surâse, iar în ochi i se citi ceva ce aducea a surpriză.

- **Mulţumesc, răspunse ea, iar apoi intră în cabină ei, închizând usa încetişor.**

Peste zi, Hunt numărase, practic, minutele rămase până când avea să o prindă pe Bryce singură în camera lor şi apoi să o dezbrace. Dar acum, când stăteau amândoi întinşi în patul de cuşetă mult prea îngust, cu luminile stinse, singurul sunet din încăpere fiind respiraţiile lor... nu ştia de unde să înceapă.

Nu le era de ajutor nici conversaţia aceea de doi bani pe care o purtaseră mai devreme. El îi spusese adevărul, iar ea nu voise să îl audă, neputând să îl accepte.

Dar *era* vina lui: dintre ei toţi, el ar fi trebuit să se fi învăţat minte şi să nu îi mai conducă pe ei toţi, din nou, pe drumul acela. Nu înţelegea cum de Bryce nu îşi dădea seama de asta.

- **Pot să fiu sinceră într-o privinţă? întrebă ea din întunericul care îi învăluia, iar apoi nu aşteptă ca el să răspundă, ci spuse: în afară de faptul că am de gând să îl**

momesc pe Morven cu notiţele Regelui Toamnei, nu am alt plan solid în ceea ce îl priveşte. Şi nu am unul de rezervă în caz că pe Morven nu îl interesează acele notite.

Alungându-şi din minte gândurile despre cearta lor de mai devreme, Hunt spuse:

- O, ştiu asta! Nu ţi-ai dat nici pe departe atâtea ifose câte obişnuieşti să îti dai ori de câte ori ai un plan genial secret!

Bryce îl plesni peste umăr.

- Vorbesc serios! în afară de notiţele Regelui Toamnei, singurul lucru pe care pot să i-l mai ofer lui Morven e potenţialul meu de reproducere. Şi întrucât suntem căsătoriţi...

- îmi ceri să divorţăm?!

Bryce chicoti.

- Nu. încerc să spun că nu valorez nimic pentru dobitocii ăştia. Din moment ce uterul meu e... luat.

- Hmmm..., sexy, mormăi el, muşcând-o uşor de ureche. Mi-a fost dor de tine.

Puteau să dezbată mai târziu aspectele mai dificile ale conflictului lor. Sau a doua zi.

Sau niciodată.

Hunt îşi trecu mâna peste şoldul ei şi peste coapsă. Mădularul îi tresări în clipa în care degetele lui simţiră moliciunea pielii ei, iar nările îi adulmecară mirosul dulceag de liliac şi de nucşoară.

- **Oricât de mult aş vrea să ţi-o trag până când uiţi de tine, Athalar, spuse ea, iar Hunt râse cu buzele lipite de părul ei, am putea doar... să ne ţinem în braţe în noaptea asta?**

- **Bineînţeles, răspunse el, cu inima tresărindu-i, iar apoi o strânse mai tare în braţe, fiind nespus de fericit să îi simtă mirosul în nări şi, lipit de al lui, trupul acela atât de îmbietor, daruri pe care socotea că nu le merita. Te iubesc, adăugă el.**

Bryce se împinse în el, cuprinzându-l cu braţul pe după mijloc.

- **Şi eu te iubesc, îi şopti, la rândul ei. Echipa Peşteri până la capăt.**

Hunt pufni în râs.

- **Haide să ne facem nişte tricouri cu sloganul ăsta!**

- **Nu mă ispiti! Dacă Avallenul nu ar fi fost o insulă izolată, fără interweb, le-aş fi comandat deja, ca să ajungă la castelul lui Morven în timp util.**

Hunt rânji şi, preţ de o clipă

preţioasă, îi dispăru greutatea pe care o simţea în piept.

- Chiar nu au interweb? întrebă el.

- Nu. Ceaţa blochează totul. Legenda spune că nici măcar Asterii nu o pot străpunge, răspunse ea, scoţând un sunet sinistru, ca de fantomă, şi dând din degete, după care se opri, dusă pe gânduri, pentru ca apoi să adauge: Vesperus a spus ceva despre nişte aşa-numite *locuri subţiri* – învăluite în ceaţă. închisoarea din lumea de baştină a Feelor era un astfel de loc. Şi mi se pare o coincidenţă prea mare ca străvechile Fee Născute din Stele să clădească o fortăreaţă *tot* într-un loc învăluit într-o ceaţă prin care inamicii să nu poată pătrunde.

Hunt ridică din sprâncene.

- Cum de poate ceaţa să acţioneze ca un zid împotriva Asterilor?

- O întrebare mai bună ar fi de ce Asterii au lăsat- o în pace atâta vreme dacă *e* în stare, într-adevăr, să îi ţină la distanţă.

Hunt o sărută pe frunte.

- Bănuiesc că vei găsi răspunsurile la întrebările tale în cel mai dramatic mod posibil.

Bryce se cuibări mai aproape, iar el o ţinu strâns în braţe.

- Mă cunoşti bine, Athalar.

Ithan nu îndrăzni să îndrepte spre Astronom Puşca Nimicitoare de Zei. Dar rămase pe poziţii, pregătit să o facă, în timp ce Jesiba întrebă:

- Despre ce e vorba?

Peste mulţimea de draki, vampe, daemonaki şi mulţi alţii pe care Ithan nu reuşea să îi identifice, se aşternu o tăcere mormântală. Veniseră cu toţii acolo ca să fie martorii unei pedepse. Lui Ithan i se uscă gura.

Ochii gri ca ardezia ai Astronomului ardeau de ură.

- Lupul a furat ceva ce îmi aparţine!

Jesiba ridică din umeri.

- Am rezolvat problema cu silfele şi cu dragonul.

- Nu încerca să te joci cu mine, Jesiba! se răsti Astronomul. Ştim amândoi că lupul ăsta a luat mai mult decât copiliţele alea de foc!

Ea îi aruncă lui Ithan o privire de parcă i-ar fi spus că, redus la starea de căţeluş, era pe cont propriu de acum înainte.

Ithan se duse la ei. îşi simţea mâinile transpirându-i pe puşca de metal şi de lemn neted.

- Un acvariu nu e un loc potrivit pentru un lup!

Sau pentru oricine, la o adică! îşi spuse el în minte.

- în plus, ea nici nu îţi aparţinea! adăugă, pe un ton categoric. Şi nici nu avea însemnul de sclavă!

- Tatăl ei mi-a vândut-o. A fost un transfer neoficial de proprietate.

- Era copilă şi nu aveai nici un drept...

Ithan o ucisese. Nu avea nici un drept să vorbească despre ea de parcă *el* nu ar fi fost la fel de rău ca bărbatul din faţa lui...

- Eşti un *hoţ,* lupule, şi cer să fiu plătit! Cer să îmi fie înapoiată!

Dintr-odată, Ithan simţi că îi era imposibil să mai rostească vreun cuvânt. Nu mai putea să vorbească.

însă o voce de femeie, încântătoare şi cadenţată, se auzi din spatele mulţimii:

- Moştenitoarea Fendyr nu va mai fi niciodată a ta, Astronomule!

Mulţimea şuieră şi se dădu deoparte. Regina Hypaxia Enador intră în sală, cu veşmintele plutindu-i în urma ei, suflate de un vânt fantomatic.

Cu coada ochiului, Ithan o văzu pe Jesiba zâmbind larg.

- Hypaxia! spuse farmazoana. Chiar necromantul pe care îl căutam!

CAPITOLUL 45

Faptul că Jesiba reuşi să alunge mulţimea fără să scoată un cuvânt, era o dovadă a fermităţii cu care conducea

locul acela, Casa aceea.

Ithan nu ştia dacă să se uite la Hypaxia ori la Astronom, sau dacă să le evite privirile.

Astronomul aşteptă să plece mulţimea, iar apoi îi spuse reginei vrăjitoare:

- **Dacă ştii unde se află lupoaica şi ascunzi informaţia cu pricina, atunci, potrivit legii, eşti...**
- **Nu se mai aplică nici o lege aici, interveni Hypaxia, întrucât moştenitoarea Fendyr nu era o sclavă legală. Aşa cum ai spus tu.**

Zeilor mari! Ithan si-ar fi dorit să aibă măcar o frântură din calmul ei, din inteligenţa aceea senină. Hypaxia continuă:

- **Asa că Ithan Holstrom nu avea ce să fure. Doar i-a permis unui civitas liber, adică unui cetăţean cu drepturi depline, să aleagă dacă voia să rămână într- un afurisit de acvariu... sau să plece.**

După care el o ucisese.

Jesiba îi aruncă lui Ithan o privire de avertizare, transmiţându-i mental să nu care cumva să sufle o vorbă despre asta, iar el îi răspunse printr-o ocheadă ce afirma că nu era nici pe departe atât de prost.

Jesiba privi cu subînţeles la tricoul lui cu inscripţia *CCU SUNBALL.*

Ithan îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse spre regina vrăjitoare, care stătea faţă în faţă cu Astronomul.

- **Lupoaica aceea m-a costat sume colosale în aur. Pierderea unui mistic...**
- **îţi voi plăti, spuse Ithan cu voce răguşită.**

înainte să moară, părinţii lui făcuseră câteva investiţii înţelepte. Avea atât de mulţi bani, încât nu ştia ce să facă, la drept vorbind, cu ei.

- **Cer zece milioane de mărci de aur!**

Ithan izbucni într-un acces de tuse. Era el înstărit, dar o

astfel de sumă...

- Consider-o plătită, declară Jesiba pe un ton calm.

Ithan se întoarse brusc spre ea, dar farmazoana spuse, aruncându-i un zâmbet afabil Astronomului:

- Adaug-o la nota mea de plată lunară.

Astronomul se încruntă la ea, apoi la Ithan şi, în
cele din urmă, la Hypaxia, care îl privea cu un dispreţ glacial. Dar nu făcu decât să scuipe pe duşumea, după care ieşi cu paşi apăsaţi, fluturându- şi părul lung şi aţos.

în tăcerea care se aşternu, Jesiba se întoarse spre Hypaxia şi spuse:

- Te-am sunat cu câteva zile în urmă si ti-am cerut să vii *imediat.* Nu-ti funcţionează mătura?

Ithan se întoarse spre Jesiba.

- *Eae* necromantul la care te gândeai?

Sincer să fie, nu ştia de ce nu se gândise chiar el la asta. Tocmai colaborase cu ea, fir-ar să fie, atunci când încercaseră să îl invoce pe Connor în timpul echinocţiului de toamnă. Poate că renunţase la idee pentru că invocaţia *nu* funcţionase şi se aleseseră, în schimb, cu Regele

din Adâncuri, dar...

- **Tatăl Hypaxiei a fost cel mai bun necromant pe care l-am cunoscut vreodată, spuse Jesiba, încrucisându-si braţele. Fiica lui are acelaşi dar ca si el. Holstrom, dacă e să îi încredinţezi cuiva sarcina ta, ea e aceea!**

Hypaxia ridică din sprâncene, uşor surprinsă, de parcă nu era obişnuită să fie lăudată, dar îi spuse Jesibei:

- **Ar trebui să vorbim în biroul tău.**
- **De ce?**

Regina vrăjitoare păru să se gândească dacă să răspundă sau nu, dar, în cele din urmă, spuse:

- **Vrei să ştii de ce am întârziat câteva zile? Lucrul de care mă temeam în toamnă s-a adeverit: Morganthia Dragas şi sabatul ei au pus la cale o lovitură în numele a ceea ce consideră ele a fi conservarea obiceiurilor vechi ale neamului** vrăjitoarelor. Nu mai sunt Regina Vrăjitoarelor din Valbara, spuse ea, ducându-şi mâna la piept, spre broşa ce o întruchipa pe Cthona, care acum era ruptă în două, şi adăugând: Ca să scap de călăii Morganthiei, am jurat credinţă Casei Focului şi a Umbrei.

Lidia îl lăsase pe Renki să hotărască unde anume aveau să se întâlnească în dimineaţa aceea, iar tritonul alesese un loc neutru, privat. *Relaxant*, după cum îl descrisese el.

Lidia îşi dori să fi fost şi ea *relaxată* atunci când se aşează pe canapeaua din silenţioasa zonă de recreere pentru elevi – directoarea Kagani interzisese accesul acolo timp de o oră – şi îşi privi fiii. Aceştia stăteau pe canapeaua de vizavi, care era pătată şi boţită, lucru de aşteptat într-un spaţiu destinat odihnei elevilor.

Cu o noapte în urmă, Davit muncise până târziu, aşa că venise doar Renki. Tritonul şedea în faţa unui stand de băuturi, în cealaltă parte a încăperii, ca să le ofere spaţiu Lidiei şi băieţilor. însă intimitatea era iluzorie.

Lidia îşi dorea să fi rămas împreună cu prietenii
ei.

Erau şanse mari ca Morven să nu le îngăduie să plece vii din Avallen. Ea avusese nevoie să îşi vadă fiii o ultimă dată înainte să plece, dar asta nu însemna că situaţia era una comodă.

Ace stătea rezemat de pernele canapelei, cu braţele încrucişate, uitându-se la televizorul de deasupra mesei de foosball, la care erau difuzate rezumate ale meciurilor de sunball. însă Brann o privea deschis, cu privirea luminată de isteţimea şi de firea lui combativă. Chiar că era un războinic. La un moment dat, o întrebă fără nici un preambul:

- De ce ai vrut să te întâlneşti cu noi atât de devreme?

Lidia îşi şterse discret palmele transpirate de pantalonii costumului tactic. Avu impresia că ambii băieţi observară mişcarea.

- **M-am gândit să vă stau la dispoziţie în cazul în care aveaţi aveţi întrebări despre mine. Despre trecutul meu.**

înfruntase grozăvii fără să

tresară, dar situaţia de acum... îi făcea inima să bată nebuneşte.

Brann se gândi la vorbele ei, strâmbând din colţul gurii. Fără să îşi ia ochii de la televizor, Actaeon spuse:

El. u w 1 c/

din cauza ca pleaca.

într-adevăr, Ace era prea deştept pentru binele lui. Chiar dacă nu voia să se uite deloc la ea, Lidia îl privi, iar apoi spuse:

- **Da. Astăzi.**

Brann se uită când la unul, când la celălalt.

- **Unde?**

Ace răspunse înainte să apuce Lidia să o facă:

- **Nu îţi va spune. Nu te sinchisi să întrebi. Nu ştie ce înseamnă cuvântul *sinceritate.***

Lidia strânse din dinţi.

- **Aş vrea să vă pot spune, însă misiunea noastră are caracter secret.**

Ace îşi întoarse privirea spre ea.

- Iar noi, copiii, o să le spunem tuturor în ce loc te afli, nu-i aşa?

Pe toţi zeii!

- Aş vrea să vă pot spune, repetă ea.

Brann o întrebă cu voce răguşită:

- Te vei întoarce?

Lidia îi răspunse cu sinceritate:

- Sper că da.

Actaeon îşi întoarse din nou privirea spre televizor.

- Până acum, ai reuşit să scapi din orice belea, ca un şarpe. Nu văd de ce lucrurile ar sta altfel de data asta.

O parte vulnerabilă şi neprotejată a ei îi resimţi cuvintele ca pe o lovitură.

Brann îi aruncă o privire de avertisment geamănului său.

- Ei, nici chiar aşa, Ace!

Era limpede că discutaseră înainte despre cum aveau să se comporte.

Şi era limpede că Ace o ura.

Fie. Putea trăi cu un astfel de gând. Fiul ei era în siguranţă şi era iubit. Ştiind asta, putea să îndure ranchiuna pe care i-o purta el.

- Suntem în război, spuse ea, iar situaţia se va înrăutăţi. Nu pot să divulg numele locului în care mă duc, dar pot să vă spun că e posibil să nu mă mai întorc. De fiecare dată când mă aventurez în lume, mai ales acum, când inamicii mei ştiu adevărul despre mine, sunt şanse mari să nu mă mai întorc.

Ace se răsti:

- Ar trebui să ne pară rău şi să plângem după mămica noastră?!

Ca să reziste, Lidia avu nevoie de toată voinţa ei. Adunându-şi calmul acela pe care şi-l perfecţionase de-a lungul anilor, ea răspunse:

- Cu o clipă în urmă, ai pretins că n-aş şti ce înseamnă sinceritatea. Ei bine, acum vorbesc sincer cu voi. Nu vă pot împiedica de la a interpreta asta drept manipulare. Dar, înainte să plec, am vrut să vă văd astăzi pe amândoi, ca să îmi iau rămas-bun.

Brann privi iarăşi când la unul, când la celălalt, iar apoi spuse:

- Cred că *De ce?* e cea mai mare întrebare a mea. De ce ne-ai lăsat aici?

- Nu am avut de ales, răspunse ea, conştientă de prezenţa lui Renki în cealaltă parte a încăperii. Fie vă lăsam aici, în siguranţă şi alături de nişte fiinţe care aveau să vă iubească, fie riscam să vă aduc într- o lume care v-ar fi oferit exact opusul. De atunci şi până acum, m-am... gândit neîncetat la voi.

Lucrurile luau o turnură pe care voia să o evite. Nu plănuise să discute despre un astfel de subiect în decursul vizitei. De fapt, nu ar fi vrut să discute niciodată despre asta. Şi ştia că dacă mai rămânea acolo o clipă în plus, probabil că ar fi spus mai multe decât ar fi fost înţelept din partea ei, lucruri pe care nu era pregătită să le spună cu voce tare – lucruri pe care băieţii poate că nu erau pregătiţi să le audă.

în schimb, cu degete uşor tremurătoare, îşi scoase de pe deget inelul cu rubin şi îl aşeză pe masă, între ei.

- Vreau să vi-l dau vouă, murmură ea, iar apoi se căzni să spună, cu gâtlejul strâns: Este o moştenire de familie, de pe partea tatălui meu. Pe el nu merită să îl pomenesc, dar rubinul ăsta..., bâigui, fără să îşi privească fiii, fiindcă nu putea să îndure vederea expresiilor pe care probabil că le afişau. Inelul e foarte valoros! Puteţi să îl vindeţi ca să vă plătiţi taxele universitare sau găzduirea... atunci când veţi fi suficient de mari, vreau să spun. Dacă plecaţi vreodată de pe nava asta. Nu că ar trebui să o

faceţi.

Deja bătea câmpii. înghiţi în sec şi, în cele din urmă, îi privi. Ace afişa o mină inexpresivă, însă Brann căsca ochii, uimit, la rubinul ostentativ de mare.

- Sau, dacă vreţi, puteţi să îl păstraţi, şopti ea.

îşi dori să le fi putut lăsa o altă bucăţică din ea, una care să nu fi avut legătură cu monstrul ce îi dăduse viaţă, dar nu mai avea nimic altceva.

După aceea, Lidia se ridică în picioare, iar Renki îşi întoarse privirea spre ea. Lidia dădu din cap în semn că întâlnirea cu fiii ei se apropia de sfârşit.

Se întoarse spre cei doi băieţi, care deveniseră nişte fiinţe aprige, puternice şi capabile fără ca ea să fi avut nici un aport la creşterea lor.

- Ştiu asta că nu va conta în ochii voştri, spuse, privindu-l pe Ace, care se uita din nou la televizor, dar sunt foarte mândră de voi. De bărbaţii care
sunteţi şi care încă deveniţi. Atunci când vă privesc, ştiu că... am făcut alegerea potrivită, conchise, surâzându-i lui Brann.

Ochii lui scânteiară.

- îţi mulţumesc pentru asta. Pentru că ni i-ai dăruit pe părinţii noştri, spuse el, arătând spre Renki.

Lidia înclină din cap.

- Mult noroc în lumea de afară! îi ură Brann. Oriunde te-ai duce.

Ea îşi duse mâna la inimă.

Brann îl înghionti cu cotul pe Ace, care o privi cu ochii lui aurii, mulţumindu-se să spună:

-Pa!

Continuând să îşi ţină mâna în dreptul inimii, Lidia se bătu cu pumnul în piept, iar apoi se răsuci pe călcâie şi se puse în mişcare.

Plecă, neştiind încotro se ducea, ci doar că trebuia să nu se oprească din mers. Altminteri, ar fi trebuit să găsească un loc în care să se prăbuşească şi să moară.

Străbătu coridoarele scânteietoare ale navei. Merse întruna şi nu îşi îngădui să privească înapoi.

Ithan aşteptă ca Jesiba să închidă uşa biroului ei, iar apoi se întoarse spre Hypaxia.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el.

înainte să o pornească prin încăperi, Jesiba îl avertizase *să tacă din gură,* iar el se supusese, chiar şi atunci când se opriseră în sala de mese întunecată, pentru ca fosta regină vrăjitoare să îşi ia ceva de mâncare. Se părea că nu mai pusese nimic în gură de câteva zile. Oprirea aceea îl făcuse pe Ithan şi mai nerăbdător. Dar acum, când se aflau în siguranţă, în spatele uşilor închise ale biroului Jesibei, aveau să primească răspunsuri.

- După cum am zis..., răspunse Hypaxia cu voce întrucâtva monotonă, în timp ce aşează tava cu mâncare pe masă, ...fostul general al mamei, Morganthia, şi-a pus armatele să îmi înconjoare fortăreaţa. Mi-au spus condiţiile lor: să renunţ la coroana de mur pitic sau să mor. Le-am oferit coroana, dar ei au auzit cumva cuvântul *moarte.*

- Pot să facă asta? Să te... detroneze pur şi simplu? întrebă Ithan.

- Da, răspunse Jesiba, aşezându-se în fotoliul ei de piele. Dinastiile de vrăjitoare au fost întemeiate cu nepărtinire, ţinând cont de dreptul de a îndepărta un conducător nepotrivit. Regula a fost făcută în scopul de a-i proteja pe oameni, însă Morganthia s-a folosit de asta spre avantajul ei.

Hypaxia se trânti pe unul dintre scaunele din faţa biroului Jesibei şi se frecă la ochi cu degetul mare şi cu arătătorul. Era cel mai normal gest pe care îl văzuse vreodată Ithan la regina vrăjitoare.

- Primul act al Morganthiei ca regină a fost să poruncească să fiu executată. Iar al doilea a fost să desfacă vraja de animaţie făcută de mama pentru profesorii mei.

Ithan ridică din sprâncene, aşa că Hypaxia adăugă:

- Sunt, adică au fost, fantome.

El nu avea idee despre cum se putea una ca asta, dar spuse oricum:

- îmi pare rău.

Hypaxia dădu din cap în semn de mulţumire şi murmură, mâhnită:

- Vraja era legată de coroană. Iar după ce coroana a devenit a ei...

îşi ridică privirea spre Jesiba, cu o mină imploratoare.

- Jeleşti trei oameni morţi de multă vreme, spuse Jesiba cu răceală, iar Ithan o urî pentru asta. Mai bine jeleşte-ţi poporul, care acum e legat de o regină smintită şi de sabatul ei.

Hypaxia se îndreptă de spate.

- O spui de parcă ai crede că ar fi trebuit să mă lupt cu ea.

- **Chiar ar fi trebuit! ripostă Jesiba, iar un foc întunecat îi scânteie în ochi, un sâmbure din puterea lui Apollion, transformat în ceva nou. înainte să renunţi la coroană, ai încercat măcar să o păstrezi?**

- **As fi murit.**

- **Şi ţi-ai fi păstrat onoarea! Mama ta ar fi fost mândră de tine.**

- **O lovitură iară vărsare de sânge a fost o alternativă mai bună decât să lupt, decât să implic fiinţe inocente care să moară pentru mine...**

- **După ce va începe să domnească pe deplin, Morganthia va vărsa mult mai mult sânge decât s-ar fi vărsat, poate, pentru tine, spuse Jesiba, închizând ochii şi**

clătinând din cap, dezgustată de-a dreptul.

- **N-am venit aici ca să mă judeci, Jesiba! se răsti Hypaxia cu voce şuierătoare, mai feroce decât o văzuse vreodată Ithan.**

- **întrucât sunt conducătoarea adjunctă a acestei Case, acum răspunzi în faţa mea.**

Ithan încercă să tempereze şocul care îl străbătu. Aşadar, Jesiba era conducătoarea *adjunctă* a Casei
Focului si a Umbrei?

>

Şi credea că *Hypaxia* era cel mai bun necromant care să îl ajute, deşi îi avea pe toţi ceilalţi la dispoziţia ei?

- **Mai mult de-atât, continuă Jesiba, adresându-i-se Hypaxiei, fără să bage de seamă cât de surprins era Ithan, întrucât am petrecut secole întregi alături de vrăjitoare, am informaţii la care merită să fii atentă.**

Hypaxia se răsti:

- **Ne-ai abandonat poporul!**

- **Si tu ai făcut la fel!**

încăperea se umplu de o tăcere jalnică şi tensionată. Hypaxia luă o îmbucătură, una singură, din sendvişul cu şuncă şi cu brânză de pe tavă.

Ithan îşi dădu seama că ea nu ştia ce era, de fapt, Jesiba. Continua să o creadă o vrăjitoare dezertoare.

- Uite ce e, spuse el, ştiu că aveţi de rezolvat câteva chestiuni, dar... problema mea chiar e urgentă.

Fosta regină vrăjitoare se întoarse spre el, iar privirea i se îmbună. Mai luă o îmbucătură de sendviş şi, după ce înghiţi, spuse:

- Jesiba m-a sunat şi m-a pus la curent cu cele întâmplate. îmi pare rău.

Ithan îşi lăsă capul în jos, cuprins de ruşine.

Din câteva îmbucături, Hypaxia termină de mâncat sendvişul, după care vorbi din nou:

- Necromanţia nu e o treabă uşoară, Ithan.

- îmi amintesc, răspunse el.

Hypaxia strânse din buze. Da, ea îşi amintea fiecare minut din confruntarea lor cu Regele din Adâncuri, însă spuse, cu ochii strălucindu-i de hotărâre:

- Voi încerca să te ajut.

Lui Ithan aproape că i se tăie răsuflarea.

Hypaxia adăugă:

- Voi începe mâine. Astăzi am obligaţii. Jurăminte de depus aici.

Jurăminte faţă de Regele din Adâncuri, care, în timpul echinocţiului de toamnă, fusese suficient de impresionat de abilităţile ei încât să îi spună că avea să o primească bucuros aici. Până şi Morganthia Dragas ar fi ezitat înainte să se ia la harţă cu Regele din Adâncuri.

- Nu am mult timp la dispoziţie, spuse Ithan.

- Jurămintele acestea nu pot să aştepte!

hotărî Jesiba, arătând spre uşa biroului ei, acele vorbe fiind, de fapt, un ordin pentru Hypaxia. Trebuie depuse la Docul Negru înainte de răsăritul soarelui, fatucă! Ai luat masa, aşa că du-te!

Hypaxia nu ezită, ci o luă din loc, cu veşmintele plutindu-i în urma ei, şi închise uşa.

- Nătânga! exclamă Jesiba, tolănindu-se în fotoliu. O nătângă inocentă şi idealistă!

Ithan nu se mişcă, întrebându-se dacă Jesiba nu cumva îl uitase.

însă ea îşi ridică ochii la el.

- Mereu a fost aşa. Mai rău decât Quinlan. Se lasă condusă de inimă, ca un câine în lesă. Dau vina pe mama ei, pentru că a ţinut-o izolată. Nu e de mirare că Celestina a cucerit-o atunci când...

Ithan tresări.

- Stai aşa. Hypaxia şi Celestina? întrebă el, înclinându-şi capul într-o parte, iar Jesiba dădu din cap, adeverind. Flynn mi-a spus că Celestina a fost motivul pentru care Asterii au ştiut că Bryce se îndrepta spre Oraşul Etern! Doar Hypaxia nu ar fi...

- S-a terminat acum, îi tăie Jesiba vorba. Ştiu din surse sigure că Hypaxia... nu a fost deloc încântată atunci când a aflat că Celestina i-a trădat pe prietenii tăi. Dar nici măcar trădarea aceea nu i-a deschis îndeajuns ochii ca să anticipeze mutarea Morganthiei.

- Ba a anticipat-o, o contrazise Ithan. A venit aici în primăvară şi i-a cerut lui Ruhn să o protejeze de Morganthia. Am păzit-o...

- *Protecţie!* se răsti Jesiba. *Păzit*, nu acţionat! A ştiut că Morganthia era o ameninţare pentru ea şi a ales să aştepte atacul duşmanului, în loc să dea ea prima lovitură. în loc să găsească aliaţi, s-a jucat dea vrăjidoctoriţa în oraş şi a făcut dragoste cu Arhanghelul ăla. în loc să îşi adune puterile, a dat fuga la un Prinţ al Feelor şi la un lup, ca să o apere ei! adăugă ea, clătinând iarăşi din cap. în toţi aceşti ani în care a ţinut-o izolată de sabaturile corupte, Hecuba a vrut să o protejeze. Dar n-a reuşit decât să facă din ea o creatură ezitantă!

Jesiba îşi încrucişă braţele pe piept şi se uită în gol, cu faţa contorsionată de furie şi de dispreţ.

Ithan îndrăzni să o întrebe:

- De ce ai dezertat din rândul vrăjitoarelor?

- Nu mi-a plăcut direcţia în care se îndreptau.

- Iar asta s-a întâmplat pe vremea când Hecuba era regină?

- Cu mult timp înainte de asta. Vrăjitoarele se află în declin de generaţii întregi. E vorba de o prăbuşire atât din punctul de vedere al magiei, cât şi al moralităţii. Ce fată naivă! murmură ea pentru sine, sprijinindu-şi capul de spătarul fotoliului.

- Ce fel de jurăminte trebuie să depună Hypaxia înainte de răsăritul soarelui, la Docul Negru?

- Unele vechi.

- Asta nu e...

- îţi este interzis să cunoşti misterele Casei Focului şi a Umbrei.

- Hypaxia se va... schimba?

- Nu. Jurămintele ei nu se compară cu cele depuse de Secerători. Declararea loialităţii este un proces legal, însă unul care trebuie onorat aşa cum a stabilit Regele din Adâncuri.

Iar Jesiba îi servea drept adjunct Regelui din Adâncuri.

- Nu ştiam că deţii o poziţie atât de importantă aici!

- Mă simt flatată! Şi, înainte să întrebi, află că prietena ta, Quinlan, habar n-are despre asta. Cei din Casa Focului şi a Umbrei nu vorbesc. însă Conducătorii oraşului ştiu.

- Şi Astronomul... ştie.

Jesiba dădu din cap, adeverind.

- Ce învoială ai cu el? Ai spus că ai o notă de plată lunară. La naiba! Nu am cum să îţi plătesc atâţia bani...

- E vorba de o amortizare fiscală pentru Casă, răspunse Jesiba, fluturând din mână. Şi am început să mă satur de atâtea întrebări din partea ta. întrebi despre lucruri pe care nu ai dreptul să le ştii.

- Atunci, nu îmi mai spune atât de multe!

Jesiba îi aruncă un zâmbet larg.

- Nu eşti chiar atât de plictisitor pe cât ar

sugera- o trecutul tău de atlet!

- Mă simt flatat, mormăi el, imitând-o.

Jesiba râse pe înfundate, după care spuse:

- Câteva secole după ce Apollion m-a schimbat, a auzit zvonuri cum că aş fi avut... puteri. Şi, pentru că nemernicul ăsta de Apollion e un leneş, l-a trimis pe fratele lui, Aidas, să investigheze. Şi, pesemne, să mă ucidă dacă mă dovedeam a fi într-adevăr o ameninţare, povesti ea, rostind numele prinţilor demoni de parcă i-ar fi cunoscut bine. însă Aidas a concluzionat că nu reprezentam o ameninţare şi a descoperit că încă aveam biblioteca şi că încă sfidam porunca fratelui său de a dezvălui aşa-zisa ei putere, în mod bizar, eu şi Aidas am devenit prieteni, oarecum. încă suntem. Presupun că e din cauză că ne-am obişnuit deja unul cu celălalt. A trecut... multă vreme între timp.

- Aşadar, ce i-a raportat lui Apollion?

- Că trebuia să fiu respectată, dar lăsată în pace.

- Şi Apollion l-a ascultat?

Jesiba ridică din umeri.

- îl trimite pe Aidas să mă verifice din când în când.

- Ce legătură are asta cu Astronomul?

- îl plătesc pe Astronom de ani de zile ca să caute o modalitate de a desface puterea lui Apollion asupra sufletului meu.

Ithan se simţi dezgustat.

- Deci îl plăteşti, iar el face ce vrei tu?

- îl plătesc, recunoscu ea pe un ton afabil, dar şi el are de câştigat din orice descoperire pe care o face.

- De ce?

- Vrea să afle răspunsul ca să se folosească de el şi să întinerească, la rândul lui. E om... Sau cel puţin a fost, înainte ca sufletul să îi fie întinat de atâta magie malefică. Se teme de moarte mai mult decât de orice altceva. Va avea enorm de câştigat dacă reuşeşte să găsească răspunsul. Presupun că suntem două creaturi nefericite, care trăiesc una pe spinarea celeilalte, spuse ea, încruntându-se. Poate că ţi se pare fragil, dar e şiret! Va căuta alte moduri ca să te tragă pe sfoară.

Formulând acea concluzie, Jesiba facu semn

din cap spre perete, unde pusese la loc Puşca Nimicitoare de Zei.

- Mi-ai fi poruncit să îl ucid astăzi? întrebă Ithan.

- Nu, răspunse Jesiba. Puşca era doar o ameninţare. încă am nevoie de el.

- Cred că oamenii de ştiinţă numesc asta *relaţie de simbioză.*

- Păi, am început să am înclinaţii spre o astfel de relaţie cu mult timp înainte să îşi înceapă el existenţa.

- Aşadar, te-ai folosit de ciudatul ăsta şi de puterea pe care el o are asupra unor inocenţi...

- Tu n-ai părut să ai mustrări de conştiinţă atunci când te-ai folosit de el ca să afli informaţii despre fratele tău!

Probabil că Astronomul îi povestise Jesibei despre vizita aceea.

- Ai putea... să îmi explici mai pe larg, te rog? insistă el şi, văzând privirea ei nedumerită, adăugă: De ce te-ai folosit de Astronom?

- Şi eu, care credeam că felinele sunt înclinate spre o curiozitate excesivă!

- Poţi să dai vina pe partea aceea din mine care a ales să studieze istoria la facultate.

Jesiba surâse şi se uită în tavan, suspinând, iar apoi răspunse:

- în decursul cercetărilor pe care le-am făcut de-a lungul mileniilor, am aflat că focul unui dragon se numără printre puţinele lucruri care îl pot face să şovăie pe un Prinţ al Helului.

- Voiai să foloseşti un astfel de foc împotriva lui *Apollion*[7]. întrebă Ithan, rămânând cu gura căscată din pricina cutezanţei ei.

Jesiba îşi privi unghiile îngrijite.

- M-am gândit că ar fi putut să fie... o unealtă utilă în negocieri.

Ithan râse, impresionat.

- Uau! Şi ce s-a întâmplat?

- Am auzit un zvon prin oraş cum că Astronomul deţinea un dragon. Aşa că l-am căutat pe bătrân şi m-am oferit să o cumpăr imediat pe Ariadne, mărturisi Jesiba, încrucişându-şi iarăşi braţele. Dar ticălosul nu a vrut să o vândă pentru nimic în lume. Totuşi, mi-

am dat seama că era posibil să fi apărut o altă oportunitate: puteam să mă folosesc de misticii lui, punându-i să caute în Hei răspunsuri despre cum să mă eliberez, în timp ce Ariadne i-ar fi păzit.

- Dar ai spus că vrei să aştepţi şi... să nu mai fii tânără decât după ce cărţile vor fi în siguranţă.

- Da. Dar atunci când va veni acel moment, vreau să fi găsit deja soluţia.

- De ce?

- Ca să nu mă răzgândesc.

Ithan nu văzu, dar simţi greutatea tuturor acelor ani care apăsau pe umerii Jesibei.

- Nu eşti ca majoritatea lupilor pe care i-am ştiut, murmură ea, dusă pe gânduri.

- Vorbele tale se vor a fi o insultă, sau un compliment?

Chiar nu îşi dădea seama.

Jesiba îşi desfăcu braţele şi se apucă să bată darabana cu degetele pe tăblia biroului.

- Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre adevăr, Ithan Holstrom! Prea multe ca să le pomenesc acum şi aici, spuse ea, iar apoi se opri din bătut darabana, cu privirea clocotindu-i de o durere şi de o furie străvechi. Dar haitele de lupi au ajuns primele la Parthos. Ei au început măcelul şi arderile. Haitele de lupi, conduse de copoi crescuţi de Asteri, mi-au vânat surorile. N-am uitat asta niciodată.

Amintindu-şi de istoria ruşinoasă a semenilor lui, Ithan simţi un junghi în stomac. Totuşi, întrebă:

- Crescuţi ca să se poarte astfel?

Jesiba zâmbi strâmb.

- Darul exista deja în rândul lupilor, dar Asterii l- au încurajat. L-au introdus în anumite spiţe. încă o fac.

- Aşa cum s-a întâmplat în cazul Danikăi.

Jesiba începu să bată din nou darabana.

- Pentru Asteri, neamul Fendyr a fost... o spiţă atent cultivată.

- în ce sens?

Jesiba îi aruncă o privire arzătoare lui Ithan,

iar el se gândi că acea femeie trăise de-a lungul întregii existenţe a Asterilor în Midgard. Abia dacă reuşea să cuprindă cu mintea una ca asta.

- Nu te-ai întrebat niciodată de ce neamul Fendyr este atât de dominator? Generaţie după generaţie?

- Genetica....

- Da, genetica influenţată de Asteri! Lui Sabine şi lui Mordoc li s-a poruncit să se înmulţească.

- Dar Sabine a luat titlul de la fratele ei...

- La imboldul cui? E o femeie furioasă şi îngustă la minte. Fratele ei era mai inteligent, dar, evident, un ins fără valoare, dacă şi-a vândut fiica Astronomului. Probabil că Asterii l-au considerat nedemn şi au convins-o pe Sabine să îl provoace. Iar după ce Sabine a ieşit învingătoare, Asterii l-au trimis pe Mordoc la ea, ca să producă o spiţă de... Fendyri mai *competenţi.*

- Ei bine, Micah le-a dat planurile peste cap.

- Şi cine crezi că trăgea sforile în ceea ce îl privea?

Ithan se bucură că stătea aşezat.

- Crezi că Asterii l-au pus pe Micah să o ucidă pe Danika? După ce s-au chinuit atât de mult ca să îi dea viaţă? Ca să nu mai pomenim de faptul că Haita Diavolilor şi Connor şi-au găsit sfârşitul în urma acelei uneltiri...

- Cred că Danika era nesăbuită şi încăpăţânată şi că Asterii au ştiut că nu aveau să o poată controla vreodată aşa cum o controlează pe Sabine. Cred că şi-au dat seama că, în cazul Danikăi, reuşiseră să creeze o lupoaică atât de puternică, încât ea putea să rivalizeze cu cei cu care m-am confruntat în timpul Primelor Războaie. Lupi *adevăraţi.* Iar Danika nu era de partea lor. Trebuia eliminată.

Ithan se pleoşti pe scaun, dar apoi îi veni în minte un gând.

- Regele din Adâncuri ne-a spus mie şi Hypaxiei că, în privinţa lui Connor... că Regelui din Adâncuri i se poruncise să nu se atingă de

fratele meu. De ce?

Jesiba îşi luă o mină impenetrabilă.

- Nu ştiu. Cel mai probabil, pentru că a fost valoros în viaţă şi că acum e valoros şi în moarte.

- Pentru cine?

- Pentru Asteri. Ei ştiu ce înseamnă Connor pentru Quinlan, pentru tine... Motiv pentru care sufletul lui este foarte valoros.

Ithan se simţi ameţit.

- Eu sunt un nimeni!

Jesiba îl privi cu dispreţ, dar îi sună telefonul înainte să apuce să mai zică ceva. Răspunse după primul sunet de apel.

Ascultă în tăcere, iar apoi spuse pe un ton tăios:

- în regulă!

Farmazoana încheie apelul şi îl privi lung pe Ithan.

- Eşti aşteptat jos, la morgă.

- Aveţi aici o morgă privată?

Jesiba îşi dădu ochii peste cap.

- Hypaxia a terminat de depus jurămintele într- un timp record. Te aşteaptă jos. Cu cadavrul lui Sigrid.

CAPITOLUL 46

- Până aici poate să vă ducă nava, spuse comandantul Sendes, în timp ce Bryce şi Hunt se căzneau să îşi păstreze echilibrul pe puntea de sus a *Cuirasatului din Străfund*, zdruncinată de valuri.

Erau înconjuraţi de o mare gri, învolburată, iar vântul umed şi şuierător trecea prin jacheta subţire a lui Bryce, pătrunzându-i până în oase.

Nu era chiar modul în care îşi închipuise ea că avea să intre în legendara patrie a Feelor.

Hunt îşi întinse larg aripile, care erau aproape de aceeaşi nuanţă cu apa, de parcă ar fi testat curenţii ca să se deprindă cu ei. De cealaltă parte a lui, Baxian se uita lung la apă, încordându-şi aripile împotriva vântului.

Nu că ar fi trebuit să zboare foarte departe.

Zidul de ceaţă se înălţa chiar din mare şi se întindea până la nori. Poate că trecea chiar şi dincolo de aceştia, dar aşa ceva era imposibil de văzut.

După cum bănuise Bryce, ceaţa era aproape identică cu cea care învăluia Cantonul Oaselor. Impenetrabilă, ameninţătoare... Oare să fi existat într-adevăr locuri subţiri între lumi? Şi de ce naiba nu puteau Asterii să treacă de ceaţa *asta*?

- Nu aveţi cum să navigaţi pe sub ceaţă? o întrebă Hunt pe Sendes, dând din cap spre negura învolburată din faţa lor.

Sendes clătină din cap în semn că nu. Vântul aspru îi flutura şuviţele de păr închis la culoare ce i se desprinseseră din coada împletită.

- Nu. Nu există ceaţă sub apă, însă locul ei e ţinut de o barieră. Aceasta e invizibilă, dar e tare ca piatra.

- Aşadar, există vrăji de apărare? întrebă Bryce, tremurând din nou.

Silfele de foc, care stătuseră cocoţate pe umerii ei atunci când ieşise pe punte, în aerul glacial, plecaseră cu câteva clipe în urmă. Trei flăcări străbătuseră la iuţeală distanţa până la întinderea de uscat numită Pangera. Pe când silfele se făceau nevăzute la orizont, Bryce înălţase în gând o rugăciune către Solas.

- Nu sunt vrăji de apărare aşa cum le ştim noi, explică Sendes, abia tresărind în clipa în care un val rece ca gheaţa se izbi de latura navei, udând-o, în timp ce Bryce, aflată la câţiva paşi mai încolo, şuieră la vederea jetului de apă şi sări cu un pas în spate, ca să nu o ajungă. Par să fie mai degrabă... naturale decât o vrajă, adăugă căpitanul. Nici măcar Regina Oceanului nu ne-a poruncit vreodată să încercăm să pătrundem prin ceaţa de aici. E ca şi cum Midgardul însuşi le-ar fi făcut.

Hunt îi aruncă o privire lui Bryce, care avea faţa udă de apă de mare.

- Aşadar, aici e o barieră care îi ţine la distanţă şi pe Regina Oceanului şi pe Asteri? întrebă el.

Bryce dădu din cap, adeverind, iar apoi îşi vârî mâinile ude şi reci în buzunarele jachetei. însă mâinile nu i se încălziră mai deloc.

- Ţi-am spus eu că ceaţa merită să fie

cercetată!

Noaptea trecută, în pat, voise să vorbească cu el
despre cearta lor, însă fusese extenuată şi, în plus, atât de fericită să stea pur şi simplu întinsă lângă el, încât nu îi spusese nimic.

Hunt îşi ridică privirea spre zidul înalt de ceaţă; penele aripilor îi fluturară, foşnind în bătaia vântului.

- Deci cum au reuşit, totuşi, Feele să intre aici?

- Astfel de fiinţe ticăloase pot să se strecoare oriunde. Cele străvechi erau exact la fel, răspunse Bryce.

Sendes mârâi în semn de încuviinţare, dar îi sună telefonul, aşa că se retrase la o oarecare distanţă, ca să citească mesajul pe care tocmai îl primise.

Baxian veni lângă Hunt şi făcu numaidecât o grimasă, fiindcă puntea fu măturată de un alt val, care, de data asta, îi udă pe toţi. *La naiba*, ce rece era!

- Deci, care e planul? îl întrebă Copoiul pe Hunt. Noi doi zburăm pe lângă zidul de ceaţă, în misiune de recunoaştere, căutând o intrare?

Cu o mină sumbră, Hunt dădu din cap, adeverind.

- Poate că o să găsim o sonerie pe undeva! glumi
el.

- Fratele tău întârzie, îi spuse Baxian lui Bryce. N- ar trebui să rămânem aici mai mult decât e nevoie. Probabil că sunt bărci Omega prin preajmă.

- Nava ştie cum să se ferească de ele, ripostă Bryce, ascunzându-se după Hunt ca să evite un alt jet de apă rece ca gheaţa.

- Da, dar *noi* nu vrem să se afle că ne îndreptăm spre Avallen! spuse Baxian, întinzându-şi aripile negre, fluturând din ele şi împroşcând cu picuri, după care îl întrebă pe Hunt: Ne întâlnim din nou aici în zece minute?

înainte ca Baxian să se înalţe în văzduh, trapa din spatele lor scârţâi şi din ea ieşi Ruhn, urmat de Flynn şi Dec. Toţi trei erau înarmaţi, la fel ca Bryce, Hunt şi Baxian, cu arme din arsenalul *Cuirasatului din Străfund.* Aveau doar pistoale şi

pumnale, dar era mai bine decât nimic.

- Scuze, scuze! spuse Ruhn, văzând că Hunt se încruntase. Flynn şi Dec au descoperit vafele de la cantină şi nu au putut să reziste tentaţiei.

Flynn se bătu peste stomac.

- Chiar că ştiţi cum se serveşte un mic-dejun pe cinste! îi spuse el lui Sendes, care îşi vârî telefonul în buzunar şi veni, ţanţoşă, la ei.

Poate că Bryce ar fi râs, dacă Tharion, încordat şi palid, nu şi-ar fi făcut apariţia din trapa aflată în spatele lor. Tritonul veni la ea, privind-o cu ochi osteniţi, în care se citea o mâhnire adâncă.

Bryce întinse mâna şi îi cuprinse în palmă maxilarul puternic.

- Rezistă, murmură ea.

- Mersi, Picioare!

Tharion îi strânse mâna, iar apoi se dădu în spate, către balustradă, făcând o faţă impenetrabilă.

Bryce îşi dori să fi avut mai multe de spus, să îl fi putut alina mai mult. După tot ce făcuse el în ultimele luni ca să îi ajute, asta era tot ce putea ea să facă? Să îl lase în urmă?

O mişcare în dreptul trapei îi atrase din nou atenţia: Lidia îşi iţi capul bălai. Deşi Ruhn şi prietenii lui continuau să dezbată dacă vafele mergeau mai bine cu sirop sau cu frişcă – dintre toate subiectele pe care puteau să le abordeze în acel moment –, Bryce ar fi putut să jure că fratele ei se încordă.

însă Lidia nu îl privi pe Ruhn. Nu spuse nimic, ci se mulţumi să se uite la zidul învolburat de ceaţă, fără să lase să i se vadă pe faţă dacă era cumva surprinsă de prezenţa ameninţătoare a acelui obstacol. Nu dădu explicaţii pentru întârziere şi nici nu îşi ceru scuze.

Căprioara aruncă o privire în spate, la trapa deschisă. Fără îndoială că se gândea la fiii ei, care se aflau dedesubt.

Baxian o privea... de parcă ar fi fost o enigmă pentru el. Bryce nu îl învinuia. Copoiul lucrase îndeaproape cu ea, cu Căprioara, şi totuşi iat-o aici, atât de diferită acum, sub aceeaşi înfăţişare pe care i-o ştia dintotdeauna! Până şi el îşi ascunsese adevăratele convingeri sub o mască.

însă Bryce nici nu putea măcar să îşi închipuie

cum se simţea Lidia. Se duse la ea şi îi şopti:

- îmi pare rău că nu poţi să rămâi cu ei.

Dintr-odată, Lidia îşi întoarse ochii aurii spre ea.

Preţ de o clipă, Bryce se pregăti pentru un răspuns înţepător. Dar apoi umerii Lidiei se lăsară uşor, iar ea răspunse:

- Mulţumesc.

Privirea i se îmblânzi, de parcă şi-ar fi amintit de oferta pe care Bryce i-o făcuse noaptea trecută, aceea de a sta de vorbă cu ea. Spuse din nou, de data aceasta, în şoaptă:

- Mulţumesc.

Bryce dădu din cap şi se întoarse, iar atunci văzu că Ruhn le privea cu atenţie. Pe dată, faţa lui Bryce deveni impenetrabilă. Orice ar fi fost între el şi Lidia, ea nu şi-ar fi vârât nasul pentru nimic în lume.

- Eram pe punctul de a pleca în recunoaştere, dar tocmai mi-am dat seama că voi trei aţi mai fost aici! le spuse ea, în schimb, fratelui ei, lui Flynn şi lui Dec, iar apoi arătă spre ceaţă şi întrebă: Cum intrăm?

Un val neobişnuit de mare zdruncină *Cuirasatul din Străfund.* Hunt ajunse instantaneu lângă Bryce şi îşi puse mâna pe spatele ei, ca să o sprijine.

- Alfadobitoc mai eşti, bombăni ea, dar îi îngădui să îi vadă licărul jucăuş din privire.

însă Ruhn şi cei doi prieteni ai lui se încruntară unii la alţii. Fratele ei spuse:

- în mod normal, ai nevoie de o invitaţie din partea lui Morven, însă am aflat în timpul Calvarului că dacă ai Sabia Stelară, atunci primeşti... acces privilegiat.

Bryce ridică din sprâncene, dar se înfioră în clipa în care o lovi o altă pală de vânt udă şi rece. Se trase mai aproape de Hunt, de căldura emanată de el, iar perechea ei o acoperi cu aripa-i gri, ca să o apere de rafale.

- Cum anume?

Ruhn dădu din bărbie spre sabia pe care Bryce o ţinea în teacă, la spate.

- Scoate-o din teacă şi vei vedea!

Bryce şi Hunt se priviră unul pe celălalt, precauţi, iar Ruhn oftă.

- Ce e? Credeţi că e un soi de farsă? îi

certă el.

Bryce răspunse:

- Nu ştiu! Eşti îngrozitor de criptic!

Baxian, aflat de partea cealaltă a lui Hunt, chicoti, înveselit de spectacol. O, pe toţi zeii, el şi Danika fuseseră perfecţi unul pentru celălalt!

în pofida durerii lăuntrice pe care i-o stârnise amintirea Danikăi, Bryce se încruntă la Copoi, iar după aceea scoase sabia, cu o mişcare fluidă. Lama neagră nici măcar nu scânteie în lumina gri. Pumnalul de la şold i se păru mai greu, de parcă ar fi fost atras spre lamă...

- Ca să vezi, mormăi Tharion, ridicându-şi privirea spre zidul de ceaţă.

- Chiar că am găsit o sonerie, murmură Hunt.

în zid se deschisese o uşă triunghiulară, întocmai ca aceea din peşterile lui Silene.

Bryce văzu o barcă albă, opusul celor de la Docul Negru, navigând spre ei. Simţi cum i se zbârlea părul de pe braţe. Prora arcuită a bărcii era sculptată în formă de cap de cerb, de ale cărui coarne măreţe atârnau două felinare.

Apoi cerbul acela cu ochii strălucitori îşi mişcă buzele, spunând, cu o voce bărbătească al cărei timbru grav arăta că regele care vorbea se afla la o distanţă de kilometri întregi:

- Bine ai venit, Bryce Danaan! Te aşteptam.

Tharion îşi privi prietenii urcându-se în barca albă, îngerii având aripile bine strânse. Barca nu se clătina deloc pe valurile unduitoare, ghidată de cine ştie ce magie – una care, de altfel, o şi trimisese acolo. Flynn privi cu precauţie cum Lidia sări în barcă, urmându-l pe Ruhn, însă ezită înainte să sară, la rândul lui. Se întoarse spre Tharion şi îi întinse mâna.

- Ne mai vedem, tritonule!

Tharion îi privi cu atenţie mâna lată şi bătătorită, cu pielea aurie, stropită de apa mării. în spatele lui, Sendes, care le făcuse deja cu mâna celorlalţi, se îndrepta acum spre trapă.

Dacă era să facă ceva, trebuia să o facă pe dată, fiindcă dacă mai rămânea fie şi o singură zi pe nava aceea... lucrurile nu aveau să se sfârşească bine pentru el.

Ceea ce însemna că, de fapt, îi rămânea o singură opţiune.

Sendes se opri lângă trapa deschisă şi îl chemă să coboare. Ei doi aveau de mers în diverse locuri şi aşa mai departe.

Flynn privi, încruntat, la mâna pe care încă o ţinea întinsă, la Tharion, care stătea pur şi simplu acolo...

Tritonul se puse în mişcare.

Se prinse de balustradă şi sări peste ea, aterizând în barca albă cu o bufnitură care îi facu pe ceilalţi să îl ia la rost.

- Ketos, ce naiba?! se răsti Athalar, prinzându-se de marginea bărcii care se legăna.

însă o clipă mai târziu, Flynn ateriză în spatele lui Tharion, poruncindu-i bărcii – sau magiei care o controla:

- *Pleacă, pleacă, pleacă!*

Tharion simţi cum sângele prinse să îi curgă năvalnic prin vene în timp ce barca începea să se îndepărteze de *Cuirasatul din Străfund*, iar, în clipa următoare, Sendes ajunse lângă balustradă, privindu-l cu ochii mari, şocată.

- Regina te va *ucide!* îi strigă ea. Tharion...!

Tritonul îi zâmbi larg comandantului.

- Va trebui să treacă mai întâi de ceaţă!

Abia rosti ultimul cuvânt, când prora bărcii şi pătrunse prin celebra ceaţă.

Totuşi, ar fi putut să jure că oceanul din spatele lor se cutremurase, de parcă din ape creştea deja un măreţ leviatan, plin de putere, ridicându-se ca să vină după el...

Pătrunseră în ceaţa densă. Senzaţia de putere pură dispăru. Nu se mai vedea nimic în afară de apa cenuşie din jurul bărcii şi de ceaţa plutitoare, atât de densă, încât, dincolo de ochii strălucitori ai cerbului, nu vedeai nimic după o limită de câteva zeci de centimetri.

în cele din urmă, Tharion se întoarse cu faţa spre prietenii lui şi văzu că îl priveau lung, unul mai alarmat decât celălalt. Lidia Cervos clătină încetişor din cap, de parcă ar fi înţeles mai bine ca oricare dintre ei gravitatea a ceea ce făcuse tritonul.

- Ei bine, spuse el pe un ton cât putu de

nonşalant, aşezându-se şi încrucişându-şi picioarele, nu că aş vrea să mă invit singur la petrecere, dar vin şi eu cu voi!

CAPITOLUL 47

- N-ai idee câţi inşi a trebuit să conving să nu îi mănânce cadavrul până să ajungă aici, mormăi Jesiba, în timp ce Ithan se uita în gol, la conturul cadavrului acoperit cu un cearşaf alb, în morgă.

La adâncitura dintre gât şi cap.

Hypaxia, care lucra la ceva lângă masa de disecţie, le strigă:

- S-ar putea să dureze ceva timp!

Ithan privi în jur, la morga sterilă, placată cu gresie peste tot, şi reuşi să îngâne:

- *De ce* aveţi o morgă aici?

Jesiba se aşeză pe un taburet cu aspect medical, ţinându-şi spatele foarte drept.

- Unde altundeva ar trebui să înviem morţi?

- Nu ştiu de ce te-am întrebat aşa ceva.

- Ai ciopârţit-o rău de tot, ştii?

Ithan se încruntă la farmazoană. Jesiba îi facu cu ochiul.

însă Hypaxia se întoarse spre ei şi, pentru prima oară de când coborâse acolo, Ithan reuşi să o vadă

clar. Chipul îi era brăzdat de riduri de la epuizare, iar ochii îi erau trişti. Deznădăjduiţi.

Oare ce o costase faptul că jurase credinţă Casei? Jesiba susţinuse că ritualul se derulase neobişnuit de repede... Oare de aceea părea

atât de secătuită? O parte din el nu voia să afle.

Dădu să îi spună că nu trebuia să facă asta pentru el, că ar fi trebuit să se odihnească, dar... nu mai avea timp. Cu cât aşteptau mai mult, cu atât scădeau şansele să reuşească să o învie pe Sigrid, care fusese decapitată...

Decapitată...

Stomacul îi fu cuprins de un val de greaţă.

- **Ia loc, Ithan! îl îndemnă Hypaxia cu blândeţe.**

Filamente de lumină verzuie i se înfaşurară pe
degete, în timp ce se apropia de masă, ţinând în mână un pacheţel.

- **Aceea e cumva o trusă de cusut? întrebă Ithan, care se gândea că în curând avea să verse peste tot.**

Jesiba pufni.

- **Ai face bine să speri că va avea capul la locul lui atunci când o trezeşte Hypaxia!**

Fosta regină vrăjitoare

scoase dintr-un dulăpior o seringă strălucitoare, plină cu primă lumină, pe care o puse pe o tavă aşezată pe un cărucior cu roţi.

- **De cum se trezeşte, o injecţie cu primă lumină îi va vindeca rănile, dar capul trebuie reataşat mai întâi, pentru ca tendoanele să crească din nou şi să se prindă.**
- **în regulă, se învoi Ithan, trăgând aer adânc în piept ca să alunge senzaţia de greaţă. în regulă.**

La naiba! Era un monstru pentru că făcuse să fie necesare toate procedurile astea.

- **Suntem gata! spuse Hypaxia.**

Jesiba îi atrase atenţia lui Ithan:

- **Eşti sigur că vrei să învii un Fendyr?**

El nu răspunse. Nu putea să înfrunte răspunsul. Aşa că nu spuse nimic.

Hypaxia începu să rostească o incantaţie.

Hunt se afla de numai zece secunde în sala

tronului lui Morven Donnall şi deja ura să fie acolo.

După ce acea barcă albă, strălucitoare, îi trecuse prin ceaţă, se aşteptase ca apoi să ajungă într-un soi de paradis văratic. Nu se gândise nicidecum la un cer înnorat, deasupra unor dealuri verzi, acoperite de o vegetaţie bogată, şi la un castel de piatră gri, cocoţat pe o stâncă, deasupra unui râu şerpuitor, ale cărui ape erau... tot gri. în depărtare, văzuse gospodării în care se aflau căsuţe cu acoperişuri de paie, iar pe deal se zărea un oraş format din clădiri cu unul sau cu două etaje, care se întindeau până aproape de castel.

Fără zgârie-nori. Fără autostrăzi. Fără maşini. Felinarele pe care le văzu ardeau cu flacără, nu cu primă lumină.

Barca plutise în jos pe râu, spre stâncă, pătrunzând în castel printr-o peşteră de la poalele acestuia. Tăcuseră cu toţii în timpul călătoriei, presupunând că cerbul de la proră avea urechi care funcţionau la fel de bine ca şi gura, putând să îi transmită fiecare cuvânt celui care îl aştepta la castel.

Acum se aflau în prezenţa unui bărbat care şedea în faţa lor, pe un tron ce părea lucrat dintr-o singură pereche de coarne. Se vedea că făptură pe al cărei cap crescuseră trebuia să fi fost una colosală, de soiul unora ce nu se găseau nicăieri pe Midgard. Oare pe aici rătăceau cerbi atât de mari? Iată un gând deloc... liniştitor.

Acelaşi lucru se putea spune şi despre umbrele care se încolăceau ca nişte şerpi în jurul regelui, sălbatice şi întortocheate. Pe capul cu păr închis la culoare al lui Morven se afla o coroană ţesută din umbre încolăcite, mai întunecate decât Gheena. Acele umbre difereau, într-un fel, de cele ale lui Ruhn: erau mai solide, mai... furioase.

Bryce şi Ruhn se aflau în faţa micului lor grup, iar Hunt şi Baxian se priviră scurt. Judecând după
încruntătura acestuia din urmă, nu era deloc impresionat de locul acela.

- Nu i-ar strica o renovare, dacă mă

întrebi pe mine, bombăni Tharion de lângă Hunt, făcându-l să surâdă.

Câtă îndrăzneală avea tritonul să facă glume, tocmai după ce încălcase ordinele Reginei Oceanului! Da, Hunt se bucura că Tharion era cu ei, dar, fir-ar să fie, oare ce fusese în mintea lui atunci când sărise în barcă?

De fapt, Hunt ştia la ce se gândise tritonul şi nu îl învinuia pentru alegerea făcută, dar aveau deja suficienţi inamici. Dacă fapta lui o făcea cumva pe Regina Oceanului să se întoarcă împotriva lor...

Judecând după privirile glaciale pe care ceilalţi i le tot aruncau lui Ketos, nici ei nu erau mulţumiţi de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Dar în clipa de faţă erau nevoiţi să aibă de-a face cu un alt conducător.

- Aduci trădători şi inamici ai imperiului în casa mea! spuse Regele Feelor, iar umbrele din jurul lui se opriră din unduirea lor, precum nişte prădători care se pregăteau să atace.

însă Bryce arătă spre ea însăşi, iar apoi spre Ruhn, întruchiparea derutei inocente, şi spuse:

- Vorbeşti cu mine, sau cu el?

Baxian îşi lăsă capul în jos, de parcă s-ar fi chinuit să îşi înăbuşe zâmbetul. Lui Hunt îi veni să facă la fel, dar nu îndrăzni să îşi ia privirea de la regele cu chipul împietrit sau de la umbrele pe care el le comanda.

- Bărbatul acesta, spuse regele privind cu dispreţ la Ruhn, a fost dezmoştenit de tatăl lui. Tu, Bryce Danaan, eşti singura fiinţă de viţă regească ce se află în faţa mea!

- Of, ce dur..., îi şopti Bryce lui Ruhn.

Lui Ruhn îi scânteiară ochii, dar nu scoase o vorbă. Bryce arătă spre castelul mic şi întunecat din jurul lor.

- Ştii, sunt surprinsă de cât de umbrit şi de deprimant e locul ăsta! Cormac mi-a spus că ar fi fost... mai drăguţ.

Lui Morven îi scânteiară ochii închişi la culoare, iar coroana de umbre de pe capul lui păru să se întunece şi mai tare.

- Numele lui nu mai este recunoscut sau acceptat aici!

- O, da? întrebă Ruhn, încrucişându-şi braţele. Ei bine, noi îl recunoaştem şi îl

acceptăm. Cormac şi-a dat viaţa ca să facă din lumea asta un loc mai bun!

- A fost un mincinos şi un trădător – nu doar faţă de imperiu, ci şi faţă de dreptul lui din naştere.

- Iar aşa ceva nu e acceptabil, spuse Bryce pe un ton cristalin. Toată acea materie primă pentru reproducere... a dispărut.

- Ţin să îţi amintesc că vei fi fiind de viţă regală, însă eşti în continuare femeie. Iar femeile Fee vorbesc doar atunci când li se adresează cineva.

Bryce surâse.

- Acum chiar că ai încurcat-o, mârâi Hunt, hotărând că era momentul să se ducă lângă perechea lui, după care îi spuse regelui: Crede-mă că atunci când îi spune cineva să tacă, lucrurile nu se sfârşesc cu bine pentru nimeni!

- Nu voi lăsa un sclav să îmi vorbească! exclamă Morven, furios, dând din cap spre încheietura mâinii lui Hunt, unde se afla, sub mâneca neagră, însemnul abia vizibil, iar apoi arătând cu capul spre aureola de pe fruntea lui Hunt. Cu atât mai puţin pe un înger Căzut, repudiat de întreaga lume! adăugă el.

- Of, nu, spuse Bryce, privind în tavan şi suspinând, după care se întoarse spre grup şi adăugă: Bine, haideţi să facem o numărătoare! Dacă sunteţi dezmoşteniţi, repudiaţi sau ambele, ridicaţi mâna!

Tharion, Baxian, Lidia, Hunt şi Ruhn ridicară mâinile. Bryce îi privi cu atenţie pe Flynn şi pe Dec, care purtau, ca de obicei, blugi negri şi tricouri, şi suspină din nou. Făcu un gest bombastic, de parcă le-ar fi spus că aveau cuvântul.

Flynn zâmbi afectat şi se duse, ţanţoş, lângă Bryce.

- Din câte ştiu eu, încă sunt moştenitorul tatălui meu. îmi pare bine să te revăd, Morven!

Hunt ar fi putut să jure că umbrele lui Morven şuierară.

- Ar fi în interesul tău, Tristan Flynn, să îmi vorbeşti cât se poate de respectuos!

- O, da? întrebă Flynn, încrucişându-şi braţele, plin de aroganţă îndreptăţită.

Morven îi făcu semn cuiva din spatele lor, iar delicata broderie argintie de la încheieturile şi de la gulerul jachetei sale negre, impecabil croite, scânteie în lumina focului. Hunt se întoarse şi zări două gărzi mătăhăloase, care se desprinseseră din umbre. Nu le simţise, nu le auzise...

Judecând după chipurile şocate ale lui Tharion şi Baxian, îşi dădu seama că erau la fel de surprinşi ca şi el.

însă Ruhn, Flynn şi Declan se încruntară de parcă i-ar fi recunoscut pe cei care se apropiau de ei. Amândoi erau înalţi şi înarmaţi până-n dinţi. Se vedea limpede că erau gemeni.

Gemenii Ucigaşi, despre care le povestise Ruhn, care puteau să îţi citească gândurile după bunul lor plac.

însă nu asta era principala grijă a lui Hunt... Nu încă.

Pentru că între ei, îmbrăcată cu colanţi negri şi cu un pulover alb, cu părul şaten-deschis acoperindu-i faţa... Hunt nu avea idee cine era acea femeie Fee. însă era furioasă, ba chiar fierbea de-a dreptul de o mânie îndreptată împotriva gărzilor, a regelui şi...

- Ce naiba?! răbufni Flynn.
- Sathia? întrebă Declan, cu gura căscată.
- Se pare..., mormăi Morven în timp ce Gemenii Ucigaşi o târau pe femeia Fee tot înainte, ţinând-o strâns de braţe cu încheieturile degetelor, îndeajuns de tare încât să îi lase vânătăi,.. .că sora ta a cam dat de bucluc, Tristan Flynn.

CAPITOLUL 48

Bryce nu ştia asupra cui să se concentreze: asupra Sathiei Flynn, care se zbârlea, furioasă, în sala tronului lui Morven, sau asupra chipului şocat al lui Tristan, care încerca să înţeleagă scena ce se derula în faţa lor. Bryce optă pentru cea de a doua variantă, mai ales că Flynn se răsti la Regele Avallenului:

- Ce vrei să spui prin *buclucV.*

Morven răspunse:

- Se pare că numeroase Fee din Valbara simt... că urmează o perioadă de agitaţie şi caută adăpost pe pământurile mele.

Umbrele acelea unduitoare i se încolăciră în jurul gâtului, al umerilor, părând tulburător de ameninţătoare. Umbrele regelui şi ale Gemenilor Ucigaşi... *păreau* diferite de cele ale lui Ruhn: mai sălbatice, mai rele. Umbrele lui Ruhn erau blânde şi tainice precum noaptea, iar ale lor semănau cu peşterile întunecate, lipsite de orice rază de lumină.

- Dacă ai descris locul ăsta ca pe o vacanţă de lux, eşti pe punctul de a primi câteva recenzii de o stea, bombăni Bryce, făcându-l pe Tharion să chicotească.

însă ea nu îi zâmbi tritonului. Tocmai adăugase un alt conducător aproape atotputernic pe lista lor de inamici. Nu voia să îi vorbească lui Tharion în clipa aceea. Iar el se opri rapid din chicotit, ştiind că Bryce era departe de a fi fericită.

Aşa că ea îl privi pur şi simplu pe Flynn, care pentru prima dată în viaţă, poate, era al naibii de serios.

- Lasă-mă să ghicesc: părinţii mei au dat fuga încoace, îi spuse el Regelui Cerb cu o voce plină de dispreţ, după care îşi roti privirea prin sală şi adăugă: Unde e tatăl meu cel brav? Şi toţi ceilalţi, dacă tot veni vorba?

Chipul lui Morven părea cioplit în piatră.

- Câtorva dintre ei li s-a permis să intre. însă cei mai mulţi au fost trimişi înapoi la Lunathion. Dar, desigur, cei care rămân aici au de plătit un preţ.

Flynn se întoarse lent spre sora lui.

- Ce i-ai promis? întrebă el cu glasul plin de furie şi de o urmă de teamă, dar fără să se năpustească asupra ei sau asupra gemenilor care o ţineau.

Bryce îi măsură din priviri şi văzu că amândoi deja îi zâmbeau. Şi apoi, în adâncul minţii ei, două umbre întunecate, îngemănate, mârâiră, pregătindu- se să atace...

Bryce le incineră cu un zid mental de lumină stelară.

Gemenii şuierară, iar unul dintre ei clipi, de parcă lumina cu pricina l-ar fi orbit fizic. Bryce rânji şi menţinu zidul acela strălucitor în mintea ei. O clipă mai târziu, cineva bătu politicos în el, iar Bryce auzi în minte vocea lui Ruhn:

Ţine zidul ridicat. Orice ar fi.

Aruncându-le priviri tăioase gemenilor, Bryce răspunse:

Spune-le lui Hunt şi celorlalţi să ridice şi ei un zid!

Am făcut-o deja! o linişti Ruhn. Ar trebui să vezi fulgerul din jurul minţii lui Athalar. Le-a făcut sondele scrum!

Bleah! Nu spune sonde!

Ruhn pufni, iar prezenţa lui se estompă în mintea ei chiar în clipa în care Morven adăugă:

- Sathia nu mi-a promis nimic. De fapt, a refuzat să plătească preţul cerut. Unul generos, de altfel: să aleagă între bărbaţii de lângă ea. Şi, întrucât singurul merit pe care îl are aici o femeie constă în copiii pe care ar putea să îi aducă pe lume în Avallen, nu văd de ce sora ta ar trebui să mai rămână în acest refugiu.

Dură o clipă până când Bryce pricepu spusele regelui.

- Scuză-mă, spuse ea, privind când la chipul drăguţ şi furios al Sathiei, când la Regele Cerb şi la umbrele lui sălbatice, dar, ca să fim înţeleşi: vrei să zici că oricărei femei care caută refugiu aici i se cere să se *căsătorească*?

- Ar fi riscant ca o grămadă femei necăsătorite să zburde pe aici fără o rudă de sex masculin sau fără un soţ, răspunse Morven, curăţând o pată invizibilă de pe pantalonii lui negri ca noaptea.

- Da, spuse Bryce, doar zeii ştiu ce s-ar întâmpla dacă noi, femeile, am fi nesupravegheate. Anarhie desăvârşită. Oraşele s-ar prăbuşi.

însă Flynn îi spuse lui Morven:

- Atunci, aduceţi-i aici pe fraţii şi pe soţii lor!

Bryce se încruntă la el, dar Morven răspunse:

- Nu am nevoie de mai mulţi bărbaţi pe pământul acesta.

Bryce scrâşni din dinţi atât de tare, încât o

duru. Iată cine era bărbatul care convenise cu Regele Toamnei ca ea şi Cormac să se căsătorească, pentru a aduce un aport de putere şi de demnitate spiţei regale a Feelor. Individul ăsta se gândea doar la procreare.

Flynn întrebă:

- Şi părinţii mei?

Morven pufni.

- Le-am îngăduit lordului şi lui Lady Hawthorne să rămână aici, întrucât legăturile noastre datează încă de pe vremea Primelor Războaie. Momentan locuiesc în nord, în cabana mea particulară de vânătoare.

- Atunci, trimite-o pe Sathia la tatăl meu! se răsti Flynn.

- Nu o va face, spuse Sathia în cele din urmă, iar Bryce observă că, deşi vocea de Fee îi era suavă şi vădea o fiinţă cultivată, avea o fermitate ca de oţel. Fie că mă căsătoresc aici, fie că mă întorc la Lunathion!

- Atunci întoarce-te! îi porunci Flynn surorii lui.

Sathia clătină încet din cap.

- Locul acela nu mai e unul sigur.

- Ai vila ta comodă, spuse Ruhn cu o asprime neobişnuită în voce. Vei fi în regulă.

Sathia clătină din nou din cap şi se uită lung la fratele ei.

- Din cauza *ta* locul acela nu mai e unul sigur.

- Poftim?! izbucni Flynn.

- S-a dus vestea, spuse Morven de pe tronul lui făurit din coarne şi din umbre, că l-ai ajutat pe *ăsta*..., mormăi el, dând din cap spre Ruhn, ...să evadeze. împreună cu alţi doi inamici ai imperiului! exclamă, aruncându-le o privire rece lui Baxian şi lui Hunt, care, la rândul lor, se încruntară la el, cumplit de ameninţători. Toţi cei din familia Hawthorne sunt acum căutaţi de Asteri, ca să fie interogaţi!

- Vor să ne ucidă ca să te pedepsească pe tine! răbufni Sathia, arătând acuzator cu degetul spre Flynn. Am fost avertizaţi că Legiunea 33 venea să ne aresteze şi a trebuit să plecăm în

toiul nopţii. Hainele de pe mine sunt singurele pe care le am.

- Ce sacrificiu din partea ta! o şicană Flynn, însă Bryce îi observă vinovăţia din privire.

Declan îşi scosese deja telefonul, fără îndoială ca să vadă cum o duceau familia lui şi Marc...

- Din pricina ceţii, nu există semnal aici, îi spuse Sathia lui Declan.

El păli la faţă, bombănind:

- Am uitat.

însă Sathia adăugă în şoaptă:

- I-am sunat pe părinţii tăi înainte să plecăm. Au spus că vor lua legătura şi cu iubitul tău.

Flynn o privi cu gura căscată, însă Declan îi mulţumi cu o înclinare scurtă din cap.

- Ce e? întrebă Sathia, încruntându-se la fratele ei. Crezi că sunt chiar atât de monstruoasă?

Flynn îi aruncă un nou zâmbet dispreţuitor în semn că da, iar Bryce interveni, voind să îi scutească pe ceilalţi de cearta celor doi.

- în regulă, îi spuse ea lui Morven, deci insişti ca sora lui Flynn să se căsătorească cu unul dintre... ciudaţii ăştia?

Arătă spre Gemenii Ucigaşi, care o ţineau pe Sathia, şi se asigură că zidul acela mental de lumină stelară continua să rămână intact. Nu avea de gând să le permită celor doi să îi pătrundă în minte.

- Seamus şi Duncan sunt verii tăi şi lorzi ai Feelor! se răsti Morven la Bryce. Li te vei adresa cu respect, aşa cum se cuvine din partea unei femei!

O, pe toţi zeii!

- Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse ea, arătând spre Sathia, care părea de-a dreptul intrată în panică. Intenţionezi să o forţezi să se căsătorească, sau o vei deporta, ca să fie ucisă de Asteri?

Morven răsuci o umbră în jurul degetului său prelung şi lat.

- Tatăl ei a fost de acord că este în interesul ei să se căsătorească. Şi a mai fost de acord ca, în cazul în care refuză, să fie trimisă înapoi la Lunathion, răspunse el, strângând din

pumn şi zdrobind umbra. Refuză de prea multă vreme orice bărbat pe care taică-său i l-a propus drept soţ. Răbdarea lui a ajuns la capăt şi m-a implorat să mă ocup eu de această chestiune.

- Tatăl Anului, mârâi Baxian în spatele ei.

Bryce încuviinţă cu un mormăit.

Sathia spuse, cu o răceală impresionantă:

- Am dreptul să refuz orice pretendent care îmi este prezentat.

Morven o privi cu dezgust.

- Da, fatucă! Aşa cum este dreptul tatălui tău să te dezmoştenească pentru că nu ţi-ai făcut datoria de a duce mai departe spiţa neamului vostru.

Bryce bombăni:

- Aşadar, ce sens are să le oferiţi femeilor dreptul de a refuza, dacă le pedepsiţi pentru asta?

- Nu e problema noastră, mârâi Flynn, până şi Ruhn întorcându-se spre el, şocat. Nu am venit aici ca să ne ocupăm de asta.

- Aşadar, nu aţi venit aici ca să cereţi azil? întrebă Morven, sprijinindu-şi bărbia în pumn.

- Nu, mârâi Hunt, înaintând şi înfoindu-şi uşor aripile. Nu de asta am venit.

îi aruncă o privire lui Bryce, făcându-i semn să înainteze.

La rândul ei, Bryce îl privi pe Ruhn, dându-i de înţeles că aveau să se ocupe mai târziu de problema legată de Sathia, iar apoi îşi alungă grija aceea din minte, îşi ridică bărbia şi se duse lângă Hunt.

- Am venit ca să accesez Arhivele din Avallen şi Peştera Prinţilor, spuse ea.

- Acces respins! exclamă Morven.

- M-ai înţeles greşit, spuse Bryce pe tonul acela care nu lăsa loc nici unei replici. Nu îţi ceream permisiunea, declară ea, iar steaua de pe piept începu să îi strălucească, iluminându-i tricoul şi hanoracul. Ca Prinţesă Născută din Stele, am acces la orice parte a Avallenului!

- Eu hotărăsc cine este demn să intre pe tărâmul meu! se răsti Morven.

- Lumina stelară spune altceva, îl înfruntă Bryce, scoţând din teacă Sabia Stelară şi pumnalul. La fel şi ele!

De parcă tecile lor le-ar fi limitat mai înainte

puterea, armele de metal îi vibrau acum în palmă şi în sus, pe braţe, atrăgându-se reciproc cu atâta violenţă, încât ea trebui să îşi folosească toată forţa ca să le ţină separate.

Morven păli. Până şi umbrele lui se traseră îndărăt.

- Ce ţii în mâna stângă? întrebă el.

Până şi Gemenii Ucigaşi şi Sathia o priveau pe Bryce cu ochi mari, de parcă nu şi-ar fi putut lua privirea de la ea.

- O împlinire pe cinste a unei profeţii, răspunse ea, sperând din tot sufletul că reuşea să ascundă faptul că braţele îi tremurau din pricina efortului de a ţine armele separate, din pricina faptului că ignora acel instinct care o îndemna să le împreuneze, nu să le ţină departe una de cealaltă.

- De unde ai pumnalul? şuieră Morven.

- Deci, ştii ce e? întrebă Bryce, la rândul ei.

- Da! îi răspunse el, furios. îi simt puterea!

- Ei bine, atunci îmi va fi mai uşor, jubilă Bryce, vârând ambele arme înapoi în teci şi, din fericire, atracţia lor se estompă. Acum am mai puţine de explicat, adăugă ea, dând din cap spre Morven, iar acesta se încruntă. Voi intra în locurile care mă interesează şi apoi voi ieşi din ele cât ai zice peşte!

Umbrele lui Morven reveniră, întunecând atât de tare aerul din spatele tronului, încât acum regele lăsa impresia că şedea în faţa unui vid.

- Femeilor le este interzis să intre în Arhivele din Avallen şi în Peştera Prinţilor.

- Nu îmi prea pasă de asta, îl înfruntă Bryce.

- Ne calci în picioare tradiţiile sacre!

- Ar fi cazul să ignori o astfel de regulă.

Morven, ale cărui nări se umflară uşor, trecu la ameninţări:

- Fătucă, ţin să îţi amintesc că, la un cuvânt din partea mea, Asterii te vor înhăţa!

- Pentru asta, ar trebui să deschizi mai întâi zidul de ceaţă, ripostă Bryce. Şi s-ar părea că te-ai străduit *din răsputeri* să nu o faci... Şi să nu le oferi un motiv pentru care să vină aici.

- Te pot da afară gărzile mele!

Bryce arătă spre Hunt, iar apoi spre Baxian şi

spre ceilalţi.

- Gărzile mele s-ar putea să le îngreuneze sarcina.

- E regatul *meu...*

- Nu contest asta. Vreau doar să arunc o privire prin arhivele voastre. Câteva zile doar, după care vom pleca de pe capul tău, spuse ea, scoţând din buzunarul hanoracului carneţelul Regelui Toamnei. Ba chiar voi îndulci învoiala: iată jurnalul particular al tatălui meu. Ei bine, cel mai recent, cel puţin. Toate uneltirile pe care le pune la cale în momentul de faţă, notate pe hârtie. Cam prostesc din partea lui, dacă mă întrebi pe mine. *Dragă jurnalule, astăzi am făcut o listă cu toţi duşmanii mei şi cu modurile în care plănuiesc să îi ucid. E atât de greu să fii rege... Aş vrea să fi avut vreun prieten.*

Ea rânji la vederea lui Morven, care, cu ochii mijiţi, sorbea deja din priviri carneţelul cu coperţi de piele. îi arătă prima pagină, pe care se vedea scrisul de neconfundat al tatălui ei. Cu siguranţă că Morven îl cunoştea bine, întrucât cei doi ticăloşi comunicau preponderent prin scrisori aşternute pe hârtie, din moment ce în Avallen nu existau calculatoare.

- Dacă ne laşi să rămânem, din clipa în care plecăm de aici, carneţelul e al tău!

Morven bătu darabana cu degetele pe braţul tronului. Peştele muşcase momeala.

în cele din urmă, umbrele regelui se mai luminară, iar el spuse:

- Prezenţa voastră aici poate să abată mânia Asterilor asupra mea.

Bryce căzu pe gânduri, iar apoi spuse:

- Ei bine, s-ar părea că nu ai nici o problemă să adăposteşti fugari dacă i-ai primit pe părinţii lui Flynn.

Regele se încruntă la ea, cu ochii plini de un întuneric infernal.

Bryce continuă:

- Vreau să spun că, dându-ne pe mâna Asterilor, ai putea, probabil, să te revanşezi pentru *dezonoarea* pe care ţi-a adus-o Cormac... Dar dacă ne vei preda lor, probabil că va trebui să faci acelaşi lucru şi cu părinţii lui Flynn şi cu ceilalţi nobili. Şi mă îndoiesc că poporul tău va fi încântat dacă vei trăda nişte nobili fandosiţi. Eşti

într-o grea încurcătură, nu-i aşa? conchise ea, încrucişându-şi braţele.

Morven bătu cu cizma în podea.

- E foarte greu să încerci să păcăleşti ambele tabere, nu-i aşa? întrebă Bryce pe un ton compătimitor.

- Nu păcălesc nici o tabără! răspunse Morven. Le sunt loial Asterilor!

- Atunci, fa să se risipească ceaţa şi invită-i aici, la o gustare!

Morven păstră o tăcere grăitoare.

Bryce surâse.

- M-am gândit eu! exclamă ea, dând din cap spre Sathia. încă ceva: sora lui Flynn nu se căsătoreşte cu nimeni şi vine cu noi.

Sathia, rămasă cu gura căscată, se uită lung la Bryce, dar aceasta din urmă îi aruncă o privire în semn de avertizare. Ea o văzuse pe Sathia Flynn doar de la distanţă, la petreceri. De obicei, părul tinerei era vopsit în diverse nuanţe lucioase de şaten-închis sau de blond. Acum, părul ei avea o nuanţă obişnuită de şaten-deschis, aceasta fiind, probabil, culoarea lui naturală. Era ca şi cum Bryce ar fi întrezărit-o pe femeia reală, care se ascundea în profunzimile fiinţei Sathiei.

- Nu pot să permit una ca asta, spuse Morven. E necăsătorită.

- Fratele ei e aici, replică Bryce, dând din cap spre Flynn. Deşi e un petrecăreţ iresponsabil, măcar are organele care contează pentru tine!

Flynn se încruntă, însă Dec îi trase un cot îndeajuns de tare ca acesta să facă un pas în faţă şi să spună, bâlbâindu-se uşor:

- îmi voi asuma răspunderea... pentru Sathia.

Sora lui se zburli ca o pisică furioasă, dar nu spuse
nimic.

- Nu! răspunse Morven, iar o umbră, o fărâmă inertă şi plictisită de magie, i se înfăşură în jurul încheieturii mâinii, ca o brăţară. Eşti un însoţitor nepotrivit, lucru pe care l-ai demonstrat de nenumărate ori!

Hunt îi aruncă o privire lui Bryce, iar ea ştiu la ce se gândea. O clipă mai târziu, Ruhn îi spuse acelaşi lucru, în gând:

Deşi mă doare să o spun... s-ar putea să fie nevoie să renunţăm la treaba asta. Sathia e sora lui Flynn şi toate cele, dar nu are legătură cu lupta noastră.

Bryce clătină discret din cap.

Chiar vrei să o laşi la mila lui Morven?

Crede-mă, Bryce, Sathia se descurcă şi singură.

însă Bryce îi aruncă o ocheadă Lidiei, care privise toată scena cu o concentrare rece, clară, rămânând întru totul tăcută, în felul acela al ei care îi făcea pe ceilalţi să uite că se afla de faţă. Se părea că nici măcar Morven nu observase până în clipa aceea că Lidia se afla în sala tronului, fiindcă acum mârâi uşor, surprins.

Totuşi, Căprioara o privi pe Bryce în ochi, iar aceasta din urmă încercă să o întrebe din priviri:

Tu ce ai face?

Lidia păru să înţeleagă, fiindcă şopti:

- Pentru mine n-a luptat nimeni niciodată.

Atât îi trebui lui Bryce.

Ea adună putere în steaua de pe piept şi dădu să spună ceva, dar, din spatele lor, Tharion spuse:

- Mă voi căsători eu cu Sathia.

Hypaxia avu nevoie de şapte ore, şapte minute şi şapte secunde ca să o readucă la viaţă pe Sigrid.

în tot timpul în care Hypaxia stătuse deasupra cadavrului şi recitase incantaţii, Ithan abia dacă se mişcase de pe taburet, iar Jesiba plecase, se întorsese aducându-şi laptopul şi lucrase o parte din timp. Ba chiar îi oferise ceva de mâncare lui Ithan, dar el refuzase.

Nu avea poftă de mâncare. Dacă magia Hypaxiei nu funcţiona...

Fosta regină vrăjitoare, care răguşise deja, se opri brusc din incantaţii.

-Eu... *

Ithan nu reuşise să privească în timp ce ea îi cususe capul la loc lui Sigrid, ci se mulţumise să se uite în altă parte, întorcându-şi ochii spre cadavru doar după ce Hypaxia îşi isprăvise treaba şi îl acoperise din nou cu cearşaful.

Hypaxia se trase în spate, împleticindu-se. Ithan sări în picioare şi o prinse în braţe.

- Ce ai făcut? întrebă Jesiba, închizând

iute laptopul.

Ithan o ajută pe Hypaxia să se ţină pe picioare, iar fosta regină vrăjitoare începu să se uite când la el, când la Jesiba, neajutorată şi... îngrozită. Cu coada ochiului, Ithan văzu ceva alb mişcându-se.

Se întoarse în clipa în care cadavrul de pe masă se ridică în capul oaselor. Cearşaful căzu, dând la iveală chipul cenuşiu al lui Sigrid, cu ochii închişi. Ithan văzu linia neregulată de cusături groase şi necruţătoare de pe gâtul ei. încă era îmbrăcată cu vechile ei haine, ţepene de la sângele întărit.

Cusăturile pocniră în momentul în care Sigrid îşi întoarse capul.

Dar pieptul... nu i se umfla şi nici nu i se dezumfla. Nu respira.

Sigrid deschise ochii. Erau de un verde acid, arzător.

- Secerătoare, şopti Jesiba.

CAPITOLUL 49

- Ketos, vorbesc serios, e *îngrozitoare*, mârâi Flynn la Tharion, în umbra coloanelor care mărgineau o parte a sălii tronului şi care, din fericire, erau umbre normale, nu dintr-acelea îngrozitoare, pe care le controla Regele Feelor. E o idee groaznică! Sathia îţi va distruge viaţa!

- Viaţa mea e deja distrusă, răspunse Tharion, cu vocea la fel de pustie precum felul în care se simţea. Dacă supravieţuim, putem să divorţăm.

- Feele nu divorţează, îl lămuri Flynn, apucându-l strâns de braţ. Pentru ele, căsnicia e literalmente până la moarte.

- Ei bine, eu nu sunt Fee...

- Dar Sathia e. Dacă divorţezi de ea, nu va mai avea nici o şansă să se recăsătorească vreodată. Va fi considerată întinată. După prima căsnicie, singurele căi de scăpare sunt moartea sau văduvia. O văduvă se poate recăsători, dar o femeie divorţată... nici vorbă! Asta ar însemna ca respectiva Fee să ajungă persona non grata.

în partea cealaltă a sălii, Declan şi Ruhn vorbeau în şoaptă cu Sathia. Probabil că purtau

aceeaşi conversaţie.

Morven stătea pe tron, încruntat, flancat de gemenii cei monstruoşi, iar umbrele roiau în juru-i precum un roi de aspide şuierătoare. în clipa care sosiseră gemenii, Tharion simţise cum spre mintea lui se furişaseră nişte umbre alunecoase. Instinctiv, înălţase în calea lor un râu cu apă învolburată, creând un şanţ mental în jurul lui. Nu fusese pe deplin conştient de ceea ce făcea, dar funcţionase. Umbrele se înecaseră.

Asta îi uşurase luarea unei decizii. Şi aşa fusese destul de greu să fie forţat să suporte prezenţa Gemenilor Ucigaşi, să ia în calcul *căsătoria cu* cineva care putea să citească în mintea altora...

Tharion îi spuse lui Flynn:

- Sora ta ar fi o paria doar printre Fee. Indivizii obişnuiţi nu vor avea o problemă în privinţa
divorţului.

Flynn nu bătu deloc în retragere, ci îşi arătă colţii.

- E fiica *lordului Hawthorne!* Va dori mereu să se căsătorească în rândul Feelor.

- Mi-a acceptat oferta.

Cu cel mai şoptit şi sec *da pe care tritonul îl* auzise vreodată, dar fusese, totuşi, o acceptare clară.

Flynn răbufni:

- Pentru că e disperată şi speriată! Crezi că starea asta de spirit e potrivită pentru a lua o decizie în cunoştinţă de cauză?

Tharion îl privi drept în ochi.

- Nu văd pe nimeni altcineva care să încerce să o ajute.

Flynn mârâi:

- Uite ce e, Sathia e răsfăţată, mărginită şi rea ca un şarpe, dar e sora mea mai mică.

- Atunci, găseşte tu o soluţie care să o scoată din încurcătură şi care să nu implice moartea ei!

Flynn se încruntă, iar Tharion îi răspunse cu aceeaşi monedă.

De cealaltă parte a încăperii, Sathia îşi croi drum pe lângă Dec şi Ruhn şi veni valvârtej la Flynn şi la Tharion. Era scundă, însă avea o prestanţă care domina încăperea. îl privi pe

Tharion cu ochii ei închişi la culoare, scăpărători.

- Deci, o facem?

Tonul acela liniştit şi sec dispăruse cu totul.

Bryce, Athalar şi Baxian priveau din capătul opus al sălii, iar Căprioara, de la câţiva paşi depărtare de ei.

Nici unul dintre oaspeţii lui Morven nu se aşteptase ca ziua să decurgă astfel, începând cu faptul că Tharion îi scăpase din gheare Reginei Oceanului şi culminând cu spectacolul acela de doi bani. Dar dacă ar fi fost Lesia în locul lui Sathiei, tritonul ar fi vrut ca cineva să intervină ca să o ajute, fie el un soldat dezertor sau nu.

Aşa că Tharion îi spuse Sathiei:

- Da. Haide să o facem!

Morven chemă numaidecât o Preoteasă a Cthonei. De parcă ticălosul ar fi încercat să îl facă să se dezică în ultimul moment de acţiunea prin care încerca să o salveze pe Sathia.

Totuşi, după nici cinci minute, Tharion se trezi cu o soţie.

- *Tu,* mârâi Sigrid la Ithan, vocea ei răguşită fiind redusă la o şoaptă.

Ithan încremeni de groază.

- Ce s-a întâmplat?! îi strigă Jesiba Hypaxiei, care încă se agăţa de Ithan, acesta retrăgându-se, la rândul lui, spre uşă.

însă Sigrid fu cea care îi răspunse, în timp ce îşi mişcă gâtul, rupându-şi şi mai multe copci şi dând la iveală, astfel, o cicatrice crâncenă:

- Am ajuns la o uşă. *Ea a* vrut să mergem într-o direcţie, spuse lupoaica, zâmbind schimonosit, iar eu am apucat-o în cealaltă.

Hypaxia clătină din cap, înnebunită.

- Nu a vrut să vină, mi-a alunecat printre degete...

Parcă venind de nicăieri, o voce rece şi înfricoşătoare răsună în încăpere:

- Nu aveam cum să las să îmi scape un astfel de premiu!

Până şi Jesiba se ridică în picioare atunci când Regele din Adâncuri apăru în pragul morgii.

La fel ca în noaptea echinocţiului de toamnă, era îmbrăcat în vesminte închise la culoare si

zdrenţuite, ce pluteau, umflate de o briză fantomatică.

- Nu aveai nici un drept! îl provocă Hypaxia, trecând pe lângă Ithan, ale cărui simţuri se ascuţiră în prezenţa înfiorătorului Rege din Adâncuri şi a puterii lui eterne. Nu aveai dreptul să o transformi...

El rămase în prag, parcă plutind prin aer.

- Nu sunt eu stăpânul morţilor? Ea nu avea Trecerea făcută, adăugă el. Sufletul putea să îi fie revendicat de oricine. Tu i-ai oferit o

opţiune, vrăjitoareo! Eu i-am oferit alta.

Regele îi facu semn lui Sigrid, care se dădu jos de pe masă de parcă ar fi fost vie. De parcă n-ar fi murit niciodată. Dacă n-ar fi fost ochii de un verde acid şi cicatricile, poate că Ithan chiar ar fi crezut asta.

O Fendyr era *Secerătoare.* Pe jumătate în viaţă, un cadavru ambulant...

Era un sacrilegiu. O ruşine.

Şi era numai vina lui.

- Care e alegerea mai atrăgătoare? întrebă, dus pe gânduri, Regele din Adâncuri, în timp ce Sigrid îl luă de mână. Să fi fost adusă la viaţă de tine, Hypaxia, să fi fost sub comanda, sclava ta... sau să fie liberă?

- Ba să fie servitoarea ta! îl corectă Hypaxia pe un ton impresionant de hotărât.

- Mai bine a mea decât a ta, răspunse Regele din Adâncuri, iar apoi dădu din cap spre Ithan şi îi spuse: Tinere Holstrom, îţi sunt recunoscător! Poate că sufletul ei ar fi plutit în derivă pentru totdeauna. Acum se află pe mâini bune.

- Ce ai de gând să faci? îndrăzni să întrebe Ithan.

Regele din Adâncuri se uită la Sigrid şi zâmbi, dându-şi la iveală dinţii prea mari, maronii.

- Vino, animalul meu de companie! Ai multe de învăţat.

însă Sigrid se întoarse spre Ithan, care fu mai scârbit de sine ca niciodată în clipa în care ea îi spuse cu vocea aceea răguşită, de Secerătoare:

- M-ai ucis!

- îmi pare rău! spuse el, deşi cuvintele nu puteau să îi exprime regretul întru totul.

Nici nu aveau să o facă vreodată.

- Nu voi uita asta!

Nici el. Toată viaţa. O privi drept în ochi, urând culoarea lor verde ca acidul şi faptul că arătau atât de lipsiţi de viaţă...

Era vina lui. El o dăduse în

bară. El provocase catastrofa asta desăvârşită.

- Vom vorbi curând, îi spuse Regele din Adâncuri Jesibei, cuvintele lui sunând mai degrabă ca un avertisment decât ca o invitaţie.

înainte ca Jesiba să apuce să răspundă, Regele din Adâncuri şi Sigrid dispărură într-un vârtej întunecat de vânt.

Doar după ce resturile umbrelor lui dispărură din morgă, Jesiba spuse:

- Ce dezastru!

Hypaxia îşi privea mâinile, de parcă ar fi încercat să îşi dea seama unde greşise.

Ithan nu putu să îşi stăpânească tremurul care îl cuprinse din cap până în picioare, până în oase.

- Găseste o soluţie!

> >

Hypaxia nu îşi ridică privirea.

Ithan mârâi, cu inima bătându-i atât de repede, încât avu impresia că urma să verse:

- *Găseste o soluţie.*

> >

Jesiba plescăi din limbă.

- Ce a fost, a fost, căţeluş!

- Nu accept asta! strigă Ithan, arătându-şi dinţii şi făcând semn spre Hypaxia. Desfa ce ai făcut!

Fosta regină vrăjitoare îşi ridică lent ochii spre el. Sumbri, rugători, obosiţi.

- Ithan...

- GĂSESTE O SOLUŢIE! răcni Ithan, iar instrumentele necromantice ale vrăjitoarei zăngăniră, dar lui nu îi păsa, nimic nu mai conta în afară de necazul peste care dăduse. *REPAR-O!* urlă el din nou, întorcându-se spre Jesiba. Ştiai că se va întâmpla asta? întrebă, cu vocea întretăiată.

O, pe toţi zeii, ce făcuse? Ce naiba *făcuse?!*

Jesiba îl privi ţintă.

- Nu. Iar dacă îmi mai vorbeşti vreodată pe tonul ăsta...

- S-ar putea să existe o cale, şopti Hypaxia.

Până şi Jesiba amuţi şi se

întoarse, odată cu Ithan, spre fosta regină vrăjitoare.

- După ce morţii trec pragul împărăţiei Secerătorilor..., spuse Hypaxia privindu-l pe Ithan în ochi, iar durerea i se preschimbă în hotărâre pură, ...necromanţia poate să îi conducă spre acel prag, dar poate să îi şi tragă înapoi.

- Cum? întrebă Jesiba.

Ithan abia dacă mai putea să respire.

- Avem nevoie de o Pasăre a Tunetului.

- Nu a mai rămas nici una! strigă Jesiba,
azvârlindu-si mâinile în aer.

- Sofie Renast a fost o Pasăre a Tunetului, spuse Ithan, vorbind mai mult cu sine însusi decât cu cele

două femei. Am crezut că era posibil ca şi fratele ei să fi fost una, dar...

- Sofie Renast a murit, spuse Jesiba.

- Unde e corpul ei? întrebă Hypaxia, iar cuvintele îi

răsunară ca un clopot funebru în cuprinsul morgii.

Jesiba pricepu înaintea lui Ithan.

- După dezastrul de mai înainte, spuse ea, arătând spre masa pe care zăcuse Sigrid până de curând şi spre cearşaful căzut pe podea, chiar vrei să încerci să învii din nou morţii?

- Sofie e moartă de prea mult timp ca să o învie, spuse Ithan, cu stomacul cuprins de o senzaţie de greaţă.

Şi, deşi nu o spuse cu voce tare, era de acord cu Roga în ceea ce privea palmaresul Hypaxiei.

- Dacă nu i s-a făcut Trecerea, atunci magia ar trebui să funcţioneze, deşi starea de descompunere a trupului ei ar trebui să fie una... înfiorătoare, răspunse Hypaxia, plimbându-se încolo şi încoace prin încăpere. Ar trebui să mai aibă suficient fulger în vene ca să creeze o punte între viaţă şi moarte.

Cândva, Păsările Tunetului puteau să îi ajute pe necromanţi, puteau să îşi folosească fulgerul ca să ţină sufletele morţilor. Ba puteau chiar să îşi imprime puterea asupra obiectelor obişnuite, ca, de pildă, asupra armelor, conferindu-le acestora proprietăţi magice...

- Şi crezi că Sofie ar putea să anuleze cumva transformarea lui Sigrid în Secerătoare? întrebă Ithan.

- Cred că fulgerul lui Sofie ar putea să tragă sufletul lui Sigrid înapoi la viaţă şi să îi dea ocazia să facă *din nou* alegerea respectivă, răspunse Hypaxia. E posibil ca, petrecându-şi câteva zile ca Secerătoare, Sigrid să se răzgândească.

Se facu linişte. Ithan se uită la Jesiba, însă vrăjitoarea tăcu, de parcă ar fi cântărit fiecare cuvânt al Hypaxiei.

Ithan înghiţi în sec.

- Va funcţiona?

- S-ar putea, şopti Jesiba, privind-o ţintă pe Hypaxia.

- Dar unde se află cadavrul ei? insistă Ithan. Ultima dată am auzit de la prietenii mei că se afla pe nava Reginei Oceanului. Se prea poate să i se fi făcut vânt de multă vreme prin ecluza pneumatică...

- Dă-mi treizeci de minute, spuse Jesiba, iar apoi ieşi din cameră fără să aştepte un răspuns.

Ithan nu avea ce să facă, decât să aştepte. Nu avea chef să facă nimic, decât să stea la birou şi să îşi privească mâinile.

Nenorocitele lui de mâini, pătate de sânge.

încercase să o salveze pe Sigrid de Astronom şi reuşise doar să o ucidă. Şi apoi să îi transforme cadavrul în Secerător. Fiecare alegere pe care o făcuse îi dusese pe amândoi din rău în mai rău, până la o adevărată catastrofă.

Trebuia să rezolve lucrurile. Să repare totul.

Exact treizeci de minute mai târziu, Jesiba intră în pas vioi pe uşile metalice ale morgii.

- Ei bine, a fost nevoie de mai multe mite decât mi-aş fi dorit să dau, însă am veşti bune şi veşti proaste, spuse ea.

- Cele bune mai întâi! o rugă Ithan,

ridicându-şi privirea, în sfârşit, de la mâinile lui.

în tot acest timp, Hypaxia stătuse pe celălalt scaun de la birou, tăcută şi gânditoare.

- Ştiu unde se află corpul lui Sofie, spuse Jesiba.

- Şi veştile rele? întrebă Hypaxia în şoaptă.

Jesiba îi privi ţintă cu ochii ei cenuşii, scânteietori.

- Se află în Avallen. La Regele Cerb.

CAPITOLUL 50

Ruhn nu avea idee cum de reuşise Bryce să nu îl ucidă pe Morven. Sincer vorbind, nu ştia cum de nu îl ucisese nici el.

Dar se apucară numaidecât de treabă.

Deşi, aparent, Bryce se afla în echipa Peşteri, ea insistă ca mai întâi să verifice şi arhivele împreună cu ei – preţ de câteva ore, cel puţin.

Arhivele din Avallen erau impunătoare şi vaste, aşa cum şi le amintea Ruhn de la ultima şi singura vizită pe care o făcuse pe insulă. Ce-i drept, nu i se permisese niciodată să intre în clădire, dar, judecând după exteriorul ei cenuşiu şi impunător, rivaliza ca dimensiune cu nava Reginei Oceanelor, *Cuirasatul din Străfund.* Un oraş al învăţăturii, încuiat în spatele uşilor de plumb.

Care putea fi accesat doar de spiţele regale – de bărbaţii de viţă regală.

- Chiar trebuie *să muncim*[7]*,* mârâi Flynn, scărpinându-se în cap. Nu putem să ne odihnim puţin? Locul ăsta îmi dă fiori... Trebuie să mă relaxez.

Athalar îi aruncă o privire tăioasă lui Flynn.

- Ne dă fiori tuturor!

- Ba nu! se împotrivi Flynn pe un ton solemn, clătinând din cap. V-am spus deja că magia mea *urăşte* locul acesta.

- Ce vrei să spui? întrebă Bryce, întorcându-şi capul spre el.

Flynn ridică din umeri.

- Pământul pare... putred. De parcă magia mea nu ar putea să se agaţe de nimic, nu ar putea să se identifice cu nimic. E ciudat. Asta m-a deranjat şi prima dată când am fost aici.
- Da, atunci s-a plâns tot timpul, adeveri Declan, alegându-se cu un cot în coaste de la Flynn.

Dar acesta din urmă dădu din bărbie spre Sathia, care se afla la câţiva metri depărtare de el.

- O simţi şi tu, nu-i aşa?

Strâmbând din gura ei ca un boboc de trandafir, sora lui recunoscu:

- Şi magia mea e neliniştită în Avallen. Afirmaţiile fratelui meu nu sunt complet lipsite de temei.
- Ei bine, spuse Bryce, fii tare, Flynn! Cred că un bărbat Fee mare şi dur ca tine poate să treacă peste asta. Ne vom *relaxa* diseară. Iar mâine ne împărţim în echipa Arhive şi echipa Peşteri şi lucrăm cât putem de repede, adăugă ea, ridicând o mână spre una dintre uşile de plumb, însă fără să o atingă. Şi crede-mă că nici eu nu vreau să rămân pe insula asta îngrozitoare nici o clipă mai mult decât e necesar!
- De acord, bombăni Athalar, ducându-se lângă Bryce. Să găsim ce ne trebuie şi să plecăm naibii de aici!
- Ce căutăm, mai exact? întrebă Sathia. Ştii, Bryce, tot ceea ce mi-ai spus despre cealaltă lume Fee şi despre tot ce ai aflat... îmi pare rău, dar am nevoie de ceva mai multe instrucţiuni pe care să le urmez după ce ajungem în locul în care trebuie să lucreze echipa mea.

Atunci când Flynn ceruse ca Sathia nu vină cu ei, Bryce întrebase dacă, din moment ce erau cu toţii ***duşmani cunoscuţi ai Asterilor; mai conta cumva dacă încă o persoană afla ceea ce ştiau ei.***

Iar Sathia refuzase să fie lăsată singură, în pofida siguranţei pe care i-o oferea statutul ei de femeie căsătorită, care îi dădea acum dreptul de a se mişca liber. Ea declarase că nu avea de gând ***să rămână închisă într-o cameră şi să mucezească acolo. Aşa că se agăţase de Bryce***, care începuse să îi explice tot ce aflase

despre Theia şi despre fiicele ei, precum şi despre istoria Feelor din Midgard şi din afara lui.

De când îşi rostiseră amândoi jurămintele, Sathia nu vorbise deloc cu Tharion, ceea ce nu părea să îl supere câtuşi de puţin pe triton.

Totul era o nebunie. însă Ruhn auzise ceea ce îi spusese Lidia lui Bryce, cum că nu avusese niciodată pe cineva care să lupte pentru ea. Iar astfel de vorbe nu îi căzuseră bine deloc.

Ruhn îndrăzni să arunce o privire spre locul în care se afla Lidia. Aceasta privea, dusă pe gânduri, intrarea impunătoare a clădirii ce adăpostea arhivele. Observase şi el că Morven fusese şocat să o vadă în sala tronului. Iar la plecarea lor, Regele Cerb păruse să vrea să stea de vorbă cu Căprioara, dar ea ieşise din sală înainte ca el să îşi pună intenţia în aplicare.

Lidia îşi întoarse privirea aurie spre el, iar Ruhn ar fi putut să jure că îl străbătuse un val de foc pur...

Se uită repede în altă parte.

Sathia o întrebă pe Bryce:

- Şi dacă nu găseşti răspunsurile pe care le cauţi?

- Atunci, suntem terminaţi, răspunse Bryce fără ocolişuri.

Apoi ea îşi lipi palma de uşile arhivelor. Ruhn simţi cum metalul se cutremură.

Gemând, uşile se deschiseră spre interior, lăsând să se vadă doar o masă de întuneric brăzdată de lumina soarelui. Ruhn şi Dec se priviră unul pe celălalt, cel din urmă ridicând din sprâncene în clipa în care văzu cum clădirea se supusese fără pic de împotrivire. însă Bryce intră fără să îşi facă cea mai mică problemă, urmată de Athalar şi de Baxian.

- Şi chiar ai de gând să intri în Peştera Prinţilor? o întrebă Sathia pe Bryce în timp ce păşeau în spaţiul acela întunecat.

- Ştiu că, probabil, prezenţa mea feminină va face ca peştera să se prăbuşească de indignare, răspunse Bryce, a cărei voce răsună pe sub cupola masivă de deasupra lor. Dar voi intra, fără îndoială!

Ruhn chicoti şi se uită la cupolă. Era placată cu un mozaic făurit din pietre de onix, presărat cu bucăţi de opal şi cu stele de diamant. Vârful cupolei era decorat cu o semilună de sidef pur, care strălucea în beznă, straniu de asemănătoare cu unghiile ascuţite ale Reginei Oceanului.

Sathia o ajunse din urmă pe Bryce şi o întrebă în şoaptă:

- Şi... pumnalul pe care îl porţi la şold e chiar *acel* pumnal?

- Şocant, ştiu, răspunse Bryce. Fata petrecăreaţă care poartă pumnalul pomenit în profeţii...

- Ba nu, spuse Sathia. Nu la asta mă gândeam.

Bryce se opri, întorcându-se, iar Ruhn ştiu că Athalar asculta cu atenţie fiecare cuvânt al Sathiei şi că îi observa fiecare mişcare.

Sora lui Flynn explică:

- Mă întrebam ce înseamnă asta. Nu doar în ceea ce îi priveşte pe Asteri şi conflictul vostru cu ei, ci ce anume înseamnă pentru Fee.

- Un mare nimic! pufni Flynn.

- Ni s-a spus că poporul nostru va fi unit odată cu întoarcerea pumnalului, ripostă Sathia pe un ton tăios, după care o întrebă pe Bryce, pe un ton mai blând: Asta face parte din... planul tău, oricare ar fi el? Să uneşti Feele?

Bryce, care cerceta minuţios din priviri rândurile nesfârşite de rafturi, răspunse cu răceală:

- Feele nu merită să fie unite.

Până şi Ruhn încremeni. Nu se gândise niciodată la ce anume ar fi făcut Bryce dacă ar fi ajuns lider al Feelor, dar...

- Quinlan, haide să ne începem explorarea! spuse Athalar, luând-o pe după umeri.

- Da, da, bombăni Bryce. Presupun că nu are sens să sper că există un catalog digital. în consecinţă... cred că va trebui să procedăm în stil clasic, îşi dădu ea cu părerea, arătând cu degetul spre peretele ocupat de cataloage doldora de fişe. Căutaţi orice menţiune despre sabie şi despre pumnal, orice document despre ceţurile care păzesc acest loc, despre Pelias şi

Helena... Poate că ne-ar fi de folos chiar şi însemnări legate de zorii istoriei Avallenului, fie în timpul Primelor Războaie, fie imediat după.

- Avem... multe de căutat, spuse Flynn.

- Pun pariu că îţi doreşti să fi învăţat să citeşti! spuse Sathia pe un ton vesel, îndreptându-se spre cataloage.

- Ştiu să citesc! o înfruntă Flynn, bosumflându- se, iar apoi mormăi: Doar că e plictisitor.

Ruhn pufni, iar cineva din apropiere facu la fel. Lidia.

Se priviră din nou, în felul acela, iar Ruhn îi spuse, oarecum stânjenit:

- Ar trebui să ne apucăm de treabă!

Era posibil să piardă zile întregi răsfoind atât de multe cataloage. Mai ales că nu se vedea nici urmă de bibliotecar sau de ghid erudit prin preajmă. De fapt, întregul loc părea neglijat. Pustiu. La fel şi castelul, orăşelul şi pământurile.

Atunci când fusese acolo, cu zeci de ani în urmă, totul i se păruse lui Ruhn nespus de misterios şi de ciudat: Avallen, faimoasa insulă învăluită în ceaţă. Acum se gândea doar la Cormac, care crescuse în întunericul şi în liniştea unor astfel de meleaguri. La focul lui interior, înăbuşit de locul acela.

Şi totuşi Cormac îşi iubise poporul, voind să facă ceea ce era drept faţă de el. Şi faţă de toţi cei de pe Midgard.

Trebuia să existe ceva bun în Avallen, ţinând cont de faptul că sărmanul Cormac provenise din locul acela. însă Ruhn nu reuşea în ruptul capului să îşi dea seama ce anume.

Feele nu merită să fie unite.

Cuvintele lui Bryce pluteau în aer, de parcă încă reverberau din cupola de deasupra lor. Iar Ruhn nu ştia de ce, dar pe măsură ce cuvintele se aşezară în întuneric... îl întristară.

După câteva minute încordate, Declan spuse:

- Ei bine, iată *ceva* interesant!

Stătea la cea mai apropiată masă, având un teanc de hărţi desfăşurat în faţa lui. Una mare, a Midgardului, era întinsă deasupra celorlalte.

Ruhn se îndreptă cu paşi mari spre prietenul lui, bucuros că i se oferea acel moment de respiro.

-Ce e?

Ceilalţi îi urmară exemplul, adunându-se în jurul mesei.

Dec arătă spre locul în care se afla Avallenul pe harta a cărei hârtie era veche şi îngălbenită, în pofida vrăjilor de conservare care o protejau.

- M-am gândit că dacă ne uităm la hărţi vechi, am putea să aflăm câteva indicii despre ceaţă, ştiţi voi, să vedem cum o figurau cartografii din vechime şi alte amănunte de acelaşi fel. Iar apoi am găsit asta!

Athalar îşi frecă ceafa şi spuse:

- Cu riscul de a fi ridicol, trebuie să te întreb: la ce mă uit?

- Sunt insule aici, răspunse Declan. Zeci de insule!

Ruhn pricepu de îndată cum stătea treaba.

- Nu ar trebui să existe nici o insulă în jurul Avallenului, spuse el.

Bryce se aplecă mai tare, trecându-şi degetele peste desenul care înfăţişa arhipelagul.

- De când datează harta asta?

- Din timpul Primelor Războaie, răspunse Dec, scoţând o altă hartă de la baza teancului. Acesta e

i

Midgardul acum. Nu există insule în zona asta, cu excepţia celei pe care ne aflăm.

- Deci..., murmură Baxian.

- *Deci,* repetă Dec, enervat, nu e ciudat că *au existat* insule acum cincisprezece mii de ani, iar acum au dispărut?

Tharion îşi drese glasul.

- Păi, nivelul mării mai creste...

Dec le aruncă tuturor o privire nimicitoare şi scoase o a treia hartă.

- Iată, harta asta datează de la o sută de ani după Primele Războaie.

Ruhn aruncă o privire. Nu exista nici o insulă.

De cealaltă parte a mesei, Lidia cerceta din priviri, tăcută, diferitele hărţi. îşi ridică privirea spre Ruhn, iar inima lui începu să bată mai repede şi sângele îi fremătă din pricina apropierii ei...

- Toate acele insule au dispărut în decurs de o sută de ani, murmură Bryce.

- Imediat după sosirea Asterilor, adăugă Athalar.

Ruhn îşi întoarse privirea de la Lidia, se uită din

nou la hărţi şi înţelese despre ce era vorba.

- Ei bine, spuse el, în pofida ceţii, se pare că Avallenul a consimţit să îndeplinească cererea făcută de Asteri, dezvăluindu-si forma si linia de coastă pentru întocmirea hărţilor oficiale ale imperiului. De ce ar fi ascuns insulele?

- Nu există insule, şopti Sathia. Cele de pe prima hartă! indică ea, arătând cu degetul spre coasta de nord-vest. Am venit din direcţia aceea. Nu am văzut nici măcar o insulă. E posibil ca ceaţa să le fi ascuns

pe unele dintre ele, dar ar fi trebuit să vedem măcar câteva.

- Nici eu n-am văzut sau auzit vreodată să existe alte insule aici, confirmă Flynn.

Se facu linişte şi se uitară cu toţii la cele trei hărţi, de parcă acestea ar fi dezvăluit un mare secret.

Athalar întrebă în şoaptă:

- Ce înseamnă asta?

Dec clătină din cap şi se uită la Bryce.

- Cred că ai dreptate să te întrebi de ce ceaţa îi împiedică pe Asteri să pătrundă în acest loc. Ceva sa întâmplat aici cu mult timp în urmă, ceva important. Dar ce anume?

- Şi, murmură Lidia, iar cadenţa vocii ei îl făcu pe Ruhn să se înfioare de plăcere, cunoştinţele acestea ne sunt de vreun folos?

Bryce bătu cu palma în cea mai veche hartă,

iar Ruhn văzu, efectiv, cum i se învârteau rotiţele în minte.

- în amintirile pe care le-a depănat, Silene a spus ceva despre insula care a fost cândva curtea ei, murmură Bryce, căzând pe gânduri, de parcă ar fi încercat să îşi amintească exact cuvintele. A spus că pământul... s-a zbârcit. Că atunci când, pentru a ascunde prezenţa Harpei, a început să găzduiască monştrii aceia, insula pe care se afla închisoarea a devenit stearpă. Iar Regina Oceanului a spus că, după sosirea Asterilor, insulele s-au veştejit efectiv, scufundându-se în mare, îngrozite.

- Şi? întrebă Flynn.

Privirea lui Bryce se limpezi din nou.

- Pare ciudat că două fortăreţe ale Feelor, ambele, aşezate pe nişte insule, au fost cândva arhipelaguri, şi că apoi *ambele şi-au* pierdut toate insulele, mai puţin pe cea centrală, după sosirea unor... forţe neprietenoase.

Ruhn ridică din sprâncene.

- Nu îmi vine să cred că de data asta chiar ne-ai spus la ce te gândeai!

Bryce îi arătă degetul mijlociu, iar Athalar chicoti. Bryce dădu din cap, plină de hotărâre.

- Echipa Arhive trebuie să continue să cerceteze treaba asta!

Ceilalţi se împrăştiară din nou pentru a-şi relua cercetările, dar Bryce îl apucă pe Ruhn de cot înainte ca acesta să apuce să plece.

- Ce e? întrebă el, coborându-şi privirea spre mâna cu care îl strângea sora lui.

Bryce îl privi drept în ochi.

- Nu avem mult timp la dispoziţie.

- Ştiu, spuse Ruhn. Vom căuta cât de repede putem.

- Câteva zile! îi aminti Bryce, dându-i drumul la braţ şi aruncând o privire spre uşile arhivelor, în spatele cărora se întindea insula. Nu cred că avem mai mult de atât la dispoziţie înainte ca Morven, în pofida riscurilor pe care le presupune asta pentru poporul de aici, să decidă că e în interesul lui să le spună Asterilor că suntem în Avallon. Sau înainte ca misticii Asterilor să ne localizeze.

- Ar fi posibil ca nici privirea misticilor să nu poată pătrunde prin vălul de ceaţă, sugeră

Ruhn.

- Da, ar fi posibil, dar aş prefera să nu aflăm adevărul plătind un preţ prea mare. Câteva zile, Ruhn, după care plecăm de aici!

- Ar putea să dureze mai mult de atât să străbaţi peşterile, o avertiză Ruhn. Eşti sigur că acolo e ceva ce merită găsit? Din câte mi-am dat seama, pe zidurile lor erau doar chestii cu funcţie decorativă, iar tunelurile dădeau pe dinafară de ceaţă. Am termina mult mai repede cu arhivele dacă am căuta cu toţii prin cataloage.

- Trebuie să mă uit la peşteri, şopti Bryce. Pentru orice eventualitate.

Ruhn pricepu atunci, de parcă cineva ar fi turnat o găleată de apă rece pe el. Bryce nu era pe deplin sigură că *putea să* găsească ceva care să o ajute să unească armele. Să îi ucidă pe Asteri.

El o strânse de umăr.

- Vom găsi o soluţie, Bryce!

Ea îi zâmbi, mâhnită, iar Ruhn nu putu decât să îi întoarcă zâmbetul.

în orele pe care şi le petrecură răsfoind prin cataloage, nu mai găsiră nimic în legătură cu insulele dispărute, cu ceaţa, sabia sau cu pumnalul. Abia dacă trecuseră printr-o mică parte din întreaga hârţogăraie, când Bryce hotărî să se oprească pentru cină. Mâinile ei erau atât de uscate de la praf, încât o usturau.

Grupul se îndreptă în tăcere spre sala de mese a castelului. Ce zi a naibii de lungă! Sentimentul acela părea să se reflecte în fiecare dintre paşii lor târşâiţi.

Sala de mese era goală, deşi un mic bufet cu mâncare fusese pregătit pentru ei.

- Cred că am ajuns mai devreme, spuse Tharion în timp ce grupul cercetă cu privirea încăperea luminată de foc, cu tapiseriile ei decolorate, ce înfatisau vânători ale Feelor de demult. Prada lor se afla în centrul uneia dintre ele: un cal alb, înlănţuit si înseuat.

Bryce tresări. Nu, nu era un cal! Era un cal *înaripat*

Aşadar, acel soi de cai supravieţuise şi aici, cel puţin, preţ de câteva generaţii, înainte ca specia lor să se stingă, sau să fie vânaţi de Fee până când dispăruseră cu totul.

- Nu am ajuns devreme,

spuse Sathia, de lângă Tharion, cu faţa încordată. Cina oficială a început cu cincisprezece minute în urmă. Dacă ar fi să ghicesc, aş zice că a fost mutată în altă sală, unde se
află acum toti ceilalţi.

> >

- Oare nimeni nu vrea să mănânce alături de noi? întrebă Hunt.

Bryce răspunse:

- Probabil că li se pare nedemn de ei să se amestece cu cei ca noi.

Hunt, Baxian şi Tharion se întoarseră spre ea, aruncându-i priviri sceptice. Bryce ridică din umeri şi adăugă:

- Bine aţi venit în viaţa mea!

Hunt se încruntă tare de tot, iar pe Bryce o luă gura pe dinainte:

- Să ştii că nu trebuie să te simţi vinovat pentru asta!

Hunt îi aruncă o privire supărată foc, iar ceilalţi plecară de lângă ei.

- Ce înseamnă vorbele astea? întrebă el în şoaptă.

Nu era nici momentul, nici locul potrivit să discute despre un astfel de subiect, însă Bryce răspunse:

- Nu reuşesc să te citesc. Nu îmi dau seama dacă vrei să fii aici sau nu.

- Bineînţeles că vreau, mârâi Hunt, iar ochii îi scăpărară.

Bryce nu bătu în retragere.

- Ba eşti implicat cu totul, ba eşti melancolic şi te simţi vinovat...

- Nu am dreptul să mă simt astfel? mormăi el.

Ceilalţi ajunseseră deja la masă.

- Ba da, ai, răspunse ea în şoaptă, deşi ştia că ceilalţi puteau să îi audă, acesta fiind dezavantajele de a te afla în anturajul unor alţi Vaniri. Dar cu toţii am făcut alegeri care ne-au condus spre consecinţele de acum. Greutatea lor nu se răsfrânge doar asupra ta şi nu e...

- Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse Hunt, pornind spre centrul încăperii.

- Hunt..., murmură ea, însă el îşi văzu de drum, cu aripile strânse.

În cealaltă parte a încăperii, Baxian, care îşi trăgea un scaun la masă, îi aruncă o privire prin care părea să o roage să îi dea ceva timp lui Hunt şi să fie blândă cu el.

Ea oftă şi dădu din cap în semn că era de acord. Putea să facă asta.

Se serviră singuri şi se aşezară aleatoriu la masa masivă, suficient de mare încât să încapă patruzeci de oameni: Ruhn, Flynn, Sathia şi Dec într-un grup; Tharion, Baxian, Hunt şi Bryce, în celălalt. Lidia se aşeză lângă Bryce, *fără să se* uite la Ruhn, care le privea dintr-un loc aflat mai departe, de cealaltă parte a mesei.

- Aşadar, iată Avallenul, spuse Lidia, rupând tăcerea stânjenitoare.

- Ştiu, murmură Bryce. încerc să îmi adun maxilarul de pe podea.

- îmi aminteşte de casa tatălui meu, şopti Lidia, înfruptându-se din cartofi şi din carnea de miel.

O mâncare consistentă şi simplă. Cu siguranţă că nu era festinul rafinat pe care îl savurau Morven şi curtea lui în altă parte.

- Pesemne că au amândoi abonament la *Viaţa în Evul Mediu*, spuse Bryce, iar Lidia surâse.

Era atât de ciudat să o vadă pe *Căprioară* zâmbind. Ca pe o persoană.

Probabil că bărbaţii se gândiră la acelaşi lucru, fiindcă Baxian o întrebă:

- De cât timp, Lidia? De cât timp ai devenit spioană?

Ea tăie carnea cu mişcări graţioase, iar Bryce se înfioră fără să vrea.

- De când *ai* început *tu* să crezi în această cauză? îl întrebă Lidia pe Baxian.

- De când mi-am întâlnit perechea, pe Danika Fendyr. Cu patru ani în urmă.

La auzul vocii lui încărcate deopotrivă de mândrie şi de durere, Bryce simţi un junghi în piept. O mâncară degetele din pricina dorinţei de a se întinde peste masă şi de a-l lua de mână, aşa cum o făcuse cu o seară înainte.

Lidia clipi lent, şoptind:

- îmi pare rău, Baxian.

Baxian înclină din cap, mulţumindu-i. Apoi le spuse Lidiei şi lui Hunt:

- Nu prea reuşesc să mă obişnuiesc cu faptul că mă aflu aici, alături de voi doi. Având în vedere ceea ce făceam toţi trei nu cu mult timp în urmă. Având în vedere cine eram.

- Te cred, murmură Bryce.

Hunt testă cu degetul mare marginea unui cuţit, iar apoi tăie şi el carnea pe care o avea în farfurie.

- Cred că Urd se foloseşte de nişte căi misterioase pe care să ne ghideze.

Lidiei îi scânteiară ochii. Hunt îşi ridică paharul cu apă în cinstea ei.

- Mulţumesc că ne-ai salvat fundurile!

- A fost o nimica toată, răspunse ea, tăind din nou carnea de miel.

Baxian îşi lăsă furculiţa jos.

- Ai riscat totul. îti suntem datori.

Bryce aruncă o privire în partea îndepărtată a mesei şi băgă de seamă că Ruhn îi privea. Se uită la el cu severitate, de parcă l-ar fi îmboldit să spună şi el ceva, dar Ruhn o ignoră.

Fără să observe că el îi privea cu atâta atenţie, Lidia zâmbi strâmb.

- Găsiţi o cale de a-i ucide pe Asteri şi suntem chit!

Restul cinei trecu în mare parte în linişte, iar Bryce se simţi tot mai obosită, astfel că atunci când termină de mâncat, voia doar să se întindă undeva. Din fericire, *o persoană* din castel catadicsi să aibă de-a face cu ei: o bătrână Fee, care le spuse cu asprime că avea să îi conducă în camerele lor.

Chiar dacă nu erau bineveniţi acolo, măcar li se oferiseră camere acceptabile, înşirate cu toatele de-a lungul aceluiaşi coridor. Bryce nu prea fu atentă la cine cu cine stătea în cameră, gândindu-se doar la cum să ajungă mai repede într-a ei, însă observă că Tharion şi Sathia se

simţiră stânjeniţi în momentul în care intrară împreună pe o uşă aflată pe la jumătatea coridorului.

Bryce oftă atunci când ea şi Hunt intrară în camera lor. Ar fi vrut să aibă energia necesară ca să stea de vorbă cu Ruhn, ca să afle cum se simţea el acum, după toate cele întâmplate, dar...

- Trebuie să mă întind, spuse ea, prăbuşindu-se pe pat, cu faţa în jos.

- Azi a fost o zi ciudată, mormăi Hunt, scoţându-i sabia şi pumnalul din teacă, aşezându-le cu multă grijă lângă pat şi apoi întorcând-o, blând, cu faţa spre el. Eşti bine, Bryce?

Ea se uită la chipul lui, la aureola tatuată pe frunte.

- Sper din tot sufletul să găsim aici ceva care să facă să merite efortul depus.

Hunt se aşeză lângă ea, scoţându-şi propriile arme şi aşezându-le pe o noptieră.

- Aşa, dintr-odată, eşti îngrijorată că nu vom găsi nimic?

Bryce se ridică în picioare, incapabilă să stea nemişcată, în pofida epuizării. începu să se plimbe încolo şi încoace prin faţa căminului, în care trosnea un foc zdravăn.

- Nu ştiu. Sincer vorbind, nu m-am aşteptat să găsesc în arhive un semn uriaş, scris cu litere de neon, care să proclame că răspunsurile pe care le căutăm sunt aici. Dar dacă Asterii îi atacă familia lui Flynn...

Nu îşi permisese să se gândească la asta mai devreme. Odată ajunsă pe insulă, nu putuse să facă nimic ca să intervină, fiindcă nu avea nici telefon, nici interweb.

- Da, dacă Asterii fac asta în privinţa familiei lui Flynn, atunci o vor ataca şi pe a mea.

- Randall şi Ember pot să îşi poarte singuri de grijă, spuse Hunt ridicându-se, după care se duse la ea şi o luă de mâini, liniştind-o întrucâtva prin atingerea lui caldă şi plină de putere. Vor fi bine! o asigură el.

- însă ameninţarea Asterilor ne face să avem un timp limitat pentru explorările noastre, pe care trebuie să le sfârşim înainte ca ei să ne prindă din urmă, murmură ea, repetând ceea ce îi spusese şi lui Ruhn.

- Ştiu, răspunse Hunt cu blândeţe, dându-i deoparte o şuviţă de păr de pe faţă, iar Bryce savură acea atingere alinătoare, plină de dragoste. Vom reuşi, Quinlan! adăugă el. Pe toţi zeii, ai călătorit între lumi! în comparaţie cu asta, ceea ce facem noi acum e o nimica toată.

- Nu o ispiti pe Urd!

- Nu fac asta. Doar îţi spun adevărul. Nu îţi pierde încrederea tocmai acum!

- Trebuie să găsim o modalitate să îndepărtăm aureola, spuse Bryce privindu-i din nou fruntea tatuată şi suspinând.

- Asta nu e o prioritate.

- Ba este. Am nevoie de tine la putere maximă spuse ea, iar apoi, dându-şi seama că se exprimase greşit, adăugă: Am nevoie să fii liber.

- Voi fi. Vom fi cu totii.

Bryce îl privi în ochii închişi la

culoare şi îl crezu.

- îmi pare rău dacă te-am forţat prea tare mai devreme.

- Sunt bine, răspunse el, însă vocea nu îi suna ca şi cum spusele lui ar fi fost adevărul curat.

- Nu încercam să îţi impun cum să te simţi, Hunt. Vreau doar să stii că nici unul dintre noi, mai ales

y

eu, nu te consideră responsabil pentru toate nenorocirile care s-au întâmplat. Suntem o echipă.

El îşi plecă privirea, iar ea urî greutatea care îi apăsa capul, care îi făcea aripile să atârne.

- Nu ştiu dacă pot să fac asta din nou, Bryce.

Ea simţi o strângere de inimă.

- Să faci ce anume?

- Să fac alegeri care să îi coste viaţa pe ceilalţi, răspunse el, aruncându-i o privire sumbră. Lui Shahar îi era mai uşor, ştii? Ei nu îi păsa deloc de

vieţile altora. Şi a murit atât de repede, încât nu a trebuit să suporte greutatea vinovăţiei pe care poate că ar fi simţit-o ulterior. Uneori o invidiez pentru asta. La momentul respectiv, chiar am invidiat-o pentru că, murind, a scăpat de toate astea.

- Acum vorbeşte Umbra Mortis, eul tău din trecut, spuse Bryce, încercând să glumească şi să alunge, astfel, valul de îngrijorare şi de durere care o cuprinsese auzindu-i tonul lipsit de

viaţă.

- Poate că acum avem nevoie de Umbra Mortis.

Lui Bryce nu îi plăcură câtuşi de puţin vorbele lui.

- Am nevoie de Hunt, nu de un asasin cu coif. Am nevoie de partenerul meu, spuse ea, sărutându-l pe obraz. Am nevoie de *tine.*

întunericul din ochii lui se lumină, ceea ce o facu să îşi simtă inima mai uşoară şi să îl sărute din nou pe obraz.

- Ştiu că ar trebui să mergem să ne spălăm înainte de culcare şi să folosim oala de noapte, sau ce prostii vor fi având ei pe post de toaletă în muzeul ăsta, dar...

- Dar? întrebă el, ridicând din sprâncene.

Bryce se înălţă pe vârfuri şi îşi trecu gura peste a lui. Gustul lui... O, pe toţi zeii!

- Dar mai întâi trebuie să te simt.

Hunt o îmbrăţişă, strângând-o de mijloc.

- Slavă zeilor!

Desigur, mai erau multe de discutat. Dar în clipa aceea...

Hunt îşi plecă faţa spre a ei, iar Bryce şi-o ridică spre a lui şi se sărutară adânc şi voluptuos. Extaz pur. Acel sărut îi aminti lui Bryce de cămin, de eternitate şi de toate lucrurile pentru care luptase. De toate lucrurile pentru care avea să continue să lupte.

După felul în care Hunt îi răspunse la sărut, Bryce ştiu că şi el îşi dăduse seama de asta. Spera că el avea să îşi deschidă inima în faţa acelui sentiment, că avea să îl lase să ardă orice urmă de remuşcare.

- Te iubesc, spuse el cu gura lipită de a ei, după care o sărută mai adânc.

Bryce îşi înăbuşi un oftat de uşurare, petrecându- şi braţele pe după gâtul lui. Hunt o prinse de fund şi o ridică, ducând-o lin până la patul enorm, cu perdele.

Se dezbrăcară şi îşi contopiră gurile, explorând şi gustând. Se mângâiară şi se atinseră. Apoi Hunt se întinse peste ea, iar Bryce îşi lăsă bucuria şi magia să strălucească.

- Ia te uită la tine, şopti Hunt, coborându-

şi şoldurile sub mâinile ei, tachinându-i intrarea cu mădularul. Uită-te la tine, repetă el.

Zâmbind, Bryce îşi lăsă să strălucească şi mai tare lumina Născută din Stele, devenită atât de strălucitoare şi de argintie, încât arunca umbre peste pat.

- îţi place?

Drept răspuns, Hunt se împinse de tot în ea.

- Eşti al naibii de frumoasă, şopti el.

În jurul aripilor şi al frunţii i se adunară fulgere, de parcă puterea lui, chiar şi estompată de aureolă, reacţiona, involuntar, la a ei.

Bryce gemu în clipa în care el se retrase, aproape ieşind din ea, însă apoi Hunt se afundă din nou, înclinându-şi pelvisul astfel încât să se înfigă mai adânc. Iar atunci când mădularul lui îi atinse locul cel mai ascuns, mai îndepărtat, iar fulgerul lui pâlpâi deasupra ei, în ea...

Pereche. Soţ. Prinţ. *Hunt*

- Da, spuse el.

Pesemne că ea îşi exprimase gândurile cu voce tare, fiindcă Hunt o penetră mai adânc, mai intens.

- Te iubesc al naibii de mult, Bryce!

Auzindu-l, ea îşi înteţi magia, preschimbând-o într-un val de energie. Sau poate că fusese, de fapt, orgasmul ei, care explodase odată cu acel val. Nu se mai sătura de Hunt. Parcă nu reuşea să se apropie
suficient de mult de el... Avea nevoie să fie *în* el, în sângele lui...

- Pe Solas, Bryce, mârâi Hunt, pătrunzând-o dintr-o mişcare lungă şi languroasă. Nu pot...

Nici nu voia ca el să o facă. îl prinse de fund, înfigându-şi adânc unghiile în carnea lui, îndemnându-l fără cuvinte.

- Bryce! o avertiză el, dar continuă să se mişte în ea, stârnind o avalanşă de fulgere care se încolăciră în jurul lor, trosnind.

- Nu te opri! îl imploră ea.

Magiile li se ciocniră; sufletele li se împreunară. Bryce se împrăştie printre stele, prin galaxii, în timp ce fulgerele alunecau în urma ei.

Avu senzaţia vagă că Hunt fusese aruncat odată cu ea, că strigase de extaz şi de surprindere. Ştiu că trupurile le rămaseră unite într-o lume îndepărtată, dar aici, în acest loc dintre locuri, se contopiră întru totul, se intersectară, se transferară şi deveniră ceva *mai mult.*

Stele, planete şi nebuloase în culori de curcubeu se învolburară în jurul lor, întunericul fiind spintecat de fulgere mai strălucitoare decât soarele. Acesta din urmă şi luna rămaseră într-un echilibru perfect, doi aştri suspendaţi pe acelaşi cer. Iar sub ei, mult mai jos, Bryce văzu Avallenul, care fremăta de magia lor, de atâta magie încât insula părea să fie însăşi sursa acesteia, de parcă *ei ar* fi fost însăşi sursa întregii magii, lumini şi iubiri…

Apoi toate acestea dispărură. Culorile se stinseră şi rămaseră doar aer cald şi răsuflări sacadate. Greutatea trupului lui Hunt peste al ei, mădularul lui pulsând în ea, iar, deasupra lor, aripile lui deschise.

- Pe toţi… *zeiil* spuse Hunt, ridicându-se ca să se uite la ea.

Fusese mai mult decât o tăvăleală, doar sex sau doar dragoste. Cu raze de lumină stelară strălucindu-i în păr, Hunt se uită lung la Bryce, iar ea ştiu că în părul ei licăreau fulgere.

- M-am simţit de parcă puterea mea te-a pătruns, spuse Hunt, privind fulgerul ce i se prelinse pe corp lui Bryce. îţi… aparţine.

- Aşa cum lumina mea îţi aparţine ţie, spuse ea, atingând o rază de lumină stelară ce sclipea printre şuviţele lui de păr închise la culoare.

- Mă simt ciudat, recunoscu el, dar nu se mişcă. Mă simt…

Atunci o simţi şi Bryce. Pricepu, în sfârşit, ce fusese aceasta dintotdeauna, cum învăţase să o numească în cealaltă lume.

- *Făurit*, şopti ea, oarecum temătoare. Aşa se simte. Orice ar fi puterea asta care poate să curgă între noi… la fel poate şi puterea mea Făurită, care izvorăşte din Corn.

Hunt îşi plecă privirea spre el însuşi, spre locul în care trupurile le erau încă împreunate. în clipa aceea, Bryce simţi un junghi de vinovăţie la

gândul că încă nu îi spuse tot ce ştia despre celelalte obiecte Făurite din univers, despre Mască, despre Tezaur.

- Pesemne că e o curgere în ambele sensuri: puterea mea curge în tine, iar a ta, în mine, spuse ea.

- Se pare că am trecut, totuşi, de faza în care sfârşeam într-un loc nou de fiecare dată când făceam sex, spuse el, cercetând camera cu privirea.

- Ce uşurare! pufni Bryce. Nu cred că lui Morven i-ar fi plăcut să aterizăm goi-goluţi în dormitorul lui!

- Categoric că nu, încuviinţă Hunt, sărutând-o pe frunte şi dându-i deoparte o şuviţă de păr. Dar ce înseamnă asta?

- Iată încă un lucru de care trebuie să ne dăm seama, răspunse Bryce, ridicându-şi capul şi sărutându-l.

- Echipa Peşteri până la capăt! spuse el, cu gura lipită de a ei.

Bryce râse, iar respiraţiile li se amestecară şi li se împletiră precum sufletele lor.

- Ţi-am spus eu că ar fi trebuit să comand tricouri!

CAPITOLUL 51

Tharion stătea în dormitorul de piatră străvechi, în care se afla un pat cu perdele şi ai cărui pereţi erau acoperiţi de tapiserii, şi nu ştia ce să îi

spună
soţiei lui.

Se părea că nici Sathia Flynn nu ştia ce să îi spună lui, pentru că se aşeză pe un scaun de lemn sculptat, în faţa şemineului în care pârâia focul, şi se uită la flăcări.

Abia dacă schimbaseră mai mult de o vorbă toată ziua. Dar acum, când erau nevoiţi să împartă camera...

- Poţi să dormi tu în pat, spuse el, parcă prea tare, prea apăsat.

- Mulţumesc, răspunse ea, cuprinzându-şi corpul cu braţele. Lumina focului îi dănţui pe părul şaten- deschis, făcând să strălucească şuviţele aurii din el.

- Nu... nu mă aştept la nimic din partea ta, spuse Tharion.

Ea îi aruncă o privire sarcastică peste umăr.

- Bine. Nici eu.

- Bine, repetă Tharion, tresărind, după care se duse la fereastră, uitându-se la

întunericul lipsit de stele, care părea un zid negru, străpuns doar de câteva lumini de la focurile ce ardeau în vetrele căsuţelor tărănesti. E vreodată... mai puţin mohorât pe aici? întrebă el.

- Asta e prima mea vizită, aşa că nu pot să mă pronunţ, răspunse ea pe un ton puţin cam tăios, de

parcă nu ar fi fost obişnuită să vorbească normal cu ceilalţi indivizi, dar apoi adăugă: Sper că nu.

Tharion se duse la scaunul de lemn din faţa ei şi se trânti pe el. Blestemăţia de scaun era tare ca Helul. Se foi, încercând să găsească o poziţie mai confortabilă, dar renunţă o clipă mai târziu şi spuse:

- Să o luăm de la început. Eu sunt Tharion Ketos, fostul Căpitan al Serviciului de Informaţii al Reginei Râului...
- Ştiu cine eşti, şopti ea pe un ton blând, care contrasta cu calmul oţelit din privire.

Tharion ridică dintr-o sprânceană.

- O, da? E de bine sau de rău?

Ea se mulţumi să clatine din cap.

- Eu sunt Sathia Flynn, fiica lordului Hawthorne. -Şi?

Sathia îşi înclină capul într-o parte, iar câteva şuviţe din părul ei lung îi alunecară peste umăr.

- Ce altceva mai e de spus?

Tharion se prefăcu că se gândea.

- Culoarea preferată?
- Albastru.
- Felul de mâncare preferat?
- Tartele cu zmeură.

Tharion râse.

- Vorbeşti serios?

Sathia se încruntă.

- Ce e în neregulă cu tartele cu zmeură?
- Nimic, răspunse el, după care adăugă:

Felul meu de mâncare preferat sunt foitajele cu brânză.

Sathia râse uşor, dar râsul i se stinse în clipa în care întrebă:

- De ce?

Tharion enumeră motivele pe degete:

- Sunt crocante, conţin brânză...

- Nu. Vreau să spun... De ce ai făcut asta? întrebă ea, arătând spre ei doi.

Tharion se gândi cum să îşi îndulcească povestea, dar...

- Aranjamentul nostru ar putea foarte bine să fie unul cinstit, mărturisi el, oftând. Sunt un fugar. Regina Viperă a pus o recompensă de cinci milioane de mărci de aur pe capul meu.

Sathia se înecă.

- Poftim?!

- Surpriză! spuse el, după care adăugă: Scuze! Am impresia că, pesemne... ar fi trebuit să îţi mărturisesc asta mai devreme.

- Crezi?! strigă ea, dar apoi se stăpâni, afişând pe chipu-i palid un calm exersat, după care întrebă pentru a treia oară: De ce?

- Am dezertat din slujba ei. Ei bine, mai întâi am dezertat din slujba Reginei Râului, care acum vrea să mă ucidă, apoi am dezertat din

slujba Reginei Vipere, care vrea şi ea să îmi facă acelaşi lucru. Iar după aceea, Regina Oceanului mi-a oferit adăpost şi mi-a interzis să părăsesc nava, dar nu i-am ascultat ordinul şi am fugit, iar acum iată-mă aici, nereuşind să mă fac atrăgător nicidecum, nu-i aşa?

- Tatăl meu o să crape de necaz! concluzionă Sathia, în ai cărei ochi se ivi un licăr de amuzament răutăcios.

Tritonul se gândi că putea să se folosească de faptul că ea avea simţul umorului.

- Deşi mă bucur să aud asta, spuse el, făcând-o să surâdă, confesiunea mea a fost un mod elaborat de a spune... că am dat-o în bară.

Cadavrul lui Sigrid îi trecu prin faţa ochilor, dar alungă acea imagine mentală.

- Am dat-o în bară prea rău, adăugă el.

- Deci faptul că te-ai căsătorit cu mine e o încercare de a-ţi răscumpăra vina? întrebă ea, iar de pe faţă

îi dispăru orice urmă de amuzament.

- E o încercare pe care am făcut-o ca să redevin în stare să mă pot privi din nou în oglindă, răspunse el fără menajamente. Să ştiu că am făcut ceva bun, la un moment dat, pentru altcineva.

- în regulă, spuse ea, iar apoi se uită din nou la foc.

- Pari... relativ împăcată cu treaba asta cu căsătoria, spuse el.

- Am crescut ştiind că soarta avea să mă ducă spre altar, răspunse ea pe un ton sec.

- Dar ai crezut că aveai să te căsătoreşti cu un bărbat Fee...

- Nu ţin morţiş să vorbesc despre lucrurile la care s-au aşteptat ceilalţi de la mine toată viaţa, spuse ea pe un ton de-a dreptul regal. Sau despre uşile care îmi sunt închise acum. Am rămas în viaţă şi nu a trebuit să mă căsătoresc cu Bătăuşul Numărul Unu sau cu Bătăuşul Numărul Doi, aşa că da, sunt *împăcată* cu asta.

- Faptul că ei pot să citească gândurile nu te-a fermecat, nu-i aşa?

- Chiar şi fără darurile lor telepatice, sunt nişte brute şi nişte bătăuşi. îi detest!

- Mă bucur să ştiu că ai standarde, spuse Tharion, întinzându-i mâna. îmi pare bine de cunoştinţă, Sathia!

Cu degetele-i delicate, ea îi strânse mâna cu precauţie, dar şi cu fermitate, fără ezitare.

- Şi mie îmi pare bine de cunoştinţă... bărbate!

Se crăpa de zi în Avallen, deşi Lidia nu mai văzuse în viaţa ei un răsărit atât de mohorât. Ce-i drept, având în vedere somnul ei agitat de peste noapte, nu prea avea dispoziţia să aprecieze orice fel de răsărit de soare, fie el senin sau înnorat. Dar, în timp ce se afla într-unul dintre micile balcoane ce dădeau spre peisajul rural

deluros, sprijinindu-se cu braţele de balustrada de piatră plină de licheni, nu putu să nu se întrebe dacă Avallenul avea vreodată parte de soare.

Oraşul – de fapt, mai mult un orăşel –, fusese construit în vârful unui deal stâncos, iar fiecare stradă a lui avea vedere la peisajul rural verde din

jur, un mozaic de ferme mici şi de gospodării pitoreşti. Un tărâm pierdut în timp... Şi nu în sensul bun.

Până si Ravilis, fosta fortăreaţă a lui Sandriel,

> 7 > 7

fusese mai modernă decât locul acesta. Nicăieri nu se vedea nici urmă de primă lumină. Feele de aici foloseau lumânări.

Iar, judecând după străzile neobişnuit de liniştite, se părea că primiseră ordin să îi evite pe vizitatori cu orice preţ. Dar Lidia ar fi putut să jure că nenumărate Fee o priveau de la ferestrele oblonite ale caselor cu aspect antic de pe străzile ce urcau spre castel.

Ştiuse că Morven conducea insula cu o mână de

»

fier, dar nu se aşteptase chiar la o astfel de supunere. Abia dacă reuşise să doarmă noaptea. îi apăruseră

mereu în minte fetele fiilor ei asa cum le văzuse

> >

ultima oară, precum şi feţele lor de pe vremea când fuseseră bebeluşi. Si-i amintise dormind în

» >

pătuţurile lor atât de liniştit, atât de frumos, în cea din urmă noapte, atunci când îi privise pentru ultima oară şi apoi plecase, coborând de pe *Cuirasatul din Străfund* şi intrând în naveta submersibilă.

Şi atunci, şi acum, se simţise ca în pragul morţii, de parcă Luna o străpunsese cu o săgeată otrăvită, făcându-i o rană invizibilă ce sângera mereu şi care nu putea fi vindecată nicidecum.

Lidia se frecă pe faţă şi simţi cât de reci îi erau obrajii. Poate că ar fi fost mai bine să nu-şi fi revăzut fiii. Să nu se fi întors niciodată pe navă şi să nu fi redeschis rana aceea.

Nici o tortură pe care ar fi inventat-o Pollux sau Rigelus pentru ea nu ar fi putut să doară mai tare ca asta. Vântul rece şuieră, gemând pe străzile înguste ale oraşului străvechi, învăluit în ceată.

Sub ea, în curte, Bryce şi Athalar, Baxian, Tharion şi noua mireasă a tritonului se

pregăteau să plece. Ruhn şi cei doi prieteni ai lui erau cu ei, vorbind în
şoaptă. Fără îndoială că treceau încă o dată în revistă tot ceea ce ştiau despre Peştera Prinţilor.

De fapt, ea nu ştia de ce ieşise pe balcon. Ceilalţi nu se sinchisiseră să îi spună că aveau să plece şi nici nu o invitaseră în curte, ca să îşi ia rămas-bun. în cele din urmă, Baxian îşi ridică privirea, fie pentru că o simţise pe Lidia, fie pentru că o zărise, şi îi facu un semn de rămas-bun. Lidia îi răspunse la fel.

Ceilalţi îşi întoarseră şi ei capetele şi o zăriră, Bryce făcându-i cu mâna cu ceva mai mult entuziasm decât ceilalţi.

Flynn şi Dec se mulţumiră să o salute înclinând din cap. Ruhn nici măcar nu îşi ridică privirea. Prinţul Feelor îşi mai îmbrăţişă o dată sora, după care se întoarse la castel şi dispăru din peisaj, împreună cu cei doi prieteni ai lui. Bryce şi echipa ei se îndreptară spre porţi şi, dincolo de ele, spre ţinutul încă pe jumătate adormit în lumina cenuşie.

Peste pietrele balconului prinseră să se prelingă umbre, iar Lidia nu se întoarse ca să îl întâmpine pe Morven atunci când acesta păşi lângă ea.

- Ce sentimental din partea ta să îi saluţi la plecare!

Lidia continuă să privească grupul care se îndrepta acum spre pâlcul de dealuri ce se înălţa la orizont.

- Doreşti ceva?

La auzul acelei întrebări obraznice, Morven şuieră:

- Eşti o trădătoare nenorocită!

în cele din urmă, Lidia îşi întoarse privirea spre Regele Feelor. Se uită îndelung la faţa lui palidă şi plină de ură.

- Iar tu eşti un laş lipsit de caracter, care şi-a renegat propriul fiu la primul semn că dăduse de necaz!

- Dacă ai fi avut chiar şi un strop de onoare, dacă ai fi înţeles câtuşi de puţin ce presupune datoria
regală, ai fi priceput de ce am făcut asta.

Umbrele se împletiră peste broderia argintie de pe umerii elegantei lui haine negre. I se spunea Regele Cerb, dar asta era o insultă la adresa metamorfilor cerbi. Lui Morven nu îi plăceau deloc animalele, în ciuda faptului că tronul îi fusese făurit din oasele unui animal nobil, măcelărit.

- Ai şti că există lucruri mai importante chiar şi decât copiii tăi, adăugă el.

Nu exista nimic mai important. Nimic. Ea se afla din nou în misiune aici, pe insulă, fiindcă nu avea să existe niciodată ceva mai important decât cei doi băieţi pe care îi lăsase pe *Cuirasatul din Străfund.*

- Să ştii că mi-a făcut plăcere să te văd ploconindu-te! spuse ea.

Şi chiar aşa fusese. în ciuda a tot ce se întâmplase, ei îi plăcuse fiecare secundă în care Morven îngenunchease în faţa Asterilor. Aşa cum îi plăcu acum să îl vadă zbârlindu-se de furie la amintirea umilinţei îndurate.

- La ce inimă neagră ai, nu mă îndoiesc că aşa a fost, spuse Morven, dispreţuitor. Dar mă întreb: dacă va apărea o ofertă mai bună, oare îţi vei trăda prietenii la fel de uşor precum ţi-ai trădat stăpânii?

Lidia strânse din pumni, dar îşi păstră mina impasibilă.

- Eşti bosumflat pentru că nu ţi-ai dat seama ce eram eu cu adevărat, Morven, sau pentru că am fost martoră la momentul tău de ruşine? La momentul în care ai dat la schimb loialitatea faţă de fiul tău, pentru viaţa ta?

Morven fierbea de furie, iar umbrele lui se pregătiră de atac.

- Nu ştii nimic despre loialitate!

Lidia râse pe înfundate şi aruncă o privire la cele cinci siluete care se îndreptau spre verdele peisaj rural din depărtare. Spre femeia roşcată din centrul grupului.

- Nu am avut niciodată un lider care să îmi stârnească acest sentiment.

Observând spre cine anume se îndrepta privirea Lidiei, Morven se încruntă.

- Eşti o proastă dacă o urmezi!

Lidia îi aruncă o privire piezişă şi se desprinse de lângă peretele de piatră al balconului.

- Iar tu eşti un prost dacă nu o vei face, şopti ea, îndreptându-se spre intrarea boltită a camerei. Iar o astfel de greşeală îţi va aduce pieirea. Atât pe a ta, cât şi pe cea a Avallenului.

Morven se răsti la ea:

- Asta e cumva o ameninţare?!

Lidia îşi văzu de drum, lăsându-şi în urmă duşmanul şi întorcând spatele acelui răsărit atât de mohorât.

- Nu, e doar un sfat profesional.

Uşor transpirat după ce străbătuseră vreme de câteva ore ogoarele vălurite, ca să ajungă la grupul acela de dealuri stâncoase, lăsând în urmă castelul care acum nu se mai zărea decât ca o simplă turlă ce se înălţa în depărtare, în spatele lor, Hunt o întrebă pe Bryce:

- Aşadar, toate acele discuţii, toate miturile şi toate zbaterile în privinţa Peşterii Prinţilor, se vădesc a fi doar *atât*?

Bryce se uită în jur.

- Sub aşteptări, nu-i aşa?

Intrarea în peşteră era puţin mai mare decât o fantă între doi bolovani. Pe pietre erau gravate rune antice, tocite de vreme, aceasta fiind singura diferenţă faţă de oricare altă crăpătură din peretele de stâncă.

Asta, dacă nu puneau la socoteală şi fâşia de ceaţă ce parcă izvora din întunericul crăpăturii.

- Morven are nevoie de un decorator! spuse Tharion, aruncând o privire în beznă. Chiar cred că ar putea să renunţe la tema asta de umbre şi de suferinţă pe care au adoptat-o strămoşii lui.

- Lui îi place, spuse Sathia. Aşa arată Avallenul încă de când a fost construit, imediat după încheierea Primelor Războaie. Tatăl lui l-a păstrat intact, la fel şi bunicul lui, şi tot aşa până la Pelias însuşi.

Hunt şi Bryce se priviră scurt. Tocmai de aceea veniseră. în faţa lor se afla singurul loc în care era posibil să se fi păstrat vreo fărâmă de adevăr. Lui Hunt nu îi plăcea nicidecum să intre într-o peşteră; o parte intrinsecă a lui bătea în retragere la ideea de a fi atât de departe de vânt, atât de adânc sub pământ, prins din nou în capcană. Dar se forţă să treacă peste groaza care îl cuprinsese şi o întrebă pe Sathia:

- Ai vreo idee despre cum îi ţine ceaţa pe

Asteri departe de Avallen?

Cu o zi în urmă, ea nu le spusese nimic despre asta, dar poate că nu o făcuse pentru că lor nu le trecuse prin minte să întrebe.

- Nu, răspunse Sathia. Se zvoneşte doar că magia ceţii este atât de veche, încât e anterioară chiar şi sosirii Asterilor.

- Ei bine, spuse Tharion, făcând un gest dramatic, doamnele mai întâi, Picioare!

- Cât cavalerism! răspunse Bryce.

- Tu eşti cea care are lanternă încorporată, îi reaminti Hunt.

Dându-şi ochii peste cap, ea îi spuse Sathiei, care părea îngrijorată:

- Iată sfatul meu: nu îi lăsa să îţi dea ordine!

- Nu îi voi lăsa, promise Sathia.

Din cine ştie ce motiv, Hunt o crezu.

Bryce se uită la sora lui Flynn de parcă s-ar fi gândit la acelaşi lucru.

- E atât de bine să mai avem o femeie cu noi! exclamă ea, dând din cap spre Baxian, Tharion şi
Hunt. Clubul Alfadobitocilor începea să devină prea aglomerat pentru gustul meu!

Apoi Bryce se opri la linia dintre lumină şi umbră, iar ceaţa care se prelingea pe podeaua peşterii îşi întinse ghearele albe şi curbate spre adidaşii ei roz. Lumina stelară reuşi să străpungă întunericul doar pe o distanţă de câţiva metri în faţa ei, iluminând un nor de ceaţă şi mai gros, ce masca orice ameninţare care i-ar fi aşteptat dincolo de el.

Ea nu se putu hotărî să treacă de linia aceea.

- Locul ăsta nu mi se pare a fi în regulă, murmură Baxian, venind lângă Bryce.

- Să sperăm că vom vedea din nou lumina zilei, şopti şi Tharion, aflat la un pas în spatele lor.

- O să reuşim, mormăi Hunt, ajustându-şi rucsacul greu dintre aripi. Nu avem de ce să ne facem griji, cu excepţia strigoilor. Şi a spectrelor. Şi a *bazaconiilor înfricoşătoare*, după cum le numea Ruhn.

- O, doar atât! exclamă Bryce, aruncându-i o privire ironică, iar apoi îi spuse Sathiei, arătând spre turlele care abia se întrezăreau

peste întinderea verde: Nu e prea târziu să ne întoarcem la castel.

- Nu am de gând să trândăvesc, mai ales că ticăloşii ăia care citesc gândurile sunt mereu prin preajmă, la pândă! se răsti Sathia.

Se întoarseră cu toţii spre ea.

- S-a întâmplat... ceva? întrebă Hunt, îngrijorat.

Tharion îi aruncă Sathiei o privire scrutătoare.

- Nu vreau să rămân singură în castelul ăla! declară ea, înfăşurându-şi braţele în jurul corpului şi înfigându-şi degetele în puloverul alb, iar Bryce înţelese că nu voia să mai discute despre asta.

- Mi se pare drept, spuse Hunt, interpretând şi el corect tonul Sathiei. Dar Ruhn m-a avertizat că majoritatea fiinţelor dinăuntrul peşterii sunt străvechi şi rele, şi că le place să bea sânge. Şi să devoreze suflete. însă nu sunt sigur de ordinea în care fac toate astea.

- O, deci se poartă ca nobilimea obişnuită! remarcă Bryce, ajustându-şi şi ea rucsacul pe umeri, iar apoi îi facu iute cu ochiul Sathiei, adăugând: Te vei simţi ca acasă.

Femeia Fee îi aruncă un zâmbet strâmb, dar, spre meritul ei, nu fugi ţipând din peşteră, nu se smulse dintre degetele apucătoare şi ceţoase ale acesteia. Dacă Sathia prefera, într-adevăr, să înfrunte pericolele din acea peşteră în loc să aibă de-a face cu Gemenii Ucigaşi, poate că Bryce le era datoare, ei şi femeilor de pretutindeni, să le tăbăcească fundurile celor doi monştri, la întoarcere.

Dacă aveau să se întoarcă.

- Bun! spuse Hunt. Potrivit spuselor lui Declan, mormântul lui Pelias şi locul de odihnă al Săbiei Stelare se află chiar în centrul reţelei de peşteri.

Le ceruseră servitorilor de la bucătărie, care păruseră foarte surprinşi, mâncare şi apă cât să ajungă pentru o călătorie de câteva zile.

- Dar în locul ăsta există o mulţime de lucruri care vor încerca să ne mănânce pe drum, adăugă Hunt.

Ignorând felul în care i se strângea stomacul, Bryce se gândi că fusese într-o altă lume, înfruntase un Asteri... Putea să se descurce cu

câţiva strigoi şi cu câteva spectre. La urma urmei, avea alături de ea trei tipi duri. Şi pe Sathia. Putea să facă asta.

îmbărbătată de un astfel de gând, ea se întoarse spre ceilalţi şi întinse mâna.

- Scandăm *Hai, echipa Peşterii!* după ce număr până la trei?

Se uitară cu toţii la ea, dar nu îşi puseră mâinile peste mâna ei. Nici măcar Hunt, ticălosul! După tăvăleala de noaptea trecută, putea măcar să o răsplătească cu puţin spirit de echipă. însă el îi aruncă o privire ca şi cum ar fi îndemnat-o să fie rezervată.

La naiba cu asta! Bryce îşi ridică mâna şi strigă:

- Hai, echipa Peşterii!

Ecoul strigătului ei se lovi de stânci, răsunând dea lungul pasajului şi în inima întunericului ceţos din adâncuri. După care se întrerupse brusc, de parcă adâncurile însele l-ar fi devorat.

- Asta nu e deloc înfiorător, murmură Hunt.

- Absolut normal, confirmă Baxian. *Absolut normal* să se întâmple asta cu un ecou.

- Nu ai de ce să îţi faci griji, spuse Bryce pe un ton glumeţ, săltându-şi rucsacul. Te voi proteja de peştera asta înfricoşătoare!

Acestea fiind spuse, ea

păşi în întuneric.

Morven îl încolţi pe Ruhn în faţa sălii de mese, după micul-dejun, chiar înainte ca acesta din urmă şi prietenii lui să plece din nou la arhive.

- Haide să vorbim, îi ceru Morven, făcându-i semn cu degetul îndoit.

Masa de umbre din ziua de dinainte dispăruse, însă coroana de umbre îi plutea şi acum deasupra capului.

Ruhn le făcu semn din cap lui Flynn şi lui Dec să înainteze în continuare pe coridor.

- Şi eu, care credeam că nu exist pentru tine! spuse el.

Morven îi aruncă o privire rece, care îl făcea pe tatăl lui Ruhn să pară de-a dreptul vesel, prin comparaţie. însă Prinţul Feelor observă că regele nu vorbi decât după ce Lidia trecu pe lângă ei şi apoi ieşi

pe uşă fără să le arunce nici măcar o privire.

- Cu ce intentii a venit sora ta aici?

>

- Bryce ţi-a spus deja, răspunse Ruhn pe un ton încordat. Vrea informaţii.

>

- Despre ce anume?

- Despre sabie şi pumnal, în primul rând. Restul este secret. ***Ticălosule! rămase nerostit.***

Ochii lui Morven se întunecară, până când deveniră închişi la culoare precum cea mai neagră noapte.

- Şi plănuieşte să revendice Avallenul pentru ea?

Ruhn izbucni în râs.

- Poftim?! Nu! Iar dacă ar fi avut o astfel de intenţie, nu ţi-aş fi spus, dar crede-mă că locul ăsta nu i se potriveşte câtuşi de puţin, răspunse el, privind cu atenţie coridorul întunecat, ca o criptă. întreabă-l pe tata!

- Iată un alt subiect: pesemne că sora ta i-a făcut ceva tatălui vostru. Cum altfel să ajungă ea în posesia jurnalului Regelui Toamnei?

- Dacă Bryce i-a făcut vreun rău, asta nu a implicat şi încercarea de a-i revendica coroana. Ea nu mi-a destăinuit nimic despre aşa ceva, spuse Ruhn, încruntându-se la rege. Şi repet: dacă ar fi plănuit într-adevăr un fel de lovitură de stat, de ce naiba ţi-aş fi spus despre asta?

- Pentru că eşti *cu adevărat* Fee, nu o corcitură...
- în locul tău, aş avea grijă cum vorbesc despre Bryce!

Umbrele i se adunară lui Morven în degete şi în umeri. Umbre sălbatice şi furioase, pe care cele ale lui Ruhn nu voiau să le întâlnească. Umbrele regelui păreau a fi cumva corupte, la fel ca cele pe care le mânuiau mintal Seamus şi Duncan.

- Eşti Născut din Stele. Ai o obligaţie faţă de poporul nostru.
- Să fac ce anume?
- Să te asiguri că poporul va supravieţui.
- Şi Bryce e Născută din Stele!

Ruhn, Dec şi Flynn le dăduseră lui Bryce şi celorlalţi toate indicaţiile posibile cu privire la ceea ce aveau de înfruntat în labirintul întunecat al Peşterii Prinţilor. însă călătoria pe care cei trei o întreprinseseră cândva prin reţeaua de peşteri ceţoase fusese atât de haotică, încât ei nu puteau să spună mare lucru despre o rută directă spre mormântul lui Pelias. Bryce nu păruse prea îngrijorată de asta, în ciuda comentariului ei din seara trecută cum că nu mai aveau mult timp la **dispoziţie. Dar poate că doar încercase să pară curajoasă.**

- Da, spuse Morven pe un ton dispreţuitor, şi ce a făcut sora ta cu moştenirea ei ca Născută din Stele, în afară de a arăta dispreţ faţă de Fee?

- Nu ştii absolut nimic despre Bryce!

- Ştiu că şi-a călcat în picioare descendenţa de Fee atunci când şi-a anunţat uniunea cu *îngerul ăla).* exclamă Morven, iar umbrele îi tremurară de furie.

- Bine, spuse Ruhn, dând să

plece. Oficial, am încheiat discuţia. Pa!

>

Morven îl apucă de braţ pe Ruhn, iar umbrele i se prelinseră din mână pe antebraţul acestuia, strângându-l cu putere.

- După ce am avut de-a face cu sora ta ieri, m-am rugat toată noaptea Lunei ca să mă îndrume, spuse regele, iar ochii îi străluciră de o fervoare fanatică. Luna mi-a îngăduit să îmi dau seama că tu, în ciuda... fărădelegilor tale... eşti singura speranţă ca poporul nostru să îşi recapete întrucâtva credibilitatea în timpul generaţiilor viitoare.

Ruhn îşi creă iute propriile umbre pe braţ, care le muşcară pe cele ale lui Morven, eliberându-l din strânsoarea lor cu o uşurinţă satisfăcătoare.

» >

- Luna nu mi se pare genul de zeiţă care să se înjosească vorbind cu ticăloşi ca tine.

în ciuda umbrelor sfâşiate, Morven îşi înfipse din nou degetele în braţul lui Ruhn.

- Aici sunt femei care...

- Nu! strigă Ruhn, smucindu-se din strânsoarea unchiului său şi păstrând un zid

de umbre ridicat în spatele lui, în timp ce se îndepărtă. *Pa!*

- Netot egoist ce eşti! şuieră Morven.

Ruhn ar fi putut să jure că şi umbrele regelui şuieraseră. însă se mulţumi să îsi ridice braţul deasupra capului şi să îi arate lui Morven degetul mijlociu, fără ca măcar să se uite înapoi.

îi găsi pe Dec şi pe Flynn aşteptând afară, lângă o fântână din curte, la o distanţă sigură de Lidia.

- Ce-a fost asta? întrebă Flynn, venind alături de Ruhn.

- Nu merită să vă explic, îi răspunse prinţul, fără să scape din ochi domul arhivelor, care se afla la câteva străzi distanţă.

Declan o întrebă pe Lidia:

- Există vreo şansă ca Morven să dea fuga la Asteri?

- Nu încă, răspunse Lidia în şoaptă. Afirmaţiile de ieri ale surorii tale erau adevărate; s-a descurcat bine cu Morven, spuse ea, iar apoi se întoarse spre Ruhn şi adăugă: Ai avea de învăţat un lucru sau două de la Bryce.

- Ce vrea să însemne asta? întrebă Ruhn pe un ton poruncitor.

Flynn şi Dec îşi făcură de lucru privind cu atenţie vitrina unei măcelării închise, pe lângă care tocmai treceau.

- Eşti prinţ! răspunse Lidia cu răceală. Trebuie să începi să te comporţi ca atare.

CAPITOLUL 52

Eşti prinţ! Trebuie să începi să te comporţi ca atare.

La naiba! Lidia ştia exact ce să spună ca să îl enerveze. Ca să îl facă să se gândească la ea în orele care treceau, în timpul căutărilor zadarnice după informaţii despre insulele dispărute, despre Sabia Stelară, pumnal sau ceaţă.

Ea ieşise la plimbare şi lipsise o jumătate de oră, după care se întorsese, mirosind a mare, şi tot nu îi spusese nici măcar o vorbă.

Flynn, aflat chiar lângă Prinţul Feelor, închise încă un sertar inutil, plin de fişe de catalog, şi spuse:

- Ai putea să vorbeşti cu Lidia. Simt literalmente cum îţi tot prefiri prin minte spusele ei!
- Ba nu prefir nimic.
- Ba da, adeveri Declan, aflat de partea cealaltă a lui Ruhn.
- *Ba tu eşti cel care are gânduri obsesive!* exclamă Ruhn, dând din cap spre faţa încordată a lui Dec.
- Am motive întemeiate. Nu pot să iau legătura cu familia mea sau cu Marc...

Ruhn se îmbună.

- Nu încape îndoială că sunt bine cu toţii! înainte de nenorocirile care s-au întâmplate în Piaţa de Carne, i-ai avertizat să se dea la fund, iar Sathia a spus că a luat legătura cu ei. Marc trebuie să îi fi pus la adăpost până acum.
- Asta nu îmi uşurează deloc situaţia, ţinând cont de faptul că, surghiunit aici, pe tărâmul ăsta medieval, nici nu pot să dau de ei prin telefon sau interweb.

Ruhn şi Flynn mârâiră în semn că erau de acord.

- Locul ăsta e oribil! spuse Dec, închizând cu brutalitate sertarul pe care tocmai îl verificase. La fel şi sistemul bibliotecii ăsteia, adăugă el, iar apoi aruncă o privire la rândul de cataloage nesfârşit de lung şi îi strigă Lidiei: Ai găsit ceva?

Ruhn încercă, în zadar, să nu se uite la Lidia.

Ea se apucase să cerceteze capătul îndepărtat al arhivei, pe care de bună seamă că şi-l alesese dinadins, şi încă nu le adresase nici un cuvânt, deşi se aflau cu toţii acolo de ore întregi.

- Nu! răspunse ea, iar apoi îşi văzu de treabă.

Bine.

Foarte bine.

- Ei bine, trebuie să recunosc că ăsta chiar e un loc înfricoşător, şopti Hunt, iar sunetul vocii i se lovi de piatra neagră şi netedă, după care fu înghiţit de ceaţa densă.

Mirosul de mucegai şi de putregai îi dădea deja dureri de cap, tulburându-i toate instinctele care îi spuneau să iasă din spaţiul acela închis şi ceţos şi să se înalţe în văzduh, în spaţiul sigur al vântului şi al norilor...

- După ce ai văzut un Virme de Middengard hrănindu-se..., murmură Bryce în bezna umedă, încercând în zadar să înlăture ceaţa din faţa ei, ... nimic nu mai e la fel de rău.

- Nu vreau să ştiu despre ce vorbeşti! spuse Baxian.

Hunt aprecie faptul că nu fusese nevoit să îl roage pe Baxian să meargă în partea expusă a lui Bryce. Tharion şi Sathia se ţineau după ei, coborând, fără să vorbească prea mult, pe poteca îngustă. Ruhn le spusese că basoreliefurile de pe zidurile peşterii începeau puţin mai spre interior, dar încă nu găsiseră nici unul. Doar piatră... şi o ceaţă atât de groasă, încât vedeau doar la câţiva paşi în faţă.

Bryce spuse:

- Gândeşte-te la un vierme de pământ, cu gura plină de rânduri duble de dinţi. Cât două autobuze de oraş.

- Am *spus* că nu vreau să aflu nimic despre asta, bombăni Baxian.

- Nici măcar nu e atât de rău, în comparaţie cu alte grozăvii pe care le-am văzut, continuă Bryce, iar apoi recunoscu, fie şi numai pentru că o urmaseră în întunericul acela ucigător şi meritau să ştie tot adevărul: cei din lumea de baştină a Feelor au un obiect numit Masca, o unealtă care poate, literalmente, să

învie morţii. Nu e nevoie de necromanţi. Şi nici de cadavre proaspete.

Cu toţii se uitară lung la ea.

- Vorbeşti serios? întrebă Tharion.

Bryce adeveri pe loc, dând din cap cu solemnitate.

- Am văzut cum a fost folosită pentru a anima un scheletul unei creaturi moarte de multă vreme. Şi

cum i-a conferit acelui schelet suficientă putere ca să poată înfrunta Virmele.

Hunt fluieră tare.

- Iată o magie a morţii foarte puternică!

Nu se plânse că Bryce nu îi spusese despre asta până *atunci, fiindcă nici el,* categoric, nu putea să îi destăinuie că Rigelus îi luase fulgerul pentru a face ceva asemănător. Din fericire, Baxian nu suflase o vorbă despre asta. Ei doi nu auziseră nimic despre ce se alesese de fulgerul lui, dar nu avea cum să fie de bine.

încă un lucru pe care trebuia să îl ispăşească.

într-adevăr, Bryce îi spusese cu o noapte în urmă că fiecare dintre ei avea o vină pentru acţiunile lor colective. Dar asta nu îl împiedica să se

simtă vinovat. Nu voia să mai vorbească despre acel subiect. Nu voia să se mai simtă astfel.

- Da, spuse Bryce, înaintând în beznă, puterile din lumea de baştină a Feelor sunt... ieşite din comun.

- Si totuşi, Asterii vor să se încurce din nou cu cei de acolo, spuse Baxian.

- Rigelus ştie cum să ţină ranchiună, mormăi Bryce, iar apoi se opri brusc.

Toate instinctele lui Hunt se activară.

- Ce e? întrebă el, scrutând întunericul ceţos din fata lor.

însă Bryce privea ţintă la peretele din stânga ei, în piatra căruia fusese săpat un basorelief de o precizie surprinzătoare.

- O stea în opt colţuri! exclamă Baxian.

Bryce îşi duse mâna la piept, iar degetele i se profilară pe fundalul strălucitor al luminii stelare.

Hunt privi steaua săpată în piatră, precum şi basoreliefurile care începeau la o distanţă de câţiva metri faţă de aceasta şi care se continuau în ceaţă, de parcă locul acela ar fi marcat intrarea într-un culoar oficial. Bryce se puse din nou în mişcare, întorcându-şi capul într-o parte şi în alta, atentă la basoreliefurile complexe, artistice, de pe stânca neagră. Hunt abia dacă reuşea să ţină pasul cu ea, străduindu-se să nu o piardă din vedere prin vălul gros de ceaţă.

Pe ziduri fuseseră gravate imagini ale unor Fee care purtau armuri elaborate. Multe dintre acele fiinţe ţineau în mână frânghii ce păreau să fi fost împletite din stele, înfăşurate în jurul gâturilor unor cai zburători care ţipau de furie în timp ce erau traşi spre pământ. Unii dintre ei se scufundau într-o apă ce arăta precum marea, înecându-se.

- O vânătoare, şopti Bryce.

Aşadar, Feele din timpuri străvechi chiar au ucis toţi pegaşii Theiei.

- Ce înseamnă asta? întrebă Sathia.

- Că nu erau admiratori ai păpuşilor simandicoase Născute din Stele, răspunse Hunt.

însă Bryce nu zâmbi.

- Basoreliefurile sunt la fel ca acelea din peşterile lui Silene. Stilul artistic diferă, dar cel al povestirii este asemănător.

- Ar avea sens să fie aşa..., spuse Tharion, trecându-şi degetele peste o imagine ce înfăţişa un cal care se îneca, zvârcolindu-se, ...dacă ne gândim la faptul că basoreliefurile din ambele locuri au fost făurite în aceeaşi perioadă.

- Da, murmură Bryce, care apoi îşi văzu de drum.

Un fascicul din lumina ei stelară spintecă ceaţa,
arătând drept înainte. Nu exista nici un loc mai ferit, în care Hunt să o poată încolţi,

întrebând-o la ce naiba se gândea *cu adevărat*$_y$ mai ales că, dintr- odată, ceva se mişcă în umbră, în stânga lui.

Hunt îşi trecu mâna peste umăr ca să-şi scoată sabia din teacă şi îşi pregăti fulgerul, deşi acesta nu avea puterea lui obişnuită, din cauza blestematei de aureole...

- Strigoi! îi avertiză Baxian, scoţându-şi sabia dintr-o singură mişcare.

Un pâlc de umbre prinse să se zvârcolească, şuierând precum un mănunchi de şerpi.

- Nu se apropie mai mult, şopti Sathia, al cărei glas era plin de o teamă la fel de densă precum ceaţa din jurul lor.

Hunt îşi înfăşură fulgerul în jurul pumnului, iar scânteile făcură ca pereţii umezi să lucească precum oglinda unui iaz. însă şi lumina emanată de Bryce era puternică, aşa că strigoii se retraseră şi mai mult.

- Avantajele date de faptul că sunt Prinţesa Născută din Stele, Superputernică şi cu

Magie Specială! spuse Bryce cu voce tărăgănată, trecând pe lângă ungherele şi nişele de piatră pline de strigoi. Ruhn mi-a spus că, în timpul Calvarului, ăştia de aici au fugit de lumina lui stelară. Se pare că nici a mea nu le place prea tare, adăugă ea.

Sathia trecu pe lângă cel mai apropiat grup de strigoi, rămânând la un pas în urma lui Bryce.

O mână scorojită, de culoarea agatului, îşi făcu apariţia în stânga lui Hunt, ieşind dintr-un morman de umbre şi prinzând să zgârie piatra cu unghiile-i lungi şi crăpate...

înainte ca Hunt să apuce să îşi folosească fulgerul, lumina stelară a lui Bryce se aprinse din nou. Mâna se retrase, iar dinspre stânci se auzi un şuierat slab.

- Prinţesa Născută din Stele, Superputernică şi cu Magie Specială, spuse Hunt, impresionat.

însă Bryce se întoarse spre

liniile crestase de strigoi în stâncă şi îşi trecu mâna peste ele. Frecă fărâmele de praf şi de resturi între arătător şi degetul mare, le mirosi, iar apoi îl privi pe Hunt.

- Flynn are dreptate: nu-mi place aici, spuse ea, după care, spre disperarea lui Hunt, linse, *linse,* fir- ar să fie, substanţa întunecată de pe degete şi făcu o grimasă. Nu, nu-mi place! Chiar deloc!

Sathia, care se afla la câţiva paşi în urma lui Bryce, se înfioră.

- Deci simţi şi tu? Cât de... mort pare totul? De parcă ar putrezi ceva aici!

Hunt nu avea idee despre ce naiba vorbeau cele două femei. Judecând după expresiile nedumerite

ale lui Tharion şi Baxian, nici ei nu ştiau.

Bryce înaintă din nou prin beznă şi prin ceaţă. Ceilalţi nu avură de ales decât să ţină pasul cu ea, pentru a rămâne în haloul acela protector de lumină stelară.

- în faţă e apă, spuse Baxian, al cărui auz fin sesiză acest lucru înainte ca Hunt să îl perceapă. Un râu, unul mare, după vuietul care se aude!

Bryce îi aruncă o privire lui Hunt.

- Ce bine că avem printre noi doi tipi daţi naibii, cu aripi!

Şi iată că în ochii ei se ivi din nou acea scânteie. Fugară, ce-i drept, dar... Hunt aproape că putea să îi audă creierul lucrând. Făcând legătura între nişte puncte pe care el nu era în stare să le vadă.

- Staţi pe aproape, murmură Bryce, conducându-i în adâncimile peşterii. în ultima vreme am petrecut dezgustător de mult timp sub pământ şi pot să vă spun că nu ne aşteaptă nimic bun!

Flynn şi Dec plecaseră ca să aducă mâncarea de prânzul a tuturor, iar Ruhn se resemnă să lucreze în tăcere alături de Lidia, singurele sunete pe care le scoteau fiind foşnetul hârtiei şi bufniturile sertarelor în care, din păcate, nu dădeau peste vreun document util.

După căutări care se dovediseră zadarnice, el nu găsise nimic din ceea ce căuta. Iar dacă era să se ia după faptul că Lidia ofta din când în când, frustrată, nici ea nu fusese mai norocoasă. Sunetele pe care Căprioara le tot scotea acum erau cu totul diferite de suspinele mulţumite, semănând cu torsul pisicii, pe care ea le scosese în braţele lui atunci când sufletele li se contopiseră, când se mişcase în ea...

Vere!

Ruhn se întoarse foarte încet spre uşa deschisă a intrării impunătoare, dar nu văzu pe nimeni în prag. Nu se zărea decât lumina cenuşie a zilei.

În stânga ta!

Cu braţele încrucişate, Seamus se sprijinea de un raft ticsit de documente, aflat în apropiere. Pe pieptul lat îi atârna un pumnal, la fel ca în urmă cu multe decenii. Şi, la fel ca atunci, părul negru îi era tuns scurt. Ruhn ştia că vărul lui se tundea aşa pentru ca nici un inamic să nu îl poată apuca de plete. Iar dacă Seamus era acolo, asta însemna...

în dreapta ta! îi spuse Duncan în minte.

Ruhn se uită în cealaltă parte şi îl văzu pe fratele lui Seamus sprijinit de raftul opus, de parcă ar ii fost imaginea în oglindă a fratelui său. în loc de pumnal, Duncan era înarmat cu o sabie subţire, pe care o ţinea prinsă la spate.

Fără să îi scape din ochi pe cei doi, Ruhn îi întrebă:

Ce vreţi?

Din instinct, îşi ţinuse până acum mintea învăluită în stele şi umbre, însă facu o analiză rapidă, ca să se asigure că zidurile mentale îi erau intacte.

Duncan rânji.

Unchiul nostru ne-a trimis ca să ne asigurăm că femeia se comportă aşa cum trebuie.

Ruhn îi aruncă o privire Lidiei, care încă răsfoia catalogul. *La naiba*, mintea ei era nepăzită...

în chipul cel mai natural cu putinţă, mintea lui căută să intre în legătură cu a ei. De parcă ar ii putut să o protejeze cumva de cei doi.

însă la celălalt capăt al punţii mentale dintre ei se afla un zid de foc. Nu era o simplă flacără, ci un incendiu care se învolbura până la cer, de parcă ar fi generat curenţi şi o întreagă climă care îi aparţineau numai lui. Dedesubt părea să freamăte magmă, vizibilă prin crăpăturile din furtuna învolburată de flăcări.

Ei bine, deci nu trebuia să îşi facă griji în privinţa
ei.

Ne strici distracţia, vere! spuse Seamus.

Ar fi distractiv să îi scormonim prin minte! adăugă Duncan.

Ruhn îi privi pe cei doi şi le porunci:

Dispăreţi!

Prezenţa ei pângăreşte acest loc! spuse Seamus, întorcându-şi privirea spre Lidia şi uitându-se la omoplaţii ei cu o intensitate care nu îi plăcu câtuşi de puţin lui Ruhn.

La fel şi a ta! ripostă Ruhn.

Seamus îşi mută la Ruhn privirea-i întunecată.

Să ştii că îţi simţim mirosul pe ea, spuse el, arătându-şi colţii. Ia spune-mi: a fost ca şi cum te-ai fi tăvălit cu o Secerătoare?

Ruhn mârâi uşor, iar Lidia îl auzi şi se întoarse spre el. Nu păru deloc surprinsă, de parcă ar fi fost conştientă de prezenţa celor doi în tot acest timp şi ar fi aşteptat doar un semnal oarecare ca să intervină.

Le aruncă o privire calmă verilor lui.

- Seamus! Duncan! V-aş ruga să nu vă

băgaţi în mintea mea.

Seamus se zbârli ameninţător, aşa cum numai Feele ştiau să o facă.

- Am vorbit cumva cu tine, ticăloaso?!

Ruhn îşi încleştă maxilarul atât de tare, încât îl duru, dar Lidia îi privi pe prinţii gemeni cu ochii ei aurii şi întrebă:

- Să vă arăt cum îi *fac pe bărbaţii* ca voi să stea de vorbă cu mine?

Duncan mârâi:

- Ai noroc că unchiul nostru ne-a poruncit să nu acţionăm. Altfel, le-am fi spus deja Asterilor că eşti aici, Căprioară!

- Ce câini buni! îi lăudă Lidia în bătaie de joc. Voi avea grijă să îi spun lui Morven să vă dea amândurora o recompensă.

Ruhn zâmbi. Dar... Lidia îi ceruse să se poarte ca un prinţ, aşa că afişă o mină rece şi neutră. O mască la fel de dură precum era a ei.

- Spune-i lui Morven că dacă avem nevoie de ajutorul lui, îi trimitem vorbă! le spuse el verilor săi.

Alungarea lor fu mai eficientă decât orice şicană. Duncan se desprinse de raft, încovoindu-şi mâinile pe lângă corp, iar pe după încheieturile degetelor prinseră să i se încolăcească umbre. Acestea erau mai întunecate şi mai sălbatice decât cele ale lui Ruhn, de parcă ar fi fost desprinse dintr-o noapte furtunoasă.

- Eşti o ruşine pentru poporul nostru! strigă Duncan. O ruşine!

Având întipărită pe faţă aceeaşi grimasă dispreţuitoare, Seamus se duse cu paşi apăsaţi la geamănul lui, căruia îi spuse:

- Nu-ţi pierde vremea cu el!

Seamus îi şopti în minte lui Ruhn:

Vei primi ceea ce ţi se cuvine.

Ruhn îşi păstră o mină impasibilă. Ba chiar *princiară,*, ar fi spus unii.

- îmi pare bine că v-am văzut!

Din nou, faptul că nu ripostase îi enervă şi mai tare pe ambii lui veri, care mârâiră, iar apoi se răsuciră pe călcâie şi îşi luară tălpăşiţa.

Abia după ce dispărură dincolo de uşile

masive, Ruhn o întrebă în şoaptă pe Lidia:

- Eşti bine?

- Da, răspunse ea, privindu-l cu ochii ei aurii, ceea ce îi tăie răsuflarea lui Ruhn. Cei doi sunt la fel ca toţi ceilalţi dobitoci pe care i-am întâlnit! adăugă, gândindu-se la Pollux, după care se întoarse la catalog şi spuse: S-ar înţelege de minune cu triarii lui Sandriel!

- Ţin să îţi amintesc că, în timp, mulţi dintre triarii ei s-au dovedit a fi de partea noastră! îi atrase atenţia Ruhn.

însă nu îi veni în minte ce altceva să mai spună, aşa că se aşternu din nou tăcerea. Aceasta se înstăpâni atât în mintea lui, cât şi în sala aceea vastă.

Lui Ruhn nu îi rămase nimic de făcut în afară de reluarea căutărilor printre vrafurile de documente.

După câteva minute lungi, situaţia deveni insuportabilă. Tăcerea. încordarea. Şi, doar ca să spună ceva, ca să curme suferinţa aceea, Ruhn o întrebă dintr-odată pe Lidia:

- De ce foc?

Lidia se întoarse încet spre el.

- Poftim?

- Mereu mi te-ai arătat ca o minge de foc. De ce?

Lidia îşi înclină capul, cu o scânteiere mocnită în
privire.

- Stelele şi noaptea erau deja luate.

Văzându-i zâmbetul, Ruhn simţi că lumea redevenea normală şi trăi un moment de destindere. Parcă se reîntorseseră la vremurile în care ei doi erau doar Zi şi Noapte. La rândul lui, zâmbi fără să vrea.

Dar Lidia îl privi ţintă şi întrebă:

- Cum de...?

La rândul lui, Ruhn o scrută, făcând ochii mari.

- La ce te referi?

- Cum de ai ajuns aşa? întrebă ea în şoaptă. Tatăl tău e...

- Un dobitoc psihotic.

Lidia râse.

- Da. Cum ai scăpat de influenţa lui?

- Prietenii mei, răspunse el, dând din cap

spre uşa pe care ieşiseră aceştia. Flynn şi Dec m-au ţinut sănătos la cap. Mi-au oferit o perspectivă. Ei bine, poate că nu Flynn, dar Dec, da. încă o face.

- Aha!

Ruhn îşi îngădui luxul de a-i privi cu atenţie chipul, expresia. Observă că era uşor îngrijorată şi întrebă:

- Cum a fost cu fiii tăi ieri, înainte să plecăm?

Auzise că ea se dusese să îşi ia rămas-bun de la ei,
dar nu aflase nimic despre întâlnirea lor în sine. Şi

având în vedere cât de tulburată păruse după ce plecaseră de pe *Cuirasatul din Străfund*...

- Grozav, răspunse Lidia, atât de concis, încât Ruhn crezu că nu avea să continue, dar apoi ea adăugă, iar un muşchi al maxilarului îi zvâcni: Groaznic! Cred că Brann ar vrea să mă cunoască mai bine, dar Ace, adică Actaeon... mă urăşte.

- Va dura o vreme până să se obişnuiască amândoi cu gândul că şi-au regăsit mama.

Lidia schimbă subiectul:

- Crezi că sora ta chiar va găsi ceva care să poată fi folosit împotriva Asterilor?

Având în vedere cât de mulţi oameni căutaseră, probabil,

un astfel de lucru de-a lungul secolelor, Ruhn înţelese de ce întrebase ea tocmai asta.

- La cum o ştiu eu pe Bryce, pune ceva la cale. Mereu are câţiva asi în mânecă. Dar..., murmură el, răsuflând adânc, ...acum, când ea se află în afurisita de Peşteră a Prinţilor, o parte din mine nu vrea să ştie ce anume ar putea să însemne acei aşi.

- Sora ta e formidabilă! spuse Lidia, plină de admiraţie.

Ruhn îşi ascunse mândria care îl năpădi la auzul acelei laude şi spuse doar:

- Chiar este.

Şi lăsă lucrurile aşa.

însă tăcerea care urmă fu diferită. Mai uşoară. Iar Ruhn ar fi putut să jure că o surprinse pe Lidia privindu-l la fel de des precum o privea şi el pe ea.

Ithan străbătu coridoarele Casei Focului şi a Umbrei alături de Hypaxia, cu stomacul plin, foarte mulţumit

după ce luase un mic-dejun surprinzător de bun în sala de mese întunecată. Ajunseseră suficient de devreme în sală, asa că cei mai mulţi meseni încă nu sosiseră.

Devorase o cantitate uriaşă de mâncare, chiar si

pentru el, dar având în vedere că în ziua următoare plecau spre Avallen, voise să se alimenteze cât mai

mult posibil. El ar fi vrut să plece *pe loc*, dar se părea că Jesiba trebuia să le aranjeze transportul şi să le obţină permisiunea de a intra pe insulă şi, din moment ce nu aveau să spună nimănui adevăratul motiv pentru care mergeau acolo, mai trebuia şi să îi toarne o serie de minciuni persoanei ei de contact de pe insula Feelor.

Ithan avea să poată îndrepta în curând greşeala aceea îngrozitoare. Aveau să găsească trupul lui Sofie, să îi ia fulgerul şi apoi să găsească o soluţie. Era doar un firicel de speranţă, dar de care el se agăţa cu frenezie. Şi care îl împiedica să se prăbuşească mental cu totul.

Şi pentru care trebuia să îi mulţumească femeii de lângă el, care nu stătuse pe gânduri, ci îl ajutase de atâtea ori. De dragul ei, se forţă să spună pe un ton vesel, în timp ce îşi mângâie stomacul tare ca piatra:

- Ştiai că au o mâncare atât de bună aici?

Hypaxia zâmbi.

- De ce crezi că am dezertat atât de uşor?
- Ai venit aici pentru mâncare, aşa-i?

Hypaxia zâmbi larg, iar el ştiu că o astfel de expresie era rară pe chipul acelei regine solemne.

- *Mereu* o fac pentru...

Dintr-odată, coridoarele întunecate se zguduiră, iar din tavan prinseră să cadă şuvoaie de moloz. Ithan îşi păstră echilibrul şi o prinse pe Hypaxia de cot, ca să o ajute să rămână în picioare.

- Ce naiba a fost asta? murmură el, privind bolţile de piatră de deasupra lor.

Urmă încă o *explozie.* Ithan o luă la fugă, *iar* Hypaxia îl urmă, grăbită. Ajunseră la biroul Jesibei şi o găsiră pe farmazoană aşezată la masa de lucru, cu faţa încordată, cu ochii măriţi de groază...

- Ce naiba se întâmplă? întrebă Ithan, grăbindu- se să ajungă lângă computerul ei, pe care rula o transmisiune în direct, înfăţişând bombe ce explodau.

încăperea prinse să se zguduie, iar Ithan îi facu semn Hypaxiei să se vâre sub birou, dar fosta regină vrăjitoare nu o facu, ci se mulţumi să întrebe:

- Imaginile de pe monitor sunt de deasupra noastră?

- Nu, răspunse Jesiba cu voce răguşită, plină de groază. Pe Istros au ancorat nişte bărci Omega. în imagini se văd clădiri care se prăbuşesc. Lansatoarele de pe punţile bărcilor tocmai au bombardat Luncile Asphodel cu rachete cu pucioasă.

CAPITOLUL 53

Ithan şi Hypaxia străbătură oraşul în fugă. Cartierele erau fie pline de locuitori şi de turişti intraţi în panică, fie învăluite într-o linişte mormântală şi sinistră. Locuitorii se îngrămădeau pe trotuare, în stare de şoc. Ithan se pregăti sufleteşte pentru ceea ce avea să găsească în cartierul de nord-est, dar tot rămase şocat la vederea trecătorilor însângeraţi, pe care praful şi cenuşa de pe ei îi făceau să semene cu nişte fantome. în braţele unora dintre ei ţipau copii. Iar străzile de la intrarea în Luncile Asphodel erau avariate de explozii şi pline de trupuri ce zăceau nemişcate si tăcute.

) >

Printre ruinele în flăcări se vedeau maşini care se topiseră. Din clădiri rămăseseră doar mormane de moloz. Peste tot zăceau

cadavre carbonizate. Unele dintre ele erau insuportabil de mici.

Ithan simţi cum începea să plutească spre un loc îndepărtat, departe de el însuşi. Nu mai auzi ţipetele, sirenele sau vuietul clădirilor care încă se prăbuşeau. Lângă el, Hypaxia nu spunea nimic, dar chipul ei solemn şi tăcut era brăzdat de lacrimi.

însă nici un cadavru, nici o maşină si nici o

clădire nu se zăreau în apropierea locului de origine al exploziilor.

în centrul Luncilor Asphodel nu mai rămăsese decât un crater uriaş, care încă fumega.

Rachetele cu pucioasă fuseseră atât de fierbinţi, atât de mortale, încât distruseseră totul în calea lor. Topiseră totul. Oricine fusese lovit direct, murise pe

loc. Poate că acel sfârsit

instantaneu fusese un act de

îndurare faţă de locuitori, eliminându-i cât se putea de repede, nimicindu-i înainte să poată înţelege grozăvia care se petrecea şi să fie cuprinşi de frică.

Instinctul de lup îl făcu pe Ithan să se concentreze. îl făcu să fie din nou atent. Astfel, văzu că Hypaxia scoase din geantă o fiolă cu poţiune de vindecare cu primă lumină şi că alergă spre cei mai apropiaţi oameni care se aflaseră dincolo de raza exploziei: doi părinţi tineri şi un copil mic, acoperiţi cu toţii din cap până-n picioare cu praf cenuşiu, ghemuiţi la intrarea unei clădiri parţial prăbuşite.

Poate că Hypaxia renunţase la rolul de regină, dar era în primul rând o tămăduitoare, indiferent de Casa din care făcea parte.

Şi, mulţumită apartenenţei la Aux şi antrenamentului de haită, Ithan putea să ajute şi el. Nu conta faptul că era un lup fără haită, un exilat dezonorat şi un ucigaş. Tot putea să ajute. *Tot avea* să ajute, indiferent de cum îl numea lumea. Indiferent de lucrurile de neiertat pe care le făcuse.

Aşa că el fugi spre cel mai apropiat om, o adolescentă îmbrăcată în uniformă şcolară.

>

Nenorociţii aleseseră să atace dimineaţa, când cei mai mulţi dintre locuitori se aflau pe străzi, în drum spre serviciu, când copiii mergeau la şcoală. Aşadar, în spaţiu deschis, victimele fuseseră lipsite de apărare...

Ithan mârâi, iar fata, cu fruntea însângerată, pe jumătate ţintuită de o bucată de ciment, se trase în spate, înfiorată. Se căznea să îşi dea deoparte blocul de ciment de pe fluierele picioarelor, îngrozită de *el de* prezenţa lui...

Ithan alungă lupul din el, potolindu-şi furia.

- Hei, spuse el, îngenunchind lângă ea şi întinzând mâna spre bucata de ciment, am venit să te ajut!

Fata încetă să mai împingă, înnebunită, blocul

de ciment. îşi ridică ochii plini de sânge la Ithan, în timp ce el trase cu uşurinţă bolovanul acela de pe ea. Carnea de pe fluierul piciorului stâng îi fusese sfâşiată până la os.

- Hypaxia! o strigă el pe vrăjitoare, care deja se îndrepta spre ei.

Dar fata, a cărei faţă era îngrozitor de albă, îl apucă de mână şi îl întrebă:

- De ce?

Ithan se mulţumi să clatine din cap, negăsindu-şi cuvintele. Hypaxia se aruncă în genunchi în faţa fetei, scoţând din geantă o altă fiolă cu primă lumină. Ithan îşi dădu seama, tresărind, că era una dintre puţinele pe care le avea Hypaxia. Din nefericire, era nevoie de mult mai multe.

Dar şi dacă ar fi venit acolo toate vrăjidoctoriţele din Oraşul Semilunii, oare ar fi fost de ajuns?

Oare acele vrăjidoctoriţe şi leacurile lor aveau să fie vreodată suficiente pentru a vindeca răul ce se înfaptuise acolo?

- Simţi ceva? îl întrebă Hunt pe Tharion în timp ce se aflau pe malul unui râu adânc şi lat, care curgea vijelios prin sistemul de peşteri.

Bryce, care se afla la câţiva paşi de ei, îi lăsase pe bărbaţi să vorbească în timp ce ea cerceta râul ale cărui capete erau ascunse în ceaţă, pereţii acoperiţi de basoreliefuri, aflaţi şi de cealaltă parte a râului,
precum şi mirosul de mucegai şi de umezeală al locului.

Până acum nu găsise nimic care să îi spună ceva nou despre arme, despre ceaţă sau despre cum să le tăbăcească fundul Asterilor, dar reţinea cu grijă tot ce vedea.

- Nu, răspunse tritonul, a le cărui cuvinte Bryce le asculta doar pe jumătate. Magia mea simte doar că este... rece. Şi că străbate toate peşterile. Dar nimic altceva.

- Presupun că ăsta e un lucru bun, spuse Baxian, strângându-şi aripile, după care îi făcu iute cu ochiul lui Bryce, atrăgându-i atenţia, şi strigă: Nu sunt Virmi pe aici!

Bryce se încruntă la el.

- Dacă ai fi văzut unul, nu ai mai glumi, răspunse ea, iar apoi, nedându-i Copoiului timp

să răspundă, îi întrebă pe el şi pe Hunt: Vă simţiţi în stare să ne căraţi în zbor?

în timp ce Hunt le luă în braţe pe ea şi pe Sathia şi traversă râul în zbor, iar Baxian facu acelaşi lucru cu Tharion, Bryce renunţă la conversaţie, frământându-şi mintea de zor. îşi amplifică fasciculul de lumină stelară astfel încât să îi cuprindă pe toţi, iar apoi prinse să cerceteze din priviri basoreliefurile care li se iviră în cale.

Nu spuneau aceeaşi poveste precum aceea relatată de basoreliefurile lui Silene, nu făceau referire la nici un rău adormit, care să fi existat sub lumea locuită de Fee. Nu se vedea decât acel râu de lumină stelară în care, din cât se părea, Feele de demult îi înecaseră pe pegaşi.

Da, Feele de aici nu fuseseră cu nimic mai bune decât cele din lumea Nestei.

Continuară să meargă prin peşteră vreme de ore întregi, străbătând nenumăraţi kilometri. Se mai opreau din când în când, iar câte unul dintre ei făcea de veghe, în timp ce restul trupei încerca să

aţipească, dar somnul acela era departe de a fi suficient sau odihnitor.

Strigoii, rămăşiţe ale unor umbre malefice, pândeau în crăpăturile şi în nişele din jur. Şuierau, însetaţi de sânge cald şi înspăimântaţi de lumina stelară a lui Bryce. Numai cineva înzestrat cu darul celor Născuţi din Stele sau cineva aflat sub protecţia lor ar fi putut să supravieţuiască acolo, jos.

Bryce simţea pe spate

apăsarea Săbiei Stelare, iar pumnalul îi tot zgândărea şoldul. Cele două arme îi împovărau fiecare pas, prinse într-o luptă stranie de a se apropia una de cealaltă, luptă care se intensifica pe măsură ce drumeţii pătrundeau tot mai adânc în peşteră.

Bryce le ignoră, urmărind, în schimb, basoreliefurile de pe pereţi şi de pe tavane. Imagini brutale, sculptate cu grijă şi precizie: bătălii nemiloase, nesfârşite, mari vărsări de sânge. Oraşele în ruine şi pământurile care se surpau, erau înghiţite cu toatele de acel râu de lumină stelară, de parcă un val de putere Născută din Stele măturase totul în calea lui.

- Am o întrebare care ar putea să fie considerată impertinentă, spuse Sathia, a cărei voce răsună în tot tunelul.

Bryce pufni.

- Nu ştiai? Impertinenţa

e mottoul echipei Peşteri!

Sathia îşi iuţi pasul şi veni lângă Bryce.

m l * u w . w . .

. 1

bine, s-ar parea ca nu vrei sa ai nimic de-a face cu Feele.

- Bingo! răspunse Bryce.

- Şi totuşi, iată-te aici, având asupra ta cele mai sacre două artefacte ale noastre!

- Trei, dacă pui la socoteală şi Cornul de pe spatele meu.

Tăcerea uluită a Sathiei păru să se împrăştie prin întreaga peşteră.

- *Cornul.. ?!* Cum asa?

>

- Tatuaj magic simandicos, răspunse Bryce, dând din mână. Dar te rog să continui!

Sathia înghiţi în sec.

- Iată-te deţinând *trei* dintre cele mai sacre artefacte ale noastre. Cu toate astea, plănuieşti să faci... ce anume cu Feele?

- Nimic. Ai dreptate, nu vreau să am de-a face cu ele.

Basoreliefurile din jurul lor, mai ales cele care descriau măcelărirea pegaşilor, nu făceau decât să îi întărească lui Bryce acel sentiment. Aşa că ea îi aruncă o privire piezişă Sathiei, adăugând:

- Fără supărare!

- De ce? stărui Sathia.

Neavând chef de o astfel de discuţie, Bryce îi

aruncă tinerei o privire prin care îi dădea de înţeles că ar fî trebuit să închidă subiectul. Dar Sathia o privi în ochi cu sinceritate şi fără pic de teamă.

- Feele nu sunt... poporul meu preferat, mărturisi Bryce, oftând. Nu au fost niciodată, dar după primăvara asta, cu atât mai mult. *Chiar* nu vreau să fac parte dintr-un grup de laşi care au închis afară nevinovaţi în ziua în care demonii au năvălit în oraş, şi care par să aibă de gând să facă asta din nou, la scară mai mare, aici, în Avallen.

- Unii dintre noi nu au avut de ales. A trebuit să ne închidem în vilele noastre, spuse Sathia cu voce încordată. Părinţii mei mi-au interzis să...

- Niciodată nu am lăsat ca interzicerea unui lucru să mă împiedice să îl fac, declară Bryce.

Sathia se încruntă la ea, dar întrebă:

- Dacă vei... dacă vom... supravieţui, ce se va întâmpla?

- Ce vrei să spui prin *ce se va întâmpla?*

- Ce vei face cu sabia şi cu pumnalul? Cu cornul? Să spunem că cele mai nebuneşti speranţe ale tale în privinţa nimicirii Asterilor se vor împlini şi că vom găsi – aici sau în arhive – cunoştinţele care ne trebuie pentru a-i învinge. După plecarea lor, tu,
care nu vrei să ai nimic de-a face cu poporul nostru, vei păstra aceste obiecte?

- Vrei să spui că nu ar trebui să le păstrez?

- Te întreb ce *ai tu* de gând să faci. Cu ele şi cu tine însăţi.

- Schimb mottoul echipei Peşteri! anunţă Bryce. *Acum e Vezi-ţi de treaba ta!*

- Vorbesc serios, spuse Sathia, fără să se lase abătută din drum de prosteala lui Bryce. O să renunţi pur şi simplu la poporul nostru?

- Nu văd prea multe motive ca să rămân aici, răspunse Bryce cu răceală. Nu înţeleg nici de ce ai vrea tu să o faci. Eşti privită doar ca un bun de schimb. Aşa te văd Regele Toamnei, Morven şi tatăl tău. Singura ta valoare constă în potenţialul tău de reproducere. Nu îi pasă nimănui nici cât negru sub unghie dacă eşti

inteligentă, curajoasă sau bună. Te vor doar pentru uterul tău şi să te ferească Luna să ai probleme cu el!

- Ştiu asta, răspunse Sathia cu aceeaşi răceală. Am ştiut-o încă din copilărie.

- Şi eşti de acord cu aşa ceva? ripostă Bryce, pe un ton involuntar tăios. Eşti de acord să fii folosită şi tratată în felul ăsta? De parcă ai fi mai prejos decât ei? Nu te deranjează să nu ai nici un drept, nici un cuvânt de spus în privinţa viitorului tău? Eşti de acord cu o viaţă în care să le aparţii rudelor tale de sex masculin sau soţului tău?

- Nu, dar asta e lumea în care m-am născut.

- Ei bine, acum eşti doamna Ketos! exclamă Bryce, dând din cap spre Tharion, care le privea cu atenţie. Aşa că pregăteşte-te pentru tot ce presupune asta!

- Ce înseamnă *asta*? întrebă Tharion.

Dar Sathia, ignorând tachinările lui Bryce, întrebă:

- Ce ai de gând să le faci Feelor?

- Aoleu..., murmură Baxian.

- *Să le fac?!* întrebă Bryce, oprindu-se.

Sathia nu bătu în retragere.

- Cu toată puterea pe care o ai. Cu ceea ce eşti, cu ceea ce porţi asupra ta. Plănuieşti ca, folosindu-te de toate astea, să le faci vreun rău Feelor?

Hunt fluieră uşor, în semn de avertizare.

Dar Bryce răbufni:

- Vreau doar ca Feele să mă lase naibii în pace! Iar eu, la rândul meu, le voi lăsa naibii în pace!

Sathia arătă cu degetul spre Sabia Stelară prinsă la spatele lui Bryce.

- Dar profeţia spune că în momentul în care cele două arme vor fi reunite, la fel se va întâmpla şi cu poporul nostru. Trebuie să însemne că tu vei face asta. Că tu vei uni toate popoarele de Fee...

- Am făcut-o deja, o întrerupse Bryce. Am făcut legătura între Feele din Midgard şi cele din lumea noastră de baştină. Profeţia s-a împlinit. Sau sperai la altceva?

Sathia îi aruncă o privire înflăcărată, vădindu-

se a fi o nesupusă, în ciuda vieţii pe care o dusese.

- Speram la o Regină a Feelor. La cineva care ar putea schimba lucrurile în bine. Care ar fi dispusă să lupte pentru asta.

- Ei, ce să îi faci, te-ai ales cu mine, în schimb! răspunse Bryce, continuând să înainteze prin beznă şi strângând din pumni.

Poate că avea să folosească puterea aceea de tip laser ca să şteargă basoreliefurile de pe pereţi, cu aceeaşi uşurinţă cu care Rigelus spulberase statuile din Palatul Etern. Poate că avea să creeze o explozie de lumină stelară atât de puternică, încât să îi anihileze pe toţi strigoii care şuierau în jurul lor.

- Feele şi-au săpat singure groapa. N-au decât să cadă în ea.

Sathia renunţă la discuţie.

Hunt se duse lângă Bryce şi îi puse o mână pe umăr, de parcă ar fi vrut să o sprijine, dar Bryce ar fi putut să jure că până şi el era dezamăgit de ea.

Nu conta. Treaba lor dacă voiau să păstreze o spiţă lungă şi denaturată de tirani Fee.

De cum se întoarseră de la arhive, Ruhn şi Lidia fură abandonaţi de Flynn şi de Dec, care îi lăsară să ia o cină dureros de tăcută în sala de mese – de altfel, cu desăvârşire goală – a castelului.

Ruhn voia să o întrebe atât de multe lucruri pe Lidia, să stea de vorbă cu ea despre ele, dar nu îşi găsea cuvintele. Aşa că mâncă, părându-i-se că furculiţa era insuportabil de zgomotoasă ori de câte ori atingea farfuria şi că fiecare muşcătură se auzea de parcă ar fi ronţăit cioburi de sticlă. Iar după ce îşi terminară cina, plecară spre camerele lor fără să scoată o vorbă, fiecare pas răsunându-le pe coridor precum un tunet.

Dar înainte de a se despărţi, Ruhn, care tocmai se pregătea să intre în camera lui, răbufni:

- Crezi că sora mea e bine?

- Tu ai mai fost în Peştera Prinţilor, răspunse Lidia, întorcându-se spre el. Tu să îmi spui!

Ruhn clătină din cap.

- Sincer vorbind, nu ştiu. Bryce are o

mulţime de probleme pe cap. Peşterile acelea sunt derutante chiar şi atunci când ai o zi bună. Dacă nu te concentrezi, pot fi letale.

- Ei bine, eu cred că, fiind însoţită de Athalar şi de Baxian, sora ta va fi bine, spuse Lidia, încrucişându-şi braţele.

- Tharion s-ar simţi insultat de vorbele tale!

- Nu îl cunosc suficient de bine pe Ketos ca războinic, ca să îl pot judeca.

- Ithan Holstrom îi spune Căpitanul Oarecare, dar eu cred că îl subapreciază. Dacă are chef, Tharion poate să fie un dur.

Lidia zâmbi, iar Ruhn, fir-ar să fie, avu o senzaţie ciudată în piept.

- Sora ta va fi bine, repetă Lidia.

Ruhn dădu din cap, expirând.

- Tu şi Hypaxia păstraţi legătura?

- Nu. De la bal încoace, nu.

Fără să îşi mai cântărească vorbele, Ruhn întrebă:

- în noaptea aceea... chiar aveai de gând să te întâlneşti cu mine în grădină?

în ochii Lidiei apăru un licăr fugar de surprindere. Buzele i se ţuguiară, de parcă s-ar fi gândit cum să răspundă.

- Harpia a ajuns acolo înaintea mea, spuse ea în cele din urmă.

Ruhn facu un pas spre ea şi, dintr-odată, coridorul i se păru prea mic.

- Dar aveai de gând să vii, aşa cum plănuiserăm?

- Mai contează?

Ruhn îndrăzni să mai facă un pas. Până în acel moment, nu îşi dăduse seama că şoldurile ei se arcuiau atât de ademenitor înainte să i se îngusteze spre talie.

Strânse din pumni şi se urî din pricina dorinţei aprige care îl străbătu, aproape tăindu-i răsuflarea. O dorea. O dorea goală sub el, dorea ca ea să îi rostească numele printre gemete. Voia ca ea să îi spună *totul* şi îşi voia... îşi voia prietena înapoi. Da, o voia pe acea prietenă cu care putea să vorbească sincer, care ştia despre el lucruri pe care nu le mai ştia nimeni altcineva.

Mai făcu un pas spre ea şi o văzu tremurând. El nu putu să îşi dea seama dacă asta se

întâmpla din cauză că Lidia se temea, sau din cauză că se străduia să se înfrâneze.

Ajuns în faţa ei, Ruhn o văzu închizând ochii şi văzu cum pielea de pe gât i se zbătea în ritmul pulsului.

- Lidia, murmură el.

Mirosul ei se schimbă uşor, ca şi cum ar fi fost emanat de corolele unor flori nocturne care tocmai se deschideau. Mirosul acela era excitare pură. Mădularul lui deveni dureros de tare.

Lui Ruhn nu îi mai păsă câtuşi de puţin că el şi Lidia se aflau în mijlocul unui coridor şi că verii lui cei îngrozitori bântuiau prin castel. O cuprinse cu o mână pe după mijloc, aproape gemând în clipa în care îi simţi rotunjimea, care se potrivea perfect în mâna lui.

Lidia nu deschise ochii, iar pulsul continuă să i se zbată în trup. Cu cealaltă mână, Ruhn îi înclină capul într-o parte. Se aplecă şi îşi trecu gura peste locul acela care pulsa rapid.

Lidiei i se tăie răsuflarea, iar Ruhn aproape că îşi dădu ochii peste cap. Gustul pielii ei... la naiba, avea nevoie de mai mult de atât! îşi trecu dinţii peste pielea catifelată a gâtului Lidiei şi apoi o linse pe după ureche. Mădularul îi fremătă.

Trupul Lidiei se relaxă, se facu moale sub palmele lui, iar capul ei se înclină şi mai mult. O invitaţie. Ruhn o linse pe gât şi îşi coborî mâna de la talia ei, spre fund...

Lidia se crispă. Se trase din strânsoarea lui.

De parcă şi-ar fi venit în fire. De parcă şi-ar fi amintit cine era. Cine era el.

Ruhn rămase locului, încremenit, simţindu-se ca un neghiob, gâfâind uşor, cu mădularul erect, iar ea se mulţumi să îl privească lung, făcând ochii mari.

- Eu..., murmură el, neştiind ce să spună şi ce să facă.

Era ameţit cu totul. Femeia aceasta vărsase atât de mult sânge! Şi totuşi...

- Noapte bună! spuse el cu voce răguşită.

Se răsuci pe călcâie şi o porni spre camera lui, înainte să se facă de râs şi mai mult.

Lidia nu îl opri.

CAPITOLUL 54

Bryce stătea întinsă pe pământul tare şi rece, încercând să se prefacă, pe cât de mult putea, că era din nou în patul ei, că nu o împungea nici o piatră în osul şoldului, că braţul ei era *cea mai confortabilă* pernă...

După cum se foia Sathia lângă ea, îşi dădu seama ca nici aceasta nu reuşea sa se pregatească de culcare.

Hunt adormise imediat. Respiraţia lui profundă se auzea acum ca un ritm uşor, la care Bryce încerca să se concentreze în speranţa că avea să adoarmă şi ea. Presupunea că, în zilele lui de războinic, Hunt se obişnuise cu condiţii mai dure, dar... nu. Ea nu voia să se gândească la toate lucrurile îngrozitoare pe care le îndurase el pentru ca acum să îi fie uşor să doarmă pe solul acela îngrozitor de accidentat. Mai ales că, în

mod clar, îl rodea de viu un sentiment de vinovăţie neîntemeiat, legat de multe lucruri îngrozitoare întâmplate în trecutul lui de luptător.

Ei îi fusese mai uşor în lumea de baştină Feelor,

fiindcă, ori de câte ori încercase să doarmă, fusese atât de epuizată încât adormise aproape instantaneu. Dar aici, chiar şi bine păzită de Baxian, care stătea de veghe, somnul nu venea.

Bryce se întoarse pe spate, lumina stelară schimbându-şi direcţia odată cu ea, de parcă ar fi fost raza unui far. La naiba, cum să doarmă cu o lumină orbitoare bătându-i în ochi?

Năpădită de un val de nefericire, se uită la tavanul peşterii, sculptat cu ramuri ce închipuiau coroanele copacilor dintr-o pădure. O lucrare frumoasă,

remarcabilă, ce nu fusese niciodată documentată, nu fusese niciodată dezvăluită lumii întregi, ci doar câtorva bărbaţi de spiţă regală care căutaseră Sabia Stelară.

Arma cu pricina se afla acum în stânga ei, o prezenţă care fremăta şi pulsa, intensificată de pumnalul din dreapta ei, care zvâcnea în contratimp. De parcă cele două lame ar fi stat de vorbă.

Minunat, ce mai! Lângă ea avea loc o petrecere în pijamale. Bryce ignoră pe cât posibil zbârnâitul armelor, concentrându-se, în schimb, asupra peşterilor şi asupra sculpturilor din ele.

Femeilor nu li se permisese niciodată să intre acolo. Uite că acum intraseră *două* femei Fee! Ea spera ca acum toţi prinţii morţi de multă vreme şi îngropaţi în peşteri să se zvârcolească în sarcofagele lor.

Atâta frică de femei, atâta ură! De ce? Din cauza Theiei?

Pelias fusese cel care întemeiase pe Midgard stirpea celor Născuţi din Stele. Oare toate interdicţiile si restricţiile izvorâseră din teama lui

ca, la un moment dat, să nu apară din nou o suverană asemenea Theiei?

Bryce presupunea că erudiţii şi militanţii petrecuseră secole întregi cercetând acest subiect şi dezbătând pe marginea lui, aşa că probabilitatea ca ea să găsească un răspuns, chiar dacă ştia adevărul despre Theia, era aproape nulă. însă asta nu făcea ca o astfel de concluzie să fie mai uşor de digerat.

Aşa că Bryce se ghemui pe o parte, uitându-se la râul de stele sculptat, luminat de raza ei stelară. Râul neamului ei, menit să dăinuie milenii întregi. Obârşia ei, într-o formă literalmente înstelată. Obârşia ei, care curgea chiar

prin aceste peşteri. O moştenire plină de cruzime şi de durere.

Si-ar fi dorit ca Danika să fie acum alături de ea.

>

Ea ar fi înţeles complexitatea şi greutatea unei moşteniri atât de denaturate, faptul că viitorul unui popor depindea de acea unică moştenitoare.

Danika, fiinţa care îşi dorise mai mult pentru lumea aceea şi pentru ea, pentru Bryce, care ar fi trebuit *să lumineze lumea a cărei conducătoare fusese menită să fie.*

Dar poate că Feele şi spiţa lor nu meritau lumina stelară. Poate că meritau să se afunde în beznă

pentru totdeauna.

Flynn şi Dec, ca doi nemernici ce erau, nu veniră să ia micul-dejun. Aşa că Ruhn şi Lidia mâncară singuri din nou.

Ruhn stătuse treaz aproape toată noaptea, ba cu mădularul întărit şi tânjind, ba neliniştit, gândindu- se la primejdiile pe care le aveau de înfruntat Bryce şi ceilalţi în Peştera Prinţilor. Poate că ar fi trebuit să fi mers cu ei. Poate că fusese o laşitate să rămână la castel, chiar dacă aveau nevoie de informaţii din arhive. Flynn şi Dec le-ar fi putut găsi şi singuri.

Pe când el şi Lidia tocmai terminau de mâncat,

uşile sălii de mese se deschiseră, iar Ruhn se pregăti să aibă de-a face cu dobitocii lui de veri. în schimb, în sală îşi facu apariţia un bărbat Fee înalt, ce aruncă o privire în jur, după care închise cu precauţie uşa în urma lui, ca şi cum nu ar fi vrut să fie văzut.

- Lidia Cervos! tună el.

în timp ce bărbatul se apropia de masă, Ruhn întinse mâna ca să îşi ia cuţitul din cizmă. Afişând o mină impenetrabilă, Lidia se mulţumi să îl privească pe intrus. Ruhn încercă în zadar să îşi liniştească bătăile iuţi ale inimii. Dădu să spună ceva. Să îi poruncească străinului să se prezinte, să îi ceară să plece...

- Am venit să îţi mulţumesc, spuse bărbatul, ducându-şi mâna la buzunar.

Ruhn îşi scoase cuţitul, dar intrusul dădu la iveală doar o bucată de hârtie. Un mic portret al unei familii de Fee alcătuite dintr-o femeie şi din trei copii mici.

însă Lidia nu se uită la portret, de parcă nu ar fi suportat să îl vadă.

- Cu zece ani în urmă, mi-ai salvat viaţa! spuse bărbatul.

Ruhn nu îşi mai simţea trupul. Nu ştia cum să se poarte. Iar Lidia se uita pur şi simplu în podea.

Bărbatul continuă:

- **Unitatea mea era stationată la baza de la Kelun. Era miezul nopţii atunci când ai dat buzna peste noi şi am crezut că ne-a sunat ceasul. Dar tu ne-ai spus că venea Barosul, că trebuia să fugim. Toţi şapte şi, pe deasupra, familiile noastre, suntem în viaţă astăzi mulţumită tie.**

Lidia dădu uşor din cap, dar

mişcarea aceea păru să însemne mai degrabă o mulţumire, însoţită de rugămintea ca el să pună capăt acelor destăinuiri. Nu din smerenie sau din stinghereală... Pe chipul ei plecat spre podea se citea durere. De parcă n-ar fi suportat să asculte vorbele acelui bărbat.

El, însă, îi întinse din nou portretul familiei lui.

- **M-am gândit că ai vrea să vezi urmările alegerii pe care ai făcut-o în noaptea aceea.**

Lidia tot nu îşi ridică privirea. Ruhn nu putea să se mişte. Nu reuşea să respire.

Bărbatul continuă:

- **Câţiva din unitatea mea încă suntem aici, în secret. Prinţul Cormac ne-a convins pe toţi să ne alăturăm cauzei. Dar nu am spus niciodată, nici lui, nici altcuiva, cine ne-a salvat. Nu am vrut să punem în pericol ceea ce făceai. Dar atunci când am auzit zvonuri că tu, Căprioara, vreau să zic,**

i-ai sfidat pe Asteri, unii dintre noi am reluat legătura. în cele din urmă, bărbatul observă stânjeneala Lidiei. Poate că e prea devreme ca să înţelegi tot ce ai făcut, vieţile pe care le-ai salvat, dar... m-am gândit că ai vrea să stii că îti suntem recunoscători. îti suntem datori.

- **Nu îmi sunteţi datori cu nimic, răspunse ea, privindu-l, în sfârşit, în ochi. Ar trebui să pleci. Ruhn rămase uimit în clipa în care îşi dădu seama că ea încerca să îl alunge pe bărbatul acela, însă Lidia adăugă o lămurire: Presupun că ţi-ai ţinut secrete faţă de Morven activităţile şi asocierile. Nu risca să îl înfurii acum!**

Bărbatul dădu din cap în semn că înţelegea pe deplin spusele ei.

- Mulţumesc! repetă el.

Apoi plecă.

Ruhn curmă tăcerea care se înstăpânise între ei, întrebând:

- Le-ai arătat cine erai de fapt?

- Riscam fie ca identitatea mea să fie dezvăluită lumii, fie să îi las să moară, şopti ea în timp ce se îndreptau spre uşă. Nu aş mai fi putut să trăiesc cu mine însămi dacă aş fi ales cea de a

doua variantă.

Ruhn ridică dintr-o sprânceană.

- Nu vreau să par complet insensibil, dar de ce? Erau doar şapte la număr. Nu ar fi contat pentru rebeliune.

- Poate că nu pentru Ophion în ansamblu, dar ar fi contat pentru familiile lor. Soţi şi soţii, copii, părinţi..., enumeră ea, fără să îl privească pe Ruhn. Familiile sperau ca cei şapte să se întoarcă acasă teferi şi nevătămaţi!

- Cu siguranţă că a fost mai mult decât atât, insistă el. Pentru tine, a fost în joc mult mai mult decât atât.

Lidia deschise uşa şi, abia după ce ajunseră pe coridor, mărturisi:

- Cred că doar am sperat că... dacă fiii mei ar fi fost vreodată într-o situaţie asemănătoare, cineva ar fi făcut acelaşi lucru pentru ei.

Lui Ruhn i se strânse inima auzind spusele ei, auzind acel adevăr.

- Drumul tău a fost dificil, Lidia... La naiba! Nu cred că l-aş fi putut să îndur toată presiunea asta psihică. Dar ai făcut un lucru incredibil. Să nu uiţi asta!

- Aş fi putut să salvez mai mulţi, şopti ea, rămânând cu privirea aţintită la podea în timp ce străbătură coridorul gol. Ar fi trebuit să salvez mai mulţi.

Lidia nu ştia ce să creadă despre întâlnirea pe care o avusese de dimineaţă cu fostul rebel.

Poate că Urd îl trimisese la ea, ca să îi aducă aminte că alegerile şi sacrificiile ei făcuseră, de fapt, un oarecare bine în lume. Chiar dacă gândul la ele o rodea de vie.

Atunci când ea, Lidia, părăsise nava – atât în urmă cu atâţia ani, cât şi acum – Regina Oceanului nu îi dăduse de ales. Dar aici, pe această insulă oribilă a Feelor... Aici, cel puţin, se aflau nişte oameni care beneficiaseră de poziţia imposibilă în care fusese pusă.

Acum, după-amiază, Flynn şi Declan încă nu ajunseseră înapoi la arhive. Lidia şi Ruhn îşi reîncepură căutările, iar tăcerea dintre ei deveni, treptat, de-a dreptul insuportabilă. Singurele mirosuri de acolo erau cel al fişelor de catalog mucegăite şi cel îmbietor şi liniştitor al

lui Ruhn. La un moment dat, Lidia lăsă din mână un catalog şi strigă:

- Mă duc să caut nişte cafea în biroul învăţaţilor! Vrei să vii cu mine?

Ruhn se uită la ea şi, pe toţi zeii, ce chipeş era! Ea nu îşi permisese niciodată să se gândească pur şi simplu la frumuseţea lui. Chiar şi cu tatuajele sfârtecate, dovada torturilor la care îl supusese Pollux...

Ochii lui albaştri scânteiară, de parcă şi-ar fi dat seama la ce se gândea ea.

- Desigur, să mergem!

Chiar şi felul în care vorbea, timbrul vocii lui... ea ar fi putut să se desfete cu aşa ceva cât era ziua de lungă. Iar cu o noapte în urmă, atunci când el o atinsese şi o linsese...

Oare Ruhn avea idee de cât de aproape fusese ea să îl roage să o dezbrace, să o lingă peste tot, iar apoi să petreacă o vreme îndelungată între picioarele ei?

- Ce-i cu privirea asta? întrebă Ruhn cu o voce joasă, groasă.

în timp ce el se îndreptă spre ea, Lidia observă fiecare muşchi care se mişca în umerii lui, în braţele lui, în coapsele lui puternice, observă felul în care lumina soarelui scânteia în părul lui lung şi negru, preschimbându-l într-o cascadă nocturnă, mătăsoasă. Partea capului tunsă scurt părea să o îmbie să îşi treacă degetele peste părul moale şi catifelat, în timp ce l-ar fi muşcat uşor de urechea-i ascuţită...

Ruhn ajunse în dreptul ei, iar Lidia se urni din loc, pentru că alternativa era să se înfăşoare în jurul lui.

- Mi-e mintea înceţoşată. Am nevoie de o ceaşcă de cafea, se scuză ea.

Cu o noapte în urmă, dormise iarăşi prost. La început, din cauza amintirii a ceea ce făcuseră ea şi Ruhn pe coridor, dar apoi se gândise la Brann şi la Actaeon, la ultima conversaţie purtată cu ei, şi îşi dorise să se fi aflat pe podul acela mental, împreună cu prietenul ei, Noapte, care să fi şezut pe fotoliul lui, alături de ea.

Nu doar ca să aibă cu cine să vorbească, ci ca *să stea de vorbă cu el.* Despre... orice.

Ruhn i se alătură.

- Cine ar fi crezut că tu, Căprioara, eşti

dependentă de cofeină?

Ruhn îi aruncă un surâs, iar ei începură să îi tremure genunchii. Dar nici unul dintre ei nu mai spuse nimic, ci amândoi se mulţumiră să exploreze coridorul din spatele arhivelor, deschizând şi închizând uşi. Găsiră un dulap plin cu mături şi cu mopuri pe jumătate putrezite, un altul plin cu diverse cristale de cuarţ, care erau, fără îndoială, un fel de dispozitiv ştiinţific de înregistrare necesar, insula fiind cu totul lipsită de tehnologie. Mai descoperiră şi câteva încăperi goale, în care se aflau doar nişte mese de lucru uzate, acele spaţii servind cândva, fără îndoială, drept birouri particulare.

- Morven trebuie să investească într-o nouă sală de recreere, spuse Ruhn atunci când văzură, în sfârşit, bucătăria. încăperea asta nu are cum să fie bună pentru moralul angajaţilor!

Lidia privi spaţiul întunecat şi prăfuit, blatul de lemn de lângă perete, plin de excremente de şoareci, pânzele de păianjen de sub rândul de dulapuri.

- Parcă e un clişeu medieval prost, spuse ea, apropiindu-se de ceaunul plin de murdărie întărită, care zăcea în vatra întunecată. Asta e cumva... terci?

Ruhn se duse lângă ea, iar mirosul lui o facu să se umezească între picioare.

- Nu ştiu de ce toată lumea crede că Avallenul ar fi un paradis rupt din basme. De ani de zile îi tot spun lui Bryce că e oribil aici!

Lidia se întoarse dinspre cazanul plin de acea mâzgă veche de cel puţin câteva zile şi începu să deschidă dulăpioare. Un şoarece îşi făcuse cuib într- o cutie de biscuiţi râncezi, dar ea măcar găsi un borcan închis, în care se aflau pliculeţe de ceai.

- Ar fi trebuit să îmi dau seama că nu aveam cum să găsim aici strop de cafea, spuse ea, iar apoi aruncă o privire în jur, căutând un ceainic.

îl văzu pe Ruhn ţinând unul în mână, lângă chiuveta veche, şi pompând apă în acel recipient negru.

- Sora ta a avut dreptate atunci când s-a întrebat ce se întâmplă cu locul ăsta. Dar crezi că Morven ascunde ceva?

- Tu eşti cea care îi face pe spioni să vorbească, răspunse Ruhn, ducându-se la vatră şi aruncând câţiva buşteni în cenuşă. Tu să îmi spui! adăugă el.

Muşchii antebraţului i se mişcară în timp ce luă nişte surcele şi cremene, aprinzând focul cu un soi de eficienţă care nu ar fi trebuit să o facă pe Lidia să îi lase gura apă. Ruhn îi aruncă o privire peste umăr cu ochii lui curioşi, de un albastru viu, iar ea îşi dădu seama că îi pusese o întrebare şi că era stânjenitor să nu îi răspundă, ci doar să se uite lung la el. La braţele lui.

îşi drese glasul şi se apucă să caute două căni.

- Morven nu ne-a dat niciodată mie sau Asterilor vreun motiv ca să cercetăm locul acesta. A venit mereu atunci când a fost chemat şi şi-a oferit serviciile fără să pună întrebări. Era, în opinia lui Rigelus, sluga perfectă.

- Deci nu s-a discutat niciodată despre ceţurile astea şi despre faptul că Morven se putea ascunde în spatele lor oricând voia?

Focul se aprinse, iar Ruhn se ridică şi iacu un pas în spate, supraveghindu-l.

- Nu, răspunse Lidia. Cred că Rigelus era convins că ceaţa de aici nu e decât o... ciudăţenie fermecătoare a Midgardului şi a Feelor. Ceva care îi conferă acestei lumi un strop de personalitate. Şi din moment ce Morven şi strămoşii lui s-au comportat frumos, au fost lăsaţi în pace.

Ruhn îşi vârî mâinile în buzunarele blugilor lui negri.

- Sunt destul de surprins de faptul că, după ce s-a aflat adevărul despre Cormac, Asterii tot nu au venit să îşi vâre nasul în Avallen, doar ca să vadă ce anume ar fi putut să îl facă pe prinţ să devină rebel.

- Morven a venit târâş direct în Oraşul Etern, răspunse Lidia, strângând din dinţi. Şi şi-a renegat fiul pe dată.

- Da, cu tatăl meu în urma lui.

Lidia îi cercetă chipul, văzând durerea şi furia pe care Ruhn nu şi le ascundea deloc.

- Ieri, atunci când ţi-am spus că ar trebui să te comporţi mai mult ca un prinţ...

- Nu îţi face griji în privinţa asta!

- Ştiu cu ce fel de monştri te confrunţi, spuse ea privindu-i antebraţele de pe care acum dispăruseră în mare parte cicatricile lăsate de arsurile suferite în copilărie, nemairămânând decât câteva dungi roz, lucioase, neatinse nici măcar de rănile provocate de Pollux.

- Pot să îmi port singur de grijă! răspunse el pe un ton categoric, atârnând ceainicul de cârligul de deasupra focului şi legănându-l deasupra flăcării.

- Ştiu că poţi, încercă ea să îl împace, însă nefiind în stare să îi explice şi de ce avea această convingere. Eu doar... văd cât eşti de bun, Ruhn. Emoţiile ţi se citesc pe chip, iar asta se întâmplă tocmai pentru că *simţi într-un* fel în care Morven şi Regele Toamnei nu *o fac.* Nu vreau ca ei să se folosească de asta împotriva ta. Să îşi dea seama ce anume pot să facă ori de câte ori vor să te rănească.

Ruhn se întoarse încet spre ea, cu precauţie în ochii lui albaştri, frumoşi. Dar şi cu tandreţe.

- Ar trebui să iau vorbele tale ca pe un compliment?

Lidia pufni în râs şi puse două pliculeţe de ceai în cănile cele mai puţin prăfuite pe care le găsise.

- Da, e un compliment, Ruhn, răspunse ea, privindu-l în ochi şi surâzând. Acceptă-l şi mergi mai departe.

Nu găsiră nimic nou în ziua aceea. Flynn şi Dec nu îşi mai făcuseră apariţia, părând, aşadar, mulţumiţi să îi lase pe Ruhn şi pe Lidia să facă toată treaba. Sau poate că plecaseră într-o misiune importantă şi nu putuseră să dea de veste, neavând cum să trimită mesaje sau să sune.

- Ia ascultă aici! spuse la un moment dat Lidia, care tocmai despăturise un pergament străvechi.

Ruhn se opri din nesfârşitul lui răsfoit şi se duse la ea. Observase felul în care se uitase la el mai devreme, dorinţa pură din ochii ei, mirosul ei. Toate astea îi distrăseseră atât de mult

atenţia, încât abia reuşise să aprindă focul în bucătăria aceea deplorabilă.

însă el îşi stăpâni dorinţa de a o mirosi, de a-şi îngropa faţa în scobitura gâtului ei şi de a-i linge pielea catifelată.

Lidia arătă cu degetul spre pergamentul desfăşurat pe masă.

- în catalog era trecut titlul acestui pergament: *Rădăcinile magiei inspirate de pământ.*

-Şi?

Ea facu o grimasă.

- Mi se pare ciudat că atât Flynn, cât şi Sathia, nu suportă Avallenul.

- Ce legătură are asta cu înfrângerea Asterilor?

- M-am gândit că ar merita să scot din arhivă câteva dintre scrierile cele mai vechi despre magia inspirată de pământ, despre rolul pe care l-a jucat aceasta în Primele Războaie sau imediat după ele. Acest pergament a fost cel mai vechi pe care l-am găsit.

Flynn îşi alesese un moment al naibii de nepotrivit în care să lipsească.

-Şi...?

- Pergamentul nu ne spune mai mult decât ştim deja despre tipul obişnuit de magie inspirată de pământ pe care o posedă Feele, dar pomenesc *într- adevăr* despre faptul că indivizii înzestraţi cu ea au fost trimişi să cerceteze pământurile, să simtă unde anume era potrivit să se construiască. Astfel, ei au descoperit nu numai cele mai bune arii geografice, ci şi pe cele mai bune din punct de vedere magic. Asemenea fiinţe puteau să simtă liniile Ley, canalele de energie care străbat pământul în tot Midgardul. Le-au spus Asterilor să îşi construiască oraşele la intersecţia mai multor linii Ley, acolo unde acele linii de putere se întretaie în mod natural, şi au ales locurile acelea şi pentru Fee. Dar au ales Avallenul *doar* pentru Fee. Pentru a fi fortăreaţa lor personală şi eternă.

Ruhn se gândi.

- Bine... Aşadar, dacă Flynn şi Sathia spun că locul ăsta e mort şi în putrefacţie...

- Spusele lor nu se potrivesc cu afirmaţiile înregistrate aici despre Avallen.

- Dar de ce ar fi minţit Feele din trecut cum că aici ar exista acele linii Ley?

- Nu cred că au minţit, răspunse Lidia, arătând spre hărţile pe care Dec le lăsase întinse pe o altă masă.

- Cred că Avallenul pe care l-au vizitat la început, plin de toate acele linii Ley, adică de linii energetice care ţin de magie... Cred că a existat. Dar mai cred că apoi s-a schimbat ceva.

- Dar ştiam deja că ceva s-a schimbat, spuse Ruhn pe un ton precaut.

- Da, dar nu şi ceţurile. Oare asta să fie ceva intenţionat? Oare să fi fost lăsate intacte ceţurile, dar să se fi modificat restul – insule întregi care au dispărut, pământul care putrezeşte?

- Dar asta le-ar fi dăunat doar Feelor, iar noi ştim cu toţii că acestea dau pe dinafară de ticăloşie, nevăzându-şi decât de interesele proprii. Nu ar renunţa niciodată de bunăvoie la nici un fel de putere.

- Poate că nu au făcut-o de bunăvoie, îşi dădu cu părerea Lidia. Orice s-a întâmplat aici, ceaţa a ţinut totul ascuns de Asteri.

- Ce crezi că au vrut să ascundă? De ce şi-ar fi făcut propriul pământ să putrezească?

Lidia arătă spre cataloagele din spatele lor.

- Poate că răspunsul se află undeva pe rafturile astea.

Ruhn dădu din cap în semn de încuviinţare. Deşi se întrebă în sinea lui dacă erau pregătiţi să afle răspunsul.

Bryce şi Baxian se aflau pe malul unui al doilea râu, cercetându-i malul îndepărtat, în lumina slabă pe care Bryce o îndreptase spre acesta. Vadul fiind prea îngust, ea avea să fie nevoită să îi teleporteze pe toţi pe partea cealaltă. îşi menţinu steaua strălucitoare, în mijlocul şoaptelor malefice ale strigoilor care îi înconjurau.

Până atunci nu găsiseră nimic util în basoreliefuri. Fee ucigând dragoni, Fee dansând în hore, Fee desfatându-se cu gloria lor. Nimic util. Numai fleacuri superficiale.

La vederea tuturor acelor scene, Bryce scrâşni din dinţi.

- Danika gândea la fel în privinţa celorlalţi lupi, să ştii, şopti Baxian, nevrând să îl audă ceilalţi. Ea ura felul de a fi al multora dintre ei şi voia să înţeleagă cum de ajunseseră în halul ăsta.

Bryce se întoarse spre el, iar lumina ei stelară străluci un pic mai tare atunci când lumină capătul îndepărtat al râului şi apoi, pe măsură ce posesoarea ei se întorcea spre Copoi, deveni mai slabă.

- Lupii sunt, în general, *mult* mai buni decât Feele!

- Poate că da, răspunse Baxian, aruncându-i o privire cercetătoare Dar cum rămâne cu fratele tău? Sau cu Flynn şi Declan? Cum rămâne cu ea? întrebă el, dând din cap spre locul în care stăteau Sathia, Tharion şi Hunt. Crezi că sunt cu toţii o cauză pierdută?

- Nu, recunoscu Bryce.

Baxian aşteptă ca ea să continue. Bryce răsuflă prelung.

- Şi nici Feele pe care le-am întâlnit în cealaltă lume nu erau chiar atât de rele. Poate că aş fi putut chiar să fiu prietenă cu ele dacă circumstanţele ar fi fost diferite.

- Aşadar, Feele nu sunt inerent rele!

- Bineînţeles că nu! se răsti Bryce. Dar cele mai multe din această lume...

- Cunoşti toate Feele din Midgard?

- Pot să le judec după acţiunile lor colective! răbufni Bryce. Felul în care i-au blocat pe ceilalţi afară în timpul atacului...

- Da, asta a fost o porcărie. Dar până ca Holstrom să sfideze ordinele, nici lupii nu i-au ajutat pe cei lăsaţi pradă duşmanului.

- Ce vrei să spui?

- Că liderul potrivit face toată diferenţa.

La auzul cuvintelor *liderul potrivit*, Bryce se trase înapoi. Baxian continuă:

- Poate că Feele din Valbara nu sunt cel mai caritabil popor din lumea noastră, dar gândeşte-te şi la cine anume le-a condus în ultimii cinci sute de ani. Şi chiar la cine le-a condus cu mult înainte de perioada asta. La fel se întâmplă şi în cazul lupilor. Primul nu e rău, dar e un singur individ cumsecade dintr-un şir de conducători brutali. Danika încerca să schimbe

asta şi a fost ucisă din acest motiv.

- Rigelus mi-a spus că au omorât-o pentru ca informaţiile despre adevărata lor natură să nu iasă la iveală, spuse Bryce.

Baxian îi aruncă o privire tăioasă.

- Şi tu crezi tot ce spune Rigelus? În plus, de ce nu ar putea fi valabile ambele motive? Asterii au vrut să îşi păstreze secretele intacte, da, dar şi să distrugă sâmburele de speranţă pe care îl oferea Danika. Nu doar lupilor, ci întregului Midgard. Speranţa că lucrurile ar putea să fie diferite. Mai bune.

Bryce îşi masă pieptul care o durea, lumina ei stelară fiind neobişnuit de slabă.

- Cu siguranţă că ar fi ucis-o şi din pricina asta.

Chipul lui Baxian se crispă de durere.

- Atunci, fa ca moartea ei să nu fi fost în zadar, Bryce!

Ea se simţi ca şi cum Copoiul i-ar fi tras un pumn în faţă.

- Şi ce, vrei să încerc să răscumpăr *Feele?* întrebă ea. Să le cumpăr nişte cărţi care îi învaţă pe indivizi cum să se ajute singuri, să le pun să stea în cerc şi să vorbească despre sentimentele lor?

Chipul lui părea de piatră.

- Dacă crezi că ar fi eficient, sigur că da!

Bryce se încruntă la el. Dar răsuflă prelung.

- Dacă vom supravieţui luptei ăsteia cu Asterii, mă voi gândi la asta.

- S-ar putea să meargă mână în mână, spuse el.

- Dacă începi să îndrugi prostii despre adunatul unei armate de Fee ca să îi înfruntăm pe Asteri...

- Nu. Nu suntem într-un film de acţiune, răspunse el, iar apoi îşi înclină capul şi adăugă: Dar dacă crezi că ai reuşi...

Bryce râse fără să vrea.

- Sigur că da! O pun asta pe lista mea cu lucruri de făcut.

Baxian surâse.

- Am vrut doar să ştii că Danika simţea şi se gândea la multe astfel de lucruri.

- Mi-aş fi dorit să fi vorbit cu mine despre

asta, murmură Bryce, oftând. Mi-aş fi dorit să fi vorbit cu mine despre o mulţime de lucruri.

- A vrut să o facă, spuse el cu blândeţe. Şi cred că faptul că ţi-a pus Cornul pe spate, a fost modul ei de a te... manipula ca să o apuci pe un drum de felul ăsta.

- Tipic pentru Danika!

- A văzut asta în tine. A văzut ce ai putea să însemni pentru Fee, spuse Baxian cu o voce care devenise insuportabil de tristă. Se pricepea să vadă astfel de lucruri în oameni, adăugă el.

Bryce îl atinse pe braţ.

- Mă bucur că a putut să stea de vorbă cu tine despre toate astea. Chiar mă bucur.

Baxian îi aruncă un zâmbet plin de mâhnire.

- Şi eu mă bucur că te-a avut pe tine ca prietenă. Nu am putut să îi fiu alături, nu am putut să plec de la Sandriel, aşa că mă bucur al naibii de mult că ea a avut pe cineva care să o iubească necondiţionat.

Lui Bryce i se strânse gâtlejul. Ar fi putut să îi îndruge lui Baxian o platitudine cum că aveau să se revadă cu toţii în viaţa de apoi, dar... viaţa de apoi era o făcătură. Iar sufletul Danikăi dispăruse deja.

Hunt şi ceilalţi se ridicară în picioare.

- Oameni buni, trebuie să ne vedem de drum! strigă el.

- De ce? întrebă Bryce, ducându-se la ei.

Lumina ei stelară se diminuă, de parcă i-ar fi spus
că se îndrepta în direcţia greşită, ceea ce o facu pe Bryce să îi spună în gând:

Ştiu!

- Nu ar trebui să zăbovim, chiar dacă Prinţesa Magică, Născută din Stele, ne veghează! spuse Tharion, făcându-i cu ochiul lui Bryce. Cred că începem să fim prea ispititori pentru strigoi, fu el de părere, dând din cap spre masa contorsionată de umbre, abia vizibilă în ceaţă.

Şuieratul lor devenise atât de puternic, încât Bryce îl simţea până în oase.

- în regulă! răspunse ea, împotrivindu-se impulsului de a-şi astupa urechile ca să nu mai

audă zgomotul acela enervant. Să mergem!

- E prima decizie înţeleaptă pe care ai luat-o, mormăi, în tunelul din spatele lor, o voce joasă de bărbat.

Şi nu aveau unde să fugă, nu aveau ce să facă decât să rămână pe loc şi să înfrunte ameninţarea. Una în toată puterea cuvântului, fiindcă Morven ieşi din ceaţă, urmat de regele Toamnei, ai cărui ochi ardeau ca doi cărbuni aprinşi.

CAPITOLUL 55

Hunt îşi lăsă fulgerul să i se adune în degete şi să i se încolăcească prin păr, pe când cei doi regi ai Feelor se apropiară de ei, unul, învăluit în flăcări, iar celălalt, în umbre. Şuieratul strigoilor, duhoarea lor îngrozitoare, le mascaseră apropierea. Dacă nu cumva Morven *îi îmboldise* pe strigoi să facă atâta gălăgie, ca să se poată strecura atât de aproape fără ca Baxian, cu auzul lui fin, să se alerteze.

Fulgerul lui Hunt era doar o scânteie din ceea ce ar fi fost în lipsa aureolei, dar era de ajuns ca să îi poată prăji pe cei doi ticăloşi...

Regele Toamnei nu se uita decât la Bryce, cu chipul schimonosit de o ură cumplită.

- **Credeai că dulapul ăla poate să mă ţină închis?!**

Fulgerul lui Hunt sfârâi în jurul regelui, răsucindu-i-se pe după

antebraţ. Athalar era vag conştient de faptul că Tharion forma o dâră de apă direct din râul pe care se pregătiseră să îl traverseze, îndreptând-o spre cei doi regi. De Baxian, care stătea cu sabia scoasă şi mârâind...

Părând extrem de nepăsătoare, Bryce îi spuse tatălui ei:

- **L-am închis pe Micah într-o baie, aşa că un dulap mi s-a părut suficient de bun pentru tine. Totuşi, trebuie să recunosc că am sperat să rămâi acolo un pic mai mult.**

Umbrele lui Morven se zbătură în jurul lui ca nişte câini de vânătoare care trăgeau de lese.

- **Vă veti întoarce cu noi la castelul meu si veti**

înfrunta consecinţele faptului că v-aţi tratat suveranul cu atâta neruşinare!

Bryce râse.

- **Ba nu mergem nicăieri cu tine!**

Morven zâmbi, iar umbrele i se domoliră.

- **Ba eu cred că o veti face.**

Nişte mâini întunecate şi scorojite îi scoaseră din umbră pe Flynn şi pe Declan. Cei doi se zbăteau, dar strigoii îi ţineau în frâu. Doar mâinile creaturilor erau vizibile, restul corpurilor lor rămânând ascuns în umbre, de parcă n-ar fi suportat să se afle atât de aproape de lumina stelară a lui Bryce.

Sathia scoase un strigăt de şoc. însă Hunt întrebă:

- **Unde naiba e Ruhn?**
- **E ocupat să o curteze pe târfa aia trădătoare, răspunse Morven. Nici măcar nu a băgat de seamă că nepoţii mei i-au luat pe neghiobii ăştia.**

Hunt auzi în minte două voci:

Te vom ucide şi apoi îţi vom tăvăli perechea până când va fi...

Lumina stelară explodă, reducând vocile la tăcere, dar dezvăluindu-le lui Bryce şi celorlalţi că Gemenii Ucigaşi pândeau în spatele celor doi regi, aflaţi la câţiva paşi de Dec şi de Flynn, de parcă fraţii le-ar fi poruncit strigoilor să îi ţină pe cei doi.

Bryce emană o lumină albă, strălucitoare, care se ciocni de flăcările albăstrui şi aurii ale Regelui Toamnei şi de întunericul impenetrabil al umbrelor lui Morven.

- Ce naiba vreţi? întrebă Bryce.

Flynn şi Declan ţipară ascuţit. Deşi strigoii nu îşi mişcaseră mâinile, prietenilor ei le curgea sânge din nas, picurând pe pământ.

Seamus şi Duncan zâmbiră. Orice le-ar fi făcut ticăloşii aceia minţilor lui Dec şi lui Flynn...

- Trădătoare răsfăţată ce eşti! se răsti Morven la Bryce, cu umbrele din nou pregătite de atac. Ai încercat să mă cucereşti cu cercetările tatălui tău. El nu te-ar fi lăsat niciodată să pui mâna pe ele dacă nu l-ai fi restricţionat cumva mai întâi. M-am dus imediat să investighez.

Văzând că Bryce se prefăcu a căsca, plictisită, Hunt rămase uluit.

- Greşeala mea! Am presupus că vrei să ai un avantaj faţă de nemernicul ăsta, spuse ea, arătând cu degetul mare spre Regele Toamnei. Dar nu am luat în calcul faptul că eşti prea prost ca, fără ajutorul lui, să înţelegi ce scria în notiţele acelea.

Hunt trebui să îşi înăbuşe un chicotit, în pofida pericolului în care se aflau cu toţii. Privirea ofensată a lui Morven părea un pic prea forţată. Era limpede că Bryce o nimerise. Regele Toamnei se uită la el cu o ură cumplită.

- Dă-le drumul! îi strigă Bryce lui Morven. Iar apoi vom sta de vorbă ca nişte oameni în toată firea.

- Vor fi eliberaţi după ce vă veţi întoarce la castelul meu, răspunse acesta.

- Atunci, ucide-i acum, pentru că nu mă voi întoarce cu voi!

Flynn şi Dec o priviră indignaţi, însă strigoii îi ţinură pe loc. Morven nu spuse nimic. Nici măcar umbrele nu i se mişcară. Gemenii Ucigaşi se mulţumiră să se uite la Bryce, pregătindu-se de luptă.

Hunt le spuse:

Să vă văd, nenorociţilor!

Judecând după felul în care gemenii se încruntau la el, se întrebă dacă îi auziseră cumva gândurile.

însă Bryce îi surâse lui Morven.

- Ştiu că nu îi vei ucide, fiindcă sunt prea valoroşi ca mijloace de reproducere. La asta se reduce totul, nu-i aşa? La reproducere!

Chiar dacă vârfurile degetelor îi erau învăluite în flăcări roşii, Regele Toamnei spuse cu răceală:

- Noi, Feele, trebuie să ne păstrăm puterea şi dreptul din naştere. Spiţele regale au

tot slăbit, ajungând de-a dreptul vlăguite la nivelul generaţiei voastre.

- Cormac a dovedit asta prin lipsa lui de caracter! spuse Morven, furios. Trebuie să facem tot ceea ce ne stă în putinţă ca să ne întărim spiţele.

- Cormac a fost mai războinic decât vei fi tu vreodată! răbufni Tharion, iar dâra lui de apă se îngustă până când deveni ascuţită ca vârful de ac. Iar fi zdrobit mutra oricui i-ar fi stat în cale!

- Păcat că sunt căsătorită acum, spuse Bryce, dusă pe gânduri. Şi că voi, Feele, nu divorţaţi. Păcat!

Morven rânji dispreţuitor.

- De dragul procreării, se pot face excepţii.

Un val de furie îl cuprinse pe Hunt.

- Toată discuţia asta despre reproducere mi se pare *îngrozitor de* familiară, spuse Bryce, căscând din nou. Şi dacă stau să mă gândesc bine, toată treaba asta cu Regele Feelor versus Regina Feelor e

ca şi cum istoria se repetă, declară ea, încruntată, prefacându-se că medita la acel subiect. Dar ştiţi ce? S-ar putea ca unele lucruri să fie diferite în zilele noastre! conchise, surâzând.

Mângâie mânerul pumnalului, iar Hunt ar fi putut să jure că Sabia Stelară vibrase uşor, de parcă i-ar fi răspuns.

- **Purtând acele arme, ne faci de ruşine poporul şi istoria! spuse Morven pe un ton acuzator.**

- **Nu uitaţi că mai port şi asta, răspunse Bryce ridicând mâna, iar din ea izvorî un val de lumină pură şi concentrată.**
- **O, crezi că simpla lumină poate să învingă întunericul adevărat?! ţipă Morven, în spatele căruia se ridică un zid de umbre negre şi adânci, sufocante şi lipsite de viaţă.**

Hunt îşi adună din nou fulgerul. în jurul încheieturii mâinii si al antebraţului i se încolăci un lanţ arzător. Cu o singură lovitură, i-ar fi prăjit pe strigoii care îi ţineau pe Dec şi pe Flynn, eliberând, astfel, încă doi aliaţi în lupta aceea...

însă Regele Toamnei privi cu atenţie sâmburele acela de lumină concentrată din degetul lui Bryce. Flăcările lui se înmulţiră. Orice urmă de amuzament sau de furie îi dispăru de pe chip în clipa în care îi şopti lui Morven:

- **Fugi.**
- **Ei bine, *asta e* prima**

decizie înţeleaptă pe care *ai* luat-o *tu,* îi spuse Bryce pe un ton ironic.

O rază de lumină tăioasă si arzătoare îi tâsni din mână, pierzându-se în tavan.

Apoi peste ei toţi prinseră să cadă bucăţi de rocă.

Ruhn tocmai se gândea că ar fi trebuit să se ducă să vadă pe unde dispăruseră prietenii lui, care lipsiseră toată ziua, şi era pe punctul de a o face după ce el şi Lidia părăsiseră arhivele în seara aceea, dar, în schimb, se trezi mergând alături de ea spre camerele în care erau găzduiţi.

- Ştiu că e o situaţie neobişnuită, spuse ea după ce ajunseră la uşa lui, dar mi-a plăcut să lucrez cu tine astăzi.

Ruhn se opri locului, înghiţind în sec, iar apoi reuşi să spună:

- Pesemne că e frumos să poţi, în sfârşit... să fii tu însăţi. Să dai lucrurile pe faţă.

- E complicat, şopti ea.

Lidia se foi, de parcă ar fi vrut să spună mai multe, dar nu ştia cum să o facă, aşa că Ruhn decise să îi facă o favoare şi întrebă:

- Vrei să intri pentru un minut sau două?

Lidia ridică dintr-o sprânceană, aşa că Ruhn adăugă:

- Doar ca să stăm de vorbă.

Ea surâse, dând din cap în semn că era de acord. Ruhn deschise uşa şi se dădu într-o parte ca să o lase să intre. Se aşezară în fotoliile

ponosite din faţa focului care trosnea, iar, preţ de o clipă, Lidia se mulţumi să se uite la flăcări, de parcă acestea i-ar fi vorbit.

Ruhn era pe punctul de a-i oferi o băutură, când ea spuse:

- Totul e complicat în viaţa mea. Toate relaţiile, reale sau false... uneori nici măcar nu pot să deosebesc aceste două categorii.

Vocea îi era molatică şi... tristă. Iar întreaga ei făptură părea complet epuizată.

Ruhn îşi drese glasul.

- Atunci când noi doi...

Ne-am tras-o, gândi el.

- *Atunci* când ne-am culcat împreună..., reluă, ... ştiai cine eram. Vreau să spun că nu îmi cunoşteai doar numele de cod.

Lidia îl privi în ochi, cu reflexia flăcărilor dănţuindu-i în privire.

-Da.

- Iar asta... a complicat cumva lucrurile?

Lidia se uită la el cu ochii ei aurii precum flăcările din faţa lor, iar inima lui Ruhn începu să bată cu putere.

- Nu. Am fost şocată, dar adevărata ta identitate nu a complicat nimic.

- Şocată?!

Lidia arătă spre el.

- Tu eşti... tu.

- Şi asta e... de rău?

Lidia pufni în râs, iar acesta era atât de asemănător cu cel al lui Zi, încât lui Ruhn i se tăie răsuflarea.

- Eşti prinţul sfidător şi petrecăreţ. Ai o mulţime de piercinguri şi de tatuaje. Nu aş fi ghicit că erai un rebel care lupta pentru o cauză nobilă.

- Lupta asta nici nu era în planul meu de viaţă pentru următorii cinci ani, crede-mă!

Lidia râse din nou, iar sunetul acela senzual ajunse direct la mădularul lui Ruhn, înfăşurându-se strâns pe după el. Vocea ei avusese mereu efectul ăsta asupra lui.

- De ce ai riscat?

- La început? întrebă Ruhn, ridicând din umeri şi încercând să treacă peste dorinţa puternică care îi zvâcnea în corp. Cormac m-a şantajat, ameninţându-mă că avea să îi spună

tatălui meu despre abilităţile mele telepatice. Dar apoi mi-am dat seama că era... corect să mă angajez într-o astfel de luptă.

- Agentul Arc Argintat ne va lipsi foarte mult. Deja ne lipseşte.

- Deci îl cunoşteai pe Cormac?

- Nu, dar ştiam despre lucrurile pe care le făcuse pentru Ophion şi despre cei implicaţi în luptă. A fost un bărbat bun, răspunse Lidia, iar apoi ea aruncă o privire spre uşa închisă şi adăugă: Tatăl lui nu merita un fiu ca el.

Ruhn dădu din cap în semn că era de acord cu spusele ei.

Lidia îl privi cu atenţie.

- Nici tatăl tău... nu merită un fiu ca tine.

Cuvintele acelea nu ar fi trebuit să însemne nimic,
mai ales din partea Căprioarei, dar lui Ruhn i se strânse gâtlejul în clipa în care percepu sinceritatea desăvârşită din vocea ei.

- Pot să te întreb despre înţelegerea ta cu Regina Oceanului îndrăzni el.

Lidia îşi încleştă maxilarul.

- Eram... Eram tânără şi înspăimântată pe vremea când am făcut învoiala cu ea. Dar şi acum aş face aceleaşi alegeri. De dragul fiilor mei.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el, iar apoi o privi în ochi şi adăugă: Ştiu că nu e treaba mea, dar...

- Nu Pollux e tatăl lor.

Ruhn mai că nu suspină de uşurare.

- E..., începu Lidia să spună, căznindu-se să îşi găsească cuvintele. Mă trag dintr-o linie lungă de metamorfi cerb puternici. Avem ritualuri. Unele secrete, vechi. Nu ne închinăm neapărat la aceiaşi zei la care vă închinaţi voi. Cred că zeii noştri sunt mai vechi decât lumea asta, dar o astfel de credinţă nu mi-a fost confirmată niciodată.

- Lasă-mă să ghicesc: ai participat la vreun ritual sexual secret şi ai rămas însărcinată?

Lidia facu ochii mari, iar apoi râse – de data asta, cu poftă, gutural.

- în mare, da. E vorba despre un ritual de fertilitate, care a avut loc în adâncurile Pădurii

Aldosiene. Am fost aleasă dintre femeile din familia mea. Un bărbat din altă familie a fost ales, de asemenea. Nu ne-am cunoscut reciproc identităţile, nici familiile noastre nu le-au ştiut. A fost rapid şi nu foarte interesant, iar dacă a existat într-adevăr o magie a fertilităţii, n-aş putea să ţi-o descriu.

- Şi... erai deja cu Pollux pe atunci?

- Ruhn..., murmură Lidia, privindu-şi mâinile, ...tatăl meu m-a luat de lângă mama pe vremea când aveam doar trei ani. îmi amintesc că am fost luată şi că nu am înţeles ce se întâmpla. Abia mai târziu, după ce am fost destul de mare, am aflat că tatăl meu era un monstru însetat de putere. Nu merită nici să îmi consum suflul vorbind despre el şi am învinovăţit-o pe mama pentru că l-a lăsat să mă ia. Am devenit micuţa lui protejată, cred că dintr-o oarecare speranţă pe care el o nutrea, cum că mama avea să fie rănită atunci când avea să afle că ajunsesem exact ca el.

Lidia trase aer în piept, tremurând.

- M-am antrenat, am uneltit şi am ajuns printre triarii lui Sandriel, o mare onoare pentru casa mea. O serveam deja pe Sandriel de zece ani atunci când tatăl meu m-a ales pentru ritualul cu pricina. Devenisem expertă în... a-i face pe oameni să vorbească. Eu şi Pollux ne dădeam târcoale, dar încă nu mă hotărâsem să îl primesc în patul meu. Aşa că m-am dus la ritual.

Ruhn nu putea să se mişte şi nu ar fi putut să vorbească nici dacă ar fi vrut.

- Câteva săptămâni mai târziu, am ştiut că eram însărcinată. Dobândirea unui copil conceput în urma unui ritual sacru ar fi fost sărbătorită. Ar fi trebuit să dau fuga la tatăl meu ca să îi dau vestea cea bună, dar am ezitat. Pentru prima dată în viaţă, am ezitat. Şi nu ştiam *de ce* nu puteam să îi spun. De ce, atunci când mă gândeam la copilul care creştea în mine, atunci când mă gândeam să i-l dau, nu am putut să o fac.

îşi dădu o şuviţă de păr pe după ureche, mişcarea aceea pripită fiind în contradicţie cu comportamentul ei de obicei echilibrat. Ruhn se abţinu de la a-i pune mâna pe umăr.

- Am ştiut că, în decurs de câteva zile,

Pollux sau ceilalţi – pe atunci Athalar încă era cu noi –, aveau să simtă mirosul sarcinii. Aşa că mi-am înscenat propria răpire şi dispariţie. Am făcut astfel încât să pară că am fost prinsă de Ophion. Nici măcar nu ştiam încotro fugeam. Dar mă tot gândeam la copii – ştiam deja că erau gemeni – şi la faptul că aş fi făcut orice ca să îi ţin departe de tatăl meu. De Sandriel. Ştiam, în adâncul sufletului meu, ce fel de monştri slujeam. Ştiusem dintotdeauna. Şi nu voiam să fiu ca ei. Nu doar de dragul copiilor, ci şi de dragul meu. Aşa că am fugit.

- Şi atunci te-a găsit Regina Oceanului? întrebă el cu voce răguşită.

- Eu am găsit-o pe ea. în momentul în care m-am oprit, în sfârşit, ca să îmi trag răsuflarea, mi-am amintit ce au susţinut unii rebeli în timp ce îi... interogam. Că oceanul însuşi avea să vină să îi ajute. Mi s-a părut îndeajuns de straniu, aşa că am riscat. Am intrat într-o bază militară rebelă care îmi era cunoscută şi m-am predat. Am implorat să fiu dusă în ocean.

Ruhn nu putea să îşi imagineze ce simţise Lidia în momentul acela, ştiind că vieţile copiilor ei atârnau în balanţă.

- Comandanţii de cel mai înalt rang ai rebelilor au înţeles şi m-au trimis pe *Cuirasatul din Străfund*. Regina Oceanului m-a primit, dar cu un preţ pe care trebuia să îl plătesc. Puteam să rămân pe nava ei, să nasc copiii şi apoi să stau acolo ceva vreme, dar în schimbul protecţiei ei şi al protecţiei neîntrerupte oferite copiilor mei, trebuia să mă întorc. Aveam să mă duc înapoi la stăpânii mei şi să îi mint că fusesem interogată şi ţinută prizonieră mai bine de doi ani. Trebuia să devin tot mai apreciată de Asteri, să le câştig încrederea, după care să transmit orice informaţie către Ophion şi, implicit, către Regina Oceanului.

- Şi n-ai putut să îţi vezi copiii.

- Nu. Nu aveam să îmi revăd copiii. Ca să am acces la ei, trebuia să fie de acord însăşi Regina Oceanului.

- Dar e groaznic!

- Da, însă fiii mei au fost în siguranţă.

- Iar tu ai fost obligată să o slujeşti pe regină.

- **Da. Am încercat, totuşi, să îi salvez pe rebelii care mi-au ieşit în cale.**

- **A fost ideea ta sau a ei să îi salvezi?**

Ruhn îşi dădu seama cât de vital era răspunsul ei doar după ce îi puse întrebarea.

- **Ţi-am spus: mi se deschiseseră ochii. Şi, deşi a trebuit să joc rolul de anchetator şi de slujitoare loială, am făcut tot posibilul să atenuez pagubele. Au fost şi agenţi care erau pe punctul de a vorbi, de a divulga secrete vitale... Pe ei a trebuit să îi omor. *Accidente* în timpul torturii. însă le-am oferit o moarte rapidă şi miloasă. Pe cei care au rezistat sau care aveau şanse... am încercat să îi ajut să evadeze. Uneori, asta nu a funcţionat.**

- **Aşa cum s-a întâmplat în cazul lui Sofie Renast.**

- **Da, aşa cum s-a întâmplat în cazul ei, şopti Lidia. Nu am vrut să se înece.**

Greşeala de sincronizare... mi-o asum.

Ruhn o luă de mână, lent, asigurându-se că ea îi îngăduia să o atingă.

- **Ce s-a întâmplat după ce te-ai întors?**

- **Pollux mi-a mărturisit sentimentele pe care le avea faţă de mine. Mi-a spus că încercase cu disperare să mă găsească în cei doi ani în care lipsisem. Că, străduindu-se să dea de mine, măcelărise nenumăraţi rebeli. Lidia de dinainte s-ar fi culcat cu el. Si ştiam că asta mi-ar fi întărit**

yy

acoperirea. Restul e istorie, spuse ea, iar apoi îşi ridică privirea şi se uită drept în ochii lui Ruhn. Vezi tu, nu sunt complet nevinovată. Dacă nu ar fi fost fiii mei, se prea poate să fi devenit persoana care crede lumea că sunt, ignorând pe vecie acea slabă voce lăuntrică ce îmi şoptea că nu era bine ce faceam.

- **Pesemne că te-ai simţit**

atât de... singură, spuse el.

Un licăr de surprindere apăru în ochii Lidiei în clipa în care îşi dădu seama că el o înţelegea. Ruhn se simţi ruşinat.

- Apoi ai apărut tu, spuse ea. Un agent aproape incompetent şi un ins nesăbuit.

Ruhn chicoti.

Lidia zâmbi.

- Şi m-ai văzut. Pentru prima oară, *m-ai* văzut *pe mine.* Puteam să vorbesc cu tine aşa cum nu o făcusem cu nimeni altcineva. Mi-ai amintit că eram – că sunt – în viaţă. Nu mă mai simţisem aşa de foarte multă vreme.

Ruhn îi cercetă faţa din priviri, trecând peste frumuseţea ei remarcabilă şi pătrunzând în sufletul ei arzător.

- Nu te uita aşa la mine, şopti ea.
- Cum anume? murmură el.

însă Lidia clătină din cap şi se ridică în picioare, îndreptându-se spre uşă.

Ruhn o ajunse din urmă înainte ca ea să apuce să iasă.

- Lidia!

Ea se opri, dar nu se uită la el.

Ruhn îi puse o mână pe obraz şi îi întoarse uşurel faţa spre a lui. Pielea ei era atât de catifelată, atât de caldă!

- Lidia, spuse el cu voce aspră, atunci când am aflat cine eşti... asta m-a dat peste cap. Să ştiu că erai Căprioara, dar şi Lidia... şi Zi. Zi *a mea.* Dar acum..., murmură, înghiţind în sec.
- Acum? întrebă ea, coborându-şi privirea spre buzele lui.

Acea căutătură facu să i se întărească mădularul lui Ruhn. El spuse, cu voce aproape guturală:

- Acum nu îmi mai pasă cine naiba eşti, atâta vreme cât eşti a mea.

Lidia îi aruncă o privire surprinsă.

- Pentru că eu sunt al tău, Zi. Sunt al tău,

fir-ar să fie!

Faţa Lidiei se schimonosi, iar Ruhn, care nu suporta să o vadă plângând, deşi plânsul acela era
unul de uşurare şi de bucurie, se aplecă în faţă, apropiindu-şi gura de a ei.

Sărutul nu începu cu blândeţe. Era un sărut cu gura deschisă: dinţii li se ciocniră, iar limbile li se loviră una de cealaltă. Lidia îl cuprinse de după gât, iar Ruhn o trase spre el, lipind-o de pieptul lui.

Da, da, da.

îşi trecu mâna peste fundul ei şi o strânse, făcând- o să geamă gutural. Totuşi, Lidia îşi desprinse buzele de ale lui.

-Ruhn....

El se opri.

-Ce e?

Dacă ea voia ca el să se oprească, ei bine, avea să o facă. Avea să îi dea orice şi-ar fi dorit.

Lidia îşi trecu degetele peste pieptul lui, făcându-l să se cutremure, şi întrebă:

- Eşti sigur?
- Da, şopti el, ciupindu-i buza de jos.

O duse la pat şi o întinse pe el. Lidia îşi trecu degetul peste locul de pe buza lui din care fusese smuls cercelul, iar apoi peste cercelul din sprânceană.

- Nu am suportat, şopti ea, lipindu-şi gura de fruntea lui. Nu am putut...

începu să tremure, iar el o strânse mai tare în braţe.

- Sunt aici, şopti el. Am reuşit.

Lidia tremură şi mai tare, de parcă toate lucrurile pe care le trăise şi le făcuse se dezlănţuiau acum într-un fel de şoc posttraumatic.

- Sunt aici, spuse el din nou, aplecându-se şi sărutând-o pe partea laterală a gâtului. Sunt aici, repetă el, sărutând-o sub ureche.

Lidia îşi ridică mâinile şi îl mângâie pe spate. Se opri din tremurat.

- Sunt aici, spuse el, sărutând-o la baza gâtului.

Apoi trase în jos fermoarul costumului ei tactic.

Nu purta sutien. Sânii ei, mari şi plini, cu muguri de un roz trandafiriu, i se revărsară în

mâini. Ruhn înjură şi, neputând să se abţină, îşi coborî capul şi supse unul dintre sfârcuri.

Lidia icni, iar sunetul acela îi îmboldi mădularul. Ruhn îşi trecu dinţii peste sfârcul ei, trăgând uşor de el.

Lidia îşi plimbă mâinile în jurul taliei lui, încercând să ajungă în partea din faţă şi... Mda, nici gând. El voia să exploreze mai întâi. Fără să îşi ia gura de pe sânul ei delicios, o prinse de încheieturi cu o mână şi i le ţintui deasupra capului, poziţionându-se mai ferm între picioarele ei.

Lidia tresări.

Fu doar o pâlpâire, dar Ruhn o simţise. Trupul ei se încordase uşor. Ruhn se opri şi îşi înălţă capul, privind mâinile pe care le ţintuise...

Nenorocitul ăla!

El îi dădu imediat drumul.

Avea să îl ucidă. Avea să îl rupă pe Pollux în bucăţi, membru cu membru, pană cu pană, pentru că ea tresărise astfel, amintindu-şi de chinurile pe care el o făcuse să le îndure...

Privirea Lidiei se îmbună. Ea îi cuprinse faţa cu palmele şi şopti:

- E doar o amintire veche.

Una care nu ar fi trebuit să existe. Una pe care Pollux o crease.

- Ruhn....

O prinse de încheieturile mâinilor şi o sărută uşor pe fiecare dintre ele. Apoi i le aşeză pe piept, peste inimă, sărutând-o în tot acest timp.

- Ruhn, spuse ea din nou, dar el se întinse lângă ea, iar apoi îşi trecu braţul peste mijlocul ei.

- Rămâi cu mine în noaptea asta, şopti Ruhn.

Un şuviţă din umbrele lui se încolăci în jurul flăcărilor din sfeşnice, micşorându-le.

- Fără sex. Doar... rămâi cu mine.

Ruhn îi simţi privirea aţintită asupra lui în beznă. Dar apoi Lidia se mişcă şi se auzi şuieratul fermoarelor în clipa în care ea se dezbrăcă. Ruhn îşi dădu jos pantalonii şi se cuibări sub pături.

Apoi îi simţi corpul cald, moale şi apetisant, lipindu-se de al lui.

Şi, da, îşi dorea atât de tare să o pătrundă,

încât scrâşni din dinţi, dar mirosul ei îl alină. îl linişti. îşi trecu mâna peste talia ei goală şi o trase mai aproape, lipind-o cu sânii de pieptul lui. îşi coborî mâna mai mult, spre fundul ei, şi ar fi fost de ajuns să schimbe unghiul ca să ajungă între picioarele ei.

însă nu era vorba despre sex. Iar pe măsură ce respiraţia li se linişti, în timp ce se priviră unul pe celălalt în întunericul aproape de nepătruns, Ruhn îşi dădu seama că nu se simţise niciodată mai *văzut* ca în acele clipe.

Apoi ochii Lidiei se închiseră şi respiraţia ei deveni egală.

Dar Ruhn rămase treaz, ţinând-o strâns în braţe, şi nu îi dădu drumul până în zori.

- E un *laser, cumva?!* strigă Tharion, în timp ce bucăţi de stâncă se prăbuşiră din locul în care le dislocase lumina stelară, blocând accesul la cei doi regi ai Feelor, la Flynn, la Dec, la Gemenii Ucigaşi şi la o grămadă de strigoi.

însă Bryce porunci:

- La râu!

- Ce-ai spus?! se răsti Hunt, în timp ce ea fugea deja spre apa întunecată şi învolburată.

- Săriţi în râu! strigă Bryce, a cărei lumină stelară se legăna la fiecare pas.

- Teleportează-ne dincolo! replică Hunt.

Flynn şi Declan rămăseseră blocaţi de cealaltă parte a stâncii prăbuşite, ceea ce însemna că prietenii lor trebuiau să găsească un mijloc prin care să îi îndepărteze de regi şi de gemeni…

- Săriţi *acum!* le porunci Bryce, alergând către malul râului.

Hunt dădu să o prindă, să o oprească din a face acel gest pur nebunesc…

Bryce sări drept în râu. Hunt ar fi putut să jure că în acel moment lumina stelară strălucise mai tare, de parcă ar fi fost de acord cu decizia ei.

Apoi lumina din pieptul ei se stinse.

Iar în bezna ce se înstăpânise brusc, atunci când doar fulgerul lui Hunt mai pâlpâi în jurul lor, strigoii începură să şuiere, apropiindu-se tot mai tare, de parcă ar fi putut să treacă prin stâncă.

- *La râu!* strigă Tharion, înhăţând-o pe Sathia şi alergând spre apă.

Tritonul plonjă, iar ea ţipă, trasă de el. Vuietul râului înghiţi sunetul şi îi înghiţi şi pe ei într-o fracţiune de secundă.

Adevărul era că nu mai aveau de ales. Hunt se uită la Baxian şi văzu că era la fel de enervat ca şi el. Ar fi putut să îi înfrângă pe regi. Cu siguranţă că Bryce ştia asta. Şi totuşi...

Ea alesese să provoace o surpare, să îi blocheze pe regi, însă fără să îi ucidă, optase să o ia în josul râului în loc să se teleporteze de partea cealaltă... însă nu îi spusese lui Hunt de ce alesese să facă toate astea. Probabil că o făcuseră din cauză că ei doi se sfădiseră, probabil că ea nu mai avea încredere în el. Hunt se gândi că habar nu avea cum să înceapă să remedieze o astfel de situaţie...

- *Athalar*; *revino-ţi!* strigă Baxian.

Cel dintâi clipi. încremenise locului, ameţit. Baxian îl privea cu ochi mari. Hunt îşi alungă sentimentul de ruşine, gândindu-se că Bryce nu făcea nimic fără motiv. Apoi arătă spre râu şi îl îndemnă pe Copoi:

- Sari!

Hunt nu aşteptă să vadă dacă Baxian îl urma, ci îşi strânse bine aripile şi sări.

CAPITOLUL 56

Hunt se cutremură de frig, clănţănind din dinţi, în timp ce se târî pe un mal întunecat, slab luminat de steaua lui Bryce.

După o curgere în aval vijelioasă şi derutantă, râul se liniştea şi se vărsa în bazinul din jurul lor. Un mal îngust le era singura cale de scăpare. Tharion se afla deja lângă Bryce. Sathia, care tremura, era între ei, iar Baxian tocmai se târa pe mal, la câţiva metri mai încolo de Hunt, târându-şi aripile închise la culoare pe stânca de lângă el.

Hunt îi strigă lui Bryce:

- *Ce naibaV.*

- Mai târziu, Athalar, murmură Bryce, întorcându-se spre o boltă naturală de piatră, care dădea într-un tunel.

Steaua ei strălucea puternic, mai intens decât o făcuse în amonte.

- Ba nu, *acuml* răspunse el ridicându-se iute în picioare, cu apa curgându-i şiroaie din cizme şi cu aripile ude leoarcă, imposibil de grele. Spui că suntem implicaţi cu toţii în asta, că luăm decizii *împreună,* după care te răzgândeşti şi faci o nenorocită de trăsnaie de genul ăsta?!

Bryce se întoarse spre el, arătându-şi dinţii.

- Ei bine, *cineva* trebuie să conducă!

Hunt se enervă.

- Ce naiba vrea să însemne asta?

- înseamnă că nu las ca frica şi vinovăţia să mă înghită cu totul! răspunse Bryce, iar ceilalţi rămaseră tăcuţi, la câţiva paşi mai încolo. înseamnă că las deoparte toate durerile din trecut şi că mă concentrez pe ceea ce trebuie făcut *acuml*

- Şi vrei să spui că eu nu o fac? ripostă Hunt întinzându-şi braţele, cu fulgere pâlpâindu-i în palme, şi arătând spre peşterile din jurul lor. Sunt aici, nu-i aşa? adăugă el.

- *Vrei* măcar să fii aici? întrebă ea, iar vocea îi ricoşă din stânci. Pentru că s-ar părea că teama de consecinţe îţi depăşeşte dorinţa de a-i învinge pe Asteri.

- *Aşa şi e!* răcni el fără să vrea. Va fi greu să ne bucurăm de libertate dacă suntem *morţi!*

- Prefer să mor încercând să îi înfrâng pe Asteri, decât să îmi petrec restul vieţii ştiind adevărul şi nefacând nimic.

Vuietul din cap aproape că îl făcea pe Hunt să nu mai audă nici un sunet din jurul lui.

- Toţi cei pe care îi iubim vor muri, de asemenea! Eşti dispusă să rişti asta? Mama şi tatăl tău? Syrinx? Fury şi June? Eşti dispusă să îi laşi să fie torturaţi şi ucişi?

Bryce încremeni, tremurând de furie.

Hunt trase aer adânc în piept, venindu-şi în fire, şi îşi scutură apa din aripi.

- Uite ce e, îmi pare rău, spuse el, respirând adânc încă o dată. Ştiu că nu e momentul să ne certăm. Sar putea ca toată treaba asta să fie o greşeală colosală, s-ar putea ca toţi cei pe care îi ştim să fie ucişi, dar... îţi voi face pe plac. Te susţin. Promit.

Bryce clipi o dată. Şi apoi încă o dată.

- Nu îmi e suficient, şopti ea.

Hunt o privi cu ochi mari.

- Nu îmi e suficient să îmi faci pe plac.

- Ei bine, obişnuieşte-te cu sentimentul ăsta! o îndemnă el.

- Vino-ţi în fire, *Umbra Mortisl*

Acestea fiind zise, Bryce pătrunse valvârtej în întunericul ceţos, în timp ce steaua îi lumina drumul.

- Vai de mine..., le spuse Tharion pe un ton glumeţ Sathiei şi lui Baxian, dar Hunt nu zâmbi.

Porniră cu toţii după Bryce, lăsând urme de apă peste tot.

- Cum naiba ai ştiut să ieşi aici? o întrebă Baxian pe Bryce, încercând, probabil, să domolească încordarea ce umplea acum peşterile la fel de palpabil ca şi ceaţa care îi sufoca.

- Am ştiut fiindcă am mai fost aici, răspunse Bryce pe un ton încă aspru.

Până şi lui Hunt i se domoli furia suficient de mult încât să se întrebe dacă nu cumva Bryce se lovise la cap în râu. Mai ales atunci când se apropiará de un zid solid de piatră.

Bryce îşi puse palma pe stâncă şi împinse, iar arcada se deschise sub palma ei. Lumina stelară i se aprinse, dând la iveală peretele şi basoreliefurile care înconjurau uşa triunghiulară.

O stea în opt colţuri. Identică – lucru nemaipomenit – cu cicatricea de pe pieptul ei.

- Peşterile astea sunt aproape identice cu cele pe care le-am străbătut în lumea de baştină a Feelor, spuse Bryce, ocolindu-l dinadins cu privirea pe Hunt şi făcând un pas spre intrarea marcată cu stea, după care adăugă: Râul care curgea prin ele crease scurtături. Virmele s-a folosit de acele scurtături ca să se furişeze până la mine. Dar steaua mea strălucea mai tare ori de câte ori voia să o apuc într- o anumită direcţie, la fel ca aici. M-a ghidat spre unul dintre râurile din lumea Feelor. Am ascultat-o şi am sărit în el, iar acesta m-a condus spre un pasaj ce m-a dus exact acolo unde trebuia să fiu pentru a afla adevărurile spuse de Silene. Iar acum, steaua mea a strălucit mai tare atunci când am privit în josul râului. M-am gândit că

acesta ar putea să ducă la un alt pasaj, poate că la unul care să conţină o altă fărâmă de adevăr – orice care să mă ajute împotriva Asterilor.

- A fost o deducţie logică nebunească! spuse Tharion. Şi cum rămâne cu Flynn şi cu Dec? Regele Toamnei, Morven şi Gemenii Ucigaşi încă îi ţin captivi, nenorociţii ăia de *strigoi* încă îi ţin captivi...

- Va urma şi confruntarea aceea, răspunse Bryce, păşind cu calm în întunericul şi în ceaţa învolburată care aşteptau şi potrivindu-şi pumnalul la şold. Dar nu încă, adăugă ea.

Neavând de ales, o urmară cu toţii.

- Ce înseamnă toate astea? îl întrebă Baxian pe Hunt, pe un ton aproape tânguitor.

Hunt îşi alungă şi ultima rămăşiţă de furie, cu ochii aţintiţi la perechea lui.

- Cred că suntem pe cale să aflăm.

Flynn şi Dec nu veniră la micul-dejun nici în dimineaţa următoare. Ruhn dădu o tură rapidă prin castel şi prin împrejurimi, însă nu văzu nici urmă de ei sau de Gemenii Ucigaşi. întâlni în cale doar câţiva nobili şi servitori Fee, care nu ştiau cum să se comporte cu el, oscilând între a fi dispreţuitori şi a i se închina, iar el alese să îi ignore. Grăbit să se întoarcă în camera lui, ajunse acolo tocmai în clipa în care Lidia ieşea pe uşă.

Ea se uită la faţa lui şi îl chestionă:

- Ce s-a întâmplat?

Ruhn nu se întrebă cum de ghicise, fiindcă ştia prea bine că ea trebuia să se descurce de minune la a citi oamenii, lucru pe care îl făcuse de-a lungul întregii sale vieţi de adult. Supravieţuirea ei depinsese de asta.

El se asigură că toate armele lui se aflau la locul lor.

- Flynn şi Dec... Nu cred că sunt aici. Nici verii mei cei ciudaţi. Nici Morven.

Privirea Lidiei deveni pătrunzătoare, dar şi precaută.

- S-ar putea ca dispariţia lui Flynn şi a lui Dec să nu aibă legătură cu dispariţia celorlalţi, spuse ea.

- Ba are. Prietenii mei nu mă lasă baltă.

Iar el fusese atât de al naibii de distras de ea, de dorinţa lui faţă de ea, încât nu se mai gândise

la faptul că Flynn şi Dec lipseau de tot mai multă vreme.

Lidia îi puse mâna pe braţ.

- Unde crezi că s-au dus?

Ruhn trase scurt aer în piept.

- Morven şi gemenii trebuie să aibă de-a face cu asta. Pesemne că i-au dus pe Flynn şi pe Dec la Peştera Prinţilor.

- Ca să îi folosească împotriva lui Bryce?

Ruhn simţi că i se făcea rău.

- Poate că da. însă cred că Morven i-a luat pe post de momeală... pentru mine. Se aşteaptă să mă duc după ei.

- Dacă e o capcană, atunci nu ar trebui să dăm fuga...

- Prietenii mei au dat fuga să mă salveze din temniţele Asterilor, spuse el, privind-o în ochii ei frumoşi. I-ai găsit, iar ei au dat fuga să mă ajute. Nu pot să îi las în mâinile lui Morven.

- Nu ţi-am propus să îi abandonăm, răspunse Lidia, îndreptându-se spre camera ei, intrând şi lăsând uşa deschisă, iar Ruhn o văzu luând două pistoale de pe noptieră şi vârându-le în tocurile prinse de centura pe care o purta. Spuneam doar că trebuie să ne gândim la o strategie înainte să mergem să îi salvăm!

Ruhn simţi o văpaie în piept şi nu îndrăzni să dea un nume acelei senzaţii.

Dar, oricum, o simţi în timp ce se înarmară şi plecară să îşi salveze prietenii.

Hunt nu lăsă garda jos nici măcar o secundă, chiar dacă vorbele din timpul certei lui cu Quinlan atârnau în aer precum reziduurile de artificii. în mâna strânsă pumn îi pâlpâiau fulgere, în timp ce cu cealaltă ţinea sabia. Nu renunţă la nici la fulger, nici la armă în timp ce intră, alături de ceilalţi, într- o încăpere surprinzător de simplă, situată la celălalt capăt al tunelului.

Hunt aruncă o privire la pereţii de piatră neagră, pe care erau sculptate imagini complexe, dintre care se remarcau o seamă de peisaje splendide.

Se auzi un sunet de piatră frecându-se de piatră şi, înainte ca Hunt să apuce să se întoarcă,

uşa triunghiulară se închise în urma lor, mai rapidă chiar şi decât fulgerul îngerului. Tharion, aflat cu un pas în faţa lui, fluieră uşor.

Baxian îl privi pe Hunt într-un mod care îi dădu de înţeles că şi el bănuia că numai Bryce putea să deschidă uşa aceea. Nu era un gând prea liniştitor, mai ales având în vedere priveliştea din faţa lor.

Singurul obiect din încăpere era un sarcofag de marmură albă, a cărui culoare contrasta puternic cu pereţii de piatră neagră. Pe capacul sarcofagului era sculptată statuia unui bărbat Fee îmbrăcat în armură, care îşi ţinea mâinile strânse în jurul unui obiect ce lipsea.

Bryce dădu din cap spre el.

- Pesemne că acolo stă Sabia Stelară atunci când nu e folosită, spuse ea cu voce monotonă, de parcă ar fi fost secătuită de cearta de mai devreme.

Sathia se apropie cu mers împleticit.

- Mormântul prinţului Pelias! exclamă ea.

- Ruhn mi-a povestit că descendenţii lui cei ciudaţi sunt înşiraţi de-a lungul pereţilor principalelor pasaje de aici, spuse Bryce, arătând spre singura ieşire alternativă: o altă boltă de piatră, situată de cealaltă parte a încăperii, abia vizibilă prin ceaţă.

îşi potrivi Sabia Stelară de la spate şi atinse, agitată, Grăitorul-de-Adevăr de la şold, de parcă armele ar fi deranjat-o.

Hunt cercetă încăperea aceea boltită, studiind poveştile spuse pe pereţi: un arhipelag cuibărit într- o mare de lumină stelară, un tărâm idilic şi senin, aşa cum credea lumea că era Avallenul.

- Nu văd nimic despre Sabia Stelară sau despre pumnal, cu atât mai puţin despre cum pot fi
unificate, recunoscu Hunt. Sau despre ceaţă, adăugă el. Insulele sunt reprezentate, dar nimic altceva, conchise el, făcând semn spre insule, spre cerul aparent senin.

Poate că ajunseseră într-un impas în ceea ce privea aflarea de infirmaţii.

- S-ar putea să găsim ceva în pasajul principal, spuse Tharion.

însă Bryce se apropie de sarcofag. îşi plecă privirea spre chipul frumos şi perfect sculptat al primului Prinţ Născut din Stele.

- Salut, violator nenorocit ce eşti! spuse ea cu voce rece şi furioasă.

Hunt abia dacă putea să respire. Se întrebă dacă Urd îi urmărea, dacă era posibil ca apăsarea din încăpere să nu se datoreze ceţii, ci prezenţei zeiţei, care îi ghidase până acolo.

- Ai crezut că ai câştigat, şopti Bryce către sarcofag. Dar în cele din urmă, ea te-a depăşit. Ea a râs ultima.

- Bryce? îndrăzni Hunt să o întrebe.

Ea îşi ridică privirea de la sculptura care îl înfăţişă pe prinţul Pelias, iar în ochi nu i se citea nimic din inima ei omenească. Doar o ură glacială, de Fee, faţă de bărbatul mort de mult timp, aflat în faţa ei.

Hunt îi spuse pe un ton neutru:

- Poţi să ne pui la curent?

Cu toate astea, Tharion fu cel care arătă spre camera mortuară goală.

- Poate că Pelias a construit o altă cameră pe aici, care chiar conţine ceva despre sabie şi pumnal şi despre portalul acela spre nicăieri...

- Ba nu, şopti Bryce. Ne aflăm exact acolo unde trebuie să fim, explică ea, arătând spre podeaua acoperită cu o gravură care înfăţişă râuri şerpuitoare de stele. Locul ăsta nu a fost construit de Pelias. El nu a avut nimic de-a face cu tunelurile şi cu gravurile astea.

îşi puse mâna pe podea, iar lumina ei stelară se scurse prin gravurile săpate în piatră, prin pereţi, prin tavan...

Imaginile care păruseră a fi mări sau râuri de stele se umplură de lumină stelară, prinzând... viaţă. Se mişcau, curgeau în cascadă, se scurgeau. O ilustraţie secretă, făurită doar pentru cei care aveau darurile şi viziunea necesare descifrării ei.

Râul ondulat de lumină stelară curse direct spre sarcofagul din centrul camerei şi se învolbură în jurul lui ca un vârtej.

Bryce se lipi de sicriu şi împinse, încordându-şi picioarele...

Iar sarcofagul alunecă, dând la iveală o scară mică, secretă, aflată dedesubt.

Bryce gâfâi preţ de o clipă, iar apoi faţa i se lumină de un zâmbet sumbru.

- Locul ăsta a fost construit de Helena.

CAPITOLUL 57

Cu fiecare pas făcut în jos pe scările secrete, sabia şi pumnalul pulsau mai puternic, de parcă ar fi vrut să se afle acolo, de parcă *trebuia* să se afle acolo. Chiar în clipa în care Bryce îşi spuse în sinea ei că era timpul să şi le dea jos de pe spate şi de la brâu, ca să aibă parte de o clipă de uşurare, ea ajunse jos de tot, la baza scării.

Se auzea susurul unui pârâu care trebuia să se afle în centrul învăluit în ceaţă al camerei aceleia de sub pământ. Era, fără îndoială, o ramificaţie a râului ce curgea cu un nivel mai sus, apa fiind filtrată prin roca neagră. Iar lângă pârâu era gravată o stea în opt colţuri, pe care se aflau un ulcior şi un castron negre.

- **Ce naiba e asta? murmură Hunt, rămânând aproape de Bryce, de parcă, în pofida certei lor, voia în continuare să o protejeze.**

Dar poate că tocmai nevoia aceea de a o proteja îi crea sentimentul de vinovăţie, frica ce îl devora cu totul.

Bryce vorbise serios: nu era de ajuns ca el să îi facă pe plac. Ea avea nevoie de Hunt, de tot ceea ce era el, ca să lupte alături de ea. Şi nu ştia

cum să îi transmită asta, cum să îl facă să îi înţeleagă şi să îi accepte acea cerinţă.

Lui Bryce îi clănţăneau dinţii de frig, dar se străduí să ignore asta şi privi cu atenţie pârâul, ulciorul şi castronul. Steaua în opt colţuri. în două dintre vârfurile acesteia fuseseră scobite două fante: una mică si una mai mare.

>

în acel spaţiu nu se mai afla nimic altceva.

- **Nu ştii ce e asta? îl întrebă ea pe Hunt, gândindu-se că putea să se joace de-a normalitatea cu el, cel puţin pentru moment.**
- **La naiba, m-am cam săturat de surprize! izbucni Tharion, ajungând la baza scării, urmat de Sathia.**

Bryce ridică un deget şi lăsă ca lumina să i adune în centrul încăperii.

- **Şi mai e şi *aia*, spuse Tharion.**

însă Bryce nu îşi luă privirea de la Hunt, care o privea, la

rândul lui. Ea îşi îndreptă fasciculul de lumină spre pământ şi crestă cu el o linie mică, a cărei lungime nu depăşea doi centimetri.

- **Helena a făcut gravura asta folosindu-se de aceleaşi daruri pe care sora ei, Silene, le-a folosit în lumea lor de baştină. Dar există o mare diferenţă,**

care e şi motivul pentru care Helena a ales locul ăsta ca să construiască atât peşterile, cât şi încăperea în care ne aflăm.

îngenunche şi îşi frecă degetele de resturile rămase de o parte şi de alta a tăieturii, iar apoi şi le ridică spre Hunt.

- **Recunoşti asta? întrebă ea.**

Hunt studie cu atenţie praful negru şi scânteietor de pe degetele ei, după care se albi la faţă.

- **E sare neagră.**

Bryce dădu lent din cap, adeverind. Baxian pufni, sunet care aducea suspect de mult cu constatarea că dăduseră de naiba.

- **Peşterile astea sunt făcute în întregime din sare neagră, spuse Bryce.**

îşi dăduse seama de asta imediat după ce strigoiul zgâriase linii în perete. Ea cunoştea mirosul sării negre, precum şi senzaţia greţoasă, de putrefacţie, pe care o stârnea aceasta. Bănuielile îi fuseseră confirmate de îndată ce o gustase.

Hunt se încruntă.

- **Crezi că Helena încerca să îsi cheme sora din lumea lor de baştină?**

- **Nu, răspunse Bryce, clătinând din cap. A trimis- o pe Silene înapoi în acea lume ca să fie în siguranţă. Helena era o nemernică, dar nu ar fi făcut niciodată ceva care să pună în pericol siguranţa surorii ei.**

- **Atunci, ce e locul acesta? întrebă Tharion.**

Sathia fu cea care înţelese prima.

- **A fost creat pentru a invoca demoni. Pentru a comunica cu Helul.**

O tăcere uluită invadă încăperea.

- **Erau singurii aliaţi care**

11 mai rămăseseră, explică Bryce. Iar Helena semăna cu mama ei. S-a dus la Pelias ca să câştige timp şi ca, astfel, sora ei să poată scăpa. A fost o luptătoare.

Poate că Helena făcuse unele lucruri de neiertat, dar Bryce putea recunoaşte că fusese o luptătoare. Până la capăt, dacă era să se ia după încăperea în care se aflau ei acum.

Hunt întrebă, cu aripile zvâcnind:

- **Dar de ce să construiască un întreg labirint subteran de peşteri? Şi de ce să i-l dedice soţului ei violator?**

Bryce ridică din umeri.

- **Ca să existe un motiv pentru care ea să continue să vină aici. I-a construit lui Pelias un mormânt durabil, în care sabia lui să zacă pentru totdeauna, până când avea să apară un succesor demn de ea, de Helena.**

- **Nu ai de unde să ştii asta, spuse Hunt pe un ton precaut, de parcă s-ar fi temut să nu se certe din nou.**

Prudenţa aceea o cam

supără pe Bryce, dar ea spuse:

- **Peşterile sunt aproape identice cu cele din lumea de baştină a Helenei, pe care ea le-a explorat în copilărie. Iar Avallenul, aşa cum era şi căminul în**

care văzuse lumina zilei, e învăluit în ceată. E, de

asemenea, un *loc subţire.* Judecând după toată ceaţa de aici, poate că Avallenul, peşterile acestea, sunt un loc subţire chiar *mai puternic* decât cel din lumea de baştină a Feelor. închisoarea de acolo, curtea domnească de dinainte de închisoare... Vesperus a spus că a ales acel loc fiindcă era unul subţire, ce facilita călătoria între lumi. Iar Theia ştia asta. Probabil că i-a spus şi Helenei.

Tharion îşi drese glasul.

- **Deci Helena a creat toate aceste peşteri doar ca să aibă parte de o linie privată cu Helul?**

- **Cam aşa stau lucrurile,**

răspunse Bryce. Avallenul avea toate cele necesare. Dar felul în care Helena a construit peşterile sugerează că i s-au pus la dispoziţie resurse. Ea nu ar fi putut să o facă în secret. Pesemne că a avut aprobarea lui Pelias. Şi ce modalitate mai bună de a ascunde adevăratul scop al acestui loc şi de a-l proteja de-a lungul timpului, decât să îl mascheze într-un templu închinat patriarhatului?

Bryce arătă spre camera aflată deasupra lor, în care se afla sarcofagul ce conţinea osemintele pe care ea ar fi vrut să le împrăştie într-o fosă septică. Apoi continuă:

- **Helena stia că bărbaţii Fee nu aveau să dărâme vreodată locul ăsta şi nici să îl perturbe în vreun fel. Ce naiba! Morven refuză să modernizeze Avallenul în *orice fel>* fiindcă vrea ca acesta să rămână neschimbat, aşa cum era pe vremea când trăia Pelias. Helena îi cunoştea bine**

pe aceşti bărbaţi. Stia că dacă şi-ar fi ascuns secretul aici, dedesubt, acesta avea să fie conservat si să rămână netulburat.

- **Bine, să presupunem preţ de o clipă că noi credem toate astea, spuse Tharion. Dar de unde ştii că încăperea în care ne aflăm chiar a fost o cameră secretă, folosită de Helena ca să comunice cu Helul? Ce înseamnă ulciorul si castronul?**

- **Că, la câtă sare e aici, uneori i se făcea sete? glumi Baxian, iar Hunt mârâi.**

Dar Sathia se duse la pârâu.

- **Apa trece direct prin sarea neagră, iar camera e plină de sarea asta, spuse ea privind-o pe Bryce în ochi, încruntată. Poti să invoci un demon dacă bei apă în care s-a dizolvat sare neagră?**

- **Nu am auzit niciodată de asa ceva, nici măcar în anii în care am vânat demoni,**

spuse Hunt.

- Dacă Helena ar fi invocat demoni aici, cineva ar fi observat, spuse Baxian. Temperatura ar fi scăzut atât de mult, încât oricine altcineva din peşteri ar fi simtit asta, chiar si cu un nivel mai sus.

- Poate că nu îi chema *aici...*, răspunse Bryce, ducându-se lângă steaua în opt colţuri, pe care erau aşezate ulciorul si castronul si ale cărei două vârfuri conţineau acele fante săpate mult prea adânc încât ochiul unui privitor să poată evalua adâncimea lor, ...ci aici, explică ea, atingându-şi una dintre laturile capului.

- Poftim?! se minună Hunt.

Bryce îngenunche şi scufundă ulciorul în apa întunecată şi rece ca gheaţa. Ulciorul şi castronul fuseseră făurite tot din sare neagră.

- Cei Născuţi din Stele

puteau să comunice telepatic. încă pot, spuse ea, dând din cap spre râul

aflat cu un nivel mai sus, dincolo de care pândeau Gemenii Ucigaşi. Poate că sarea a ajutat-o pe Helena să vorbească telepatic cu Helul. Poate că cineva din Hei poate să ne spună cum să îi ucidem pe Asteri. Apollion însuşi a mâncat-o pe Sirius... Poate că, în tot acest timp, el a ştiut răspunsul pe care îl căutăm.

Hunt răbufni:

- Să nu care cumva...

Bryce îşi duse ulciorul la buze, însă un fulger sfărâmă vasul înainte să apuce să bea din el.

Bryce se întoarse, furioasă foc:

- *Ce naiba...!*

Hunt, strălucind de fulgere, se îndreptă spre ea, mânios.

- *Nu* bea din aia...
- *Nu c* momentul să faci pe alfadobitocul!
- ...iară mine! încheie el.

Bryce se uită lung la Hunt în timp ce acesta apucă acel castron, perechea ulciorului, şi i-l întinse.

Era pregătit să o urmeze în Hei.

Atunci, aveau să o facă împreună. Aşa cum puterile şi sufletele le erau legate, aşa aveau să bea şi apa plină de sare împreună.

- S-ar putea... să fie o idee foarte proastă, spuse Tharion în timp ce Bryce şi Hunt stăteau faţă în faţă, genunchi în genunchi şi mână în mână.

Hunt tindea să fie de acord cu el, dar spuse:

- Apollion ni s-a arătat în vis atât mie, cât şi lui Bryce. Poate că a folosit aceeaşi metodă de comunicare pe care a folosit-o cu Helena.
- Şi ce? întrebă Baxian, în timp ce Sathia aduna apă în castron. Aveţi de gând să beţi, în speranţa că veţi leşina şi că... veţi vorbi cu Helul? Ca să le cereţi răspunsuri despre sabie şi pumnal pe care se poate să fi uitat cumva să vi le spună până acum?
- Helena a lăsat asta aici cu un motiv, spuse Bryce, uitându-se ţintă la Hunt, în a cărui privire nu

se vedea nici urmă de îndoială sau de teamă, ci doar o concentrare de otel. Asa cum Silene a lăsat toate

acele indicii în peşterile din lumea ei de baştină, adăugă ea. Pentru ca cineva să le găsească. O fiinţă care să poată purta Sabia Stelară şi a cărei lumină stelară să fie atrasă de puterile armei, care să o conducă, astfel, până aici. O fiinţă care să fi aflat, poate, adevărul... şi care să fi ştiut unde să caute.

Bryce îşi ridică privirea spre tavan, privind scara care ducea sus.

- **Cred că Helena a creat locul ăsta ca să ne ajute, conchise ea.**
- **Helena si Silene nu au fost tocmai... oameni**

buni, o avertiză Baxian.

- **Aşa e, dar îi urau pe Asteri, răspunse Bryce. Voiau să scape de ei la fel de mult cum vrem şi noi.**

în clipa aceea, ochii ei scânteiară de o speranţă atât

de puternică, încât lui Hunt aproape că i se tăie răsuflarea. Preţ de o clipă ce nu dură nici măcar cât o bătaie întreagă de inimă, Hunt aproape că crezu că ar fi putut să reuşească.

- **Dacă astfel o să avem o şansă, oricare ar fi ea, trebuie să încercăm! Vreau răspunsuri! Vreau să aflu adevărul! strigă Bryce, ducându-şi castronul la buze şi bând apoi din el.**

Bryce cădea pe spate, dar nu se mişca. Trupul îi rămase îngenuncheat, dar sufletul... îi cădea, îngheţat, în întuneric, în nimic şi spre nicăieri. O prezenţă în preajma ei, alături de ea, pâlpâi de fulgere. Hunt.

Era cu ea. Sufletul îi cădea alături de al ei.

îşi asumaseră un risc. Totul era un risc, de fapt, dar ea trebuia să creadă că Urd o condusese acolo. Că Helena fusese la fel de inteligentă ca sora ei şi că se luptase până la sfârşit cu bărbatul care o abuzase. Că sora lui Silene

intrase în joc nu doar pe durata vieţii ei, ci şi pentru generaţiile viitoare.

În speranţa că, poate, într-o bună zi, la milenii după moartea ei, avea să se nască o altă femeie căreia să îi curgă prin vene lumina stelară a Theiei, moştenită nu de la Pelias, ci chiar de la ea, de la Helena.

Da, lumina stelară a Theiei. Moştenită de ea, de Bryce Adelaide Quinlan.

Şi poate că, având convingeri potrivnice oamenilor, Helena sau Silene nu ar fi ales-o pe ea, dar asta nu era problema ei.

Senzaţia de cădere se opri. Bryce rămase înconjurată doar de întuneric, rece ca gheaţa şi uscat. Lumina ei stelară pâlpâi, palidă şi slabă în întunericul impenetrabil. Cineva o luă de mână şi nu avu nevoie să se uite ca să ştie că Hunt se afla lângă ea în... orice ar fi fost locul acela. Lumea aceea a viselor.

Două lumini albastre străluciră în depărtare, apropiindu-se de ei. Hunt o strânse mai tare de mână, în semn de avertizare. Fulgerul lui pâlpâi. Dar luminile se apropiară tot mai mult. Şi mai mult. Iar atunci când intrară în haloul proiectat de steaua ei...

Aidas surâdea, cu ochii lui frumoşi plini de bucurie şi de speranţă.

- Se pare că te-ai rătăcit puţin în drumul tău spre mine, Bryce Quinlan, dar bine ai venit în Hei!

CAPITOLUL 58

Fusese nevoie de două zile de muncă fără odihnă pentru a-i ajuta pe oamenii din Lunci. Dar pe Ithan nu îl deranja şi abia dacă se mai gândea că trebuia să meargă în Avallen. Nu lua seama nici la epuizare sau la nevoile corpului său în timp ce săpa printre

dărâmături scoţând din ele morţi sau muribunzi, ori

în timp ce îi ţinea pe răniţi la pământ pentru ca Hypaxia sau o altă vrăjidoctoriţă să îi salveze. Şi tot mai erau si alţii. Atât de mulţi alţii, răniţi sau morţi.

Nu se vedea nici urmă de Guvernator, dar măcar Legiunea 33 îşi făcuse apariţia. Aux, Fee şi un număr mic de lupi, sosiseră la scurt timp după explozii. Ithan se ţinuse departe de cei din urmă, atât pentru a evita conflictul, cât şi pentru a nu fi reperat de vreun simpatizant Asteri care ar fi putut veni să privească cu desfătare la ruine.

Ithan îşi ţinea capul plecat, continuând să lucreze, făcând puţinul de care era în stare ca să ajute la salvarea răniţilor, la îndepărtarea dărâmăturilor sau la mutarea cadavrelor.

Nu existau Treceri, nu pentru oameni. Nu existaseră niciodată Treceri pentru ei. Aşa că trupurile oamenilor fuseseră aşezate – pe nenumărate rânduri – în foaierul celei mai apropiate clădiri de birouri care rămăsese intactă.

în Lunci veniseră lupi, ce-i drept, dar aceştia erau mai puţini de o duzină. Doar

echivalentul a două haite venise să ajute. Ce ruşine!

Trebuia să se schimbe ceva în lumea aceea. Si, în

timp ce stivuia morţii, în timp ce aşeza copil după copil mort în foaierul acelei clădiri, Ithan îşi dădu seama că schimbarea trebuia să înceapă cu el.

Fă-ţi fratele mândru!

Trebuia să ajungă în Avallen. Trebuia să o aducă înapoi pe Sigrid. Doar cu ea, cu un alt moştenitor Fendyr care să îi conducă pe lupi... Doar atunci puteau să înceapă schimbările.

Un viitor nou. Pentru toti.

în primele cinci minute, Tharion monitorizează constant respiraţia lui Bryce şi a lui Hunt.

Baxian şi Tharion îi prinseseră în clipa în care se prăbuşiseră brusc pe spate, lipsiţi de cunoştinţă, şi îi întinseseră uşurel pe solul de sare neagră. Nu se

mişcau. Singurul semn de viaţă vizibil consta în faptul că piepturile li se umflau şi dezumflau. Orice s-ar fi întâmplat, se petrecea într-adevăr în minţile lor.

Apoi Tharion, Sathia şi Baxian se aşezară, precauţi, la câţiva paşi de prietenii lor.

- Cât timp le dăm? întrebă Sathia. Până să încercăm să îi trezim, vreau să spun.

Tharion şi Baxian se priviră unul pe altul.

- Cincisprezece minute?

- Haideţi să le dăm treizeci! propuse Baxian, iar apoi adăugă: Dar vom continua să îi monitorizăm.

Se lăsă liniştea, întreruptă doar de sunetul respiraţiei lor şi de susurul pârâului care curgea prin cavernă. Lângă Tharion, Sathia, pierdută în gânduri, răsucea întruna în mâinile-i subţiratice castronul de sare neagră.

- Ai mai făcut vreodată aşa ceva? o întrebă Baxian, văzând că era neliniştită.

- Nu, răspunse ea. Nu sunt genul de fiinţă pasionată de aventură.

- Ai trecut prin Calvar? întrebă Baxian.

Sathia dădu uşor din cap, adeverind, cu aerul că acea experienţă nu fusese una bună.

O parte din Tharion voia să o întrebe despre asta, dar el întrebă, în schimb:

- Ce s-a întâmplat între tine şi fratele tău ca să se creeze o asemenea prăpastie între voi?

Brusc, Sathia îl privi în ochi.

- Ce s-a întâmplat mai exact între tine şi Regina Râului ca să se pună o recompensă atât de mare pe capul tău?

Tharion îi aruncă un zâmbet indolent.

- Nu ştii?

- Am pus laolaltă câteva informaţii. Ai supărat-o pe fiica ei cea îngâmfată şi a trebuit să fugi. Dar ce ai făcut ca s-o superi?

Tharion bătu darabana în podeaua rece de piatră.

- Am vrut să anulez logodna noastră. Ea nu a vrut.

Sathia se îndreptă de spate.

- Ai fost *logodit*? Cu fiica Reginei Râului?

- Vreme de zece ani.

Ea puse castronul jos.

- Şi nu şi-a dat seama că, după zece ani, nu voiai să te căsătoreşti cu ea?

Tharion aruncă o privire spre locul în care zăceau Bryce şi Hunt, nemişcaţi, de parcă ar fi fost morţi.

- Nu prea am chef să vorbesc despre asta.

Totuşi, Sathia insistă:

- Aşadar, ai rupt logodna, dar ea... a

încercat să o menţină?

- Şi să mă ţină pe mine. Dedesubt. Pe vecie.

Surprinderea şi groaza de pe faţa Sathiei îl făcură
să râdă. Râsul era singura alternativă la plâns.

- Da, ăsta e adevărul, adăugă el.
- Dar ai fi putut să pleci de acolo înot!
- Nu poţi *să pleci înot* de la Regina Râului. Nu îi refuză nimic fiicei ei. M-ar fi blocat în forma mea umanoidă, ca să se asigure că nu aş fi putut să înot.

Sathia păru din nou îngrozită.

- I-ar face asta unuia dintre semenii ei? Ţi-ar distruge înotătoarele doar ca să te ţină închis?
- Ea nu face parte din neamul Apelor, răspunse el. E un spirit elementar. Şi, da, îi pedepseşte tot timpul aşa pe cei din neamul Apelor.
- Dar aşa ceva e o barbarie!
- La fel e şi să le tratezi pe femeile Fee ca pe nişte iepe de prăsilă şi să le forţezi să se căsătorească.

Sathia îşi înclină capul.

- Ai fugit de căsătoria cu fiica Reginei Râului... şi ai sfârşit căsătorit cu o străină.

Tritonul ştia că Baxian asculta cu atenţie, chiar dacă era concentrat asupra lui Bryce şi a lui Athalar.

- Mi s-a părut o opţiune mai bună.
- Dar nu are sens!

Tharion suspină. Şi poate pentru că se aflau pe o insulă blestemată din mijlocul Mării Haldren, sau poate pentru că erau la sute de metri sub pământ, unde nu îi vedea decât Cthona, el îi spuse Sathiei:

- **Surioara mea, Lesia, a... murit anul trecut.**

Sathia păru surprinsă de turnura pe care o luase conversaţia.

- îmi pare rău, Tharion, spuse ea cu blândeţe, părând sinceră.

Baxian murmură:

- Nu ştiam. Condoleantele mele, Ketos.

Amintirea Lesiei îi străluci cu putere în minte lui Tharion. Roşcată, frumoasă şi plină de viaţă. îl duru pieptul, de parcă avea să îi iasă inima din el.

Dar acea amintire era mai bună decât cealaltă pe care o avea cu Lesia: fotografiile cadavrului ei, făcute chiar de cel care o ucisese. Da, fotografiile în care se vedeau urmările brutalităţilor la care o supusese monstrul acela, el, fratele ei, nefiind alături de ea ca să o protejeze.

Tharion continuă:

- Ştiu că tu şi Flynn aveţi o relaţie... tensionată, dar eşti tot sora lui mai mică. Iar la un

moment dat, ai avut anumite probleme. Şi am ştiut că, dacă Lesia ar fi fost în aceeaşi situaţie, aş fi vrut să o ajute un bărbat cumsecade.

Privirea Sathiei se îmbună.

- **Ei bine, mulţumesc! Dacă reuşim să scăpăm cu viaţă din asta, spuse ea, arătând spre peşteri şi spre lumea de dincolo de ele, voi încerca să aflu dacă există o modalitate de a te elibera din această... situatie.**

- **Crede-mă că e în interesul meu să rămân căsătorit cu tine până când fiica Reginei Râului va trece la alt amărât. Dacă sunt necăsătorit...**

- **Va veni după tine.**

Tharion dădu din cap, adeverind.

- **E o metodă laşă şi jalnică, ştiu. Şi, la o adică, probabil că mama ei va veni după mine şi mă va** ucide oricum, dar măcar nu va trebui să îmi petrec viaţa în postura de concubin regal.

- în regulă, spuse Sathia, îndreptându-şi umerii. Căsătorie să fie, atunci! hotărî ea, iar apoi surâse, adăugând: Deocamdată.

După câteva clipe de tăcere, ea se uită la Bryce

şi la Hunt şi îl întrebă pe Tharion:

- Crezi că ei doi chiar sunt în Hei?

- O parte din mine speră că da, iar cealaltă parte speră că nu, răspunse tritonul.

- Sunt în Hei, şopti Baxian.

Sathia se întoarse spre el.

- De unde ştii?

Baxian arătă spre prietenii lor adormiţi.

- Priviţi!

Bryce şi Hunt zăceau liniştiţi pe solul de sare neagră, cu mâinile împreunate, cu trupurile acoperite de un strat subţire de gheaţă.

Barca neagră în care îi urcă Aidas pe Bryce şi pe Hunt era o combinaţie între cea care îi dusese în Avallen şi cele care transportau cadavrele spre Cantonul Oaselor. Dar în loc de un cap de cerb, la proră era un craniu de cerb, în ochii căruia dănţuia o flacără verzuie în timp ce barca naviga prin peşteră. Lumina verde, sinistră, ilumina roca neagră din care erau sculptate coloane şi clădiri, pasarele şi temple.

Străvechi. Şi pustii.

Bryce nu mai văzuse niciodată un loc atât de lipsit de viaţă. Atât de... nemişcat. Până şi Cantonul Oaselor păruse locuit, chiar dacă de morţi. Dar aici nu mişca nimic.

Râul era lat, însă liniştit. Ecoul clipocitului apei care se izbea de carenă părea să răsune prea tare după ce se lovea de pietre, de tavanul care era atât de înalt, încât se estompa în penumbră.

- E ca un oraş al morţilor, murmură Hunt, înfaşurându-şi o aripă în jurul lui Bryce.

Aidas, care stătea la proră, se întoarse, ţinând în mâini o prăjină lungă, pe care o folosea ca să cârmească.

- Chiar aşa şi e, spuse el, arătând cu mâna-i albă spre clădiri, temple şi bulevarde. E locul în care morţii noştri dragi vin să se odihnească, înconjuraţi de toate înlesnirile pe care le-au avut în viaţă.

- Dar noi nu suntem... cu adevărat aici, spuse Bryce. Nu-i aşa? Doar visăm?

- într-un fel, răspunse Aidas. Corpul tău fizic rămâne în lumea ta. în peştera Helenei, explică el, privind peste umăr.

- Ai ştiut despre povestea Helenei în tot

acest timp! spuse Hunt pe un ton acuzator.

Ochii lui Aidas scânteiară.

- M-ai fi crezut?

Fiind atât de aproape de Hunt, Bryce simţi cum fiecare muşchi din corpul lui se încordă. Perechea ei spuse:

- Poate că adevărul ar fi fost un bun început în acest sens.

Dar înainte ca Aidas să poată răspunde, barca se apropie de un mic chei care ducea spre ceea ce părea a fi un templu, iar o siluetă ieşi dintre coloanele acestuia şi coborî pe treptele din faţă. Avea părul şi pielea de aur.

Fulgerul lui Hunt se aprinse, luminând întregul oraş şi râul.

Apollion ridică o mână. Un fulger pur şi sfârâitor dănţui de jur împrejurul întregului loc, ţâşnind apoi, într-un arc, spre cel al lui Hunt.

- Bine ai venit, fiule! spuse Prinţul Gheenei.

CAPITOLUL 59

Cuvintele acelea se învolburară în mintea lui Hunt. Apollion, Prinţul Gheenei, îl numise...

Bryce sări din barcă şi ajunse pe ţărm, cu pieptul strălucind de lumină stelară.

- Ce naiba ai spus?! strigă ea.

Indiferent de încordarea sau de disputele care ar fi putut existe între ei, ar fi murit luptând pentru el. Hunt sări după ea şi aripile îl stabilizară în clipa în care ateriză pe pietrele negre, colţuroase. Apollion îl numise *fiul lui...*

Prinţul Gheenei coborî iute treptele, fiecare pas părând să răsune prin caverna vastă. în urma lui venea un alt bărbat, îmbrăcat într-o armură întunecată la culoare şi al cărui păr foarte creţ era aproape ascuns de coiful de război.

- Thanatos! spuse Bryce, oprindu-se dintr-odată, iar o ploaie de pietricele ţâşni de sub tălpile tenişilor ei de un roz fosforescent.

Hunt mai avu destulă minte încât să se ducă lângă perechea lui, dar Aidas era deja acolo, ridicând o mână.

- Suntem aici ca să vorbim. Nu va exista

violenţă.

Din interiorul coifului ornamentat, ochii lui Thanatos străluciră de o furie ucigătoare.

- Fă după cum îţi spune el! îi porunci Apollion Prinţului Prăpastiei, oprindu-se la baza treptelor templului.

Hunt îşi încolăci fulgerul în jurul antebraţelor, gata să lovească, în timp ce mârâi la Prinţul Gheenei:

- Ce naiba ai vrut să spui cu...

Nu îşi termină vorba, pentru că Aidas o atinse pe Bryce pe umăr. Acţionând din instinct, Hunt se năpusti asupra lui, intenţionând să îl îmbrâncească pe Prinţul Prăpastiei departe de perechea lui.

Dar trecu, pur şi simplu, prin trupul prinţului demon.

Hunt se împletici îndărăt şi îşi ridică mâinile. Degetele îi străluceau de o lumină albăstruie, slabă.

Bryce era înconjurată de aceeaşi aură.

Acolo se aflau stafii.

Apollion chicoti pe înfundate, în timp ce Hunt se întoarse lângă Bryce.

- Veţi vedea că, aflându-vă în această stare, nu puteţi să ne faceţi rău. Şi nici noi, vouă.

Vocea lui profundă ricoşa din pereţi precum un tunet.

Fiule. Nu era posibil...

- Aşa a plănuit Helena, spuse Aidas, privind-o ţintă pe Bryce. De-a lungul întregii perioade din viaţă pe care şi-a petrecut-o alături de Theia, Helena a fost o fată tăcută, dar a ascultat mereu.

- Ai destăinuit prea multe! răbufni Thanatos.

Aidas îl ignoră.

- Helena a aflat că sarea neagră îi permitea să comunice cu noi, protejându-i, în acelaşi timp, mintea şi sufletul.

La fel ca bariera de sare pe care Bryce o presărase în apartamentul ei în ziua în care îl invocase pe Aidas, aceea fiind o perioadă în care Hunt încă o credea o petrecăreaţă frivolă, care se juca cu focul.

- în regulă! interveni Hunt. Grozav, suntem protejaţi! strigă el, privindu-l cu atenţie

pe Prinţul Gheenei în timp ce îi tremurau până şi oasele, cu toate că se forţa din răsputeri să îşi biruie groaza. Ce naiba ai vrut să îmi transmiţi atunci când mi-ai spus „fiule”?

Thanatos scoase un pufnet batjocoritor.

- Ba nu eşti fiul lui! spuse el, smulgându-şi coiful de pe cap şi vârându-şi-l sub braţ. Mai degrabă, al meu.

Lui Hunt i se înmuiară genunchii.

- *Poftim?!*

- Haideţi să ne aşezăm şi să avem o discuţie civilizată, o îndemnă Aidas pe Bryce, care privea spre umbrele templului ce se profila dincolo de trepte.

- Cred că stăm bine aici, se eschivă ea.

Hunt îşi limpezi gândurile îndeajuns de mult încât să bage de seamă încotro privea Bryce. Atunci văzu câinii. Ochii lor lăptoşi străluceau în întunericul dintre coloane.

- Nu vă vor face nici un rău, spuse Aidas, dând din cap spre câinii de vânătoare care semănau teribil de mult cu Păstorul cu care se luptaseră Bryce şi Hunt în Cantonul Oaselor. Sunt tovarăşii lui Thanatos, adăugă el.

Hunt îşi pregăti fulgerul, nu că ar fi folosit la mare lucru în forma aceea iluzorie. îi sfârâi pe degete, în mod normal o prezenţă familiară, încurajatoare, dar...

Nimeni nu ştiuse vreodată cine îi dăduse viaţă lui Hunt. Şi nici de unde provenea fulgerul.

- Tocmai asta mă îngrijorează, murmură Bryce, fără să îşi ia privirea de la câini şi arătând din cap spre Thanatos. El devorează *suflete...*

- Templul Haosului este un loc sacru, spuse Apollion pe un ton tăios, cuvintele răsunându-i iarăşi precum un tunet. Nu îl vom pângări niciodată prin violenţă.

Hunt îl măsură din priviri pe Apollion, iar apoi pe Thanatos. Ce *naiba...*

însă Thanatos o mirosi pe Bryce, cu un gest aproape la fel de canin precum cel al câinilor de vânătoare care pândeau din umbră, şi spuse:

- Lumina ta stelară miroase... mai proaspăt.

Foamea din cuvintele lui îi linişti lui Hunt haosul
din minte, preschimbându-l pe înger într-o armă

pregătită pentru o confruntare violentă. Nu îi păsa câtuşi de puţin dacă nu avea să afle niciodată răspunsurile despre originea lui. Dacă nemernicul de Thanatos făcea o singură mişcare împotriva lui Bryce, cu sau fără forme fantomatice...

Dar ea spuse cu nonşalanţă:

- Folosesc un deodorant nou.

- Ba nu, spuse Thanatos, neînţelegând gluma, simt mirosul în spiritul tău. Sunt Prinţul Sufletelor, cunosc astfel de lucruri. Puterea ta a fost atinsă de ceva nou!

Bryce îşi dădu ochii peste cap, dar, preţ de o clipă, Hunt se întrebă dacă Thanatos nu avea cumva dreptate: Bryce îi explicase cum prisma din biroul Regelui Toamnei îi dezvăluise că lumina ei era acum îmbibată cu întuneric, de parcă ar fi devenit lumina stinsă a zilei, a amurgului...

- Nu avem mult timp la dispoziţie, spuse Aidas, iritat. Perioada voastră de visare nu va fi prea îndelungată. Vă rog, veniţi în templu! Pe cuvântul meu de onoare că nu vei păţi nimic, promise el, plecându-şi capul.

Hunt dădu să spună că onoarea Prinţului Prăpastiei nu însemna mare lucru, însă Bryce îl cercetă pe Aidas îndelung, fără grabă, cu ochii ei chihlimbarii. Apoi spuse:

- în regulă!

Alungând momentan orice gând plin de furie şi orice întrebare incomodă, Hunt supraveghe din priviri ieşirea din spatele lor, în timp ce se mutară de pe ţărmul cu pietriş, pe treptele netede ale templului. Urcară, iar apoi intrară într-un spaţiu care aproape că era imaginea în oglindă a unui templu de acasă. De fapt, era identic cu ultimul templu în care se aflase Hunt: Templul lui Urd.

El îşi alungă din minte amintirea ambuscadei pusă la cale de Pippa Spetsos, a disperării cu care luptaseră atunci pentru vieţile lor, a faptului că se ascunseseră în spatele altarului, abia reuşind să scape de-acolo. Dar în locul altarului de piatră neagră care ar fi trebuit să se afle în centrul templului, aici se găsea doar o groapă fără fund, înconjurată de cinci scaune de lemn negru.

Hunt şi Bryce se aşezară pe scaunele cele mai apropiate de scările din spatele lor, de râu şi de barca ce încă zăbovea la mal. Aidas se duse la scaunul aflat în partea cealaltă a lui Bryce, aşezându-se pe el cu o graţie de felină. Lumina albăstruie din coşurile în care ardea jar era reflectată de părul lui blond.

Ochii lui Apollion străluciră ca nişte cărbuni aprinşi în clipa în care îi spuse lui Hunt:

- Sunt dezamăgit să văd că încă nu te-ai eliberat de coroana neagră, Orion Athalar!

- Să îmi explice cineva ce naiba înseamnă asta! răbufni Hunt.

îşi imaginase multe lucruri pe care avea să le facă în viaţă, dar să stea în cerc, alături de trei Prinţi ai Helului, nu fusese niciodată pe lista lui.

- Coroanele negre erau zgărzi în Hei, răspunse Thanatos pe un ton sumbru, corpul lui puternic părând pregătit să sară peste groapă şi să atace, în timp ce Hunt îi urmărea fiecare respiraţie. Vrăji, create de Asteri pentru a ne înrobi, adăugă el. Erau o legătură, una pe care Asterii au adaptat-o în timpul următorului lor război... de pe Midgard.

Hunt se întoarse spre Aidas.

- Atunci când ne-am întâlnit pentru prima oară, ai părut surprins să vezi o astfel de coroană pe fruntea mea. De ce?

Dar înainte ca Aidas să răspundă, o facu Apollion:

- Pentru că Prinţii Helului nu pot fi stăpâniţi de coroanele negre. Asterii au învăţat lecţia asta... şi ea le-a adus pieirea. Iar pe tine, care ai fost făurit de Prinţii Helului, nu ar trebui să te afecteze.

Făurit de ei?! De nenorociţii aceia?!

Hunt nu ştia ce să spună, ce să facă, în timp ce toate lucrurile din viaţa lui se învolburară şi se diluară, iar inima începu să îi bată cu putere, ca un tunet.

- Eu... Eu nu...

- începeţi să vorbiţi! se răsti Bryce la Apollion, apropiindu-şi scaunul cu câţiva centimetri de cel al lui Hunt.

Hunt ştia că nu o făcuse de frică, ci din solidaritate, iar asta îl linişti întrucâtva.

- **Mama lui Hunt a fost înger, adăugă Bryce. Imaginea chipului iubitor şi ostenit al mamei îi trecu lui Hunt prin faţa ochilor, iar el simţi cum i se strângea inima.**
- **Aşa este! spuse Apollion, iar felul în care zâmbi...**

O furie cumplită îi orbi toate simţurile lui Hunt.

- ***Ai îndrăznit...***
- **Nu a fost abuzată, răspunse Aidas, ridicându-şi mâna elegantă. Poate că avem putere asupra coşmarurilor, dar nu suntem monştri.**
- ***Explicaţi!*** **le porunci Bryce prinţilor demoni, pulsând de lumină stelară.**

Thanatos mai adulmecă o dată aerul, savurându-l, şi se alese cu o privire glacială din partea lui Aidas.

- **De la început! porunci Bryce.**

în ciuda vorbelor aprinse pe care şi le spuseseră mai devreme, Hunt nu o iubise niciodată mai mult ca atunci, nu fusese niciodată atât de

recunoscător că Urd îi alesese ca pereche o femeie dură, atât de loială si de feroce. Era convins că ea avea să obţină răspunsurile de care aveau nevoie.

- **Ce ştii până acum? o întrebă Aidas. Nu doar despre Athalar, ci despre întreaga istorie a Midgardului.**

- **Rigelus are o mică încăpere în care îşi păstrează trofeele, răspunse Bryce, iar apoi îşi încrucişă braţele şi trăsăturile i se înăspriră. Are o întreagă secţiune despre invadarea planetei voastre, continuă ea. Si stiu că Helul a avut cândva facţiuni care s-au războit între ele, dar că apoi v-aţi rezolvat problemele si ati mărsăluit la unison ca să îi dati afară pe Asteri din Hei. Un an mai târziu, i-aţi vânat printre stele şi i-aţi găsit pe Midgard. V-aţi luptat din nou cu ei, dar de data asta lucrurile nu au mai mers bine. Aţi fost alungaţi de pe Midgard şi de**

atunci tot încercaţi să vă furişaţi înapoi prin Falia Nordică.

- **Asta e tot? întrebă Apollion cu voce tărăgănată.**

Bryce îi spuse, precaută, lui Aidas:

- **Ştiu că ai iubit-o pe Theia. Că ai luptat pentru ea.**

Prinţul Prăpastiei îşi privi cu atenţie mâinile prelungi şi subţiri.

- **Asa este. O iubesc în continuare, desi a trecut**

mult timp de la moartea ei.

Hunt avu impresia că întunericul din groapa aflată în faţa lor respira.

- **Chiar dacă nu a fost aproape cu nimic mai bună decât Asterii? îl întrebă Bryce pe un ton sfidător.**

Aidas îşi ridică capul.

- **Nu se poate nega modul în care Theia şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii. Dar a existat şi bunătate în ea, Bryce Quinlan. Şi dragoste. A ajuns să îşi regrete acţiunile, atât pe**

cele din lumea ei de baştină, cât şi pe cele de pe Midgard. A încercat să îndrepte lucrurile.

- **Prea puţin, prea târziu, răspunse Bryce.**

- **Stiu, recunoscu Aidas. Crede-mă că stiu. Dar sunt multe lucruri pe care le regret şi eu.**

Gâtul puternic i se mişcă atunci când înghiţi în sec.

- **Ce s-a întâmplat? insistă Bryce.**

Hunt aproape că nu voia să ştie.

Aidas oftă, un sunet încărcat de trecerea a nenumărate milenii.

- **Asterii i-au ordonat lui Pelias să se folosească de Corn pentru a închide Falia Nordică, ca să nu poată fi atacaţi. Pelias a făcut-o, închizând în acelaşi timp şi porţile către toate celelalte lumi, dar Cornul s-a rupt înainte ca el să apuce să o închidă complet pe cea care dădea în Hei. în Falie a rămas**

o crăpătură minusculă, prin care se pot strecura cei ca mine. Helena a folosit sarea neagră pentru a mă contacta, în speranţa de a lansa o nouă ofensivă împotriva Asterilor, dar nu am reuşit să găsim o cale. Dacă Falia nu era deschisă complet, nu puteam să atacăm.

Mai mult de-atât, numărul nostru era atât de redus, încât nu am fi avut nici o şansă.

Thanatos continuă povestirea, sprijinindu-şi coiful pe un genunchi:

- Vampyrii şi Secerătorii au dezertat şi au trecut de partea Asterilor. Ne-au trădat, laşii! strigă el, iar, din umbrele care se profilau îndărătul lui, câinii de vânătoare mârâiră, de parcă ar fi fost de acord cu el. în mare, ei fuseseră căpitanii şi locotenenţii noştri! Fără ei, în sânul armatelor noastre domnea dezordinea. Aveam nevoie de timp ca să ne revenim.

- Cred că Helena şi-a dat seama că războiul nu avea să fie câştigat în timpul vieţii ei, continuă Aidas. Şi nici în timpul vieţii vreunuia dintre fiii ei. Semănau prea mult cu tatăl lor şi erau încântaţi de beneficiile pe care le aveau pentru că erau pe placul Asterilor.

Bryce îşi desfăcu braţele şi se aplecă în faţă.

- îmi pare rău, dar tot nu înţeleg de ce Helena a construit Peştera Prinţilor. Doar ca să stea de vorbă cu voi de la distanţă, de parcă aţi fi fost cu toţii nişte prieteni prin corespondenţă?

Un zâmbet se ivi pe buzele pline ale lui Aidas.

- într-un fel, da. Helena avea nevoie de sfatul nostru. Dar între timp şi-a dat şi ea seama de ce anume făcuse Theia în ultimele ei clipe de viaţă.

CAPITOLUL 60

Peştera Prinţilor era exact aşa cum şi-o amintea Ruhn: oribilă şi derutantă. Dar el măcar avea un sâmbure de lumină stelară care să ţină la distanţă strigoii şi alte monstruozităţi ce pândeau din

întunericul ceţos. Totuşi, trebui să se concentreze din greu ca să o invoce şi ca să o menţină strălucind.

Ruhn şi Lidia intraseră în peşteră cu câteva ore în urmă, iar el simţise imediat mirosurile lui Flynn şi ale lui Dec plutind în aer. împreună cu cel al lui Morven şi cel al Gemenilor Ucigaşi. însă cel de al şaselea miros fu cel care îl facu pe Ruhn să alerge pe culoare, în timp ce Lidia ţinea, fără efort, pasul cu el. Acel miros îi bântuia coşmarurile lui Ruhn – si

pe cele din stare de trezie, şi pe cele din timpul somnului.

Tatăl lui era aici. Cumva, Regele Toamnei se afla în Peştera Prinţilor.Şi nu stătea la pândă,

aşteptându-şi fiul, ci se afunda tot mai adânc în tuneluri, pe urmele lui Bryce. Ruhn înainta cu frenezie, chiar şi atunci când

picioarele îi cereau să încetinească la pas.

Mirosul lui Morven si cel al tatălui său, urmate de celelalte, se simţeau în tuneluri aproape ascunse şi în pasaje care coborau abrupt, de parcă Regele Cerb ar fi cunoscut toate rutele secrete si directe.

Pesemne că le cunoştea, fiind Regele Avallenului. Sau poate că strigoii îi arătau drumul.

în cele din urmă, Ruhn simţi o sete insistentă, asa că facu o pauză doar cât să bea nişte apă. Lidia nu se plângea, ci îl urma neabătută, mereu atentă la orice ameninţare. Cu toate astea, pe când străbăteau iute un culoar, ea şopti:

- îmi cer scuze pentru noaptea trecută.

Deşi instinctul îi striga să se grăbească, Ruhn se opri.

- Ce vrei să spui?

Lidia înghiţi în sec, iar chipul îi păru aproape incandescent în lumina lui stelară.

- îmi pare rău că am...

tresărit.

Ruhn clipi.

- **De ce naiba ţi-ai cere scuze pentru asta?**

Pollux ar fi trebuit să îşi ceară scuze, se gândi el.

La naiba, avea să *îl facă pe* nenorocit să îşi ceară scuze în faţa Lidiei, în genunchi, înainte să îi tragă un glonţ în cap.

Lidia se îmbujoră, iar faţa îi străluci, rozalie, pe fundalul întunericului ceţos din spatele lor.

- **îmi place să cred că sunt imună la... unele amintiri persistente.**

Ruhn clătină din cap, pe punctul de a obiecta, de a-i spune că era absolut în regulă, dar ea continuă.

- **Tot ce am făcut cu Pollux, am făcut de bunăvoie. Chiar dacă uneori tipul lui de divertisment mi se părea greu de digerat.**

- **înţeleg, răspunse Ruhn cu voce uşor răguşită. Chiar înţeleg. Nu te judec, Lidia. Nu trebuie să facem nimic din ceea ce nu vrei să faci. Niciodată.**

- **Şi totuşi, vreau, spuse Lidia, aruncând o ocheadă la buzele lui.**

- **Vrei să ce anume? întrebă**

el, coborându-si vocea.

- **Să aflu cum se simte corpul tău. Gura ta. în realitate. Nu într-o lume de vis.**

Ruhn se lăsă de pe un picior pe celălalt, cu mădularul întărit. Nu îsi ascunse excitarea din ton sau din miros în clipa în care spuse:

- **Oricând vrei, Lidia.**

Desigur, mai puţin în clipa aceea. Dar după ce avea să se ocupe de cine ştie ce nenorocire urma să li se întâmple în peşteri...

Drept răspuns, pulsul Lidiei păru să trepideze.

- **Te doresc tot timpul.**

La naiba! Ruhn se aplecă spre ea. îşi plimbă gura, iar apoi limba, în sus pe gâtul ei. Lidia gemu încet, făcându-i testiculele să se umfle.

Ruhn îi spuse cu gura lipită de pielea ei moale:

- **După ce ieşim din peşterile astea, îmi vei arăta exact unde mă vrei si cum mă vrei.**

Lidia se zvârcoli puţin, iar Ruhn ştiu că, dacă şi-ar fi strecurat mâna între picioarele ei, ar fi simţit că era udă.

- **Ruhn..., murmură ea.**

El o sărută din nou pe gât şi privi, printre

pleoape grele, cum sfârcurile i se întăriră, împingându-se în materialul subţire al cămăşii ei. Avea *să le exploreze* mult. Poate că ar fi putut să le exploreze puţin chiar atunci...

Un şuierat răguşit şi străvechi se auzi dinspre rocile din apropiere.

Chiar că nu era locul potrivit. Ruhn se depărtă de Lidia şi o privi în ochi. Erau sticloşi din pricina dorinţei.

Dar ea îşi drese glasul şi murmură:

- Trebuie să continuăm.

- Da! fu el de acord.

- Poate că ar trebui să te opreşti un moment, spuse ea uşor fâstâcită, zâmbind la vederea umflăturii din pantalonii lui.

Ruhn îi aruncă o privire ironică.

- Nu crezi că strigoii ar aprecia asta?

Lidia chicoti. Apoi îl prinse de mână şi îl facu să alerge din nou, la pas constant şi ritmat.

- De acum înainte, vreau să fiu singura care să aprecieze aşa ceva!

Fără să vrea, Ruhn se umplu de o îngâmfare tipic masculină.

- Pot să mă împac cu ideea asta.

- Ştiu ce a făcut Theia, spuse Bryce, clătinând din cap. A încercat să îşi trimită fiicele înapoi în lumea lor de baştină, dar numai Silene a reuşit să se întoarcă.

Aidas ridică dintr-o sprânceană.

- Presupun că ai spicuit frânturi de adevăr, dacă ştii de Silene după nume. Ai aflat ce s-a întâmplat cu ea?

- A lăsat un... filmuleţ magic care explica totul, răspunse Bryce, scoţându-l pe Grăitorul-de-Adevăr din teaca de la şold şi constatând că, măcar în lumea aceea, lamele celor două arme nu se atrăgeau reciproc. Silene l-a avut cu ea atunci când s-a întors în lumea ei de baştină. Iar acum l-am adus înapoi pe Midgard.

Aidas tresări la vederea pumnalului.

- Silene a povestit ce s-a întâmplat în timpul ultimei întâlniri pe care a avut-o cu mama ei?

Bryce îşi dădu ochii peste cap.

- Spune-mi odată ce s-a întâmplat!

Thanatos şi Apollion se foiră pe scaunele lor, enervaţi de ireverenţa ei, dar Aidas zâmbi.

- Mie şi Helenei ne-a luat ani de zile ca să înţelegem ce a făcut Theia, de fapt, cu magia ei.

- Şi-a protejat fiicele, spuse Bryce, amintindu-şi cum steaua Theiei se împărţise în trei, câte o sferă revenindu-i fiecărei fiice. A folosit Harpa ca să le transmită magia ei, ca pe un fel de vrajă de protecţie.

Aidas clătină din cap

- Theia a folosit Harpa ca să îşi împartă magia, *toată* magia, între ele trei. O treime pentru Silene. O treime pentru Helena. Iar restul a rămas la ea, la Theia, spuse el, cu ochii întunecaţi de o veche mâhnire. De ce crezi că Theia a fost înfrântă de Pelias în ziua aceea? Cu doar o treime din puterea ei, nu a avut nici o şansă împotriva lui.

- Dar sabia şi pumnalul? întrebă Bryce.

- Theia s-a străduit să îi împiedice pe Asteri să poată folosi puterea ei ca să mânuiască sabia şi pumnalul. Ambele arme erau acordate la puterea ei, pentru că ea contribuise la Făurirea lor, explică Aidas cu calm. De aceea Sabia Stelară îi cheamă pe urmaşii Helenei, pe urmaşii Theiei. Dar numai pe cei care au suficient din lumina stelară a Theiei pentru a-i declanşa puterea. Strămoşii voştri i-au numit Fee Născute din Stele. Asterii nu au nici o putere asupra armelor, pentru că nu au fost Făurite de mâinile lor. Şi întrucât Sabia Stelară şi pumnalul au fost Făurite de Theia în acelaşi moment, a existat mereu o legătură între ele. Şi tânjesc de mult timp să fie reunite, aşa cum au fost în momentul Făuririi lor.

- Cine se aseamănă se adună, murmură Bryce. De aceea Sabia Stelară şi Grăitorul-de-Adevăr vor întruna să fie aproape unul de celălalt! De aceea o tot iau razna!

Aidas dădu din cap, adeverind.

- Cred că atunci când ai deschis Poarta, în ciuda dorinţei tale de a ajunge în Hei, dorinţa Săbiei Stelare de a ajunge la pumnal, şi invers, a fost atât de puternică, încât portalul a fost redirecţionat către lumea în care cele două arme au fost Făurite, întrucât uşa dintre lumi era închisă, ele nu se puteau reuni. Dar, odată ce ai deschis-o, atracţia reciprocă a armelor a fost mai

puternică decât voinţa ta neantrenată.

Aşa se şi întâmplase. Cu Sabia Stelară în mână, Bryce se dusese direct la Grăitorul-de-Adevăr, aterizând pe pajiştea aceea, la doar câţiva paşi de Azriel şi de pumnal.

Bryce privi armele şi facu o grimasă.

- încerc să nu mă sperii de faptul că lucrurile astea sunt... conştiente, cum s-ar zice, murmură ea.

Dar o simţise, nu-i aşa? Atracţia aceea, chemarea aceea dintre ele. La naiba, ar fi jurat chiar că *vorbiseră* cu o noapte în urmă. Ca doi prieteni care fuseseră despărţiţi şi care acum se grăbeau să se pună reciproc la curent în privinţa fiecărui detaliu al vieţii lor.

Peste cincisprezece mii de ani de la separarea lor.

Aidas întrebă:

- Dar nu ai reunit doar armele în lumea de baştină a Feelor, nu-i aşa?

Mâinile lui Bryce străluciră slab de aura aceea fantomatică.

- Nu, recunoscu ea. Cred că... Cred că am revendicat o parte din magia Theiei. Silene a lăsat-o acolo, aşteptând.

Bryce crezuse că fusese o altă stea, nu o bucată dintr-una mai mare.

Aidas nu păru surprins, dar ceilalţi doi prinţi păreau atât de derutaţi, încât Bryce mai că nu zâmbi. îi aruncă o privire lui Hunt, care dădu uşor din cap, părând să îi ceară să vorbească.

Aşa că Bryce le explică cum revendicase puterea din închisoare, le povesti despre ceea ce văzuse şi aflase din memoria lui Silene, precum şi despre confruntarea ei cu Vesperus.

în încheiere, spuse:

- Am crezut că Silene *şi-a* lăsat acolo puterea *eu* dar tot a mai avut magie după aceea. Pesemne că, de fapt, a lăsat în pietre puterea Theiei. Aceasta a fost absorbită de a mea, de parcă *ar fi fost., de fapt,* a mea. Iar atunci când lumina mea a strălucit prin prisma Regelui Toamnei, ea se transformase deja. A devenit... mai plină. Acum e mânjită de întuneric.

Aidas spuse, dus pe gânduri:

- Aş zice că aveai deja o treime din

puterea Theiei, partea care i-a fost dăruită iniţial Helenei şi pe care ai moştenit-o de la ea, şi că ai mai luat o treime din locul în care a ascuns-o Silene. Dar dacă vei reuşi să găseşti ultima treime, partea pe care Theia a păstrat-o iniţial pentru ea... Mă întreb cum va arăta lumina ta atunci. Ce ar putea face.

- O cunoşteai pe Theia, replică Bryce. Tu să îmi spui!

- Cred că ai început deja să vezi crâmpeie din ea după ce ai obţinut partea ascunsă de Silene, spuse Aidas.

Bryce se gândi.

- Puterea laser?

Aidas râse.

- Theia îi spunea *foc stelar*. Dar ai dreptate.

Bryce se încruntă.

- Este... la fel cu puterea Asterilor?

Nu îşi dăduse seama cât de mult o apăsase întrebarea aceea. O măcinase.

- Nu, interveni Apollion, încruntându-se. Sunt asemănătoare în ceea ce priveşte capacitatea lor de a distruge, însă puterea Asterilor e o unealtă destinată exclusiv distrugerii. O armă contondentă şi malefică.

Aidas adăugă, cu ochii lucindu-i de compasiune:

- Abilitatea focului stelar de a distruge e doar una dintre faţetele unui dar minunat. Cea mai mare diferenţă, bineînţeles, constă în modul în care purtătorul lui alege să îl folosească.

Simţind cum i se lua o piatră de pe inimă, Bryce surâse.

Hunt interveni:

- Deci, ca să clarificăm: mai există o a treia parte din puterea Theiei pe undeva? Sau exista?

- Helena a ştiut că partea ei din magia maică-sii avea să se transmită generaţiilor viitoare, spuse Aidas. Dar după ce a murit Theia, tot ceea ce a rămas din puterea ei se afla în Sabia Stelară. După ce s-a despărţit de fiicele ei, Theia şi-a pus puterea în sabie.

Bryce clătină din cap.

- Stai aşa! Vreau să mă lămuresc! Theia şi-a împărţit puterea în trei părţi: câte una

pentru fiecare dintre fiicele ei, iar ultima parte a transferat-o în Sabia Stelară. Deci ultima parte a magiei Theiei se află... aici? A aşteptat în tot acest timp?

- Nu, răspunse Aidas. Helena a îndepărtat-o din sabie.

Bryce gemu.

- Vorbeşti serios? Nu putea să fie mai uşor?

Aidas pufni.

- Helena nu a considerat că ar fi fost înţelept să lase în sabie, chiar şi în secret, ceea ce mai rămăsese din steaua Theiei.

- Dar cum ar fi putut Asterii să se folosească de puterea Theiei pentru a mânia sabia şi pumnalul, dacă ea era moartă? stărui Bryce.

- Ar fi putut să o învie, şopti Hunt.

Aidas dădu din cap cu solemnitate, adeverind.

- Theia nu a vrut ca ei să poată accesa întreaga putere a stelei folosindu-se de spiţa ei, nici măcar folosindu-se de cadavrul ei. Aşa că a împărţit-o în trei, transferând în Sabia Stelară doar o cantitate suficientă ca să îl înfrunte pe Pelias, doar cât să câştige suficient timp ca fiicele ei să fugă. Şi-a dăruit magia fiicelor ei, crezând că amândouă aveau să evadeze în lumea lor de baştină şi că aveau să fie ferite de Asteri pentru totdeauna.

- Atunci de ce nu a trimis şi Sabia Stelară cu ele?

- Pentru că atunci pumnalul şi sabia ar fi fost împreună, răspunse Thanatos.

- Dar ce fel de ameninţare reprezintă împreună? întrebă Bryce, strigând de nerăbdare. Regele Toamnei mi-a spus că pot să deschid un portal spre nicăieri. Despre asta e vorba?

- Da, confirmă Aidas. Iar împreună, cele două arme pot să dezlănţuie distrugerea supremă. Theia le-a despărţit pentru a-i împiedica pe Asteri să dobândească vreodată această putere. Nu ştia să existe o modalitate prin care cele două arme să poată fi reunite de cineva care nu făcea parte din spiţa ei, dar se ştie că Asterii sunt... creativi.

- Cum a scos Helena puterea din sabie? Nu avea Harpa, spuse Bryce.

- Nu, încuviinţă Aidas. Dar Helena ştia că Midgardul are propria magie. Un tip de magie brută, mai slabă decât cea din lumea ei de baştină, dar care, în concentraţii mari, putea să fie puternică. A aflat că aceasta curgea prin lume prin nişte canale ample, conductori naturali de magie.

- Liniile Ley, şopti Bryce.

Aidas dădu din cap în semn că da.

- Liniile acestea pot să transporte magie, dar şi comunicaţii pe distanţe mari.

Cum ar fi cele dintre Porţile din Oraşul Semilunii, despre care vorbise cu Danika în ziua în care făcuse Saltul.

- Există linii Ley în tot universul. Iar planetele, cum ar fi Midgardul, Helul, lumea de baştină a Feelor, care se află de-a lungul acestor linii, sunt unite de timp şi spaţiu şi de Vidul însuşi. Liniile Ley subţiază vălurile care ne separă. Asterii au ales multă vreme lumi care se află pe liniile Ley, tocmai în acest scop. Le era mai uşor să se deplaseze între lumi, să colonizeze acele planete. Există anumite locuri în fiecare dintre aceste lumi unde se suprapun cele mai multe linii Ley şi, astfel, bariera dintre lumi e cea mai slabă acolo.

Bryce simţi cum toate piesele din puzzle începeau să se aşeze la locul lor.

- *Locuri subţiri*, spuse ea cu o siguranţă bruscă.

- Exact, răspunse Apollion în locul lui Aidas, dând din cap. Falia Nordică, Falia Sudică – ambele se află deasupra unui nod imens de linii Ley. Şi, deşi cele care se află sub Avallen nu sunt la fel de puternice, insula este un loc subţire unic, datorită prezenţei sării negre, care o leagă de Hei.

- Şi ceaţa? Care e treaba cu ea? întrebă Hunt.

- Ceaţa este rezultatul puterii liniilor Ley, răspunse Aidas. Ele indică existenţa unui loc subţire. în speranţa de a găsi o linie Ley suficient de puternică pentru a o ajuta să transfere şi să ascundă puterea Theiei, Helena a trimis o flotă de Fee cu magie inspirată de pământ, care să cerceteze fiecare loc ceţos pe care l-au putut găsi pe Midgard. Atunci când Feele i-au spus

despre un loc învăluit într-o ceaţă atât de densă, încât nu reuşiseră să o străpungă, Helena s-a dus să investigheze. Ceaţa s-a dat deoparte din calea ei, de parcă ar fi aşteptat-o. Helena a găsit mica reţea de peşteri din Avallen... şi sarea neagră de dedesubt.

Aidas zâmbi misterios, iar apoi îşi continuă povestirea:

- S-a întors în Oraşul Etern şi l-a convins pe Pelias că numai un astfel de loc ar fi fost un sit de înmormântare demn de el. Pelias a fost suficient de vanitos şi de arogant încât să o creadă. Aşa că au întemeiat regatul Feelor în Avallen, iar ea i-a sculptat mormântul regal în stâncă. I-a îndrugat minciuni despre cum îşi dorea ca generaţiile viitoare să i se închine, să fie nevoie să se nască cu sângele *potrivit* pentru a avea privilegiul de a-i obţine sabia, care avea să fie îngropată împreună cu el.

Aidas arătă spre Sabia Stelară din teaca de pe spatele lui Bryce.

- Helena ştia că Pelias nu avea să se despartă niciodată de trofeul lui, nu înainte de a muri. Iar după ce el a murit, ea s-a folosit, în sfârşit, de puterea brută a liniilor Ley din Avallen ca să ia steaua pe care mama ei o impregnase în Sabia Stelară şi să o ascundă.

- Atunci, de ce există profeţia despre sabie şi pumnal? întrebă Hunt. Dacă Theia era atât de speriată de reunirea lor, de ce s-a minţit că s-ar încerca readucerea lor împreună?

Aidas îşi încrucişă picioarele.

- Helena a pornit profeţia, a însămânţat-o în folclorul Feelor. Ştia că, în ciuda temerilor mamei ei, *era nevoie* de sabie şi de pumnal pentru a-i distruge pe Asteri. Ştia că dacă apărea un urmaş care putea să revendice toate cele trei bucăţi de magie, acesta avea să aibă nevoie de sabie şi de pumnal pentru a *valorifica* puterea aceea. Puterea Theiei, întregită, este singurul lucru care poate să unească şi să activeze adevărata putere a armelor şi care poate să pună capăt tiraniei Asterilor.

Lui Bryce i se uscă gura. în sfârşit, iată o modalitate reală de a le veni de hac acelor nemernici!

- Deci, unde e? întrebă Bryce. Unde e

ultima parte din puterea Theiei?

- Nu ştiu, răspunse Aidas cu tristeţe. Helena nu a destăinuit asta nimănui, nici măcar mie.

Bryce expiră prelung, frustrată, dar Hunt insistă, adresându-li-se prinţilor:

- Aşadar, pentru a uni sabia şi pumnalul, Bryce trebuie să găsească lumina stelară pe care Helena a luat-o din Sabie, ultima treime din puterea Theiei, care e ascunsă undeva în Avallen?

- Da, răspunse Aidas.

- Dar cum să determin cele două arme să deschidă portalul acela spre nicăieri, şi ce naiba înseamnă asta, la urma urmei? se tângui Bryce.

Thanatos răspunse cu asprime:

- Ne întrebăm asta de eoni întregi!

Aidas îşi trecu mâna prin păru-i auriu.

- Din câte bănuim, înseamnă *distrugerea supremă.*

- Fantastic, mormăi Bryce.

Totuşi, Hunt întrebă:

- Dacă Avallenul e unul dintre locurile subţiri mai puternice, de ce le-au permis Asterii Feelor să trăiască acolo?

- Sarea neagră, în cantitate atât de mare, îi ţine la distanţă. Nu şi-au dat seama că prezenţa sării negre ne atrage pe noi la fel de mult precum îi respinge pe ei, spuse Apollion cu satisfacţie. Sarea asta are aceleaşi proprietăţi care ne-au făcut imuni la robia coroanelor lor negre.

Auzind asta, Bryce se încordă şi îi aruncă o privire lui Hunt, dar perechea ei renunţă pentru moment la propriile nelămuriri şi întrebă:

- Helena ştia că Asterii au fost respinşi din acest loc?

Aidas dădu din cap, adeverind.

- Atunci când şi-a dat seama de asta, a luat-o ca pe o confirmare a deciziei ei de a ascunde puterea Theiei aici.

Bryce îşi înclină capul.

- Dar, la urma urmei, de ce s-a deschis ceaţa pentru ca Helena să treacă prin ea?

- Anumite persoane înzestrate cu anumite daruri, pot să acceseze puterea locurilor subţiri – în orice lume. Se numesc călători prin lumi, răspunse Aidas, arătând, cu un gest plin de graţie, spre Bryce. Tu eşti unul dintre ei. La fel au fost Helena şi Theia. Abilităţile lor naturale le-au permis să se deplaseze prin ceaţă.

Bryce se prefăcu a-şi îndepărta o scamă invizibilă de pe umeri.

- Adaugă asta pe lista lui Bryce de prostii ale Prinţesei Magice Născute din Stele, spuse Hunt, chicotind, dar apoi se încruntă. Dacă sabia şi pumnalul puteau dintotdeauna să deschidă un portal spre nicăieri, de ce nu le-a folosit chiar Theia în timpul Primelor Războaie? întrebă el.

- Fiindcă se temea, răspunse Aidas cu o voce brusc încordată. Pentru toată lumea.

- O, da, distrugerea supremă! exclamă Bryce.

- Da, încuviinţă Aidas.

Thanatos scoase un pufnet dispreţuitor, dar Apollion păru să îl privească pe Aidas cu milă.

- Theia, explică Aidas, a speculat despre ceea ce ar ii putut să facă unirea armelor, dar nu a pus-o niciodată în practică. Se temea că, dacă ar fi deschis un portal către nicăieri, tot Midgardul ar ii putut să fie atras în el. Poate că ar ii reuşit să îi prindă pe Asteri într-o altă lume, dar ar fi osândit şi lumea asta să îi urmeze. Aşa că a ales să fie prudentă. Iar atunci când ar fi trebuit să renunţe, naibii, la precauţie... a fost prea târziu pentru ea. Pentru noi. A fost mai sigur, mai înţelept, să despartă şi armele, şi puterea ei.

- Dar Helena era de altă părere, spuse Bryce.

- Helena a considerat că merita riscul, răspunse Aidas. A suferit foarte mult în anii de după Primele Războaie şi a văzut şi suferinţa altora. Am ajuns să fiu de acord cu ea. Nu a vrut să îmi spună unde a mutat puterea Theiei, dar ştiu că s-a asigurat că avea să poată fi accesată de către urmaşul care ar fi putut să apară şi care, fireşte, avea să fie înzestrat cu acea treime din lumina Theiei. Persoana care ar fi putut cumva, contrar aşteptărilor, să unească bucăţile din puterea Theiei... şi apoi cele două arme.

- Ce anume orbeşte un oracol? şopti Bryce.

- Steaua Theiei, şopti Aidas, drept răspuns. Ţi-am spus: Oracolul nu a văzut în ziua aceea... dar eu, da. Te-am văzut pe tine, atât de tânără, de isteaţă şi de curajoasă, purtătoare a luminii stelare pe care Helena îmi spusese să o aştept. Treimea aceea din puterea Theiei, transmisă prin spiţa Helenei.

Hunt întrebă:

- Dar ce ar trebui *să facă* Bryce? Să găsească ultima bucată de putere a Theiei, să o folosească pe arme şi să deschidă acest portal spre nicăieri, rugându-se în acelaşi timp să nu rămânem cu toţii blocaţi înăuntru, alături de Asteri?

- Cam aşa ceva, da, răspunse Aidas, cu privirea aţintită la Bryce. însă Theia şi Helena nu au anticipat un lucru: că vei purta Cornul, renăscut, în corpul tău. Un alt mod de a deschide porţile dintre lumi.

- Şi ce ar trebui să facă ea cu asta? mârâi Hunt.

Aidas surâse.

- Să deschidă complet Falia Nordică, desigur.

CAPITOLUL 61

- Deci, spuse Bryce pe un ton răspicat, de parcă îşi acorda timp ca să înţeleagă mai bine cele aflate, de ce nu am putea să folosim pur şi simplu Cornul ca să deschidem portalul spre nicăieri?

- Pentru că nimeni nu ştie ce e portalul respectiv sau *unde* este. Cumva, sabia şi pumnalul sunt îndreptate spre locul în care se află portalul. Cele două arme sunt singura cale de a ajunge în acel loc de nicăieri.

Hunt se simţi ameţit. La naiba, se simţise ameţit în ultimele zece minute!

însă Bryce refuză să accepte cele aflate.

- Şi dacă nu aş fi recuperat niciodată

pumnalul? Dacă nu aş fi venit niciodată în Avallen? Dacă nu aş fi avut niciodată ocazia, sau aş fi refuzat să vin aici, sau ştiu eu ce altceva?

Apollion şi Thanatos se foiră pe scaune, fie plictisiţi, fie exasperaţi, dar Aidas continuă să vorbească.

- Nu ştiu cum a sperat Helena că vei putea recupera pumnalul din lumea ei de baştină. Cât despre Avallen... Helena a vrut ca eu să te impulsionez. Dar urai atât de mult Feele, încât nu ai fi avut încredere în mine dacă te-aş fi îmboldit să călătoreşti spre fortăreaţa lor.

- Aşa e, murmură Bryce.

- însă eu şi fraţii mei aveam îndoieli în privinţa planurilor Helenei. Am continuat să ne punem speranţele în redeschiderea Faliei Nordice, ca să putem continua lupta împotriva Asterilor. Dacă avea să apară cineva ca tine, un călător prin lumi, iar Avallenul nu avea să fie accesibil pentru ca tu să revendici puterea Theiei, tot aveam nevoie de o modalitate de a te... alimenta, ca să zic aşa.

Atunci el se întoarse, în sfârşit, spre Hunt.

Acesta abia dacă mai putea să respire. Aici, după atâta aşteptare, aici erau răspunsurile.

- Eşti fiul celor doi fraţi ai mei doar în cel mai vag sens, spuse Aidas.

Hunt simţi o oarecare uşurare în piept, chiar dacă i se strânse stomacul.

- La început, Thanatos a refuzat să ne ajute, adăugă Apollion, uitându-se plin de mânie la fratele lui.

- Nu am fost de acord cu planul! răbufni Thanatos, strângându-şi bine coiful. Nici acum nu
sunt de acord, adăugă el.

- Fratele meu, spuse Aidas, dând din cap către Thanatos, excelează de mult timp la meşterirea lucrurilor.

- Ciudat, murmură Bryce, n-aş fi zis că eşti genul de persoană care face cuverturi.

Hunt îi aruncă o privire sceptică lui Bryce, dar Aidas zâmbi, iar apoi îi spuse lui Hunt:

- în timpul Primelor Războaie, aşa cum le numiţi voi, Thanatos l-a ajutat pe Apollion să creeze noi tipuri de demoni care să lupte de partea noastră. Demonii kristallos, concepuţi

special ca să caute Cornul, ca să găsim o cale liberă de intrare în Midgard. Păstorul. Hăitaşii groazei.

Aidas dădu din cap spre Hunt, de parcă ar fi ştiut despre cicatricea de pe spatele acestuia, lăsată de unul dintre ei.

- Iată doar câteva dintre creaţiile fraţilor mei, adăugă Aidas.

Bryce clătină din cap.

- Dar veninul demonilor kristallos poate să anuleze magia! Dacă ştiaţi cum să faceţi aşa ceva, de ce nu v-aţi folosit de asta împotriva Asterilor, în război?

- Am încercat, răspunse Aidas. însă veninul a avut acelaşi efect asupra puterilor lor.

- Scuză-mă, îl întrerupse Hunt, dar vreţi să spuneţi că am fost creat *de voi doi, ticăloşilorV.* Ca un fel de animal de companie?! întrebă el, arătând mai întâi spre Thanatos, iar apoi spre Apollion.

- Nu ca un animal de companie, răspunse Apollion pe un ton sumbru, ci ca armă. Pentru ea, oricând avea să apară ea, adăugă el, dând din cap spre Bryce.

- Dar nu aţi ştiut că cronologiile aveau să se suprapună, spuse Bryce, cu răsuflarea uşor întretăiată.

- Nu. Au existat şi experimente anterioare, spuse Apollion. Am sperat să se răspândească şi să se înmulţească în Midgard, dar... Asterii au aflat de planul nostru şi i-au eliminat pe cei creaţi de noi.

- Păsările Tunetului! exclamă Bryce, uimită. Voi le-aţi făcut şi pe ele?

- Da, răspunse Aidas pe un ton pragmatic, şi le- am trimis prin fisurile din Falia Nordică. Dar, cu generaţii în urmă, au fost vânate până când aproape că au dispărut. Dar să binecuvântăm un înger cu puterea lor, să făurim un soldat perfect... iată un dar de miere otrăvită! Asterii au crezut că au obţinut cumva, prin reproducerea selectivă a malakimilor, un soldat fără cusur, care să îi servească. Au crezut că, că datorită genialităţii lor, a apărut pe lume cineva ca Hunt Athalar.

- Dar te-ai răzvrătit, îi spuse Apollion lui Hunt, vădit mândru. Erai prea valoros ca să te

ucidă, însă au vrut să te supună. Au încercat să te facă sclavul lor.

Hunt abia dacă îşi mai simţea corpul.

- Putem, vă rog, să derulăm puţin în spate? interveni Bryce. Aţi creat Păsările Tunetului ca să îmi sporească puterea, în cazul în care nu aş fi reuşit să obţin sabia şi pumnalul şi dacă aş fi avut vreodată nevoie de un impuls ca să deschid Falia. Dar după ce ele au fost vânate... l-aţi făcut pe Hunt, iar apoi m-am născut eu...

- Pe atunci Athalar era deja înrobit, spuse Aidas, dar l-am supravegheat îndeaproape.

Apollion dădu din cap spre Hunt.

- De ce crezi că te pricepi atât de bine la vânat demoni? E în sângele tău... O parte din *mine* e în sângele tău.

Lui Hunt i se strânse gâtlejul şi i se facu rău. Gândul că i-ar fi datorat ceva Prinţului Gheenei...

- Aşa cum şi-a dăruit o parte din esenţă pentru demonii kristallos, spuse Thanatos, la fel mi-a dat ceva pentru tine. Focul lui demonic.

- Foc demonic?! se miră Bryce.

- Fulgerul, spuse Thanatos, fluturând din mână, iritat. Acesta poate să ucidă aproape orice. Chiar şi un Asteri.

- Aşa l-ai ucis pe Sirius? întrebă Bryce. Cu... focul tău demonic?

- Da, răspunse Apollion, iar apoi i se adresă lui Hunt: Numele tău era un indiciu în acest sens; i-a fost şoptit mamei tale atunci când te-ai născut. Orion... stăpânul lui Sirius.

- Ce isteţ! se răsti Hunt, după care întrebă: Stai aşa, fulgerul meu îi poate ucide pe Asteri?

Un sentiment de speranţă strălucitoare şi frumoasă îi umplu pieptul.

- Nu, răspunse Apollion. E... diluat faţă de al meu. Ar putea să îi rănească, dar nu i-ar ucide. Cred că sângele angelic al mamei tale mi-a temperat puterea.

Speranţa pe care o simţise Hunt se stinse, iar locul îi fu luat de o senzaţie mai întunecată, mai vâscoasă.

- Ce rol a jucat mama mea în toate astea? întrebă
el.

Putea să îndure ideea de modificări genetice, dar...

- A existat un om de ştiinţă care lucra la Arhivele Asterilor, răspunse Aidas. Un înger care cerceta originile Păsărilor Tunetului şi ciudăţeniile legate de puterea lor. A numit proiectul după un zeu al furtunilor aproape uitat.

- Proiectul Thurr, spuse Bryce. Oare Danika îl investiga şi ea? Am găsit menţiuni despre el după moartea ei.

- Nu ştiu, răspunse Aidas, însă îngerul cerceta Păsările Tunetului din ordinul Asterilor, care se temeau că acestea ar fi putut să se întoarcă. însă cercetările lui l-au condus, în schimb, la noi. După ce i-am spus adevărul, s-a oferit să ne ajute în orice fel putea. Chiar pe atunci Thanatos îşi termina lucrarea. Şi, având deja un bărbat care se oferise voluntar, mai era nevoie doar de o femeie cu care să se înmulţească.

Hunt nu mai putu să respire. Bryce îşi puse o mână pe genunchiul lui.

- Tatăl tău o cunoştea oarecum pe mama ta, spuse Aidas. Şi ştia că, dacă ea ar fi avut un partener, asta ar fi ajutat-o să iasă din sărăcie. Avea de gând să rămână alături de ea. Să îşi lase în urmă viaţa şi să te crească în secret.

Hunt abia reuşi să întrebe:

- Ce s-a întâmplat?

- Misticii i-au spus lui Rigelus despre legătura tatălui tău cu noi. Nu au descoperit totul, nu au aflat nimic despre tine sau despre mama ta, ci doar că el a vorbit cu noi. Rigelus a pus să fie arestat, torturat şi executat.

Lui Hunt îi stătu inima-n loc.

- Nu a cedat, spuse Apollion, cu ceva ce aducea a bunătate în voce. Nu a pomenit niciodată de mama ta sau de sarcina ei. Asterii nu au ştiut niciodată că aveai vreo legătură cu el.

- Cum... cum îl chema?

- Hyrieus, răspunse Aidas. A fost un bărbat bun, Hunt Athalar. Ca şi tine.

Bryce îl strânse de genunchi; mâna ei era atât de caldă... sau oare el era nefiresc de rece?

- Bine, deci Hunt a fost creat ca să fie o baterie de rezervă pentru mine...

- Aşadar, pot să fac acelaşi lucru şi pentru Ruhn? o întrerupse Hunt.

- Nu, răspunse Thanatos. Lumina Prinţului Feelor, afinitatea lui faţă de aceste locuri subţiri, nu e suficient de puternică. Nu ca a ei.

Hunt apucă mâna pe care Bryce şi-o ţinea pe genunchiul lui.

- E scris în ADN-ul meu ca eu şi Bryce să fim pereche? Şi asta a fost proiectat?

- Nu, răspunse Aidas repede, aşa ceva nu a fost plănuit. Cred că un astfel de lucru a fost lăsat în
seama puterilor superioare. Oricare ar fi ele.

Hunt se întoarse spre Bryce şi văzu doar dragoste în ochii ei. Nu putu suporta asta.

îl cuprinse o senzaţie de groază, rece ca bruma. Fusese creat de aceşti bărbaţi doar ca să dea şi să sufere din cauza asta, şi unde naiba îl ducea aşa ceva? Cine naiba era el?

- Bine, am înţeles, focul demonic şi focul stelar: o combinaţie puternică spuse Bryce. Dar Helena a lăsat toate drăcoveniile astea ca să ajute la încheierea acestui conflict. Mi se pare că *voi*, în schimb, vreţi doar să deschid o afurisită de poartă ca să intraţi prin ea şi să biruiţi în luptă.

- E chiar atât de rău, întrebă Thanatos pe un ton mieros, să ne puneţi pe noi să facem partea urâtă?

Bryce se încruntă la el.

- E lumea mea! Vreau să lupt pentru ea!

- Atunci, luptă alături de noi! o provocă Thanatos.

O tăcere încordată se aşternu între ei. Hunt nu ştia cum să înceapă măcar să cuprindă cu mintea întreagă acea nebunie. Dar frigul din venele lui... îi crea o senzaţie plăcută. De amorţeală.

- Mi-ar fi prins bine un pic mai mult timp ca să mă pregătesc, mormăi Bryce.

Aidas se mulţumi să clatine din cap.

- înainte, nu erai pregătită. Şi dacă ai fi spus cui nu trebuia? Ştii ce le fac Asterii celor care le contestă divinitatea! Nu puteam să

riscăm. Nu te puteam risca pe tine. A trebuit să aştept să găseşti singură răspunsurile. Dar oare nu ţi-am cerut de la început să mă cauţi? Oare nu ţi-am promis să te ajut? Asta încerca şi Apollion să facă, în felul lui greşit: să vă pregătească pe amândoi pentru toate astea, pentru a lupta cu Asterii.

- Dar cum, mai exact..., întrebă Hunt, căznindu- se să treacă peste fiorul acela rece, încântător, ce-l amorţea, ...i-aţi alungat pe Asteri din Hei prima dată?

- Le-a fost greu să se hrănească cu magia noastră, răspunse Thanatos cu o voce plină de dezgust. Şi au descoperit că puterile noastre rivalizau cu ale lor. Au fugit înainte să îi putem ucide.

Bryce înghiţi în sec, privindu-l cu atenţie pe Apollion.

- Şi chiar *ai mâncat-o* pe Sirius? Adică ai înghiţit-
o?

Dar Aidas fu cel care îi răspunse, cu chipul îndurerat din nou:

- După ce am dezamăgit-o pe Theia, am fost atât de furios, încât..., murmură el, clătinând iarăşi din cap şi uitându-se recunoscător la fratele lui, ...ştii, Apollion a făcut-o pentru mine. A intrat pe câmpul de luptă în ziua aceea şi l-a transformat pe Pelias în nimic. Sirius a fost furioasă, fiindcă Pelias era unul dintre favoriţii ei. Iar atunci când ea l-a atacat pe Apollion, el a răpus-o cu focul lui demonic, i-a scos inima de flăcări din piept şi a mâncat-o.

Hunt se înfioră, dar Bryce întrebă:

- Cum e posibil aşa ceva?

- Eu sunt întunericul însuşi, spuse Apollion cu blândeţe. Adevăratul întuneric. Cel care există în măruntaiele unei găuri negre.

Hunt tremură până în măduva oaselor. Apollion nu spusese aşa ceva ca să se laude.

- Şi de ce nu poţi să îi mănânci pur şi simplu şi pe restul? întrebă Bryce.

- Trebuie să fie aproape de ei, răspunse Aidas. Iar Asterii sunt conştienţi de talentele fratelui meu. îl vor evita cu orice preţ.

Prinţii pâlpâiră, de parcă ar fi fost proiectaţi pe un ecran care dădea o eroare.

- Nu mai avem mult timp, spuse Thanatos. Efectul sării negre e pe sfârşite.

Bryce se concentră asupra lui Apollion.

- Mi-aţi tot spus că aveţi armatele gata de mobilizare, remarcă ea, arătând spre templu, spre oraşul mort din afara lui. Locul ăsta pare destul de gol!

Ochii lui Apollion deveniră tot mai întunecaţi.

- Ţi-am permis să vezi doar o parte din Hei. Terenurile şi armatele noastre se află în altă parte. Sunt pregătite.

- Aşadar, dacă deschid Falia Nordică folosindu- mă de Corn... spuse ea, iar Hunt îşi drese glasul în semn de avertisment, ...veţi veni toţi şapte şi armatele voastre?

- Noi trei, o corectă Aidas. Ceilalţi patru fraţi ai noştri sunt implicaţi în prezent în alte conflicte, ajută alte lumi.

- Nu mi-am dat seama că sunteţi salvatori intergalactici, spuse Bryce.

Aidas surâse. Bryce ar fi putut să jure că la fel făcuse şi Apollion.

- Dar da, continuă Aidas, deschiderea Faliei Nordice e singura cale pentru ca armatele noastre să pătrundă complet şi rapid pe Midgard.

- După ce s-a întâmplat în primăvara asta, îi spuse Hunt perechii lui, ai încredere că nu *vor mânca*, naibii, pe toată lumea?

- Acelea au fost animalele noastre de companie, insistă Aidas, nu armatele noastre! Şi au fost aspru pedepsite pentru ceea ce au făcut. De data asta, vor respecta regulile şi ne vor urma ordinele pe câmpul de luptă.

Bryce îi aruncă o privire lui Hunt, dar acesta nu reuşi să îi citească expresia feţei. Prinţii pâlpâiră din nou, iar templul licări şi se estompă. Hunt simţi o smucitură în pântec, trăgându-l înapoi spre trupul pe care îl lăsase pe Midgard.

- O să mă gândesc la propunerea voastră, îi anunţă Bryce.

- Ăsta nu e un joc, fatucă! răbufni Thanatos.

Bryce îi aruncă o privire rece Prinţului Râpei.

- M-am săturat ca oamenii să folosească termenul *de fată* ca pe o insultă!

Thanatos dădu să îi răspundă, dar dispăru

brusc; conexiunea lui se întrerupsese.

Apollion îi spuse lui Hunt, uitându-se la aureola de pe fruntea acestuia:

- Nu irosi darurile care ţi-au fost oferite de mine şi de fratele meu! Un fiu adevărat al Helului nu poate fi întemniţat!

Apoi dispăru şi el.

Fiu al Helului. îngheţa până şi sufletul în el la gândul acela.

Doar Aidas rămase, părând să se agaţe de conexiune în timp ce îi spuse lui Bryce, privindu-i cu atenţie chipul cu ochii lui albaştri:

- Dacă găseşti acea ultimă bucată din puterea Theiei... şi dacă preţul unirii săbiei cu pumnalul e prea mare, Bryce Quinlan, atunci nu o face! Alege viaţa! exclamă el, aruncându-i o privire lui Hunt şi apoi adăugând: Alegeţi-vă unul pe celălalt! Am trăit cu alternativa asta timp de milenii, iar pierderea nu devine niciodată mai uşor de suportat.

Bryce întinse o mână fantomatică spre Aidas, însă Prinţul Prăpastiei dispăru.

Şi întregul Hei odată cu el.

Bryce deschise ochii şi văzu foc. Un foc strălucitor, incandescent.

Fulgerul lui Hunt o înconjură instantaneu, dar fu prea târziu.

Regele Toamnei şi Morven se aflau în încăpere; reuşiseră cumva să îi ajungă din urmă. Cel din urmă era învăluit de umbre, dar tatăl ei ardea, plin de furie.

Iar în centrul încăperii, înconjuraţi de un foc pe care nici măcar apa lui Tharion nu putea să îl stingă, se aflau prietenii ei.

CAPITOLUL 62

Bryce îşi acordă doar o clipă ca să privească în jur: Tharion, Baxian, Sathia, Flynn şi Declan stăteau înghesuiţi cu toţii, înconjuraţi de un cerc de foc. Nu se vedea nici urmă de strigoi în umbre, însă Gemenii Ucigaşi se aflau chiar în afara cercului de flăcări, rânjind ca nişte nemernici.

Regele Toamnei nu se sinchisi să îi înconjoare

pe ea şi pe Hunt cu foc, ştiind că nici măcar fulgerul lui Hunt nu l-ar fi putut opri dacă alegea să îi mistuie pe prizonieri. Acea măsură de protecţie era suficientă.

- Ridică-te! îi porunci Morven lui Bryce, mânuind umbrele ca pe nişte bice. Am aşteptat destul ca să vă reveniţi din starea aceea de catalepsie!

Hunt şuieră, iar Bryce îi aruncă o privire şi văzu nişte umflături roşii, pline de băşici, pe antebraţul perechii ei. îl *arseserâ pe* Hunt în încercarea de a-l trezi...

Bryce îşi ridică privirea spre Regele Avallenului, care purta coroana-i de umbre. Şi la tatăl ei, care stătea lângă el, cu chipul rece în ciuda focului ce îi ardea în vârfurile degetelor.

- Ce aţi făcut cu ajutorul sării negre? întrebă Regele Toamnei pe un ton calm. Pe cine aţi văzut?

Bryce scoase din teacă Sabia Stelară şi pumnalul.

- Renunţă la armele alea! se răsti Morven. Le-ai întinat suficient de mult timp!

Focul se strânse mai tare în jurul prietenilor lor. Baxian înjură în momentul în care o limbă de foc îi pârli penele negre.

- îmi pare rău, le spuse Bryce regilor, fără să coboare armele, dar sabia şi pumnalul nu funcţionează în cazul rataţilor respinşi!

Regele Toamnei rânji dispreţuitor.

- Gusturile lor sunt îndoielnice. în sfârşit, vom remedia asta.

- O, da, spuse Bryce, dusă pe gânduri, am uitat că l-ai ucis pe ultimul Prinţ Născut din Stele pentru că
erai prea gelos pe el.

Regele Toamnei, aşa cum făcuse şi ultima dată când ea îl acuzase de asta, se mulţumi să chicotească. Morven, însă, îl privi, de parcă s-ar fi îndoit brusc de el.

însă Regele Toamnei spuse:

- Gelos? Pe plodul ăla smiorcăit? Era nedemn de sabie, dar nu mai nedemn decât *tine.*

Bryce afişă un zâmbet încântător.

- O voi lua ca pe un compliment.

Regele Toamnei continuă:

- L-am ucis pe băiat pentru că voia să pună capăt spiţei. Să pună capăt Feelor, explică Regele Toamnei, după care ridică din bărbie spre Bryce şi adăugă: Aşa cum vrei şi tu, fără îndoială!

Bryce ridică din umeri.

- Nu voi nega.

- O, ştiu ce e în inima ta, Bryce *Quinlanl* răbufni Regele Toamnei, furios. Ştiu ce ai face dacă ai fi lăsată în voia ta!

- M-aş uita obscen de mult la televizor?

Flacăra lui spori, făcându-i pe prietenii ei să se apropie şi mai tare unii de alţii. Mai era periculos de puţin spaţiu între ei şi foc.

- Eşti o ameninţare la adresa Feelor! Ai fost crescută de mama ta ca să ne deteşti; nu eşti potrivită să porţi numele regal.

Bryce dădu drumul unui hohot de râs aspru şi plin de amărăciune.

- Crezi că mama m-a întors împotriva ta? O, nu, *eu* m-am întors împotriva ta în momentul în care ţi- ai trimis bătăuşii după noi, ca să îi omoare pe ea şi pe Randall. Şi te-am urât în fiecare clipă de atunci şi până acum, ratat jalnic ce eşti! Vrei să dai vina pe cineva pentru faptul că eu cred că Feele sunt nişte mizerii, nişte indivizi lipsiţi de orice valoare? Atunci, uită-te în oglindă!

- Ignoră-i balivernele isterice! îl avertiză Morven pe Regele Toamnei.

Regele Toamnei îşi arătă dinţii.

- Ai lăsat ca un pic de putere moştenită şi un titlu să ţi se urce la cap!

- Da, spuse Bryce, vezi tu, ştiu din surse sigure că *şi* Helena mi-a lăsat o moştenire aici, în Avallen. Ca să mă ajute să îi înfrunt pe Asteri.

Umbrele lui Morven se ridicară în spatele lui, gata să nimicească totul în calea lor.

- îţi vei dori moartea în clipa în care Asterii vor pune mâna pe tine!

Bryce apucă mai strâns armele. Acestea fremătară, atrăgându-se reciproc. De parcă ar fi implorat-o să le reunească, în sfârşit. Bryce le ignoră şi îi întrebă, în schimb, pe Regii Feelor:

- Ne veţi preda în cele din urmă?

- Pe viermii cu care umbli, da, răspunse

Regele Toamnei fără dram de milă în glas. Dar pe tine...

- O, da, înmulţirea! exclamă Bryce, văzând privirea sceptică pe care i-o aruncă Hunt atunci când îi auzi tonul şi simţind că o dureau braţele de la efortul de a ţine armele separate. Presupun că şi Sathia, Flynn şi Dec vor fi ţinuţi pentru reproducere, dar oricine nu e Fee, are ghinion. îmi pare rău, băieţi! spuse ea.

- Nu e o glumă! şuieră Morven.

- Nu, nu e, spuse Bryce, privindu-l în ochi. Şi mam săturat să râd de voi, proştilor!

Morven nici măcar nu tresări.

- Poate că micul tău spectacol de lumini ne-a surprins data trecută, dar dacă acum mai vedem o singură scânteie pornită de la tine, prietenii tăi vor arde. Sau vrei să îţi facem o demonstraţie cu o metodă alternativă? întrebă Morven, arătând, cu mâna-i învăluită în umbre, către Gemenii Ucigaşi.

Bryce verifică dacă zidul ei mental de lumină stelară era intact, dar, bătăuşi fiind, gemenii atacară persoana care, după cum presupuneau ei, era cea mai slabă.

într-o clipă, Sathia privea cu ochi mari confruntarea, iar în următoarea, ea smulse un cuţit din teaca prinsă de coapsa lui Tharion.

Şi şi-l duse la gât.

- Opriţi-vă! răcni Tharion la gemeni, care chicoteau.

Mâna Sathiei tremură şi îşi apăsă şi mai tare pumnalul de gât, până când îi dădu uşor sângele.

- Dacă faci o singură mişcare spre ea, peşte, cuţitul ăla îi va spinteca gâtul! ameninţă Morven.

- Las-o în pace! strigă Bryce, făcând un pas înainte.

La rândul lor, sabia şi pumnalul din mâinile ei păreau acum să o tragă înainte, spre centrul încăperii. Bryce le apucă mai strâns.

Focul din jurul prietenilor ei se aprinse şi mai tare. O pană a lui Baxian luă foc, iar Dec abia reuşi să o stingă înainte ca focul să se extindă.

- Aruncă armele, iar gemenii îi vor elibera mintea! strigă Regele Toamnei.

Bryce privi sabia şi pumnalul, împotrivindu-se

smuciturii pe care o simţea din partea ambelor arme, care parcă încercau să ajungă în centrul încăperii.

Dar acolo, de cealaltă parte a cercului de foc... acolo era Sathia, cu o groază pură şi neajutorată pe chip, cu sângele şiroindu-i pe gât. Un singur gând din partea lui Seamus sau a lui Duncan, o singură mişcare, şi cuţitul acela i s-ar fi înfipt în gât.

Bryce aruncă armele la pământ.

Metalul lor întunecat zăngăni pe piatră cu o fermitate îngrozitoare, în timp ce se opriră aproape de steaua în opt colţuri. Unde Bryce nu putea să le ajungă.

însă nici unul dintre regi nu înaintă, de parcă s-ar fi temut să ridice armele sau chiar să se afle aproape de ele.

Gemenii Ucigaşi se bosumflară fiindcă li se stricase distracţia, însă Sathia coborî cuţitul. Dar încă îşi ţinea degetele încleştate pe el, pe lângă corp, evident, la îndemnul gemenilor. Nimeni nu îndrăzni să încerce să i-l smulgă din mână.

însă Bryce se uită la Regele Toamnei şi răcni la el:

- Mi-ai îndrugat toate balivernele alea despre cât de mult o iubeai pe mama şi despre faptul că, chipurile, regretai că ai lovit-o, dar asta îi faci propriei tale fiice?! Şi fiicei unuia dintre prietenii tăi Fee?! ’

- Ai încetat să mai fii fiica mea în clipa în care mai închis în propria mea casă!

- Vai, m-ai lovit direct în inimă cu asta! replică Bryce, bătându-se peste piept în chip batjocoritor, iar steaua străluci, drept răspuns.

Lumina stelară pe care o moştenise de la Helena.

- Trage de timp, îi spuse Regele Toamnei lui Morven. Aşa a făcut şi cu Micah...

- O, da, spuse Bryce, înaintând cu un pas, atunci când i-am tăbăcit fundul! Ţi-a spus cumva? îl întrebă ea pe Morven. Ştii, trebuia să fie un mare secret. L-am ciopârţit pe nenorocitul ăla pentru ce ia făcut Danikăi, şuieră ea, apropiindu-se cu încă un pas.

Gemenii Ucigaşi părură să tresară, surprinşi.

Bryce se mulţumi să le zâmbească atât lor, cât

şi Regelui Toamnei şi lui Morven, spunând:

- Dar ce i-am făcut lui Micah nici *nu se compară* cu ce vă voi face vouă!

îşi întinse mâinile. Sabia Stelară şi Grăitorul-de- Adevăr zburară spre ele, aşa cum o făcuseră şi în lumea de baştină a Feelor, atrăgându-se reciproc.

Dar Bryce nu pentru ea trăsese de timp. Ci pentru Hunt.

în timp ce sabia şi pumnalul zburară spre ea, fulgerul lui Hunt, care se strânsese într-un val pe care Bryce îl simţea în spatele ei, ţâşni spre Gemenii Ucigaşi.

Aceştia avură de ales: fie să renunţe la controlul pe care îl aveau asupra Sathiei pentru a intercepta cele două fulgere care se îndreptau spre ei, fie să se lase nimiciţi de fulgerele lui Hunt.

Gemenii aleseră să trăiască. Un zid de umbre se izbi de suliţele de fulger care îi ameninţau. Atât trebui să vadă Bryce ca să se pună în mişcare.

Regele Toamnei scoase un strigăt de avertizare, dar Bryce alerga deja spre duşmani. Şi spre el, bineînţeles.

Erupse fără reţineri într-o strălucire de lumină stelară.

întreaga peşteră se cutremură în clipa în care se ciocniră fulgerul şi umbrele. Blestemând aureola care îi estompa puterea, Hunt scrâşni din dinţi atunci când gemenii îi deviară uşor fulgerul. Fără aureolă, cei doi nemernici ar fi fost deja nişte stârvuri în flăcări. însă aureola îl controla îndeajuns de mult încât cei doi să îl poată ţine la distanţă, chiar dacă fuseseră nevoiţi să renunţe la controlul lor asupra Sathiei.

Tharion reuşise să îi ia cuţitul înainte ca ea să îl scape şi să i se înfigă în picior, iar Sathia stătea acum ghemuită în cercul de foc, ţinându-şi capul în mâini.

Explozia de lumină stelară care izbucni din Bryce în timp ce ea alergă spre duşmanii ei, părea că avea să dărâme întreaga cavernă. Părul din cap i se ridică, iar vârfurile degetelor îi străluceau, incandescente de la focul stelar.

Hunt rămase uluit de puterea ei, de

frumuseţea, de postura ameninţătoare şi de măreţia ei.

Dar unul dintre Gemenii Ucigaşi râse, sunetul acela răutăcios făgăduind că Bryce avea să sufere. Şase strigoi ţâşniră din umbre, fiind ei înşişi la urma urmei aproape nişte umbre, în hainele lor întunecate şi zdrenţuite, întinzându-şi mâinile acelea scorojite.

Oare ce lucruri necurate făcuseră gemenii ca să devină stăpânii acelor fiinţe nenorocite?

Hunt îi văzu deschizându-şi larg fălcile pline de dinţi curbaţi, lungi de circa opt centimetri, şi îndreptându-se spre Bryce, a cărei atenţie era distrasă...

Răcnind de furie, Hunt trimise o jumătate de duzină de suliţe de fulgere sfârâitoare spre strigoi. Şi o a şaptea, una norocoasă, spre zidul de umbre al gemenilor.

în locurile în care fulgerul se izbi de acel rău străvechi, strigoii explodară, rămânând din ei doar un praf sfârâitor. Dar fulgerul lui se frânse atunci când se lovi de zidul de întuneric al gemenilor. îi împiedică să se alăture luptei împotriva lui Bryce, dar nu le distruse scutul.

- **Ajut-o! se răsti Baxian**

peste trosnetul flăcării, dar Hunt clătină din cap şi azvârli mai multe fulgere spre gemenii care ripostau acum cu un zid de umbră ce înainta lent.

Hunt îi aruncă o privire scurtă Sathiei, care privea cu ochii mari cum Bryce se năpustea asupra celor doi Regi ai Feelor.

Aceasta din urmă ţâşni ca o stea căzătoare prin caverna întunecată.

- **Nu are nevoie de ajutorul meu, şopti Hunt.**

Foc si umbre se ciocniră de lumina stelară, iar

Bryce se dezlănţui asupra lumii.

Totul avea să se încheie în ziua aceea. Acolo. Atunci.

Ceea ce se întâmpla acum nu avea nimic de-a face cu Asterii sau cu Midgardul. Feele putreziseră sub conducerea unor lideri precum bărbaţii aceia, dar poporul ei putea să fie mult mai mult de atât.

Bryce purtă greutatea acestui fapt cu fiecare pumn de foc stelar cu care îl lovi pe Regele Toamnei şi care îl făcu să se îndepărteze, cu fiecare zid sufocant de umbre pe care Morven îl trimise ca să o împingă înapoi spre pârâu.

Nu se dusese în lumea de baştină a Feelor doar pentru sabie şi pentru pumnal, sau ca să găsească un glonţ magic care să oprească degenerarea lumii ei. Acum ştia asta.

Urd o trimisese acolo ca să vadă, chiar şi în mica parte a celeilalte lumi pe care o văzuse, că existau Fee bune şi curajoase. Poate că fusese nevoită să îi trădeze pe Nesta şi pe Azriel, să îi păcălească, dar ştia că, în adâncul inimii lor, erau oameni buni.

Feele din Midgard erau capabile de mai mult.

Ruhn dovedea acest lucru. Flynn şi Dec dovedeau acest lucru. Chiar şi Sathia dovedise acest lucru, în cele câteva zile de când o cunoştea.

Bryce lansă spre Morven o linie de foc stelar pur, care străpunse adânc podeaua de sare neagră. Regele se feri, rostogolindu-se din raza ei de acţiune cu îndemânarea unui războinic.

Totul avea să se încheie în ziua aceea.

Meschinăria, şovinismul şi aroganţa care le caracterizaseră pe Feele din Midgard timp de generaţii. Moştenirea lui Pelias.

Totul avea să se încheie *în ziua aceea.*

Lumina stelară se aprinse în jurul ei, iar întunericul amurgului lui Silene, al Theiei, o modelă, transformând-o în acel foc stelar. Dacă Bryce ar ii reuşit să găsească a treia şi ultima bucată şi să întregească steaua...

Bryce era deja întreagă. Ceea ce avea, cine era, îi era suficient. *Ea* era de ajuns ca să îi înfrunte pe ticăloşii aceia.

Fusese mereu de ajuns, cu sau fără putere. Cu sau fără prostii Născute din Stele.

Ea era de ajuns.

Gemenii Ucigaşi răspunseră acum la ambuscada lui Hunt cu aceeaşi monedă. Bryce ştia că, din locul în care stătea el, Hunt nu putea să vadă ce puneau cei doi la cale în spatele zidului lor de umbre, cum se împingeau spre el, spulberându-i fulgerele.

Dar din locul în care se afla ea, Bryce putea să vadă cum foloseau gemenii zidul acela împotriva lui Hunt. îl foloseau pentru ca Hunt să nu îi vadă cum se întoarseră spre ea.

Nici măcar fulgerul lui nu fu suficient de rapid în clipa în care Gemenii Ucigaşi se năpustiră asupra lui Bryce cu săbiile scoase. în timp ce, cu ghearele lor de umbre, îi răzuiau zidul mental.

Totul avea să se încheie în ziua aceea.

Bryce explodă: în minţile gemenilor, în trupurile lor, inundându-i cu foc stelar.

O parte din ea se trase îndărăt, îngrozită, atunci când siluetele lor uriaşe se prăbuşiră la pământ, cu găuri aburinde în locul ochilor. în locul creierilor. Le topise minţile.

Morven ţipă de furie... şi de ceva ce aducea a frică.

Ea făcuse asta. Cu doar două treimi din steaua Theiei, reuşise să...

- Bryce! strigă Hunt.

Dar era prea târziu: Morven trimise după ea un bici de umbre, ascuns sub o dâră de foc a Regelui Toamnei. Biciul i se înfăşură lui Bryce pe după picioare şi *o trase.* Ea se izbi de piatră, iar lumina stelară se stinse, pâlpâind.

Impactul îi trimise un fulger de durere în craniu şi lumea se învârti cu ea. Sau poate că erau umbrele, care o trăgeau mai aproape de zidul de flăcări.

Bryce tăie lesa de umbre cu mâna-i învăluită în foc stelar.

Sfâşie întunericul în fâşii. Se ridică într-o clipă, dar nu suficient de repede încât să se poată feri de pumnul de flăcări pe care Regele Toamnei îl azvârli spre abdomenul ei...

Bryce se teleportă spre tatăl ei, făcând asta iute şi instinctiv, de parcă doar ar fi răsuflat.

Totul avea să se termine în clipa aceea.

Regele Toamnei se împletici, şocat, în momentul în care Bryce îi apucă pumnul arzător

cu o mână.

Atunci când îl strânse tare, înfigându-şi cu putere unghiile în el, focul lui îi arse pielea, orbind-o de durere, dar ea îşi înfipse unghiile şi mai adânc şi trimise o explozie de foc stelar în trupul regelui.

Tatăl ei răcni de durere, căzând în genunchi. Morven, atât de uluit, încât încremenise, înjură cu năduf.

Bryce se uită la ce îi făcuse pumnului Regelui Toamnei. La ceea ce fusese cândva mâna lui.

Din ea nu mai rămăseseră decât carne topită şi oase.

Regele Toamnei vomită de durere, căzând în genunchi şi ţinându-şi mâna la piept.

- Crezi că darurile alea te fac specială?! răbufni Morven, furios, revenindu-şi din stupoare, iar în jurul lui prinse să freamăte un întreg cuib de umbre. Fiul meu putea să facă acelaşi lucru şi, în cele din urmă, a fost doar un gunoi! La fel ca tine!

Umbrele lui Morven ţâşniră spre ea precum un stol de corbi.

Bryce împroşcă iute cu un zid de lumină stelară, distrugând păsările-umbră, dar urmară altele, venite de pretutindeni şi de nicăieri, de dedesubt…

Regele Toamnei se ridică în picioare, cu faţa cenuşie din pricina durerii, ţinându-şi la piept rămăşiţele carbonizate ale mâinii.

- Am să te învăţ o definiţie nouă a chinului! se răsti el.

Şi nici un antrenament nu ar fi putut să o pregătească pe Bryce, nici o teleportare, oricât de rapidă, nu putea să o ajute să evite cele două atacuri fulgerătoare, la fel de puternice, ale Regilor Feelor.

Reuşi să se ferească de explozia de foc mistuitor a tatălui ei, dar umbrele lui Morven o apucară din nou. Mâini de întuneric pur o trântiră atât de tare pe solul dur, încât rămase fără suflare. Sabia Stelară şi Grăitorul-de-Adevăr îi zburară din mâini.

O femeie strigă şi, preţ de o clipă, Bryce avu impresia că fusese Cthona, sau poate chiar Luna.

Dar fusese Sathia.

Chiar ea, din nou în picioare, şi totuşi nu era

ea. Era fiecare femeie Fee care trăise înaintea lor.

Bryce trimise o explozie lumină spre exterior, fărâmiţând umbrele lui Morven. Acestea se îndepărtară şi îl văzu pe Regele Toamnei stând deasupra ei, cu o sabie de flacără în mâna care îi rămăsese intactă.

- Ar fi trebuit să fac asta cu mult timp în urmă! răcni el, coborând sabia arzătoare spre inima ei expusă.

Regele Toamnei reuşi să parcurgă doar jumătate din distanţă înainte ca o lumină să izbucnească din pieptul lui.

Fulgerul lui Hunt îl...

Ba nu.

Nu fulgerul lui Hunt strălucea prin cutia toracică a Regelui Toamnei.

Ci Sabia Stelară. Mânuită de Ruhn, care stătea în spatele lui.

Ruhn, care înfipsese sabia drept în inima rece a tatălui lor.

Ruhn ştia în sinea lui de ce străbătuse acele peşteri. Era un Prinţ Născut din Stele şi venise să îndrepte un rău vechi şi cumplit.

Cu Sabia Stelară în mână, străpungând inima tatălui său... Ruhn ştiu că se afla tocmai acolo unde trebuia să fie.

Regele Toamnei mârâi, şocat, iar din gură îi curse sânge.

- Din cauza ta, cunosc *toate* definiţiile chinului! se răsti Ruhn, scoţând sabia.

Tatăl lui se prăbuşi cu faţa în jos pe podeaua de sare.

Până şi umbrele lui Morven se opriră, în timp ce Regele Toamnei se străduia să se împingă în mâini. Lidia, care îi păzea spatele lui Ruhn de Regele Cerb, nu spuse nimic.

Ruhn nu simţi nici un strop de milă, nici unul, în timp ce tatăl lui vărsă sânge. în timp ce acel sânge se scurse pe pietre. Regele Toamnei îşi ridică capul şi îl privi în ochi pe Ruhn.

Pe chip i se citeau o perfidie şi o ură arzătoare.

Ruhn îi spuse în minte, le spuse tuturor în minte:

Am minţit în legătură cu ceea ce mi-a spus Oracolul.

Ochii tatălui său se aprinseră de şoc atunci când îi auzi vocea în gând, lucru pe care fiul lui îl păstrase secret în toţi aceşti ani. Lui Ruhn nu îi păsa ce părere avea Morven despre asta şi nici măcar nu se sinchisi să se uite la Regele Cerb. Bryce şi Athalar puteau să se descurce foarte bine cu umbrele, dacă Morven era atât de prost încât să atace.

Aşa că Ruhn se uită pur şi simplu la faţa plină de ură a tatălui său şi vorbi în gând:

Oracolul nu mi-a spus că voi fi un rege bun şi cinstit. Mi-a spus că spiţa regală se va sfârşi cu mine.

Avu impresia că prietenii lui priveau cu ochii mari, dar i se adresă doar bărbatului deplorabil din faţa lui.

Am crezut că se referea la spiţa ta.

Ruhn ridică Sabia Stelară însângerată. Flăcări mocneau de-a lungul trupului tatălui său, conturându-i silueta puternică. Dar Ruhn nu mai era un băiat fricos, care se tatua pentru a-şi ascunde cicatricile.

M-am înşelat. Cred că Oracolul se referea la toţi, continuă Ruhn telepatic. La spiţele bărbăteşti. Inclusiv la Prinţii Născuţi din Stele – la toţi nenorociţii care aţi corupt şi furat şi care nu v-aţi cerut scuze nici măcar o dată pentru asta. La întregul sistem. La porcăria asta cu coroane şi moşteniri.

Vocea batjocoritoare a tatălui său îi umplu mintea:

Eşti un plod răsfăţat şi nerecunoscător, care nu a meritat niciodată să îmi poarte coroana...

Nici nu o vreau! răbufni Ruhn, închizând puntea dintre minţile lor, care îi permitea tatălui său să
vorbească. Se săturase să îl asculte.

De pe buzele regelui se prelinse sânge, în timp ce trupul lui de Vanir încerca să se vindece, să îşi adune forţele ca să atace.

Spiţa va înceta odată cu mine, nenorocitule, îi spuse Ruhn pe cale telepatică, pentru că îmi cedez coroana şi titlul reginei!

Tatăl lui deveni pământiu la faţă, de-a dreptul înspăimântat. Cu coada ochiului, Ruhn văzu cum

steaua lui Bryce începu să strălucească.

Ruhn surâse, plin de o pace senină.

Am presupus mereu că profeţia Oracolului însemna că aveam să mor.

Drept răspuns la vâlvătaia lui Bryce, Ruhn îşi lăsă sâmburele de lumină stelară să pâlpâie de-a lungul lamei săbiei. Pentru ultima oară.

Dar voi trăi, îi spuse el tatălui său. Şi voi trăi bine... fără tine!

Nici măcar umbrele lui Morven nu fură suficient de rapide atunci când Ruhn flutură din nou Sabia Stelară prin văzduh. Iar apoi îi tăie gâtul tatălui său.

Bryce rămase fără cuvinte în momentul în care Ruhn îi tăie capul Regelui Toamnei. în timp ce fratele ei înfipse Sabia Stelară în craniu înainte ca aceasta să apuce să atingă pământul.

Ea se ridică. Veni lângă Ruhn, care stătea ţeapăn, continuând să ţină în mâini sabia însângerată, cu capul tatălui lor înfipt în ea.

Focul din jurul prietenilor lor rămase, de parcă ar fi fost o închisoare impenetrabilă. De parcă Regele Toamnei ar fi impregnat flăcările cu o energie din afara sa, ca să dăinuie chiar şi după moartea lui. O ultimă pedeapsă. Lidia se duse degrabă la Ruhn, ca şi cum ar fi putut să găsească vreo cale de a anula flăcările...

- Dă-le drumul! îl somă Bryce pe Morven cu o voce pe care nu o recunoscu întru totul. înainte să te străpungem şi pe tine!

Morven îşi arătă colţii. Dar, în pofida urii înflăcărate din ochii lui, se lăsă în genunchi şi îşi ridică mâinile în semn de supunere.

- Mă predau!

Focul dispăru. Morven clipi, de parcă ar fi fost surprins, dar nu spuse nimic.

Prietenii lor se ridicară instantaneu, iar Hunt îşi puse mâna pe spatele Sathiei, ca să o ajute să stea pe picioare. Apoi veniră cu toţi, la unison, în spatele lui Bryce şi al lui Ruhn. Iar preţ de o clipă, Bryce o văzu: nu o lume împărţită în Case... ci o lume unită.

Ea se duse câţiva paşi mai încolo şi apucă pumnalul de lângă cadavrul decapitat al Regelui Toamnei. Nu se uită la cadavru, la sângele care încă băltea din el, în timp ce îi spuse lui Ruhn:

- Helena a creat profeţia ca să explice o dată pentru totdeauna ce pot să facă aceste arme, puterea de care e nevoie pentru a-i înfrunta pe Asteri. Dar cred că, în felul ei, profeţia a însemnat şi speranţa ei faţă de *mine.* Faţă de ceea aş fi putut să fac pe lângă simpla mânuire a puterii.

Ochii lui Ruhn, albaştri şi strălucitori, se umplură de derută.

- Sabia! spuse Bryce, arătând cu capul spre Sabia Stelară din mâna lui, iar apoi ridică într-a ei Grăitorul-de-Adevăr. Pumnalul! adăugă ea, iar apoi arătă spre prietenii lor, spre Feele, îngerii, tritonul şi metamorfii din spatele lor. Poporul! conchise ea.

- Nu a fost vorba doar despre Fee, şopti Ruhn.

- Nu trebuie neapărat să fie doar Fee, îl corectă Bryce. Poate să însemne orice vrem noi, proclamă ea, surâzând. Poporul *nostru*, le spuse ea lui Ruhn şi celorlalţi. Poporul din Midgard. Unit împotriva Asterilor.

Durase atât de mult, o călătorie printre stele şi pe sub pământ... dar iată-i.

Morven scuipă pe jos.

- Dacă plănuiţi să vă luptaţi cu Asterii, veţi eşua! Nu contează dacă unificaţi toate Casele. Veţi fi şterşi de pe faţa Midgardului.

Bryce îl privi pe regele îngenuncheat.

- Apreciez încrederea de care dai dovadă.

Furioase, umbrele începură să i se aşeze din nou
pe umeri lui Morven. Să îi coboare pe braţe.

- Mă predau acum, fatucă, dar Feele nu vor accepta niciodată ca regină o corcitură făcută din flori, nici măcar pe una care poartă puterea Helenei!

Ruhn se năpusti asupra lui, cu Sabia Stelară înclinată, dar Bryce îl blocă iute cu un braţ. Preţ de o clipă îndelungată, Bryce se uită în jos, la faţa lui Morven. îl privi cu adevărat pe bărbatul de sub coroana de umbre.

Găsi doar ură în el.

- Dacă învingem, şopti ea, această nouă lume va fi una corectă. Una dreaptă. Fără ierarhii şi alte fleacuri dintr-astea.

Se uită la Hunt, la aureola de pe fruntea lui.

Erau exact lucrurile pentru care luptase el. Pentru care suferiseră el şi cei Căzuţi. Ochii lui străluceau.

- Dar în momentul de faţă sunt Regina Feelor din Valbara! proclamă Bryce, dând din cap spre trupul Regelui Toamnei, care se răcea pe pământ, iar apoi adăugă, zâmbindu-i cu superioritate lui Morven: Şi a Avallenului!

- Vei fi regină a Avallenului peste cadavrul meu..., şuieră Morven, dar el se opri din vorbit şi păli la faţă atunci când văzu zâmbetul de pe faţa ei.

- După cum spuneam, reluă Bryce, în momentul de faţă sunt regină. Sunt judecător, juriu...

Bryce se uită la Sathia, încă zguduită şi cu ochii larg deschişi în urma atacului gemenilor, dar neînfricată. Neclintită, în ciuda a ceea ce încercaseră să îi facă bărbaţii din viaţa ei, bărbatul acela.

Aşa că Bryce se uită la Morven şi încheie pe un ton dulceag:

- Şi, la naiba, sunt călăul tău.

Regele din Avallen încă ardea de ură în clipa în care Bryce îi înfipse pumnalul în inimă.

în faţa lui Ruhn se afla o Regină a Feelor învăluită în lumină stelară, neclintită în fata duşmanilor ei.

Judecând după dragostea ce strălucea pe chipul lui Athalar în timp ce o privea pe Bryce, Ruhn ştiu că şi îngerul vedea acelaşi lucru.

Dar Sathia fu cea care se apropie de Bryce. Cea care îngenunche la picioarele ei, înclinându-şi capul şi spunând:

- **Trăiască Bryce, Regina**

Feelor de pe Midgard!

- Of, spuse Bryce, înfiorându-se, haideţi să începem cu Avallenul şi cu Valbara şi să vedem unde ajungem!

Dar Flynn şi Declan îngenunchează şi ei. Iar Ruhn se întoarse spre sora lui şi îngenunche la rându-i, întinzându-i Sabia Stelară cu ambele mâini.

- Pentru a îndrepta un rău vechi, spuse el, şi în numele tuturor Prinţilor Născuţi din Stele de dinaintea mea. Sabia îţi aparţine!

Niciodată nişte cuvinte nu fuseseră atât de potrivite. Şi nimic nu fusese vreodată atât de potrivit ca momentul în care Bryce luă Sabia Stelară de la el în chip de revendicare oficială, şi o cântări în mâini.

Ruhn privi cum sora lui se uita când la Sabia Stelară, când la Grăitorul-de-Adevăr, prima armă strălucind de lumină, iar cealaltă, de întuneric.

- Şi acum? întrebă ea în şoaptă.

- Adică, spuse Ruhn cu voce tărăgănată, în afară de a ne gândi preţ de câteva clipe la moartea celor doi nemernici de

acolo?

Făcu semn cu capul spre Morven şi spre tatăl lui.

Bryce zâmbi sec.

- **Măcar am aflat câteva lucruri.**

- **O, da?**

Ceilalţi se înghesuiră cu toţii în jurul lor, ascultând.

- Se pare, spuse Athalar cu o dezinvoltură despre care Ruhn ar fi putut să jure că era forţată, că Theia a făcut nişte chestii ciudate cu magia ei stelară, împărţind-o între ea şi fiicele ei. Pe scurt, Bryce are două dintre acele bucăţi, dar Helena s-a folosit de reţeaua de linii Ley şi de magia naturală din Avallen pentru a ascunde a treia bucată undeva pe insulă. Dacă Bryce reuşeşte să pună mâna pe bucata aceea, sabia şi pumnalul vor putea să deschidă un portal spre nicăieri, înăuntrul căruia am putea să îi închidem pe Asteri.

Bryce îi aruncă lui Hunt o privire de parcă ar fi vrut să îi transmită că asta *nu era totul* dar spuse:

- Aşadar, avem o misiune nouă: să găsim puterea pe care a ascuns-o Helena. Aidas mi-a spus că, după moartea lui Pelias, Helena s-a folosit de liniile Ley din Midgard ca să o ascundă în aceste peşteri, explică ea, oftând şi studiindu-le feţele. Aveţi vreo idee despre locul în care ar putea să fie?

Ruhn clipi.

- Da, spuse el cu voce răguşită. Am eu o idee.

- Vorbeşti serios? întrebă Athalar, încruntându- se.

- Nu trebuie să pari atât de şocat, mormăi Ruhn.

Lidia veni lângă el, adăugând:

- După ce a murit Pelias, zici?

- Da, răspunse Hunt. E o poveste lungă...

- Cred că face parte din pământ, îl întrerupse Lidia. E chiar în oasele Avallenului.

Bryce şi Athalar ridicară din sprâncene, dar Ruhn îi aruncă o privire Lidiei şi dădu din cap în semn de încuviinţare, spunând:

- Aşa se explică multe.

Bryce interveni:

- Cum ar fi...?

- Cum ar fi motivul pentru care Avallenul, care făcea parte dintr-un arhipelag, acum e o singură insulă, răspunse Ruhn. Ai spus că Helena s-a folosit de liniile Ley din Avallen ca să ascundă aici steaua
mamei ei, nu-i aşa? Cred că, făcând asta, a drenat *toată* magia pământului din liniile Ley şi a refolosit- o pentru a întemniţa puterea Theiei. Iar asta a făcut ca pământul să se ofilească. Aşa cum ai spus că pământurile lui Silene s-au ofilit în jurul acelei închisori, cât timp închisoarea i-a ţinut înăuntru partea ei de putere.

- Aidas mi-a povestit că i-a spus Helenei să facă acest loc *exact* aşa cum şi-a făcut Silene peşterile, inclusiv modul în care a fost stocată puterea, spuse Bryce, dusă pe gânduri. Silene avea Cornul, aşa că Helena a trebuit să se folosească, în schimb, de liniile Ley. Cu toate astea, ambele demersuri au avut un efect dezastruos asupra pământului în sine, spuse Bryce, uitându-se din nou la arme.

- Cum propui să scoatem magia? întrebă Lidia. Nu avem idee ce trebuie să facem ca să ajungem la ea.

Nu îi răspunse nimeni. Şi, la naiba, Morven şi Regele Toamnei zăceau pur şi simplu acolo, morţi, dezmembraţi şi...

- Are cineva vreo idee luminată? întrebă Tharion în tăcerea tensionată care se aşternuse.

Ruhn îşi înăbuşi râsul, dar Bryce se întoarse încet spre triton, de parcă ar fi fost surprinsă.

- Lumină, murmură ea, iar apoi se uită cu atenţie la faţa lui Athalar. Luminează, şopti ea, de parcă acela ar fi fost răspunsul la toate întrebările.

*

Luminată.

Lumină.

Luminează.

Lumea păru să se oprească, de parcă Urd însăşi ar fi încetinit mersul timpului, în timp ce gândurile o copleşiră pe Bryce.

Se uită la pereţi. La râul de lumină stelară pe care îl creionase Helena în partea de jos a fiecărui basorelief.

Cu doar câteva ore în urmă, crezuse că acel râu întruchipa spiţa celor Născuţi din Stele, zugrăvită în mod artistic.

Dar Silene înfăţişase în basoreliefurile ei răul care se ascundea sub închisoare, avertizându-i, fără să vrea, despre Vesperus... Poate că şi Helena lăsase un indiciu. O ultimă provocare.

Bryce se uită la steaua în opt colţuri din centrul încăperii. La cele două fante ciudate din vârfuri. Una mică, iar alta, mai mare.

Se uită la armele pe care le ţinea în mâini: un pumnal mic şi o sabie mare. S-ar fi potrivit perfect în fantele din podea, ca nişte chei într-o încuietoare.

Chei pentru a debloca puterea stocată dedesubt. Ultima bucată de putere de care avea nevoie pentru a deschide portalul spre nicăieri.

Puterea aceea îi aparţinuse iniţial unei Fee îngrozitoare, dar... nu era musai să fie aşa. Putea să aparţină oricui. Ea, Bryce, putea să o ia, dacă voia.

Ca să lumineze lumea aceea.

- Bryce? întrebă Hunt, punându-şi o mână pe spinarea ei.

Bryce îşi veni în fire, respirând adânc. Nisipul şi ţăndările de piatră rămase după lupta ei cu Regii Feelor începură să plutească în sus.

Ea trecu prin norul acela de resturi şi se duse drept la steaua în opt colţuri de pe podea, perfect asemănătoare cu cea de pe pieptul ei. Norul se învolbură, devenind o furtună care o prinse pe Bryce în mijlocul său.

Bryce trase aer adânc în piept, pregătindu-se sufleteşte, iar apoi şopti:

- Sunt pregătită.

- Pentru *ce anume?* întrebă Hunt, dar ea îl ignoră.

în timp ce expira, înfipse armele în fantele

stelei
în opt colţuri. în fanta mică, pumnalul, iar în cea mare, sabia.

Apoi, ca o cheie care s-ar fi rotit într-o încuietoare, armele eliberară ceea ce se afla **dedesubt.**

CAPITOLUL 63

Prin intermediul armelor, lumina explodă în mâinile ei, în braţele ei, în inima ei. Bryce o auzi curgându-i prin picioare, curgând prin piatră. Auzi cântecul pământului de sub ea. Tăcut, vechi şi uitat, dar prezent.

Auzi cum Avallenul îşi cedase bucuria, pământurile verzi şi strălucitoare, cerul şi florile, pentru a putea păstra puterea aşa cum i se ceruse, aşteptând în tot acest timp ca cineva să o dezlănţuie. Să o elibereze.

- **Bryce! strigă Hunt, iar ea îşi privi perechea în ochi.**

Nimic din ce spuseseră Prinţii Helului despre el nu o

speria. Nu îi făuriseră şi sufletul. Sufletul lui îi aparţinea în totalitate ei, aşa cum sufletul ei era doar al lui.

Helena legase sufletul acestui pământ cu lanţuri magice. Gata! Bryce nu avea să mai permită Feelor să revendice nimic.

- **Eşti liber, îi şopti Bryce Avallenului, le şopti pământului şi magiei pure şi inseparabile din adâncul lui. Fii liber! spuse ea.**

Si asa fu.

> >

Din stea izbucni o lumină, iar peşterile se cutremurară din nou. Se legănară, se zdruncinară şi tremurară...

Zidurile se îndoiau, iar Bryce avu impresia că Hunt se aruncă spre ea, dar că se prăbuşi în genunchi, în timp ce pământul se mişcă în sus. Piatra se fărâmiţă în jurul lor, îngropând sarcofagul lui Pelias, cadavrele celor doi regi proaspăt răposaţi

şi pe cele ale tuturor celorlalţi strămoşi odioşi ai lor, de jos. îi măcină, preschimbându-i în praf. Lumina soarelui pătrunse şi însuşi pământul se despică, în timp ce Bryce şi ceilalţi erau împinşi

în sus.

Lumina soarelui, nu cerul cenuşiu.

Ei ieşiră cu toţii la suprafaţă. Acum se aflau pe dealuri, la mai puţin de un kilometru de castel şi de oraşul regal. De parcă peşterile s-ar fi retras pe întreagă acea rută.

Iar din pământul stâncos de sub ei, pornind din steaua de la picioarele lui Bryce, răsăriră iarbă şi flori. Râul din peşteri ţâşni cu putere la suprafaţă, dănţuind în josul dealului nou format.

Sathia şi Flynn râseră şi apoi îngenuncheară, înfigându-şi degetele în iarbă. Magia inspirată de pământ din venele lor se intensifică, iar din mâinile lui Flynn ţâşni un stejar, înălţându-se deasupra lor. Din mâinile Sathiei se revărsară mlădiţe de căpşuni şi rugi de mure, mănunchiuri de zmeură şi tufe de afine...

- Pe toţi zeii! spuse Tharion, arătând spre mare.

Nu mai era gri şi învolburată, ci de un turcoaz vibrant şi limpede. Şi, ridicându-se din apă, întocmai cum văzuseră pe harta pe care o găsise Declan, apărură insule, mari şi mici. Cu o vegetaţie bogată şi fremătând de viaţă.

Pe insula pe care se aflau ei apărură păduri, apoi munţi şi râuri.

Atât de multă viaţă, atât de multă magie, eliberată, în sfârşit, de sub controlul Vanirilor. Un loc nu doar pentru Fee, ci pentru toată lumea. Pentru ei toţi.

Bryce o simţea: bucuria pământului de a fi văzut, de a fi eliberat. Se uită la Ruhn, al cărui chip strălucea de uimire. De parcă tatăl lor nu ar fi zăcut sub pământ, pierdut pentru totdeauna în întuneric, cu oasele date drept pradă viermilor.

însă pe chipul luminos al lui Ruhn se putea citi doar uimire şi eliberare.

Gata cu durerea. Gata cu frica.

Bryce nu ştia când anume începuse să plângă, dar Ruhn fu lângă ea într-o clipă, îmbrăţişând-o. Apoi plânseră amândoi în hohote.

Prietenii lor se retraseră, înţelegând că pe cei doi nu îi străbătea doar o bucurie pură, ci că bucuria lor era temperată de mâhnire pentru anii de suferinţă îndураţi şi de speranţă pentru anii ce aveau să urmeze.

Bryce ştia că era posibil ca lumea să se

sfârşească în curând, că era posibil să moară cu toţii odată cu ea. Dar în clipa aceea, paradisul care înflorea în jurul lor, pământul acela trezit la viaţă, era dovada felului în care fusese acea lume înainte de Asteri, înainte de Fee şi de Vaniri.

Dovada a ceea ce ar fi putut exista după aceea.

Ruhn se trase în spate, înlăcrimat, cuprinzându-i lui Bryce faţa cu mâinile. Ea nu se putea opri din plâns, din plâns şi din râs, căci inima îi era atât de plină, încât îi dădea pe dinafară.

Fratele ei o sărută pe frunte şi spuse:

- Trăiască regina!

CAPITOLUL 64

Pământul se trezise, iar Feele din Avallen erau îngrozite.

Hunt încercă să nu se simtă triumfător în momentul în care văzu castelul distrus. Ocupanţii castelului şi întreg oraşul fuseseră cruţaţi, dar lujeri şi copaci crescuseră prin castelul lui Morven şi îl dărâmaseră cu totul.

- Un ultim *Lua-v-ar naiba!* din partea pământului, îi şopti Bryce lui Hunt atunci când ajunseră pe un deal cu vedere spre ruine.

în depărtare, înconjurând clădirea demolată, se afla un grup de Fee tăcut şi îngrijorat.

Lângă Hunt, Bryce fremăta de putere, de la Helena şi de la spiţa ei blestemată, dar şi de la vindecarea unei răni sufleteşti persistente care se închisese atunci când Ruhn îi tăiase capul tatălui lor.

Hunt o cuprinse cu braţul de după mijloc, privindu-le pe Feele care se uitau, uimite, la ruine, la insula Avallen şi la noile insule din jurul ei.

Bryce îşi ridică privirea spre el.

- Eşti... în regulă?

Hunt tăcu o clipă îndelungă, privind peisajul.

-Nu.

Bryce se lipi mai tare de el.

Hunt înghiţi în sec.

- Sunt un construct demonic ciudat, făcut în eprubetă.

- Poate că de acolo provii, Hunt, spuse ea, zâmbindu-i cu blândeţe, dar nu asta eşti, nu asta ai devenit.

Hunt se uită la ea.

- Mai devreme am avut impresia că nu îţi place persoana care am devenit.

Bryce oftă.

- Hunt, înţeleg... toate lucrurile pe care le simţi. Chiar înţeleg. Dar nu pot să fac asta fără tine. Fără *tine în întregime.*

îl duru inima în clipa în care o privi.

- Ştiu. Mă străduiesc. Doar că..., răspunse el, frământându-se să găsească vorbele potrivite. Cel mai mare coşmar al meu ar fi să te văd în mâinile Asterilor. Să te văd moartă.

- Şi ca să evităm o astfel de soartă, merită să îi lăsăm să domnească pe veci?

Ea nu pusese acea întrebare pe un ton tăios, ci pe unul plin de curiozitate.

- O parte din mine spune că da. O parte din mine foarte zgomotoasă, recunoscu el. Dar o altă parte din mine spune că trebuie să facem tot ce este necesar pentru a pune capăt acestei situaţii. Pentru ca generaţiile viitoare, perechile viitoare... să nu fie nevoite să facă aceleaşi alegeri, să îndure aceeaşi soartă ca noi.

Avea să încerce să îşi depăşească frica. Pentru ea, pentru Midgard.

- Ştiu, spuse ea cu blândeţe. Dacă ai nevoie să vorbeşti, dacă ai nevoie de cineva care să te asculte... sunt aici.

Hunt îi cercetă faţa, cu dragoste pură în inimă. O parte din întuneric şi durere persistau, da, dar avea să se lupte să le depăşească. Şi ştia că Bryce avea să îi ofere spaţiul necesar ca să o facă.

- Mersi, Quinlan!

Bryce se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz. Un sărut uşor şi dulce, care îi încălzi şi ultimele frânturi amorţite ale sufletului.

Apoi Bryce cercetă iarăşi ruinele din priviri, luându-l de mână pe Hunt, după care o porniră spre prietenii lor, care se adunaseră la poalele

dealului.

- Am obţinut ultima bucată din puterea Theiei, dar ce urmează acum? Cum îi înfruntăm pe Asteri? Cum să ne apropiem suficient de mult de ei ca să folosim pumnalul şi sabia şi să îi azvârlim prin portalul ăla?

Hunt o sărută pe tâmplă.

- Odihneşte-te astăzi! Bucură-te preţ de câteva clipe că ai trecut la un nivel superior!

Bryce pufni.

- Asta nu sună a strategie demnă de Umbra Mortis!

- Nu îmi dau seama dacă e o insultă sau nu, spuse el, împingând-o uşurel cu aripa. Avem alte lucruri urgente de rezolvat mai întâi, Bryce!

- Da, ştiu, spuse ea în timp ce se opri lângă prietenii lor, iar apoi li se adresă tuturor: Din moment ce acesta e un loc subţire, care poate să reziste împotriva Asterilor..., spuse ea, arătând spre o linie îndepărtată de ceaţă din larg, singura rămăşiţă a întunericului care învăluise insula timp de milenii întregi, ...trebuie să aducem aici cât mai mulţi locuitori cu putinţă! Iar asta, fără ca forţele imperiale să îşi dea seama!

- *Cuirasatul din Străfund* ar putea să ne fie de ajutor, propuse Flynn.

Tharion făcu o grimasă, dar nu obiectă.

Lidia întrebă:

- Dar cum vor trece prin ceaţă?

Bryce ridică o mână şi, în depărtare, ceaţa se despărţi, după care se închise la loc.

- Nu ai auzit? Sunt o călătoare prin lumi simandicoasă, care poate face astfel de chestii din născare! în plus, spuse ea, zâmbind strâmb, acum sunt Regina Avallenului. Să mânuiesc ceaţa e un avantaj al slujbei.

- Bineînţeles! exclamă Hunt, dându-şi ochii peste cap şi alegându-se cu o lovitură în coaste.

Dar Ruhn o avertiză:

- Feele nu vor fi fericite să împartă cu alţii.

Bryce arătă spre ruine, spre pagubele pe care le
dezlănţuise, chiar dacă fără să ştie.

- Nu au de ales.

Ruhn pufni.

- Chiar că trăiască regina!

Declan strigă de sus, de pe deal, şi se întoarseră cu toţii spre el.

- Nu ştiu ce ai făcut cu ceaţa, Bryce, dar am semnal!

îşi ridică telefonul în semn de triumf, după care îşi coborî capul şi citi mesajele primite.

- Victorii mici, comentă Bryce.

Lidia şi Tharion râseră.

însă amuzamentul Căprioarei se domoli atunci când ea se întoarse spre Tharion, de parcă ar fi fost atrasă de chicotitul tritonului.

- Să ştii că ai putea să te ascunzi aici! Regina Oceanului nu are cum să treacă prin ceaţă decât dacă îi permite Bryce.

- Să mă ascund, murmură Tharion pe un ton dezgustat, de parcă acel cuvânt ar fi avut un gust urât.

- Alternativa ar fi să o implori să nu te omoare, iar apoi, pentru tot restul vieţii, să faci tot ce îţi cere ea, spuse Lidia.

- Exact ca Regina Râului! remarcă Tharion.

Sathia îl privea cu atenţie, curioasă.

Tritonul ridică din umeri şi o întrebă cu îndrăzneală pe Lidia:

- Cum poţi trăieşti astfel, mereu la cheremul ei?

Buzele Lidiei se strânseră şi se prefăcură cu toţii
că nu ascultau fiecare cuvânt, atunci când ea răspunse, în cele din urmă.

- Nu am avut de ales, murmură, uitându-se la Ruhn cu ochi strălucitori. Dar nu o voi mai face!

Ruhn tresări şi se întoarse spre ea.

- Poftim?

Lidia îi spuse, le spuse tuturor:

- Dacă vom supravieţui luptei cu Asterii, nu mă mai întorc la ea.

Hunt văzuse suficient de bine cum era Regina Oceanului ca să ştie cum aveau să se termine lucrurile.

Bryce spuse pe un ton prudent:

- Dar fiii tăi...

- Dacă vom supravieţui, duşmanii mei vor fi morţi, răspunse Lidia, ridicându-şi bărbia cu o graţie regală. Şi cu siguranţă că Regina Oceanului nu va mai avea nevoie de serviciile mele, anticipă ea, după care dădu din cap spre Tharion, adăugând: Nu mă mai întorc la ea şi nici tu nu ar trebui să o faci. Epoca suveranilor despotici s-a încheiat. Acesta e primul pas! exclamă, făcând semn spre ruine.

Auzind cu câtă siguranţă rostise ea cuvintele acelea, Hunt simţi un fior pe şira spinării.

Bryce dădu să spună ceva.

Dar Baxian se întoarse spre Declan, de parcă ar fi simţit că ceva era în neregulă. O secundă mai târziu,

Declan îşi ridică brusc capul.

O linişte prevestitoare de rău se aşternu peste Hunt. Peste toţi.

Nimeni nu vorbi în momentul în care Declan se apropie de ei. Declan înghiţi în sec. Iar atunci când se uită la Ruhn, la Bryce, lacrimi îi scânteiau în ochi.

- Asterii au făcut o mişcare.

Bryce îl apucă de braţ pe Hunt, de parcă asta ar fi împiedicat-o să cadă.

- Spune-mi! îi ceru Lidia, croindu-şi drum printre ei ca să ajungă la Declan.

Acesta se mulţumi să se uite la Căprioară, iar apoi din nou la Bryce.

- Asterii au organizat un atac, condus de Pollux şi de Mordoc, asupra tuturor bazelor Ophion. Le-au şters de pe hartă.

- La naiba! exclamă Hunt.

Dar Declan clătină din cap.

- I-au nimicit şi pe toţi luptătorii din tabere.

Lui Hunt îi tremurară genunchii.

Iar în momentul în care Declan se uită la Bryce, Hunt ştiu că avea să fie de rău. îşi dori să fi putut anula orice se făcuse...

- Şi au trimis Garda Asteriană în Luncile Asphodel. Au... spus că acolo era un focar de activitate a rebelilor.

Bryce începu să clatine din cap, dându-se în spate.

Declan spuse cu voce frântă:

- Au lansat zece rachete cu pucioasă asupra Luncilor. Peste toţi cei care locuiesc acolo.

Partea a III-a

ASCENSIUNEA
CAPITOLUL 65

Ithan se afla pe puntea bărcii de pescuit care văzuse şi decenii mai bune, cu Hypaxia lângă el. Se părea că Jesiba Roga nu credea că aveau nevoie să călătorească cu mijloace luxoase.

Dar cel puţin echipajul de metamorfi rechini nu pusese întrebări. Şi nici nu trăncăni aiurea în timp ce opriră motorul, iar barca se legănă pe valurile gri ale Mării Haldren chiar în faţa zidului de ceaţă impenetrabil, înalt până la cer.

Ithan dădu din cap spre broşa ruptă de pe mantia Hypaxiei.

- Vreo şansă ca mătura ta să mai funcţioneze? Am putea să zburăm pe deasupra lor.

- Nu, răspunse Hypaxia. în plus, numai Morven ne poate lăsa să trecem.

Ithan întinse o mână spre ceaţă şi o răsuci pe după degete.

- Deci, cum îl contactăm? Batem în bariera de ceaţă? Trimitem o rachetă de semnalizare?

O spusese pe un ton mai vesel decât era, de fapt, starea lui de spirit. Undeva, dincolo de ceţurile acelea, se afla trupul lui Sofie. Se părea că Morven îi spusese Jesibei că puteau să îl ia; răposatul lui fiu îl trimise acasă la el, iar Regele Feelor încă nu îl aruncase la gunoi. Un noroc neaşteptat, urzit chiar de Urd. Jesiba susţinuse că Morven nu avea să se atingă de el, că avea să fie bucuros să se debaraseze de cadavru.

Asta, dacă reuşeau să treacă de barieră. Hypaxia îşi ridică spre ceaţă mâna de un maro-

deschis, de parcă ar fi testat-o.

- Se simt...

Drept răspuns, perdeaua de ceaţă se cutremură şi se despărţi.

Lumina soarelui pătrunse prin ea. Mările gri deveniră turcoaz. Vântul se încălzi, devenind o briză blândă şi înmiresmată. Un paradis se afla dincolo de ceaţă.

Până şi metamorfii rechini icniră, şocaţi. Dar Ithan îi aruncă o privire Hypaxiei, care avea, şi ea, ochii larg deschişi.

- Ce s-a întâmplat?!

Hypaxia clătină încet din cap.

- Ăsta nu e Avallenul despre care am auzit.

- Ce vrei să spui?

Lupul din Ithan intră instinctiv în alertă, pregătit de acţiune.

Hypaxia îi facu semn căpitanului să navigheze prin ceaţa despărţită, spre pământul acela îmbelşugat şi îmbietor, mai frumos chiar şi decât Insulele Coronal. Fosta regină vrăjitoare spuse în şoaptă:

- Ceva extraordinar s-a întâmplat aici.

Ithan oftă.

- Te rog, spune-mi că a fost o schimbare extraordinară *în binel*

Tăcerea ei nu îl linişti.

Hunt o găsi pe Bryce stând în vârful ruinelor a ceea ce fusese cândva un turn, înconjurată de încrengături de lujeri şi de trandafiri înfloriţi. Un loc frumos şi suprarealist în care să se odihnească o Regină a Feelor.

Pământul părea să o cunoască: flori mici se cuibăriseră în jurul ei, ba chiar unele dintre ele i se încolăciseră în şuviţele lungi ale părului roşcat.

Cu toate astea, atunci când se aşeză lângă ea, Hunt văzu că faţa îi era pustiită. Devastată.

Lacrimile îi lăsaseră dâre sărate pe obraji, iar ochii ei chihlimbarii, de obicei atât de plini de viaţă şi de foc, erau acum goi. Hunt nu mai văzuse un astfel de vid în ochii ei de când o găsise la Lethe, bând ca să alunge durerea provocată de moartea Danikăi; rana

se redeschisese atunci când îsi dăduse seama că tatăl ei ascunsese informaţii vitale, care ar fi fost de folos în anchetă.

Hunt se aşează lângă ea, pe o bucată de piatră denivelată, şi îşi strecură o aripă în jurul ei. De acolo, de sus, se vedeau insulele din mijlocul oceanului de un albastru-verzui intens. Avallenul se trezise şi se preschimbase într-un paradis, iar o parte din Hunt îşi dorea să se înalţe în văzduh şi să exploreze fiecare centimetru din el, dar...

- **Toată acea putere nouă de la Theia nu a ajutat cu nimic, spuse Bryce cu voce răguşită. Nu am găsit-o la timp ca să îi ajut, ca să îi salvez!**

Hunt o sărută pe tâmplă şi îi promise:

- **Vom face astfel încât să conteze, Bryce!**

- **îmi pare rău că m-am purtat ca o ticăloasă cu tine, în legătură cu sentimentele care te încearcă, şopti ea.**

- **Bryce..., începu el să spună, găsindu-şi cu greu cuvintele.**

- **îmi cer scuze pentru că ţi-am cerut să treci peste asta, continuă ea. Dar...**

Strânse din buze, de parcă ar fi încercat să îşi înăbuşe un hohot de plâns.

- **Ceea ce s-a întâmplat, declară el cu voce aspră, nu e vina ta. Nu e vina nimănui, doar a Asterilor. Ai avut mereu dreptate în privinţa asta.**

De parcă nu ar fi auzit nimic din ceea ce îi spusese el, Bryce murmură pe un ton lipsit de vlagă:

- **Fury şi June se urcă într-un elicopter împreună cu părinţii mei, cu Emile – Cooper, adică – şi cu Syrinx.**

Bryce aruncă o privire în jos, la patul de flori pe care îşi aruncase telefonul.

- **Asterii nu i-au găsit înainte de atac, adăugă ea, dar îi vreau pe toţi aici. în siguranţă în spatele ceţii!**

- **Foarte bine, spuse Hunt.**

îşi petrecuseră cu toţii ultima

oră dând telefoane, înnebuniţi, familiei şi prietenilor. Hunt se gândise

mult timp dacă să rişte să îi sune pe Isaiah şi pe Naomi, dar în cele din urmă hotărâse să nu o facă, nevrând să le creeze probleme în caz că le erau ascultate telefoanele. Acela era unul dintre motivele pentru care o căutase pe Bryce, deşi ştia că ea venise acolo ca să fie singură.

Castelul lui Morven zăcând acum în ruine, ceilalţi căutau adăpost pentru noapte. Judecând după faţa mohorâtă a lui Ruhn, se părea că Feele nu erau prea ospitaliere. *Ghinion*, ar fi vrut să spună Hunt. Feele acelea aveau să primească un întreg aflux de persoane.

- Am putea să rămânem aici, murmură Bryce, iar Hunt ştiu că doar lui i-ar fi spus una ca asta. Am putea să ne adunăm toţi prietenii şi familiile, pe toţi cei care ar reuşi să traverseze Marea Haldren şi... am rămâne pur şi simplu în spatele ceţii. Pentru totdeauna. Practic, asta mi-a cerut şi Regina Oceanului. Iar dacă m-aş ascunde astfel, nu aş fi cu mult mai bună decât strămoşii mei. Dar dacă aş proceda astfel, cel puţin o parte oarecare din locuitorii de pe Midgard ar fi în siguranţă.

în timp ce majoritatea ar fi rămas la cheremul Asterilor.

Hunt se aplecă în faţă, ca să îi vadă chipul.

- Asta vrei să faci?

- Nu, răspunse Bryce, îşi ridicându-şi privirea spre orizontul presărat cu insule, la zidul de ceaţă de dincolo de el. Ştii, toţi cei care vor reuşi să ajungă aici, toţi refugiaţii, vor fi primiţi înăuntru. I-am poruncit ceţii să facă asta.

în mod normal, Hunt ar fi şicanat-o cu glume despre ce Regină a Feelor Născută din Stele, Super Puternică şi cu Magie Specială era ea, dar acum îşi ţinu gura. O lăsă să vorbească în continuare.

- Dar noi... Noi nu putem să ne ascundem aici la nesfârşit.

Privirea sumbră de pe chipul lui Bryce îl facu pe Hunt să îşi strângă mai tare aripa în jurul ei.

- Nu, încuviinţă el, nu putem.

O lăsa să vadă cât de serios vorbea. Că avea să lupte până la sfârşit.

Bryce îşi sprijini capul de umărul lui.

- Nici măcar nu pot să mă gândesc la ce au făcut. La Ophion şi la tabere... la Lunci...

Vocea i se frânse.

Nici el nu putea să cuprindă cu mintea tot ce se întâmplase. Atâţia nevinovaţi ucişi! Copii!

- Avem o obligaţie, spuse Bryce, ridicându-şi capul. Faţă de ei. Faţă de Midgard. Şi faţă de alte lumi. Avem obligaţia de a pune capăt situaţiei ăsteia!

Bryce îl privi intens, iar Hunt recunoscu chipul ei iubit, dar şi chipul unei regine. Drept răspuns, fulgerul îi fremătă. Şi nu mai contă pentru el că nenorociţii aceia de Apollion şi de Thanatos îl creaseră, îi făuriseră puterea. Dacă fulgerul lui putea să o ajute, să o salveze, să salveze Midgardul de Asteri, atunci asta era tot ce conta.

Bryce adăugă:

- *Eu* am obligaţia de a-i pune capăt!

Ea îşi trecu privirea peste arhipelagul liniştit şi, preţ de o clipă, Hunt îşi putu să îşi închipuie cum ar fi fost o viaţă acolo, împreună cu copiii şi cu prietenii lor. O viaţă pe care puteau să o clădească în locul acela neatins.

Imaginea fermecătoare din mintea lui străluci, aflându-se atât de aproape, încât aproape că putea să o atingă.

Bryce spuse, de parcă s-ar fi gândit la acelaşi lucru:

- Cred că Urd avea nevoie să vin aici. Nu doar pentru putere, ci ca să aflu despre ceaţă.

- Să ştii că ar putea să fie un refugiu?

Bryce clătină din cap.

- M-am întrebat de ce ceaţa îi ţinea departe pe Asteri, m-am întrebat cum am putea să o folosim împotriva lor. Am crezut că aveam să venim aici şi să găsim răspunsuri, şi vreo armă secretă, poate,

cum ar fi un dispozitiv sofisticat de alungare a Asterilor.

în cele din urmă, îşi întoarse spre el privirea sumbră şi epuizată.

- Dar cred că Urd a vrut să vin aici ca să văd cu ochii mei că ceaţa chiar reuşeşte să îi ţină

departe pe Asteri, că o societate ar putea să prospere aici. Că aş putea să fiu în siguranţă pe insulă, împreună cu toţi cei dragi.

Gura îi tremură, dar strânse din buze.

- Cred că Urd a vrut să văd şi să aflu toate astea, continuă ea, şi să trebuiască să decid dacă să rămân sau să merg dincolo de ceaţă şi să lupt. Asta e tot ce a fost şi este ceaţa: o tentaţie.

- Poate că a fost un cadou, fu de părere Hunt. Nu un test sau o provocare, Bryce, ci un cadou! exclamă el, iar în clipa în care o văzu ridicând din sprâncene, îi explică: Mă refer la faptul că Urd îi lasă pe cei dragi ţie să fie în siguranţă aici, în timp ce tu te duci să le tragi o mamă de bătaie Asterilor.

Bryce zâmbi cu o tristeţe de nedescris.

- Să ştiu că vor fi protejaţi aici... chiar dacă vom eşua.

Hunt nu încercă să o asigure că aveau să reuşească. în schimb, îi promise cu blândeţe:

- O vom face împreună. Noi doi vom pune capăt nebuniei ăsteia împreună.

îi dădu o şuviţă de păr pe după urechea ei uşor ascuţită.

- îţi sunt alături, Bryce! în întregime. Noi doi vom duce totul la bun sfârşit.

Bryce îşi ridică bărbia, iar el ar fi putut să jure că în jurul capului îi strălucea o coroană de stele.

- Vreau să îi şterg de pe faţa planetei, spuse ea.

Şi, deşi o spusese încet, vocea îi fusese plină de o furie pură, de prădător.

- Mă duc să aduc mopul şi găleata, spuse el, zâmbind larg.

Cu o furie şi o postură regală, Bryce se uită la el şi râse. Primul strop de normalitate dintre ei, vesel şi frumos. Un alt lucru pentru care să lupte. Până la sfârşit.

Lujeri de flori nocturne, purpurii, se deschiseră în jurul ei drept răspuns, în pofida luminii zilei. Oare lucrurile se îndreptaseră mereu în direcţia aceea? în grădina nocturnă, cu luni în urmă, chiar înainte de a fi atacaţi de demonii kristallos, Hunt ar fi putut să jure că florile se deschiseseră pentru ea. Oare ele simţiseră puterea aceea, moştenirea aceea înfiripată în amurg din venele ei?

- E uimitor! spuse el, dând din cap spre

insula care părea să îi răspundă lui Bryce la fiecare emoţie.

- Cred că în asta a constat cândva închisoarea, insula din lumea de baştină a Feelor. Pe vremea când conducea Theia, vreau să spun. înainte ca Silene să strice totul. Poate că ambele insule – cea de aici şi cea din cealaltă lume – sunt legate într-un fel prin faptul că sunt locuri subţiri, ele revărsându-se întrucâtva una în cealaltă. Poate că în cealaltă lume... Poate că am trezit şi pământul din jurul închisorii.

Hunt ridică din sprâncene.

- Mă gândesc că există o singură cale de a afla.

Bryce pufni.

- Nu cred că mă vor lăsa vreodată să mai pun piciorul în lumea aceea!

- Crezi că există vreo şansă să îi putem recruta pe cei de acolo ca să lupte pentru noi?

- Nu. Adică, nu ştiu ce ar spune, dar... Nu le-aş cere asta. Nu aş cere asta nimănui.

- Retrag ce am spus mai devreme, cum că ar trebui să luăm o pauză de la planificare. Dimpotrivă, trebuie să începem să ne gândim la strategia noastră.

Hunt ura să pună povara asta pe umerii ei, dar acum erau siliţi să facă o mişcare. Bryce avea dreptate: nu se puteau ascunde în spatele ceţii.

- E limpede că asterii vor să ne răzbunăm pentru ceea ce au făcut, spuse el. Probabil că Rigelus se aşteaptă să încercăm să adunăm o armată şi să îi atacăm, dar aşa ceva nu va funcţiona. Vom fi mereu depăşiţi ca armament şi ca număr de luptători.

O luă de mână şi adăugă:

- Eu... Bryce, am pierdut deja o armată şi...

- Ştiu, spuse ea.

Dar el insistă:

- De asemenea, vorbim despre faptul că trebuie să ne confruntăm cu *şase* Asteri. Dacă am fi fost doar noi împotriva lui Rigelus, poate că am fi reuşit... dar toţi şase? îi separăm? îi eliminăm pe rând?

- Nu. Dacă l-am ataca doar pe unul dintre ei, atunci ceilalţi ar avea timp să se adune. Trebuie loviţi toţi odată, împreună.

Hunt se gândi la asta.

- E timpul să lăsăm Helul să intre, nu-i aşa?

Bryce dădu din cap în semn că da, în timp ce briza înmiresmată îi ciufuli părul.

- Ce înseamnă asta? întrebă Hunt.

Steaua de pe pieptul ei străluci.

- Mergem la Nena. Trebuie să deschidem Falia Nordică.

- La naiba!Bine! Dar, ignorând importanţa covârşitoare a unei astfel de acţiuni şi presupunând că totul va merge bine, ce se întâmplă în continuare? Intrăm pur şi simplu în palat şi începem să ne luptăm?

Bryce se uită din nou la insule şi la marea sclipitoare. Expresia aceea regală i se zări din nou pe chip, iar Hunt ştiu că acum se întrezărea lidera în care ea avea să se transforme. Dacă aveau să iasă victorioşi.

- Care e singurul lucru pe care Rigelus ni l-a spus în mod constant? întrebă Bryce.

- Că suntem nişte neghiobi?

Bryce chicoti.

- S-a dat peste cap ca să îţi ofere libertatea..., spuse ea, dând din cap spre însemnul de pe încheietura lui, ...ca modalitate de a mă îmbia să nu vorbesc despre uciderea lui Micah. Şi ca tu să nu spui nimic despre uciderea lui Sandriel.

Hunt îşi înclină capul.

- Vrei să faci public acest lucru?

- Cred că Rigelus şi Asterii nu vor ca lumea să afle ce am făcut. Să afle că preţioşii lor Arhangheli ar putea fi ucişi. Ba, mai mult decât atât, de către doi aparent necunoscuţi.

Fu rândul lui Hunt să chicotească.

- Nu suntem chiar nişte necunoscuţi!

- Da, dar tot am de gând să arăt Midgardului că şi Arhanghelii pot fi ucişi.

- Bine, asta e... grozav, spuse Hunt, iar sângele începu să îi curgă mai repede la gândul că Rigelus avea să o ia razna. Dar ce vei obţine cu asta? întrebă el.

- Vor fi atât de ocupaţi să manipuleze

ceea ce va apărea în presă, încât nu se vor mai gândi la noi pentru o vreme, răspunse Bryce, zâmbind uşor, cu cruzime, semănând puţin de tot cu tatăl ei, care acum zăcea mort sub pământ. Diversiunea noastră îi va distrage mai bine decât oricare armată venită din Hei.

- Cred că e o idee bună, spuse Hunt, meditând la spusele ei. Vorbesc serios! Dar cum ai de gând să îţi dovedeşti afirmaţiile? Toată lumea va trebui să te creadă pe cuvânt, iar Asterii ar nega imediat.

- De aceea trebuie să vorbesc cu Jesiba.

- De ce?

Bryce se ridică în picioare şi îi întinse mâna ca să îl ajute să se ridice.

- Pentru că ea are înregistrarea video cu ceea ce i- am făcut lui Micah.

în faţa lui Ithan se întindea cu adevărat un paradis pe Midgard. Apă limpede precum cristalul, vegetaţie abundentă, pâraie şi cascade ce se vărsau în mare, nisip fin, păsări care cântau...

Totuşi, el rămase în alertă, în timp ce barca se opri într-un golfuleţ, suficient de aproape de ţărm pentru ca el şi Hypaxia să sară din ea şi să străbată prin apă cei câţiva metri care îi despărţeau de plajă.

- încotro? o întrebă el pe fosta regină vrăjitoare, scrutând frunzişul dens care mărginea plaja şi dealurile înalte.

- Conform spuselor Jesibei, castelul se află la câţiva kilometri spre interior, dar nu am văzut nimic în timp ce ne apropiam.

Deasupra lor se auzi zgomot de aripi, iar Ithan se preschimbă din instinct, corpul lui puternic de lup împingând-o pe Hypaxia în spatele lui, în timp ce mârâi spre văzduh.

O clipă mai târziu, simţi două mirosuri.

Iar mintea i se goli cu totul în timp ce Hunt Athalar ateriză pe nisip, cu Bryce în braţe.

CAPITOLUL 66

întors la forma lui umanoidă, Ithan se aşeză în iarbă, în faţa lui Bryce şi a lui Hunt, fără să poată scoate vreun cuvânt. Hypaxia, aşezată lângă el, îi dădu spaţiu de gândire.

în spatele lui Bryce stăteau Ruhn, Flynn, Dec şi Tharion, precum şi Lidia şi Baxian. împreună cu o femeie care, din cât se părea, era soţia lui Tharion şi sora lui Flynn.

Cu siguranţă că se întâmplase o nebunie. Ithan ştia asta, însă ei nu îi oferiră nici o explicaţie, aşteptând, în schimb, să le spună el de ce venise acolo. Ce se întâmplase.

Gâtlejul i se strânse insuportabil de tare, fiindcă se uitau cu toţii la el, aşteptând.

- Eu... am nevoie de cadavrul lui Sofie Renast.

- Ei bine, nu asta mă aşteptam să aud, răspunse Hunt, fluierând.

Ithan îl privi rugător pe Umbra Mortis.

- Jesiba ne-a spus că Regele Morven are corpul...

- îl avea, îl corectă Ruhn, încrucişându-şi braţele.

Tatuajele lui arătau de parcă ar fi fost trecute printr-un tocător de hârtie. Ithan observase asta de cum îşi văzuse prietenii, de cum îi îmbrăţişase pe toţi atât de tare, încât se plânseseră de strânsoare.

Ruhn continuă:

- Practic, cadavrul îi aparţine acum lui Bryce.

Ithan clătină din cap, neînţelegând.

Hunt mormăi:

- Morven a murit, iar Bryce e regina Avallenului.

Ithan se mulţumi să clipească iute către Bryce, care îl privea cu atenţie. Ca şi cum ar fi ştiut că ceva se...

- Luncile! spuse el dintr-odată.

Oare auziseră despre asta aici? Oare...

- Ştim, spuse Flynn.

- Nenorociţii naibii, murmură Tharion.

Bryce îl întrebă doar:

- Cât de grav e?

Ithan nu găsi cuvintele potrivite ca să vorbească despre cadavrele cele mici. Erau atât de multe...

- Aşa cum era de aşteptat, răspunse Hypaxia pe un ton sumbru. Ba chiar mai grav de atât.

Se aşternu o tăcere grea.

- Dacă ai plecat din oraş într-un moment în care puteai să îl ajuţi, spuse Lidia Cervos, privindu-şi sora, înseamnă că s-a întâmplat ceva cu adevărat important! De ce ai nevoie de trupul lui Sofie?

Se uitară din nou cu toţii la Ithan, iar el nu îşi putu stăpâni amărăciunea în momentul în care le spuse:

- Pentru că am dat-o în bară.

Totul ieşi la iveală: cum găsise o altă moştenitoare a neamului Fendyr, cum o eliberase de Astronom... după care o ucisese.

Nimic din toate astea nu erau o noutate pentru Tharion, Flynn sau Dec, dar, judecând după felul în care Bryce şi Ruhn se încruntau la cei trei, se părea că, în haosul din ultimele zile, aceştia uitaseră să le
dea informaţia.

>

Ithan nu reuşea să priceapă cum de uitaseră tocmai de lucrul care îi distrusese viaţa

la propriu, dar nu insistă asupra unui astfel de aspect. Trecu la partea care era o noutate pentru toţi: cum el şi Hypaxia încercaseră să o aducă la viaţă pe Sigrid. Şi cum moştenitoarea Fendyr era acum o Secerătoare.

După ce termină de povestit, văzu că îl priveau cu toţii cu ochi mari, mai ales Bryce, care nu spusese nimic atunci când el vorbise despre o alternativă la Sabine, una pe care Danika ar fi plăcut-o.

în încheiere, Ithan spuse:

- **Aşadar, dacă trupul lui Sofie e intact...**

- **Nu e, răspunse Bryce în şoaptă.**

în clipa în care o privi pe Bryce în ochii ei de culoarea whiskyului, Ithan simţi cum i se strângea pieptul.

- **Castelul lui Morven s-a prăbuşit, spuse Bryce cu tristeţe. Trupul lui Sofie se află sub tone de moloz, chiar dacă *e* intact.**

Ithan îşi luă faţa în mâini şi prinse să respire sacadat.

Flynn îl cuprinse cu braţul pe după umeri, în semn de alinare, si îl strânse uşor.

- Poate că există o altă cale...

- Aveam nevoie de o Pasăre a Tunetului, spuse Ithan fără să îşi ia mâinile de pe faţă.

Nu putea să repare, să desfacă ceea ce făcuse. Adusese năpasta asta asupra unei lupoaice nevinovate, asupra poporului său...

- Uite ce e, spuse Bryce, răsuflând adânc, iar blândeţea din tonul ei aproape că îl ucise. O altă

moştenitoare Fendyr ar fi fost un lucru uimitor! Dar...

Ithan îşi luă mâinile de pe faţă.

- Dar ce?

Lui Hunt îi scânteiară ochii atunci când îl auzi pe Ithan mârâind, dar Bryce spuse, fără şovăire:

- Avem probleme mai mari acum. Iar timpul nu este de partea noastră.

- Am ucis-o, spuse Ithan cu voce tremurătoare. Am *ucis-Oy* fir-ar să fie...

însă Athalar îi spuse Hypaxiei:

- Rigelus voia să îmi ia fulgerul. Eşti sigură că nu ar fi de ajutor în cazul lui Sigrid?

- S-ar putea să merite să încercăm, recunoscu Hypaxia, dar nu am materialele care mi-ar trebui ca să capturez genul tău de putere.

Ruhn îşi înălţă capul.

- Cum ar fi nişte cristale?

Se întoarseră cu toţii către prinţ, dar acesta se uită la Lidia. Căprioara le explică:

- Am găsit în arhive o ascunzătoare plină de cristale.

Ruhn adăugă:

- Rigelus a folosit unul în temniţă, ca să adune puterea lui Athalar. Ar funcţiona şi pentru tine?

Hypaxia dădu lent din cap, adeverind, şi îi spuse lui Hunt:

- Nu ar fi nevoie de foarte multe.

Bryce îi privi pe ceilalţi. Ruhn înţelese la ce se gândea şi le facu semn prietenilor lui.

- Haideţi să luăm cristalele acelea din arhive! Să sperăm că edificiul care le adăposteşte mai e în picioare.

Flynn, Dec, Lidia, Baxian şi Tharion, împreună cu soţia lui, plecară împreună cu Ruhn. Doar Tharion privi înapoi, o singură dată, cu ochii plini de milă. De parcă ar fi înţeles ce însemna să o dai în bară atât de tare. Să regreţi.

însă Bryce îl apucă de mână pe Ithan, captându-i din nou atenţia.

- Ce a fost, a fost, Ithan!

- Jesiba a spus acelaşi lucru, spuse el cu tristeţe.

- Şi are dreptate, adeveri Bryce, iar lângă ea, Athalar dădu din cap, în semn că asta era şi părerea lui. Ai ucis-o pe Sigrid şi acum ea e o Secerătoare. Iar eu cred că este... cu adevărat admirabil că încerci să o aduci la viaţă...

- Nu mă lua de sus, mârâi el, iar Athalar îi aruncă din nou o privire de avertizare.

- Nu fac asta, se apără Bryce. Unul dintre motivele pentru care te iubesc este faptul că vei face orice ca să îndrepţi lucrurile.

Ea era regina din Avallen, iar Ithan putea să vadă asta în ochii ei: scânteia de lider ce strălucea în ei.

- Tocmai încercarea de a îndrepta lucrurile a dus la dezastrul cu Sigrid, spuse el clătinând din cap, dezgustat.

- Poate că aşa e, murmură Bryce, aruncându-i o privire Hypaxiei. Dar voi doi... Am nevoie de ajutorul vostru. Trebuie să cred că Urd v-a trimis aici pentru asta.

- Pentru ce anume? întrebă Hypaxia, înclinându- şi capul.

Bryce şi Hunt se priviră scurt. îngerul facu semn spre perechea lui, de parcă i-ar fi spus că ea trebuia să depene acea poveste.

- Trebuie... să vă pun la curent cu multe lucruri, murmură Bryce, rupând nişte fire de iarbă.

- Nu glumeai atunci când spuneai că ai multe lucruri cu care să ne pui la curent, remarcă Ithan după ce Bryce termină de povestit.

- Totuşi, care e rolul nostru în toate astea? întrebă Hypaxia. Dacă te gândeşti să strângi o armată ca să vii în ajutorul Helului, află că eu nu am nici o influenţă asupra vrăjitoarelor, iar Ithan nu ar fi în stare să îi convingă pe lupi...

- Fără armate din Midgard! spuse Bryce. Oricum nu avem timp pentru asta.

Hypaxia se trase de una dintre buclele care îi încadrau faţa.

- Atunci, ce?

Ochii lui Bryce prinseră să strălucească.

- Vreau să creezi un antidot pentru parazitul Asterilor.

Hypaxia clipi lent. Partea aceea din povestea lui Bryce fusese cel mai greu de suportat: faptul că erau cu toţii infectaţi de ceva din apă, că magia le era ciuntită.

Bryce continuă:

- Hypaxia, ai descoperit un antidot pentru synth. Am nevoie să o faci din nou. Ajută-ne să ne îmbunătăţim puterile înainte de a-i înfrunta pe Asteri! Eliberează-ne de limitările pe care ni le-au impus!

Hypaxia căzu pe gânduri.

- Ai foarte multă încredere în abilităţile mele! Va trebui să studiez parazitul înainte de a începe măcar să mă gândesc la proprietăţile unui antidot...

- Nu avem timp pentru a aplica întreaga metodă ştiinţifică, spuse Bryce.

- Aş ezita să vă dau ceva ce nu a fost testat pe deplin, ripostă Hypaxia.

- E un lux pe care nu ni-l permitem, spuse Athalar cu fermitate. Orice reuşeşti să

încropeşti, chiar dacă e ceva temporar, chiar dacă se limitează la a ţine o vreme parazitul la distanţă...

- Nici măcar nu ştiu dacă e posibil aşa ceva, spuse Hypaxia, însă Ithan văzu că ochii îi licăreau deja de idei. Şi aş avea nevoie de un laborator. Având în vedere starea Avallenului după ce l-ai... revendicat, nu cred că mă pot folosi de ceva de aici.

- Şi, oricum, nu există curent electric, spuse Bryce. Aşa că va trebui să vă întoarceţi la Casa Focului şi a Umbrei din Lunathion. Se pare că veţi fi ascunşi şi protejaţi acolo. Mai ales dacă Jesiba e prin preajmă.

Ithan nu îi spusese despre cine sau ce era Jesiba de fapt. Acela era secretul Jesibei şi numai ea trebuia să hotărască dacă să îl dezvăluie sau nu.

Abia atunci îşi dădu seama de spusele lui Bryce.

- Cum adică *noi*? întrebă el. Nu ştiu nimic despre ştiinţă. Nu o pot ajuta cu nimic pe Hypaxia.

- Ştii să lupţi, spuse Athalar. Şi să aperi. Hypaxia va avea nevoie de cineva care să o păzească în timp ce lucrează.

Ithan se întoarse spre Bryce, care îl privea cu o expresie sumbră.

- Dar Sigrid..., murmură el.

- Avem nevoie de antidot, Ithan, spuse Bryce cu blândeţe, dar ferm. Mai mult decât orice altceva. Hunt vă va da fulgerul lui pentru Sigrid, dar mai întâi avem nevoie de antidot. Cât de repede posibil! îi spuse ea apoi Hypaxiei.

Aceasta din urmă şi Bryce se priviră una pe cealaltă preţ de o clipă îndelungată.

- Prea bine, răspunse Hypaxia, înclinându-şi capul.

Ithan închise ochii. Să îşi abandoneze misiunea, să o lase pe Sigrid să rămână Secerătoare...

însă prietenii lui aveau nevoie de el. îi cereau ajutorul. Să îi refuze, chiar dacă ar fi făcut-o pentru a o salva pe Sigrid de la soarta ei îngrozitoare... Deja îi dăduse viaţa peste cap lui Sigrid. Nu avea să le facă acelaşi lucru şi prietenilor lui.

Aşa că Ithan deschise ochii şi întrebă:

- Când ne întoarcem în Oraşul Semilunii?

Bryce îi răspunse, cu o mină sumbră:

- Chiar acum.

- Acum?! se miră Hypaxia, părând şocată pentru prima oară.

- Barca încă vă aşteaptă, spuse Athalar, arătând spre oceanul îndepărtat. Vom merge să luăm cristalele de la ceilalţi, iar eu voi alimenta pietrele pentru voi. După ce vi le aduc, urcaţi-vă în barcă şi navigaţi spre Lunathion!

- Şi dacă, sau când, voi găsi un antidot pentru parazit? îi întrebă Hypaxia pe Bryce şi pe Hunt. Cum vă contactez?

- Sunaţi-ne! răspunse Bryce. Dacă nu puteţi să daţi de noi, duceţi antidotul în Oraşul Etern. Există o flotă de armuri mecanice pe Muntele Hermon. Ascundeţi-vă în apropierea lor şi vă vom găsi.

- Dar când anume?

Cu chipul împietrit, Bryce răspunse:

- Veţi şti când va fi prea târziu ca să ne ajutaţi.

- Bryce..., dădu Ithan să spună.

însă Bryce dădu din cap spre marea scânteietoare.

- Cât de repede poţi, îi repetă ea fostei regine vrăjitoare. Te implor!

Spunând asta, se duse la Athalar, iar el o luă în braţe, ţâşni în văzduh şi amândoi se îndreptară în zbor în direcţia în care plecaseră ceilalţi.

Ithan îşi dădu seama că nu mai era nici o şansă să stea de vorbă cu Tharion, cu Flynn sau cu Dec. Nici măcar să îşi ia rămas-bun. Judecând după felul în care Hypaxia îi privea pe înger şi pe Bryce dispărând înspre ruinele îndepărtate, bănuia că ea se gândea la acelaşi lucru în privinţa Lidiei.

Douăzeci de minute mai târziu, Bryce şi Athalar se întoarseră. îngerul ţinea în mână o jumătate de duzină de cristale de cuarţ sfârâitoare. Fulgere îmbuteliate.

Hypaxia le vârî în buzunar, promiţând că avea să le folosească într-un mod cât mai potrivit. Bryce o sărută pe obraz, iar apoi facu acelaşi

lucru cu Ithan.

Cândva, el ar fi dat orice pentru acel sărut. însă acum sărutul lui Bryce îl lăsă pustiit, ameţit.

Athalar se mulţumi să îl bată pe umăr pe umăr, după care se înălţă din nou spre cer împreună cu Bryce, devenind în curând doar o pată pe bolta albastră.

Atunci când rămaseră din nou singuri, Hypaxia arătă spre cărarea pe care veniseră dinspre plajă.

- Ithan, trebuie să facem faţă acestei provocări, spuse ea cu o voce plină de siguranţă, iar apoi bătu uşor cu palma cristalele pline de fulger ce străluceau acum prin buzunarul veşmântului ei de un albastru-închis.

Zicând acestea, ea porni spre barcă şi spre sarcina care îi aştepta.

Ithan mai zăbovi o clipă. Eşuase şi în misiunea asta. Avusese încă o şansă să o repare pe Sigrid şi dăduse greş. Era important să îşi ajute prietenii – şi întreg Midgardul, de altfel –, dar decizia luată apăsa greu asupra lui.

Se considerase mereu un tip de treabă, dar poate că, de fapt, nu era. Poate că se amăgise singur.

Acum nu ştia ce să mai creadă.

în cele din urmă, se duse după Hypaxia, întorcând spatele Avallenului şi fărâmei de speranţă pe care insula i-o oferise. Să aibă fulgerul, dar să fie nevoit să amâne orice efort de a o ajuta pe Sigrid...

Nu avea de ales. Trebuia să continue să pună un picior în faţa celuilalt.

Poate că la un moment dat nu avea să mai lase în urmă o dâră de distrugere absolută.

CAPITOLUL 67

Hunt îl găsi pe Baxian aranjând baloturi de paie proaspete în grajdurile castelului. Pentru că

se aflau la o distanţă suficient de mare de castelul propriu- zis, acestea fuseseră ferite de prăbuşirea clădirii şi rămăseseră intacte.

- Le-ai dus fulgerul lupului şi vrăjitoarei? întrebă Baxian în loc de salut.

- Se îndreaptă deja spre Lunathion cu el, însă prioritar e să încerce să găsească un remediu pentru parazit.

- Bine, mormăi Baxian. Sper că vor avea mai mult succes decât am avut eu în găsirea unei locuinţe pentru la noapte.

- E chiar atât de rău? întrebă Hunt, sprijinindu-se de tocul uşii.

- Nimeni nu vrea să ne cedeze o cameră sau măcar un pat, aşa că, dacă nu vrem să îi scoatem pe locuitori afară din case..., spuse Copoiul, făcând un semn graţios către grajduri, ...bine ai venit la Hotel Balegă!

Hunt chicoti, cercetând grajdul cu privirea.

- Sincer să fiu, am dormit în locuri mult mai rele. Caii ăştia au o casă mai frumoasă decât cea în care am crescut eu.

Era trist, dar adevărat.

- La fel şi eu, spuse Baxian, iar Hunt fu atât de surprins, încât ridică dintr-o sprânceană, pe când Baxian adăugă: Am crescut... într-una dintre părţile mai sărace din Ravilis. Pentru că eram pe jumătate metamorf, adică pe *jumătate metamorf Copoi* şi pe jumătate înger, părinţii mei nu au fost prea îndrăgiţi nici în Casa Pământului şi a Sângelui, nici în Casa Cerului şi a Aerului. Le-a fost foarte greu să îşi păstreze locurile de muncă.

- Care dintre părinţii tăi a fost înger?

- Tatăl meu, răspunse Baxian. A fost căpitan în Legiunea 45 a lui Sandriel. Lui i-a fost mai uşor decât mamei, care a fost alungată de toţi cei pe care i-a cunoscut vreodată pentru că s-a *întinat* având o relaţie cu un înger. Dar amândoi au plătit pentru că erau împreună.

Din felul în care vocea lui Baxian coborâse, Hunt îşi dădu seama că situaţia părinţilor lui trebuia să fi fost cu adevărat dramatică.

- îmi pare rău, spuse el.

- **Aveam opt ani. încă nu ştiu cum a început să se strângă gloata, dar..., povesti Baxian, oprindu-se ca să înghită în sec, iar apoi termină de aşezat un balot de fân, trecând imediat la altul, ...în cele din urmă, mama a fost sfâşiată în bucăţi de semenii ei Copoi, iar tatăl meu a fost prins chiar de îngerii pe care îi comanda şi a avut parte de Moartea Vie.**

Hunt pufni.

- **La naiba!**

- **Călăii lui erau atât de cruzi, încât..., spuse Baxian, clătinând din cap, ...i-au tot tăiat aripile de fiecare dată când începeau să se vindece. în cele din urmă, el a pierdut atât de mult sânge, încât nu a supravieţuit.**

- **îmi pare rău, spuse Hunt din nou. Nu am ştiut.**

- **Nimeni nu a ştiut. Nici măcar Sandriel, se**

confesă Baxian, întinzând o pătură peste următorul balot. De atunci, am fost pe cont propriu. Nici o parte a familiei nu a vrut să adăpostească un *corcit,* aşa cum îmi ziceau, drept pentru care am învăţat

cum să mă descurc singur în mahalale. Am învăţat cum să rămân ascuns, cum să ascult informaţii valoroase, cum să vând informaţiile cu pricina – părţilor interesate. Am devenit suficient de bun la asta încât mi-am făcut un renume. Şarpele, aşa îmi ziceau, pentru că i-am păcălit pe mulţi. Iar Sandriel a auzit în cele din urmă de mine şi m-a recrutat pentru triarii ei, să fiu principalul ei spion şi vânător. Şarpele a devenit Copoiul, dar... am păstrat câteva caracteristici ale celui dintâi.

Hunt îşi aminti de armura reptiliană a prietenului său.

- **Am urât ceea ce făceam, am urât-o pe Sandriel, am urât-o pe Lidia, despre care am crezut mereu că putea să îşi dea seama de porcăriile pe care le făceam şi îndrugam, dar... ce altceva aş fi putut să fac? spuse Baxian, terminând cu baloturile şi întorcându-se spre Hunt. Să fiu unul dintre triarii lui Sandriel era mai bine decât să trăiesc în**

mahalale, uitându-mă mereu peste umăr ca să văd cine voia să îmi vină de hac. Dar grozăviile pe care Sandriel ne-a pus să le facem... Am

meritat asta, adăugă el, atingându-şi cicatricea pe care i-o lăsase Hunt pe gât.

- Cu toţii am făcut lucruri îngrozitoare pentru Sandriel, spuse Hunt cu voce răguşită.

- Da, dar tu nu ai avut de ales. Eu, da.

- Ai ales să te opreşti, să te îndepărtezi de astfel de lucruri.

- Mulţumită Danikái, spuse Baxian.

- Există oare scuză mai bună decât iubirea? întrebă Hunt.

Baxian zâmbi cu tristeţe.

- I-am spus totul, să ştii. Danikăi, vreau să zic. Şi a înţeles; nu m-a judecat. Mi-a spus că are o prietenă pe jumătate om, pe jumătate Fee, care se confruntase cu probleme similare. Cred că dragostea pe care i-o purta lui Bryce i-a permis să vadă dincolo de toate vinile mele şi să mă iubească oricum.

Hunt zâmbi.

- Ar trebui să îi spui asta lui Bryce.

Baxian îl privi cu precauţie.

- Voi doi... sunteţi bine? întrebă el, bâlbâindu-se uşor. Mi s-a părut că v-aţi cam ciondănit acolo jos, în peşteri.

- Da, răspunse Hunt, respirând prelung. Da, suntem. Am stat de vorbă.

- Şi treaba cu Helul... eşti în regulă cu asta? întrebă el.

Bryce îi informase deja pe toţi despre ceea ce susţinuseră Prinţii Helului în privinţa originilor lui Hunt.

Acesta din urmă se gândi puţin.

- Pare mai puţin important decât tot ce se întâmplă, ştii ce zic? Bietul de mine, cu problemele mele legate de tatăl meu! Sau de taţii mei? Nici măcar nu ştiu câţi am.

Baxian pufni în râs.

- Mai contează profilul tău genetic exact?

Hunt se gândi din nou.

- Nu. Sunt doar chestii din sângele meu, magia mea. Nu mă definesc, răspunse el, ridicând din umeri, iar apoi adăugă: Sau cel puţin aşa spune Bryce. Mă străduiesc să cred asta.

Baxian dădu din cap spre aureola de pe fruntea lui Hunt.

- Atunci, cum de nu ai îndepărtat-o încă? Prinţii Helului au susţinut că ai fi avut mereu puterea să o faci.

Hunt aruncă o privire la tavanul cu grinzi.

- O voi face, se eschivă el.

Baxian îi aruncă o privire de parcă ar fi văzut prin el. De parcă ar fi înţeles că Hunt avea nevoie de un răgaz. îi trebuia ceva vreme ca să cuprindă toate astea cu mintea. Voia să scape de aureolă, dar să devină întru totul Prinţul Helului sau ce-o fi fost... pentru asta nu era pregătit. Nu încă.

însă Baxian se mulţumi să spună:

- Totuşi, Bryce are dreptate. Adevărata ta identitate nu se referă la ceea ce există din punct de vedere biologic în organismul tău, ci are de-a face cu cine anume te-a crescut. Şi cu persoana care ai devenit.

Hunt văzu în minte chipul mamei lui, acea amintire pe care o păstra adânc în inimă.

- Tu şi Bryce aţi făcut schimb de notiţe despre cum să mă încurajaţi?

Baxian râse, iar apoi se uită în jur.

- Apropo, ea unde e? S-a dus să mai facă grădini?

Hunt râse pe înfundate.

- Probabil că da. însă am venit să te caut... Ştii, avem un consiliu de război într-un minut, dar am vrut să te întreb ceva mai întâi.

Baxian îşi încrucişă braţele puternice, acordându- i lui Hunt toată atenţia.

- Ce anume?

- în curând se va dezlănţui un haos complet. Am nevoie de cineva care să se ocupe de tot dacă nu voi fi prin preajmă.

- Şi unde vei fi?

- Vei afla curând, răspunse Hunt, privindu-l drept în ochi. Dar acum am nevoie de un locţiitor.

Baxian ridică din sprâncene. Preţ de o clipă, Hunt îşi aminti de momentele în care se aflase într-un cort de război, dându-le ordine soldaţilor înainte de luptă. Se scutură, alungând fiorul rece stârnit de acea amintire, şi îşi strânse aripile.

însă Baxian zâmbi ironic.

- Cine a spus că tu eşti la conducere?

Hunt îşi dădu ochii peste cap.

- Soţia mea, ea a spus, glumi el, însă insistă: Aşadar, te învoieşti? Am nevoie de cineva care poate să lupte pe uscat şi în aer.

- O, îmi propui asta doar pentru că am aripi? întrebă Baxian, zbârlindu-şi penele negre, emfatic.

- întreb, răspunse Hunt, observând scânteia de amuzament de pe chipul Copoiului, pentru că am încredere în tine, deşteptule! Din cine ştie ce motiv ciudat.

- O, legăturile create în temniţele Asterilor! spuse Baxian pe un ton degajat, deşi în ochi i se vedeau umbrele amintirilor a tot ceea ce îndurase împreună. Dar sunt onorat, adăugă el. Da, poţi să ai încredere în mine. Spune-mi ce trebuie făcut şi o voi face.

- Mulţumesc, răspunse Hunt, arătând spre ieşire. S-ar putea să regreţi asta peste câteva minute, dar îţi mulţumesc!

- Să văd dacă am înţeles bine, spuse Ruhn.

Se adunaseră cu toţii în jurul unui foc în mijlocul unui câmp deschis, cam singurul loc intim pe care reuşiseră să îl găsească, departe de urechi iscoditoare. Ba chiar Flynn ridicase în jurul lor un mic crâng de stejari. Magia lui inspirată de pământ părea să explodeze în acel loc, de parcă ţărâna renăscută l-ar fi chemat să o umple, să o împodobească.

însă Ruhn privi ţintă la sora lui în timp ce spuse:

- Mergem la *Nena.* Să deschidem *Falia Nordică.*

Bryce, care stătea pe o piatră mare, cu Hunt lângă
ea, spuse simplu:

- *Eu* mă duc la Nena. împreună cu Hunt. Şi cu părinţii mei... Am nevoie de competenţele specifice ale lui Randall. Baxian va rămâne aici, împreună cu Cooper până când se întorc părinţii mei. *Tu îi vei lua* pe nătângii ăştia doi, spuse ea dând din cap spre Flynn şi Declan, care se încruntară la ea, şi te vei întoarce în Lunathion.

Ruhn clipi.

- Ca să... murim? Pentru că asta se va întâmpla – dacă vom fi prinşi.

- Ca să îi găsiţi pe Isaiah şi pe Naomi. Să vedeţi dacă ni se pot alătura. Fără îndoială că telefoanele şi e-mailurile le sunt urmărite. Nu avem altă modalitate de a-i contacta.

- Vrei să mergem să îi convingem pe doi dintre triarii Celestinei să schimbe tabăra? întrebă Dec.

Hunt răspunse:

- Nu va fi nevoie de prea multă muncă de convingere, dar aşa e. Avem nevoie de ei.

Ruhn clătină din cap.

- Dacă te gândeşti să aduni un fel de armată angelică pentru a-i învinge pe Asteri, poţi să uiţi de asta! Nici un înger nu îl va urma pe vreunul dintre noi în luptă, nici măcar pe Athalar.

Bryce nu bătu în retragere. Era planul ei şi nimic nu avea să îi clintească pe ea sau pe Hunt, iar Ruhn ştia asta. El dădu să se certe în continuare cu ei, însă Dec îl întrerupse.

- Ce ziceţi de el? întrebă Dec, arătând spre Baxian. Are mai multă trecere în rândul îngerilor.

Bryce clătină din cap.

- Baxian va rămâne aici, ca să ajute la coordonarea refugiaţilor care vor sosi şi ca să conducă în locul nostru, spuse ea, arătând spre sine şi spre Hunt.

- Am putea să facem noi asta, propuse Flynn.

- Ba nu, răspunse Bryce pe un ton calm. Nu aţi putea. Feele se tem mai tare de Baxian, aşa că el va fi cel mai eficient.

- Cine zice asta? întrebă Flynn. Şi noi suntem destul de înfricoşători!

- O zice faptul că el a reuşit măcar să ne obţină grajdurile ca loc în care să dormim, mârâi Hunt.

Baxian deja ridicase de mai multe ori din sprâncene spre lordul Feelor.

- Voi nu aţi reuşit, adăugă Hunt.

Flynn şi Dec se încruntară, însă lui Ruhn i se tăie răsuflarea în clipa în care Bryce se uită la Lidia.

- Nu voi pretinde că pot să îţi dau ordine.

Ştiu că ai o obligaţie faţă de Regina Oceanului. Aşa că fa ce trebuie să faci!

- Mă voi duce cu Ruhn, şopti Lidia, iar el, auzind- o, simţi o scânteiere în piept.

Bryce se mărgini să dea din cap în semn de încuviinţare, însă Ruhn văzu recunoştinţa din ochii surorii lui.

- Şi eu? întrebă Tharion în cele din urmă, cu sprâncenele ridicate.

- Am nevoie să te întorci la Regina Râului, răspunse Bryce în şoaptă. Şi să o convingi să adăpostească cât mai mulţi locuitori de pe Midgard în Adânc.

Tharion păli.

- Picioare, mi-ar plăcea să fac asta, dar ea mă va ucide!

- Atunci, găseşte o modalitate de a o convinge să nu o facă! îi ordonă Athalar tritonului pe un ton de general, uitându-se ţintă la el. Foloseşte-ţi acele abilităţi de Căpitan Oarecare şi găseşte un lucru pe care regina şi-l doreşte mai mult decât să te ucidă.

Tharion îi aruncă o privire Sathiei, cercetând-o cu atenţie.

- Nu va fi... mulţumită de noua mea stare civilă.

- Atunci, găseşte ceva care să îi fie pe plac, îl îndemnă Hunt.

Tharion îşi încleştă maxilarul, însă Ruhn îşi dădu seama că tritonul deja îşi cântărea opţiunile.

- Curtea Albastră a fost singura facţiune din Oraşul Semilunii care a adăpostit refugiaţi în timpul atacului din primăvară, spuse Bryce. Aţi făcut tot posibilul ca să îi puneţi la adăpost pe nişte inşi complet nevinovaţi. Fă apel la acea trăsătură de caracter a Reginei Râului. Spune-i că se apropie o furtună şi că, după cele petrecute în Luncile Asphodel, avem nevoie să adăpostească un număr cât mai mare de refugiaţi, numărul maxim pe care îl poate găzdui Curtea Albastră. Dacă e cineva îndeajuns de fermecător ca să o influenţeze, acela eşti tu, Tharion!

- O, Picioare, spuse Tharion, frecându-şi

faţa, cum să rezist dacă mă rogi în felul ăsta?

Sathia, spre surprinderea lui Ruhn, îi puse o mână pe genunchi tritonului şi îi promise lui Bryce:

- Vom merge amândoi.

- Atunci, chiar că regina îl va ucide pe Tharion! spuse Flynn.

Sathia se încruntă la fratele ei.

- Ştiu şi eu câte ceva despre cum să interacţionezi cu conducători aroganţi, spuse ea, ridicându-şi bărbia. Nu mi-e frică de Regina Râului.

Tharion păru că ar fi vrut să o avertizeze în privinţa asta, dar îşi ţinu gura.

- Bine, îi spuse Bryce Sathiei. Şi mulţumesc.

- Deci asta a fost, conchise Ruhn. în zori, ne împrăştiem în toate vânturile?

- în zori..., spuse Bryce, iar pieptul i se aprinse de o lumină stelară ce ilumină întregul peisaj rural, ... vom riposta!

Ruhn încă se gândea la toate astea, la ce voia Bryce să facă. Voia să deschidă Falia Nordică spre *Hei* Pesemne că era nebună... Totuşi, avea încredere în ea. Şi în Athalar. Fără îndoială că dosiseră şi alţi aşi în mânecă, dar că aveau să îi dezvăluie la momentul potrivit.

Ruhn se foi pe balotul foşnitor şi ţepos de fân, nereuşind să doarmă. Poate că asta i se întâmpla din pricină că Lidia era întinsă vizavi de el, privind în tavanul cu grinzi.

Privirile li se întâlniră şi Ruhn o întrebă în minte:

Nu poţi să dormi?

Mă gândesc la toţi agenţii Ophion pe care i-am întâlnit de-a lungul anilor. Nu i-am cunoscut niciodată personal dar cei care m-au ajutat să organizez atacurile de pe Şira Spinării şi au lucrat cu mine timp de ani de zile până atunci, acum nu mai sunt.

Nu a fost vina ta.

Atacul asupra Luncilor Asphodel a fost îndreptat împotriva surorii tale. Dar măcelărirea

celor din Ophion, a celor din tabere... Astea au fost ca să mă pedepsească pe mine. Ophion m-a ajutat să vă scap, iar Rigelus a vrut să se răzbune.

Pe Ruhn îl durea inima să se gândească la toate astea.

Ii vom face pe Asteri să plătească!

Lidia se întoarse pe o parte, privindu-l drept în faţă. O, pe toţi zeii, ce frumoasă era!

Cum te simţi? întrebă ea cu blândeţe. După... cele întâmplate cu tatăl tău?

Nu ştiu, răspunse Ruhn. Mi s-a părut potrivit la momentul respectiv, ba chiar m-am simţit bine. Dar acum...

Clătină uşor din cap, iar apoi adăugă:

Nu simt nimic. Mă tot gândesc la mama mea, dacă îţi vine să crezi, şi la ce va spune ea. S-ar putea să fie singura persoană care îl va jeli.

L-a iubit?

Era ataşată de el, chiar dacă o trata aproape ca pe o iapă de prâsilă. Dar el i-a asigurat confortul în toţi aceşti ani, drept răsplată pentru că i-a născut un fiu. Mama i-a fost mereu recunoscătoare pentru asta.

Lidia întinse mâna peste spaţiul îngust dintre ei şi o găsi pe a lui. Degetele lui erau încă ciudat de palide şi de nebătătorite, dar pielea ei era atât de moale şi de caldă, iar oasele de dedesubt, atât de puternice!

Vei găsi o modalitate de a te împăca, în timp, cu ceea ce i-ai făcut tatălui tău. Eu am

făcut-o în ceea ce îl priveşte pe al meu.

Ruhn ridică dintr-o sprânceană.

Tu...?!

L-am omorât, da! **răspunse ea cu sinceritate, dar istovită.**

De ce?

Pentru că a fost un monstru, faţă de mine şi faţă de mulţi alţii. Am făcut ca moartea lui să pară urmarea unui atac al rebelilor. Le-am spus celor din Ophion să îşi ia armurile mecanice şi să îl aştepte atunci când a mers cu maşina printr-o trecătoare de munte, în drum spre o întâlnire cu mine. Rebelii au lăsat în urma lor un vehicul aplatizat şi un cadavru. Apoi au ars totul.

Ruhn clipi.

Decapitarea tatălui meu pare mult... mai rapidă.

Cu siguranţă că aşa a fost.

în ochii Lidiei se citea doar o furie rece.

Le-am cerut agenţilor Ophion vârâţi în armurile mecanice să îl strivească lent. Aşa au făcut.

Pe Cthona, Lidia!

Dar şi eu m-am întrebat, *şopti ea, ce avea să spună*

mama mea, Hecuba, după aceea. M-am întrebat ce părere avea regina vrăjitoarelor din Valbara despre moartea fostului ei iubit. M-am întrebat dacă ea se gândea la mine. Dacă avea să fie câtuşi de puţin interesată să mă contacteze după moartea lui. Dar

nu am primit niciodată nici un semn de la ea. Nici măcar o dată.

Îmi pare rău! spuse el, strângând-o de mână.

O clipă mai târziu, o întrebă:

Aşadar, chiar ai de gând să nu te întorci la Regina Oceanului?

Nu mă întorc. Nu ca spion al ei. Am vorbit serios mai devreme. Nu slujesc nimănui.

E ciudat să spun că sunt mândru de tine? Pentru că sunt!

Lidia râse şi îşi împleti degetele cu ale lui, mângâindu-i dosul palmei cu degetul mare.

Te văd, Ruhn, spuse ea cu blândeţe. Te văd în întregime.

Cuvintele ei erau un dar pentru el. Pieptul i se strânse. Se aplecă spre ea şi, în linişte, ca să nu îi audă ceilalţi, îşi lipi gura de a ei.

Fu un sărut blând, aproape silenţios. Ruhn se trase în spate o clipă mai târziu, însă Lidia îşi puse mâna liberă pe obrazul lui. Ochii aurii îi străluceau, chiar şi în întunericul luminat de lună al grajdurilor.

De îndată ce nu vom mai dormi într-un grajd, înconjuraţi de martori..., îi şopti ea în minte, pe un ton suav ce îi ajunse până în mădular, înfaşurându- se bine de jur împrejurul acestuia, *...vreau să te ating.*

Auzind asta, Ruhn simţi cum i se întărea mădularul, începând să îl doară de-a dreptul, închise ochii, împotrivindu-se, însă Lidia îşi trecu buzele peste ale lui, tachinându-l în tăcere.

Vreau să te călăresc, îi şopti ea în minte şi îşi trase mâna dintr-a lui, cuprinzându-i mădularul

prin pantaloni. Ruhn îşi muşcă buza de jos ca să nu geamă. Lidia îşi trecu degetele de-a lungul mădularului.

Il vreau în mine.

îl apăsă cu podul palmei, iar Ruhn îşi înăbuşi un geamăt.

Te vreau în mine, adăugă ea.

Da, fir-ar să fie! fu tot ce reuşi Ruhn să spună, să gândească.

Râsul Lidiei îi răsună în minte, iar ea îşi desprinse buzele de ale lui şi îi găsi locul acela de sub ureche, îşi trecu dinţii peste pielea lui prea fierbinte, iar el se zvârcoli în mâna ei şi fânul foşni al naibii de tare...

- Vă rog să nu v-o trageţi chiar lângă noi, mormăi Flynn de la câţiva metri mai încolo.

- Extraordinar! strigă Bryce din partea cealaltă a grajdurilor. Chiar aşa?!

Ruhn închise ochii, încercând să îşi controleze erecţia.

însă Lidia spuse, râzând pe înfundate:

- Scuze...

- Perverşilor, mormăi Declan, întorcându-se pe cealaltă parte şi făcând fânul să foşnească.

Ruhn o privi din nou pe Lidia şi o văzu zâmbind, cu chipul luminat deopotrivă de încântare şi de obrăznicie.

Şi la naiba dacă nu era cel mai frumos lucru pe care el îl văzuse vreodată!

CAPITOLUL 68

- îmi stai pe cap!

- Scuze, scuze! spuse Ithan, care se plimba încolo şi încoace prin morga pe care Hypaxia o transformase rapid într-un laborator. Doar că nu ştiu ce *să fac* în timp ce tu lucrezi la chestiile alea ştiinţifice, adăugă el.

Aplecată deasupra biroului, Hypaxia pregătea lucrurile de care avea să aibă nevoie ca să îşi înceapă experimentele.

Apoi ea îi spuse lui Ithan cu voce monotonă, fără să îşi ridice capul:

- Mi-ar prinde bine o mostră din parazit.

Ithan se opri locului.

- Cum anume? se miră el, iar apoi îşi răspunse singur la întrebare: Aha, vrei un pahar cu apă! Crezi că înoată cu tonele prin ea? întrebă, aruncând o privire spre chiuvetă.

- Mă îndoiesc că infestarea este atât de evidentă, având în vedere câţi oameni de ştiinţă şi câte vrăjidoctoriţe au studiat apa de-a lungul anilor. Dar parazitul trebuie să fie în ea, pe undeva, dacă suntem infectaţi cu toţii.

Ithan oftă şi se îndreptă spre chiuvetă, luând o cană pe care scria *Universitatea Korinth Facultatea de Ştiinţe Mortuare.* O umplu cu apă şi o trânti lângă Hypaxia.

- Poftim! Cea mai bună apă din Istros!

- Cana aceea ar putea fi contaminată, spuse Hypaxia, trasând, cu ajutorul unei rigle, o grilă pe o bucată de hârtie. Mai întâi avem nevoie de un recipient steril. Şi de mostre din mai multe surse diferite de apă.

- Oare ţi-am spus că urăsc ştiinţa?

- Ei bine, mie îmi place foarte mult! răspunse Hypaxia, tot fără să şi ridice privirea, după care continuă: Sunt pahare sterile în dulap, de-a lungul peretelui din spate. Ia mai multe mostre de la robinetul ăsta, din Istros în sine şi una dintr-o sticlă de apă cumpărată de la magazin. Vom avea nevoie de o bază de mostre mai amplă, dar astea sunt suficiente pentru fazele iniţiale.

Ithan luă câteva recipiente sterile şi se îndreptă spre uşă.

La naiba, acum ajunsese şi sacagiu! Prietenii lui din echipa de sunball aveau să îl ia peste picior din greu. Desigur, asta dacă avea să mai vorbească vreodată cu ei.

însă nu spuse nimic, ci ieşi pur şi simplu, iar Hypaxia nu îl strigă.

Ithan îmbutelie şi etichetă diferitele probe, îi dădu Hypaxiei câteva fiole cu sângele lui – ca punct de pornire pentru o persoană infectată –, după care aceasta îl trimise din nou după *mai multe* mostre de apă din diferite surse. Din sala de mese, de la un restaurant din apropiere şi, cel mai grozav dintre toate, din canale.

Tocmai se întorcea, intrând pe uşa întunecată a Casei Focului şi a Umbrei, când simţi cum i se zburlea părul de pe ceafa. Cunoştea sentimentul acela ciudat şi tulburător. Se întoarse brusc...

Nu era Sigrid. O altă Secerătoare, înveşmântată în negru din cap până-n picioare, alunecă uşor deasupra debarcaderului. Oamenii fugiră de-a dreptul. Strada din spatele ei se goli complet.

însă ea continuă să se îndrepte spre uşa lângă care Ithan încremenise. Practic, el nu avu de ales şi îi ţinu uşa deschisă.

Secerătoarea trecu pe lângă el, cu vălurile negre umflându-i-se. Sub materialul închis la culoare care-i acoperea faţa, i se vedeau ochii strălucitori, de un verde acid. Măruntaiele lui se lichefiară în clipa în care o auzi mulţumindu-i cu voce răguşită, după care îşi văzu de drum spre casa scării.

Ithan aşteptă cinci minute întregi înainte să o urmeze. Ea nu mirosea deloc. Nici măcar a cadavru. De parcă ar fi încetat să mai existe în vreun fel pământesc. Treaba asta îl scoase din minţi pe lupul din el.

Dar...

Ithan adulmecă din nou aerul de pe casa scării în timp ce coborî spre cele mai joase niveluri ale Casei, spre laboratorul-morgă. Pe când se strecură în laborator şi închise uşa în urma lui, întrebă:

- Ce se întâmplă cu parazitul după ce murim?

Hypaxia îşi ridică privirea din hârtiile, fiolele şi formularele ei.

- Poftim?

- Tocmai am văzut o Secerătoare, explică Ithan. Secerătorii sunt morţi. Sau, mă rog, au murit. Deci mai au parazitul? Nu mănâncă şi nu beau, aşa că nu ar putea fi reinfectaţi, nu? Dar oare parazitul dispare după ce murim? Moare şi el?

Hypaxia clipi lent.

- Iată o întrebare interesantă! Iar dacă parazitul moare într-adevăr după moartea gazdei, atunci Secerătorii ar putea să ne ofere o

cale de a-l localiza pur şi simplu, prin lipsa lui din corpurile lor.

- De ce am impresia că o să îmi ceri să... ?
- Am nevoie să îmi aduci un Secerător.

Zorile, în nuanţe violete şi aurii, se iviră peste insulele Avallen. însă Bryce avea ochi doar pentru elicopterul care cobora pe câmpul înverzit şi înflorit din faţa ruinelor castelului lui Morven. Ea zâmbi sumbru.

Vuietul era asurzitor pentru urechile ei de Fee, însă insistase să fie de faţă. Să vadă cum Fury îi făcea cu mâna de pe scaunul pilotului, iar June o saluta, înnebunită de bucurie, de lângă ea.

La rândul ei, Bryce le facu iute cu mâna, având gâtlejul dureros de strâns, iar apoi uşa laterală a elicopterului se deschise culisând şi se auzi un lătrat pătrunzător.

Syrinx fu de neoprit: sări din elicopter şi alergă spre ea prin iarba înaltă. Bryce se lăsă în genunchi şi îl îmbrăţişă, îl sărută şi îl lăsă să o lingă pe toată faţa, în timp ce el dădea din coada de leu şi urla de bucurie.

Se auzi un scârţâit de cizme în iarbă, iar Bryce îl văzu pe Randall îndreptându-se spre ea, cu un rucsac în spate şi cu o puşcă atârnată de umăr. Ochii lui se luminară în clipa în care o văzu. Randall îl bătu uşurel peste umăr pe băiatul înalt de lângă el, pe Emile, acum Cooper.

Iar Bryce râse, plină de o bucurie pură, atunci când mama ei sări din elicopter îndărătul celor doi, după care aruncă o privire la fiica ei, care stătea îngenuncheată pe pajişte, şi îi strigă:

- Bryce Adelaide Quinlan, ce tot aud cum că ai sări dintr-o lume în alta?!

CAPITOLUL 69

Ithan ştia că nu avea cum să convingă el personal un Secerător. Cel puţin nu fără să rişte ca sufletul să îi fie supt şi devorat. Dar, din fericire, existau o mulţime de Secerători care aveau să răspundă la chemarea Jesibei Roga. Din păcate, unul dintre ei ajunse la morgă în termen

de o oră de la solicitarea făcută de Jesiba către Regele din Adâncuri.

Ithan trecu în revistă unde anume se afla fiecare ieşire, îşi aminti de puterea lui, de pumnalul din cizmă, de cât de repede putea să îşi scoată ghearele sau să se preschimbe...

Secerătorul era relativ proaspăt, judecând după felul în care intrase ţanţoş, culisând doar uşor, în morgă. Părea înclinat să facă pe vedeta rock, cu blugii lui negri, rupţi, atârnându-i precar de mult pe oasele proeminente ale şoldului şi cu o serie de tatuaje împrăştiate pe trunchiu-i tulburător de palid. Nu purta cămaşă. Se sinchisise să încalţe o pereche şmecheră de cizme negre, lăsate parţial dezlegate în partea de sus, iar la încheieturile mâinilor purta două brăţări de piele neagră.

O, pe toţi zeii, Bryce s-ar fi distrat de minune pe seama lui, ţinând cont de faptul că părul lung, bălai, îi era ciufulit *cu mare grijă.* Desigur, asta până când i-ar fi văzut ochii de un verde acid şi gâtul pe care se vedea exact unde primise lovitura mortală. Rana i se închisese, însă cicatricile rămăseseră.

- Mulţumesc că ai venit! spuse Hypaxia, stând, cu un aer regal, lângă masa de examinare. Va dura doar câteva clipe, adăugă ea.

Secerătorul aruncă o privire la ea, apoi la Ithan, dar se îndreptă agale spre masă şi apoi sări pe ea cu o bufnitură care facu metalul să se cutremure.

- Am auzit că ai dezertat, doamnă vrăjitoare!

Vocea îi era răguşită, îngrozitoare. Poate că ar fi
putut să fie urmarea rănii letale de la gât, dar era tipică pentru Secerători. Aşa sunase şi vocea lui Sigrid...

- Bine ai venit în Casă! adăugă Secerătorul, rânjind cu buzele-i albăstrui, iar apoi dădu din cap spre Ithan şi întrebă: Ce caută un pui de lup aici?

Ithan îşi stăpâni teama înnăscută faţă de creatura din faţa lor şi îşi încrucişă braţele.

- Ce-ţi pasă ţie?

- Tu eşti Holstrom, nu-i aşa? întrebă Secerătorul, continuând să rânjească.

Dacă dobitocul ăsta avea să spună ceva despre Connor...

- Am fost în Aux, spuse Secerătorul, atingându-şi unul dintre tatuaje. în haita metamorfilor lei.

O, la naiba! Ithan auzise despre tipul acela. Un leu de rang neînsemnat, care, în urmă cu câteva luni, îşi făcuse apariţia împreună cu haita lui la o inspecţie Aux de rutină a unui cuib de vampyri din Piaţa de Carne. Rănile de pe gât corespundeau cu cele pe care vampele i le pricinuiseră tipului respectiv. Dar să fi ales să devină Secerător, în aceeaşi Casă cu cele care îl uciseseră...

După felul în care îi scânteiaseră ochii, Ithan nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva devenise Secerător nu ca să scape de moartea reală, ci pentru a se răzbuna într-o zi.

Hypaxia se apropie de Secerător şi întrebă:

- Pot să îţi ating capul?

Secerătorul nu îşi luă privirea de la fosta regină.

- Atinge-mă peste tot pe unde vrei, drăguţă!

Pe toţi zeii! Ithan îşi înăbuşi un mârâit, dar Hypaxia îşi puse, netulburată, mâinile-i maronii pe părul lui auriu, strălucitor.

Ithan se abţinu să întindă mâna după pumnalul din cizmă, iar Secerătorul trase aer adânc în piept. Oare o mirosea, sau se pregătea să îi devoreze spiritul?

- Sufletul tău miroase a nori de ploaie şi a fructe de pădure, spuse ciudatul, care, spre groaza lui Ithan, îşi linse buzele. Ţi-a mai spus cineva asta vreodată?

Ithan habar nu avea cum de reuşea Hypaxia să îşi ţină mâinile pe capul Secerătorului. Lupului îi venea să îi smulgă dobitocului braţele din articulaţii şi să îl bată măr cu ele.

Secerătorul inspiră din nou.

- Un pic de vrăjitoare, un pic de necromantă, aşa-
i?

- Trebuie să se concentreze, spuse Ithan printre dinţii încleştaţi.

Secerătorul îl privi cu ochii lui de un verde acid. O întrebă pe Hypaxia:

- îţi distrag cumva atenţia, dragă?

Ea nu îi răspunse. Cu o expresie distantă, se concentră asupra a ceea ce se afla în mintea Secerătorului.

Acesta trase din nou aer adânc în piept, dându-şi ochii peste cap.

- O, pe toţi zeii, mirosul tău e ca *vinul*...

- Am terminat, mulţumesc! spuse Hypaxia pe un ton politicos, dându-se în spate şi luând notiţe pe hârtiile stivuite pe biroul ei. Te rog să îl saluţi pe stăpânul tău din partea mea!

Preţ de o clipă îndelungată, Secerătorul se holbă de-a dreptul sălbatic la ea. Ithan abia dacă mai respira, gata să se năpustească asupra lui, deşi netrebnicul nu putea fi ucis...

- Ne mai vedem pe aici, spuse Secerătorul, mai mult ca pe o promisiune decât ca pe o urare de

despărţire, iar apoi sări de pe masă.

Se îndreptă din nou, ţanţoş, spre uşi, de data asta plutind un pic mai mult, aşa cum făceau Secerătorii, de parcă ar fi încercat să se dea mare în faţa reginei.

Abia după plecarea lui, Ithan răsuflă prelung.

- **Ce ciudat nenorocit!**

Hypaxia se rezemă de masa de examinare.

- **Totuşi, presupunerea ta a fost corectă: nu avea parazitul, spuse ea încrucişându-şi braţele, după care adăugă: Sau, cel puţin, nu am simţit nici unul.**

Nu am simtit nimic viu în el.

>

- **Si atunci?**

>

- **Voi compara ceea ce am simţit la el cu ceea ce am descoperit în sângele tău. Voi vedea ce iese în evidenţă şi dacă pot să izolez locul în care se află parazitul *în tine.***

Bun. Măcar contribuise cu ceva.

- **Cum de ai putut să suporţi să fii atât de aproape de el? întrebă Ithan cu o curiozitate de nestăpânit.**

- **A trebuit să îndur o mulţime de situaţii incomode si de oameni dificili în viata mea, răspunse Hypaxia, plecând de lângă masă, ducându-se la computer şi pornind monitorul. Nu mă deranjează un Secerător care se simte singur, speriat, şi care e nou în viaţa de dincolo.**

- **Singur? Speriat? întrebă Ithan, izbucnind în râs.**

Dar Hypaxia îi aruncă o privire peste un umăr, cu o expresie indescifrabilă.

- **Nu ai putut să vezi ce se**

ascundea sub bravada lui? Hainele şi atitudinea arată cu câtă disperare încearcă să se agaţe de viaţa lui de muritor. Este extrem de înspăimântat.

- **îl compătimeşti!**
- **Da, recunoscu ea. Pe el şi pe toţi Secerătorii, adăugă, întorcându-se la computerul ei.**

Inclusiv pe Sigrid, fără îndoială. Pieptul lui Ithan se strânse de vinovăţie, însă el spuse:

- **Celor mai mulţi care sunt pe jumătate vii le face plăcere să ne terorizeze pe noi, ceilalţi.**
- Poate că aşa e, dar existenţa lor e întocmai după cum o sugerează numele: o jumătate de viaţă. Nu trăiesc cu adevărat. Mi se pare trist.

Ithan se gândi la vorbele ei.

- Eşti... o persoană cu adevărat bună.

Ea chicoti.

- Vorbesc serios, insistă el. Vrăjitoarelor le este mai rău fără tine.

Hypaxia îi aruncă din nou o privire peste umăr, iar de data asta ochii îi erau plini de tristeţe.

- Mulţumesc, spuse ea, iar apoi dădu din cap spre uşă şi adăugă: Acum trebuie să mă concentrez. Fără... să stai pe capul meu.

Ithan o salută milităreşte.

- Mesaj recepţionat! Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti pe coridor.
- Regina tuturor acestor lucruri, zici?

Bryce nu se opri din cotrobăit prin cuferele cu

provizii pe care Fury le adusese cu elicopterul, chiar dacă prietena ei îi pusese acea întrebare, cu un rânjet amuzat pe chip.

- Ai luat ochelarii de protecţie? întrebă Bryce, căutând sub un strat de căciuli de iarnă.

Tot echipamentul de iarnă era acolo, aşa cum ceruse. într-un timp atât de scurt, prietena ei adunase o gamă uimitor de largă de jachete, pantaloni, căciuli, mănuşi şi straturi de bază; practic, tot ce aveau să le trebuiască pentru a supravieţui temperaturilor sub zero din Nena.

Bryce intenţiona să plece din Avallen de îndată ce părinţii ei se vor fi odihnit după călătoria cu elicopterul, de îndată ce aveau să îl lase pe Cooper cu Baxian şi să îşi întipărească în minte tot ce le spusese ea la sosire.

Părinţii ei stăteau acum în iarbă, de cealaltă parte a câmpului, vorbind în tihnă, iar Syrinx şedea în poala lui Randall, aşa că Bryce îi lăsă în pace, folosind răgazul respectiv ca să verifice

echipamentul pe care îl adusese Fury. Iar verificarea nu însemna că nu avea încredere în faptul că Fury se gândise la fiecare detaliu.

Dar ar fi trebuit să verifice oricum, doar ca să se asigure că aveau tot echipamentul de care ar fi putut să fie nevoie. Atât de multe lucruri ar fi putut să meargă prost, atât de multe lucruri îngrozitoare, iar ea îşi lua părinţii umani în acea expediţie, chiar avea de gând să facă asta...

O mână subţire şi maronie o atinse pe încheietură.

- B, esti bine?

Bryce îşi ridică privirea şi o văzu pe Juniper lângă ea, cu o încruntătură adâncă pe chipul ei frumos. La câţiva metri mai încolo, Fury stătea cu braţele încrucişate şi cu sprâncenele ridicate.

Bryce oftă, întorcându-se cu spatele la cele trei cufere masive care urmau să fie încărcate în elicopterul ce se contura în spatele lor.

Prietenele ei erau acolo. La loc sigur, în spatele cetii din Avallen. Ar fi trebuit să se simtă mai uşurată... Hunt spusese că asta era un dar din partea lui Urd. Dar acum, când le vedea aici...

Un al patrulea cufăr se afla în iarbă, lângă elicopter. Fury nu reuşise să adune foarte multe înainte de decolarea lor rapidă din Valbara, dar totuşi... cufărul conţinea un număr considerabil de arme.

Pistoale. Puşti. Pumnale.

>

Sincer vorbind, armele acelea erau mai mult o glumă, având în vedere faptul că aveau să se confrunte cu şase fiinţe intergalactice aproape atotputernice. Cele mai multe dintre arme le erau destinate celorlalţi, ca să li se dea o şansă de supravieţuire.

în rest, totul avea să se rezume la ea.

Fury şi Juniper se mulţumeau să o privească. Aşteptând. De parcă puteau să vadă toate acele frământări pe chipul ei. Aşa cum Juniper, în iarna

aceea îngrozitoare, simţise doar din tonul lui Bryce că disperarea o împinsese la limită.

Juniper, care în ultimul mesaj vocal pe care i-l lăsase ei, lui Bryce, fusese atât de furioasă, după ce aceasta din urmă făcuse un lucru de neiertat şi îl sunase pe directorul Baletului din Oraşul Semilunii. Dar pe chipul lui Juniper se vedeau acum numai dragoste şi uşurare.

Ea îşi desfăcu braţele în tăcere, iar Bryce se repezi să o îmbrăţişeze.

Simţind căldura prietenei sale, mirosul ei, lui Bryce i se strânse gâtlejul, iar ochii prinseră să o usture. O clipă mai târziu, simţi şi mirosul şi braţele lui Fury în jurul lor, aşa că închise ochii, savurând clipa aceea.

- îmi pare atât de rău că v-am târât în asta! spuse Bryce cu voce răguşită. June, îmi pare rău pentru tot! îmi pare atât de rău!

Juniper o strânse şi mai tare în braţe.

- Avem cu toatele probleme mai mari de înfruntat. Eu şi cu tine nu mai avem nici un motiv de supărare.

Bryce se trase în spate şi îşi privi prietenele. Le destăinuise cât de mult putuse lor, părinţilor ei şi lui Cooper.

Fury se încruntă.

- Ar trebui să vin cu voi. Sunt mai de folos pe teren.

Bryce ar fi dat orice ca o persoană atât de înzestrată precum Fury să îi ţină spatele. Dar acum nu era vorba despre siguranţa ei, despre confortul ei.

- Eşti exact acolo unde trebuie să fii! insistă Bryce. Când oamenii vor auzi că Fury Axtar păzeşte Avallenul, se vor gândi de două ori înainte să atace locul ăsta.

Fury îşi dădu ochii peste cap.

- Sunt pe post de bonă!

Bryce clătină din cap.

- Ba nu. Am nevoie de voi aici, ca să îi ajutaţi pe cei care vor reuşi să ajungă pe insulă. Trebuie să fiţi ajutoarele lui Baxian.

- Bine, bine! se învoi Fury, dând din bărbie spre restul prietenilor lor, care stăteau de cealaltă parte a elicopterului. Trebuie să recunosc că abia aştept să îl frec la cap pe Baxian despre el şi Danika.

Se uitară amândouă la bărbatul chipeş care vorbea cu Tharion şi cu Ruhn şi care, probabil, simţi atenţia pe care i-o acordau, fiindcă se întoarse spre ele. Baxian tresări.

Juniper râse.

- Nu muşcăm! îi strigă ea Copoiului.

- Mincinoaso, mormăi Fury, ceea ce o facu pe Juniper să râdă din nou.

Baxian, în mod înţelept, reveni la conversaţia lui. Deşi Juniper şi Fury observaseră că Tharion îl înghiontise în coaste, rânjind.

- Nu pot să cred că Danika nu ne-a povestit niciodată despre el, spuse Juniper în şoaptă, cu tristeţe.

- Danika nu ne-a spus multe lucruri, remarcă Bryce, pe un ton la fel de blând.

- Nici tu, o tachină Fury, înghiontind-o cu cotul. Şi, repet: Regina Avallenului?

Bryce îşi dădu ochii peste cap.

- Dacă vrei postul, îţi aparţine!

- O, nici pentru tot aurul din lume! spuse Fury, cu un licăr de amuzament în ochii ei închişi la culoare. Tu eşti cea care trebuie să se ocupe de spectacolul ăsta!

Juniper se încruntă la iubita ei.

- De fapt, Fury vrea să spună că îţi ţinem spatele.

Bryce o sărută pe June pe obrazul ei moale şi catifelat.

- Mersi! exclamă ea, iar apoi îşi privi din nou prietenele şi adăugă: Dacă nu ne întoarcem...

- Nu gândi aşa, B! insistă Juniper, însă Fury nu spuse nimic.

Aceasta din urmă se mişcase ani de zile prin umbrele imperiului. Ştia bine ce şanse aveau.

Bryce continuă:

- Dacă nu mă întorc, ceaţa vă va ţine în siguranţă aici. Le va permite să treacă doar refugiaţilor, dar tot aş sta cu ochii în patru după agenţi Asteri. Există suficiente resurse naturale pentru a susţine pe toată lumea şi, într-adevăr, nu există primă lumină care să alimenteze echipamente tehnologice, dar...

Juniper îşi puse din nou mâna pe încheietura lui Bryce.

- Ne vom descurca, B! Tu du-te şi fa... ce trebuie să faci.

- Salvează lumea! spuse Fury, chicotind.

Bryce se strâmbă.

- Da. Cam aşa e, pe scurt.

- Ne vom descurca, repetă Juniper, strângând-o mai tare de încheietură pe prietena ei. Şi tu la fel, Bryce.

Aceasta îşi scoase telefonul, îi desfăcu husa i le arătă fotografia cu ele pe care o pusese acolo. Fotografia care le amintea despre vremurile în care fuseseră patru.

- Păstraţi-mi-o, spuse ea, dându-i-o dădu lui Fury. Nu vreau să o pierd.

Fury cercetă cu atenţie fotografia: cât de fericite fuseseră, cât de tinere păreau. îi strânse

degetele lui Bryce în jurul fotografiei, iar ochii îi deveniră strălucitori în clipa în care îi spuse:

- Ia-o cu tine! Astfel, vom fi din nou toate patru.

Lui Bryce i se strânse din nou gâtlejul, dar vârî fotografia în buzunarul din spate al blugilor. Şi îşi îngădui să se uite la June şi la Fury pentru ultima oară, să le memoreze fiecare trăsătură.

Prietene pentru care merita să lupţi. Pentru care merita să mori.

Ember Quinlan aştepta pe dealul pe care ajunseseră Bryce şi prietenii ei atunci când se ridicaseră de sub Peştera Prinţilor.

Cu faţa încordată, Ember se uită la pământul acoperit de iarbă. Nu se vedea nici urmă de peşteri.

- Aşadar, trupul lui e pur şi simplu... acolo, dedesubt.

Bryce dădu din cap, adeverind. Ştia la cine se referea mama ei.

- Ruhn l-a decapitat şi i-a străpuns capul cu sabia, iar apoi l-a înghiţit pământul. Nu există nici o şansă să se întoarcă.

Ember nu zâmbi, ci doar se uită la pământ, în adâncurile căruia se afla cadavrul Regelui Toamnei.

- Mi-am petrecut atât de mult timp fugind de el, temându-mă de el! Să îmi imaginez o lume în care el nu mai există...

Ember îşi ridică privirea spre chipul lui Bryce. Văzându-i durerea şi uşurarea din ochi, fiica ei o cuprinse în braţe şi o strânse tare.

- Sunt atât de mândră de tine, şopti Ember. Nu pentru că... te-ai ocupat de el, ci pentru toate astea. Sunt atât de mândră de tine, Bryce!

Pe Bryce o usturară ochii.

- Am putut să o fac doar pentru că am fost crescută de o mamă dură.

Ember chicoti. Se dădu în spate şi îi cuprinse faţa lui Bryce cu ambele mâini.

- Arăţi diferit.
- Diferit în sens pozitiv sau negativ?
- Pozitiv. Ca un adult funcţional.

Bryce zâmbi.

- Mersi, mamă!

Ember o strânse tare în braţe.

- Dar nu contează dacă eşti Regina Feelor sau a Universului, sau mai ştiu eu ce prostie de genul ăsta..., spuse Ember, iar fiică-sa râse, dar ea adăugă: Vei fi mereu copila mea dragă.

Bryce îşi îmbrăţişă strâns mama şi toate gândurile despre bărbatul îngrozitor care zăcea mort în adâncuri, dispărură.

în depărtare, elicopterul se auzi din nou, de data aceasta, pilotat de Randall, mulţumită anilor lui de serviciu obligatoriu în armata peregrinilor. Toţi oamenii erau obligaţi să servească. Abilităţile pe care Randall le deprinsese în acei ani rămăseseră utile, mai ales acum, însă Bryce ştia că experienţa aceea îl apăsa greu pe suflet.

în cele din urmă, Bryce îşi ridică privirea din îmbrăţişarea mamei ei şi îl văzu pe Hunt făcându-i semn să urce la bord, lovindu-se în chip enervant peste încheietura mâinii, de parcă i-ar fi strigat că nu mai trebuia să piardă timpul.

Bryce se încruntă, ştiind că, având privirea ageră, de înger, el putea să o vadă chiar şi de la distanţa aceea, dar îşi mai ţinu o clipă mama în braţe. îi inspiră mirosul, atât de familiar şi de liniştitor. Ca să se simtă ca acasă.

Ember o îmbrăţişă, la rândul ei, mulţumită să fie acolo, să îşi ţină fiica în braţe încă o clipă.

La urma urmei, asta conta, de fapt.

CAPITOLUL 70

Ithan se săturase să facă pe garda de corp, chiar şi la un etaj mai jos. în timp ce Hypaxia comparase ceea ce observase la Secerător cu probele de apă şi cu sângele lui Ithan, el împachetase artefacte în biroul Jesibei. Şi se uitase la uşă din două în două minute, de parcă Hypaxia ar fi putut să dea buzna în orice clipă, declarând că dezvoltase un antidot pentru parazit. Dar asta nu se întâmplă.

Intrând din nou în morgă, el o găsi pe Hypaxia la birou, cu capul în mâini. Fiole de toate dimensiunile şi formele erau împrăştiate lângă

ea, pe suprafaţa metalică.

Ithan îndrăzni să îi pună o mână pe umăr.

- Nu te da bătută! Eşti pur şi simplu epuizată: ai muncit aproape o zi întreagă, fără pic de odihnă. Vei găsi un leac.

- L-am găsit deja.

Lui Ithan îi luă o clipă ca să înţeleagă spusele Hypaxiei.

- Ai... Vorbeşti serios?

Hypaxia dădu din cap, adeverind, iar apoi împinse cu vârful degetului o fiolă plină cu un lichid transparent.

- A mers mai repede decât am îndrăznit măcar să sper. Am reuşit să folosesc antidotul pentru synth ca şablon. Synth-ul şi parazitul au proprietăţi comune de modificare a magiei... Te voi scuti de detalii, însă, cu modificările pe care le-am făcut, cred că antidotul va izola parazitul şi îl va ucide în acelaşi mod în care funcţiona antidotul pentru synth. Dar...

- Dar? întrebă Ithan, cu răsuflarea aproape întretăiată.

Hypaxia suspină.

- Dar nu e nici pe departe perfect. A trebuit să folosesc fulgerul lui Athalar pentru a-l lega. Mă tem că a trebuit să îl folosesc pe tot, din păcate.

Făcu semn spre biroul ei, pe care se aflau acum şase cristale de cuarţ. Inactive. Goale.

Lui Ithan i se strânse inima în piept.

- E în regulă.

Deocamdată, Sigrid avea să rămână Secerătoare, dar el nu voia să renunţe la încercarea de a o ajuta.

- Fulgerul lui Athalar ţine antidotul laolaltă, dar nu permanent, continuă Hypaxia. Antidotul e foarte instabil: o mică zdruncinătură ar putea să îl inactiveze complet. Dacă aş avea mai mult timp la dispoziţie, poate că aş găsi o modalitate de a-l stabiliza, dar deocamdată...

Ithan o strânse de umăr.

- Spune-mi ce e!

Hypaxia facu o grimasă, iar apoi spuse:

- Antidotul nu e o soluţie permanentă. Efectul lui va dispărea şi, din moment ce apa din Midgard încă e contaminată cu parazitul, ne vom reinfecta de cum se va întâmpla asta.

- Cât timp va funcţiona o doză de antidot?

- Nu ştiu. Câteva săptămâni? Câteva luni? Mai mult de câteva zile, cred, dar va trebui să îl tot perfecţionez. Să găsesc o modalitate de a-l face permanent.

- Dar deocamdată va funcţiona?

- Teoretic. Câtă vreme fulgerul lui Athalar îl ţine legat. Dar nu am avut curajul să îl testez pe mine însămi ca să văd dacă funcţionează şi este sigur, dar şi... ca să aflu cine sunt fără ca acest lucru să se hrănească din mine.

Hypaxia îşi înălţă capul şi îl privi în ochi pe Ithan, cu faţa sumbră şi epuizată. Apoi murmură:

- Dacă eliminăm parazitul, ce se va întâmpla? Ce vei face *tu* cu puterea suplimentară?

- îmi voi ajuta prietenii. Nu că asta ar însemna mare lucru.

- Şi lupii?

- Ce-i cu ei?

- Dacă vei avea mai multă putere, ar fi posibil să o depăşeşti ca abilităţi pe Sabine. S-ar putea ca noua ta condiţie să te facă suficient de puternic încât să o poţi provoca. S-ar putea să fii în stare să pui capăt tiraniei lui Sabine, Ithan! adăugă ea, privindu-l cu seriozitate.

- Eu..., murmură el, nereuşind să găsească cuvintele potrivite, nu m-am gândit cu adevărat la ce vom face în continuare.

Hypaxia nu fu deloc impresionată.

- Trebuie să o faci! Cu toţii trebuie să o facem.

Ithan se crispă.

- Nu sunt genul care planifică. Sunt jucător de sunball, ce naiba...

- *Ai fost* jucător de sunball, spuse ea. Şi bănuiesc că nu te-ai gândit la implicaţiile faptului că vei avea cea mai mare putere din rândul lupilor, pentru că eviţi să te gândeşti la ceea ce îţi doreşti cu adevărat.

Ithan se încruntă la ea.

- Şi ce mi-aş dori cu adevărat?

- Vrei ca Sabine să dispară. Nimeni în afară de tine nu va putea să înfăptuiască asta.

Lui Ithan i se facu rău.

- Nu vreau să conduc pe nimeni.

Hypaxia îi aruncă o privire de parcă l-ar fi

văzut aşa cum era în realitate, dar spuse pe un ton dezamăgit, care îi ajunse lupului până la inimă:

- Toate discuţiile astea nu au nici un rost. Nici măcar nu ştim dacă antidotul funcţionează.

Ea se uită la flacon.

Avea să o facă, Ithan era convins de asta. Avea să îl încerce, avea să rişte totul...

El înşfacă fiola fără nici un avertisment prealabil. Apoi o duse la gură şi înghiţi.

Hypaxia se întoarse spre el, cu ochii măriţi de îngrijorare...

Apoi Ithan nu mai văzu decât întuneric.

îşi simţi trupul... şi mai mult de atât.

Simţi lupul din el, şi pe el însuşi, şi putere, de parcă ar fi putut să sară de pe un continent pe altul dintr-o singură mişcare...

Apoi, dintr-odată, deschise ochii. Oare lumea fusese întotdeauna atât de clară, atât de limpede? Oare morga mirosise atât de puternic a antiseptic? Oare într-una dintre cutii putrezea un cadavru? Oare când ajunsese acolo cadavrul *acela*[7]. Sau oare zăcea de mult timp în morgă?

Cât despre mirosul de lavandă şi de eucalipt...

Hypaxia stătea îngenuncheată deasupra lui, respirând greoi.

- Ithan...

O clipire, o străfulgerare, iar el se preschimbă. Hypaxia se împletici îndărăt în momentul în care văzu lupul care îşi facu apariţia, mai repede decât se preschimbase vreodată.

încă o clipire şi o străfulgerare, iar Ithan reveni la corpul lui umanoid.

La fel de uşor ca respiratul. Rapid ca vântul. Ceva era diferit, ceva era...

Sângele îi urlă la o lună nevăzută. Degetele i se încovoiară pe podea în timp ce se ridică, zgâriind cu ghearele.

- Ithan? întrebă în şoaptă fosta regină vrăjitoare.

- A funcţionat! strigă el, iar cuvintele acelea răsunară în încăpere, în lumea întreagă. Parazitul a dispărut... Simt asta.

Cumva, o barieră fusese înlăturată. Una care îi poruncise să se retragă, să se supună... Acum rămăsese din ea doar cenuşa. Acum în fiinţa lui rămăsese doar putere dominatoare.

Neîncătuşată.

însă golul lăsat de bariera aceea se umplea de o forţă crescândă, furioasă...

Ithan întinse mâna şi îi porunci să iasă la iveală acelui *lucru* pe care îl simţea crescându-i sub piele. Gheaţă şi zăpadă îşi făcură apariţia în palma lui. Nu i se topiră pe piele.

La naiba, putea să invoce *zăpadal* Magia cânta în el, îngânând o melodie veche şi stranie.

Lupii nu aveau o astfel de magie. Nu avuseseră niciodată, din câte auzise el. Se puteau metamorfoza şi erau puternici, da, dar această putere elementară... nu ar fi trebuit să existe într-un lup. Şi totuşi, iată că era prezentă. Creştea înlăuntrul lui, umplând locul acela în care parazitul existase fără ca el să îşi fi dat seama vreodată.

- Trebuie să produci mai mult antidot! strigă Ithan cu voce aspră. Trebuie să li-l ducem prietenilor noştri!

Hypaxia îi aruncă un zâmbet posomorât şi se întoarse valvârtej la birou.

- Mă ocup de asta. Tu ce ai de gând să faci? întrebă ea, privindu-l stăruitor.

Ithan se uită cu atenţie la uşa care dădea în coridor.

- Cred că e timpul să încep să îmi fac nişte planuri.

- Numai fiica mea ne-ar târî până la Nena, bombăni Ember, tremurând din pricina frigului care îi tăia răsuflarea până şi lui Hunt. Nu puteai să faci asta, ştiu şi eu, pe Insulele Coronal?

- Falia Nordică, mamă..., spuse Bryce clănţănind din dinţi, se află în *nord.*

- Există şi una sudică, mormăi Ember.

- E şi mai frig acolo, spuse Bryce iar apoi se uită la Hunt şi Randall, cerându-le ajutor.

Hunt chicoti, în ciuda temperaturilor scăzute şi a vântului şuierător care îi izbiseră de cum coborâseră din elicopter.

Nu putuseră să zboare mai departe de atât. Zidul negru, masiv, se întindea pe kilometri întregi în ambele direcţii, după care se curba spre nord, înzestrat cu vrăji de apărare care protejau spaţiul aerian de deasupra lui. Hunt ştia din hărţi că zona înconjurată de zid avea un

diametru de şaptezeci şi opt de kilometri, numărul acela aparţinând unei aritmetici sacre, şi că în centrul ei, undeva pe terenul arid şi acoperit de zăpadă, se afla Falia Nordică, învăluită în ceaţă. Nenumărate bariere protejau Midgardul de Falie şi de Hei, care se afla dincolo de ea.

- Ar fi bine să ne punem în mişcare, spuse Randall, făcând semn cu capul spre uşile de plumb din zidul aflat în faţa lor.

- Nu există santinele, observă Hunt, alăturându-i- se lui Randall, recunoscător pentru echipamentul de iarnă de care Axtar reuşise cumva să le facă rost. Ar trebui să fie cel puţin cincisprezece pe aici.

- Poate că au dat bir cu fugiţii pentru că era al naibii de frig, spuse Bryce, tremurând îngrozitor.

- Un paznic angelic *nu dă niciodată bir cu fugiţii,* spuse Randall, trăgându-şi cât putu de bine pe faţă gluga de la parka lui căptuşită cu blană artificială. Faptul că nu sunt aici... nu e un semn bun.

Hunt dădu din cap spre puşca din mâinile înmănuşate ale lui Randall.

- Funcţionează la temperaturile astea?

- Ar face bine să funcţioneze, mormăi Ember.

însă Hunt îi aruncă o privire lui Bryce şi îşi invocă fulgerul. Ştia că focul ei stelar i se încălzea deja pe sub mănuşii. Acum, când puterea Theiei fusese unificată în ea, nu se putea decide dacă era nerăbdător sau îngrozit să vadă ce putea să facă acel foc stelar.

- E o capcană? întrebă Ember în timp ce se apropiau de porţile impunătoare, închise, şi de postul de pază abandonat.

Hunt aruncă o privire pe geamul îngheţat al cabinei, iar apoi trase cu putere de uşă. Pe aceasta se formase o crustă de gheaţă atât de groasă, încât trebui să tragă cu o forţă considerabilă ca să o deschidă. Cercetă rapid interiorul şi văzu că bruma se depusese pe pupitrul de comandă, pe scaune, pe dozatorul de apă.

- Nu a mai fost nimeni pe aici de ceva vreme.

- Nu îmi place asta! spuse Ember. E prea uşor.

Hunt îi aruncă o privire lui Bryce. Ea avea ochii
înlăcrimaţi de la frig, iar vârful nasului îi era de un roşu aprins. La temperaturile de acolo, ei nu ar fi rezistat nici zece minute înainte să degere. El şi perechea lui şi-ar fi revenit, dar Ember şi Randall, cu sângele lor uman...

- Haideţi să încălzim cabina! spuse Bryce, intrând şi începând să şteargă bruma de pe întrerupătoare. Poate că radiatorul încă funcţionează!

Ember îi aruncă lui Bryce o privire prin care îi dădea de înţeles că ea şi Hunt evitaseră să îi răspundă atunci când îşi exprimase îngrijorarea, dar, în cele din urmă, intră şi ea în cabină.

Reuşiră să pornească radiatorul... Doar unul dintre ele. Celelalte erau prea îngheţate ca să mai funcţioneze. însă aparatul fu suficient ca să încălzească spaţiul mic şi ca să le ofere cât de cât un adăpost lui Randall şi lui Ember, în timp ce Bryce şi Hunt explorară din nou terenul friguros, cercetând zidul şi poarta.

- Crezi că e o capcană? întrebă Bryce, cu gura şi cu nasul acoperite de fular.

Găsise câteva perechi de ochelari de zăpadă în cabina de pază, iar lumea se vedea tăios de clar prin lentilele lor. Oare aşa se văzuse şi prin coiful de Umbra Mortis al lui Hunt?

El, care, la rândul lui, purta ochelari polarizaţi, răspunse:

- Nu am auzit vreodată ca postul de pază de la Falia Nordică să fie gol, aşa că... ceva se întâmplă, cu siguranţă.

- Poate că Apollion ne-a făcut o favoare şi a trimis câţiva hăitaşi ai groazei ca să o golească, spuse Bryce, iar de îndată ce ea rosti numele prinţului demon, vântul păru să se liniştească. Ei bine, asta nu e deloc înfricoşător! adăugă ea.

- Atât de departe spre nord..., spuse Hunt, întorcându-se în loc şi cercetând terenul, ...mai ştii, poate că sunt adevărate toate avertismentele

alea cum că nu trebuie să îi rosteşti numele de partea asta a Faliei.

Bryce nu îndrăzni să testeze acea teorie, dar se duse la porţile de plumb din zid şi îşi puse mâna înmănuşată pe ele.

- Am auzit că zidul şi porţile au sare albă încorporată în ele. Ca măsură de protecţie împotriva Helului.

- Şi totuşi, asta nu i-a împiedicat pe demoni să se strecoare prin ele, spuse Hunt, cu o expresie indescifrabilă din cauza ochelarilor de protecţie şi a fularului de pe gură. Am vânat destui demoni ca să ştiu cât de imperfect e zidul. Şi gărzile, presupun.

- Nu vreau să îmi imaginez ce a trecut pe aici *în absenţa* gărzilor.

Hunt nu spuse nimic, lucru deloc liniştitor.

- Deci, cum trecem? întrebă Bryce.

- în cabină e un buton, răspunse Hunt. Nimic sofisticat.

Bryce îl împunse cu cotul.

- Floare la ureche, măcar o dată!

O rafală de vânt rece ca gheaţa o izbi în spate, parcă împingând-o spre zid. Chiar şi cu toate straturile de echipament de iarnă, ar fi putut să jure că frigul tăios îi ajunse până la oase.

- Ar trebui să plecăm înainte să se întunece, spuse Hunt, dând din cap către soarele care cobora deja spre linia orizontului. Aici avem lumină doar vreme de câteva ore.

- Bryce, trebuie să vezi ceva! strigă tatăl ei, din cabină.

îi găsiră pe Ember şi pe Randall în faţa unui monitor care pâlpâia.

- înregistrarea de pe camerele de securitate, spuse Ember, arătând cu un deget tremurător.

Bryce ştiu că tremuratul acela nu era de la frig. Mama ei apăsă o tastă de pe computer şi imaginile începură să ruleze.

- Aceea e cumva...? şopti Bryce.

- Trebuie să ajungem la Falie, mârâi Hunt. *Acum.*

CAPITOLUL 71

- Dacă pui piciorul în Bârlogul ăla fără o invitaţie din partea Primului sau a lui Sabine, eşti mort,
puiuţ!

- Ştiu, răspunse Ithan, împachetând încă o ladă pentru Jesiba Roga.

Era o sarcină stupid de banală, având în vedere toate grozăviile care se întâmplau. Dar când, cu câteva clipe în urmă, dăduse buzna în birou ca să îi dea vestea cea bună, Roga refuzase să stea de vorbă cu el, afirmând că avea să o facă numai după ce lupul îşi *câştiga pâinea* muncind vreme de câteva minute. Aşa că iată-l acolo, împachetând şi vorbind în acelaşi timp.

- Dar dacă eu şi Hypaxia plecăm spre Oraşul Etern, s-ar putea... să murim, spuse el, înecându-se în momentul în care rosti acel cuvânt. Vreau ca ei să ştie adevărul!

- Şi la ce adevăr te referi?

Ithan, care până atunci stătuse aplecat deasupra lăzii, se îndreptă de spate.

- Adevărul despre ce i-am făcut lui Sigrid. Vreau să se ştie că Sigrid există, cred, chiar dacă e o Secerătoare. Vreau să se ştie că...

- Deci vrei să îţi uşurezi conştiinţa vinovată!

Ithan îi aruncă o privire tăioasă.

- Vreau ca ei să ştie ce s-a întâmplat. Că da, Sigrid e acum o Secerătoare şi că am eşuat total în încercarea de a repara treaba asta, dar că, practic vorbind, au o alternativă la Sabine, chiar dacă e vorba de cineva doar pe jumătate viu. Ar fi un lucru radical şi nemaiauzit să acceptăm un Secerător ca Prim, dar s-au întâmplat şi lucruri mai ciudate, nu-i aşa?

Jesiba începu să tasteze la calculator.

- De ce îţi pasă?

- Pentru că lupii trebuie să se schimbe. Trebuie să ştie că pot să aleagă pe altcineva în afară de Sabine.

îşi privi palma şi îşi dori să se formeze gheaţă pe ea. Aceasta îi acoperi pielea cu o peliculă subţire, după care se topi.

- Trebuie să ştie că există un antidot care

ar putea să le confere puteri mai mari decât ale ei, că nu trebuie să fie servili faţă de ea, adăugă el.

- Lupii vor avea nevoie de o dovadă în acest sens. Altfel, nu vei ieşi de acolo în viaţă, spuse Jesiba.

- Asta nu e de ajuns? întrebă el, formând un mic sloi de gheaţă pe vârful degetului, cam atât putând să controleze fără greş.

Presupunea că trebuia să ia legătura cu Feele sau cu vreo silfă de gheaţă, adică să ia lecţii de la făpturile care puteau să îl înveţe cum să îşi controleze noua abilitate.

Hypaxia luase antidotul la câteva minute după el. Leşinase, ca şi el, dar se trezise fremătând de putere. Ithan ar fi putut să jure că o briză uşoară şi jucăuşă îi sufla acum tot timpul prin păr şi că părea să emane un fel de putere constantă, chiar şi atunci când nu o folosea.

După ce îi dăduse vestea Jesibei, îi oferise o fiolă Jesibei, dar farmazoana o refuzase, sub cuvânt că antidotul nu avea să o ajute în nici un fel. Iar apoi ea îi ordonase să înceapă munca deplorabilă pe care o făcea acum, în timp ce îi explica restul lucrurilor.

Jesiba spuse:

- La cum îi ştiu eu pe lupi, vor crede că Quinlan mi-a cerut să îţi fac ceva care te-a adus într-o stare... nefirească.

- Ei ştiu că Bryce e o persoană bună.

- Oare? Din câte îmi amintesc, nu au fost deloc amabili cu ea de când au murit Danika şi Haita. Şi nici tu nu ai fost.

Ithan se îmbujoră.

- A fost o perioadă grea. Pentru noi toţi.

- Danika Fendyr v-ar fi tras în ţeapă pe toţi la porţile Bârlogului pentru felul în care aţi tratat-o pe Quinlan.

- Danika ar fi..., începu el să spună, dar apoi se opri, fiindcă tocmai îi venise în minte un gând. Danika a pus la îndoială toate astea, să ştii! Chiar şi ei i s-a părut ciudat că cei din neamul Fendyr au rămas necontrolaţi atât de multă vreme.

- Chiar aşa?

Ithan se întoarse spre biroul farmazoanei.

- Eu şi Bryce am găsit nişte documente de

cercetare pe care le-a ascuns Danika. Voia să ştie motivul pentru care cei din neamul Fendyr erau atât de dominatori. Cred că nici ea nu era de acord cu asta, spuse Ithan, dând din cap ca pentru sine, după care adăugă: Ea i-ar fi încurajat pe ceilalţi să ia antidotul. Să îi facă vânt lui Sabine.

Jesiba ridică din sprâncene.

- Dacă aşa spui tu... Ai cunoscut-o pe Danika mult mai bine decât mine.

- Ştiu că îşi ura mama şi că era de părere că ierarhiile erau extrem de nedrepte, spuse el, făcând câţiva paşi încolo şi încoace. Trebuie să pun mâna pe documentele acelea, mârâi el. Le voi duce în Bârlog ca să le arăt tuturor că nu doar *eu* pun la îndoială situaţia curentă, ci că până şi unul dintre Fendyri nu era de acord cu acel instinct de dominare al lor care ajunsese să nu mai fie controlat câtuşi de puţin. S-ar putea ca astfel de dovezi să îi influenţeze să accepte o alternativă la Sabine. Sigrid e o Fendyr, dar nu pe linie directă. S-ar putea ca asta să îi ajute să o accepte ca alternativă.

- Vor spune că le-ai falsificat, replică Jesiba, continuând să tasteze.

- E un risc pe care trebuie să mi-l asum, răspunse Ithan, îndreptându-se cu paşi mari spre uşă. Zilele în care Sabine i-a ţinut pe lupi subjugaţi, în care ne cerea să stăm deoparte în timp ce nevinovaţii sufereau... trebuie să se încheie. Avem nevoie de o schimbare. De una mare. Şi poate că, dacă ne ajută Urd, ceea ce e cel mai important în Sigrid încă a rămas intact, neschimbat de faptul că a devenit o Secerătoare. Dacă aşa stau lucrurile, o prefer oricând pe Sigrid lui Sabine.

Poate că, de fapt, nu era vorba despre a anula ceea ce fusese făcut, ci mai degrabă despre a juca până la capăt mâna proastă pe care o primise. De a se adapta.

- Oricât de deschis la minte ai fi, Holstrom, murmură Jesiba, închizându-şi laptopul, chiar crezi că e o decizie înţeleaptă nu numai să te duci la Bârlog complet lipsit de apărare, dar şi să începi să le predici lupilor cum că ar trebui să accepte o *Secerătoare* ca Prim

Aparent? Să nu uităm că unii dintre lupi s-ar putea chiar să o placă pe Sabine şi stilul ei de conducere. De fapt, probabil că mulţi o fac.

- Da, dar e timpul să le dăm şansa de a alege altceva. De a se elibera de sub controlul ei.

- Uiţi, spuse Jesiba pe un ton sumbru, că ei au fost, încă de la început, principalii executanţi ai Asterilor. Nu au dat niciodată vreun semn că ar fi vrut *să se elibereze* de sub controlul nimănui.

- E un risc pe care trebuie să mi-l asum, insistă el. Şi nu pot să stau degeaba în timp ce Hypaxia reproduce antidotul.

- Quinlan ţi-a cerut să o protejezi pe Hypaxia.

- Nu va dura mult. Stai cu ochii pe ea în locul meu, te rog!

Se îndreptă spre uşă şi, în timp ce apucă mânerul, Jesiba îi spuse cu voce împovărată, resemnată:

- Ai grijă, puiuţ!

Ithan se furişă până la apartamentul lui Bryce, folosindu-se de o tulburător de exactă hartă a canalizării pe care o avea Casa Focului şi a Umbrei. Nu voia să se întrebe cine altcineva folosea cu regularitate tunelurile respective.

Chiar dacă avea acces la apartament, favoare pe care Danika i-o acordase cu mult timp în urmă, intră în clădire pe uşa de pe acoperiş. Fără îndoială că clădirea era supravegheată, iar el rămase cât mai în umbră posibil. Nu ştia dacă paznicul de la parter **îl văzuse pe camerele de luat vederi, căci nu veni nimeni să investigheze.**

Documentele Danikăi erau tot acolo unde le lăsaseră el şi Bryce: în sertarul cu corespondenţă nedorită. Le răsfoi doar ca să se asigure că într- adevăr conţineau tot ce-şi amintea el.

Aşa era. Documentele ar fi putut să însemne o dovadă convenabilă pentru afirmaţiile lui.

Vedeţi? Până şi Danika a vrut ca toate astea să se schimbe. Şi, da, Sigrid este o Fendyr, dar e şi diferită. Ea ar putea să însemne un pas în direcţia cea bună.

Avea să găsească o modalitate mai elocventă de a o spune, dar numele Danikăi încă avea importanţă.

Ithan împături cu grijă teancul de hârtii şi le vârî în buzunarul de la spate al blugilor. De partea cealaltă a ferestrelor apartamentului, oraşul rămase liniştit… Tăcut. îndurerat.

Iar în clădirea aceea, în apartamentul acela…

O, pe toţi zeii, ce ciudat era să vadă apartamentul atât de gol şi de stătut, fără ocupanţii lui!

Ithan aruncă o privire la canapeaua modulară albă, de parcă i-ar fi văzut pe Athalar şi pe Bryce stând acolo, cu Syrinx ghemuit lângă ei.

Cât de îndepărtată i se părea acum viaţa aceea! Se îndoia că astfel de vremuri aveau să se mai întoarcă vreodată. Se întrebă dacă prietenii lui aveau să se mai întoarcă vreodată. Dacă Bryce avea să…

Nu îşi încheie gândul.

Nu avea de ales, trebuia să continue. Indiferent de cum era sortit să se sfârşească demersul lui. Iar Jesiba avea dreptate. Să intri în Bârlog era, probabil, sinucidere curată, dar… Aruncă o privire pe coridor, la uşa dormitorului lui Bryce.

Poate că nu era musai să intre în Bârlog neînarmat.

CAPITOLUL 72

Dură prea mult, al naibii de mult, ca porţile să se deschidă, bucăţi de gheaţă şi de zăpadă desprinzându-se de pe ele şi căzând pe pământ. Bryce trecu prima, cu focul stelar arzându-i pe sub mănuşi.

- **Nu înţeleg ce caută *Harpia* aici? întrebă Ember în timp ce se strecura pe porţi în urma lui Bryce, cu Randall urmând-o îndeaproape şi cu Hunt încheind plutonul.**

- **Nu mai e Harpia, răspunse Bryce. E un fel de... o chestie ciudată, trezită din moarte prin necromanţie, făurită de Asteri cu ajutorul a ceea ce au reuşit să facă folosind o parte din fulgerul lui Hunt. Nu ştiu sigur ce e Harpia, dar nu vrem să avem de-a face cu orice ar fi ea acum.**

Bryce văzu îngrijorarea şi vinovăţia de pe faţa lui Hunt, însă nu avea timp să îl asigure că nu era vina lui. El nu avusese de ales, trebuise să îi

dea fulgerul lui Rigelus. Fulgerul fusese folosit în scopuri îngrozitoare, ce-i drept, dar nu era vina lui.

Ember protestă:

- **Dar Harpia *i-a mâncat pe* gardieni...**
- **Tocmai de aceea mergem la Falie, spuse Bryce, dând din cap spre Hunt, ai cărui ochi străluceau de o hotărâre de nestrămutat. Chiar acum, la naiba!**

Hunt o ridică numaidecât pe Ember în braţe şi îşi întinse aripile. Bryce îl apucă pe Randall şi îi spuse:

- **Surpriză: pot să mă teleportez! Să nu vomiţi!**

Din fericire, Randall nu vomită în timp ce se teleportară la patruzeci de kilometri distanţă, ajungând până în centrul zidului circular. Dar el vomită, ce-i drept, după ce se văzu din nou cu picioarele pe pământ.

Ajunseseră acolo înaintea lui Hunt şi a lui Ember, aşa că Bryce nu facu decât să îşi privească tatăl care vărsa în

zăpadă, năucit de valurile de ameţeală care încă îl chinuiau.

- E..., spuse Randall, vomitând din nou, ...e util, dar oribil!

- Cred că asta mă descrie pe scurt, glumi Bryce.

Randall râse, vomită din nou, iar apoi se şterse la
gură şi se ridică.

- Nu eşti oribilă, Bryce. Nici pe departe!

- Aşa o ii. Dar asta este, spuse ea, arătând spre structura din faţa lor şi spre ceaţa învolburată.

Un arc masiv de cuarţ transparent se înălţa la doisprezece metri în văzduh, partea lui cea mai de sus fiind aproape ascunsă de ceaţa plutitoare. Totuşi, puteau să vadă direct prin arcadă şi nu era nimic înăuntru, în afară de ceea ce putea fi descris doar ca o ondulaţie a lumii. între lumi. Iar de partea cealaltă se vedea şi mai multă ceaţă.

- Probabil că Asterii au construit arcada în jurul Faliei pentru a încerca să o limiteze, spuse Bryce. Sau pentru a încerca să o controleze, bănuiesc.

în spatele lui Randall, Hunt şi Ember se apropiau, venind prin văzduh.

- Voi spune asta o singură dată şi atât, declară tatăl ei. Crezi că deschiderea Faliei... e cea mai bună idee?

Bryce răsuflă prelung şi fierbinte, iar respiraţia i se contopi cu ceaţa care plutea pe lângă ea.

- Nu. Dar e singura pe care o am.

Nu se vedea nici o panglică neagră de doliu în Bârlog. Nici un cântec de jale nu îi era oferit drept ofrandă Cthonei, ca să o implore pe zeiţă să îi călăuzească pe cei care muriseră recent. De fapt, de undeva din complex se auzea o staţie de muzică din care bubuia un ritm cadenţat.

Ithan ar fi trebuit să se aştepte ca Sabine să îşi vadă de viaţă de parcă nu s-ar fi schimbat nimic. De parcă nu ar fi avut loc o atrocitate într-un district vecin.

în această perioadă a anului, era o tradiţie pentru multe familii din Bârlog să se împrăştie în zona rurală ca să se bucure de vestejirea frunzelor şi de toamna răcoroasă de la munte, aşa că în Bârlog
rămâneau doar câteva haite. Ithan stia cine avea să
>
fie acolo, aşa cum ştia că la porţi aveau să fie de pază doar Perry Ravenscroft, lupoaica Omega din haita Trandafirul Negru, care era sora mai mică a lui Amelie.

La fereastra postului de pază era expusă o statuetă de bronz a îmbrăţişării: soarele care apunea sau răsărea în spatele a doi munţi. Şi tocmai pentru că o cunoştea atât de bine pe Perry, Ithan înţelegea că acea mică decoraţiune era modul ei de a spune oraşului că în Bârlog existau şi lupi care jeleau, care se rugau la Cthona să îi aline pe cei morţi.

Ochii lui Perry, mari, ca de smarald, se măriră atunci când îl ea văzu pe Ithan apropiindu-se de cabina de pază. Lupoaicei i se părea, probabil, că el se materializase din nimic. De

fapt, acele abilităţi de a se furişa se datorau noii lui viteze si liniştii nefireşti cu care se deplasa, ajutate de faptul că mersese prin canalizare, întrucât avusese nevoie să rămână ascuns până în ultimul moment posibil.

Perry se năpusti asupra staţiei radio de pe birou, cu părul ei lung şi castaniu sclipind în lumina soarelui de după-amiază, dar Ithan ridică o mână. Perry se opri.

- **Vreau doar să vorbim, spuse el prin geam.**

Cu ochii ei verzi, Perry îi cercetă faţa, iar apoi se uită la locul acela de deasupra umărului lui Ithan, la sabia pe care el o purta. După aceea, aruncându-i o
ultimă ocheadă iscoditoare, ea deschise usa cabinei.

O clipă mai târziu, Ithan îi simţi mirosul de scorţişoară şi de căpşuni.

La cât de aproape se afla de ea, putea să îi numere pistruii

de pe puntea nasului. Pielea palidă de sub ei păru să se albească şi mai tare în timp ce Ithan îi explica motivul pentru care venise.

- **Sabine e la o întâlnire...**
- **Nu vreau să o văd pe Sabine. Trebuie să vorbesc cu toţi ceilalţi, spuse el, iar apoi adăugă: Ai fost**

singura care a verificat dacă mai eram în viaţă după... tot ce s-a întâmplat.

Perry îi trimisese mesaje din când în când. Nu multe, dar întrucât Amelie îi era ei atât Alfa, cât şi soră, Ithan ştia că Perry nu îndrăznea să rişte să comunice cu el mai mult de atât.

- **Te rog, Perry, lasă-mă doar să intru în curte! insistă el.**
- **Spune-mi despre ce vrei să vorbeşti cu noi şi mă mai gândesc!**

Chiar dacă era Omega, cea mai neînsemnată din haita Trandafirul Negru, ea nu bătu în retragere în

fata lui.

>

Doar pentru curajul de care dădea dovadă, Ithan îi spuse mai întâi ei secretul lui:

- **Vreau să vorbesc cu voi despre un nou viitor pentru lupi.**

Ithan ştia că, datorită faptului că Perry era atât de iubită şi că cei din Bârlog aveau atât de multă încredere în ea, se strânsese în curte acea mulţime de lupi, chemată de mesajul în care ea spusese că urma să se facă un anunţ de ultimă oră.

Ithan rămase în umbra coloanelor de sub aripa nordică a clădirii, privindu-i pe cei pe care îi socotise prieteni, aproape o familie, adunându-se în spaţiul acoperit cu iarbă. Copacii în nuanţe roşii şi aurii, din micul parc aflat îndărătul lor, se legănau în briza răcoroasă de toamnă. Din fericire, vântul acela îi ascundea lui Ithan mirosul de nările celorlalţi lupi.

După ce se adunară suficient de mulţi, circa o sută, Perry urcă cele câteva trepte din faţa uşilor clădirii şi spuse:

- **Deci... a venit aproape toată lumea!**

Ceilalţi lupi îi zâmbiră, nedumeriţi, dar îngăduitori. Mereu fusese aşa în cazul lui Perry, artista rezidentă a Bârlogului, care la vârsta de

patru ani îşi pictase camera în toate culorile curcubeului, chiar dacă părinţii ei îi porunciseră să aleagă o singură nuanţă.

Perry îi aruncă o privire lui Ithan, cu ochii strălucindu-i de frică. El nu îşi dădu seama dacă Perry se temea pentru el, sau pentru ea însăşi.

- **Dă-i drumul, îi şopti lupoaica, iar apoi coborî de pe scară şi păşi în iarbă.**

Fă-ţi fratele mândru!

Deşi cuvintele acelea fuseseră rostite de Regina Viperă, Ithan le ţinu aproape de inima lui în momentul în care iesi din umbră.

>

Se auziră mârâituri, mormăieli şi strigăte de surpriză. Ithan îşi ridică mâinile.

- **N-am venit ca să provoc necazuri!**

- **Atunci, ieşi naibii de aici! strigă cineva.**

Acela fusese Gideon, care stătea undeva în spate, al treilea ajutor al lui Amelie. Ea însăşi îşi croia drum prin

mulţime, cu faţa schimonosită de furie...

- Tot ce suntem e o minciună! spuse Ithan înainte ca Amelie să ajungă la el şi să înceapă să îl lovească.

Unii dintre ei se liniştiră. Ithan continuă, deoarece caninii lui Amelie se lungeau deja şi ştia că în curând ea avea să se preschimbe complet.

- Şi Danika Fendyr a pus la îndoială identitatea noastră! strigă Ithan. Dar a murit înainte să reuşească să afle adevărul.

Cuvintele acelea avură efectul dorit. Mulţimea tăcu. însă Amelie continua să înainteze, îmbrâncindu-i pe toţi cei din calea ei, iar Gideon îi venea pe urme, ameninţător şi masiv...

Ithan se uită la Perry, care stătea în faţa mulţimii, cu ochii ei verzi aţintiţi asupra lui. Ei îi spuse:

- Asterii ne-au introdus în creiere un parazit care ne-a reprimat magia inerentă,

reducând-o la cele mai elementare componente: preschimbarea şi puterea. Dar chiar şi aceste abilităţi au fost ciuntite. Iar Asterii ne-au făcut asta doar în scopul ca noi să rămânem executanţii lor credincioşi, asa cum am fost de când s-a deschis Falia Nordică.

Amelie se afla la trei metri distanţă, cu muşchii încordaţi, gata să sară pe trepte, să îl ţintuiască la pământ şi să îl sfâşie în bucăţi...

- Priviţi! strigă Ithan, întinzând o mână, iar în palmă i se ivi pe dată un strat de gheaţă.

Mulţimea icni la unison. Până şi Amelie se împletici, şocată.

Ithan lăsă ca gheaţa să îi formeze o pojghiţă pe degete, după care spuse:

- Magie, magie *elementarăl A* existat pur şi simplu în venele mele, în stare latentă, în tot acest timp.

O privi din nou în ochi pe Perry, observându-i şocul şi ceva ce aducea a dorinţă.

- O prietenă a mea, o vrăjidoctoriţă, mi-a făcut un antidot, adăugă el. L-am luat şi am descoperit ce sunt cu adevărat. *Cine* sunt cu adevărat. Ce anume doarme în spiţa tuturor lupilor, reprimat de Asteri timp de cincisprezece mii de ani.

- E un truc de vrăjitoare! se răsti Amelie, dând să se strecoare pe lângă sora ei mai mică. Mişcă-te! îi ordonă ea lui Perry, nu ca soră a ei, ci ca Alfa a ei.

însă Perry, în pofida constituţiei sale slabe, se ţinu tare pe picioare. Şi îi spuse lui Amelie, iar vocea i se auzi în toată curtea:

- Vreau să aud ce are de spus.

Ithan vorbi cât de repede putu, făcându-le lupilor un rezumat despre parazit şi despre ceea ce îi făcea acesta magiei lor. Iar apoi, pentru că încă păreau neîncrezători, le explică ce se

întâmpla de fapt în Cantonul Oaselor, le dădu lămuriri despre lumina secundă. Despre maşina de tocat suflete.

După ce termină, Ithan o privi din nou pe Perry. Era albă la faţă din pricina şocului.

- Regina Hypaxia Enador poate să confirme tot ce v-am spus, declară Ithan.

- Nu mai e regină! strigă un lup. A fost dată afară! Ca şi tine, Holstrom!

Ithan îşi arătă colţii.

- E genială! Şi-a dat seama cum să repare *chestia* asta din creierele noastre, cum să ne redea magia. Aşa că, la naiba, nu mai vorbi despre ea pe un astfel de ton!

Iar la răcnetul din vocea lui, la ordinul pe care tocmai îl dăduse, lupii din mulţime luară poziţia de drepţi. Nu de furie sau de frică, ci...

- Ce-ai făcut? întrebă Perry, făcând un pas împleticit în faţă. Ithan, eşti...

- Mai există o moştenitoare Fendyr! continuă Ithan cu fermitate.

Mulţimea se agită. Perry îi aruncă o privire uluită.

- Ce vrei să spui? întrebă ea.

Ithan nu putea să îndure deruta şi speranţa din vocea ei, din ochii ei strălucitori.

- Numele ei e Sigrid, spuse el, iar gâtlejul i se strânse dureros de tare. E... fiica răposatului frate al lui Sabine. Şi...

- Ajunge! se răsti Amelie, împingându-se, în sfârşit, în faţă. Vorbăria asta nebunească se opreşte *acuml*

Ithan mârâi, jos şi adânc, şi până şi Amelie se opri, cu un picior pe treaptă.

El o privi în ochi, o lăsă să vadă totul în privirea lui.

- De ce trădătorul ăsta e încă în viaţă?! răsună în curte vocea lui Sabine.

Ithan se întoarse, asigurându-se, precaut, că Amelie rămânea în raza lui vizuală, şi o privi pe Primul Aparent apropiindu-se.

La un pas în urma ei, ieşind din umbră, veneau Sigrid şi Astronomul.

CAPITOLUL 73

- Secerătoare, murmură Perry, dându-se înapoi.

Nu ca să fugă, ci ca să îl protejeze pe un lup tânăr,
aflat la câţiva paşi în spatele ei, care tremura, îngrozit până în măduva oaselor, din pricina ochilor de un verde acid ai Secerătoarei din mijlocul lor.

Judecând după mersul destul de normal al lui Sigrid, ea încă se afla în toiul tranziţiei. Dar mişcările îi erau deja ciudate. începutul acelui mers alunecat, nefiresc de lin, pe care numai Secerătorii îl aveau.

Şi nu se schimbase de hainele ei distruse şi însângerate. Ca dovadă, îşi dădu Ithan seama, pentru că erau pătate şi de sângele lui. Iar lupii aveau să simtă asta dintr-o singură adulmecare.

Străduindu-se să găsească cuvintele potrivite în timp ce arătă cu degetul spre Sigrid, Ithan spuse:

- Nu e o ameninţare pentru voi!
- E o *Secerătoarei* strigă cineva din spate.

Astronomul rânjea la Ithan. Bătrânul ticălos
pusese toate astea la cale: o adusese pe fosta lui mistică la Sabine. Doar ca să se răzbune pe Ithan.

- Nu ştiu ce poveste vă îndrugă Holstrom, spuse Sabine cu voce tare, dar să nu credeţi nici un cuvânt din ea!

Mulţimea se retrăgea, încercând cu disperare să se îndepărteze de Secerătoarea de lângă Sabine.

- Ithan Holstrom e un mincinos, declară Sabine, şi un trădător a tot ceea ce susţinem noi.
- Ba nu e adevărat, mârâi Ithan.
- O, nu? strigă Sabine, arătând spre Sigrid, care stătea lângă ea şi privea mulţimea cu o mină nepăsătoare. Uite ce i-ai făcut nepoatei mele dragi! adăugă Sabine.

Cuvântul acela lovi în mulţime ca un val dezlănţuit. Ithan simţi cum lupii puneau lucrurile cap la cap, înţelegând că Secerătoarea din faţa lor era moştenitoarea Fendyr despre care le vorbise cu câteva clipe în urmă.

- Nepoată, şoptiră ei. Oare e posibil ca...

Astronomul îşi împreună în faţă mâinile zbârcite, însăşi întruchiparea unei bătrâneţi senine.

- **E adevărat! anunţă el. în urmă cu douăzeci de ani, Lars Fendyr m-a căutat şi şi-a vândut puiul cel mai mare ca să îmi slujească, spuse, arătând spre Sigrid. Ea a fost tovarăşa mea credincioasă, pe care am îndrăgit-o ca pe o fiică! minţi, întorcându-şi ochii închişi la culoare spre Ithan şi privindu-l cu ură. Până când băiatul ăsta a răpit-o şi a transformat-o în *chestia asta*!**

Mulţimea se întoarse, concentrându-si acum

întreaga atenţie asupra lui Ithan, pe care cu toţii îl priveau acum cu ochi neîncrezători, acuzatori...

- **Singura fiică a fratelui meu! strigă Sabine ca să se facă auzită peste murmurul mulţimii ce se vânzolea. Ucisă cu sânge-rece de el, explică ea, arătând spre Ithan. Aşa cum el şi prietenii lui Fee au încercat să mă omoare şi pe mine!**

- **Asta e..., dădu Ithan să spună, văzând cât de tare pălise Perry.**

- **E adevărul! îi luă Sabine vorba din gură, rânjind. Am înregistrarea video, din amabilitatea Reginei Vipere. Le arăt bucuroasă tuturor cât de brutal ai executat o tânără lupoaică lipsită de apărare!**

Ithan încremeni de groază.

Pentru Regina Viperă, toate astea fuseseră mereu un joc pe termen lung. Nu doar pentru amuzamentul propriu, ci şi pentru a se folosi, în avantajul ei, de faptul că ştia ce făcuse Ithan. Relaţia ei cu Sabine era tensionată, asa că de ce să nu o îndulcească printr-o mică ofertă de pace?

Marc îi spusese lui Ithan că Regina Viperă nu făcea tranzacţii cu bani, ci cu favoruri si informaţii. Aşa că el căzuse drept în capcana ei.

- **Apoi a încercat să o învie din morţi cu ajutorul unui necromant, continuă Sabine, arătând spre Secerătoare. Ca să o folosească pe post de marionetă în scopul de a-mi uzurpa poziţia.**

- Asta *nut...*

Astronomul adăugă:

- Iar tânăra a dat fuga la mine, în singurul loc în care a ştiut întotdeauna că era în siguranţă.

Judecând după expresia împietrită de pe chipul lui Sigrid, cu siguranţă că ea o făcuse dintr-un cu totul alt motiv.

- Iar atunci când am aflat ce a păţit, spuse Astronomul, aruncându-i o privire plină de milă lui Sigrid, am adus-o imediat în Bârlog, la voi, dragii mei!

Ce se întâmpla nu putea fi aievea.

Sabine rânji. Ba era pe cât se putea de aievea.

- în această dimineaţă, Sigrid m-a informat că atunci când s-a confruntat cu o astfel de înrobire de nedescris, a vrut să îşi protejeze poporul, aşa că a ales, în schimb, să devină Secerătoare, spuse Sabine. Iar în cele din urmă şi-a croit drum încoace, să fie moştenitoarea mea.

Se aşternu o tăcere încărcată de şoc.

Ithan fusese un mare neghiob să creadă că Sigrid avea să fie ca Danika, să creadă că ea alesese să devină Secerătoare, dar că şi-ar fi dorit în continuare bucurie, pace şi ce era mai bine pentru lupi, în locul urii pure care îi strălucea acum în ochi în timp ce se încrunta la el.

însă Amelie o privea pe Sabine cu uluire pură. *Ea* era moştenitoarea lui Sabine. Să numească pe altcineva în locul ei, ba mai mult, pe o Secerătoare...

Perry se uita când la sora ei, când la Sabine, când la Secerătoare.

- De ce nu o laşi pe noua ta moştenitoare să ne spună chiar ea câteva vorbe, Sabine?

Sabine mârâi la Perry, iar aceasta se dădu un pas în spate.

Văzând frica ei, supunerea, Ithan se înfurie.

- Toată lumea ştie că neamul Holstrom îşi doreşte de mult timp să îi înlocuiască pe cei din neamul

Fendyr, continuă Sabine.

- Prostii! se răsti Ithan.

- Tradiţiile noastre dăinuie pentru că sunt *puternicei* strigă Sabine către mulţime.

Astronomul se apropie mai tare de Sigrid, privindu-i pe lupi.

- Să îl ascultăm pe băiatul ăsta îndrugând propaganda unei vrăjitoare renegate...

- Mergeţi în Cantonul Oaselor! interveni Ithan. Vorbiţi cu fratele meu! El vă va spune...

- Numai scursurile din Casa Focului şi a Umbrei pot să facă astfel de lucruri, spuse Sabine cu dispreţ.

- *Moştenitoarea* ta, spuse Perry în şoaptă, dar autoritar, face parte din Casa aceea, Sabine.

Sabine îi zâmbi cu superioritate lui Perry, gest care îl facu pe Ithan să vadă roşu în faţa ochilor.

- Sigrid s-a alăturat Casei Pământului şi a Sângelui! spuse ea, iar mulţimea murmură din nou. Şi, continuă Sabine, va locui aici de acum înainte, în calitate de viitor Prim Aparent al vostru.

Astronomul dădu din cap în semn de încuviinţare, iar barba lui lungă atinse centura pe care o purta peste veşminte.

- Mă doare să mă despart din nou de fiica mea de suflet, dar o voi face pentru binele vostru. De acum înainte, Sigrid face parte din Bârlogul vostru: un lup adevărat.

- Nu îmi amintesc să fi aprobat cererea, spuse o voce bătrână şi stinsă.

Mulţimea tăcu în clipa în care Primul intră, şchiopătând, pe poartă. Până şi Astronomul îşi înclină capul în semn de respect.

Pesemne că Sabine o pregătise pe Sigrid, pentru că lupoaica îşi îndoi genunchii în faţa Primului şi îşi înclină capul.

- Bunicule! spuse ea cu voce răguşită.

Auzind acel timbru, şoapta aceea răguşită, de Secerător, ceilalţi lupi icniră.

Primul privi cu atenţie chipul pământiu al lui Sigrid. Ochii ei de un verde acid. Rănile de pe gât.

Nu spuse nimic, ci îşi întoarse privirea lăptoasă spre Ithan. Ochii îi erau plini de tristeţe şi de durere.

Ithan înghiţi în sec, dar nu se dădu înapoi.

- îmi pare rău. Nu... nu am vrut să se termine aşa, spuse el, simţind atenţia mulţimii ca pe o greutate pe piele. încercam doar să îndrept lucrurile!

- în detrimentul viitorului lupilor! răbufni Sabine.

Ithan întinse mâna peste umăr şi scoase arma pe care o luase din dormitorul lui Bryce.

Sabia Fendyr ieşi din teacă scâncind. Ochii lui Sabine se aprinseră de furie şi de dorinţă...

Dar Ithan îngenunche în faţa străvechiului Prim şi îşi înclină capul, întinzându-i arma drept ofrandă.

- Nu am nici o intenţie să uzurp spiţa Fendyrilor, spuse el, cu privirea în pământ. Vreau doar ce e mai bine pentru poporul nostru. Am crezut că Sigrid ar putea fi... diferită, dar m-am înşelat. M-am înşelat foarte tare şi îmi pare foarte rău.

Sabine răbufni cu furie:

- Tată, nu asculta prostiile astea...

- Linişte! ordonă Primul, cu o voce puternică, aşa cum Ithan nu o mai auzise de ani de zile şi care îl facu să îndrăznească să îşi ridice privirea spre bătrân. Am auzit ce ai povestit, îi spuse Primul lui Ithan. Te-am urmărit pe camerele de luat vederi, adăugă el, iar apoi privirea lui lăptoasă păru să se limpezească preţ de o clipă, lăsând să se întrevadă o frântură din lupul puternic şi drept care fusese cândva. Danika a intuit, într-adevăr, ceea ce ne-ai spus tuturor, continuă Primul. A bănuit-o şi m-a întrebat despre asta şi, deşi am crezut mult timp acelaşi lucru, m-am ferit de adevăr. A fost... mai uşor să continui aşa decât să înfrunt o realitate dureroasă. Să păstrez mai degrabă o stabilitate, decât să risc un viitor incert.

Primul luă sabia pe care i-o întindea Ithan. Mânai zbârcită tremură din cauza efortului de a ţine arma aceea grea.

- Am permis ca poporul nostru să fie forţat să servească în Aux..., continuă el, uitându-se acum la Perry, ...chiar dacă sufletele lor de artişti detestă acest lucru.

Ochii lui Perry străluciră de durere.

- Draga mea, ceea ce ţi-a spus Ithan e adevărat! A fost mereu adevărat, începând cu Primele Războaie şi cu atrocităţile de nedescris pe care poporul nostru le-a comis în numele Asterilor. Fiica mea, continuă el, aruncându-i o privire lui Sabine, care mârâia încet, nu a vrut să mă asculte atunci când am afirmat că lupii ar putea să fie mai mult de atât, mai buni decât am

fost noi. însă nepoata mea a făcut-o.

Bătrânul lup oftă apăsat.

- Poate că Danika ne-ar fi condus înapoi la ceea ce eram înainte de a ne lăsa subjugaţi de către Asteri, murmură el. Am crezut mult timp că a fost ucisă din cauza acestui scop al ei, de către puterile care îşi doresc ca starea de lucruri actuală să rămână aşa cum e, mărturisi, plecându-şi privirea spre lupul care stătea îngenuncheat la picioarele lui. Dar o astfel de stare de lucruri trebuie curmată! exclamă, întinzându-i sabia lui Ithan şi apoi proclamând: Ithan Holstrom este moştenitorul meu!

Un val de tăcere uluită străbătu mulţimea, lumea. Ithan nu putea să respire.

- Şi nimeni altcineva, încheie Primul.

Sabine se făcuse albă ca varul.

- Tată...

Primul îi aruncă o privire rece fiicei lui.

- Te-am lăsat să acţionezi necontrolat mult prea multă vreme.

- I-am ţinut în siguranţă pe ai noştri, am ţinut în siguranţă acest oraş...

- în clipa asta ţi se retrag titlul, rangul şi autoritatea!

Sabine îi aruncă o privire uluită tatălui ei. Lângă ea, Sigrid privea cu ochii ei verzi, strălucitori, când la unul, când la celălalt.

Astronomul se uita acum la porţile estice îndepărtate, de parcă ar fi început să se întrebe dacă nu cumva pariase pe calul greşit.

- Ia-o! îi spuse Primul lui Ithan, întinzându-i iarăşi sabia.

Ithan clătină din cap.

- Nu am venit aici ca să...

- M-am mai oferit cândva să te fac Alfa, Ithan Holstrom! Acum mă ofer să te fac Prim. Nu renunţa la asta!

Ithan nu întinse mâna după sabie.

- Eu..., murmură el, dar nu apucă să îşi termine refuzul.

într-o clipă se uita la sabie, iar în următoarea, Sabine o smulse din mâinile tatălui ei şi o înfipse în chipul lui bătrân.

Mulţimea izbucni în ţipete şi răcnete. Cu coada ochiului, Ithan o văzu pe Amelie târând-o pe Perry, care se zbătea, în afara razei de acţiune.

Primul se prăbuşi la pământ în faţa lui, cu ochii nevăzători, acoperiţi de sânge. Dacă o vrăjidoctoriţă ar fi ajuns acolo destul de repede, poate că...

Sigrid se mişcă.

Ithan nu putu să îşi stăpânească groaza în clipa în care ea se năpusti asupra trupului bunicului ei şi îşi lipi gura de buzele lui zbârcite, inspirând adânc.

Lumina se aprinse în gura Primului, iluminându-i obrajii supţi, după care Sigrid o inspiră, o bău pe toată.

Sufletul lui, prima lui lumină...

Sigrid îşi dădu capul pe spate şi înghiţi lumina aceea, esenţa lui. Pielea îi străluci în timp ce lumina îi aluneca pe gât centimetru cu centimetru.

Nu mai exista cale de întoarcere pentru Prim.

Oricum, Sabine îi tăie capul. Astronomul, cu gura căscată şi împroşcat cu sânge, se împletici un pas, holbându-se, cu gura căscată, la Sigrid, care îşi îndreptă privirea verde spre el, hămesită...

Ithan avu doar o clipă la dispoziţie ca să se întoarcă, să sară de pe trepte, înainte ca Sabine să îl atace cu sabia însângerată. însă nu putea să-şi ia ochii de la Prim. De la Sigrid, Secerătoarea pe care el o crease, care îi mâncase sufletul bătrânului lup, înfometată ca un vampyr...

- Ithan! strigă Perry, iar el îşi veni în fire în timp ce Sabine se năpusti din nou asupra lui, lovind cu sabia.

Ithan sări înapoi, aproape eviscerat.

- Sabia asta îmi aparţine! urlă Sabine, mânuind arma. Titlul *îmi aparţinel*

Ithan se preschimbă atât de rapid, încât până şi ea rămase uluită.

Fă-ţi fratele mândru!

în clipa în care Ithan se năpusti asupra ei, Sabine lovi cu sabia atât de năprasnic, încât, dacă l-ar fi nimerit, i-ar fi despicat în două chiar şi craniul lupului care devenise el cu doar câteva clipe în urmă.

Ithan sări direct spre armă, încleştându-şi fălcile în jurul ei.

Ochii lui Sabine se învăpăiară de şoc atunci când Ithan muşcă, simţind un gust metalic în gură.

Şi sfărâmă sabia Fendyr între dinţi.

CAPITOLUL 74

Cea mai mare parte a mulţimii fugise în momentul în care Sigrid începuse să se hrănească cu sufletul Primului. Dar Perry şi Amelie, împreună cu Gideon, rămăseseră lângă copaci, urmărindu-i din priviri pe Sabine şi pe Ithan.

Sabine se uită lung la cele şapte bucăţi în care se rupsese sabia Fendyr, iar apoi îşi ridică privirea furioasă la Ithan.

Dintr-o străfulgerare aproape instantanee, Ithan se transformase înapoi în forma lui umanoidă.

- E doar o bucată de oţel, spuse el, gâfâind, încă simţind în gură gustul metalic, înţepător, al lamei. Ai fost obsedată de ea atâţia ani, n-ai suferit-o pe Danika pentru că o avea... E doar o bucată de metal!

Ghearele lui Sabine scânteiară. Ea mârâi, arătându-şi colţii.

în spatele ei, însă, Sigrid se apropia de Astronom, care căzuse la pământ şi care acum se târa înapoi, cu mâinile ridicate. Bărbatul o imploră:

- Oare nu te-am tratat bine, oare nu te-am adus acolo unde mi-ai cerut să te aduc?

Astronomul nu apucă să îşi pledeze cauza până la capăt. Sigrid, din răutate sau copleşită de foame, nu îi dădu bătrânului timp să ţipe, ci sări pe el şi îşi lipi gura de a lui.

Până şi Sabine se opri şi o privi pe Sigrid înfigându-şi ghearele în pieptul lui, smulgându-i inima ce încă pulsa şi inspirând adânc în acelaşi timp, iar lumina aceea strălucitoare a sufletului lui, lumina secundă, îi urcă bătrânului prin corp, spre gurile lor lipite...

Dar asta nu era problema lui Ithan. Nu în clipa aceea. îşi întoarse capul spre Sabine şi mârâi, la rândul lui, prelung şi apăsat.

Nasul lui Sabine se încreţi.

- Nu eşti Alfa, puiuţ, mârâi ea, năpustindu-se asupra lui.

Ithan atacă. Sprintă drept spre ghearele morţii, care îl aşteptau.

Sabine se năpusti asupra lui, iar Ithan se aplecă, alunecând, apucă cea mai lungă bucată de sabie şi o

ridică...

începu să plouă cu sânge, iar Sabine ţipă atunci când se prăbuşi în iarbă, cu o bufnitură surdă. Ithan sări în picioare şi se întoarse. Sabine stătea ghemuită pe pământ, ţinându-şi mâna pe burtă. De parcă asta ar fi împiedicat organele să i se reverse pe iarbă.

Ithan fu vag conştient de prezenţa lui Sigrid în spatele lui. Ea înghiţi sufletul Astronomului muribund şi apoi îi lăsă cadavrul nemişcat pe scările din piatră.

însă Ithan se apropie încet de Sabine, iar în acel moment nu mai există nimeni pe lume, nici o altă sarcină în afară de aceea. Sabine îsi ridică la el

privirea furioasă, suferindă.

- **Tot ce am făcut, spuse ea, gâfâind, a fost pentru lupi.**
- **Ba a fost pentru tine! se răsti Ithan, oprindu-se în fata ei.**

Sabine rânji, arătându-şi colţii acoperiţi de sânge.

- **îi vei conduce spre ruină!**
- **Vom vedea, fu tot ce spuse Ithan, care apoi se transformă din nou în lup cu rapiditatea aceea nefirească.**

Sabine îl privi pe lup în ochi... şi îşi văzu moartea în ei. Dădu să vorbească, însă Ithan nu o lăsă. Ea vărsase deja destulă otravă în lume.

Un salt, o muşcătură cu falcile-i imposibil de puternice şi totul se isprăvi.

Cu plusul de forţă pe care îl dobândise, Ithan frânsese oţelul săbiei. Prin comparaţie, să străpungă oase şi carne era o nimica toată.

Dar atunci când simţi pe limbă sângele lui Sabine, Ithan văzu roşu în fata ochilor. Roşu strălucitor,

arzător. Furie, răcnete şi colţi. Sânge, măruntaie şi o furie primordială...

- **Ithan.**

Vocea tremurătoare a lui Perry îl trezi din ameţeală. Din ceea ce îi făcuse trupului lui Sabine. Avea gura plină de sângele ei, carnea ei între dinţi...

- Ceilalţi te privesc, îi şopti Perry, apropiindu-se de el.

încă în forma de lup, Ithan dădu să se întoarcă spre cei care văzuseră sălbăticia faptelor lui, însă Perry îi spuse:

- Nu te uita!

Apoi căzu în genunchi în faţa lui şi îşi dădu capul pe spate, expunându-şi gâtul.

- Mă predau! strigă ea, adăugând, o clipă mai târziu: Mă predau în faţa Primului!

Cuvintele acelea îi stârniră lui Ithan un sentiment de groază, de disperare şi de sufocare. Dar nu reuşi să îşi reprime instinctul, ci se aplecă în faţă şi o muşcă uşor pe Perry de gâtul ei subţire, simţindu-i în gură gustul de scorţişoară şi de căpşuni.

îi acceptă supunerea faţă de el. Recunoaşterea din partea ei.

în apropiere se auzi un zgomot înăbuşit de paşi. Apoi Amelie veni în faţa lui, palidă din pricina şocului...

Dar căzu şi ea în genunchi. îşi expuse gâtul.

Ori i se supunea lui Ithan, ori murea. Ca potenţială rivală a lui, el nu ar fi avut de ales decât să o ucidă. Aruncă o privire în spate şi văzu cadavrul Astronomului întins pe scări. Sângele i se prelingea pe trepte. Dar Sigrid dispăruse. De parcă ar fi ştiut că el avea să o atace.

Se relaxă puţin atunci când o muşcă şi pe Amelie de gât, acceptându-i predarea. Simţi un

gust mai amar, mai stătut decât cel dulceag al lui Perry, dar îl acceptă oricum.

- Trăiască Ithan, Primul Lupilor din Valbara! strigă Amelie suficient de tare încât să o audă toată lumea.

Drept răspuns, Bârlogul se umplu de un cor de urlete. Apoi oraşul. Apoi pustietatea din afara zidurilor oraşului. De parcă întregul Midgard l-ar fi salutat pe Ithan.

După ce încetară urletele, el îşi ridică spre cer capul de lup şi urlă, la rândul lui. Un urlet de triumf, de durere şi de jale.

Fă-ţi fratele mândru!

Iar după ce se stinse ecoul acelui urlet, Ithan ar fi putut să jure că auzise un ţipăt de lup venind chiar dinspre Cantonul Oaselor.

CAPITOLUL 75

Ruhn nu îşi recunoscu oraşul.

Istrosul era plin de nave de luptă imperiale. Lupi dădeau târcoale pe străzi. Celor din Legiunea 33 li se alăturase Garda Asterianã.

Iar Luncile încă ardeau mocnit în nord, dâre de fum ridicându-se spre cerul de un albastru strident.

însă, în timp ce el şi Lidia se strecurară prin canalizare, îndreptându-se spre Comitium, cel mai mult îl tulbură liniştea din jur. Flynn şi Dec se despărţiseră de ei cu câteva străzi în urmă, ca să cerceteze cartierul general al serviciului Aux, în căutarea unui indiciu privind locul în care ar fi putut să se afle Isaiah şi Naomi. Dacă puteau să îi intercepteze pe Isaiah şi pe Naomi în Comitium, ar fi economisit ore întregi de căutări.

Apoi urma partea cea grea: să găsească un loc sigur în care să îşi dea întâlnire cu ei şi în care să rămână suficient de mult timp ca să le explice totul, însă, pentru moment, Ruhn încerca să îi găsească pe triarii Celestinei. Şi mai încerca şi să nu se lase prins în timp ce o făcea.

- Drumul ăsta ar trebui să dea într-un tunel care să ne ducă drept sub Comitium, îi şopti Ruhn Lidiei.

Canalizarea părea goală, dar în Oraşul Semilunii mereu privea cineva. Mereu asculta cineva.

- Odată intraţi în clădire, pot să îţi arăt drumul spre cazarmă, spuse ea.

- Ştii unde sunt camerele de luat vederi...?

Lidia se încruntă la el.

- Ori de câte ori ne vizita Ephraim, trebuia neapărat să ştiu unde erau. Ca agenta Lumina Zilei şi Căprioara deopotrivă. Aş putea să străbat locul ăsta chiar şi legată la ochi.

Ruhn respiră adânc.

- în regulă. Dar după ce ajungem la cazarmă...

- Atunci ne vom folosi de umbrele tale şi ne vom ascunde până când îşi fac apariţia Isaiah şi Naomi. Dacă nu cumva sunt deja acolo şi reuşim să îi prindem atunci când sunt singuri.

- Corect. Am înţeles, spuse Ruhn, rotindu-şi gâtul.

Lidia îl privi cu atenţie.

- Pari... agitat.

Ruhn pufni.

- E prima mea misiune alături de iubita mea. Vreau să o impresionez!

Lidia zâmbi, în timp ce Ruhn apucă pe un alt tunel.

- Aşadar, sunt iubita ta? întrebă ea.

- Eşti... de acord cu asta?

Lidia îi zâmbi cu sinceritate. Zâmbetul acela o făcea să pară mai tânără, mai veselă, aşa cum ar fi putut să fie dacă Urd nu ar fi condus-o pe un drum al vieţii al naibii de ciudat. Lui i se tăie răsuflarea.

- *Mda,* Ruhn! Sunt de acord cu asta.

El îi zâmbi, la rândul lui, amintindu-şi cum îl certase ea atunci când se întâlniseră prima dată, fiindcă scosese un *mda*, purtându-se, adică, prea familiar.

Ruhn văzu că se apropiau de o uşă metalică uzată, pe care scria *Accesul interzis.*

- Aoleu, inscripţia asta e, practic, o invitaţie! spuse prinţul, făcând-o pe Lidia să râdă în timp ce el sparse uşa, lovind-o cu piciorul.

Navele de luptă imperiale de pe Istros îl privară pe Tharion de bucuria care îl încerca ori de câte ori simţea mirosul familiar şi îmbietor al râului. La fel de mult îl întristă şi prezenţa bărcilor Omega andocate lângă nave. Şi chiar lângă Docul Negru se afla... *SPQM Faustus.* însăşi barca Omega de care abia reuşiseră să scape în ziua aceea, pe Ydra.

Nu îndrăznise să se aventureze în partea cea mai nordică a oraşului, ca să vadă pagubele suferite de Luncile Asphodel. Nu pentru asta se aflau în oraş el şi prietenii lui. în plus, ştia că nu ar fi văzut nimic care să îl facă să se simtă mai bine. Oraşul era sinistru de tăcut, de parcă ar fi fost în doliu.

în timp ce stătea pe debarcader, cu faţa şi cu părul ascunse sub o şapcă de sunball, Tharion se încruntă atât de tare la armadă, încât Sathia îl avertiză:

- Dacă te mai încrunţi mult, o să atragi atenţia asupra noastră!

- Ar trebui să mă strecor pe sub apă şi să le găuresc toate carenele, mârâi Tharion.

- Concentrează-te! îl îndemnă ea. Dacă te dedai la sabotaje, nu ne vom atinge scopul pentru care am venit. Şi e clar că încă e imperios necesar să ne atingem scopul, adăugă ea, încruntându-se, de asemenea, la vederea navelor.

- Toate ambarcaţiunile astea ţin oraşul ostatic! se revoltă Tharion.

- Un motiv în plus ca să o implorăm pe Regina Râului să îi adăpostească pe locuitori.

Tharion văzu doar hotărâre şi calm pe faţa în formă de inimă a Sathiei.

- Ai dreptate, spuse el, iar apoi scoase un fluierat stins şi aşteptă.

O vidră îmbrăcată cu o vestă galbenă, strălucitoare, sări pe debarcader, picurând apă peste tot. Se ridică pe picioarele din spate în faţa lui Tharion, cu mustăţile tremurându-i şi împroşcând cu stropi.

Sathia zâmbi larg.

- Opreşte-te, bombăni Tharion. Asta doar le încurajează să fie şi mai drăguţe.

Sathia îşi muşcă buza şi, deşi fu un gest care îl distrase complet, Tharion îşi veni în fire suficient de mult încât să îi spună vidrei:

- Transmite-i Reginei Râului că Tharion Ketos vrea să o întâlnească!

Mustăţile vidrei tresăriră din nou.

Sathia adăugă:

- Te rog.

Tharion îşi înăbuşi imboldul de a-şi da ochii peste cap, dar adăugă şi el:

- Te rog.

Apoi scoase din buzunar o monedă de aur, adăugând:

- Şi fa-o repede, prietene!

Vidra apucă moneda cu degetele-i mici şi negre şi o întoarse pe cealaltă faţă, iar ochii îi străluciră la vederea sumei scandalos de mari. Apoi mişcă din coada lungă şi sări înapoi în apa limpede, turcoaz, fără să stârnească aproape nici o unduire, după care se facu nevăzută.

Tharion o privi înotând graţios spre adâncuri, iar apoi dispărând în întuneric, spre Curtea Albastră. Singurele semne de viaţă din adânc erau nişte lumini minuscule, strălucitoare.

- Şi acum? întrebă Sathia, privind din nou navele de război andocate pe râu.

Dacă un singur soldat de pe ele l-ar fi recunoscut pe Tharion...

Tritonul îşi trase şapca de sunball mai bine pe cap.

- Acum stăm la pândă în umbre şi aşteptăm, răspunse el.

- Locul ăsta nu pare să fie sigur, spuse Ember pentru a cincea oară, în timp ce Bryce se afla în faţa arcadei Faliei Nordice.

Hunt aştepta la zece paşi în spatele ei, în timp ce penele îi îngheţau.

- Ba dimpotrivă, continuă Ember. Deschizi *Falia Nordică pentru Hei* Şi ar trebui să credem că demonii ăştia, prinţii, pentru numele lui Urd, sunt *buni*[7].

- Nu sunt convinsă că sunt buni, răspunse Bryce. Dar sunt de partea noastră. Ai încredere în mine, mamă!

- Ai încredere în ea, Ember! spuse

Randall, dar, după vocea lui încordată, Hunt îşi dădu seama că nici el nu era prea fericit.

- Oricând eşti gata, Athalar! îi strigă Bryce.

- Credeam că nu mai ai nevoie de mine ca să te alimentez, spuse Hunt. Mai ales că acum ai steaua aia simandicoasă!

- Nu vreau să încerc pe cont propriu în împrejurarea de faţă, spuse Bryce. Mi se pare că o situaţia are o mizăcam mare ca să îmi testez noile puteri.

- Pun pariu că ai putea să o faci! strigă Hunt peste vuietul vântului, dar fie. După ce număr până la trei!

Bryce încremeni locului şi îşi îndreptă umerii.

Hunt îşi adună fulgerul. Se rugă în gând la toţi zeii, chiar dacă până atunci cam fuseseră împotriva lui. Puterea fulgerului îi era familiară şi totuşi i se păru dintr-odată şi străină. *Foc demonic*, aşa îl numise Apollion.

Răspunsuri, în sfârşit! Aflase de ce era ceea ce era, de ce doar el avea fulgerul. Până şi Păsările Tunetului, create de Hei, fuseseră vânate până la dispariţie de către Asteri. Odată cu moartea lui Sofie, ele dispăruseră cu desăvârşire.

Chiar dacă învierea Harpiei – un alt lucru care se întâmplase din vina lui –, sugera că Asterii deţineau acum alte metode de a învia morţii. Deşi acestea ar fi funcţionat doar dacă nemernicii aceia reuşeau să pună din nou mâna pe fulgerul lui. însă decât să se întâmple asta, el prefera să moară.

- Unu! strigă Hunt, ridicându-şi mâna învăluită în fulgere.

Nu îl dezlănţuise niciodată cu totul. Nu văzuse niciodată ce putea să facă tot deodată. O întorsese pe Sandriel pe dos, dar nu îl folosise niciodată la putere maximă, nici măcar în timpul bătăliei de pe Muntele Hermon, atunci când fuseseră prea mulţi aliaţi în jurul lui ca să îşi asume un astfel de risc. *Lordul Fulgerului*, aşa îl numise Oracolul.

- Doi! ’

Oare în ziua aceea Oracolul văzuse ce era, de unde îi provenea puterea?

îmi aminteşti de ceea ce s-a pierdut cu mult timp în urmă.

Păsările Tunetului, vânate până la dispariţie.

Oare vântul îi flutura parka lui Bryce, sau ea tremura în timp ce aştepta lovitura? Hunt nu îşi dădu ocazia să se răzgândească. Să se oprească.

- *Trei!*

Lansă o suliţă de fulger spre perechea lui.

CAPITOLUL 76

Aşa cum se întâmplase în ziua aceea în palatul Asterilor, atunci când sărise din lumea ei într-alta, fulgerul lui Hunt îi străpunse spatele lui Bryce, trecând prin Corn, prin steaua de pe pieptul ei, iar apoi îi ieşi din corp şi intră în Poartă.

Ember ţipă de frică şi până şi Randall se dădu cu un pas în spate, împleticindu-se, însă Hunt îşi lăsă fulgerul să curgă prin Bryce, menţinând constant fluxul dintre ei.

- Deschide-te! strigă Bryce, a cărei voce fu purtată de vânt. Un petic de întuneric începu să crească în mijlocul porţii.

Hunt canaliză mai mult fulger spre Bryce, iar peticul acela se lărgi, centimetru cu centimetru.

Falia Nordică fusese fixată pe Hei... până în clipa aceea. Până când puterea lui trecuse nu numai prin Cornul de pe spatele lui Bryce, ci şi prin steaua de pe pieptul ei: legătura cu o altă lume. Lucrul acesta reorientă Poarta – la fel ca în ziua aceea, în Palatul Etern – ca să se deschidă în alt loc. Cel puţin, asta era teoria lor. Nimeni nu încercase vreodată să manipuleze Falia Nordică astfel încât să se deschidă în altă parte decât Hei, dar...

- Ajunge, Hunt! îl avertiză Ember.

Hunt o ignoră şi trimise încă un puseu de putere în perechea lui. Părul lui Bryce pluti în sus, zăpadă şi gheaţă plutind împreună cu el, însă ea rămase straniu de calmă, până când vidul umplu întreaga suprafaţă a Porţii masive.

Hunt îşi întrerupse fulgerul şi alergă spre locul în care se afla Bryce, în faţa zidului de întuneric.

întuneric... presărat cu lumină stelară.

De partea cealaltă, o femeie cu părul castaniu-auriu şedea într-un fotoliu, în faţa unui şemineu. întunericul acela era noaptea înstelată de dincolo de ferestrele ei.

Iar femeia rămase şocată în momentul în care Bryce îşi ridică mâna în semn de salut şi spuse:

- Bună, Nesta!

Regina Râului şedea pe un scaun aşezat în faţa unui panou de calculator din camera de control conectată la Ecluza Pneumatică de Vest, adică pe un tron improvizat în spaţiul acela steril şi utilitar. Tehnicianul care opera computerul părăsise camera aproape în fugă, la comanda tăioasă a reginei.

Tharion ştia foarte bine că ecluza pneumatică putea fi uşor curăţată cu furtunul pentru a elimina orice urmă de sânge. Un cadavru evacuat prin intermediul ei ar fi ajuns direct la sobekii care se învârteau pe afară ca nişte Secerători.

în caz că Sathia observase acele detalii, în caz că înţelesese că ea şi Tharion fuseseră aduşi acolo doar pentru că existau condiţii ca să se scape mai comod de cadavrul lui, ea nu lăsă să se vadă asta.

Soţia lui facu pur şi simplu o reverenţă, aplecându-se cu graţie, în contradicţie cu îmbrăcămintea ei de zi cu zi, care consta în colanţi şi într-un pulover alb.

- Majestate! spuse Sathia cu vocea ei de persoană elevată, complet lipsită de agresivitate. Este o onoare să vă cunosc!

Regina Râului o studie pe Sathia cu ochii ei întunecaţi la culoare.

- Ar trebui să o primesc cu braţele deschise pe femeia care a uzurpat poziţia fiicei mele?

Sathia nici măcar nu tresări.

- Dacă uniunea mea cu Tharion v-a adus suferinţă sau v-a jignit, atunci îmi cer iertare din toată inima.

O clipă de tăcere, prea lungă pentru a fi liniştitoare. Tharion îşi ridică privirea spre Regina Râului şi văzu că îl privea. Căutătura ei era rece, crudă. Neimpresionată.

- Să înţeleg, spuse Regina Râului, că îţi doreşti foarte tare ceva de la mine, dacă te-ai

întors şi ai îndrăznit să îmi înfrunţi mânia!

Tharion îşi înclină capul.

- Da, Majestate.

- Şi totuşi, ţi-ai adus cu tine *soţia...* Pentru ce anume? Ca să mă înduioşeze? Sau ca să o foloseşti pe post de scut?

- Având în vedere că abia dacă îmi ajunge până la piept, spuse Tharion pe un ton sec, nu cred că ar fi un scut prea bun.

Sathia îi aruncă o privire glacială, iar Regina Râului se încruntă.

- întotdeauna faci glume! Mereu faci pe prostul! exclamă regina, fluturându-şi spre Sathia mâna împodobită cu inele de scoici şi de corali. Draga mea, presupun că ar trebui să te felicit pentru nuntă, dar, în schimb, îţi voi ura noroc. Cu un soţ ca el, vei avea mare nevoie!

- Vă mulţumesc! răspunse Sathia pe un ton atât de sincer, încât Tharion aproape că o crezu şi el. Fie ca bunele voastre urări să ajungă direct la urechile lui Urd!

Bine, poate că îşi subestimase soţia. Părea să se simtă mai în largul ei decât el în mediul ăsta.

într-adevăr, Regina Râului păru suficient de intrigată de graţia de care dădea dovadă Sathia, deşi se afla sub presiune, încât să spună:

- Ei bine, Tharion, să auzim ce a fost atât de important încât ai îndrăznit să intri din nou pe tărâmul meu!

Tritonul îşi strânse mâinile la spate şi îşi scoase pieptul în afară, postură pe care ştia că o prefera Regina Râului. Nu îi văzu nicăieri cuţitul zimţat, făurit din sticlă de mare, dar ştia că îl avea mereu la ea.

- Am venit în numele lui Bryce Quinlan, Regina Feelor din Valbara şi din Avallen, ca să cer azil la Curtea Albastră pentru locuitorii din Oraşul Semilunii.

Urmă o altă pauză lungă şi înspăimântătoare.

- Regină, zici? întrebă Regina Râului. A Feelor din Valbara şi din Avallen?

îşi întoarse privirea spre Sathia, care, bănuia Tharion, era reprezentanta Feelor în cazul de faţă.

Sathia îşi plecă bărbia.

- Bryce Quinlan conduce acum ambele teritorii. Atât eu, cât şi Tharion îi slujim ei.

Regina îşi întoarse spre Tharion ochii negri şi nespus de adânci, precum ai unui rechin. Avea ochii

la fel ca sora ei, Regina Oceanului, îşi dădu el seama.

- **Ar trebui să mă încânte să aud că ai dezertat din nou?**

- **Am făcut ceea ce mi s-a părut a fi principial, răspunse Tharion.**

- **Principial, repetă Regina Râului, gânditoare. Ce principii ai tu în afară de a te asigura că supravieţuieşti cu orice preţ? *Principiile* tale te-a făcut să îmi deflorezi fiica, jurându-i să o iubeşti până la moarte, după care te-ai jucat cu sentimentele ei un deceniu întreg?**

La naiba! **Dar Sathia răspunse în locul lui, cu calmul acela neclintit:**

- **Acestea au fost greşelile tinereţii, la care**

Tharion a reflectat mult. Si a învătat din ele.

Regina Râului o privi din nou cu atenţie pe Sathia.

- **Aşa a făcut? Sau oare ţi-a îndrugat mieros baliverne, ca să te curteze?**

- **M-a adus în faţa voastră, ripostă Sathia. Dovadă că e dispus să îşi asume răspunderea pentru acţiunile lui.**

Doar o persoană specială îi putea vorbi aşa Reginei Râului. Fără să bată câtuşi de puţin în retragere, fără să tremure în faţa puterii ei, a chipului ei etern.

Regina Râului miji din ochi, gândindu-se, în mod vădit, la acelaşi lucru.

- **Iar *Regina Bryce* a crezut că Tharion era cel mai bun emisar care să îmi ceară o favoare atât de mare?**

Sathia nu îşi plecă deloc bărbia.

- **Şi-a amintit cum, în timpul atacului din această primăvară, Tharion şi poporul vostru au adus nevinovaţi, cu atât curaj şi altruism, aici, jos, la adăpost.**

La naiba, chiar că se pricepea!

Regina Râului facu semn cu mâna către fereastra care dădea spre adâncuri şi spre

dădeau târcoale acolo.

- Şi are vreun motiv întemeiat pentru care să nu îl ucid pe Tharion pe loc şi să nu îi arunc trupul la fiarele râului?

Sathia nici măcar nu aruncă o privire spre sobekii care dădeau târcoale.

- Tharion se află acum în slujba Reginei Bryce. Dacă îl nimiciţi, veţi avea de-a face cu Feele.

Regina îşi arătă dinţii mici şi ascuţiţi.

- Vor trebui să ajungă mai întâi în Adânc!

Sathia nu şovăi câtuşi de puţin.

- Cred că nu ar fi în interesul vostru să deveniţi un oraş sub asediu.

O, pe toţi zeii, soţia lui avea tupeu, nu glumă! în mod înţelept, Tharion nu lăsă să i se vadă nici o reacţie pe faţă, dar, pe Ogenas, dacă ei doi supravieţuiau acelei întâlniri, voia ca Sathia să îl înveţe tot ce ştia!

Regina Râului scoase un pufnet dispreţuitor, dar îşi înclină capul şi apoi schimbă subiectul.

- Cum de are fatuca aceea dintr-odată o asemenea putere?

- E o poveste pe care nu poate să o spună decât ea, răspunse Sathia, ducându-şi mâinile la spate. Dar are aliaţi puternici. în lumea aceasta şi în altele.

- în altele?!

Tharion îndrăzni să spună, cu o voce la fel de calmă şi de echilibrată ca a soţiei lui:

- Bryce îi consideră pe Prinţii din Hei drept aliaţi.

- Atunci, e un duşman al Midgardului! Şi o imbecilă, dacă vrea să îi ascundă pe oamenii din acest oraş de demonii cu care s-a aliat.

- Nu vrea să îi ascundă pe oameni de Hei, răspunse Tharion, ci de mânia Asterilor.

Regina Râului clipi lent.

- îmi cereţi să iau atitudine împotriva Republicii înseşi!

- Cele întâmplate în Luncile Asphodel au fost o ruşine, spuse Tharion cu o voce periculos de şoptită.

Dacă nu vă opuneţi unor asemenea acţiuni ale Republicii, atunci sunteţi complice la măcelul

dezlănţuit de ea.

Sathia îi aruncă o privire în semn de avertizare, însă Regina Râului îl cercetă cu atenţie. De parcă nu îl văzuse cu adevărat până în acel moment.

Dădu să spună ceva, iar pieptul lui Tharion se umplu de speranţă...

Dar apoi uşa interioară ce dădea spre încăperea aceea se deschise cu un şuierat, iar fiica Reginei Râului îşi facu apariţia, cu faţa-i frumoasă schimonosită de furie şi tristeţe. Ea strigă:

- Cum ai putut să faci una ca asta?!

- *E un Prinţ al Helului?* întrebă în şoaptă Ember, aflată la câţiva paşi în spatele lui Bryce, cu dinţii clănţănindu-i de frig.

- Ţi se pare că *arată* a prinţ? o chestionă Randall cu voce şuierătoare.

Zăpada îi scârţâia sub tălpi în timp ce ţopăia de pe un picior pe altul, ca să se încălzească.

- Bryce a spus că Aidas i s-a arătat sub formă de pisică, aşa că cine ştie...

- Oameni buni..., murmură Bryce în timp ce Nesta se ridică lent, foarte lent, din fotoliul de lângă şemineu.

Un pumnal îi apăruse cumva în mână, de parcă ar fi fost ascuns sub perna fotoliului.

Funcţionase. Reuşiseră să facă Falia Nordică să se deschidă spre un alt loc decât Helul.

- Ce faci? întrebă Nesta, iar Bryce îşi dădu seama în momentul acela că nici unul dintre ceilalţi nu putea să înţeleagă spusele războinicei, ceea ce însemna că ar fi trebuit să facă ea pe traducătoarea.

Aşa că Bryce îi şopti lui Hunt, care făcuse ochii mari, dar care era gata să se pună oricând în mişcare:

- Lasă-mă un minut.

Apoi se întoarse spre Nesta.

- Nu am de gând să îţi fac rău, nici ţie, nici lumii tale, spuse Bryce în limba Nestei.

- Atunci, de ce am un portal uriaş în sufragerie?

Ochii ei gri-albăstrui străluceau de o violenţă de
prădător. în vârfurile degetelor începuseră deja

să i se adune flăcări argintii. Oare ar fi rezistat focului stelar al lui Bryce? Mai ales ţinând cont de forţa puterii ei amplificate?

Dar Bryce nu venise acolo pentru asta.

- Trebuia să vorbesc cu tine.

- De unde ai ştiut că aveam să fiu fi singură?

- Nu am ştiut. Urd mi-a făcut o favoare.

Pumnalul şi flacăra argintie nu dispărură.

- închide portalul!

- Doar după ce îţi spun ceea ce am de spus.

Flacăra argintie îi pâlpâia acum Nestei în ochi.

- Atunci, spune ce ai de spus şi apoi dispari! spuse războinica, iar apoi îşi coborî privirea spre şoldul lui Bryce. Şi dă-mi pumnalul pe care l-ai furat!

Bryce o ignoră şi înghiţi în sec.

Ember îi şopti lui Randall:

- *Nu cred că merge prea bine.*

Randall îi facu semn să tacă.

însă Nesta îl privi pe Hunt, contemplându-i aripile, fulgerele care îi dănţuiau în mână şi spre aureola de pe frunte.

- E perechea ta?

Bryce dădu din cap, adeverind, şi îi facu semn lui Hunt să facă un pas înainte.

- Hunt Athalar! îl prezentă ea.

Nu avea să mai folosească niciodată numele de *Danaan.* Pentru nici unul dintre ei.

Hunt se apropie şi îşi înclină capul în semn de salut. Bryce ar fi putut să jure că văzuse un fulger în privirea lui, de parcă puterea pe care o invocase, suficientă pentru a deschide Falia Nordică, îl umplea până la refuz.

Dar Nesta se mărgini să îl studieze, după care se întoarse spre Bryce.

- Ce vrei?

Bryce îşi îndreptă umerii.

- Am nevoie să îmi dai Masca.

CAPITOLUL 77

- Este o cerere sau o ameninţare? întrebă Nesta în şoaptă.

Chiar şi despărţite de un portal, Bryce ar fi putut să jure că pământul se cutremurase de puterea războinicei.

- Este o rugăminte. O afurisită de rugăminte disperată! pledă Bryce, desfacându-şi palmele spre Nesta, în semn de implorare. Am nevoie de Mască pentru a avea un avantaj împotriva Asterilor. Pentru a-i distruge.

- Nu! răspunse Nesta, fără pic de milă în privire. Iar acum închide portalul şi dispari! strigă ea, aruncând o privire peste umăr, la stelele care păreau să clipească în depărtare. înainte ca Lordul Preaînalt să ajungă aici şi să te sfâşie în bucăţi!

- Ce e aia? murmură Hunt, observând întunericul ce se apropia.

- Rhysand, îi răspunse Bryce în şoaptă, iar apoi îi spuse Nestei: Te rog! Nu am nevoie de Mască pentru totdeauna. Doar... până când se termină lupta pe care vrem să o dăm aici, în lumea noastră. Apoi voi înapoia Masca.

Nesta râse glacial.

- Te aştepţi să am încredere în cineva care a încercat să ne înşele şi să ne păcălească la fiecare pas?

- Chiar v-am păcălit, o sfidă Bryce cu răceală, iar ochii Nestei scânteiară. Dar asta nu are nici un fel de importanţă acum. Uite ce e, înţeleg: Masca este incredibil de puternică şi de periculoasă. Nici eu nu aş avea încredere în cineva care mi-ar cere să folosească Cornul. Dar lumea mea are nevoie de asta.

Nesta nu spuse nimic.

întunericul se apropia tot mai mult, emanând furie şi o mânie primordială. Bryce facu un pas în faţă, iar Nesta ridică pumnalul.

- Te rog, spuse Bryce din nou. Promit că voi returna Masca şi Grăitorul-de-Adevăr. După ce voi ii făcut ceea ce trebuie să fac aici.

- Pesemne că mă consideri o proastă dacă crezi că îţi voi preda una dintre cele mai letale

arme din lumea mea! Mai ales ţinând cont de faptul că monştrii din lumea *ta* au vrut să pună mâna pe ea şi pe restul obiectelor din Tezaurul Groazei timp de milenii. Ca să nu mai pomenim că puţini pot să folosească Masca şi apoi să rămână vii. Dacă ţi-o pui pe faţă, s-ar putea să mori.

- E un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum, răspunse Bryce, calmă.

- Şi eu ar trebui să am încredere că, după tot ce ai făcut aici, vei înapoia Masca fiindcă eşti o fiinţă bună la suflet?

Bryce dădu din cap, adeverind.

-Da.

Nesta râse sec, aruncând o privire spre întunericul care se apropia.

- Să ştii că tot ce trebuie să fac e să aştept până când el ajunge aici. Atunci îţi vei dori să fi închis portalul.

- Ştiu, răspunse Bryce, iar gâtlejul i se strânse. Dar te implor! Asterii tocmai au exterminat o întreagă comunitate umană din oraşul meu. Familii, preciză ea, simţind că ochii o usturau de lacrimile pe care vântul rece ca gheaţa ameninţa să le îngheţe. Au ucis *copii.* Ca să mă pedepsească. Ca să îmi pedepsească perechea..., mărturisi, arătând spre Hunt, ...pentru că am scăpat din ghearele lor. Nenorocirile astea trebuie să înceteze... Trebuie să se oprească *undeva.*

în ochii Nestei licări o furie rece.

Bryce nu putu să îşi înăbuşe lacrimile, care i se prelinseră pe obraji şi îngheţară instantaneu.

- Ştiu că nu ai încredere în mine. Nu ai nici un motiv să o faci. Dar îţi promit că îţi voi înapoia Masca. Am adus garanţii, ca să îţi dovedesc că intenţiile mele sunt bune. Că *chiar* o voi înapoia.

Şi spunând asta, Bryce îşi conduse părinţii în faţă. Ember şi Randall o priviră cu precauţie, dar se apropiară de portal.

Bryce simţi că i se rupea inima, dar îi spuse cu fermitate Nestei:

- Aceştia sunt părinţii mei: Ember Quinlan şi Randall Silago. Ţi-i încredinţez ţie, ca să rămână în lumea ta până când îi distrug pe Asteri şi îţi înapoiez Masca.

Nesta facu ochii mari de uimire, dar se stăpâni şi îşi îndreptă umerii.

- Şi dacă vei muri înainte să îţi atingi ţelurile?

- Atunci, părinţii mei vor fi mai în siguranţă în lumea ta, decât într-a mea.

- Dar Masca va fi în lumea ta. în mâinile Asterilor.

- Nu am nimic mai important de oferit decât pe ei, spuse Bryce cu voce tremurată.

- Nu e vorba despre a-mi oferi ceva.

Bryce îşi înăbuşi un hohot de plâns, iar Ember şi Randall se întoarseră spre ea, derutaţi şi încrezători, furioşi pe ea fără să ştie de ce.

- Bryce! strigă Hunt, privind cu atenţie furtuna care se apropia. Ar trebui să închidem conexiunea!

Doar Hunt ştia ce lucru oribil făcea perechea lui. Cât de mult o duruse faptul că trebuise să îl lase pe Cooper în urmă, pentru că ar fi fost prea suspect să insiste ca el să vină într-o misiune atât de periculoasă. Dar Baxian, Fury şi June aveau să aibă grijă de el... şi de Syrinx.

- Ce se întâmplă, Bryce? întrebă mama ei.

Bryce nu putu să îşi stăpânească lacrimile în momentul în care îşi privi părinţii. Poate că o făcea pentru ultima oară.

- Nimic, răspunse ea, întorcându-se din nou spre Nesta. Dacă nu vrei să îmi dai Masca, atunci ia-i oricum! spuse ea.

Nesta amuţi.

- Ia-mi părinţii, o rugă Bryce pe războinică, iar vocea i se frânse. Nu au idee de ce sunt aici, cine eşti tu sau ce e lumea ta. Ei cred că vorbesc cu cineva din Hei. Dar ia-i şi ţine-i în siguranţă! E tot ce îţi cer!

Nesta o privi cu atenţie pe Bryce, iar apoi îi privi pe mama şi pe tatăl ei. Puse pumnalul pe măsuţa de lângă fotoliu.

- I-ai lăsa în lumea mea... deşi s-ar putea să nu îi mai vezi niciodată?

- Da, răspunse Bryce. De Hunt am nevoie ca să mă ajute împotriva Asterilor. Dar părinţii mei sunt oameni. Vor fi ţinte uşoare pentru Asteri, care deja îi vânează. Sunt oameni buni, adăugă ea, căznindu- se să îşi înăbuşe un alt hohot de plâns. Sunt cei mai buni!

- Bryce..., spuse Randall cu suficientă teamă în voce încât ea să îşi dea seama că el văzuse întunericul ce se apropia şi că simţea că ceva nu era în regulă cu planul ei.

Dar Bryce nu putea să se uite la părinţii ei, ci doar la Nesta.

Focul argintiu din ochii gri-albăstrui ai femeii se înteţi. Apoi dispăru.

Nesta întinse mâna spre Bryce. Ceva auriu străluci în ea.

Masca.

- Nu ştiu cât te va ajuta, şopti Nesta, dar poftim, poţi să o împrumuţi.

Aruncă o privire spre Ember şi spre Randall, iar Bryce înţelese: garanţia ei era acceptată.

Bryce înghiţi în sec.

- Ce naiba *e* chestia aia? murmură Hunt, de parcă ar fi simţit puterea străveche, nemărginită, care se scurgea din Masca pe care Nesta o ţinea în mână.

- Mulţumesc, spuse Bryce, întinzând mâna spre războinică.

Bryce ar fi putut să jure că însăşi lumea, ba chiar toate lumile – totul se cutremură în clipa în care Nesta îşi trecu mâna în Midgard şi îi dădu Masca.

Apoi Bryce o apucă cu degetele-i înmănuşate şi o simţi: oribilă, pustie şi crudă, însă steaua de pe pieptul ei păru să toarcă în prezenţa Măştii.

Bryce o vârî în jachetă şi închise fermoarul. O simţi vibrându-i pe corp, îi simţi ritmul străvechi răsunându-i în oase. Lumina ei stelară păru să pâlpâie, drept răspuns. De parcă orice fărâmă din Theia rămasă în Bryce cunoştea Masca şi se bucura să o revadă.

- Mulţumesc, repetă Bryce.

întunericul estompa acum oraşul de sub fereastra Nestei.

- Mult noroc! şopti războinica.

Bryce îşi înclină capul în semn de mulţumire şi apoi dădu din el, discret, spre Hunt...

Puterea lui îi lovi pe părinţii ei. Nu sub formă de fulger, ci ca un vânt dezlănţuit în spatele lor, care îi împinse prin portal, prin Falia Nordică şi apoi în lumea Nestei.

- Bryce! strigă mama ei, împleticindu-se, dar Bryce nu mai aşteptă.

Nu spuse nimic, ci îi porunci Cornului să întrerupă legătura, să dărâme puntea dintre lumile lor. Ultima imagine pe care o văzu fu întunericul, puterea lui Rhysand, izbindu-se de ferestrele camerei Nestei. Din acel tablou mai făceau parte chipul revoltat al mamei ei, Randall apucându-şi arma...

Zăpada şi ceaţa se întoarseră. Falia era închisă. Iar părinţii lui Bryce se aflau de cealaltă parte a ei.

Ei i se înmuiară genunchii. Hunt o prinse iute de cot.

- Trebuie să plecăm de aici!

Avea Masca. Şi Cornul. Şi steaua Theiei. Şi armele. Trebuia să fie de ajuns ca să înfrunte nişte zei vii.

- Bryce, trebuie să plecăm! spuse Hunt, mai tare acum. Poţi să ne teleportezi înapoi la zid?

Ar fi trebuit să se simtă uşurată ştiind că părinţii ei se aflau în cealaltă lume, alături de oameni despre care aflase că erau cumsecade, dar nici mama ei, nici Randall nu aveau să o ierte vreodată. Nu doar pentru că îi azvârlise în lumea aceea, ci şi pentru că îi lăsase fără Cooper.

- Ce *naiba!* şuieră Hunt, întorcându-se şi trăgând-o pe Bryce în spatele lui.

Chiar în momentul acela, Harpia, îmbrăcată în alb, ca să se camufleze în zăpadă, plonjă din ceaţă. Până şi aripile negre îi fuseseră vopsite în alb, ca să nu iasă în evidenţă.

în mijlocul ceţii învolburate, era la fel de îngrozitoare precum şi-o amintea Bryce, dar faţa ei... nu avea nimic viu, nimic cât de cât conştient. Era doar o coajă. O gazdă. Cu o singură misiune: *să ucidă.*

CAPITOLUL 78

Orice speranţă de reuşită fu pierdută pentru Tharion atunci când fiica Reginei Râului se aruncă în poala mamei ei şi se puse pe plâns.

- Te-ai căsătorit cu *eaV.*

Iată singurele cuvinte pe care el reuşi să le discearnă printre plânsete.

Sathia se uită lung la fată, de parcă ar fi rămas fără politeţuri pe care să le întoarcă în avantajul lor.

Regina Râului mângâie părul negru al fiicei ei, murmurând cuvinte blânde de liniştire, însă în ochi îi strălucea o ură pură faţă de Tharion.

- Eu..., dădu să spună Tharion, dar nu găsi cuvintele potrivite.

Auzindu-i vocea, fiica Reginei Râului îşi înălţă capul, cu faţa brăzdată de lacrimi. Râul de afară se cutremură, zguduind Curtea Albastră.

- Te-ai vândut unei târfe Fee?! strigă ea, după care o adulmecă pe Sathia şi adăugă: Care are *pământ* în vene? Nici măcar o picătură de apă care să te îmbie?

Sathia îndură insultele cu chipul împietrit, iar el îşi dădu seama în ce fel fusese tratată toată viaţa. Ceea ce nu îi căzu deloc bine.

Asta fu de ajuns ca să îl îmboldească să răspundă:

- Magia ei face vegetaţia să crească, e plină de viaţă şi de frumuseţe. Nu e înecăcioasă şi înăbuşitoare.

Fiica Reginei Râului se ridică lent.

- *îndrăzneşti* să îmi vorbeşti în felul ăsta?!

în clipa în care tritonul îi văzu furia de răsfăţată plină de capricii, în care văzu mânia mamei ei... se sătură. La naiba, chiar *se săturăl*

Tharion arătă spre fereastră. Nu spre sobeki, ci spre oglinda apei, care se afla prea departe ca să poată fi văzută.

- Sunt *nave de luptă imperiale* în râu! Luncile Asphodel sunt o *ruină* în flăcări, cu cadavre de copii împrăştiate pe străzi!

Nu mai ţipase niciodată astfel. La nimeni, cu atât mai puţin la fosta lui regină şi la fosta lui prinţesă.

Dar nu reuşi să oprească furia pură şi disperarea care izbucniră din el.

- Şi pe tine te interesează doar cu cine s-a căsătorit un nenorocit de bărbat prost? Sunt bebeluşi în dărâmăturile alea! Iar tu plângi doar pentru *tine!*

Sathia îl privea cu gura căscată, alarmată, dar Tharion i se adresă direct Reginei Râului:

- Bryce m-a trimis să vă implor să ne ajutaţi, dar v-o cer şi eu personal! Nu ca bărbat din neamul Apelor, nu ca membru al Curţii Albastre, ci ca fiinţă vie care iubeşte acest oraş! Nu există alt loc în Valbara care să poată rezista furtunii. Acest loc, Adâncul... poate rezista măcar atacurilor iniţiale. Oferiţi-le copiilor din Oraşul Semilunii un adăpost! O şansă. Dacă nu vreţi să îi primiţi pe toţi locuitorii, atunci luaţi măcar copiii!

- Nu, se smiorcăi fiica Reginei Râului, m-ai folosit şi m-ai abandonat! Nu ai dreptul să ne ceri asemenea favoruri, să îi ceri Curţii Albastre astfel de favoruri!

- *Îmi pare râu!* izbucni Tharion. îmi pare rău că te-am indus în eroare, că m-am culcat cu tine şi că mi-am dat seama prea târziu că mersesem prea departe. îmi pare rău că te-am dus cu zăhărelul ani de zile... Nu am ştiut cum să vorbesc cu tine sau cum să mă port ca un adult şi îmi pare rău. Nu a fost corect din partea mea, ci a fost imatur şi urăsc că ţi-am făcut asta, ţie sau oricui altcuiva.

Prinţesa se încruntă, trăgându-şi nasul.

Tharion spuse:

- Şi m-am căsătorit cu Sathia ca să o scot dintr-o situaţie foarte grea. Regele Morven din Avallen o forţa să se căsătorească cu o brută de Fee, iar singurele ei opţiuni erau să înfrunte mânia Asterilor şi să moară, sau să se căsătorească. I-am oferit o cale de ieşire: să se mărite cu mine. îi datoram surorii mele să ajut o femeie aflată la ananghie. Căsătoria noastră nu e menită să simbolizeze ce anume simt faţă de tine *sau* faţă de ea.

- Şi faptul că e o frumuseţe Fee nu te-a influenţat deloc? întrebă fiica Reginei Râului cu dispreţ.

- Nu, răspunse Tharion cu sinceritate. Eu..., murmură el, privindu-şi soţia, care era într-adevăr drăguţă, chiar frumoasă, fără ca asta să fi contat în momentul în care se oferise să o ajute, ...Sathia era o fiinţă care dăduse de necaz şi care avea nevoie de ajutor!

Fiica Reginei Râului fierbea de furie.

Tharion spuse, cu voce frântă:

- Dar dacă îi veţi primi pe locuitorii

oraşului, dacă îi veţi adăposti împotriva furtunii pe care o vor dezlănţui Asterii... după ce se va încheia totul, dacă voi mai fi în viaţă... voi divorţa de soţia mea şi mă voi căsători cu tine! promise el, privind-o pe prinţesă drept în ochi.

Sathia se întoarse brusc spre el, dar Tharion nu putea să o privească, nu putea suporta să îi vadă reacţia la gândul că ar fi abandonat-o *şi* pe ea...

Fiica Reginei Râului se smiorcăi, ca un copil care se linişteşte după o criză de furie.

- Accept. Mă voi căsători cu tine după ce scapi de ea.

- Ba nu o vei face! spuse Regina Râului, iar vocea ei zgudui încăperea, râul întreg. Fiica mea nu acceptă această ofertă. Nici eu.

Tharion simţi un gol în piept.

- Vă rog, imploră el. Dacă aţi putea doar...

- Nu am terminat de vorbit, spuse ea, ridicând o mână.

Tharion se supuse.

- Nu mai doresc ca fiica mea să fie legată de cineva ca tine, nici acum, nici în perspectivă. în ce priveşte o căsătorie între voi, asta nu se va întâmpla niciodată.

- *Mamă...*

- Acum eşti problema soţiei tale, îi spuse lui Tharion Regina Râului.

Tritonul închise ochii, care îl usturau, urând situaţia în care se afla, urând faptul că irosise, din pricina unor prostii de ordin personal, acea oportunitate, acea posibilitate de refugiu pentru oamenii din Oraşul Semilunii.

- însă dorinţa ta de a-ţi sacrifica libertatea de a locui Deasupra nu e lucru de lepădat, declară

Regina Râului. înclinându-şi capul într-o parte, iar una dintre scoicile din părul ei facu picioare şi i se vârî sub cosiţe. Nu m-ai întrebat niciodată de ce team trimis să cauţi trupul lui Sofie Renast şi să îl găseşti pe fratele ei, adăugă ea.

Tharion deschise ochii şi văzu că îl privea cu o căutătură plină de curiozitate. Nu cu bunătate, ci cu ceva asemănător respectului.

- Nu... Nu era treaba mea să pun întrebări, se smeri el.

- Ţi-e frică de mine, la fel ca tuturor fiinţelor înţelepte, spuse ea, uşor îngâmfată. Dar şi eu mă tem, la rândul meu. De perspectiva ca această lume să fie lăsată la mila Asterilor.

Tharion încercă să nu se holbeze la ea şi nici să nu rămână cu gura căscată.

- Poporul nostru este străvechi, spuse Regina Râului. Eu şi surorile mele ne amintim cum era lumea înainte de sosirea Asterilor şi deplângem faptul că magia pământului s-a stins. Insule întregi au dispărut în mare, iar civilizaţiile noastre, odată cu ele. Şi, deşi puterea noastră era limitată şi nu i- am putut opri pe Asteri, am încercat, totuşi, să o facem, fiecare în felul ei.

Fiica ei o privi de parcă nu o cunoştea.

Dar Regina Râului spuse mai departe:

- Ne amintim de puterea pe care o aveau Păsările Tunetului şi de faptul că Asterii le-au vânat pe toate pentru că *se temeau* de ele. Iar atunci când am aflat că una dintre ele a fost ucisă şi că fratele ei, tot o Pasăre a Tunetului, se afla în libertate, am ştiut că Asterii aveau să încerce să recupereze astfel de bunuri cu orice preţ. Poate că nu ştiam de ce, dar am ghicit că cei doi aveau să fie căutaţi de Asteri. Nu voiam să îi las să pună mâna pe Sofie sau pe fratele ei.

Tharion amuţi.

- I-aţi... i-aţi vrut pentru a-i opri pe Asteri?

Regina Râului dădu uşurel din cap, adeverind.

- Poate că asta nu a însemnat cu adevărat mare lucru, dar să îi ţin la adăpost a fost încercarea mea, oricât de neînsemnată, de a zădărnici planurile Asterilor.

Tharion nu putu decât să îşi plece capul şi să recunoască:

- Emile nu era o Pasăre a Tunetului, ci doar un om. Acum se ascunde.

- Şi totuşi, mi-ai ascuns asta!

Râul tresări, simţind nemulţumirea suveranei lui.

- M-am gândit că era mai bine ca băiatul să dispară complet din lume.

Preţ de o clipă foarte îndelungată, Regina Râului îi cercetă din nou chipul.

- Văd ce fel de bărbat eşti, spuse ea pe un

ton mai blând decât o auzise el folosind vreodată. Văd ce bărbat vei deveni, adăugă, dând din cap către Sathia. Unul care vede o femeie aflată la ananghie şi care o ajută fără să se gândească la consecinţele asupra propriei vieţi! meditã cu glas tare, dând din cap solemn, dusă pe gânduri. Mi-aş fi dorit să fi văzut mai mult din bărbatul acela aici. Mi-aş fi dorit ca tu să fi fost bărbatul acela pentru fiica mea. Dar dacă acum eşti bărbatul acela şi eşti astfel de dragul acestui oraş...

Făcu un semn cu mâna, iar sobekii se îndepărtară pe dată.

- Atunci, Curtea Albastră va ajuta pe oricine putem să aducem aici înainte ca navele de război să prindă de veste. Voi adăposti pe oricine, din orice Casă.

Harpia era o grozăvie. Hunt putea *să simtă* lipsa prezenţei ei reale. Goliciunea care se scurgea din ea.

Asterii o înviaseră din morţi, dar îi lăsaseră sufletul în urmă.

Nu apelaseră la necromanţi, care foloseau sufletul cuiva pentru a-l învia, ci creaseră, în schimb, soldatul perfect pe care să îl posteze în locul acela: unul care nu simţea frigul, care nu avea nevoie să mănânce şi care nu avea nici un fel de scrupule.

Iar Hunt ştia că totul se întâmplase mulţumită fulgerului său. Focului său demonic. Ştia, în adâncul sufletului, că nu era vina lui, dar nu era mai puţin adevărat că el îi dăduse fulgerul lui Rigelus.

Iar asta dusese la crearea acestui coşmar.

Pesemne că Rigelus ghicise că el şi Bryce aveau să vină la Falia Nordică, aşa că o pusese pe Harpie să stea la pândă.

Hunt îşi adună fulgerul, iar ceaţa străluci sinistru în jurul lui, dar Bryce o întrebă pe Harpie:

- Ce ţi-au făcut?

Harpia nu răspunse. Nu dădu nici un semn că ar fi auzit sau că i-ar fi păsat. De parcă şi-ar fi pierdut vocea. însăşi identitatea.

- Frige-o pe ticăloasă! îi strigă Bryce lui Hunt, iar el trimise numaidecât o dâră de fulger

către Harpie.

Aceasta se feri, aripile-i vopsite în alb mişcându- se la fel de repede ca întotdeauna...

Ba nu, nu fuseseră vopsite în alb, ci *deveniseră* albe. De parcă ceea ce îi făcuseră Asterii, folosindu- se de fulgerul lui Hunt, le-ar fi albit de tot.

Hunt mai aruncă un fulger, iar apoi încă unul, şi poate că, la naiba, ar fi luminat tot cerul, dar blestemata aceea de aureolă...

- Athalar! răsună o voce cunoscută, bărbătească, din ceaţa de deasupra lor.

Hunt nu îndrăzni să îşi ia ochii de la Harpie, dar pricepu cine îl strigase.

Isaiah.

- Ce *naibaV.* întrebă o voce de femeie la fel de cunoscută.

Naomi.

însă cea de a treia voce, care se auzi din spatele lui atunci când persoana căreia îi aparţinea ateriză în zăpadă, fu cea care îi îngheţă sângele în vine.

- Ce grozăvie nouă mai e şi asta?

Sosise Guvernatoarea Valbarei.

Bryce nu ştia ce era mai rău: Celestina sau Harpia. Femeia care îi înjunghiase pe la spate, sau cea care încercase, literalmente, să îi taie gâtul lui Ruhn.

Ea şi Hunt nu puteau să înfrunte doi inamici deodată, nu la temperaturi sub zero, complet secătuiţi de puteri după ce deschiseseră Falia, fără să vadă mai nimic de ceaţă.

Harpia se năpusti, iar Hunt îşi lansă fulgerul, atât de rapid încât doar îngerii cei mai iuţi ar fi putut să evite lovitura. Harpia o facu, după care plonjă către pământ, direct spre Bryce, cu ceaţa scurgându-i-se de pe aripile albe. Bryce se rostogoli din calea ei, iar Harpia se izbi de pământ, împroşcând cu zăpadă, dar se ridică pe dată şi se năpusti din nou spre Bryce.

Isaiah o lovi pe Harpie cu un zid de vânt, împingând-o înapoi. Dar Celestina era la doar câţiva paşi distanţă, iar Hunt se întorcea deja ca să o înfrunte...

Bryce îşi descheie fermoarul jachetei groase, simţind instantaneu usturimea vântului rece pe

piele. Apucă Masca.

Şi, fără nici un avertisment, îşi puse pe faţă acel obiect de aur, rece ca gheaţa.

Cu Masca pe faţă, se simţea de parcă s-ar fi aflat sub apă sau la o altitudine foarte mare. Mintea îi era plină de puterea Măştii, sângele îi fremăta, pulsând în ritmul prezenţei din capul ei, din oasele ei. Lumea păru să se dilueze în elementele ei de bază: viu sau mort. Era în viaţă, dar cu Masca aceea ar fi putut să scape chiar şi de moarte şi ar fi putut să trăiască veşnic.

Steaua din pieptul ei fredonă, întâmpinând puterea aceea ca pe un vechi prieten.

Bryce alungă sentimentul de repulsie care o încerca. Hunt îşi pregătea fulgerele pentru Celestina, făcând ca ceaţa să strălucească la fiecare

trosnet, iar Harpia trecuse de zidul de vânt al lui Isaiah şi se năpustea din nou spre Bryce...

- **Opreşte-te! îi strigă Bryce Harpiei.**

Era vocea ei şi totuşi nu era.

Harpia se opri.

Toată lumea se opri.

- **Bryce, şopti Hunt, dar el se afla acum prea departe. Era în viaţă, iar ea avea treabă cu morţii.**

- **îngenunchează!**

Harpia căzu în genunchi, în zăpadă.

- **Orice armă malefică ai avea..., începu Celestina să spună.**

- **Mă voi ocupa de tine mai**

târziu! exclamă Bryce cu vocea aceea care răsuna în ea si care crea unduiri în ceată.

Până şi Arhanghelul tăcu în timp ce Bryce se apropie de Harpie şi îşi plecă privirea spre faţa ei îngustă şi plină de ură. Cu adevărat lipsită de suflet.

Un corp fără pilot.

O senzaţie rece de groază o cuprinse pe Bryce, în pofida îmbrăţişării diabolice a Măştii. Poate că era un act de milă, se gândi ea în timp ce privi la chipul gol şi furios al Harpiei. Poate că ceea ce urma să facă era un act de milă.

Nu exista nici un suflet de care să se agaţe, căruia să îi comande. Doar corpul. Dar Masca păru să înţeleagă cum anume trebuia acţionat.

- **Ţi-ai făcut treaba, spuse Bryce, a cărei voce reverberă în peisajul îngheţat. Odihneşte-te!**

Fu dezgustător şi, totuşi, o uşurare atunci când ochii Harpiei se închiseră, iar ea se

prăbuşi la pământ. Pielea începu să i se zbârcească, trupul ei revenind la forma pe care o avusese în moarte.

Pometii i se afundară şi chipul i se descompuse. Bryce ştia că, sub echipamentul alb al îngerului, corpul ei făcea acelaşi lucru.

După ce Harpia, devenită doar o bucată de piele uscată, rămase să zacă în zăpadă, Bryce îşi scoase, în

sfârşit, Masca – şi îi văzu pe Naomi, pe Isaiah şi pe Celestina uitându-se la ea şocaţi, cuprinşi de groază.

CAPITOLUL 79

- Nu, spuse Ruhn la telefon, în timp ce el şi Lidia mergeau din nou prin canale, nu erau la cazarma privată a triarilor. Am aşteptat ore în şir, dar sunt barăcile sunt pustii. Nu a venit nimeni, nu a plecat nimeni. După cum arătau camera lui Isaiah şi cea a lui Naomi, nu a mai fost nimeni acolo de câteva zile.

Lidia mergea înainte, cu capul plecat, verificând un telefon cu cartelă pe care îl adusese cu ea de pe *Cuirasatul din Străfund* – cu ani în urmă, din cât se părea.

- Aşadar, ce facem? întrebă Flynn. Continuăm să aşteptăm? Dec a reuşit să acceseze computerele Aux în timp ce eu cercetam zona, dar nici el nu a găsit nimic despre mişcările lor. Se pare că la Aux nici măcar nu se ştie că au dispărut.

Având în vedere că Asterii urmăreau să

pedepsească pe oricine era prins că se asocia cu ei, cu grupul de rebeli, fusese mai sigur să îi observe pe cei din Aux de la distanţă, decât să vorbească direct cu cineva. Oricum, exista riscul să fie daţi pe mâna Asterilor de orice individ mai întreprinzător.

Ruhn se gândi.

- Dacă Isaiah şi Naomi lipsesc, probabil că Celestina vrea să nu li se observe absenţa, spuse el.

De la celălalt capăt al liniei telefonice, Declan întrebă:

- Crezi că i-a omorât?

- Se poate, răspunse Ruhn, în timp ce Flynn îl trecu pe difuzor. Mâine ne întoarcem acolo, ca să vedem dacă reuşim să mai aflăm ceva. Voi doi fiţi
atenţi la orice semn al prezenţei lor! Verificaţi şi pieţele în care se fac crucificări.

- La naiba! spuse Flynn.

- Voi încerca să accesez imaginile de securitate din Comitium, se oferi Dec. Poate că am găsi în ele informaţii care să ne îndrume în direcţia corectă.

Ruhn oftă.

- Ai grijă! Ne întâlnim la apus, în colţul de nordest al intersecţiei de după poligonul de tragere.

- Recepţionat! răspunseră Flynn şi Dec în cor, după care închiseră.

Ruhn şi Lidia mai merseră, tăcuţi, cale de un kilometru sau doi prin canalul puturos, iar apoi Ruhn spuse:

- Cândva m-ai adormit spunându-mi o poveste. Despre o vrăjitoare care s-a transformat într-un monstru.

- Ce-i cu ea? întrebă Lidia, aruncându-i o privire piezişă.

- E o poveste reală sau ai inventat-o?

- Era o poveste pe care mi-o spunea mama, şopti ea. Singura poveste pe care îmi amintesc că mi-o spunea în copilărie, înainte... să mă lase să plec.

Ruhn tocmai era pe punctul de a întreba dacă asemănările dintre prinţul cel rău şi Pollux, precum şi cele dintre cavalerul cel bun şi el, Ruhn, fuseseră profetice, dar în momentul în

care auzi tristeţea din vocea ei...

- îmi pare foarte rău că ai trecut prin asta, Lidia. Nu pot să îmi imaginez cum e să îi faci aşa ceva unui copil! Gândul de a-mi lăsa copilul pe mâinile unui străin...

- Şi totuşi, eu am făcut-o, spuse ea, privind în gol. Exact ce mi-a făcut mama le-am făcut şi eu fiilor mei.

Ruhn simţi un junghi în inimă la auzul acelei voci încărcate de vinovăţie şi de durere.

- Tu ţi-ai încredinţat fiii unei familii iubitoare...

- Nu ştiam asta. Habar nu aveam pe mâinile cui au nimerit.

- Dar alternativa era să îi iei cu tine.

- Poate că ar fi trebuit să o fac. Poate că ar fi trebuit să fug în sălbăticie şi să mă ascund pentru totdeauna, împreună cu ei.

- Ce fel de viaţă ar fi fost asta? Le-ai dăruit o viaţă reală şi fericită pe *Cuirasatul din Străfund.*

- O mamă adevărată ar fi...

- Chiar *eşti* o mamă adevărată! exclamă el, apucând-o de mână şi oprindu-se locului. Lidia, ai făcut o alegere imposibilă: ai ales să îţi protejezi copiii chiar dacă asta însemna să nu îi vezi crescând. La naiba, dacă asta nu te face o mamă adevărată, atunci nu ştiu ce anume te-ar face!

Un val de durere străbătu chipul Lidiei, aşa că Ruhn o luă în braţe, iar ea se sprijini de pieptul lui.

- Ei au fost singurul lucru care m-a motivat să continui, spuse ea. Ori de câte ori treceam printr-o nouă grozăvie, ştiam că fiii mei erau în siguranţă şi că alegerile mele îi ţineau la adăpost.

Ruhn îşi trecu o mână în jos. pe spatele ei, bucurându-se să o simtă, încercând să o aline cum putea mai bine. Stătură aşa minute îndelungate, doar ţinându-se în braţe.

- Ţi-am mai spus, murmură ea, lipită de pieptul lui, că îmi aminteşti că sunt vie.

Drept răspuns, Ruhn o sărută pe creştetul capului, pipăindu-i cu buzele părul auriu, mătăsos.

- Vreme îndelungată nu am fost, spuse ea.

Mi-am făcut treaba în calitate de Căprioara, de Lumina Zilei, doar ca să îmi ţin fiii în siguranţă şi pentru a face ceea ce credeam că era corect. Dar nu am simţit nimic. Eram, în esenţă, un spectru în majoritatea zilelor, ocupând un corp ce era doar o carcasă goală. Dar apoi te-am întâlnit pe tine şi a fost ca şi cum m- aş fi întors în corpul meu. Ca şi cum aş fi fost... trează, spuse ea, trăgându-se în spate şi cercetându-i chipul din priviri. Nu cred că am fost vreodată cu adevărat trează până să te întâlnesc pe tine.

Ruhn îi zâmbi, cu inima prea plină ca să îşi găsească cuvintele. Aşa că o sărută uşor, afectuos.

Lidia îşi strecură mâna într-a lui şi apoi îşi văzură din nou de drum. însă, la un moment dat, Ruhn o opri din nou, îi dădu capul pe spate şi o sărută încă o dată.

- Ştiu că mai avem nişte treburi de rezolvat, spuse el cu gura lipită de a ei, dar... prietenă, amantă, orice vrei să îmi fii, sunt de acord.

Lidia zâmbi, cu buzele lipite de ale lui.

- îi mulţumesc lui Urd în fiecare zi că odinioară Cormac ţi-a cerut să fii persoana mea de contact.

Ruhn se trase în spate, zâmbind larg.

- încă îţi datorez o bere!

- Dacă reuşim să trecem prin asta, Ruhn, îţi fac *eu* cinste cu o bere!

Ruhn zâmbi din nou şi o cuprinse cu braţul de după mijloc, după care începură iarăşi să înainteze prin beznă. Merseră la pas într-o linişte primitoare şi prietenoasă, preţ de câţiva kilometri buni, iar apoi telefonul Lidiei vibră. Ea îl scoase din buzunar şi se uită la ecran.

- E de la *Cuirasatul din Străfund,* spuse ea, oprindu-se ca să deschidă mesajul.

Ruhn o privi în timp ce citea cuvintele înşirate pe ecran, dar ea se opri în scurtă vreme şi mâinile prinseră să îi tremure.

- Pollux, şopti Lidia, iar Ruhn încremeni în timp ce ea îşi ridică privirea spre el şi murmură, cu ochii plini de panică: Mi-a luat fiii.

Hunt nu îşi îngădui să se gândească la cât de îngrozitoare şi de măreaţă era Bryce atunci când

purta Masca. La ce fusese în stare să îi facă Harpiei.

Se întoarse spre Celestina, în spatele căreia se aflau Isaiah şi Naomi. Toţi trei erau îmbrăcaţi în echipament de iarnă rezistent. Aripile albe ale lui Isaiah şi ale Guvernatoarei erau aproape invizibile pe fondul strălucitor al zăpezii. Feţele celor trei încă erau crispate din pricina şocului.

- Ce faceţi aici? întrebă Hunt.

- Ce e aia? întrebă Naomi în şoaptă, ignorându-i întrebarea, cu ochii aţintiţi la obiectul auriu din mâinile lui Bryce.

- Moarte, răspunse Isaiah, cenuşiu la faţă. Masca aceea e... moarte.

Hunt îi întrebă din nou:

- Ce faceţi aici?

Isaiah îşi întoarse brusc privirea spre Hunt.

- Am urmărit *chestia aia*, răspunse el, arătând spre mormanul de haine ce rămăsese din Harpia înviată. Persoanele de contact ale Celestinei au raportat că postul de pază de la zid a fost atacat de o nouă grozăvie, aşa că am venit în goană până aici, temându-ne că era ceva din Hei...

- De ce nu aţi trimis o legiune? întrebă Hunt, privindu-i pe cei doi îngeri care îi fuseseră cândva cei mai apropiaţi tovarăşi. De ce aţi venit chiar voi?

- Pentru că Asterii ne-au ordonat să ne retragem, răspunse Naomi. Dar cineva trebuia, totuşi, să oprească acest carnagiu.

Hunt o privi pe Celestina în ochi. Chipul fără cusur al Arhanghelului nu era decât o mască împietrită.

- Ai scăpat din lesă?

Văzu un licăr de furie în privirea ei.

- Regret ce v-am făcut ţie şi alor tăi, Hunt Athalar, dar a fost necesar să...

- Scuteşte-mă! răbufni Hunt. La naiba, ne-ai dat pe mâna Asterilor!

- Hunt, spuse Isaiah, ridicând o mână, uite ce-i, e multă duşmănie aici...

- Duşmănie?! explodă Hunt. Am ajuns în *temniţă* din cauza ei!

Arătă cu degetul spre Guvernatoare. Bryce se apropie de el, alinându-l cu prezenţa ei liniştitoare.

Hunt arătă spre fruntea lui, care abia se vedea de sub echipament.

- Din cauza ei, am din nou această afurisită de *aureolă* pe frunte!

Celestina rămase pur şi simplu locului, tremurând.

- Aşa cum am spus, regret ce am făcut. M-a costat mai mult decât ai putea să crezi, spuse ea, părând că încerca să îşi stăpânească lacrimile. Hypaxia... a pus capăt relaţiei noastre.

- Ce, prietenei tale nu i-a plăcut că eşti un şarpe cu două feţe? întrebă Hunt.

- Ei, Hunt..., murmură Bryce, dar lui nu îi păsă deloc.

- Trebuia să fii *bună,* spuse Hunt cu voce frântă. Trebuia să fii Arhanghelul cel bun. Iar tu eşti chiar mai rea decât Micah! strigă el, scuipând, iar saliva i se transformă în gheaţă înainte să atingă zăpada. în ceea ce îl privea pe Micah, măcar ştiai clar când trăgea pe sfoară pe cineva!

Fulgerul i se zvârcoli în vene, căutând o cale de ieşire.

- Hunt, spuse Naomi, ceea ce a făcut Guvernatoarea a fost o ticăloşie, dar...

- A încălcat ordinele Asterilor ca să vină aici, încheie Isaiah. Haideţi să plecăm din frigul ăsta, să intrăm în cabina de pază şi să vorbim...

- La naiba, am terminat-o cu vorbitul! spuse Hunt, iar puterea lui se agită. *Am terminat-o* cu Arhanghelii şi cu nenorocitele voastre de *minciunii*

Fulgerul îi şuieră prin zăpadă. Văzu scântei în faţa ochilor şi astfel ştiu că avea fulgerul în ei.

Celestina îşi ridică mâinile înmănuşate.

- Nu vreau să mă cert cu tine, Athalar!

- Ghinion! răspunse Hunt, iar fulgerul îi alunecă pe limbă. Eu vreau să mă cert cu tine!

Fără nici un alt avertisment, îşi dezlănţui puterea asupra Arhanghelului. Şi-o dezlănţui cu totul, dar nu fu de ajuns. Puterea îi era limitată, restricţionată de aureolă, de acea lesă anume creată ca să îi ţină pe demoni în frâu.

însă lesa nu funcţionase în cazul prinţilor demoni. La naiba dacă avea să o lase să mai funcţioneze asupra lui!

Hunt îşi lăsă puterea să crească tot mai mult.

Zăpada din jurul lui se topi.

Apollion îi dăduse esenţa lui, focul lui demonic. Iar dacă asta îl făcea un fiu al Helului, aşa să fie!

Hunt închise ochii şi văzu cercul negru al aureolei, imprimat chiar pe sufletul lui. Lujerii ei întortocheaţi, cu spini. Vraja care îl limita.

Toată lumea ştia că vraja de înrobire nu putea fi anulată. Hunt nici măcar nu încercase să o facă. însă se săturase să mai joace după regulile Asterilor. După regulile oricui.

întinse mâna, înminte, spre spinii negri ai aureolei. îşi înfăşură degetele în fulger, în foc demonic, în puterea care era a lui şi numai a lui.

Şi o spintecă.

Spinii aureolei tremurară şi sângerară. Tuşul negru se scurse în jos, dizolvându-se în nimic, înghiţit de puterea care se aduna acum în el, crescând...

Hunt deschise ochii şi îl văzu pe Isaiah uitându-se la el cu teamă şi uimire. Fruntea prietenului său era în continuare mutilată de aureolă.

Gata cu asta.

îi fu mai uşor acum, când ştia unde era şi cum să o distrugă. Hunt întinse un filament din puterea lui spre Isaiah şi, înainte ca prietenul lui să apuce să se dea înapoi, îi spintecă aureola de pe frunte.

Isaiah şuieră şifacu doi paşi în spate, împletícindu-se. Un vânt furibund se formă în jurul picioarelor lui în clipa în care aureola i se desprinse de pe frunte.

Celestina se uita când la unul, când la celălalt, cu groaza întipărită pe faţă.

- Asta nu e... Asta nu e...

- îţi sugerez să fugi! spuse Hunt cu o voce rece ca gheaţa, întocmai ca vântul usturător care le sufla peste feţe.

Dar Celestina se îndreptă de spate. Rămase pe poziţie. Şi, cu un curaj la care Hunt nu se aştepta, întrebă:

- Ce căutaţi *voi* aici?

De parcă întrebarea i-ar fi distras lui atenţia, de parcă, punând-o, Arhanghelul ar fi reuşit să

îşi amâne pedeapsa...

Bryce răspunse în locul lui:

- Am venit să deschidem Falia Nordică către Hei.

Naomi se întoarse spre Bryce şi întrebă:

- Poftim?!

Isaiah, prea uimit de faptul că aureola îi fusese îndepărtată, nu era deloc atent la discuţie. El se mulţumea să îşi privească mâinile, de parcă ar fi putut să vadă puterea dezlănţuită pe care o controlau acum.

Celestina clătină din cap.

- V-aţi pierdut minţile! strigă ea, proptindu-se bine pe picioare, iar în jur îi străluci o putere albă, incandescentă. Dacă vrei să te lupţi cu mine, Athalar, dă-i drumul! Dar nu vei deschide Falia!

- O, ba cred că da! răspunse Hunt, lansându-şi fulgerul spre ea.

Lumea se fisură atunci când fulgerul lui se izbi de un zid format din puterea ei, iar Hunt trimise spre ea şi mai mult fulger. Zăpada se topi, însăşi piatra de sub tălpile lor se îndoi şi se deformă în timp ce el lovea la nesfârşit cu fulgerul...

- Athalar! strigă Naomi. Ce naiba...!

Celestina îşi revărsă puterea sub forma unui zid
de vânt strălucitor.

Hunt îl străpunse cu fulgerul. Se săturase de Arhangheli. De ierarhiile lor. Se săturase de...

Isaiah se vârî între ei, cu mâinile ridicate.

- Opreşte-te! strigă el, privind cum puterea strălucea în ochii prietenului său. Athalar, opreşte- te!

- Merită să moară! Toţi afurisiţii de Arhangheli merită să moară pentru ceea ce ne fac, spuse Hunt printre dinţi.

Dar îşi dădu brusc seama că Bryce nu se mai afla lângă el.

Fugea înapoi spre Falie, iar steaua îi strălucea orbitor. Acum, când celelalte două bucăţi din steaua Theiei fuseseră unite cu cea cu care se născuse ea, steaua îi strălucea la fel de tare ca soarele. Un soare *era* o stea, la naiba!

- Nu! strigă Celestina, iar puterea i se înteţi.

Hunt îşi trimise fulgerul spre Arhanghel cu

atâta
forţă, încât îi spulberă puterea, trântind-o în zăpadă cu o bufnitură care îl umplu de satisfacţie.

Aripile Celestinei se desfacură larg, zăpada se împrăştie, iar din nas şi din gură prinse să îi curgă sânge.

- Nu face asta! îi strigă ea lui Bryce. Mi-am dedicat *ani* din viaţă pentru a împiedica deschiderea Faliei, spuse, gâfâind. Găseşte o altă cale! Nu face asta!

Bryce se opri brusc, împroşcând cu zăpadă. Steaua aceea magnifică din pieptul ei străluci, făcând zăpada să lucească. Bryce îi spuse Arhanghelului, gâfâind:

- Prinţii Helului şi-au oferit ajutorul, iar Midgardul are nevoie de el, fie că ştii asta sau nu. Eu şi Hunt am ucis deja doi Arhangheli. Nu ne face să te ucidem şi pe tine!

Hunt îi aruncă o privire întrebătoare lui Bryce. De parcă ar fi existat o alternativă în privinţa uciderii Celestinei...

- Voi..., şopti Celestina, voi i-aţi omorât pe Micah şi pe Sandriel.

- Erau mai puternici decât tine, spuse Hunt, aşa că nu cred că ai prea multe şanse.

Fulgerul i se aprinse de jur împrejur, gata să lovească, să o jupoaie dinspre interior, aşa cum făcuse cu Sandriel.

însă ochii căprui ai Celestinei se măriră în clipa în care văzură fulgerul dezlănţuit şi răspândindu-se împrejur. în cele câteva săptămâni în care lucrase împreună cu Athalar, ea nu văzuse niciodată în întregime ce putea să facă fulgerul lui.

- Cum de... ai puterea Arhanghelilor fără să fii unul dintre ei? întrebă ea.

- Pentru că sunt Umbra Mortis, răspunse Hunt cu o voce la fel de neînduplecată precum gheaţa din jurul lor.

Şi nu se simţise niciodată Umbra Mortis mai mult decât se simţea în momentul acela, în timp ce o privea pe Celestina şi ştia că, dându-i o singură lovitură în inimă, ar fi preschimbat-o într-un leş însângerat şi arzând mocnit.

Celestina îşi coborî privirea şi căzu în

genunchi. De parcă ar fi ştiut-o şi ea.

O dâră de fulger pur, brut, se formă deasupra umărului lui Hunt, o aspidă gata să îşi atingă ţinta. Hunt se uită la Bryce, aşteptând ca aceasta să îi facă semn din cap să o incinereze pe Celestina.

însă Bryce se uită la el cu tristeţe şi îi şopti pe un ton afectuos:

- Ba nu eşti, Hunt.

Neînţelegându-i cuvintele, el îi aruncă o privire nedumerită.

Bryce facu un pas în faţă, un singur pas, iar zăpada îi scârţâi sub tălpi.

- Nu eşti Umbra Mortis, spuse ea. în adâncul sufletului tău, nu ai fost niciodată. Şi nici nu vei fi.

Hunt îndreptă spre Celestina un deget înfăşurat în fulger.

- Ea şi toţi cei ca ea ar trebui să dispară de pe faţa Midgardului!

- Poate că aşa e, spuse Bryce cu blândeţe, făcând încă un pas, iar lumina ei stelară se stinse. Dar nu ucişi de tine.

îl cuprinse un val de dezgust. Nu o urase niciodată pe Bryce, dar o urî în clipa aceea, când se îndoia de el.

- Nu merită să moară, Hunt!

- Ba da, merită, fir-ar să fie! se răsti Hunt. Mi-i amintesc pe fiecare dintre ei, pe toţi îngerii care au mărşăluit împotriva noastră pe Muntele Hermon, întreg Senatul, Asterii şi Arhanghelii prezenţi la condamnarea mea. Mi-i amintesc *pe toţi*, iar ea nu e cu nimic mai bună decât ei. Nu e cu nimic mai bună decât Sandriel. Decât Micah.

- Poate că aşa e, spuse din nou Bryce, cu voce încă blândă, liniştitoare, iar el urî şi asta. Nu o iartă nimeni. Dar nu merită să moară. Şi nu vreau ca mâinile tale să fie mânjite de sângele ei.

- Atunci când a fost vorba de Regele Toamnei, unde era mila de acum? Tu nu l-ai oprit pe Ruhn!

- Tot ce a făcut Regele Toamnei în viaţa lui lungă şi ticăloasă a fost să provoace durere. Nu merita nici măcar să îl bag în seamă, darămite să îi arăt milă. Ea merită.

- De ce? întrebă Hunt, privindu-şi

perechea, iar furia i se mai potoli întrucâtva. *De ce?*

- Pentru că a făcut o greşeală, răspunse Naomi, a cărei faţă era îndurerată şi care facu acum un pas în faţă. Iar de atunci încolo a tot încercat să o îndrepte. Eu şi Isaiah nu am însoţit-o până aici pentru că ne-a ordonat, ci pentru că am vrut să o ajutăm.

Hunt arătă spre Falia aflată la doar câţiva paşi de Bryce.

- Te va împiedica să o deschizi!

- Ba nu o voi face, promise Celestina, ţinându-şi capul plecat. Mă predau, adăugă ea.

- Dă-i drumul, Hunt! strigă Bryce.

- Morven s-a predat şi totuşi l-ai ucis! se răsti Hunt la ea.

- Ştiu, răspunse Bryce. Şi voi trăi cu gândul ăsta. Nu ţi-aş dori să porţi aceeaşi povară. Hunt, avem destui duşmani. Las-o să plece!

- Jur pe Solas însuşi, spuse Celestina, făcând cel mai înalt jurământ pe care putea să îl facă un înger, că vă voi ajuta, dacă îmi stă în putere!

- Nu am de gând să cred pe cuvânt un Arhanghel.

- Ei bine, vom avea nevoie de un Arhanghel, spuse Bryce, iar furia lui Hunt se domoli şi mai mult în timp ce o privea.

- Poftim?!

Bryce aruncă o privire la corpul Harpiei, pe jumătate topit din cauză că fusese atins atunci când fulgerul lui Hunt se întâlnise cu puterea Celestinei. Pietrele din jurul Harpiei se deformaseră: fulgerul modificase însăşi piatra. Bryce se duse lângă Hunt şi îl luă de mână.

Fulgerul se prelinse pe pielea ei, dar el nu îl lăsă să doară. Nu ar fi putut să o rănească vreodată.

- Ai spus că eşti de partea mea în întregime, murmură Bryce, privindu-l pe el şi numai pe el. Lasă trecutul în urma ta şi concentrează-te pe ceea ce urmează. Avem o lume de salvat şi am nevoie de perechea mea alături de mine pentru a face asta. De nimeni altcineva. Nici de un fiu al Helului, nici de Umbra Mortis, nici măcar de Hunt Athalar. Am

nevoie de *perechea* mea. De Hunt pur şi simplu.

Hunt văzu în ochii ei că orice se întâmplase, oricine fusese el şi orice făcuse, nu conta pentru ea. Nici faptul că fusese făurit în Hei nu conta pentru ea. Dar în fotografiile acelea din primăvara trecută, Bryce reuşise să surprindă esenţa lui, cine era el în adâncul sufletului. Cel pe care ea îl adusese pe linia de plutire. Cel pe care îl iubea.

Hunt, pur şi simplu.

Aşa că renunţă. Renunţă la fulger, la moartea care îi cânta în vene. Renunţă la imaginea mentală a feţelor lui Apollion şi Thanatos, care zâmbeau cu dispreţ. Renunţă la furia îndreptată către Arhanghelul din faţa lui şi către Arhanghelii care existaseră înaintea ei.

Hunt, pur şi simplu. îi plăcea asta.

Fulgerul i se stinse, sfârâind, până când dispăru cu totul. Şi îi spuse lui Bryce, ca şi cum ar fi fost singura persoană de pe Midgard sau din orice galaxie:

- Te iubesc, Bryce, pur şi simplu!

Ea chicoti şi îl sărută uşor pe obraz.

- Acum, Hunt, dacă nu mai ai de gând să o ucizi pe Celestina, spuse ea, scoţând iarăşi Masca din jachetă, vom trezi din morţi o armată!

- Ce armată? întrebă Isaiah în şoaptă.

- îi vom trezi pe cei Căzuţi, răspunse Bryce, aruncând Masca în aer şi prinzând-o de parcă ar fi fost o minge de sunball.

Lui Hunt i se înmuiară genunchii.

- Ai spus că vom folosi Masca pentru a lupta cu Asterii!

- Şi aşa vom face, îl asigură Bryce, aruncând din nou Masca în sus şi apoi prinzând-o. E vina ta că nu ai cerut detalii despre *cum* anume o vom folosi împotriva lor.

Aşa era. El presupuse pur şi simplu că ea avea să îşi pună Masca şi că asta avea să îi dea un avantaj ca să îi ucidă.

Hunt se scutură din cap până-n picioare.

- La naiba, ţi-ai pierdut minţile!

Auzindu-l, Bryce se opri din aruncat Masca în sus şi spuse cu o voce mai blândă:

- Avem nevoie de o diversiune pentru Asteri. Helul nu va fi de ajuns. Dar o armată de morţi, o armată a celor Căzuţi, va funcţiona

foarte bine. O armată care nu va trebui să moară din nou. Iar Isaiah şi Naomi o vor conduce.

- De aceea i-ai trimis pe Ruhn şi pe Lidia să îi aducă, şopti Hunt, căznindu-se să iasă din starea de şoc.

Isaiah îi aruncă lui Hunt o privire întrebătoare, dar Bryce răspunse:

- Da. M-am gândit că dacă reuşeam să găsim Masca şi să o luăm de la Nesta... planul ar putea să
funcţioneze.

- Dar cum poţi să îi trezeşti din morţi? întrebă Hunt, amintindu-şi că Bryce îi povestise că Nesta se folosise de oasele unei fiare. Corpurile lor nu mai sunt..., adăugă el.

- Asterii le-au păstrat aripile, răspunse Bryce, apăsând cu dezgust pe fiecare cuvânt. V-au păstrat aripile, ca pe un soi de trofee. Dar cred că, fiindcă nu au avut parte de Treceri, o parte din sufletele lor ar putea să fie încă ataşate de ele.

Hunt îşi frecă faţa îngheţată.

- Şi atunci ai de gând să faci o grămadă de aripi să zboare pe aici?

Bryce îi aruncă o privire tăioasă.

- Nu. Ei bine, da, dar numai pentru a le duce acolo unde avem nevoie de sufletele lor.

- Ai spus că Masca poate să reanimeze cadavre, nu că ar putea să le dea sufletelor nişte trupuri noi.

- Asta am văzut că a făcut Nesta, spuse Bryce. Dar steaua Theiei...

îşi puse mâinile făcute căuş în dreptul pieptului, scoţând la iveală steaua frumoasă şi strălucitoare. Aceasta lumină ceaţa şi facu să scânteieze zăpezile de la picioarele lor.

- Uau..., şopti Naomi.

Steaua pe care Bryce şi-o scosese din piept în ziua aceea, în timpul atacului din primăvară, fusese doar o parte din steaua pe care o ţinea acum în palme.

- Steaua, spuse Bryce, cu faţa strălucindu-i în lumina ei, pare cumva să recunoască Masca. Adineauri, atunci când mi-am pus Masca, am simţit atracţia dintre cele două puteri. V-am simţit pe *voi* toţi şi am simţit ceea ce a mai rămas în Harpie, fracţiunea aceea minusculă din

sufletul ei, care se agăţa de cadavru. Poate că e ceva legat de steaua Theiei. Poate că steaua are puterea de a-i comanda Măştii să facă... diferite lucruri.

- Nu e momentul să experimentezi cu chestia asta! o avertiză Hunt.

- Ştiu, fu de acord Bryce. Dar cred că ar fi nevoie doar de o bucăţică din cei răposaţi şi aş putea să îi înnoiesc. Nu să le dau viaţă cu adevărat, dar sufletele lor s-ar întoarce... şi ar primi forme noi. Spre deosebire de... Spre deosebire de ce i-au făcut Asterii Harpiei.

- Atunci, Masca poate cu adevărat să învie morţii, spuse Naomi cu voce răguşită.

Bryce dădu din cap în semn de încuviinţare.

- Cei Căzuţi nu ar primi corpuri noi, care să respire, dar, da, ar putea să ne ajute.

- Atunci, ce fel de corpuri ar primi? întrebă Isaiah, aruncându-i o privire neliniştită lui Hunt.

- Pe cele pe care Asterii le-au confecţionat deja pentru noi, răspunse Bryce cu o voce un pic cam scăzută. îmbinarea perfectă dintre magie şi tehnologie.

- Noile armuri mecanice, îşi dădu seama Hunt. Cele pe care Asteri le-au amplasat pe Muntele Hermon.

Bryce dădu din cap cu solemnitate, adeverind.

- Cred că Rigelus a amplasat armurile acolo ca să vă zădărască, dar treaba asta e pe cale să se întoarcă împotriva lui, prostul naibii! Lidia a spus că armurile nu au nevoie de piloţi pentru a funcţiona, aşa că nu trebuie să ne facem griji cu privire la vreo interferenţă fizică. Dec poate să le acceseze sistemul informatic, blocându-le accesul, în timp ce sufletele celor Căzuţi se vor contopi cu armurile mecanice şi le vor pilota sub comanda lui Naomi şi a lui Isaiah.

Dar dacă Bryce punea în practică ceea ce sugera...

- Nu putem să facem aşa ceva, spuse Hunt cu voce răguşită, iar aripile i se lăsară brusc. *Nu pot* să le cer să moară din nou pentru noi, chiar dacă sunt deja morţi. Cei Căzuţi au sacrificat deja prea mult.

Bryce se duse la el şi îl luă de mână.

- Costumele acelea trebuie să fie pilotate

de cei Căzuţi. Altminteri, vor fi folosite împotriva *noastră* de către Asteri. Avem nevoie ca Asterii şi soldaţii lor să fie ţinuţi ocupaţi.

Dar Hunt simţi cum i se strângea inima.

- Bryce...

- Va fi alegerea lor dacă să se întoarcă sau nu, dacă să piloteze armurile sau nu. Atunci când îi voi trezi din morţi, le voi da posibilitatea să aleagă. Şi voi fi alături de tine în fiecare clipă, promise Bryce, iar apoi dădu din cap către Isaiah şi Naomi. Ei îi vor comanda pe cei Căzuţi. Nu trebuie să mai porţi această povară. Voi avea nevoie de tine alături de mine, în palatul Asterilor.

Hunt închise ochii, respirându-i parfumul. Se gândi că Celestina ar fi putut să îi atace şi că, totuşi, ea rămăsese îngenuncheată.

Şi, aşa cum făcuse în ziua aceea în care Hunt îi dăduse lui Sandriel ceea ce i se cuvenea, Isaiah îngenunche dintr-odată în faţa lui. Naomi i se alătură.

- Nu sunt Arhanghel! spuse Hunt cu bruscheţe. Şi nu am fost de acord să vă conduc, aşa că ridicaţi-vă!

Celestina spuse:

- Poate că epoca Arhanghelilor s-a încheiat.

- Pari fericită!

- Aş fi, dacă s-ar întâmpla asta, spuse Celestina, ridicându-se în picioare. Ţi-am destăinuit cândva că Shahar era prietena mea. Poate că atunci nu am avut curajul să lupt alături de ea, spuse Arhanghelul, ridicându-şi bărbia, dar acum am.

Dar Hunt nici nu voia să audă de asta.

- Şi ce vei face *tu* în tot acest timp?

Bryce răspunse înaintea Celestinei:

- Se va duce la fortăreaţa lui Ephraim, ca să îi distragă atenţia acestuia.

Hunt îi aruncă o privire surprinsă. La fel şi Celestina, aşa că Bryce le explică:

- E Arhanghelul care se află cel mai aproape de Oraşul Etern. Trebuie să îl ţinem ocupat. Dacă Ephraim se alătură luptei, lucrurile se vor complica.

Celestina dădu din cap cu solemnitate.

- Mă voi asigura că Ephraim va rămâne la

o distanţă de cel puţin o sută de kilometri de capitală.

- Cum vei face asta? întrebă Hunt. îl vei lega?

- Voi face tot ce este necesar pentru a pune capăt situaţiei actuale, răspunse Celestina, ridicându-şi din nou bărbia.

Hunt arătă spre Falie.

- Vom deschide Falia către *Hei* Cu câteva momente în urmă, nu păreai prea entuziasmată de ideea asta.

Celestina se uită la Hunt şi la Bryce.

- Ideea voastră contrazice toate lucrurile pentru care am muncit, dar... se pare că, într-adevăr, tot ce aţi făcut voi doi a fost în interesul nevinovaţilor de pe Midgard. Nu cred că aţi deschide Falia dacă asta i-ar pune în pericol pe cei vulnerabili.

- Da?! răbufni Hunt. Şi unde naiba erai *tu* atunci când Luncile Asphodel au fost nimicite din temelii?!

Privirea lui Bryce se răci întrucâtva. Ochii Celestinei se umplură de o mâhnire reală.

- A fost picătura care a umplut paharul, Hunt, spuse Isaiah. De aceea noi, ca şi ea, am încălcat ordinele Asterilor. Ei nu ne-au dat nici un avertisment. Navele au venit pe Istros şi ni s-a spus că asta se făcea pentru protecţia noastră. Nici măcar nu ştiam că navele pot să trimită rachete aeriene atât de departe!

Cu genele umezite de lacrimi care îngheţară rapid, Naomi adăugă:

- A fost cea mai laşă, cea mai oribilă... Nu suntem solidari cu aşa ceva! Nici unul dintre noi nu e. Nici Celestina şi, cu siguranţă, nici Legiunea 33.

Hunt îşi întoarse privirea spre Bryce şi văzu în ochii ei doar durere, precum şi o hotărâre rece, nestrămutată. Ea spusese adevărul. Aveau destui duşmani. Unii care trebuiau să plătească.

Şi poate că el nu avea încredere în nici un cuvânt care ieşea din gura unui Arhanghel, dar dacă Isaiah

şi Naomi o credeau pe Celestina, asta însemna ceva. Isaiah, care suferise sub conducerea Arhanghelilor la fel

de mult ca şi el, era acolo, ajutând-o pe Celestina, deşi ştia că îi trădase prietenul. Isaiah nu era un nemernic fără coloană vertebrală, ci era bun, deştept şi curajos.

Iar Isaiah era acolo.

Aşa că Hunt spuse:

- **în regulă. Haideţi să batem la uşa Helului.**

Hunt mai avea destul fulger ca să o lovească din nou pe Bryce. îl dezlănţui, iar acesta trecu prin ea şi intră în Poartă, în inima Faliei Nordice.

Voinţa ei, strălucind de la acea lumină stelară condensată, schimbă încă o dată locul către care se deschidea Poarta.

Celestina, Isaiah şi Naomi rămaseră la un pas în spate, strălucind cu toţii de putere, pregătindu-se pentru ce era mai rău.

Un întuneric impenetrabil se răspândi prin arcadă. în masa aceea de beznă nu se vedeau decât doi ochi albaştri, strălucitori.

Prinţul Aidas se ivi din întuneric, îmbrăcat impecabil în hainele-i de un negru ca smoala şi fără să aibă deranjat nici măcar un fir din părul lui auriu. Cercetă din priviri terenul îngheţat şi soarele care apunea la capătul acelei scurte zile de iarnă.

Bryce îşi întinse braţul, făcând un gest grandios, în timp ce Prinţul Prăpastiei păşi prin Falia Nordică.

- **Bine ai revenit pe Midgard! spuse ea. Sper să ai parte de o şedere plăcută.**

CAPITOLUL 80

- Deci, spuse Jesiba, bătând darabana pe tăblia biroului, puiuţul se duce să le propună lupilor un medicament pentru deparazitare, iar apoi se întoarce acasă Prim!

Ithan ignoră împunsătura.

- Am nevoie să mă pui în legătură cu Regele din Adâncuri, spuse el.

Făcuse un duş în cazarma din Bârlog şi se schimbase în nişte haine Aux simple, iar apoi verificase rapid dacă Perry şi ceilalţi erau în regulă. După aceea, dăduse fuga înapoi la Casa Focului şi a Umbrei. Era Prim, da, şi tot ce presupunea asta, dar...

- De ce?

- Trebuie să îmi văd fratele. Şi, având în vedere faptul că ultimele două dăţi în care m-am încurcat cu morţii au fost un dezastru total, vreau ca de data asta să nu mai fac greşeli. Am nevoie de ajutorul Regelui din Adâncuri, răspunse Ithan în timp ce se plimba încolo şi încoace prin birou.

- Repet: de ce?

El se uită ţintă la Jesiba.

- Deoarece Connor încearcă să dea de mine.

Auzise urletul acela din Cantonul Oaselor şi ştia
cui îi aparţinea. Cine îl chema.

în timp ce Ithan se spălase şi îşi schimbase hainele, Hypaxia împărţise antidotul în Bârlog, dându-li-l tuturor celor care voiseră să îl ia. Se părea că Perry fusese prima la rând. Iar la plecarea din Bârlog, atunci când o verificase, lui Ithan îi fusese clar că ea nu mai era o Omega.

El nu rămăsese acolo suficient de mult timp încât să afle ce anume era acum Perry, ce puteri dobândiseră ea şi ceilalţi, daruri îngropate de multă vreme în spiţa lupilor. Le poruncise tuturor ca aceste cunoştinţe noi să nu iasă din bârlog, iar lupii fuseseră de acord.

îl ascultaseră.

- Ai avut dreptate, îi spuse Ithan Jesibei, e nevoie de un plan. Deocamdată, nu am idee ce

fac.

- Ai putea să iei lecţii de la Quinlan despre cum să gândeşti cu doi paşi înainte.

Ithan se încruntă la ea.

- Vreo veste din Avallen?

- Quinlan a sunat cu două ore în urmă. Voia o favoare, ca de obicei. Şi voia să afle ce progrese ai făcut, răspunse farmazoana, zâmbind. Şi, desigur, după ce i-am spus ce a reuşit să facă Hypaxia, a cerut să îi duci un camion plin cu antidot.

- Când? Unde?

Jesiba zâmbi din nou.

- în Oraşul Etern. Peste o zi. Cred că Quinlan s-a săturat să fie tratată ca un nimic. A spus să iei nişte lupi cu tine, dacă ai vreunul care să te susţină.

Ithan se uită lung la ea. Nu numai că *era* Prim, dar i se cerea *să şi acţioneze* ca Prim...

- Va avea loc o bătălie?

- Nu ştiu, răspunse Jesiba, privindu-l cu solemnitate, iar apoi adăugă: Dar, în locul tău, aş duce puii şi lupii vulnerabili în ascunzători sigure. Nu în Bârlog, nu în oraş. Evacuează-i departe, în sălbăticie. Ascunde-i. Iar apoi ia-i cu tine pe cei mai buni luptători pe care îi ai şi mergeţi în Oraşul Etern.

- Nu au rămas mulţi în Bârlog... Majoritatea sunt plecaţi.

- Atunci, ia pe cine e prin preajmă. Va fi mai bine decât să nu iei pe nimeni.

Ithan facu un pas, apoi încă unul.

- Poate că ar fi trebuit să o las pe Sigrid în acvariu. Ar fi fost mai bine decât să fie Secerătoare, spuse el, gândindu-se că era singurul vinovat pentru situaţia cumplită în care ajunsese ea, iar apoi îşi frecă fruntea şi adăugă: Uite ce-i, eu doar... Trebuie să îmi văd fratele. Pentru ultima oară.

- E imposibil!

Ithan îşi arătă colţii.

- **Ştiu că poţi să îl rogi pe Regele din Adâncuri, spuse el, iar apoi nu mai aşteptă ca ea să răspundă, ci o întrebă: Ştii despre lumina secundă? Ştii că sufletele noastre sunt doar**

hrană pentru Regele din Adâncuri şi pentru Asteri?

-Da. ’

Ithan clătină din cap.

- **Şi asta nu te deranjează?**
- **Bineînţeles că mă deranjează. Mă deranjează de cincisprezece mii de ani. Dar asta e doar o parte a stăpânirii Asterilor, care poate fi descrisă drept o fiară cu multe capete.**

Ithan îşi frecă faţa.

- **Poţi să mă ajuţi, sau nu?**

Avea să aibă nevoie de tot ajutorul pe care îl putea primi. Nu era un lider. Judecând după încurcătura în care o implicase pe Sigrid, nu era un ins apt să ia decizii pentru alţii. încercase să o salveze pe lupoaică şi eşuase... cu desăvârşire. Iar ea fusese o singură viaţă. Acum, când toţi lupii din Valbara erau responsabilitatea lui...

Se împotrivi din răsputeri sentimentelor apăsătoare de panică şi de groază care îl asaltau.

Jesiba rămase tăcută preţ de o clipă, iar apoi şopti:

- **Lasă-mă să văd ce pot să fac, puiuţ. Şi adu-o pe Hypaxia cu tine, îi ceru ea lui Ithan, strângând din buze.**

Bryce tocmai intrase în cabina de pază, când îi sună telefonul. Avusese nevoie doar de o clipă, fir-ar să fie, de un moment de singurătate, ca să cuprindă cu mintea implicaţiile vaste pe care le presupuneau cele mai recente acţiuni ale ei.

îşi aruncase părinţii în lumea

Feelor.

Avea Masca, cele două arme şi puterea Theiei. Avea tot ce îi trebuia ca să aibă o şansă de supravieţuire în urma unei confruntări cu Asterii.

Avea totul... Cu excepţia părinţilor ei.

Bryce se simţise mereu alinată de gândul că, indiferent de ceea ce făcea sau de locul în care se afla, Ember Quinlan şi Randall Silago erau în Nidaros, că Ember şi Randall *existau* şi că aveau să fie mereu acolo şi să lupte pentru ea. Să lupte *împreună cu* ea, dacă era să se raporteze cu onestitate la mama ei. Să ştie acest ultim fapt era o alinare în sine.

Iar acum părinţii ei erau... duşi. Trăiau, da, însă de cealaltă parte a universului.

Ei ar fi putut să rămână în Avallen, adăpostiţi în spatele ceţii, alături de toţi ceilalţi, de Cooper, în primul rând, însă avusese nevoie de ei. îi fuseseră necesari ca să cadă la învoială cu Nesta, dar avusese nevoie şi să ştie că Asterii nu aveau să mai poată pune vreodată mâna pe ei.

Era un gest egoist din partea ei, ştia asta. Chiar laş. Dar nu îl regreta nici măcar o secundă.

Şi îşi dorea cu adevărat doar *o secundă de răgaz*, ca să cuprindă totul cu mintea. Motiv pentru care se afla în cabina de pază.

Până când sună telefonul.

Nu avusese semnal dincolo de zid, aşa că nu ştia dacă nu cumva, mulţumită lui Urd, ea şi Ruhn se sincronizaseră chiar în clipa de faţă, sau dacă fratele ei încercase fără încetare să dea de ea. Răspunse după primul sunet de apel.

- Ruhn?
- Am nevoie de tine aici!
- Ce s-a întâmplat?

Simţi panică în fiecare cuvânt rostit de el.

- Pollux a interceptat *Cuirasatul din Străfund* în timp ce nava lăsa oameni la marginea ceţii din Avallen. A măcelărit o mulţime de masculi din neamul Apelor şi, nu îmi dau seama cum, ticălosul ştia despre fiii Lidiei. I-a luat. îi ţine captivi la palat.

Bryce aproape că îşi scăpă telefonul. Afară, Hunt era doar o umbră în întuneric şi zăpadă, iar însoţitorii lor, alte umbre în jurul lui.

- Cred că Asterii şi-au dat seama cum să ne atragă în preajma lor, şopti Bryce.

- *Cuirasatul din Străfund* ne-a trimis o navetă de transport. Suntem pe cale să ne urcăm la bord, împreună cu Flynn şi cu Dec, şi să ne îndreptăm spre Oraşul Etern, spuse Ruhn cu voce răguşită. Dar dacă cei doi copii sunt în temniţă...

Bryce simţi cum i se întorcea stomacul pe dos.

- în regulă, şopti ea. Da, bineînţeles. în regulă. Ne urcăm imediat în elicopter.

Ruhn întrebă, răsuflând sacadat:

- Aţi... făcut ce trebuia făcut acolo?

- Da, răspunse Bryce.

Apoi ieşi din cabină şi fu împresurată pe dată de vântul şuierător şi de frigul brutal. Hunt şi Aidas stăteau înghesuiţi unul într-altul, plănuind. Isaiah şi Naomi se aflau la câţiva paşi depărtare, intervenind din când în când, dar păstrând distanţa, de parcă nu s-ar fi simţit prea împăcaţi cu ideea că se aflau în prezenţa unui Prinţ al Helului. Cu câteva clipe în urmă, bătând din aripile ei albe, orbitor de strălucitoare în lumina zăpezii, Celestina zburase spre fortăreaţa din Ravilis a lui Ephraim. înainte să plece, promisese din nou că avea să îl ţină ocupat pe Ephraim. Arhanghelul înclinase din cap, salutându-l pe Hunt pentru o ultimă dată, însă el nu îi răspunsese.

în spatele lui Hunt şi al celorlalţi, întinzându-se în depărtare, mărşăluiau armatele Helului. Acopereau întreaga distanţă de patruzeci de kilometri de la zid şi până la Falia încă deschisă.

Soldaţii aceia erau nişte grozăvii nefireşti, mai ales animalele de companie care fuseseră dezlănţuite asupra Oraşului Semilunii în primăvară. Bryce se bucura sincer că avea amuleta archesiană în jurul gâtului, deşi se întreba dacă aceasta ar fi putut să ţină la distanţă *atâţia* demoni, în cazul în care aceştia s-ar fi decis să ia o gustărică.

Judecând după umerii încordaţi ai lui Hunt, Bryce îşi dădu seama că acel spectacol al armatelor era la fel de neliniştitor şi pentru el.

Umanoizi cu coarne şi cu aripi de piele, care păreau a fi infanterişti. Fiare reptiliene albe ca oasele, care se târau în patru labe şi care erau

câini de război. Fiinţe scheletice, cu falei prea mari, pline de dinţi ca nişte ace, pe care licărea o mâzgă verzuie. Şi mai erau multe altele, atât de multe: fiinţe care se târau, fiinţe care zburau, fiinţe care cercetau Midgardul cu ochi lăptoşi, lipsiţi de vedere, şi care hămăiau cu gândul la vărsarea de sânge ce avea să urmeze.

Hunt nu comentă în legătură cu acele şiruri nesfârşite de coşmaruri. îşi petrecuse toată viaţa vânând tocmai creaturile care acum luptau pentru ei. Oare câţi dintre soldaţii Helului ştiau asta, la rândul lor? Oare câţi dintre ei intraseră în Oraşul Semilunii cu doar câteva luni în urmă şi dezlănţuiseră, bucuroase, durere şi moarte?

Dar de data aceasta, după cum îşi dăduseră cuvântul prinţii, fiarele se conformau disciplinei militare. Cât despre soldaţi, Bryce nu se uită prea atent la chipurile de sub armura lor umanoidă. La aripile ţepoase care se întrezăreau pe deasupra şirurilor, la mâinile cu gheare, ce strângeau suliţele, însă acei soldaţi nu vorbeau, nici nu mârâiau. La fiecare pas pe care îl făceau prin aerul glacial, aburii respiraţiilor le ieşeau de sub vizierele coifurilor. La fiecare pas făcut mai adânc în Midgard.

întregul Hei, gata de atac.

Bryce trebuia să aibă încredere în alegerea pe care o făcuse, în speranţa că avea să se dovedească a fi cea corectă.

- Spune-i Lidiei că venim! îi transmise Bryce lui Ruhn, care încă era la telefon, ascultând şi el zgomotul de fond pe care îl făceau tălpile, copitele şi ghearele ce zguduiau, ca un tunet, pământul înzăpezit. Şi spune-i că nu venim singuri!

CAPITOLUL 81

- Scena asta îmi pare cunoscută, îi şopti Ithan Hypaxiei în timp ce se aflau pe Docul Negru, fiecare dintre ei ţinând în mână câte un însemn al Morţii. Tu, eu, Regele din Adâncuri...

- Cel mai bun prieten al nostru, spuse Hypaxia pe un ton ironic, privind ceaţa din Cantonul Oaselor, care se înălţa peste râu ca un zid impenetrabil. Mergem? întrebă ea, arătând

spre apă.

Ithan dădu din cap în semn de încuviinţare, iar apoi îşi aruncară amândoi însemnele Morţii în râu. Acestea aterizară cu o plesnitură uşoară, formând unduiri într-o singură direcţie: spre sud. Spre Cantonul Oaselor. Apoi însemnele dispărură, înghiţite de ceaţă.

în liniştea care urmă, Ithan îndrăzni să spună:

- Jesiba mi-a destăinuit că tu şi Guvernatoarea aţi fost... împreună. Cât timp?

Hypaxia tresări, îndurerată.

- O vreme. Dar nu mai suntem.

- Chiar şi în perioada în care ea era cu Ephraim?

- înţelegerea ei cu Ephraim e un contract politic. Ceea ce avem noi două... Ceea ce am avut..., murmură Hypaxia, clătinând din cap, iar lumina argintie a lunii licări în buclele ei închise la culoare. Sunt convinsă că Jesiba ţi-a spus că am fost naivă.

- Posibil, se eschivă el.

Hypaxia se uită la locul în care însemnul Morţii dispăruse în adâncuri.

- Ştii, toată lumea mi-a spus că Arhanghelii nu sunt de încredere. Că există acele tabere de antrenament secrete unde sunt îndoctrinaţi, că ajung să fie doar nişte marionete în mâinile Asterilor. însă Celestina a petrecut foarte mult timp la Nena şi am crezut că asta a scăpat-o de influenţa lor, spuse Hypaxia, muşcându-şi buza, după care adăugă: Se pare că, de fapt, a motivat-o să facă tot ce putea ca să evadeze de pe bucata aia îngheţată de pământ.

- Cu toţii... luăm decizii proaste, spuse Ithan, oftând. O, pe toţi zeii, ce stupid a sunat asta!

Hypaxia râse pe înfundate.

- Apreciez spusele tale oricum, murmură ea, adăugând apoi, pe un ton serios: Dar atunci când am aflat ce făcuse... Ei bine... Mi-e dor de mama în majoritatea zilelor, dar mai ales în ultima vreme, mai ales după tot ce s-a întâmplat cu Celestina. Aşa că înţeleg de ce îl cauţi pe fratele tău, spuse, arătând spre ceaţa de peste drum.

- îmi pare rău pentru mama ta!

- Cei mai mulţi îmi spun că ar trebui să

trec peste moartea ei. Dar..., şopti ea, iar umerii i se plecară, ...nu ştiu dacă va veni vreodată o zi în care să nu mai simt că dispariţia ei a lăsat un gol imens în inima mea.

- Da, cunosc sentimentul, şopti el, simţind un junghi în piept, după care îşi drese glasul şi întrebă: Aşadar, nu ai putut să îţi învii mama prin necromanţie?

- Nu, răspunse Hypaxia pe un ton solemn. A luat măsuri ca să se asigure că sufletul ei nu avea să sfârşească în ghearele Regelui din Adâncuri. Şi chiar dacă aş fi putut să o fac, nu i-ar fi plăcut ca eu să fi folosit necromanţia pentru ceva atât de... egoist.

- Totuşi, e mama ta!

- A fost şi regina mea, replică Hypaxia, ridicându-şi bărbia. Şi ar fi fost îngrozită dacă ar fi aflat că am dezertat din rândul vrăjitoarelor şi că mi-am cedat coroana. Aşa că nu, nu vreau să o văd. Nu aş putea să dau ochii cu ea, chiar dacă aş avea ocazia.

- Totuşi, nu eşti încă vrăjitoare? Adică, da, acum eşti în Casa Focului şi a Umbrei, dar nu ai încetat să fii vrăjitoare!

Poate că Jesiba respinse titlul, însă asta fusese alegerea ei.

- Sunt încă vrăjitoare, spuse Hypaxia, strângând din pumni. O astfel de calitate nu poate să îmi fie luată niciodată.

Ithan cercetă din priviri scândurile negre de sub picioarele lui. Trebuia să aranjeze Trecerea pentru Prim. Şi pentru Sabine, bănuia el.

Dar oare chiar trebuia să o facă? Sufletul Primului nu mai era. Tot ce mai putea să ofere el Cantonului Oaselor era doar un trup gol. Iar dacă cei din Lunathion aveau să vadă barca Primului răsturnându-se, fără să înţeleagă de ce... Nu, chiar nu putea lăsa să se întâmple aşa ceva.

I-ar fi oferit cu plăcere lui Sabine înjosirea de a lăsa pe toată lumea să îi vadă barca răsturnându-se. De asemenea, ar fi fost bucuros să îi lase sufletul să trăiască în Cantonul Oaselor până când avea să vină momentul să fie transformat în hrană misterioasă pentru Asteri, dar în primul rând trebuia să decidă dacă ea merita sau nu o Trecere.

O, pe toţi zeii, şi-ar fi dorit ca Bryce să fie cu el! Ea ar fi ştiut ce să facă, având idei de genul:

Taie-o în bucăţi foarte mici şi vâr-o în tocătorul de resturi!

Ithan pufni, iar apoi înălţă o rugăciune către chipul luminos al Lunei, aflat deasupra lui, pentru ca prietena să îi fie în siguranţă... şi în mişcare.

O barcă neagră ieşi din perdeaua de ceaţă, îndreptându-se spre Ithan şi Hypaxia, care aşteptau pe doc. De altfel, Jesiba îi asigurase că aşa avea să se întâmple.

El înghiţi în sec.

- A venit taxiul.

Ithan ştia că era Primul Lupilor din Valbara, dar cu siguranţă că nu se simţea ca atare. Toată treaba asta era o glumă, el fiind doar un individ... obişnuit. Ce-i drept, unul care avea mai multă putere decât îşi dăduse seama, dar acum mulţi alţii depindeau de el. Trebuia să ia decizii.

în calitate de căpitan al echipei de sunball, măcar avusese antrenori care să îi spună ce să facă. Acum el era şi antrenor, şi căpitan.

Şi, având în vedere că eşuase sistematic în ultima vreme, că fiecare încercare a lui de a o ajuta pe Sigrid nu făcuse decât să o împingă în braţele unei sorţi întru totul dezastruoase... o, pe toţi zeii, chiar că nu se simţea deloc ca fiind Primul!

Dar măcar încercă să arate a Prim, ţinându-şi spatele şi umerii drepţi, în timp ce el şi Hypaxia stătură în faţa Regelui din Adâncuri într-un templu de piatră gri, închinat lui Urd.

Regele din Adâncuri era tolănit pe un tron, sub o statuie uriaşă a unei femei care ţinea un bol de metal negru între mâinile-i ridicate. Simboluri ciudate erau gravate pe castron, precum şi pe degetele, pe braţele şi pe corpul ei. Ithan presupuse că acea femeie se voia a fi Urd. în nici un alt templu nu se găsea o reprezentare a zeiţei, nimeni nu îndrăznea să facă aşa ceva. Cei mai mulţi susţineau că soarta era imposibil de descris într-o formă sau alta. Dar se părea că morţii, spre deosebire de cei vii, îşi închipuiau cum arăta ea. Iar simbolurile acelea care se regăseau pe castron şi pe pielea ei... semănau cu nişte tatuaje.

Lui Ithan i se părură straniu de familiare. Dar nu avu timp să mediteze la asta, fiindcă el şi Hypaxia trebuiră să îşi plece capetele în faţa Regelui din Adâncuri.

- Mulţumim că ne-aţi primit în audienţă! spuse Ithan, încercând să respire normal.

Se rugă în gând ca în umbrele ceţoase să nu se ascundă nici unul dintre câinii de vânătoare pe care Regele din Adâncuri îi trimisese după ei la echinocţiul de toamnă.

Măcar nu se aflau Secerători prin preajmă. Nici urmă de Sigrid, oriunde se va fi dus ea. Iată încă o încurcătură de care trebuia să se ocupe, dar într-o altă zi. Asta, desigur, dacă reuşea să mai trăiască o zi.

Cu degetele-i noduroase şi zbârcite, Regele din Adâncuri bătea darabana pe braţele de piatră ale tronului său.

- Prime, îi spuse el lui Ithan, sunt onorat ca prima ta vizită politică să fie la mine! Deşi cred că protocolul dictează ca mai întâi să te întâlneşti cu Guvernatoarea, spuse el, aruncându-i Hypaxiei o privire cu subînţeles. Dacă nu cumva te afli într-o companie care ar face ca o astfel de vizită să devină... incomodă.

Hypaxiei îi licăriră ochii, dar nu spuse nimic.

Veniseră acolo cu un motiv, aşa că Ithan spuse, bâlbâindu-se uşor:

- Ştiţi, Majestate...

Regele din Adâncuri zâmbi, arătându-şi dinţii înnegriţi şi bătrâni. Ithan încercă să nu se înfioare. Apoi spuse:

- Jesiba Roga ne-a zis că aţi fost de acord să vă facem o cerere. Aş dori să vorbesc cu fratele meu, Connor Holstrom.

Regele din Adâncuri se întoarse spre Hypaxia.

- Nu ţi-am dat cumva sarcini de care să te ocupi?

- Să împart pungi cu sânge vampyrilor nu e un mod prea fericit de a-mi petrece timpul! spuse Hypaxia cu o autoritate impresionantă.

- Poate că ar fi mai bine să te repartizez să îi serveşti pe Secerători? întrebă el, zâmbind cu cruzime. Le-ar plăcea să guste din tine, fatucă!

- Vreau o întâlnire de doar cinci minute cu fratele meu, îl întrerupse Ithan.

- Ca să faci ce anume? întrebă Regele din Adâncuri, aplecându-se în faţă.
- Vreau doar să îi spun câteva lucruri.
- Să îţi iei rămas-bun, pentru că nu ai apucat să o faci în viaţă? îl tachină Regele din Adâncuri.
- Da! spuse Ithan pe un ton tăios.

Regele din Adâncuri îşi înclină capul.

- Şi promiţi să nu îl avertizezi referitor la ce îl aşteaptă?
- Contează dacă o fac? Oricum e deja prins în capcană aici, spuse Ithan, arătând spre templu şi spre pământul arid din afara lui.
- Nu mă interesează tulburările civile – nici măcar printre cei morţi, spuse Regele din Adâncuri. Iar prea multă agitaţie ar stârni atenţie şi întrebări nedorite.

Din partea Asterilor, fără îndoială.

Ithan îşi încrucişă braţele.

- Nu asta părea să vă fie poziţia atunci când mi- aţi trădat prietenii şi i-aţi dat pe mâna Pippei Spetsos.
- Pippa Spetsos urma să ajute la extinderea semnificativă a regatului meu, spuse creatura din faţa lor. A fost o investiţie pentru Secerătorii mei, ca să îi menţin mulţumiţi şi hrăniţi.

Ithan îşi alungă din minte amintirea trupului frânt al Primului şi a felului în care Sigrid îi supsese sufletul.

Hypaxia întrebă cu glas calm:

- De ce au dezertat Secerătorii de la Apollion şi vi s-au alăturat?

Regele din Adâncuri tresări.

- Nu îi rosti numele aici!
- îmi cer iertare, murmură Hypaxia, deşi nu părea să îi pară rău deloc.

însă Regele din Adâncuri se linişti.

- în Hei, Secerătorii erau conducătorii vampyrilor şi se hrăneau cu ei, dar atunci când vampyrii au dezertat şi au venit în lumea asta, Secerătorii şi-au urmat sursa de hrană. Şi, în plus, ei au descoperit că celelalte fiinţe de pe Midgard erau un adevărat festin. Aşa că au rămas, lăsându-i în pace pe vampyri şi hrănindu-se după bunul lor plac cu restul populaţiei.

De data asta, Ithan se cutremură fără să vrea.

Nu putea să îşi imagineze cum era Helul, dacă Secerătorii şi vampyrii se plimbau brambura pe acolo...

- Dar nu sunteţi din Hei, spuse Hypaxia.

- Nu, răspunse Regele din Adâncuri, ţintuindu-l pe Ithan cu privirea ochilor lui lăptoşi. Am fost născut de Vid, dar poporul meu, murmură el, aruncându-i un zâmbet crud lui Ithan, nu le era necunoscut strămoşilor tăi, lupule. M-am furişat pe lângă ei atunci când au atacat orbeşte Midgardul. Locul ăsta e mult mai potrivit pentru nevoile mele decât peşterile şi grotele în care stăteam închis.

Ithan se simţi ameţit.

- Aţi venit din lumea metamorfilor?

- Pe vremea aceea nu eraţi cunoscuţi ca metamorfi, băiete.

- Atunci, ce...

- Iar ea, adăugă Regele din Adâncuri, arătând spre acea reprezentare neobişnuită a lui Urd, ce se înălţa deasupra lui, nu era o zeiţă, ci o forţă care guverna lumile. Un cazan al vieţii, ce deborda de limbajul creaţiei. Aici i se spune *Urd*, dar acest cuvânt e o versiune denaturată a adevăratului ei nume. în lumea aceea veche, noi o numeam *Wyrd.*

- Toate bune şi frumoase, spuse Hypaxia, dar cererea prietenului meu...

- Du-te şi vorbeşte cu fratele tău, băiete, spuse Regele din Adâncuri cu voce tărăgănată, aproape melancolică, de parcă l-ar fi epuizat toată acea vorbărie despre lumea aceea veche din care se trăgea. Ai şapte minute la dispoziţie.

Lui Ithan i se uscă gura.

- Dar unde...?

Regele din Adâncuri arătă spre ieşirea din spatele lor.

- Acolo.

Ithan se întoarse. Şi iată-l pe Connor, la fel de plin de energie precum fusese în viaţă, stând în pragul
templului.

CAPITOLUL 82

Ithan nu ştia dacă să râdă sau să plângă atunci când se aşeză lângă fratele lui, pe treptele din faţă ale templului. Hypaxia rămăsese înăuntru şi vorbea acum în şoaptă cu Regele din Adâncuri.

Connor arăta exact ca în ziua în care Ithan îl văzuse ultima oară, încurajându-l din tribune la meciul acela de sunball, doar că acum el emana o lumină albăstruie. Semnul unei fantome.

Ithan aflase într-un mod dureros ce însemna asta, mai exact: încercase să îşi îmbrăţişeze fratele, dar braţele îi trecuseră prin el.

Şapte minute. Iar o parte din ele deja se scurseseră.

- Voiam să îţi spun atât de multe lucruri! exclamă Ithan.

Connor deschise gura, dar din ea nu ieşi nici un sunet.

Ithan îi aruncă o privire surprinsă.

- Nu poţi... Nu poţi să vorbeşti?

Connor clătină din cap.

- Niciodată? Sau doar acum?

Connor mimă cu buzele cuvântul *niciodată.*

- Dar Danika a vorbit cu Bryce...

Connor se bătu peste piept, de parcă ar fi vrut să spună:

Aici!

Ithan îşi frecă faţa.

- La naiba! Regele din Adâncuri *ştia* că nu poţi să vorbeşti şi...

în momentul în care Connor îi puse o mână pe umăr, Ithan văzu o lumină albastră, strălucitoare.

Nu se simţi nicicum, fiindcă lumina aceea era imponderabilă. însă privirea pe care i-o aruncă fratele lui, plină de compătimire şi de grijă...

- îmi pare rău că nu am fost acolo, spuse Ithan cu voce frântă.

Connor clătină încet din cap.

- Ar fi trebuit să fiu acolo...

Connor îşi puse un deget pe buze, asta însemnând:

Nu mai spune nici un cuvânt!

Ithan înghiţi în sec, cu gâtlejul strâns.

- Mi-e dor de tine în fiecare zi. Mi-aş dori să fii cu mine. Eu... La naiba, în momentul de faţă am dat de necazuri mari de tot şi aş avea nevoie de fratele meu.

Connor îşi înclină capul.

Spune-mi!

Ithan o facu. îi povesti totul, cât de succint putu, conştient de fiecare secundă care se scurgea. îi vorbi lui Connor despre Sigrid, despre Sabine şi despre Prim. Despre noua calitate pe care o avea el acum. Despre parazit şi despre antidot.

După ce termină, Ithan aruncă o privire la telefon. Mai rămăseseră doar două minute. Connor se mulţumea să se uite la el, surâzând.

- Ce e? întrebă Ithan.

Fratele lui îşi duse o mână la inimă şi înclină din cap, în semn de respect faţă de Prim.

Ithan se încruntă la el.

- Nu e amuzant, să ştii!

Connor îşi înălţă capul, clătinând din el. în ochii lui se citea doar mândrie.

Lui Ithan i se strânse gâtlejul.

- Acum nu ştiu ce să fac. Cum să fiu Prim. Cum să repar încurcătura asta cu Sigrid, dacă aşa ceva mai poate *fi* reparat. Oricum, am rămas fără fulger de la Athalar. Poate că sunt un nemernic fiindcă deocamdată am lăsat-o deoparte pe Sigrid, dar trebuie să îi ajut mai întâi pe Bryce şi pe ceilalţi.

Sunt atât de al naibii de depăşit de situaţie! Şi... mai sunt şi alte lucruri pe care nu pot să ţi le spun. Aş vrea să pot, dar...

Connor aruncă o privire în spatele lor, spre templu şi spre Regele din Adâncuri.

După ce se convinse că erau cu adevărat singuri, el îi întinse mâna lui Ithan. O sămânţă de lumină sclipea în ea. Connor o duse la gură şi mimă că o mânca.

- Ştii? întrebă Ithan în şoaptă. Despre lumina secundă?

Connor dădu din cap, adeverind.

Ithan scoase un pufnet dispreţuitor.

- Bineînţeles că Haita Diavolilor avea să îşi dea seama!

Dar Connor nu zâmbi, ci îşi vârî mâna în buzunar şi scoase de acolo un obiect pe care îl puse pe jos, între ei.

Un glonţ.

Era confecţionat din acelaşi metal puturos din care se făceau şi însemnele Morţii. De parcă ar fi fost creat din toate monedele aruncate în râu. Pesemne că proprietăţile metalului din care era făcut le permiteau morţilor să îl atingă şi să îl mişte.

- Nu înţeleg, spuse Ithan. Ce e?

Connor începu să gesticuleze, prea rapid pentru ca Ithan să îl poată urmări.

însă apoi se auzi un foşnet de veşminte pe piatră, aşa că Ithan apucă glonţul cel negru înainte ca Regele din Adâncuri să îşi facă apariţia printre coloanele templului şi să spună:

- Timpul tău s-a sfârşit!

Connor se uită la mâna lui Ithan, iar apoi îşi ridică ochii la faţa acestuia, implorându-l din priviri să înţeleagă ce voia să spună.

- încă un minut! imploră Ithan. Vă rog!

- Ţi s-a acordat deja mai mult decât primesc majoritatea muritorilor. Fii recunoscător!

- Să fiu recunoscător, repetă Ithan în şoaptă, în timp ce Hypaxia i se alătură Regelui din Adâncuri. Pentru ce anume? Pentru că fratele meu se află *aiciV.*

Strigătul lui ricoşă din coloanele cenuşii, din pietriş, din ceaţa care se întindea în pustietatea aceea.

Connor îi facu semn să tacă. Ithan îl ignoră.

- Refuz să accept asta! strigă el, furios, iar ghearele îi sclipiră în vârful degetelor. Că mai bine de *atât* nu se poate...

- Aminteşte-ţi de jurământul pe care l-ai făcut, puiuţ! îl avertiză Regele din Adâncuri.

Ithan se zbârli.

- Ce eşti tu, dacă nu un ciudat venit din altă lume, care a profitat de lumea asta?!

Connor îl privi cu ochi măriţi de uimire, îndemnându-l din priviri să tacă, să se potolească.

însă conştiinţa care se trezise în Ithan de cum dispăruse parazitul, nu voia să se lase înăbuşită. Lupul se uită lung la creatura aceea, la *lucrul*

acela din lumea de baştină a poporului său şi îşi dădu seama ce era, de fapt, Regele din Adâncuri.

Duşman! îi cântă sângele, spunându-i despre peşterile de sub dealuri, despre morminte jefuite şi despre bezna umedă şi stătută.

Duşman!

Mârâitul lui Ithan spintecă ceaţa, reverberând în templu. Vârtejuri de gheaţă i se formară în vârfurile degetelor. Până şi Connor se dădu înapoi, surprins.

- Ce-i asta? întrebă Regele din Adâncuri, făcând, la rândul lui, un pas în spate, spre interiorul templului.

Ithan se uită în jos, la mâinile lui. La pojghiţa de gheaţă de pe ele.

Duşman!

Morţii lipsiţi de glas, suferinţa... Ithan nu avea de gând să mai îndure aşa ceva.

- Pleacă de pe tărâmul meu! strigă Regele din Adâncuri, iar lupul îi mirosi frica, surprinderea şi
groaza.

De parcă regele l-ar fi recunoscut şi el în Ithan pe acel duşman străvechi.

Regele din Adâncuri se mai dădu înapoi un pas, până când aproape că intră în templu, iar în clipa următoare alunecă pe gheaţa ivită acolo de nicăieri, îşi recăpătă echilibrul, în foşnet de veşminte, şi ridică o mână noduroasă, iar Ithan ştiu din instinct că el avea să cheme câinii de vânătoare.

Dar nu îl lăsă să o facă.

O pojghiţă de gheaţă acoperi mâna veştejită a Regelui din Adâncuri. Apoi braţul. Apoi umărul...

- Opreşte-te chiar *acuml* urlă regele.

însă gheaţa continua să îl acopere. Ithan nu o opri. Să vadă şi monstrul acela ce ucigaş nemilos era, să vadă că el, Ithan, nu avea să lase ca fratele lui să fie victima unei astfel de ticăloşii, aşa cum nu trebuiau să fie nici părinţii lui, nici *toţi aceia* care îi erau dragi.

Gata cu Trecerile. Nu avea să mai participe niciodată la vreuna.

Distrusese de unul singur spiţa Fendyr. De ce să nu distrugă şi Moartea?

Regele din Adâncuri dădu să strige, însă gheaţa lui Ithan îi acoperi faţa, corpul. Un frig

desăvârşit, pe care Ithan îl simţi în inimă. îi auzi vântul rece, capabil să ucidă în câteva secunde.

Ithan cedă în faţa lui. îl turnă în fiinţa care era acum imobilizată pe scări, ca o statuie.

Connor îi aruncă o privire îngrozită fratelui său, dar acesta nu îndrăzni să îşi ia ochii de la Regele din Adâncuri şi să se uite la chipul Hypaxiei.

Ithan deveni atât de rece, încât uită ce era căldura. Uită de foc, de soare şi...

Connor veni în faţa lui. Şi mârâi.

Ithan îşi pierdu concentrarea. Dar în loc de dezgustul şi de groaza pe care se aştepta să le vadă pe faţa lui Connor, văzu, în schimb, doar tristeţe şi îngrijorare.

- Ei bine, e şi ăsta un mod de a-i închide gura vorbăreţului ăstuia! spuse Jesiba Roga, ieşind cu paşi apăsaţi din umbra templului.

Ithan se întoarse brusc, însă Jesiba îi spuse Hypaxiei, care, încordată şi vibrând de putere, stătea lângă cea mai apropiată coloană:

- Fă-o!

Fosta regină vrăjitoare nu lovi cu puterea-i strălucitoare, ci pur şi simplu ridică un vas gol, în care de obicei ardea jăratic, care se afla lângă intrarea templului. Cu chipul împietrit, Hypaxia legănă obiectul acela făurit din metal negru.

Iar Regele din Adâncuri se sfărâmă într-un milion de cioburi de gheaţă scânteietoare.

CAPITOLUL 83

Urmă o tăcere îngrozitoare. Ithan rămase cu privirea aţintită la grămada de gheaţă care se alesese de Regele din Adâncuri... şi nu simţi nimic.

Regele din Adâncuri era mort. Dispăruse.

Ithan îl ucisese.

- Se pare că vom avea nevoie de un nou Conducător al Casei, îi spuse Jesiba pe un ton calm Hypaxiei, care se uita la Regele din Adâncuri cu o privire în care se citea groaza faţă de ceea ce făcuse.

Faţă de ceea *ce făcuseră.*

- Am băut antidotul, îi şopti Hypaxia lui Ithan, ignorând-o pe Jesiba. Atunci când l-am lovit... am adăugat în lovitură un pic din puterea mea.

Hypaxia îşi întinse mâna însângerată spre Ithan, iar acesta îşi dădu seama că şi el sângera peste tot, din pricina exploziei de şrapnel de gheaţă ascuţit ca un brici. Şiroaie roşii curgeau pe mâinile şi pe faţa lui, iar Hypaxia nu arăta nici ea cu mult mai bine.

Ithan îşi strecură mâna însângerată într-a ei, care prinse să strălucească, urmarea fiind că amândoi se vindecară pe dată. Tăieturile de pe faţa ei dispărură. La fel şi ale lui, judecând după furnicăturile pe care le simţea. Vindecarea fusese mai rapidă decât cea pe care ar fi putut vreodată să o înfăptuiască orice vrăj ¿doctoriţă.

- Joaca rămâne pe mai târziu, spuse Jesiba. Avem treabă de făcut.

- Ce treabă? întrebă Ithan.

- Dacă îl ucizi, îi iei locul, îi spuse Jesiba Hypaxiei. Practic, tu eşti acum conducătoarea Casei Focului şi a Umbrei. Şi a acestui loc.

Hypaxia păli.

- Nu se poate una ca asta! Nu îmi doresc o astfel de povară!

- Ghinion! Tu l-ai ucis.

Cu faţa contorsionată de durere şi de furie, Hypaxia înaintă spre Jesiba.

- Ştiai că aşa se va întâmpla! o acuză ea. M-ai pus să îl însoţesc pe Ithan nu ca să îl ajut, ci...

- Am avut o presimţire cum că lucrurile s-ar fi putut aranja în favoarea ta, răspunse Jesiba, calmă. Dar, chiar dacă ai moştenit acest loc de drept, trebuie să iei rapid câteva decizii. înainte ca Rigelus să afle.

- Cum ar fi? întrebă Ithan, uitându-se la Connor, care încă stătea în apropiere, în capul scărilor, privindu-i cu o admiraţie adânc întipărită pe faţa lui fantomatică.

- Cum ar fi ce e de făcut cu sufletele de aici, răspunse Jesiba, dând din cap spre Connor.

- Le dăm drumul! fu de părere Ithan. Nici măcar nu avem nevoie de Tărâmurile Liniştite, nu-i aşa?

- Nu, nu avem, răspunse Jesiba. înainte de venirea Asterilor, moartea a funcţionat foarte bine şi fără ele.

Dar Connor clătină din cap.

- Nu-i aşa? întrebă Ithan.

Connor dădu din cap spre pumnul încleştat al lui fratelui său, în care se afla glonţul cel negru. încercă să spună ceva, dar nici un sunet nu îi ieşi de pe buze.

- Of, haide! exclamă Jesiba, întorcându-se spre Hypaxia. Porunceşte-i odată să vorbească!

Hypaxia ridică din sprâncene, spunând:

- Vorbeşte!

Connor răsuflă adânc. Hypaxia era cu adevărat stăpâna acelui loc. Ithan se minună de asta.

Şi auzi vocea fratelui său, vocea pe care o cunoştea de o viaţă întreagă, strigând:

- Nu ne trimite în eter!

- Connor..., murmură Ithan.

Connor o privi pe Hypaxia în ochi.

- Nu pierde această ocazie!

începu să coboare scările, aproape alergând, iar ceilalţi trei abia dacă reuşiră să se ţină după el. Cu paşi puternici şi siguri, Connor străbătu bulevardul pustiu, mărginit de obeliscuri împodobite cu gravuri stranii, până la Poarta Morţilor, al cărei cristal aştepta, stins, în beznă.

Abia după ce ajunseră în faţa Porţii, Connor vorbi din nou.

- Glonţul acela, spuse el, făcând semn spre proiectilul din mâna lui Ithan, a fost făcut de noi, de cei morţi. Pentru Bryce, adăugă, cu un surâs îndurerat. Ca să îl folosească împreună cu Puşca Nimicitoare de Zei.

- Ce e atât de special la el? întrebă Jesiba.

- Nimic încă, dar a fost făurit astfel încât să ne conţină. în glonţ trebuie să se afle lumina noastră secundă, explică el, iar, drept răspuns, Poarta începu să strălucească. Plănuiserăm să luăm legătura cu Jesiba şi să o rugăm ca, prin intermediul poziţiei ei în Casa Focului şi a Umbrei, să dea de unul dintre voi. Dar s-a întâmplat să vii tu, Ithan, adăugă Connor, cu un zâmbet strâmb, iar dacă atenţia Regelui din Adâncuri tot era distrasă... Ei bine, s-a întâmplat un pic mai devreme decât plănuiserăm, dar toată lumea era pregătită. Cred că Urd a făcut ca

lucrurile să iasă astfel.

După tot ce auzise şi trăise, Ithan nu se îndoia de afirmaţia fratelui său.

- Aşa că morţii au început exodul prin această Poartă, povesti Connor. Tocmai terminaseră, când am fost chemat la tine.

Un mediu conductor, precum cel de care se folosise Bryce în primăvară.

- Toată lumina noastră secundă, de la fiecare suflet de aici, şopti Connor, îţi aparţine şi poţi să o pui în glonţul ăsta. Foloseşte-o cu cap!

Lui Ithan i se strânse gâtlejul.

- Dar dacă... Dacă te transformi în lumină secundă...

- Sunt deja mort, Ithan, spuse Connor cu blândeţe. Şi nu îmi vine în minte un mod mai bun de a-mi încheia existenţa decât dând o lovitură care să îi răzbune pe toţi strămoşii noştri prinşi în capcană şi devoraţi de Asteri, declară el, iar apoi dădu din cap spre glonţ, cu chipul iluminat de Poarta strălucitoare. Uită-te la gravuri!

Memento Mori. Literele străluciră în lumina difuză a Porţii.

Jesiba râse pe înfundate.

- De la mine ţi-a venit ideea, nu-i aşa?

Connor zâmbi cu jumătate de gură, iar Ithan, văzându-l, aproape că izbucni în lacrimi. O, pe toţi zeii, ce mult îi lipsise zâmbetul acela! Ce mult îi lipsise fratele lui mai mare!

însă Poarta Morţilor străluci mai tare, de parcă ar fi sosit momentul. De parcă nu ar fi putut să mai conţină multă vreme toate acele suflete, lumina secundă în care se transformaseră.

Connor îi spuse lui Ithan:

- Chiar că sunt mândru de tine, să ştii! în fiecare zi de până acum şi în fiecare zi de acum înainte. Nimic din ceea ce faci nu va schimba asta.

Ithan simţi cum i se rupea inima.

- Connor...

- Spune-i lui Bryce..., îi ceru Connor, iar ochii îi scânteiară în clipa în care păşi spre Poarta strălucitoare, sub a cărei arcadă prinse să sclipească un zid de lumină,.. .să nu irosească glonţul!

Connor păşi pe sub arcadă şi dispăru, înghiţit de acel zid de lumină.

Nu mai era. Iar de data asta, pentru Ithan fu la fel de insuportabil, de neînţeles, ca fratele lui să fi fost acolo, să îl fi văzut şi să îi fi vorbit, iar apoi să îl fi pierdut din nou...

Zidul de lumină începu să se contracte, să pulseze, iar Ithan ar fi putut să jure că acum auzea în depărtare şuieratul Secerătorilor, care se grăbeau spre ei. Zidul de lumină tremură şi se contractă şi mai mult, condensându-se, în cele din urmă, într-o mică sămânţă de lumină pură.

Aceasta pluti pe sub bolta Porţii, vibrând cu atâta putere, încât lui Ithan i se zbârli părul de pe braţe.

- Pune-o în glonţ! îi ordonă Jesiba lui Ithan, care deşurubă capacul glonţului şi apoi se apropie cu grijă de sămânţă.

Toate sufletele fiinţelor de acolo... Visele celor morţi, dragostea lor faţă de cei vii...

Ithan lunecă uşurel glonţul în jurul seminţei de lumină şi apoi puse capacul la loc. Ridică glonţul, ţinându-l între degetul mare şi arătător, cu vârful de metal împungându-i pielea.

în timp ce lumina pluti prin glonţ, inscripţia *Memento Mori* fu iluminată pentru scurt timp, literă cu literă.

Apoi lumina dispăru, iar metalul întunecat se contură limpede în penumbra cenuşie.

- Şi ce rămâne de făcut? întrebă Ithan cu voce aspră, abia reuşind să vorbească.

Connor fusese acolo, iar acum nu mai era. Se dusese pe vecie.

- Trebuie să mă ocup de Secerători, murmură Hypaxia, uitându-se la depărtările învăluite în ceaţă, de unde se auzea un şuierat ce devenea din ce în ce mai puternic.

Ithan simţi un gol în inimă, dar se stăpâni şi întrebă:

- Cum rămâne cu Sigrid?

Hypaxia îl iscodi, precaută:

- Ce ai vrea să fac cu ea?

- Doar... Of, la naiba! se înfurie Ithan, habar neavând ce să îi răspundă. Spune-i că vreau să vorbesc cu ea. Trebuie să vorbesc cu ea, dar numai după ce mă întorc din Oraşul Etern.

Dacă avea să se mai întoarcă.

Hypaxia dădu din cap cu solemnitate,

încuviinţând.

- Dacă o întâlnesc, îi transmit mesajul.

- Secerătorii nu vor accepta prea bucuroşi schimbarea de putere, o avertiză Jesiba pe Hypaxia.

- Atunci, te numesc adjuncta mea şi îţi ordon să mă ajuţi! decretă Hypaxia pe un ton sec.

- Cu plăcere! exclamă Jesiba, privindu-şi unghiile vopsite în roşu.

- Nu ai voie să îi ucizi, o atenţionă Hypaxia pe farmazoană.

Jesiba îi zâmbi ironic vrăjitoarei şi îi facu semn din cap lui Ithan, care reuşi să îşi alunge mâhnirea îndeajuns de repede ca să îi întâlnească, neclintit, privirea oţelită.

- Mişcă-ţi fundul către Pangera, Primule! Şi du-i glonţul lui Bryce Quinlan.

Tharion nu vorbi şi abia dacă respiră în timp ce el şi Sathia îşi croiră drum către lumea de deasupra apelor, ajungând, în cele din urmă, în aer liber. Vreme de câteva ore, tritonul făcuse planuri, împreună cu foştii lui colegi, în legătură cu modul în care urma să se desfăşoare exodul din oraş, cu modul în care aveau să răspândească vestea fără să se afle despre plan. Desigur că la un moment dat avea să se împrăştie zvonul despre găzduirea unor refugiaţi la Curtea Albastră, dar sperau ca până atunci să reuşească să ducă un număr cât mai mare de inşi Adânc. După aceea, Curtea Albastră avea să se închidă, iar celor de acolo nu le mai rămânea decât să se roage ca puterea Reginei Râului să reziste în faţa torpilelor de pucioasă ale bărcilor Omega ce străbăteau apele. Era riscant... dar era un plan.

Doar după ce se ascunseră pe o alee întunecată, Tharion îi spuse Sathiei:

- Am reuşit. Am reuşit, la naiba...

Sathia zâmbi. Avea un zâmbet frumos. *Ea* era frumoasă.

însă din umbrele de pe alee se auzi o voce mieroasă:

- Ce întorsătură interesantă de situaţie, nu-i aşa?

Tharion îşi scoase cuţitul de la şold şi păşi în

faţa
Sathiei, în timp ce Regina Viperă ieşi la lumină, mărginită de asasinii ei Fee drogaţi şi mătăhăloşi.

- Nu am nimic de împărţit cu tine! îi spuse Tharion Reginei Vipere.

Ea era îmbrăcată într-una dintre salopetele ei obişnuite. De data asta, purta una de un albastru ca oceanul şi era încălţată cu adidaşi de piele întoarsă, cu vârful înalt, de culoarea ametistului şi cu şireturi cafenii.

- Mi-ai dat foc la casă! se stropşi Regina Viperă, fulgerându-l cu ochii ei verzui, de şarpe, care semănau cu cei ai unui Secerător.

Asasinii Fee din spatele ei se mişcară, de parcă ar fi fost o extensie a furiei care o cuprinsese.

- Colin? întrebă Sathia, iar Tharion văzu că ea se uita lung la unul dintre bărbaţii Fee. *Colin?* repetă ea. Am crezut că...

Regina Viperă îl privi, la rândul ei, pe acel bărbat Fee impunător, iar apoi pe Sathia, întrebând-o pe aceasta din urmă:

- Tu cine naiba eşti?!

- Sathia Flynn, fiica lui Padraig, lordul Hawthorne, răspunse Sathia, accentuându-şi fiecare cuvânt cu o doză zdravănă de dispreţ pur şi ridicându-şi bărbia. Ştiu cine eşti, aşa că nu te obosi să te prezinţi! Dar vreau să ştiu de ce prietenul meu se află în slujba ta.

Sathia avea acum o atitudine diferită faţă de graţia curtenitoare pe care o adoptase în faţa Reginei Râului. De data asta era poruncitoare, glacială şi te cam băga în sperieţi.

Regina Viperă scoase un pufnet dispreţuitor.

Sathia îşi arătă dinţii.

- Colin, pleacă de lângă gunoiul ăsta şi vino acasă! strigă ea.

Bărbatul Fee cel înalt se mulţumi să privească în gol, aşa cum făcuse în tot acel timp. De parcă nu o auzise.

- Colin! strigă Sathia pe un ton tăios, în care se ghicea o undă de panică.

- McCarthy va răspunde doar dacă îi poruncesc eu, spuse Regina Viperă cu voce tărăgănată, ducându-se la el şi trecându-şi peste pieptul lui lat mâinile cu manichiură îngrijită, iar unghiile vopsite într-o nuanţă de auriu metalic îi

scânteiară pe jacheta lui de piele neagră. Dar lasă-mă să ghicesc, sunteţi prieteni din copilărie? întrebă ea. Gardă de corp Fee sărac şi frumos, fetiţă bogată şi răsfăţată...

Pe buzele vopsite într-o nuanţă purpurie ale reginei apăru un zâmbet insinuant. Ea îl mângâie pe bărbat pe obraz, şoptindu-i mieros:

- De-aia ai venit târâş la mine? Tatăl ei nu te-a lăsat să îi faci curte?

Lui Tharion îi stătu inima în loc atunci când văzu durerea de pe chipul Sathiei. Ea şopti, mai mult pentru sine:

- Tata mi-a spus că ţi-ai găsit o slujbă nouă la Korinth.

- Padraig Flynn a fost întotdeauna un mincinos excelent, spuse Regina Viperă. Şi un client şi mai bun. El mi-a făcut cunoştinţă cu McCarthy, bineînţeles! mărturisi ea, arătând spre asasinul cu chip inexpresiv.

Sathia păli, iar apoi îl imploră pe bărbat, cu voce frântă:

- Vino acasă, Colin! Te rog!

Tharion nu avea idee cum de putea cineva, inclusiv bărbatul acela drogat, să reziste rugăminţii din vocea ei. De pe chipul ei.

- E prea târziu pentru asta, spuse Regina Viperă, iar apoi îi făcu semn din cap lui Tharion. Noi doi avem afaceri neterminate, tritonule!

- Lasă-l în pace! se răsti Sathia, arătându-şi colţii în clipa în care Regina Viperă se apropie de Tharion. *Să nu cumva* să îl atingi!

Tharion îi luă mâna şi i-o strânse, în semn că ar fi fost mai bine să tacă.

- Şi cu ce drept îmi porunceşti să mă îndepărtez de el, fătucă?

- Sunt soţia lui! se răsti Sathia.

Regina Viperă izbucni în râs. Tharion ar fi putut să jure că văzuse durere în ochii albaştri, strălucitori, ai lui McCarthy. Doar o licărire.

- Lasă-l în pace! Pe el *şi* pe Colin! strigă Sathia din nou, iar pe după degete prinseră să i se încolăcească nişte lujeri.

- Asta nu e o opţiune care să mă intereseze, fatucă! răspunse Regina Viperă, înclinându-şi capul într-o parte.

Asasinii, inclusiv Colin, îşi îndreptară armele spre ei. Oare era o închipuire a lui Tharion, sau

arma lui McCarthy tremura uşor?

Tritonul îşi vârî cuţitul în teacă şi ridică mâinile, păşind din nou în faţa Sathiei.

- Cu mine ai treabă! îi spuse el Reginei Vipere.

Reuşise să îşi facă datoria şi să o convingă pe Regina Râului. Iar dacă Sathia devenea văduvă... atunci se putea recăsători, conform legii Feelor. Şi era posibil chiar să găsească o cale de a-l salva pe bietul McCarthy şi de a-l lua apoi de bărbat. Aşa că îi spuse Reginei Vipere:

- înainte să îmi tragi un glonţ în cap, las-o pe soţia mea să plece de aici!

- O, dar n-am de gând să te ucid atât de repede, răspunse Regina Viperă. Nici o şansă, Ketos!

Regina facu un pas spre Tharion, iar asasinii se mişcară odată cu ea.

- Dacă mai faci un singur pas spre prietenul meu..., spuse o voce feminină cunoscută, ...vei muri!

Lui Tharion i se înmuiară genunchii atunci când aruncă o privire peste umăr şi o văzu pe Hypaxia Enador, care venea cu paşi mari dinspre chei, însoţită de Ithan Holstrom, furios şi ameninţător.

CAPITOLUL 84

- Nu primesc ordine de la foste regine vrăjitoare! spuse Regina Viperă.

Gărzile ei nu se dădură înapoi nici măcar cu un centimetru. însă pistolul lui Colin McCarthy chiar tremura, de parcă posesorul lui s-ar fi împotrivit din toată fiinţa ordinului primit.

- Dar de la Conducătoarea Casei Focului şi a Umbrei? ripostă Hypaxia.

Văzând lumina verzuie ce strălucea în ochii ei, Tharion simţi cum i se tăiau genunchii.

Sathia îl prinse de mijloc, ajutându-l să stea în picioare.

Tharion şopti:

- Pax?

însă amica lui, femeia aceea care îi fusese prietenă din momentul în care se cunoscuseră la Summit, care păruse să vadă întotdeauna adevăratul bărbat de sub farmecul lui aparent, continuă să se încrunte la Regina Viperă.

- Dacă te atingi de el sau de prietena lui, vei atrage asupra ta mânia Casei Focului şi a Umbrei!

Holstrom se duse în dreptul ei şi adăugă, debordând de putere, de *magie* rece şi stranie:

- Şi mânia tuturor lupilor din Valbara!

Tharion ştia că o singură persoană putea să facă o
astfel de afirmaţie.

Bărbatul din faţa lui era Primul. Nu încăpea nici o îndoială în privinţa asta. însă puterea aceea ciudată care se revărsa din el... ce naiba era *aia*?

Regina Viperă se uită îndelung şi stăruitor la Ithan şi apoi la Hypaxia.

- Schimbare de putere, murmură ea, scoţând o ţigară din buzunarul salopetei. Interesant!

Ţigara i se mişcă între buze, iar ea o aprinse, trăgând un fum lung. Apoi îl ţintui pe Tharion cu privirea-i de şarpe şi spuse:

- Recompensa de pe capul tău rămâne în picioare.

- Renunţă la recompensă! îi porunci Ithan cu o voce în care vibra autoritatea pură a unui Alfa.

- Nu voi ierta, nici nu voi uita ce ne-a făcut Ketos mie şi alor mei. Dar astăzi va pleca de aici în viaţă... cu îngăduinţa mea.

Hypaxia îi aruncă o privire plină de dispreţ.

- *Tu* vei pleca de aici în viaţă. Cu îngăduinţa *noastră.*

Regina Viperă mai trase un fum lung din ţigară şi îl suflă spre Hypaxia.

- Aşa se întâmplă dacă îi dai unei vrăjitoare o fărâmă de putere reală: i se urcă

drept la căpşorul ei drăguţ.

- Du-te naibii! se răsti Ithan.

Regina Viperă prinse să se retragă pe alee, fluierând ascuţit către asasinii ei înainte de a se îndepărta. Aceştia se întoarseră la unison şi o urmară cu paşi apăsaţi.

Colin McCarthy nici măcar nu se uită înapoi.

- Ce *naibaV.* le strigă Tharion lui Ithan şi Hypaxiei. Primul lupilor din Valbara şi Conducătoarea Casei Focului şi a Umbrei?! Ce s-a întâmplat?

- Ce s-a întâmplat *cu tine*? ripostă Ithan. Unde sunt ceilalţi? Bryce e aici?

- Bryce? Nu, e în Nena. E...

Nu se aflau în locul potrivit ca să îi aducă la zi cu noutăţile.

Dar Ithan întrebă, trecându-şi mâinile prin păr:

- în Nena? O, la naiba!

- De ce te înfurii aşa? întrebă Tharion.

Hypaxia spuse pe un ton solemn:

- Trebuie să ajungem la Bryce. Imediat.

- Bine, se învoi Tharion. Voi încerca să dau de ea sau de Athalar.

Hypaxia şi Ithan se puseră în mişcare, iar Tharion îi urmă, cu Sathia la câţiva paşi după el. De îndată ce uşa Casei Focului şi a Umbrei se profilă în faţa lor, Hypaxia ridică o mână şi aceasta se deschise la comanda ei.

Ithan intră fără să scoată o vorbă, dar Tharion, reuşind să îşi revină cât de cât din uimire, o întrebă pe Hypaxia:

- Cum ai ajuns...?

- E o poveste lungă, răspunse ea, dându-şi o buclă închisă la culoare pe după ureche. Dar mai întâi, intră în Casă! E singurul loc sigur din oraş.

Tharion aruncă o privire în spate. Sathia, albă la faţă ca varul, se uita lung la uşa deschisă din faţa lor.

- Dă-mi un minut, o rugă el pe Hypaxia, iar ea dădu din cap, încuviinţând, după care păşi în bezna de dincolo de uşă.

- Hypaxia ne este prietenă, îi explică Tharion cu blândeţe Sathiei. Nu ţi se va întâmpla nimic rău înăuntru.

Sathia îşi ridică privirea sumbră şi deznădăjduită la faţa lui. Tânăra arăta de parcă ar fi văzut o fantomă.

Şi poate că văzuse.

- A fost Calvarul meu, spuse ea, cuvintele ieşindu-i de pe nişte buze nespus de albe. Mi-am dat seama doar după aceea. După ce Colin... a plecat. Pierderea lui a fost Calvarul meu.

Tharion îşi puse cu blândeţe mâna pe spatele ei, surprins de faptul că stomacul i se strânse într-un mod straniu, şi o împinse uşurel spre uşă.

- îmi pare rău, spuse el, conducându-şi soţia în bezna de peste prag.

Era tot ce putea să îi ofere.

Acum se aflau cu toţii în biroul Jesibei Roga.

- Semnalul de telefonie din Nena e de doi bani. Au loc nişte interferenţe ciudate chiar acum. Dar, din cele câteva cuvinte pe care am reuşit să le desluşesc, Bryce şi Hunt se îndreaptă de urgenţă spre Oraşul Etern, spuse Tharion.

- Foarte bine! exclamă Holstrom, plimbându-se încolo şi încoace prin faţa biroului Jesibei. Asta mi-a spus şi Roga mai devreme. Dar unde ne vom întâlni?

- Iată partea cea mai grea, recunoscu Tharion, aşezându-se pe un scaun, după ce îi oferise unul şi Sathiei, care acum şedea liniştită, pierdută în gânduri. Semnalul s-a întrerupt înainte să ajungem la partea asta! Am încercat să îi sun înapoi şi pe Quinlan, şi pe părinţii ei, dar... nimic.

- Poate că au reuşit să deschidă Falia, murmură Hypaxia, gânditoare. S-ar putea ca magia care se revarsă în Midgard dinspre Hei să întrerupă conexiunea. Uneori, prin prezenţa lor, demonii cauzează întreruperi de curent electric. Imaginează- ţi ce ar putea să facă o mulţime de demoni deodată!

- Se poate, dar asta nu schimbă problema în cauză, spuse Holstrom.

Lupul se schimbase: cumva, în doar o zi, se transformase dintr-un ins debusolat, într-unul plin de putere şi de concentrare. Dintr-un lup singuratic, în Prim. Tharion reuşise să afle de la el o poveste vagă despre cum se confruntase cu Sabine şi despre cum Hypaxia îl înfruntase pe

Regele din Adâncuri, devenind, astfel, Conducătoarea Casei Focului şi a Umbrei. Dar, dincolo de asta, Ithan şi Hypaxia păreau să fi atins o treaptă superioară. în chip spectaculos.

Mai ales Ithan. Chiar şi cel mai puternic dintre lupi avea doar abilităţi de preschimbare şi o putere fizică uriaşă, dar nu şi *magie* adevărată. Şi totuşi, Holstrom avea dintr-odată abilitatea de a mânui gheaţa. De parcă puterea ar fi fost blocată în spiţa lui în tot acest timp şi, dintr-odată, eliberată. Dar Tharion alungă gândul acela în momentul în care Holstrom adăugă:

- Trebuie să găsim o cale de a lua legătura cu ei!

- Sunt sigur că, dacă Falia e deschisă, îi vom vedea venind de la un kilometru distanţă, spuse Tharion.

- Trebuie să îi găsim pe Hunt şi pe Bryce *înainte* să înceapă o confruntare cu Asterii! insistă Ithan, luând de pe birou o fiolă care conţinea un lichid transparent. Hypaxia a găsit un leac pentru parazitul Asterilor. Trebuie să li-l distribuim cât mai multor persoane.

Tharion clipi, şocat. Sathia se smulse din gândurile ei şi prinse să asculte.

Apoi Ithan scoase din buzunar un glonţ lung, de culoare închisă.

- Şi trebuie să îi ducem asta lui Bryce cât mai repede posibil.

- Ce e aia? întrebă Tharion, simţind cum în glonţul acela negru fremăta un soi de putere stranie, străveche.

Ithan răspunse, posomorât:

- Un dar de la cei morţi.

CAPITOLUL 85

- Ei bine, prieteni! le spuse Bryce lui Hunt, Declan şi Flynn, lui Ruhn şi Lidiei.

Se adunaseră cu toţii la marginea Oraşului Etern, înghesuiţi într-o furgonetă albă, obişnuită, care făcea parte dintr-o flotă ascunsă de Ophion prin toată Pangera, în cazul în care un agent

urmărit de duşman ar fi avut vreodată nevoie de un vehicul cu care să evadeze. Şi, deşi Lidia era înnebunită şi voia să îşi salveze fiii cât mai repede, pasul acela era necesar.

- Sunteţi gata să schimbaţi lumea? îi întrebă Bryce.

Jesiba tocmai le trimisese imaginile cu moartea lui Micah.

- La naiba, haideţi să începem înregistrarea! strigă Flynn.

Dec, care tasta la laptop, dădu din cap în semn că era de acord.

- înregistrăm în treizeci de secunde! o avertiză el pe Bryce.

Ea îl privi spre Hunt, care îi stătea alături, tăcut şi dus pe gânduri. îngrozit, îşi dădu ea seama.

- Ultima dată când am luat poziţie ca acum, împreună cu cei Căzuţi... m-a costat totul, spuse Hunt, înghiţind în sec, cu voce răguşită şi cu teamă în ochi, dar ridicându-şi privirea spre Bryce, care ar fi putut să jure că îi scânteiau fulgere de-a lungul

aripilor. Însă de data asta o am pe Bryce Adelaide Quinlan alături de mine! adăugă el.

Bryce îi luă mâna şi i-o strânse cu putere.

- **Am eu grijă de tine, iubitule, şopti ea.**

Lui Hunt îi scânteiară ochii, fiindcă recunoscuse cuvintele pe care el i le spusese ei cândva, mai precis în ziua în care lui Bryce se scosese venin din picior.

O strânse de mână, la rândul lui.

- **Haideţi să îi dăm drumul!**

Declan le facu semn, iar lumina roşie de la camera video a laptopului se aprinse.

Bryce se uită ţintă în obiectivul camerei şi spuse:

- **Sunt Bryce Quinlan, moştenitoarea Feelor Născute din Stele, Regina Feelor din Avallen şi din Valbara, dar, cel mai important... fiica pe jumătate umană a lui Ember Quinlan şi a lui Randall Silago!**

Hunt păru că abia mai respira în momentul în care Bryce spuse:

- **Acesta este perechea şi soţul meu, Hunt Athalar. Si suntem aici ca să vă arătăm...**

în clipa aceea, o lovi un val de emoţie.

Hunt îşi dădu seama şi continuă el, fără să clipească:

- **Suntem aici pentru a vă arăta că Republica nu este atotputernică, aşa cum aţi fost**

făcuţi să credeţi, spuse el, după care îşi ridică bărbia şi adăugă: Cu secole în urmă, am condus o legiune, noi, cei Căzuţi, împotriva Arhanghelilor şi împotriva Asterilor. Ştiţi cum s-a terminat. în ziua aceea, pe Muntele Hermon, un singur alt grup de Vaniri ne-a venit în ajutor: silfii. Am suferit cu toţii din cauza faptelor noastre, iar noi, cei care am supravieţuit, suntem pedepsiţi şi în ziua de astăzi.

înghiţi în sec, iar Bryce nu îl iubise niciodată mai mult ca atunci. Hunt spuse mai departe:

- **Dar astăzi noi vă spunem că merită. Da, merită să ripostăm. Da, e posibil să îi sfidăm şi să rămânem în viaţă. Da, ierarhiile lor, regulile lor... sunt numai prostii. Şi a venit timpul să le punem capăt.**

Poate că Bryce ar fi zâmbit, dacă nu şi-ar fi regăsit aplombul şi nu i-ar fi venit în minte cuvintele potrivite.

- Ceea ce s-a întâmplat pe Pajiştile

Asphodel a fost o atrocitate! spuse ea. *Noi*, poporul din Midgard, nu trebuie să permitem să se mai repete vreodată ceea ce s-a întâmplat cu acele familii nevinovate!

Bryce privi drept în obiectivul camerei şi privi şi lumea din spatele ei, spunând:

- Asterii vă mint pe toţi, în fiecare secundă a fiecărei zile. în ultimii cincisprezece mii de ani, ne- au minţit, ne-au înrobit, iar noi nu am ştiut nici pe departe ce se întâmpla, de fapt. Se folosesc de un parazit pe care l-au introdus în apă, ca să ne controleze şi ca să ne recolteze magia prin intermediul Saltului. Fac toate astea fiindcă au nevoie de magia noastră, au nevoie de *noi*, de puterea noastră. Fără puterea celor din Midgard, Asterii nu sunt nimic!

îşi îndreptă umerii, simţind mândria lui Hunt ca pe un val de căldură care i se revărsă în corp. Dar Hunt o lăsă să vorbească în continuare, o lăsă să preia frâiele. Aşa că Bryce îşi continuă destăinuirile:

- Asterii nu vor să ştiţi asta. Au uneltit şi au ucis ca să îşi păstreze secretele.

Chipul Danikái şi chipurile celor din Haita Diavolilor îi trecură prin faţa ochilor. Pentru ei vorbea, pentru Lehabah, pentru toţi cei din Lunci.

- Ni s-a spus că suntem prea slabi şi că ei sunt prea puternici ca să ripostăm. Dar asta e doar o altă minciună. Aşa că ne aflăm aici ca să vă arătăm că se poate face. Eu am ripostat şi am ucis un Arhanghel pe care Asterii l-au folosit ca pe o marionetă pentru a-i ucide pe Danika Fendyr şi pe cei din Haita Diavolilor. Am ripostat şi am învins... Şi am înregistrările video care o dovedesc.

Apoi Declan apăsă pe un comutator, iar videoclipül începu să ruleze.

Bryce aruncă o privire la camera mică şi sărăcăcioasă din casa conspirativă. Aceasta din urmă se afla lângă cea mai nordică secţiune a zidului care înconjura Oraşul Etern.

- Lidia e convinsă că suntem la adăpost aici?

Hunt, care îşi ţinea aripile strânse în spaţiul

strâmt, dădu din cap spre un pat minuscul.

- Da. Şi sunt destul de sigur că toate hotelurile de cinci stele ne-ar raporta pe loc Asterilor.

- Nu asta am vrut să spun, bombăni Bryce, trântindu-se pe patul scârţâitor şi plin de cocoloaşe, care era mai degrabă un pat de campanie. Vreau să spun că toţi cei din Ophion sunt... morţi, adăugă ea, înecându-se în clipa în care rosti cuvântul. Cine poate să afirme că locul ăsta nu a fost compromis? Lidia nu e tocmai într-o stare de spirit calmă. S-ar putea să nu gândească limpede.

- Dec şi Flynn sunt de pază, spuse Hunt, aşezându-se lângă ea şi scoţând un geamăt. Cred că putem să ne odihnim noaptea asta.

Bryce se frecă pe faţă.

- Nu sunt sigură că voi putea dormi, ştiind că videoclipül va fi difuzat în curând.

Iar, la scurt timp după aceea, Helul avea să îşi înceapă marşul către Oraşul Etern. Bryce spera din tot sufletul ca prezenţa armatelor să rămână neobservată până la momentul potrivit. Luase măsuri ca să se asigure de asta.

Hunt o întrebă, ridicând din sprâncene:

- Vrei să faci şi altceva în afară să dormi?

în ciuda tuturor grijilor care o apăsau, în pofida a ceea ce îi aştepta în ziua următoare, Bryce rânji.

- Poftim? întrebă ea, lăsându-se pe spate şi sprijinindu-se în coate, iar patul scoase de îndată un scârţâit prelung şi îngrozitor. Of! Dacă mai are cineva vreo îndoială că suntem pe cale să ne tăvălim din greu, patul ăsta le va da tuturor un indiciu!

Hunt zâmbi din colţul gurii, dar ochii i se întunecaseră şi îşi aţinti privirea spre buzele ei.

- **Sunt de acord cu o partidă de sex zgomotos, declară el, sprijinindu-se într-o mână şi apropiindu- şi buzele de ale ei. S-ar putea să fie ultima noastră**

noapte...

Bryce îi astupă gura cu palma.

- **Nu, nu spune asta, îl rugă ea cu voce gâtuită.**

Hunt se trase uşor înapoi, privind-o cu o tandreţe imensă.

- **Vom supravieţui, Quinlan! Cu toţii. îţi promit.**

Bryce se aplecă în faţă şi îşi trecu uşor gura peste a lui.

- **în momentul ăsta nu vreau să mă gândesc la ziua de mâine.**

El nu replică decât:

- **Ei bine?**

Bryce îşi trecu limba peste buzele lui, el îşi deschise gura, iar ea îşi vârî limba înăuntru, gustând din esenţa lui Hunt, perechea şi soţul ei.

- **Vreau să mă gândesc la tine..., spuse ea, trăgându-se îndărăt şi trecându-şi mâna peste pieptul lui şi peste abdomenul lui tare ca piatra, ...la tine deasupra mea!**

Hunt tresări şi îşi înclină capul. Bryce sărută locul în care se aflase aureola din strânsoarea căreia el reuşise, în cele din urmă, să se elibereze.

Apoi Bryce îşi coborî mâna până la blugii lui negri şi la

mădularul tare, care se împingea deja în ei.

- **Vreau să mă gândesc la asta înăuntrul meu, spuse ea, cuprinzându-l cu palma.**

- **La naiba, mormăi Hunt, întorcându-se şi întinzând-o pe spate, sub el. Te iubesc, adăugă el.**

Bryce îi luă capul în mâini şi îl privi în ochi.

- **Te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta... Şi mai mult decât pe oricine altcineva.**

Hunt închise ochii şi o sărută pe tâmplă.

- **Parcă nu îţi luai rămas-bun!**

- **Nu e un rămas-bun...,** răspunse ea, mângâindu- i şira spinării şi aripile catifelate,...e doar adevărul.

Hunt îşi lipi buzele de gâtul ei şi îşi trecu dinţii peste locul în care batea pulsul.

- **Eşti cea mai bună prietenă a mea, ştii asta? murmură el, trăgându-se îndărăt şi privind-o ţintă, iar Bryce nu putu să îşi împiedice steaua să se aprindă. Vreau să spun că eşti perechea şi soţia mea – la naiba, încă sună ciudat! – dar esti si cea**

mai bună prietenă a mea. N-am crezut niciodată că o să am parte de aşa ceva.

Ea îşi trecu degetele peste maxilarul lui puternic, peste obrajii lui.

- După Danika, n-am crezut..., începu să spună, dar ochii prinseră să o usture, aşa că se întinse şi îl sărută din nou. Şi tu eşti cel mai bun prieten al meu, Hunt. M-ai salvat la modul propriu, cred, dar m-ai salvat şi... pe dinlăuntru, aici, spuse ea, punându-şi mâna în dreptul inimii, în locul în care scăpăra steaua.

O altă referire la primăvara trecută, la tot ceea ce se înfiripase între ei de atunci şi până acum, la cuvintele rostite în timpul a ceea ce ea crezuse că era ultimul ei apel telefonic.

Hunt o privi în ochi şi văzu atât de multă dragoste în ei, încât nu putu să îndure, atât de multă dragoste, încât aceasta copleşi toată groaza legată de ceea ce putea să aducă noaptea aceea şi ziua următoare. în acel moment nu existau decât ei: Bryce şi Hunt. Nu existau decât sufletele şi trupurile lor. Nimic altceva nu mai conta.

Hunt, pur şi simplu. Şi Bryce, pur şi simplu.

Aşa că ea îl sărută din nou şi după aceea nu mai vorbiră.

Hunt răspunse întocmai la mişcările limbii ei, iar atunci când se simţi apăsată de greutatea trupului lui, Bryce fu năpădită de un val de bucurie şi de alinare, de senzaţia că era acasă. Acasă... El *era* casa ei. Lucru dovedit, de altfel, şi de abilitatea ei de a se teleporta în locul în care se afla el. *Acasă* nu era un loc sau un lucru, ci *el.* Oriunde se afla Hunt... acolo era acasă pentru ea. La nevoie, l-ar fi găsit şi cale de mai multe galaxii.

Plin de blândeţe, de dragoste, Hunt îi dădu jos tricoul cu mânecă lungă, iar ea îi smulse tricoul negru de pe umeri.

Hunt chicoti şi se ridică, descheindu-şi cureaua şi, apoi, fermoarul.

- Ce nerăbdătoare eşti!

Bryce îşi frecă coapsele una de cealaltă, disperată să simtă senzaţia de frecare. Mai ales după ce mădularul lui impresionant de lung ieşi din pantaloni şi...

- Nu porţi chiloţi? întrebă ea, înecându-se.
- Lenjeria intimă pe care mi-au oferit-o pe *Cuirasatul din Străfund* era prea mică pentru asta, explică Hunt, rânjind, după care îşi cuprinse mădularul cu palma şi începu să şi-l frece, iar ea gemu la vederea picăturii care apăru în vârful lui. Şi acum haide să vedem ce lenjerie porţi *tu*, Quinlan! exclamă el, cu ochii întunecaţi de dorinţă, trăgându- i în jos colanţii.

Bryce îşi ridică bazinul, iar arcurile saltelei scârţâiră, făcându-l pe Hunt să pufnească în râs.

Dar râsul i se stinse în gâtlej la vederea chiloţilor ei tanga, roşii ca cireaşa.

- *Asta ţi-au dat pe Cuirasatul din Străfund?*

- Nu pe *Cuirasatul din Străfund*, răspunse ea, zâmbind larg în timp ce Hunt îi dădea jos colanţii, lăsând-o doar în minusculii chiloţi de dantelă. I-am luat din castelul lui Morven. în camerele de oaspeţi erau pachete întregi, nedesfacute, cu chiloţi din ăştia.

Steaua i se aprinse în momentul în care îl auzi pe Hunt râzând gutural, iar respiraţia i se tăie atunci când el o luă de genunchi şi îi desfăcu larg picioarele.

- Dacă nenorocitul ăla nu ar fi fost mort, i-aş fi trimis un bilet de mulţumire.

Hunt o sărută pe partea din faţă a lenjeriei, încălzind-o cu răsuflarea lui fierbinte.

- La naiba, Quinlan, şopti el cu gura lipită de pelvisul ei, iar Bryce îşi vârî mâna în părul lui mătăsos în timp ce el îşi trecea degetul peste partea din faţă a chiloţilor, jucându-se cu intrarea ei. Pur şi simplu... la naiba!

Bryce trase de chiloţi, înnebunită.

Hunt îi facu pe plac şi i-i dădu jos, cu o lentoare crudă şi brutală. Bryce mârâi, dar el mai întâi flutură chiloţii ca pe un steag şi abia apoi îi aruncă.

- N-aş vrea să stric lucrul ăsta preţios!

- O să te stric eu *pe tine* dacă nu mă pătrunzi chiar acum! reuşi ea să spună, desfacându-şi mai larg picioarele.

Aproape că avu orgasm văzând dorinţa intensă, foametea vorace de pe chipul lui Hunt. Mai ales în clipa în care el îşi ridică, încet de tot, privirea plină de fulger pur spre ochii ei.

- Hunt..., îl imploră Bryce, iar el se năpusti asupra ei.

O apucă de şolduri şi o ridică de pe saltea, înclinând-o exact aşa cum o voia, în timp ce o pătrunse dintr-o mişcare prelungă şi lină.

Bryce gemu de cât de mare era, de cum îi umplea fiecare părticică. îşi înfipse degetele în muşchii tari ai fundului lui, ţintuindu-l acolo pentru o clipă şi bucurându-se de felul în care îi simţea mădularul înăuntrul ei şi de felul în care o apăsa greutatea trupului lui.

- Cum? rosti el, gâfâind, cu buzele lipite de părul ei. Cum naiba de e aşa de bine de

fiecare dată?

Bryce îşi simţi degetele încovoindu-i-se şi mai tare, îndemnându-l să se mişte. Hunt se retrase aproape de tot, iar apoi se afundă din nou în ea, destul de tare încât să o facă să geamă din nou.

- îţi place asta? întrebă el, înclinându-i pelvisul din nou şi jucându-se cu ea. îţi place mădularul meu înfipt atât de adânc în tine?

Bryce reuşi doar să dea din cap în semn că da. Hunt o răsplăti împingându-se din nou în ea, prelung, făcând-o să vadă stele.

Erau... stele *reale* care dănţuiau în jurul lor, umplând camera.

- **Quinlan, şopti el, privind cu ochi mari stelele care pluteau pe lângă ei.**

Dar Bryce avea nevoie de mai multă fricţiune, de mai multă plăcere. îşi cuprinse un sân cu mâna, strângându-l, frecându-şi sfârcul tare între degete.

- ***La naiba!* răbufni el, împingându-se din nou în ea, atât de adânc şi de puternic, încât se desprinseră de saltea.**

Hunt împinse din nou, iar apoi fulgerul îi scânteie pe deasupra umerilor, peste aripi, şi o fâşie de fulger îi înconjură

fruntea precum o coroană...

Bryce ridică o mână strălucitoare şi fulgerul lui i se răsuci peste degete, curentând-o uşor.

Hunt se retrase, iar geamătul ei de protest se transformă într-unul de plăcere pură atunci când el o întoarse pe burtă şi se afundă din nou în ea, întinzând-o atât de tare pe dinăuntru, încât ea abia dacă putu să suporte.

Lumină stelară se revărsă din pieptul lui Bryce, iar fulgerul lui i se prelinse de coloana vertebrală, aducând cu el extaz.

- **Hunt! strigă ea, aproape de punctul culminant.**

Hunt îşi înfipse degetele în şoldurile ei.

- **Vreau să ştiu că ajungi la orgasm, Bryce!**

O izbi un val de extaz, care o zgudui. Lumina ei stelară se aprinse, iar camera deveni orbitor de luminoasă. Hunt se împinse în ea cu mişcări sigure şi constante, iar Bryce

îi simţi fulgerul între coapse, îi simţi fulgerul în sânge. Fiinţele li se contopiră complet în atâta lumină, în atâta putere...

Hunt strigă răguşit, singurul avertisment înainte de a ejacula în ea, lucru care o facu să atingă din nou punctul culminant la gândul că el o pătrunsese atât de adânc, însemnând-o.

Hunt îşi puse degetele pe clitorisul ei, mângâind-o în toiul orgasmului, amplificându-i-l. Bryce se ridică spre el, lipindu-se de pieptul lui în timp ce el îşi rotea degetele. Ea nu trăise niciodată o senzaţie atât de perfectă precum era cea din clipa aceea, val după val de plăcere revărsându-se peste ea şi din ea.

Apoi lumea se linişti, lumina se stinse. Rămaseră îngenuncheaţi pe pat, Bryce sprijinindu-se de Hunt, iar el ţinându-şi o mână între picioarele ei şi pe cealaltă, pe după mijlocul ei, în timp ce o săruta de zor pe scobitura dintre gât şi umăr.

- **Bryce..., murmură el cu**

gura lipită de pielea ei, cu pieptul atingându-i-se de coloana ei vertebrală. Bryce...

Ea îşi puse mâna peste a lui, ţinându-l între picioarele ei, de parcă ar fi putut să imortalizeze acel moment sau să oprească următorul răsărit de soare.

Hunt tresări si o sărută din nou.

- **Pot să... La naiba, pot să te *simt*| în mine.**

Bryce se răsuci doar cât să se uite la faţa lui
devastată de uimire.

- **E ca şi cum partea aceea din tine care e... Făurită sau cum i-ai spus, şopti el. O pot simţi în mine. De parcă o bucată din tine e cuibărită acolo.**

- **Foarte bine, răspunse Bryce, sărutându-l pe maxilar şi simţindu-i fulgerul în ea, ca pe un mic soare ce o alimenta cu energie. Orice se va întâmpla mâine, adăugă ea, respirând greoi, voi avea cu mine o bucată din tine. Dându-mi putere.**

Ea simţi că aproape putea să invoce acel fragment de fulger care îi ajunsese în corp. îi curgea pe sub piele, aţâţând-o atât de tare, încât nu avea idee cum ar fi putut să adoarmă.

Hunt o trase spre el, ţinând-o strâns în timp ce se lăsară pe patul scârţâitor.

- **Dormi, Quinlan, îi şoptise el cu gura lipită de părul ei. îţi sunt alături orice s-ar întâmpla.**

CAPITOLUL 86

Ithan îl lăsase pe Tharion să îşi revină după doza de antidot pe care o luase. Reacţionase atât de puternic, încât ţevile din Casa Focului şi a Umbrei se spărseseră din pricina intensităţii magiei lui inspirate de apă.

Hypaxia fiind ocupată să facă ordine în rândul celor din Casă, Ithan se dusese la Bârlog. Care acum era... al lui.

Ei bine, nu avea să fie niciodată al lui, deoarece le aparţinea tuturor lupilor care îl considerau căminul lor. Dar era responsabilitatea lui.

O găsi din nou pe Perry în cabina de pază, mâzgălind într-un caiet. Bătu în geam, atrăgându-i atenţia. Ea făcu ochii mari, iar el îi zâmbi cu jumătate de gură.

- Munceşti din greu sau lucrezi cu greu? o tachină el.

Dar ea sări în picioare şi deschise repede uşa.

- Scuze, eu doar...

- Per, eu sunt, Ithan! strigă el, alarmat şi îngrozit.

Perry se îndreptă de spate, luând poziţie de drepţi, aşa cum îi plăcuse lui Sabine. Ei, la naiba! Ithan îşi spuse că avea să se ocupe de asta mai târziu. Deocamdată... Adulmecă, încercând să îşi dea seama de schimbarea subtilă din izul ei. Mirosea în continuare a căpşuni şi scorţişoară, miros pe care îl cunoscuse toată viaţa, dar după antidot... Nu reuşi să identifice cu precizie schimbarea. Noua componentă a mirosului fusese foarte puternică în momentul în care ea luase antidotul, dar acum se estompase.

Nu avea timp să se gândească la asta, să se

întrebe de ce în faţa lui se afla din nou o lupoaică Omega. Ithan aruncă o privire prin porţile deschise ale Bârlogului.

- Unde e toată lumea?

Perry se foi.

- Ei... au plecat, răspunse ea, fâstâcindu-se uşor.

Ithan clipi lent.

- Cum adică au plecat?

Oare Regina Râului începuse deja evacuarea? El venise aici ca să le spună tuturor că ar ii fost mai bine să se dea la fund vreme de câteva săptămâni, ducându-se să stea la Curtea Albastră, dar poate că Regina Râului le transmisese deja mesajul.

- întreaga schimbare i-a zguduit, spuse Perry. îţi sunt loiali, Ithan, dar sunt îngrijoraţi. Au plecat cu toţii din oraş. Au spus că vor să aştepte până după Anul Nou ca să vadă cum se vor... încheia lucrurile. Peste câteva *luni.*

Ithan cântări frica din ochii ei. Nu pentru el, dar...

- Şi unde e sora ta? întrebă el în şoaptă.

Lupul din el începu să se zbârlească, mârâind la gândul că avea o adversară.

- Amelie i-a condus afară din oraş, răspunse Perry înghiţind în sec. Cred că a vrut să se asigure că toată lumea avea să ajungă la destinaţie, adăugă ea, plecându-şi privirea.

- Sunt convins, spuse Ithan.

Perry se foi din nou.

- Tu de ce n-ai plecat?

- Cineva trebuia să rămână în urmă ca să îţi dea de veste, mormăi ea, îmbujorându-se.

- Mi-e greu să cred că sora ta te-a forţat să rămâi.

- Ea a vrut să plec cu ei, dar nu puteam să abandonez Bârlogul. L-au mutat pe Prim în foaier. Cred că unii au vrut să rămână pentru Trecere, dar cei speriaţi au vrut să plece. Nu mi s-a părut corect să îi abandonez trupul acolo. Singur.

Lacrimi îi scânteiară în ochii verzi ca smaraldul, plini de mâhnire sinceră la gândul sorţii vitrege a bătrânului lup.

Agresivitatea care începuse să îl îmboldească pe Ithan dispăru la vederea durerii şi loialităţii

de pe chipul lui Perry. O strânse de umăr.

- Mersi că ai rămas, Per.

Ea îl urmă în Bârlog şi apăsă pe un buton dinăuntrul curţii ca să închidă porţile în urma lor. Ithan se opri pe pajiştea acoperită de iarbă şi privi copacii din parc, care se îndoiau în bătaia brizei răcoroase. Sângele care cursese la intrarea în clădire fusese curăţat. Cadavrul lui Sabine şi cel al Astronomului...

- I-am aruncat în canalizare, spuse Perry, însufleţită de o furie tăcută, înţelegând privirea pe care o aruncase Ithan la locul în care zăcuseră cadavrele. Nu merită să aibă parte de Treceri. Mai ales Sabine.

Fu surprins de actul de sfidare al acelei lupoaice care de obicei era paşnică, dar dădu din cap în semn de încuviinţare.

- Să putrezească în rahatul oraşului pare un sfârşit potrivit pentru Sabine, spuse el, iar Perry pufni în râs.

Nu era un amuzament real. Trecuseră amândoi de multă vreme de stadiul acela.

- Unde te-ai dus? întrebă Perry, atât de timid încât Ithan îşi dădu seama că ea încă îl evalua.

Atât ca prieten, cât şi ca Alfa şi Prim al ei, învăţând cât de mult îşi putea permite în relaţia cu el. ’ ’ ’

- E o poveste lungă, răspunse Ithan, dar m-am întors pentru a-i duce pe toţi în siguranţă.

îi povesti despre Regina Râului şi despre Curtea Albastră.

- Dar acum, spuse el în încheiere, trebuie să mă îndrept spre Oraşul Etern.

Perry îl cercetă cu atenţie, înţelegând, în mod clar, mai mult decât îi spusese el.

- Aşadar, ne vom confrunta cu Asterii?

- *Noi* nu vom face nimic, răspunse el. *Eu* mă voi confrunta cu ei.

- Dar tu eşti Prim, insistă ea. Vorbeşti în numele tuturor lupilor din Valbara. Alegerile tale sunt alegerile noastre. Dacă tu li te opui Asterilor, *noi* ne opunem Asterilor.

- Atunci, lepădaţi-vă de mine! exclamă el. Dar eu plec.

- Nu asta am spus, se apără ea. Nu mă opun ţie. Lucrurile trebuie să se schimbe, şi să se schimbe în bine. Dar lupii sunt împrăştiaţi în momentul de faţă. La casele lor de vacanţă, în călătorii... prea departe ca să ajungă la Curtea Albastră înainte ca tu să te duci în Oraşul Etern.

-Şi? ’

- Dă-le de veste înainte de a pleca! Dă-le câteva ore ca să găsească adăpost, fie ajungând la Curtea Albastră, fie găsind un loc în sălbăticie, în care să se ascundă. în clipa în care Asterii te vor vedea pe tine, Primul, opunându-te lor în orice calitate, îi vor ataca pe lupi ca să te pedepsească. Iar după ce s-a întâmplat în Lunci..., spuse ea, iar ochii i se umplură de durere. Nu cred că există vreo atrocitate pe care să nu o comită!

Ithan dădu să obiecteze. Trebuia să îi ducă glonţul şi antidotul lui Bryce *în clipa aceea.* Se putea chiar să fie deja prea târziu.

Dar nu putea trăi cu încă o moarte de lup pe conştiinţă. Iar dacă un singur pui ar fi fost rănit pentru că el nu le dăduse timp să se ascundă...

- Trei ore, încuviinţă Ithan. Ştii cum să trimiţi mesaje criptate?

Perry dădu din cap în semn că da.

- Atunci, începe să răspândeşti vestea, o îndemnă el, uitându-se spre foaierul de dincolo de coloanele şi de treptele exterioare ale clădirii. Iar eu voi începe să sap un mormânt.

- Un mormânt?! protestă Perry. Dar Trecerile...

- Nu mai există Treceri, şopti Ithan. Regele din Adâncuri e mort.

Se aşternu o tăcere plină de uimire. Apoi Perry spuse:

- Dar... Cantonul Oaselor!

- E o minciună. Totul, răspunse el, după care arătă spre telefonul pe care Perry îl ţinea deja în mână. Dă-le de ştire, iar apoi vom vorbi! îţi voi spune tot ce ştiu.

Perry îl privi în ochi, plină de îngrijorare, de şoc şi de hotărâre. Apoi începu să tasteze la telefon.

- Ithan, mă bucur că eşti Prim, şopti ea.

El fu gata să îi răspundă că, dintre toţi lupii, ea era singura care se bucura, dar se mărgini să încline din cap, în semn de mulţumire.

Tharion vârî ultima armă de foc într-un rucsac şi se întoarse spre locul în care Hypaxia aşeza fiole cu antidot într-o geantă.

- Câte ai? întrebă el.

Apa îi şoptea în urechi, în inimă, în vene. Un flux constant de magie, de parcă un râu învolburat ar fi curs prin el, gata să se dezlănţuie la un simplu gând.

- Circa două duzini, răspunse ea. Nu sunt suficiente.

- Vei avea nevoie de fabrici întregi care să îl producă, spuse Tharion.

Hypaxia îi înmână geanta.

- Poftim. Nu îl scutura prea mult în timpul călătoriei. Fulgerul lui Athalar le ţine legate; dacă sunt agitate, acest lucru ar putea destabiliza dozele până într-atât încât să nu mai funcţioneze.

Tharion îşi înclină capul.

- Tu nu vii?

El plănuia să îşi croiască drum tocmai spre palatul Asterilor, cea mai probabilă scenă pentru o confruntare între Bryce şi Asteri. La naiba, simpla idee era o nebunie! O idee sinucigaşă. Dar pentru

prietenii lui, pentru Midgard, avea să se ducă. Transportând şi antidotul, desigur.

Ochii Hypaxiei străluciră cu lumina aceea verzuie.

- **Nu, rămân aici, răspunse ea.**

Tharion cântări greutatea cuvintelor ei şi se aşeză pe marginea biroului Jesibei. Farmazoana plecase ca să rezolve un conflict între

vampyri şi vrăjidoctoriţele din oraş, pricinuit de un atac al vampyrilor asupra unei bănci de sânge.

- **De ce?**
- **Cineva trebuie să se ocupe de toate ţevile sparte din Casă, îl tachină Hypaxia.**

Tharion se îmbujoră uşor. Avea să dureze o vreme până ca lumea să uite de felul în care erupsese el după ce ingerase antidotul. Dar fusese atât de multă *putere*, dintr-odată! Antidotul îl umpluse până la refuz de apă, de un amestec de muzică, furie, distrugere şi viaţă.

- **Haide, Pax, spune-mi de ce! o rugă el.**

Hypaxia îşi coborî privirea spre mâinile ei.

- **Pentru că dacă lucrurile se sfârşesc prost, cineva trebuie să rămână aici şi să ajute Lunathionul.**
- **Dacă lucrurile se sfârşesc prost, toată lumea e oricum distrusă, obiectă el. îmi pare rău să spun asta, dar prezenţa ta aici nu va schimba**

mare lucru.

- **Vreau să continui să fabric antidotul, adăugă ea, pentru că ai dreptate: de una singură nu voi ajunge nicăieri. Trebuie să găsesc o modalitate mai bună de a-l stabiliza. Vreau să mă apuc de asta chiar *acum.***

Tharion se uită la prietena lui, se uită cu adevărat la ea.

- **Esti bine?**

Hypaxia îşi plecă spre podea ochii atât de schimbaţi de când preluase tronul Casei Focului şi a Umbrei.

-Nu.

- **Pax...**

- Dar nu am de ales, spuse ea, îndreptându-şi umerii, iar apoi adăugă, făcând semn cu capul spre uşă: Ar trebui să îţi iei soţia şi să pleci.

- Oare detectez o notă de dezaprobare în vocea ta?

Hypaxia surâse.

- Nu. Ei bine, nu sunt de acord cu o mare parte din motivele care te-au făcut să te căsătoreşti cu ea, dar aprob... căsătoria în sine.

- Bine, bine, pune-te la rând ca să îmi faci morală!

- Cred că Sathia ar putea fi bună pentru tine, Tharion.

- într-adevăr?

Hypaxia îi aruncă un zâmbet secretos.

-Da.

Tharion îi zâmbi, la rândul lui.

- Dă-i gata, Pax!

- Să sperăm că nu la propriu, răspunse

Hypaxia, făcându-i cu ochiul.

Zâmbind fără să vrea, Tharion ieşi din biroul Jesibei. O lăsase pe Sathia într-o cameră de oaspeţi mică, să se spele şi să se odihnească, deşi ştiau amândoi că, oricât de mult s-ar fi odihnit, nu avea să fie pregătită pentru nebunia cu care urma să se confrunte.

Se oferise să o trimită la Curtea Albastră, dar ea refuzase. Iar dacă ar fi lăsat-o în Avallen, el s-ar fi abătut prea mult de la drumul lui. Aşa că Sathia avea să vină cu el.

Tharion bătu la uşa camerei de oaspeţi şi o deschise fără să aştepte ca ea să îi răspundă.

Camera era goală. Găsi doar un bilet pe pat, ce mirosea a Sathia. Tharion îl citi o dată. Apoi a doua oară, înainte să priceapă cu adevărat ce scria în el.

Nu îl pot lăsa pe Colin în mâinile ei. Sper că înţelegi.

Mult noroc. Şi îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine.

Sathia îl părăsise. Asta însemnau, de fapt, *mulţumirile* de la sfârşit. Aşa îi trebuia; el îi făcuse lucruri şi mai rele fiicei Reginei Râului. Şi totuşi...

Tharion puse biletul înapoi pe pat. Nu o învinovăţea. Era alegerea ei să se ducă să îşi salveze fostul iubit de la a fi un asasin drogat. Şi era o alegere nobilă, de altfel. Nu, nu o învinovăţea deloc.

Oricum, era mai bine dacă nu mergea cu el în Oraşul Etern. Avea să fie mai în siguranţă la Lunathion.

Cu toate astea, Tharion se uită la biletul de pe pat preţ de o clipă nespus de îndelungată.

Şi, deşi ştia că se ducea să îi provoace pe Asteri şi că, probabil, avea să moară în acea confruntare, în timp ce părăsi Casa Focului şi a Umbrei, iar apoi Lunathionul, Tharion se gândi, fără să vrea, la Sathia.

Videoclipül pe care îl înregistraseră Hunt şi Bryce urma să fie difuzat din clipă în clipă. Ruhn era al naibii de mândru de sora lui. Ea ştia cum să profite la maximum de o mână proastă.

Momentul acela avu loc la scurt timp după miezul nopţii, după ce Declan apăsă pe o tastă.

Iar în clipa aceea, stând pe podeaua dormitorului fără ferestre din casa conspirativă de care le făcuse rost Lidia, Ruhn aruncă o privire la ea, care stătea lângă el, şi spuse:

- Mai sunt doar câteva ore până în zori. Apoi ne vom pune în mişcare.

Lidia se uita în gol, dând din genunchi, agitată. De când primiseră vestea că fiii ei fuseseră răpiţi, ea vorbise foarte puţin. Şi, deşi Ruhn tânjise să o atingă în momentele acelea de linişte, se abţinuse să o facă. Lidia avea alte lucruri pe cap.

- Nu ar fi trebuit să mă întorc pe *Cuirasatul din Străfund*, spuse Lidia în cele din urmă.

- Dacă Pollux a reuşit să afle despre copiii tăi, contracară Ruhn, i-ar fi răpit oricum, fie că erai sau
nu pe navă.

- Ar fi trebuit să mă lăsaţi să mor în Marea Haldren, spuse ea. Iar Pollux nu ar mai fi avut nici un motiv ca să îi atace.

- Hei! exclamă Ruhn, apucând-o de mână şi strângându-i-o cu putere. Nimic din toate astea nu e din vina ta, spuse el.

Ea clătină din cap, iar Ruhn îi atinse faţa uşurel.

- în momentul ăsta, poţi să simţi orice vrei tu. Dar în zori, după ce plecăm de aici, va trebui să îţi îngropi sentimentele şi să redevii Căprioara. Pentru ultima oară. Fără Căprioară, nu vom putea intra în palat.

Lidia îl privi în ochi şi se aplecă în faţă, lipindu-şi fruntea de a lui.

Ruhn îi inspiră parfumul, absorbindu-l adânc în corpul lui, dar îşi dădu seama că parfumul ei îl însemnase deja. Că fusese acolo, ascuns în el, încă de la acea primă dată.

- Pot să..., bâigui Lidia, înghiţind în sec. Putem să...

- Spune-mi ce vrei, răspunse el, sărutând-o pe obraz.

Avea să îi dea orice îi cerea.

Lidia se trase în spate şi îşi puse mâna pe maxilarul lui.

- Pe tine. Te vreau pe tine.

- Eşti sigură?

Avea atâtea probleme care o împovărau! Ţinând cont de faptul că fiii ei căzuseră în mâinile Asterilor, nu o învinovăţea dacă...

- Am nevoie să nu mai gândesc o vreme, spuse ea, iar apoi adăugă: Şi... am nevoie să te simt. Să îţi simt corpul real.

îşi trecu degetele peste buzele lui, iar în clipa în care îi simţi atingerea, Ruhn închise ochii.

- Spune-mi exact ce vrei, Lidia!

Ea îşi trecu buzele peste ale lui, iar el tresări.

- Te vreau cu totul, în mine.

Pe faţa lui Ruhn se ivi un zâmbet care prinse să se tot lăţească.

- **Mă bucur să îţi fiu de ajutor!**

Se luă după ea, lăsând-o să dea tonul. De fiecare dată când îl săruta, o săruta şi el. O lăsă să îi arate unde voia ca el să o atingă, să o lingă, să o savureze.

Din fericire, părţile corpului pe care Lidia voia ca el să se concentreze *cu adevărat* erau cele care îl interesaseră în mod deosebit şi pe el. în clipa în care îi simţi gustul dulceag pe limbă, mai că nu juisă în pantaloni – iar asta, înainte ca gemetele ei slabe să îi umple urechile de parcă ar fi fost cea mai frumoasă muzică pe care o auzise vreodată.

- **Ruhn..., murmură ea, dar nu îi porunci să se oprească, aşa că el continuă să o lingă cu mişcări prelungi, dorindu-şi din**

suflet să mai fi avut piercingul din buză, ştiind că ar fi putut să o înnebunească cu el.

însă aveau să aibă timp de asta mai târziu.

Lidia se arcui pe pat, iar orgasmul ei îl făcu să se zvârcolească, să îşi dorească cu disperare să simtă orice pe mădular.

Lidia îi curmă suferinţa o clipă mai târziu, cu ochii aproape învăpăiaţi, atunci când îi desfăcu fermoarul şi îi cuprinse mădularul cu mâna ei subţire...

Ruhn se zbătu la prima atingere şi fu pe punctul de a începe să o implore, dar Lidia îl împinse pe spate, făcându-l să se întindă în pat. Apoi se urcă pe el, încălecându-l, si îsi folosi mâna cu care îi ţinea mădularul ca să îl ghideze spre intrarea ei.

Ruhn îşi vârî mâinile în părul ei auriu, iar şuviţele mătăsoase i se prelinseră printre degete. O privi în ochi atunci când se lăsă în jos, peste el.

O simţi caldă si strâmtă si strânse din dinţi, gâfâind din

cauza valului de plăcere care îl cuprinse, a senzaţiei de perfecţiune, a potrivirii desăvârşite...

Lidia se aşează deasupra lui, lăsându-se în jos de tot, iar pieptul i se umfla şi dezumfla atât de repede,

încât Ruhn o prinse de mâini şi îi sărută vârfurile degetelor. Lidia închise ochii şi începu să îşi mişte şoldurile, aşa că nu mai rămase nimic de spus sau de făcut în timp ce îl călări.

Ruhn îşi ridică pelvisul, iar gemetele ei se înteţiră. El îşi dori să poată devora sunetul acela. Se mulţumi să se ridice şi să o sărute adânc, în timp ce picioarele ei se înfăşurară pe după mijlocul lui. Poziţia aceea îi facu mădularul să se afunde imposibil de adânc şi îşi pierdu minţile. Se sălbatici de-a dreptul la gândul că o pătrunsese până într-atât, înnebunit de mirosul şi de gustul ei, de senzaţia pe care i-o lăsa...

Lidia se mişca în ritm cu el, la fel de sălbatic ca şi el, zgâriindu-l cu dinţii pe gât, pe piept. La fiecare împingere, mădularul lui se freca de un perete interior şi, la naiba, aveau *să moară* de atâta plăcere...

Apoi Lidia îşi dădu capul pe spate, iar Ruhn îi simţi muşchii delicaţi strângându-se în jurul mădularului său în timp ce ea avu orgasm, ceea ce îl făcu să juiseze, la rândul lui. Se împinse în ea în tot acest timp, partea aceea sălbatică din el savurând faptul că ejaculase în ea, că era *a lui* şi că el era al ei. Exista un cuvânt pentru asta, pentru sentimentul pe care îl încerca, dar îi scăpa.

Apoi Lidia se linişti, iar Ruhn o lăsă să se întindă peste el, corpurile lor ajungând să fie o încrengătură de braţe şi de picioare, cu mădularul lui încă îngropat de tot în ea. La fiecare respiraţie, ea se împingea în el, degetele lui trecându-i peste coloana vertebrală, iar şi iar.

Lidia era acolo. El era acolo.

Atât timp cât avea să le îngăduie Urd.

Lidia zăcu în braţele lui Ruhn în timp ce orele se scurseră, dar ea nu reuşi să adoarmă.

împreunarea lor fusese tot ce-şi dorise, tot ceea ce îi trebuise. Nu se simţise niciodată atât de protejată,
atât de preţuită. Şi totuşi, fiii ei erau în continuare în mâinile Asterilor. în mâinile lui Pollux.

Orele se scurseră lent. Lidia se detaşă de acea parte din ea care inventaria toate grozăviile posibile pe care le-ar fi putut îndura Brann şi Actaeon. Grozăvii cu care ea însăşi îi chinuise pe mulţi.

Poate că asta era pedeapsa ei. Pedeapsa pentru atât de multe vini.

Ruhn se foi, iar Lidia se cuibări mai aproape de el, respirându-i parfumul, savurând forţa trupului lui în jurul trupului ei.

Şi încercă să nu se gândească la ziua ce urma.

CAPITOLUL 87

în dimineaţa următoare, ascunşi în furgoneta neînmatriculată, parcată pe o alee prăfuită din Oraşul Etern, Ruhn îi aruncă o privire Lidiéi, care se sprijinea, cu chipul împietrit, de panoul lateral metalic, iar apoi şi se duse mai aproape de ea.

Abia dacă dormise, iar Ruhn nu o învinovăţea. în dimineaţa aceea, văzând cât de suptă era la faţă pe când se strecuraseră afară din casa conspirativă şi se urcaseră în furgonetă, el rămăsese aproape de ea, alinând-o pe cât putuse. Acum îşi puse o mână pe genunchiul ei, spunând:

- încă o oră sau pe-acolo şi apoi intrăm în palat, încă o oră până când Declan avea să le poată confirma dacă Asterii erau într-adevăr distraşi de videoclipül pe care ei, rebelii, îl lansaseră în întreaga lume. Din rapoartele iniţiale ale lui Dec, datând din dimineaţa aceea, videoclipül le provocase Asterilor un dezastru capital. Imaginile fuseseră difuzate pe toate

canalele de ştiri şi pe toate site-urile de socializare. Dec le confirmase şi că accesase reţeaua imperială, aflând că în dimineaţa aceea Asterii şi consilierii lor aveau să se întâlnească pentru a pune în discuţie efectele negative. Vestea despre parazit avuse un real ecou. Toate mijloacele de informare în masă discutau despre el. Iar imaginile cu Bryce ucigându-l pe Micah, afirmaţiile ei despre cum muriseră Danika şi cei din haită...

Nu conta că reţeaua imperială retrăsese aproape imediat filmările. Ele erau deja în lume, circulau pe servere private, erau descărcate pe telefoane. Erau urmărite şi analizate la nesfârşit. Trolii imperiali încercaseră să insiste că erau false, postând comentarii cum că era un videoclip prelucrat, dar Dec publicase şi imagini cu Bryce alergând pe străzile din Lunathion în primăvara aceea şi salvând întregul oraş.

Şi existau locuitori care îşi aminteau asta, care o văzuseră alergând ca să îi salveze. Aceştia garantaseră pentru ea, confirmând nu numai că salvase oraşul de Hei, ci şi de rachetele cu pucioasă lansate de Asteri.

Asterii aveau multe pe cap în dimineaţa aceea. Exact aşa cum plănuiseră ei. Şi, când avea să înceapă întâlnirea de urgenţă a Asterilor, atunci aveau să se pună ei în mişcare.

- Un singur pas greşit, şi fiii mei..., spuse Lidia, înghiţind în sec.

- Lasă frica deoparte, spuse Ruhn, cu sinceritatea cu care îl tratase ea adeseori. Concentrează-te asupra sarcinii, nu asupra a ceea ce s-ar putea întâmpla!

- Are dreptate! exclamă Bryce.

Ea şi Athalar se aflau în apropiere, sprijinindu-se unul de celălalt. Flynn şi Dec stăteau în faţă. Flynn monitoriza străzile, iar Dec, cu un laptop pe genunchi, accesa comenzile militare imperiale pentru armurile mecanice. Peste câteva ore, aveau să aibă acces.

- Astăzi trebuie să renunţi la bagajul emoţional! o sfătui Bryce pe Lidia.

Aceasta din urmă îşi îndreptă spatele.

- Fiii mei nu sunt un *bagaj*...

- Nu, rectifică Bryce, nu sunt. Dar cunoşti palatul mai bine decât oricine. Orice greşeală ne va costa.

- îl cunosc pe Pollux mai bine decât oricine, spuse Lidia, privind în gol. De aceea e insuportabil să stau aici.

- Odihneşte-te cât mai poţi, Lidia! o sfătui Athalar. Tot Helul se va dezlănţui foarte curând.

- La propriu, spuse Bryce, cu o veselie tulburătoare.

Ithan îl îngropă pe Prim în centrul pajiştii, pentru ca sufletul lui să simtă bucuria puilor de lup care aveau să zburde deasupra mormântului, generaţii la rând.

Dacă aveau să supravieţuiască.

Tharion îl sunase, întrebându-l unde naiba era, iar el îi spusese tritonului să se îndrepte spre Oraşul Etern fără să îl mai aştepte. Să încerce să îi găsească pe Bryce şi pe Athalar şi să le dea antidotul, lor sau oricăruia dintre prietenii lor, înainte ca aceştia să se confrunte cu Asterii. Dacă antidotul îl făcuse pe el mai puternic, nici nu putea să îşi imagineze ce avea să le facă lui Bryce şi lui Athalar.

Ithan îşi săltă în spate rucsacul şi Puşca Nimicitoare de Zei pe care i-o împrumutase Roga, ea neuitând să îi atragă atenţia asupra memorabilului avertisment *Dacă o strici, o cumperi.* Apoi, lupul părăsi clădirea principală a Bârlogului. Perry stătea din nou de pază în cabina din faţa porţilor.

- Te-ai odihnit? întrebă Ithan, vârându-şi capul în cabină, dar, judecând după cearcănele de sub ochii ei, ştiu răspunsul înainte ca ea să dea din cap în semn că da. Ţi-am spus să dormi! o certă el.

- Am vrut să fiu aici în caz că ar fi venit careva să caute ajutor sau să pună întrebări, spuse Perry.

Purtarea ei de grijă, bunătatea, altruismul – toate astea făcură ca lui să i se strângă inima de emoţie.

- Şi a venit cineva?

- Nu, răspunse ea, frecându-se la ochi.

- Ar trebui să te duci la Curtea Albastră.

Perry îl privi drept în ochi.

- Pleci?

-Da.

Nici el nu dormise prea mult, dar îşi forţase corpul să se odihnească. Ştia că, având în vedere ceea ce urma, trebuia să fie în plinătatea puterilor.

Telefonul lui Perry vibră, iar ea se uită la ecran, încruntându-se.

-Ce e?

Lupoaica citi cu voce tare, de pe ecran:

- Bryce Quinlan şi Hunt Athalar i-au ucis pe Arhanghelii Micah şi Sandriel în această primăvară. Există... înregistrări video cu Bryce...

Inima lui Ithan începu să bată cu putere, întârziase prea mult. Bryce acţiona deja.

- Trebuie să plec, spuse el. Trebuie să o ajut cum pot!

Perry se ridică de pe scaunul ei.

- Mult noroc, Ithan! Sper... să te revăd.

Ithan o strânse în braţe cu putere, învăluit de parfumul ei de scorţişoară şi de căpşuni. Mirosul era cel dintotdeauna, de parcă Perry nu ar fi luat antidotul. Ithan îşi înăbuşi din nou curiozitatea în această privinţă.

- Şi eu sper să te revăd, spuse el, cu gura lipită de părul ei.

Apoi se trase în spate.

Ochii lui Perry îi străluceau de lacrimi.

- Te rog să ai grijă!

Ithan îşi reglă curelele de la rucsac.

- Du-te la Curtea Albastră, Perry!

- Am intrat în reţeaua imperială, anunţă Declan câteva ore mai târziu.

Hunt se înarmase cu cele câteva arme pe care Fury Axtar reuşise să le transporte cu elicopterul: două pistoale şi un pumnal lung. Nu era mult, dar Axtar alesese bine armele, acestea fiind solide şi fiabile.

- Armurile alea mecanice sunt serioase, nu glumă! exclamă Dec, înfiorat. Dar sunt gata să acţionez atunci când sunteţi şi voi.

Hunt îşi verifică pistolul din teaca prinsă de coapsă. Era încărcat. în buzunarul de la spate avea gloanţe de rezervă. I-ar fi prins bine costumul lui comod de Umbra Mortis, cu cele

două săbii de la spate. Dar două pistoale, un pumnal în cizmă şi fulgerul lui trebuiau să fie de ajuns. *El* trebuia să fie de ajuns.

Hunt, pur şi simplu. Putea să se împace cu gândul ăsta.

O privi pe Bryce din cap până-n picioare. Mânerul Săbiei Stelare se zărea pe deasupra cozii ei prinse sus, iar pumnalul şi-l prinsese de coapsă. Pe cealaltă coapsă avea prins un pistol, cu un singur încărcător.

Helul îşi adusese armatele, dar soldaţii aceia luptau slujindu-se de putere, de colţi, de dinţi şi de forţă musculară.

- Bun, spuse Bryce, ne-am înţeles cu toţii asupra planului?

- Care dintre ele? mormăi Ruhn. Ai vreo şapte.

- Mai bine să fii prea pregătit, răspunse Bryce, veselă. Planul e simplu: să le distrageţi atenţia Asterilor prin dezlănţuirea Helului şi a celor Căzuţi, în timp ce eu şi Athalar ne furişăm în palat şi distrugem nucleul acela de primă lumină.

- Nu uitaţi, interveni Hunt, ironic, să îi salvaţi pe fiii Lidiei, să îl distrugeţi pe Pollux, să vă apropiaţi suficient de mult de Asteri ca să îi eliminaţi de pe planetă..., spuse el, enumerând pe degete.

- Bine, bine, răspunse Bryce, fluturând din mână.

Apoi ea îi facu Lidiei cu ochiul, zâmbindu-i larg.

Hunt ştia că, astfel, Bryce voia să o liniştească pe Căprioară.

- Eşti gata să îi învingem pe nenorociţii ăştia? o întrebă ea.

Lidia îşi ridică bărbia. Avea un cuţit la şold şi un pistol. Nimic mai mult.

La naiba, era hilar să se îndrepte înarmaţi atât de slab spre palatul Asterilor, dar nu folosea nimănui să mai insiste asupra acestui lucru. Nu aveau de ales.

- în clipa în care ieşim din furgonetă, avem două minute la dispoziţie până când camerele de luat vederi de pe stradă îi vor alerta pe tehnicienii Asterilor că ne aflăm în oraş, dacă ne identifică, spuse Lidia.

- De aceea, remarcă Declan, de la postul lui din spatele furgonetei, este treaba mea să ţin camerele îndreptate în altă parte.
- Iar treaba mea, spuse Flynn de pe scaunul şoferului, este să conduc prin oraş, ca să nu fim detectaţi.
- De cum vă trimit mesaj, spuse Ruhn, să fiţi gata pentru preluare!
- Am mai făcut asta o dată, îţi aminteşti? îi spuse Flynn lui Ruhn. întâlnirea cu Lidia după ce v-a eliberat pe tine şi pe Athalar a fost o repetiţie pentru marele spectacol!
- Nu îmi pasă ce trebuie să faceţi, le spuse Lidia lui Flynn şi lui Dec, sau pe cine trebuie să lăsaţi în urmă, doar scoateţi-i pe fiii mei din oraş şi duceţi-i pe coastă! Vă rog! adăugă ea, privindu-i în ochi.
- Ne ocupăm noi de asta, Lidia! spuse Dec, dând din cap în semn că aşa avea să facă şi părând să se poticnească atunci când îi rosti numele, după care îşi veni în fire şi adăugă: îţi vom proteja copiii. Tu fa ce trebuie să faci, iar noi vom fi acolo unde vei avea nevoie de noi.

Lidia dădu şi ea din cap, iar ochii îi străluciră.

- **Mulţumesc!**

>

Hunt îi aruncă o privire lui Bryce, care urmărea scena în tăcere. Nu era un semn bun.

Lidia observă privirea lui Bryce şi spuse:

- **îţi aminteşti drumul spre sala tronului lor?**
- **Da, răspunse Bryce, se întorcându-se spre Hunt. Cu câteva săptămâni în urmă, aripile erau acolo cu toatele. Să sperăm că Rigelus nu a redecorat!**

- Nu cred că s-a atins de ele, răspunse Lidia. Urăşte schimbările.

Cuvintele ei plutiră în aer. Hunt înghiţi în sec, ca să îşi alunge uscăciunea din gâtlej. Aveau să o facă. *Avea* să o facă.

Oare nu îşi învăţase lecţia *de două ori* până atunci? Cu cei Căzuţi, iar apoi cu evenimentele recente întâmplate? Să revină pentru a treia porţie...

- îmi amintesc..., îi şopti Bryce, chiar dacă şi ceilalţi ascultau,...fiecare mişcare a săbiei lui Micah

din momentul în care ţi-a tăiat aripile. îmi amintesc că nu puteam să facem nimic ca să îl oprim, *ca să îi oprim.* îmi amintesc cum i te-au vândut din nou lui Sandriel. Şi nici atunci nu am putut să facem nimic ca să îi oprim. îmi amintesc fiecare moment, Hunt!

exclama ea, iar privirea n

străluci de turie pura şi de concentrare. Dar astăzi *îi vom opri* în sfârşit, fir-ar să fie!

Hunt îşi privi perechea în ochi. Curajul ei deveni curajul lui, puterea ei îi deveni lumină călăuzitoare. Brice adăugă, vorbind în continuare doar pentru el:

- **în ziua în care Micah ţi-a tăiat aripile, mi-am promis că Asterii vor plăti pentru asta. Pentru ce au făcut.**

Lumina stelară îi pâlpâi în jurul capului, formând o coroană fantomatică.

Nimeni nu spuse nimic. Bryce se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşile din spate ale furgonetei. Dincolo de ele aştepta lumea, aşteptau Asterii si sfârşitul.

Se uită îndărăt, la ei toţi. îl privi pe Hunt în ochi. Apoi, înainte să păşească în lumină, spuse:

- Prin dragoste, totul este posibil.

CAPITOLUL 88

Accesul în palatul Asterilor fu prea uşor. Lidia cunoştea toate intrările, dar chiar si folosindu-se de cunoştinţele ei de neegalat, intrară prea uşor pe uşile de serviciu care duceau la rampa de prelucrare a gunoiului.

Se strecurară prea uşor într-unul dintre toboganele puturoase şi aterizară prea uşor într-o ghenă de la un nivel inferior.

Se opriră doar după ce ajunseră toţi patru în debaralele minuscule si urât mirositoare de la subsol. Se priviră unul pe altul.

- **Mult noroc! îi spuse Ruhn surorii lui, poate pentru ultima oară.**

Dar Bryce surâse blând şi, cu toate că în urmă cu câteva minute, în furgonetă, fusese

hotărâtă şi înverşunată, acum pe chipul ei se citi doar dragoste în clipa în care spuse:

- Şi tu ai adus nespus de multă bucurie în viaţa mea, Ruhn.

Atunci el îşi aminti că îi spusese acelaşi lucru lui Bryce, înainte ca ea să dispară prin Poartă: acela că adusese nespus de multă bucurie în viaţa lui. Parcă trecuse o viată.

Bryce nu mai spuse nimic, iar Ruhn nu mai avea nimic de spus, aşa că Bryce, urmată de Athalar, deschise usa încetişor si amândoi se strecurară afară. ’ ’ ’

Ruhn aşteptă o clipă, în tăcere, alături de Lidia. Duhoarea de gunoi mai că îl facu să îşi verse micul- dejun sărăcăcios, alcătuit din pâine şi din ulei de măsline. însă privirea lui o întâlni pe cea a Lidiei, care se uita la el din penumbră.

Şi chiar dacă în ziua aceea avea nevoie ca ea să fie să fie Căprioara, să redevină femeia aceea cu chipul împietrit, se aplecă şi îşi frecă gura de a ei. O singură dată, iar apoi şopti:

- în cazul în care nu voi mai avea ocazia să îţi spun mai târziu... Te iubesc.

Lidia clipi, uimită, iar ochii aurii îi sclipiră.

- Ruhn...

însă el nu aşteptă un răspuns, un refuz sau o negare, ci deschise uşa şi aruncă o privire pe coridor.

- Liber, murmură, scoţând pistolul.

Cu puţin noroc, Dec îşi făcea bine treaba.

Ruhn se rugă în gând ca Asterii, distraşi de încercarea lor de a atenua efectele mesajului difuzat de Bryce şi de Hunt, să nu se gândească la eventualitatea ca Helul să se dezlănţuie chiar în casa lor. Apoi păşi pe coridor. Lidia îl urmă îndeaproape.

învăluiţi în umbrele lui, se furişară prin inima imperiului şi începură să îi caute pe cei doi copii.

întâmpinară câteva situaţii-limită, iar Hunt îşi dori din nou să fi avut costumul lui de Umbra Mortis, fie şi doar pentru coiful care îi ascuţea auzul, permiţându-i să detecteze orice politician sau muncitor care trecea pe lângă ei.

Politicienii puteau să se ducă naibii, din partea lui Hunt, dar muncitorii... Cu voia zeilor, atunci când sosea vremea, muncitorii aveau să reuşească să iasă din palat. După ce Declan accesa sistemul de alertă al Asterilor şi toată lumea primea pe telefon ordinul de evacuare, spera ca muncitorii să iasă naibii din palat, dând ascultare avertismentului.

În timp ce el şi Bryce se ascunseră în umbra unei statui masive a lui Polaris, femeia care îşi ţinea mâinile ridicate, în semn de victorie, Hunt îşi simţea inima bătându-i cu putere în fiecare părticică a corpului.

De partea cealaltă a statuii se zărea un şir de uşi cunoscute. întregul coridor era exact aşa cum fusese ultima dată când îl văzuse Hunt, înainte ca fulgerul lui şi puterea lui Rigelus să îl facă praf: statui şi busturi ale Asterilor străjuiau un perete, iar de cealaltă parte se aflau ferestrele cu vedere la cele şapte coline ale Oraşului Etern. Iar undeva acolo, înaintând lent de-a lungul drumului principal, Sacra Via, aveau să aştepte Dec şi Flynn.

Dar nu pe ei. Hunt ştia că era posibil ca el şi Bryce să nu scape cu viaţă din lupta asta.

Dacă reuşeau să distrugă nucleul de primă lumină, întrerupând, astfel, sursa de energie regenerabilă a Asterilor, însemna că trebuiau să se apropie suficient de mult de ticăloşii aceia pentru ca Bryce să folosească sabia şi pumnalul. Să le unească folosind steaua şi să rişte cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla dacă deschidea un

portal spre nicăieri.

Theia se temuse de asta. Aidas îi avertizase *să aleagă viaţa*, fir-ar să fie, dacă portalul era prea periculos. Nu erau semne de bun augur, dar ce alte opţiuni aveau?

Existau prea multe posibilităţi, prea multe necunoscute. Aveau un plan şi mai şubred decât avuseseră ultima dată când se furişaseră în palat. Şi, deşi fuseseră cu toţii de acord cu acel plan, dacă eşua, dacă Bryce sau oricare dintre ei murea...

Nu. Nu voia să se mai gândească la asta. Făcuse greşeli în trecut, luase decizii proaste, dar să lupte împotriva tiraniei, împotriva brutalităţii, nu avea să fie niciodată o alegere greşită.

Hunt îi aruncă o privire perechii lui, care supraveghea coridorul şi Poarta din capătul celălalt. Bryce simţi că o privea şi îi facu semn să treacă de ea. Iar Hunt se duse, aşa cum s-ar ii dus oriunde, câtă vreme era cu ea.

Pentru prima dată în viaţa lui, se părea că Urd îi asculta rugăciunile, fiindcă el şi Bryce reuşiră să se strecoare în sala tronului, acum pustie. Hunt se uită la zidul impunător pe care erau expuse aripile celor Căzuţi, în faţa căruia se înşirau cele şapte tronuri de cristal.

Iar pe acel zid, în centru, ţintuite ca un trofeu nou, se aflau coiful şi costumul lui de Umbra Mortis.

Bryce ţinea Masca în mâini. Suprafaţa ei de aur strălucea printre cristalele din sala tronului, care era de o curăţenie sterilă. Aripile celor Căzuţi atârnau de zid, în diverse culori, forme şi mărimi. Atât de multe vieţi sacrificate pentru acest moment!

Hunt îşi prinse şi ultima bucată din costum la locul ei şi îşi îndesă pe cap coiful de Umbra Mortis. Bryce nu îi pusese nici o întrebare atunci când el luase costumul de pe zid. Ştia de ce îl voia. Aşa cum ştia şi că aripile lui, ţintuite chiar deasupra tronului lui Rigelus, nu puteau să rămână acolo.

Avea să mai poarte o dată costumul şi coiful. Nu Umbra Mortis avea să îl poarte, ci Hunt, pur

şi simplu. Hunt al ei.

Şi împreună aveau pună capăt acelei stări de lucruri.

îşi dori ca Ithan să fi ajuns la timp cu antidotul Hypaxiei. Dar nu mai puteau să amâne nici măcar cu un minut.

Bryce îşi trecu degetele mari peste fruntea netedă a Măştii. Arăta precum masca mortuară a unui rege mort de multă vreme. Oare să fi fost făurită după chipul vreunui Asteri? Oare să fi fost modelată după chipul odios al vreunui Daglan din cealaltă lume?

- Bryce! o avertiză Hunt, cu voce joasă, distorsionată de coif.

îl văzu pe Umbra Mortis în faţa ei. El îşi trase săbiile de pe spatele costumului şi le răsuci în mâini.

- Fă-o acum! îi ceru Hunt.

Tot ce făcuse vreodată în viaţa ei, fiecare pas... o dusese acolo.

Acolo, în camera aceea, înconjurată de aripile nobililor Căzuţi. Alături de Hunt, unul dintre puţinii războinici rămaşi.

Dar nu mai era cazul să moară nimeni.

Bryce îşi duse Masca la faţă şi închise ochii în timp ce şi-o puse. Metalul i se lipi de piele. îi supse faţa, sufletul...

Lumea se diluă din nou. Viu, neviu. Respiră, nu respiră. Moartă... nemoartă.

Steaua din ea străluci cu putere, de parcă şi-ar fi salutat o veche prietenă. Da, magia străveche se cunoştea cu Masca. îi înţelegea cele mai profunde secrete.

Bryce se întoarse spre aripile ţintuite de zid, iar ochii ei umbriţi de Mască văzură că, în locul în care fuseseră străpunse ca să fie ţintuite, cele mai multe dintre aripi emanau o lumină sclipitoare. Sâmburele unui suflet. Ultimele rămăşiţe ale existenţelor acelor războinici, strălucind ca un zid de stele.

Avuse dreptate: nu li se făcuse Trecerea. Iată cea din urmă insultă adusă războinicilor morţi: ruşinea de a li se refuza o viaţă de apoi binecuvântată. Asta avea să le aducă pieirea Asterilor. Bryce putea să revendice acele suflete lăsate să rătăcească timp de secole întregi.

Un gând, doar, şi voinţa ei deveni voinţa lor. Masca le chemă, iar sufletele celor Căzuţi răspunseră, desprinzându-se de pe zid precum un roi de licurici.

Aerul se umplu de foşnete. La început, aripile începură să bată încet, ca nişte fluturi care îşi testau noile corpuri. Bătăi de aripi umplură sala tronului, lumea întreagă. Un vânt de furtună suflă dinspre
Hunt şi smulse cuiele. Toate aripile, cu excepţia a două perechi, una de un gri familiar, iar alta, de un alb strălucitor, se desprinseră de zid.

Şi apoi sala tronului se umplu de aripi albe, gri şi negre, care se înălţau în văzduh, cu scântei de suflet strălucind puternic în ele, vizibile doar pentru Bryce atunci când privea prin Mască.

Hunt şi Bryce se aflau în centrul furtunii, vântul stârnit de aripi suflându-i părul lui Bryce, iar penele lor pufoase zgâriindu-i pielea.

O scânteie din fulgerul lui Hunt lovi cele două perechi de aripi încă prinse de zid: ale lui şi ale lui Isaiah. Acestea se aprinseră şi arseră până când rămase din ele doar cenuşă ce pluti în briza a o mie de aripi, eliberate, în sfârşit, din locul acela.

Un alt vânt de furtună emană dinspre Hunt şi uşile sălii se deschiseră. Ferestrele coridorului explodară.

Şi toate aripile celor Căzuţi se înălţară spre cerul albastru de afară. Spre dealul de la marginea nordică a oraşului. Spre Muntele Hermon. Atât de multe aripi!

Sala tronului se goli de ele, ca apa curgând într-un canal. Aripile lăsară în urma lor o siluetă singuratică, ce stătea în prag. Silueta cuiva care se uita la Bryce şi la Hunt.

Rigelus.

în jurul lui pluteau o sumedenie de pene.

- Ce credeţi că faceţi?! răcni Mâna Strălucită.

Ticălosul scânteia de putere.

Intră în sală şi privi ţintă la faţa lui Bryce. Poate că din pricina Măştii, poate pentru că îşi depăşise limitele, Bryce nu simţi nici o teamă în momentul în care privi la Mâna Strălucită a Asterilor şi răspunse:

- îndrept o greşeală.

Dar Rigelus privi lung la Mască, mijind din ochi.

- Porţi o armă pe care nu ai de ce să o mânuieşti!

Pe străzile din afara palatului, locuitorii Oraşului Etern ţipau la vederea mulţimii de aripi care zburau deasupra lor.

Mort şi nemort... Masca era derutată de natura lui Rigelus. Viu şi neviu. Respiră şi nu respiră. Nu reuşea să înţeleagă ce era Mâna Strălucită şi părea să bată în retragere, îndepărtându-se de Bryce...

Bryce se concentră.

Mi te supui.

Masca se opri. Şi rămase în puterea voinţei lui Bryce.

Rigelus îl privi pe Hunt, care purta în costumul şi coiful lui de luptă, dar îi spuse lui Bryce:

- Se pare că ai călătorit departe de casă, Bryce Quinlan!

Rigelus înaintă cu un pas. Faptul că încă nu atacase era o dovadă de precauţie.

Fulgerul lui Hunt şerpui pe podea.

însă Bryce arătă în spatele lui Rigelus, spre unul dintre dealurile din afara zidurilor oraşului, pe care aterizaseră aripile. Acopereau tot vârful plin de iarbă uscată al dealului, bătând alene, ca un stol de fluturi ce coborâseră să se odihnească.

Iar Bryce le porunci:

Ridicaţi-vâ, aşa cum aţi fost cândva!

Un val de gheaţă mai rece decât cea din Nena se scurse din făptură lui Bryce, îndreptându-se spre aripile din depărtare. Bryce simţea durerea lui Hunt, dar nu îşi luă ochii de la Rigelus.

- Nu ai idee cu ce puteri te joci, fatucă! spuse Rigelus. Masca aceea îţi va blestema sufletul...

- De data asta, haide să ne scutim de ameninţări inutile! ripostă Bryce, arătând spre fereastră, dar nu spre aripile care purtau sufletele acelea, ci spre armata care se strecurase printre ele. Cred că ai probleme mai importante de rezolvat!

Apoi zâmbi cu un aer de prădător, de regină, în momentul în care armatele Helului se iviră pe deal.

- Exact la timp! exclamă ea.

Rigelus nu spuse nimic. Tot mai multe siluete întunecate îşi făceau apariţia în vârful dealului, revărsându-se din portalul pe care Bryce îl deschisese pentru ei chiar de partea cealaltă a dealului, ascunsă vederii.

La vederea hoardelor fremătătoare care se iveau pe înălţimi, părând să vină de nicăieri, la vederea celor trei prinţi care mărşăluiau în fruntea lor...

Oamenii începură să ţipe pe străzi. Un alt semnal pentru Declan, care trebuia să emită ordinul de evacuare, sub pretextul unei Alerte de Urgenţă Imperiale. Toate telefoanele din Oraşul Etern aveau să vibreze în urma ordinului de a iesi din zona locuită, locuitorilor cerându-li-se să se ducă pe coastă, dacă puteau.

Rigelus se uită lung la armatele Helului, adunate acum la usa lui.

- **Surpriză! spuse Hunt.**

Rigelus se întoarse lent de tot spre Bryce şi Hunt. Şi zâmbi.

- Credeai că nu am ştiut din clipa în care ai deschis Falia Nordică?

Bryce se pregăti, adunându-şi puterile, iar Rigelus ridică o mână strălucitoare şi adăugă:

- Am aşteptat să vii. Şi m-am pregătit în consecinţă.

Se auzi o goarnă, al cărei sunet limpede răsună în tot oraşul.

Şi, drept răspuns, armata Gărzii Asteriene se revărsă pe străzile Oraşului Etern.

CAPITOLUL 89

- Am ştiut de cum ai ajuns la Falie: Harpia mi-a spus, iar eu te-am privit prin ochii ei înainte să o

răpui.

Rigelus mai facu un pas în sala tronului, cu puterea clocotindu-i în mână, dănţuind de-a lungul inelelor de aur de pe degetele-i prelungi.

Bryce şi Hunt se încordară, măsurând din

priviri distanţa până la ieşire. O uşă mai mică se afla în spatele tronurilor, dar, ca să ajungă la ea, ar fi fost nevoiţi să îi întoarcă spatele la Rigelus şi să rişte să fie expuşi.

în oraş se văzură scântei de flacără şi se auziră detunături: rachete cu pucioasă. Făcute şi lansate de Garda Asteriană, care opera de pe acoperişuri, trimiţând rachetele spre demonii din armatele Helului. Proiectilele aurite trasară arcuri în văzduh şi apoi se izbiră de şirurile întunecate din vârful Muntelui Hermon. Pământ şi stâncă se sfărâmară şi spre cer urcară luminile unei sumedenii de explozii.

- Şi am ştiut că, precum nişte rozătoare, ceea ce şi sunteţi, aveaţi să lăsaţi deschisă o cale de scăpare pentru voi şi pentru aliaţii voştri! spuse Rigelus. O cale care duce drept spre Hei. Ştiam că vei lăsa Falia deschisă, Bryce Quinlan!

Hunt o apucă de mână pe Bryce, pregătindu-se să iasă din sală.

- Aşa că noaptea trecută am trimis la Falie trei legiuni ale Gărzii mele Asteriene. Cred că ei şi rachetele lor cu pucioasă vor găsi Helul destul de nepăzit, dat fiind că toate armatele lui se află aici.

- Trebuie să îl avertizăm pe Aidas! spuse Hunt, strângând-o de mână pe Bryce.

Ea se uită încă o dată la Rigelus, la rânjetul lui triumfător, care vorbea limpede despre satisfacţia de a fi fost mai deştept decât ei...

Şi, adunându-şi puterea, Bryce se teleportă, împreună cu Hunt, în afara palatului.

Drept în haosul de pe dealurile de la marginea oraşului.

Ruhn şi Lidia străbătură în fugă coridoarele palatului, învăluiţi în umbrele lui.

Nu găsiră nici urmă de fiii ei. Nimic în temniţe, la vederea cărora Ruhn tresări, simţind o groază atât de adâncă, încât aproape că scăpă de sub control umbrele care îi ascundeau. Şi nimic în nici una dintre carcere. îşi croiseră drum prin palat cât de repede putuseră să o facă fără riscul de a fi detectaţi. Dec dezactivase multe dintre camerele de luat vederi, iar umbrele lui Ruhn se ocupaseră de restul. Dar, după douăzeci de minute de căutări inutile, Ruhn o apucă pe Lidia de braţ înainte să cotească pe un alt coridor.

- Trebuie să ne oprim şi să ne gândim din nou unde ar putea să fie băieţii, spuse el, gâfâind.
- Sunt aici... I-a adus *aici!* răcni Lidia, smucindu- se în strânsoarea lui.

însă Ruhn o ţinu strâns.
- Nu putem continua să alergăm orbeşte. Gândeşte-te: unde i-ar duce Pollux?

Lidia gâfâi, cu ochii măriţi, plini de panică, dar trase aer în piept. O dată şi încă o dată.

Apoi îşi puse masca aceea rece, de Căprioară.
- Ştiu cum să îi găsesc! strigă ea.

Ruhn nu se îndoi de adevărul spuselor Lidiei atunci când ea o luă din nou la fugă, îndreptându- se, de data asta, spre nivelurile cele mai joase ale palatului, coborând pe scară spre adâncuri din ce în ce mai mari, până când...

Prima dată, Ruhn simţi căldura şi umiditatea, iar apoi, mirosul de sare.

Cei o mie de mistici ai Asterilor dormitau în căzile lor scufundate în podea, aşezate pe rânduri ordonate, între coloanele acelei săli aparent nesfârşite.
- *Trâdâtoareo!* şuieră o femeie zbârcită, acoperită cu voaluri, care şedea în spatele unui birou din faţa uşilor.

Baborniţa se ridică în picioare, iar Lidia îşi scosese pistolul şi o împuşcă în cap, fără ezitare. Detunătura răsună prin sală ca un tunet, dar misticii nu se mişcară.

Ruhn se uită, uluit, la Lidia, la locul în care se aflase bătrâna, la sângele împroşcat acum pe pardoseala de piatră...

Dar Lidia se îndrepta deja spre cel mai apropiat acvariu, spre comenzile de lângă el. începu să tasteze. Apoi se mută la următorul mistic, iar apoi la următorul, şi tot aşa.
- Nu avem mult timp la dispoziţie până să vină cineva care să investigheze împuşcătura! o avertiză Ruhn.

Dar Lidia continuă să se deplaseze de la un acvariu la altul, iar el aruncă o privire la primul monitor, ca să vadă întrebarea pe care o scrisese ea.

Unde sunt fiii Lidiei Cervos?

Ajunsă la cel de al şaptelea mistic, Lidia se opri din tastat şi începu să se plimbe cu paşi mari

printre rândurile de căzi.

Ruhn se duse la uşă ca să stea de pază, ascunzându-se în umbre în timp ce monitoriza coridorul şi capătul îndepărtat al scării. Ar fi fost norocoşi dacă celor cu urechi iscoditoare le-ar fi luat măcar un minut până să coboare...

Lidia icni. Ruhn se întoarse spre ea, dar Căprioara fugea deja.

- Pollux i-a dus sub palat! strigă ea în momentul în care ajunse la uşă.

Apoi ieşi în fugă din sală şi Ruhn o prinse din urmă, după care începu să alerge alături de ea.

- Sub palat?! întrebă Ruhn, urmând-o în jos, pe scară.

- în sala cu nucleu de primă lumină pe care a descoperit-o sora ta, sub arhive!

- Lidia! strigă Ruhn, apucând-o de braţ. Mai mult ca sigur că e o capcană. Să îi ducă la nucleu...

Lidia îndreptă pistolul spre capul lui.

- Eu mă duc. Dacă e o capcană, aşa să fie! Dar mă duc!

Ruhn ridică mâinile.

- Ştiu, şi vin cu tine, dar trebuie să ne gândim la... ’ ’

Lidia deja alerga din nou, cu pistolul vârât la loc, în tocul lui. Palatul se umpluse acum de zgomot, de un amestec haotic de strigăte scoase de toţi cei care, speriaţi, încercau să iasă cât mai repede din el. Acel vacarm acoperea zgomotul pe care îl făceau Lidia şi Ruhn în timp ce se furişau prin palat. Dar... Lidia era înnebunită, disperată, ceea ce făcea din ea un aliat periculos, fie că era Căprioara sau nu. în ritmul acela, avea să fie ucisă. Cu tot cu fiii ei.

Ruhn nu putea să o lase să se pună singură în pericol într-un asemenea hal. Dacă era să se pună cineva într-un pericol de moarte...

Acela avea să fie el.

Drept pentru care prinse să coboare din nou pe scară, iar în momentul în care o ajunse din urmă, trase siguranţa pistolului.

Lidia auzi păcănitul şi se opri. Se întoarse lent spre el, circumspectă. Nu se uită la armă. Ştia deja că era acolo. în schimb, îl privi drept în ochi, cu o mină indescifrabilă, rece. Ochii Căprioarei.

Ruhn se răsti la ea:

- Nu pot să te las să te omori!

- Nu te voi ierta niciodată pentru asta, spuse Lidia cu voce rece ca gheaţa. *Niciodată*, *repetă ea.*

- Ştiu, răspunse Ruhn.

Şi trase.

O singură împuşcătură, drept în coapsă.

Ţipând de durere, Lidia se prăbuşi la pământ. Glonţul trecuse prin carne şi apoi ieşise, ricoşând de treptele din spatele ei. Detunătura armei şi strigătul de durere se contopiseră într-un refren ce avea darul să îi sfâşie sufletul lui Ruhn. Un refren care, din fericire, fu înăbuşit de haosul dezlănţuit la etajele de sus.

Lidia îşi apăsă cu palma rana deschisă, pe care Ruhn, ca să nu o pună în pericol, i-o provocase la distanţă de orice arteră. Ochii i se aprinseră de o furie arzătoare.

- Te voi *ucide...*

întinse mâna spre pistolul prins de cealaltă coapsă, de parcă voia într-adevăr să îl împuşte în cap.

Ruhn coborî în fugă pe scară, înainte ca ea să apuce să ţintească. îşi vârî arma în toc şi continuă să alerge, lăsând-o, plină de sânge, în urma lui.

Căile navigabile din Oraşul Etern erau vechi, ciudate şi neprietenoase.

Tharion le ura. Mai ales acum, când puterea care îi curgea prin vene fusese amplificată, desferecată. Trupul şi sufletul lui recunoscură însăşi esenţa acelor căi navigabile. Şi nu le plăcu ce întâlniră.

Nu exista nici o curte a neamului Apelor în râul care curgea şerpuit prin oraş. Abia dacă mai exista viaţă în afară de animalele care se hrăneau cu resturi de pe fundul apei şi de târâtoarele care se ascundeau în umbre.

Deasupra, lumea era un haos. Armate, rachete şi aripi.

Aici, sunetele erau înăbuşite. Apa îi şoptea tritonului încotro să meargă, unde să ducă geanta cu fiolele de antidot sigilate. Apa curgea odată cu el, îi ghida coada puternică,

îndreptându-l spre grilajul de pe malul râului. Branhiile i se umflară atunci când trase de grilaj. Apoi intră înot în tunelul întunecat, lipsit de orice lumină, şi aprinse lanterna frontală acvatică pe care o luase la el.

Şi, ghidat de apă, Tharion înotă iute ca fulgerul spre palatul Asterilor.

Bombele explodau pretutindeni. Era mult mai rău decât fusese în timpul masacrului din primăvară. Rachete cu pucioasă erau lansate din oraş, de către

membri ai Gărzii Asteriene ce stăteau ascunşi prin el, dar şi de către armurile mecanice ce prindeau
viată în vârful Muntelui Hermon...

Atât de multă distrugere! O mânie angelică hiperconcentrată.

în vârful unuia dintre dealurile din afara oraşului, Bryce gâfâi, puţin ameţită, în clipa în care îşi smulse Masca de pe faţă. Hunt alergă la Prinţul Abisului, care supraveghea fiarele negre ce dădeau năvală spre zidurile oraşului, şi îi strigă:

- Faza a doua începe acum!

Bryce îşi reveni cât de cât şi alergă, împleticindu- se, până la Aidas şi la Hunt. Armatele

Helului nu erau deloc de glumă. Fiare şi alte soiuri de grozăvii, atât terestre, cât si aeriene, înfometate si furioase...

Bryce ştia că nu avusese alternativă. Ca să aibă o şansă de reuşită, singura cale fusese să dezlănţuie Helul. Chiar şi aşa, armata lui era înspăimântătoare, indiferent dacă monştrii aceia le erau sau nu aliaţi.

Trebuia să aibă încredere în capacitatea lui Aidas si a celorlalţi prinţi de a-si tine soldaţii din scurt.

- Mai durează un pic şi vor fi destul de aproape! spuse Aidas, care era îmbrăcat într-o armură neagră, asemănătoare cu cea a lui Thanatos.

Bryce nu putu decât să presupună că fraţii lui Aidas erau fie în mijlocul luptei, dirijând masa aceea fremătătoare de monştri, fie ocupaţi cu supravegherea diviziilor pe care le comandau personal.

Preţ de o clipă, Bryce, Hunt şi Aidas nu avură nimic de făcut decât să privească cum Garda Asteriană, care considera că îi alungase pe duşmani, începea să iasă dintre zidurile oraşului.

în apropiere se auzi freamăt de aripi, iar Isaiah şi Naomi aterizară lângă Hunt.

- Gata? întrebă Isaiah, îmbrăcat în costumul de luptă negru al Legiunii 33.

- în curând, răspunse Aidas.

îngerii încă se ţineau la distanţă de el, dar măcar nu mai păreau neîncrezători şi precauţi în prezenţa lui.

Garda Asteriană se răspândi pe dealuri şi în văi, mărşăluind în armurile mecanice, iar acolo unde loveau acestea, demonii cădeau, seceraţi.

- Crezi că au idee despre ce urmează să li se întâmple? întrebă Aidas, gânditor.

- Nu, răspunse Hunt, zâmbind sumbru. Şi nici Rigelus nu ştie.

Bryce îşi puse Masca din nou, iar prezenţa ei oribilă, precum cea a unui parazit, îi măcină sufletul. Dar steaua dinlăuntrul ei părea să ţină Masca în frâu.

- Asta îl va învăţa minte pe Rigelus, să nu mai creadă că poate să ne păcălească, spuse Naomi.

Garda Asteriană, ai cărei soldaţi purtau coifuri împodobite cu panaşe albe de păr de cal, care străluceau în lumina zilei, înaintă prin câmpul plin de demoni. Pământul se cutremura sub picioarele zecilor de armuri mecanice.

- Cred că cele trei legiuni pe care Rigelus le-a trimis la Nena vor avea o surpriză pe cinste

în momentul în care vor afla că jumătate din armata Helului e încă acolo şi îi aşteaptă! se bucură Naomi.

- Ar trebui să le trimită vorbă Asterilor cam..., spuse Isaiah pe un ton satisfăcut, verificându-şi telefonul, ...acum!

- Perfect! se bucură şi Aidas. Atunci, suntem pregătiţi!

- îi trimit un mesaj lui Declan, spuse Naomi, tastând la telefon.

Războinicul Fee aştepta în furgonetă. Accesase reţeaua militară imperială, pe care acum o controla întru totul.

Armurile mecanice ale Asterilor se opriră din mers. Soldaţii Gărzii Asteriene se opriră şi ei, uitându-se la noile armuri mecanice, care se

defectaseră toate odată. Luminile din ochii acestora se estompară, iar apoi se stinseră de tot.

- Magie şi maşinării, spuse Isaiah. Asta nu e niciodată o combinaţie bună.

- Avem undă verde! anunţă Naomi, citind un

mesaj de pe telefon. Fă-ţi treaba, Quinlan!

Se uitară cu toţii la Bryce.

Viu şi neviu. Mort şi nemort. Bryce întinse o mână spre armata de metal nemişcată, de dedesubt. O străbătu o putere rece şi îngrozitoare. Dar voinţa ei era voinţa lor, iar voinţa ei era totul.

Bryce spuse în gând:

Ridicaţi-vă! Luptaţi! Ascultaţi-i pe Isaiah Tiberian şi pe Naomi Boreas. Helul este aliatul vostru – luptaţi împreună!

Doar ea putu să vadă sufletele scânteietoare ale celor Căzuţi, care plutiră spre armurile din vârful dealului aflat în apropiere şi care apoi poposiră, pe rând, asupra lor.

Ochii armurilor străluciră din nou. Bryce privi cum cea mai apropiată armură mecanică îşi ridică braţul metalic la nivelul feţei, mişcându-şi degetele şi privindu-le cu un aer care aducea a mirare.

Apoi armura se întoarse spre cel mai apropiat soldat asterian şi îi zdrobi capul.

- Pe toţi zeii..., şopti Naomi, în timp ce armurile

mecanice începură sa se îndepărteze, pe rand, de Garda Asteriană.

Sufletele celor Căzuţi

aşteptaseră ca Garda Asteriană si armurile ei mecanice să mărsăluiască dincolo de porţile oraşului.

Iar sufletele rămase ale celor Căzuţi, cele care nu aveau o armură mecanică în care să se strecoare... Ei bine, existau o mulţime de demoni morţi şi de soldaţi asterieni morţi, ale căror trupuri erau încă suficient de intacte pentru a fi ocupate. Cadavrele acelea se ridicară în picioare, cu mişcări spasmodice îngrozitoare, de parcă sufletele dinlăuntrul lor s-ar fi adaptat la noile corpuri. Aceşti noi soldaţi se duseră

lângă fraţii lor Căzuţi care ocupau armurile mecanice.

- E rândul vostru! le spuse Hunt lui Isaiah şi lui Naomi. E timpul să intrăm în oraş!

Îngerii îşi plecară capetele şi, dintr-o mişcare puternică a aripilor, se înălţară spre cer. Isaiah spuse cu voce răsunătoare:

- *Voi, cei Căzuţi, acum aţi înviat! Spre porţi!*

Isaiah se uită în spate, la Hunt, cu ochii plini de

mândrie şi de hotărâre. Războinicul îşi duse mâna la inimă şi apoi îşi luă zborul. Hunt îşi ridică braţul în semn de salut şi de rămas-bun, de parcă vorbele ar ii fost de prisos.

Era, într-adevăr, o privelişte imposibil de

descris în cuvinte. O armată de strigoi, de maşinării şi de demoni mărşăluia spre zidurile oraşului.

- Păzea, că vin! strigă Hunt. Se pare că filmarea ia distras până acum.

- Exact la timp! confirmă Aidas, în vreme ce nişte siluete luminoase ieşiră pe porţile de nord ale Oraşului Etern şi intrară pe câmpul de luptă, venind să extermine în persoană grozăviile de acolo.

Asterii.

Iar spre ei, în timp ce armatele se despărţiră în faţa lui, se îndrepta Prinţul Râpei, urmat îndeaproape de Prinţul Gheenei.

CAPITOLUL 90

Hunt îşi înăbuşi un oftat de uşurare, deşi coiful ar fi mascat sunetul.

Bryce eliberase din sala tronului sufletele celor Căzuţi şi le pusese în armurile mecanice, însă cea mai dificilă, cea mai periculoasă parte a planului lor începea abia acum. Hunt se căzni să respire regulat,
concentrându-se asupra bătăliei şi a haosului aflate în desfăşurare. Coiful îi răsună de alerte şi de evaluări.

Aidas scoase din teacă o sabie argintie, strălucitoare, a cărei sclipire avea o tentă albăstruie.

- E rândul meu, spuse prinţul demon, căruia briza uscată îi sufla părul de un blond pal. Mă duci? o întrebă el pe Bryce.

Hunt avu doar o clipă la dispoziţie ca să întrezărească grija şi teama din ochii ei în timp ce îi apucă de mână atât pe el, cât şi pe Aidas, teleportându-se toţi trei. Cu puterea stelei Theiei, de-abia dacă îi luă o clipă. De-abia dacă păru să îi răpească din energie. Dar ceea ce se ivi în jurul lor atunci când reapărură pe câmpul de luptă fu o scenă desprinsă din coşmaruri.

Demoni kristallos, hăitaşi ai groazei, câini de vânătoare precum Păstorul şi alte grozăvii şi mai

rele, animalele de companie ale lui Thanatos – întreaga armată de monştri gonea pe lângă Asteri, îndreptându-se spre oraş.

Privind toate astea de sub coif, Hunt vedea doar siluete îndepărtate, lumea apărându-i în nuanţe de roşu şi de negru.

Dar Asterii aveau peşti mai mari de prins: pe cei trei prinţi care se aflau acum în faţa lor. în mod deosebit, pe Apollion, care stătea între fraţii lui.

Nici urmă de Rigelus. El îi trimisese pe ceilalţi cinci Asteri ca să îi facă treaba murdară.

- Veţi plăti pentru că ne-aţi atacat oraşul! se răsti Polaris la ei.

Hunt îşi desfăşură puterea, fulgerul lui luminând atât de tare, încât aproape că îl orbea şi pe el, care avea ochii protejaţi de viziera coifului. Lângă el, Bryce deja îşi dăduse jos Masca. Iar în spatele lor, în jurul lor, cei Căzuţi – cei Căzuţi *ai luU* vârâţi acum în corpuri de metal şi de făpturi de coşmar – se luptau cu Garda Asteriană, pe care o copleşiseră.

Din aruncătoarele montate pe umerii armurilor mecanice, rachete cu pucioasă fură lansate spre Garda Asteriană. Proiectilele îi spulberară pe soldaţii asterieni, din care rămaseră doar pene şi cenuşă, ce prinseră să plutească prin văzduh.

Fusese ideea lui Hunt să profite de aroganţa lui Rigelus. îi socotea nesăbuiţi şi proşti, până într-atât încât să creadă că puteau să aducă pe furiş o armată de la Nena şi să lanseze un atac-surpriză asupra Oraşului Etern. Până într-atât încât să lase Helul deschis şi vulnerabil.

Aşa că îi lăsaseră pe Asteri să împartă Garda Asteriană în două, să trimită jumătate din ea la Nena, ca să cucerească Helul, doar ca să fie măcelărită de o oştire de demoni care îi aştepta acolo, sub comanda unuia dintre căpitanii lui Apollion.

Iar jumătatea de gardă din oraş, formată din îngeri de elită, cei mai bine antrenaţi...

Nici ei nu aveau să aibă vreo şansă de izbândă.

în tufărişul uscat din afara zidurilor oraşului, trei Prinţi ai Helului stăteau faţă în faţă cu cinci Asteri, în timp ce războiul exploda peste tot în jurul lor.

Polaris fu cea care se uită la Bryce.

- Vei fi prima care va muri ca să plătească pentru această impertinenţă! exclamă ea, rânjind, iar apoi lansă spre Bryce o explozie orbitoare de putere concentrată.

Apollion facu un pas în faţă, cu o mână ridicată. Un întuneric pur şi mistuitor nimici lumina lui Polaris.

în clipa în care îi văzu pe Asteri oprindu-se şi dând înapoi, pe Hunt îl străbătu un sentiment cum nu mai cunoscuse vreodată.

Apollion îşi înclină capul bălai înspre Asteri şi spuse:

- A trecut ceva vreme!
- *Nu îl lăsaţi să se apropie*, le spuse Polaris celorlalţi printre dinţi, iar Asterii atacară la unison.

Pământul se scindă, iar lumina se izbi de întuneric şi întunericul de lumină...

Hunt se întoarse brusc către Bryce, creând un scut de fulger pur şi sfârâitor, care îi separă pe amândoi de lupta din jurul lor. Apoi el spuse, cu vocea parţial înăbuşită de coif:

- Trebuie să plecăm de aici...
- Nu! se opuse Bryce, privindu-i pe Asteri.
- Nu te abate de la plan, mârâi Hunt, dând să o apuce de cot şi să zboare de acolo cu ea, dacă nu avea de gând să îi teleporteze.

Era imperios necesar ca ei să distrugă nucleul de primă lumină, altminteri toate zbaterile de până atunci ar fi fost în zadar. Dacă nucleul continua să funcţioneze, Asterii puteau să dea fuga înapoi la palat şi să îşi regenereze puterile şi corpurile.

- Bryce! o avertiză Hunt.

Dar Bryce scoase Sabia Stelară şi Grăitorul-de-Adevăr, prin ale căror lame negre fremătau lumina stelară şi întunericul. Totuşi, nu le uni. Măcar mai aveau timp să urmeze planul...

Polaris se ivi din mulţime şi îşi aţinti la Bryce ochii în care ardea de o lumină albă.

- Ar fi trebuit să fugi atunci când ai avut ocazia, mârâi Steaua Nordului.

Aerul păru să vibreze de puterea acelor arme şi de puterea stelei lui Bryce. De parcă sabia şi pumnalul ar fi ştiut că, în sfârşit, sosise vremea

să fie unite.

Hunt se resemnă cu ideea că el şi Bryce nu aveau să fugă, ci doar să se adapteze la genul acela de luptă. Aşa că îşi adună puterea, ca să fie la înălţimea perechii lui.

Polaris se năpusti asupra lor, iar Hunt lovi înainte să apuce ea să o facă, trimiţând o explozie de fulger pur la picioarele ei, ce deformă însăşi piatra de acolo şi căscă o groapă în care să cadă...

Bryce se teleportă. Suficient de lent încât Hunt să îşi dea seama că ea deja obosea, în pofida puterii suplimentare primite de la stea. Dar apoi Bryce apăru în faţa lui Polaris pe când aceasta din urmă se prăbuşea la pământ, şi doar scutul de fulger al lui Hunt o feri pe Bryce, care s-ar fi făcut scrum de la explozia de putere ce izbucni atunci când ea ridică sabia şi pumnalul deasupra capului.

Polaris facu ochii mari în clipa în care Bryce îi înfipse armele în piept. Şi pe când sabia şi pumnalul spintecau piele şi oase, steaua din pieptul lui Bryce se învăpăie, alăturându-li-se.

Puterea stelei se intersectă cu cea a armelor. Atât sabia, cât şi pumnalul străluciră orbitor, de parcă ar fi devenit incandescente. Lumina îi trecu lui Bryce prin mâini, prin braţe, prin tot corpul, făcând-o să devină incandescentă...

O stea. Un soare.

Polaris ţipă, iar gura i se deschise nefiresc de larg.

De la moartea lui Micah, a lui Shahar şi a lui Sandriel, Hunt ştia că lumea începtinea atunci când o mare putere murea, dar de data asta fu mult mai rău.

Cu ajutorul coifului, el putea, într-adevăr, să vadă totul: particulele de praf plutind prin aer, picăturile din sângele lui Polaris ridicându-se ca o ploaie roşie, în timp ce Bryce îşi înfigea armele tot mai adânc...

Prinţii demoni se întoarseră spre ele, ca, de altfel, şi adversarii lor Asteri.

învelişurile umanoide ale prinţilor dispărură. în locul lor se aflau acum creaturi de întuneric şi de putreziciune, îngrozitoare, căscând guri pline de dinţi ascuţiţi şi desfacându-şi aripile de piele. Hunt văzu un hău mare şi negru în gura căscată

a lui Apollion, în timp ce acesta se năpusti asupra lui Octartis...

Bărbatul Asteri creă un zid de lumină.

Proiectilele cu pucioasă de pe umerii şi de pe antebraţele armurilor mecanice hibride scânteiară din nou ca nişte şiruri întregi de tăciuni aprinşi, iar Hunt văzu cu o claritate desăvârşită cum proiectilele fură lansate spre Garda Asteriană, care începu să intre în panică.

Un hăitaş al groazei goni pe lângă el, pasul acela de galop durând cât o eră, cât o viaţă, cât un eon, hăitaşul părând să stea într-un picior.

Şi Bryce era tot acolo, căzând împreună cu Polaris, cele două arme negre împreunându-se în pieptul femeii Asteri, iar steaua Theiei unindu-le în putere şi scop...

Spre Bryce şi spre Polaris zburară ţăndări de tot felul, de parcă orice se întâmpla la intersecţia armelor ar fi atras lumea spre interior.

Spre portalul către nicăieri.

Şira spinării lui Hunt fu străbătută de un fior primordial. Theia avusese dreptate; Aidas avea dreptate. Portalul acela către nicăieri, care acum se deschidea cumva în Polaris, era periculos nu doar pentru Asteri, ci pentru oricine se afla în raza lui.

Trebuia să îi pună capăt. Trebuia să îl închidă rapid. Hunt ştiu, instinctiv, că altminteri aveau să piară cu toţii...

Timpul se scurse lent în timp ce Polaris se contorsiona de durere. Părul lui Bryce era aspirat spre ea, spre arme şi spre acel portal deschis de acestea din urmă...

Prea lent. Orice ar fi invocat steaua Theiei, portalul se deschidea prea încet şi, cu fiecare secundă în care se căsca mai larg, amenința să o înghită şi pe Bryce.

Hunt fusese făurit de Hei ca să o ajute pe Bryce. Ca să pună capăt unei nebunii străvechi. *Focul demonic şi focul stelar: o combinaţie puternică*, spusese Bryce în Hei.

Hunt acţionă din pur instinct. Şi din pură disperare. El îşi dezlănţui fulgerul, îndreptându-l spre punctul în care întâlneau armele. Ca o fâşie sfârâitoare, fulgerul se scurse prin lume, dincolo de hăitaşii groazei, dincolo de Prinţii Helului, dincolo de armurile mecanice...

Hunt îl privi cum se izbi de sabie şi de pumnal chiar în punctul în care cele două se încrucişau, în care steaua Theiei încă strălucea între ele, legându-le într-o uniune nefirească. Iar acolo unde focul demonic se întâlni cu focul stelar, unde fulgerul se întâlni cu armele, se creă o lumină orbitoare.

Chipul lui Polaris se schimonosi de durere. Şi totuşi, lumea continuă să încetinească. Mai mult, tot mai mult...

Lujeri din focul demonic al lui Hunt se încolăciră pe metalul armelor, intrând în Polaris însăşi. Fulgere dănţuiră peste dinţii lui Bryce, peste ochii ei uluiţi.

Hunt se aşteptă la o explozie spre exterior, se aşteptă să vadă oase şi creieri împrăştiindu-se peste tot, fărâmă cu fărâmă.

Dar, în schimb, Polaris făcu implozie. Pieptul i se prăbuşi spre interior, aspirat în arme ca într-un vid puternic. Urmară abdomenul şi umerii, iar Polaris ţipa întruna...

Până când o văzu: doar o străfulgerare, atât de rapidă încât, în timp real, el nu ar fi observat-o niciodată. Minusculul punct negru pe care îl creaseră cele două lame, exact acolo unde se întâlneau.

Lucrul în care fusese aspirată Polaris. Un punct negru.

Hunt văzu punctul, iar în clipa următoare acesta dispăru, în timp ce Bryce se plecă în faţă, împleticindu-se, şi armele se separară. Timpul îşi reluă curgerea firească, atât de repede încât lui Hunt i se tăie răsuflarea. El atinse un buton de pe marginea coifului şi viziera i se ridică, lăsându-l să tragă în piept, cu nesaţ, o gură aer curat.

Unul dintre Asteri ţipă şi lumea însăşi se cutremură, iar zidurile oraşului, odată cu ea.

Dar Bryce nu făcea altceva decât să se uite ţintă la locul în care se aflase Polaris. La armele din mâinile
ei, încă învăluite în focul demonic al lui Hunt şi în lumina ei stelară.

Un portal către nicăieri. Către o gaură neagră.

Nici nu era de mirare că acel portal începuse să o aspire şi pe Bryce. Şi restul lumii. Nici nu era de mirare că Theia ezitase, dacă bănuise că asta avea să se întâmple la unirea lamelor.

Trupul lui Hunt vibra de putere în clipa în care Bryce îşi ridică faţa către el. Ochii ei străluceau de o încântare pură, sălbatică. O văzuse şi ea: ştia că o trimisese pe Polaris direct în neantul unei găuri negre.

Şi iată că în mintea lui Hunt şi a lui Bryce se înfiripă o fărâmă de îngrijorare. De parcă atunci începură să înţeleagă cât de periculos ar fi fost să deschidă încă un portal, darămite încă cinci. Ce ar fi riscat de fiecare dată.

Totuşi, se priviră unul pe celălalt, doar pentru o clipă. Găsiseră o modalitate de a ucide un Asteri.

Uciseseră un nenorocit de Asteri.

Puterea lui Hunt vibră din nou prin el, până în măduva oaselor...

Ba nu, nu era puterea lui care vibra prin el, ci telefonul lui. îl auzi pe Ruhn în difuzoarele din coif.

- Danaan! exclamă Hunt.

- Trebuie să ajungi la încăperea cu nucleul de primă lumină, spuse Ruhn. Avem... Avem nevoie de ajutor!

Apelul se încheie.

- Bryce! strigă Hunt, dar atunci când se întoarse spre ea, văzu că ochii i se umpluseră din nou de lumină pură.

Mai zărise chipul acela o singură dată: în ziua în care ea îl ucisese pe Micah. în ziua în care se uitase la camerele de luat vederi şi arătase lumii ce zăcea sub pistruii şi sub zâmbetul ei: o prădătoare de elită. O inimă rănită de mânie.

Bryce avea să facă... orice trebuia, ca să pună capăt acelei stări de lucruri. Lui Hunt îi fierbea sângele în vene, scânteind la vederea privirii lui Bryce, la vederea a ceea ce înfaptuise ea...

- Duceţi-vă! ţipă creatura în care se preschimbase Aidas, identificabil doar după ochii albaştri, strălucitori, în timp ce îl înfrunta pe Octartis împreună cu Apollion.

Prinţii arătau precum cele mai oribile grozăvii, dar Hunt le cunoştea acum adevărata fire. Veniseră să ajute. Şi, preţ de o clipă, se mândri

că era un fiu al Helului. ’ *

Hunt se uită din nou la Bryce, iar apoi îşi închise din nou viziera.

- Trebuie să ajungem în încăperea cu nucleul de primă lumină! îi strigă, dar Bryce se întindea deja după el.

Cu faţa iluminată de o furie primitivă, ea îl apucă de mână. Vârâse înapoi în teci Sabia Stelară şi Grăitorul-de-Adevăr.

Hunt şi Bryce dispărură într-o clipă.

Ea era mai secătuită decât părea. Reuşi să ajungă doar până la coridorul de deasupra arhivelor, de deasupra încăperii în care se afla nucleul.

îi curgea sânge din nas şi poate că Hunt şi-ar fi făcut griji, dacă nu ar fi auzit mârâiturile din jurul lor şi dacă nu i-ar fi răsunat coiful de atâtea alerte transmise.

Se teleportaseră pe un coridor plini de hăitaşi ai groazei.

Thanatos îşi trimisese animalele de companie la palat, ca să îi distragă şi să îi ţină ocupaţi pe Asterii care se ţinuseră departe de câmpul de luptă, dar pesemne că prinţul nu îi controla prea bine pe hăitaşi sau poate că pur şi simplu nu îi păsa.

Hunt se luptase cândva cu unul singur şi se alesese cu o cicatrice pe spate. Ce-i drept, fusese restricţionat de aureolă, dar, chiar şi cu o putere deplină, nu avea să îi fie uşor să înfrunte atât de mulţi. Lângă el, Bryce gâfâia. Avea nevoie de un moment de răgaz. După lupta ei cu Polaris, după ce reuşise să evite gaura neagră pe care o deschisese, după teleportare... perechea lui avea nevoie de odihnă.

Hunt se uită la haita care mârâia. îl irita gândul că avea să îşi irosească puterea ca să ucidă o fiară care îi aparţinea unui aliat.

Dar în cele din urmă nu mai trebui să decidă, pentru că un puhoi de apă pătrunse, năvalnic, pe coridor.

Şi se îndreptă, vuind, drept spre el şi spre Bryce.

CAPITOLUL 91

Nu exista nici o cale de scăpare. Nici o fereastră, nici o ieşire, nici un loc în care să respire în timp ce apa inunda coridorul până la tavan.

întrucât fulgerul lui era neputincios în faţa apei, Hunt o înhăţă pe Bryce şi înotă spre locul în care presupuse că se afla scara învăluită în beznă. Coiful i se umplu cu apă, distorsionându-i vederea...

O lumină străluci. Nu se gândise că lui Bryce îi mai rămăsese atâta putere. Dar nu, nu era Bryce. Tharion înota spre ei, de-a lungul coridorului. Ketos nu stăpânise niciodată suficientă putere ca să controleze atât de multă apă, şi cu atâta forţă, şi totuşi iată-l acolo, fiind, în mod evident, stăpânul acelei inundaţii.

O bulă de aer se formă în jurul lui Hunt şi a lui Bryce. Hunt îşi smulse coiful, împroşcând cu apă.

- Ce naiba...! se răsti el, înecându-se cu apă.

Dar Bryce pricepu înaintea lui Hunt şi îi strigă lui Tharion, prin bula de aer care le salva pielea:

- Nu îi îneca pe toţi! Avem nevoie de ei pe câmpul de luptă!

- Aveam o geantă cu fiole cu antidot! strigă Tharion, dând din coada-i puternică, dungată. Dar forţa apei a rupt chinga! E pe aici, pe undeva, staţi să o...

- Nu e timp! îl avertiză Bryce. Găseşte-o, iar apoi găseşte-ne pe noi!

Bryce avea dreptate: nu merita să îşi asume riscul de a întârzia descinderea în camera aceea unde aveau să le ciuntească puterea Asterilor... Nici măcar pentru o miză precum era antidotul.

Apa vuia pe lângă ei, curgând spre casa scării.

- Mergeţi! le strigă Tharion, în timp ce apa dispăru de pe coridor, tritonul şi demonii fiind măturaţi de curenţi. O să fiu chiar în urma voastră! adăugă el.

Hunt şi Bryce aterizară pe podeaua de piatră, uzi leoarcă şi scuipând apă, dar nu mai aşteptară.

- Grăbeşte-te, îl îndemnă Bryce pe Hunt,

apucându-l de mână şi trăgându-l în picioare. Nucleul de primă lumină se află sub noi!

Hunt îşi şterse apa din ochi, îşi înhăţă coiful şi o luă la goană după ea.

Ruhn o dăduse în barã. în atâtea feluri!

El nu se putea gândi la nimic altceva în timp ce stătea înaintea lui Pollux, cu mâinile ridicate, în faţa uşii ce dădea spre încăperea sub care se afla nucleul de primă lumină.

Nu se vedea nici urmă de Actaeon sau de Brann.

- Unde e Lidia? întrebă Pollux pe un ton dispreţuitor, cu un pistol îndreptat spre faţa lui Ruhn şi cu aripile-i albe strălucind de putere.

O lăsase pe scară, rănită şi sângerând, întru totul vulnerabilă, urându-l...

- Unde sunt băieţii? mârâi Ruhn.

- în altă parte, răspunse Pollux, iar lui Ruhn i se strânse stomacul în clipa în care se gândi la ce ar fi putut implica asta. Rigelus a avut o presimţire că îi veţi căuta pe băieţi cu ajutorul misticilor lui, aşa că le-a poruncit acestora să vă mintă. Iar tu ai înghiţit minciuna atât de al naibii de uşor pentru că eşti un prost naiv, spuse Barosul, înaintând, iar apoi, dând din bărbie, îi ordonă: Mişcă! Ştiu că Lidia e pe aici, pe undeva!

Ruhn nu avu de ales, aşa că se conformă. îl lăsă pe Baros să îl conducă departe de nucleul de primă lumină, afară din arhive, iar apoi din nou pe coridorul ce ducea la scara pe care rămăsese Lidia, sângerând.

Lui Pollux i se tăie răsuflarea în momentul în care adulmecă mirosul sângelui ei, care umplea coridorul.

- Lidia! strigă el, cu voce cântătoare.

Mirosul ei deveni copleşitor după ce cotiră, apropiindu-se de locul în care o lăsase Ruhn...

Nu era nici urmă de ea. Şi nici nu se vedea vreun strop din sângele ei, care să indice direcţia în care o apucase.

Tharion o ajută pe Lidia să se deplaseze şchiopătând, cu un cerc de apă vie înfăşurat în jurul găurii din coapsa ei. în timp ce căutase geanta şi fiolele cu antidot, găsise pe scară atât

rucsacul, cât şi pe Căprioară, chiar înainte să îl audă pe Baros mârâind.

Doar două fiole rămăseseră intacte. Restul explodaseră, fie din cauza impactului, fie din cea a volatilităţii fulgerului lui Athalar. însă Lidia fusese împuşcată... de Ruhn, din câte îi spusese ea. Tharion nu ştia dacă să îl admire sau să îl înjure pe Danaan pentru asta. Neghiobul acela o făcuse ca să o ferească pe Lidia de pericol, ca să îl înfrunte pe Pollux de unul singur.

Tharion nu avusese nevoie să întrebe ce căutau ea şi Ruhn acolo, la urma urmei. De ce riscaseră totul ca să pătrundă în palat, separaţi de Bryce şi de Hunt.

Pollux i se lăudase lui Ruhn în privinţa fiilor Lidiei, spunând că misticilor li se poruncise să mintă în legătură cu locul în care se aflau, conducând-o pe mama lor, astfel, spre o capcană. Dar asta însemna că fiii ei erau în continuare captivi altundeva în palat, iar Pollux ştia cum să îi găsească.

- Lidia..., fredonă Barosul. Lidia...

îi cânta numele, efectiv.

Lidia strânse din dinţi. Se ridică de jos, şchiopătând, şi o porni spre coridor, spre Baros, dar Tharion o înşfacă, trăgând-o înapoi, lângă el.

- Trebuie să ne regrupăm, şuieră el.
- Trebuie să ajung *la fiii* mei, ripostă ea, încercând să se mişte din nou.

Vorbeau atât de încet, încât cuvintele lor erau mai degrabă nişte şoapte uşoare.

Tharion o ţinu locului.

- Nu eşti într-o formă...

Lidia încercă din nou, iar Tharion îşi spuse în sinea lui că se săturase. îi porunci inelului de apă din jurul coapsei Lidiei să se strângă mai tare, iar apoi să trimită un jet în gaura din pielea ei, ca să o descurajeze în cazul în care îi venea din nou ideea să plece.

Lidia îşi puse repede palma peste gură, ca să îşi înăbuşe ţipătul.

Tharion retrase jetul, urându-se pentru durerea pe care i-o pricinuise, dar nu îşi retrase magia, ca să nu rămână în urma lor pete de sânge care să arate în ce direcţie se dusese Lidia. Ea facu ochii mari, iar durerea i se

preschimbă în surprindere atunci când simţi apa domolindu-se şi când îşi dădu seama că asta se întâmplase la comanda tritonului. Nu era vorba decât de o fărâmă de magie simplă, firească, dar Tharion ştia că ochii lui străluceau de putere, potenţată de curenţii năprasnici ai Istrosului însuşi.

El îi şopti iute Lidiei:

- Hypaxia a dezvoltat un antidot pentru parazit, ce ne returnează temporar magia pe care ne-o ia Saltul. Ba ne-o şi sporeşte, de fapt.

El ar fi putut să jure că văzuse în ochii Lidiei o licărire de mândrie.

- Ştiam eu că o să îi dea de cap, murmură ea.

- Poftim, spuse el, folosindu-se de o şuviţă de apă ca să apuce şi să scoată cutia cu fiole din rucsac, iar apoi, ca să ridice una dintre cele două preţioase fiole rămase. Ia-1! îţi vei pierde cunoştinţa pentru o clipă, dar...

Ca să îl înfrunte pe monstrul de pe coridorul acela, Lidia avea nevoie să fie complet vindecată. Avea nevoie ca rana să dispară. Aşa că ea apucă fiola fără pic de ezitare, îi scoase dopul şi îi bău conţinutul.

De îndată, începu să se legene, iar ochii îi scânteiară, aurii. Tharion o prinse în timp ce leşină, numărându-i respiraţiile:

- Unu, doi...

Rana de la coapsă se vindecă pe loc. Lidia deschise larg ochii, care acum erau de un auriu strălucitor. îşi privi stăruitor mâinile, întinzându-şi şi îndoindu-şi degetele.

- Ştiam eu că o să îi dea de cap, repetă ea, mai mult pentru sine decât pentru el.

Tharion o aşeză uşurel pe picioare şi îi facu semn să facă linişte, în timp ce se auziră din nou paşi, mult mai aproape decât înainte.

- O vom face lent şi inteligent, o avertiză Tharion, ajutând-o să se ridice în picioare.

Ea se sculă de jos fără să facă vreo grimasă sau să tresară, fără să simtă vreo urmă de durere. Dar dădu din cap, în semn că înţelesese.

Coborâră scările cu paşi silenţioşi, magia lui Tharion emanând particule mici de ceaţă, care le ascundeau mirosul.

- Lidia..., cântă Pollux din nou.

Ea şi Tharion se priviră, oprindu-se la capătul scării. Tharion se uită după colţ, la coridorul lung în care se aflau Pollux şi Danaan, cel dintâi amenințându-l cu un pistol pe Prinţul Feelor.

- Lidia..., cântă iarăşi Pollux, ...ţi-am găsit *tovarăşul,* deci nu poţi fi prea departe...

Tharion se retrase. Lidia tremura de furie si de putere. Tharion o simţi cutremurându-se în jurul lui, ridicându-se precum un monstru din adâncuri.

Oare ce trezise antidotul în ea? Ce i se luase în timpul Saltului? Şi ce zăcuse latent în ea, în tot acest timp? Apa lui păru să se înfioare, de parcă ştia ceva ce el nu stia.

- Eşti aici, spuse Pollux. îţi simt sufletul aproape. E contopit cu al meu, să ştii!

Lidia îşi arătă dinţii într-o grimasă, puterea ei crescând în jurul lor precum o prezenţă fizică. Tharion îşi flutură mâna prin faţa ei, indicându-i că trebuia să aştepte. Nu puteau să îşi dea în vileag poziţia decât după ce el reuşea să îl ia în vizor pe

Baros asa cum trebuia...

- Prea bine! spuse Pollux, iar apoi fluieră.

O uşă de pe coridor se deschise, scârţâind. Se auziră paşi apropiindu-se de ei, de Pollux.

Tharion îndrăzni să rişte o altă privire pe după colţ. Doi îngeri în armuri imperiale ieşiseră pe coridor. Iar între ei...

Doi băieţi adolescenţi, legaţi amândoi şi cu gurile astupate de căluşuri.

Lidia nu avu nevoie să se uite. Trase aer în piept, adulmecându-i pe cei care veneau...

Ochii îi străluciră în clipa în care recunoscu mirosurile fiilor ei. Privirea i se umplu de o furie cumplită, ucigătoare, iar Tharion se bucură dintr-odată foarte tare că era de partea ei.

Aşa că ştiu că nu avea sens să o oprească pe Lidia atunci când aceasta iesi din ascunzătoarea lor, coti si

apoi strigă:

- Dă-le drumul!

Bryce avu destulă putere ca să ajungă într-un coridor aflat cu un etaj deasupra arhivelor. De acolo, ea şi Hunt coborâră tiptil, cât de repede şi de

silenţios putură, lăsând urme de apă în urma lor. Poate că s-ar fi forţat să se teleporteze chiar în locul în care se afla nucleul de primă lumină, dar cine ştie ce făcea Pollux acolo? Era posibil să aibă nevoie de toată puterea ei ca să treacă prin asta, iar deocamdată nu fusese răpus decât un singur Asteri.

O ucisese pe Polaris.

încă se străduia să conştientizeze pe deplin acest lucru. Analiza în gând ce simţise, senzaţia pe care o avusese atunci când o împroşcase sângele lui Polaris, satisfacţia aceea primitivă, plină de furie, pe care o trăise în clipa în care văzuse indignarea celorlalţi Asteri la vederea surorii lor străpunse de sabia şi de pumnalul aprinse de focul demonic al lui Hunt.

Iar apoi Polaris fusese aspirată în nimic.

Spre *nicăieri.* Sabia şi pumnalul, alimentate de lumina ei stelară şi accelerate de focul demonic al lui Hunt, deschiseseră un portal spre un loc care nu era, de fapt, un loc.

Un Asteri fusese alungat din Midgard, dar oare avea să fie suficient de norocoasă încât să se apropie de ceilalţi? Acum, când ceilalţi Asteri ştiau ce putea ea să facă, ce poseda, aveau să o evite, aşa cum îl evitaseră pe Apollion.

în timp ce ea şi Hunt fugeau prin palat, gândurile i se încâlceau în minte şi simţea cum i se strângea stomacul de groază.

Nu avea nici un rost să stea ascunşi. Toată lumea ştia că erau acolo. Dădu din cap spre Hunt, iar perechea ei aruncă în aer uşile arhivei.

Sticla acestora se sfărâmă, împroşcând cu cioburi peste tot, iar Hunt facu un scut de fulger, ca să împiedice ţăndările tăioase să îi rănească în timp ce goneau printre ele. Bryce i-o luă înainte, conducându-l spre uşa incintei în care

era ţinută puterea Midgardului...

Strălucirea din acea încăpere se revărsa pe scară, arătându-le drumul.

Nu văzură nici urmă de fiii Lidiei. într-adevăr, coridorul era exact aşa cum fusese înainte. O podea de cristal. Cele şapte ţevi, fiecare având numele unui Asteri gravat pe o placă de dedesubt, iar lângă plăci, nişte ecrane mici, pe care era indicat nivelul puterii lor.

Ecranele lui Sirius şi Polaris erau acum întunecate. Dar ceilalţi erau aproape plini.

Unul dintre ei, al şaptelea, era la putere maximă. Iar în faţa ecranului se afla chiar posesorul lui, care surâdea.

Rigelus.

CAPITOLUL 92

Rigelus dezlănţui un zid de putere incandescent, iar Bryce avu destulă minte încât să ridice un zid propriu, pe lângă fulgerul pe care Hunt îl aruncase între ei şi bărbatul Asteri.

întregul palat de deasupra lor se cutremură.

Iar după ce încetară exploziile, Bryce scoase din teci Sabia Stelară şi Grăitorul-de-Adevăr.

- Nu s-a terminat bine pentru Polaris! îi spuse ea Mâinii Strălucite, încărcând armele cu foc stelar. Nu se va termina bine nici pentru tine.

- Polaris era slabă, răspunse Rigelus. Şi o proastă, fiindcă te-a lăsat să te apropii de ea cu armele.

Fără nici un avertisment, el lansă din nou o explozie de putere spre ei.

De data asta, Bryce îl înşfacă pe Hunt şi se teleportă în cealaltă parte a încăperii.

Puterea lui Rigelus lovi treptele din spatele lor, iar piatra se încovoie. O lovitură adevărată din partea Mâinii Strălucite ar fi putut să dărâme întregul palat, dar le-ar fi pârjolit şi lor carnea până la os.

- **Trebuie să ajungem la**

nucleul de sub cristal! spuse Bryce, iar Rigelus atacă din nou.

- Ucide-l mai întâi, mârâi Hunt, făcând semn cu capul spre armele din mâinile ei.

- Nu ne va lăsa să ne apropiem suficient de mult.

Ea îşi adună puterea ca să se teleporteze împreună
cu Hunt la nucleu, iar atunci când reapărură, Hunt erupse de fulger, trăgând exact spre Rigelus...

Fulgerul se lovi de o barieră de lumină şi se împrăştie.

- Fulgerul tău! spuse Bryce în grabă. Mai devreme, atunci când ai tras în Polaris, a deformat pietre. Crezi că poate să deformeze cristalul?

Acum se aflau la circa zece metri deasupra nucleului strălucitor de dedesubt. Dar ca să treacă de blocul acela de cristal, ar fi avut nevoie de câteva minute bune, neîntrerupte. Bryce se gândise că focul ei stelar ar fi putut să îl străpungă în cele din urmă,

dar nu beneficiau de luxul timpului.

- Am nevoie de o lovitură bună în podea. Ba chiar de mai multe, probabil, spuse Hunt, în timp ce Rigelus îi atacă din nou.

Bryce îi teleportă iar.

- Poţi să îmi câştigi un pic de timp? întrebă el.

Ei i se uscase şi îi picura iarăşi sânge din nas, dar dădu din cap în semn că da.

- Ce tot şuşotiţi acolo? întrebă Rigelus cu voce calmă, stând în continuare în faţa ţevilor.

Bryce se teleportă din nou.

Ea şi Hunt apărură chiar în faţa lui Rigelus şi, judecând după faţa lui şocată, îşi dădură seama că nu se aşteptase la asta. Nu, el crezuse că puterea lui Bryce se epuizase.

Neatenţia aceea îl costă.

Focul demonic al lui Hunt se izbi de podeaua de cristal. Bryce nu aşteptă să vadă ce se întâmpla, cum avea să

reacţioneze Rigelus, ci se teleportă înapoi în mijlocul încăperii, iar focul demonic al lui Hunt, care, într-adevăr, izbutise să curbeze piatra, bubui în

clipa în care se lovi de cristal, care se despică sub valul acela monstruos de căldură.

Cristalul se coji, topindu-se.

Iar sub el începu să se formeze un tunel care ducea spre nucleul de primă lumină.

Oraşul Etern era un haos de rachete cu pucioasă, armuri mecanice, demoni, Garda Asteriană şi toate grozăviile imaginabile. Lumina şi întunericul se războiau în fiecare colţişor al oraşului.

însă Ithan goni pe străzi, îndreptându-se spre palatul de cristal. Spre lumina albă ce strălucea în clădire, văzându-se ca o uriaşă străfulgerare stroboscopică.

Ithan era sigur că strălucirea aceea era cea a luminii lui Bryce. Dar în palatul imens, la fel de mare precum Comitiumul, era aproape imposibil să o găsească...

Nimeni nu îi răspunsese la telefon. Nici nu se aşteptase la altceva, ţinând cont de bătălie, dar tot încercase să îşi apeleze prietenii, pe tot parcursul drumului pe care îl făcuse până acolo, alergând întruna, fără hrană sau apă...

Un proiectil cu pucioasă îi trecu pe deasupra capului, strălucind de lumină aurie, şi lovi o clădire din apropiere, iar întreaga lume păru să se sfărâme în bucăţi.

Chiar şi Ithan, cu toată viteza şi flexibilitatea lui, fu aruncat de forţa exploziei. Lovindu-se de ziduri, auzi cum îi pârâiră oasele, iar Puşca Nimicitoare de Zei fu cât pe ce să îi zboare cât colo. Şi încă ceva trosni în spatele lui, nu oase, ci...

Ithan se lăsă la pământ, printre trecătorii care ţipau, şi se întinse după geanta lui. Intrat în panică, scoase containerul cu fiolele de antidot pentru Bryce şi Hunt.

Lichidul se scurgea din ele. în neglijenţa lui, în graba lui...

Din fiole rămăseseră doar cioburi.

Tharion mai avea şi el câteva, dar numai Luna ştia unde se afla tritonul în toată harababura aceea. Ithan se ridică în genunchi şi îşi puse iarăşi puşca pe umăr. Măcar aceasta era întreagă: zgâriată de-a lungul ţevii, dar fără vreo stricăciune care să îi afecteze funcţionarea.

Se chinui să se scoale în picioare, dar se simţi apucat de o mână zdravănă, care îl ajută să se ridice.

Ithan se întoarse, arătându-şi colţii, dar se trezi faţă în faţă cu o femeie umană, ai cărei ochi străluceau de hotărâre. Iar în spatele ei văzu mai mulţi oameni care ajutau răniţii sau care alergau spre zonele în care se dădeau lupte. Printre cei din ultima categorie se numărau unii îmbrăcaţi în hainele lor de lucru şi mulţi erau neînarmaţi, dar cu toţii se îndreptau spre zonele de conflict, nevoind să piardă acea primă şi, posibil, ultimă ocazie de a lupta împotriva Asterilor.

Iar atunci îşi dădu seama: mesajul lui Bryce nu fusese doar o momeală menită să le distragă atenţia Asterilor. Fusese o chemare la arme. Adresată celor care suferiseră cel mai mult de pe urma Asterilor.

Aşa că Ithan începu să gonească din nou spre palat, trecând pe lângă toţi acei oameni care ajutau sau care se luptau cu vitejie, în ciuda slabelor şanse de izbândă, în ciuda preţului plătit. Fiolele cu antidot pentru prietenii lui nu mai erau, dar încă avea puşca şi glonţul. Poate că asta era de ajuns.

Fă-ţi fratele mândru!

Poate că el avea să fie de ajuns.

Lidia nu se sinchisi de gloanţe. îşi puse pistolul în toc şi îşi scoase sabia.

Ştia care erau şansele de izbândă împotriva lui Pollux, dar îl studiase ani întregi. îi învăţase mişcările, aroganţa, trucurile.

Nu îl lăsase să i le înveţe şi el pe ale ei.

Aşa că Lidia se uită pieziş la Ruhn şi spuse:

- Pleacă de aici! Asta e între mine şi el.

Nu voia să mai aibă de-a face cu Ruhn. O împuşcase – o *împuşcase*, într-un soi de criză masculină de dominaţie, iar asta o ţinuse departe de fiii ei. Nu avea să îl ierte niciodată...

- Nici să nu te gândeşti! răspunse Ruhn.

El îi privi pe cei doi gardieni care îi flancau pe băieţi, de parcă ar fi putut să îi învingă, de parcă Pollux nu îşi ţinea pistolul aţintit spre ceafa lui.

Pollux îşi făcuse socoteala să îl împuşte pe Ruhn, dar nu şi pe ea. Nu avea să o ucidă cu vreo armă sau cu puterea lui. Nu imediat. Voia ca mai întâi să o umple de sânge. Să o rănească lent şi adânc şi să o facă să cerşească îndurare.

Palatul se cutremură.

- Lidia..., spuse Pollux cu o satisfacţie hidoasă, ...arăţi bine pentru cineva care a fost în rahat până la genunchi în ultima vreme!

- Du-te naibii! se răsti Ruhn.

în spatele lui Pollux, aflaţi la câţiva paşi încolo pe coridor, fiii Lidiei stăteau drepţi, chiar dacă tremurau. Priveliştea aceea îi scurtcircuită mamei lor ceva în creier.

însă Pollux îi spuse lui Ruhn rânjind dispreţuitor:

- Deci pentru tine a plecat? Pentru tine a trădat tot ce cunoştea? Pentru un prinţişor Fee?

- Nu îi acorda chiar atât de mult merit, mârâi Lidia.

Ea ar fi îndrugat orice ca să îi ţină atenţia concentrată asupra ei, departe de băieţi. Din partea ei, Ruhn putea să se ducă naibii. Aşa că făcu un gest spre ea şi spre Pollux, spunând:

- Răfuiala asta mocnea de ani de zile!

- O, ştiu! răspunse Pollux, făcându-le semn celor doi îngeri din spatele lui. Vezi tu, flota Reginei Oceanului nu e chiar atât de sigură. Prinzi un spion din neamul Apelor, îl ameninţi că îl faci rasol, iar el îţi va spune orice. Inclusiv încotro se îndreaptă *Cuirasatul din Străfund.* Şi îţi va povesti şi despre cei doi copii *foarte* interesanţi de la bordul navei, a căror obârşie adevărată a ieşit în sfârşit la iveală mulţumită discuţiilor purtate între cei de acolo.

Lidia se gândi la fiecare scenariu în care ar fi putut să se lupte cu Pollux şi să îşi scoată fiii din ghearele lui. Puţine dintre ele se încheiau şi cu ea rămânând în viaţă.

- Băieţii s-au împotrivit admirabil, să ştii! spuse Pollux. Dar pur şi simplu nu şi-au putut ţine gurile *închise*, nu-i aşa? comentă el, săgetându-l cu privirea pe Actaeon, care avea o vânătaie la tâmplă. Ai învăţat destul de repede cât de eficient e un căluş!

O flacără se aprinse înlăuntrul Lidiei, trosnind şi arzând cu vâlvătăi.

- După toate necazurile pe care mi le-au pricinuit răsfăţaţii ăştia doi, conchise Pollux, cu aripile-i albe sclipind de putere brută, chiar o să îmi facă plăcere să îi ucid în faţa ta.

CAPITOLUL 93

Ruhn nu se mişcă deloc în timp ce gardienii imperiali îi îmbrânciră pe Brann şi pe Actaeon, legaţi cu cătuşe gorsiene, silindu-i să stea în genunchi în faţa lui Pollux.

Barosul îi zâmbi Lidiei, care, palidă ca o moartă, încremenise complet.

- Am ştiut imediat că nu erau ai mei, bineînţeles. Nici un fiu al meu nu s-ar fi lăsat capturat atât de uşor. Jalnic! comentă el, rânjind la Brann, care, nasul însângerat, fierbea de furie.

Brann s-ar fi luptat cu Barosul chiar şi cu mâinile goale.

însă Actaeon, care fusese la fel de maltratat, îl privea cu atenţie pe Pollux. Ochii lui aurii nu pierdeau din vedere nici un amănunt. Băiatul evalua situaţia, încercând să găsească o cale de scăpare.

Lidia spuse cu voce răguşită:

- Te rog!

Pollux râse.

- E prea târziu pentru politeţuri acum, Lidia!

Ruhn facu la iuţeală calcule în minte, triind fiecare aspect şi fiecare avantaj pe care el şi Lidia ar fi putut să îl aibă. Rezultatele erau dezolante.

Chiar dacă Pollux îşi cobora pistolul dinspre

capul lui Ruhn, încă se afla îndeajuns de aproape încât să îi ucidă pe băieţi dintr-o singură lovitură. Nici Lidia, nici Ruhn nu ar fi reuşit să ajungă îndeajuns de repede la cei doi fraţi, fizic sau prin magie. Un glonţ ar fi fost mai lent decât lovitura Barosului.

Şi chiar şi cu Tharion lângă Lidia... Nu, nu aveau nici o şansă.

- Duceţi-vă după Rigelus! le ordonă Pollux celor doi gardieni, fără să îşi ia privirea de la Lidia şi de la Ruhn. Cred că se va distra să vadă asta!

Fără să facă vreo remarcă, fără ca măcar să clipească la gândul că lăsau în urma lor scena aceea atroce, gardienii străbătură coridorul, cotiră spre scară şi apoi nu se mai văzură.

Tharion atacă.

O explozie de apă, atât de puternică încât ar fi putut să sfărâme şi pietre, ţâşni spre Pollux. în momentul în care acesta trase cu pistolul, Ruhn se aruncă într-o parte. Dar îşi dădu seama că nu el fusese cel vizat de acel glonţ care pornise mai rapid decât ar fi trebuit, purtat de un val de putere angelică...

Pollux plonjă în lateral, iar dâra de apă îi trecu pe lângă aripă. însă glonţul şi puterea lui loviră şi îşi atinseră ţinta.

Tharion gemu şi căzu la pământ, înainte ca Ruhn să reuşească să îşi dea seama unde anume fusese nimerit. Undeva în piept...

în timp ce ploua cu apă de pe ziduri şi din tavan, Lidia îi spuse lui Pollux:

- Lasă-i să plece, Pollux! Cu mine ai treabă!

Pollux râse zeflemitor.

- Şi ce cale mai bună aş avea ca să te distrug? Totuşi, cred că aş putea să îţi fac o favoare: poţi să alegi care băiat moare primul.

Brann mârâi la Pollux prin căluş, dar Actaeon îi aruncă mamei lui o privire tăioasă, de parcă i-ar fi cerut imperios să îl ucidă pe nemernic.

- Sunt copii! strigă Lidia, iar apoi vocea i se frânse.

Ruhn nu putea să îndure disperarea pură de pe chipul ei, durerea aceea sfâşietoare.

- Sunt copiii *tăil* exclamă Pollux, cu mâna licărindu-i de putere. în mod normal, mi-ar

plăcea să o lungesc, dar în luptă trebuie făcute sacrificii, glumi el, plin de cruzime, iar apoi, dintr-odată, clădirea se cutremură în jurul lor. Am auzit că nişte hăitaşi ai groazei umblă nestingheriţi pe aici! remarcă, iar apoi conchise: Poate că o să li-i dau lor pe răsfăţaţii ăştia doi!

- Nu face asta! strigă Lidia, căzând în genunchi. Spune-mi ce vrei, ce trebuie să fac, şi o voi face... Orice...

Ruhn simţi că i se rupea inima. Pentru băieţi şi pentru ea, care se înjosea în faţa acelui ticălos.

îşi adună umbrele. Dar dacă Tharion nu reuşise să îl nimerească...

Pollux îi zâmbi Lidiei.

- Mereu mi-a plăcut să te văd stând în genunchi, să ştii!

- Orice vrei tu! îl imploră Lidia. Te rog, Pollux. Te *implor...*

Chiar avea să o facă. Chiar avea să îi dea lui Pollux orice ar fi vrut.

Fiii ei încremeniră, la rândul lor. Poate că înţelegeau, în sfârşit, ce şi cine era mama lor. Ce anume o determinase să ia anumite decizii cu ani în urmă, călăuzind-o şi acum, în ultimele ei clipe de viaţă.

Ruhn nu o vedea decât pe Lidia. Pe ea, care sacrificase atât de mult, prea mult. Care s-ar fi sacrificat până la capăt, fără să stea pe gânduri.

Aşa că Ruhn facu un pas în faţă.

- Haide să facem schimb! Eu, în locul lor!

Orice alt adversar nu l-ar fi luat în seamă. însă Pollux îl privi cu un fel de curiozitate crudă, flămândă.

Ruhn mârâi, rostind cuvintele pe care nu îndrăznise să le spună până atunci:

- E perechea mea, nenorocitule!

Lidia icni.

Ruhn îl tachină pe Baros:

- Vrei să îţi spun din ce punct de vedere ne-a comparat ea şi care dintre noi doi a ieşit pe primul loc?

Spusese o murdărie, făcuse o afirmaţie plină de vulgaritate, dar ţintise, astfel, în egoul fragil al Barosului, pe care voia să îl rănească.

Lovitura îşi atinse ţinta.

- Vă voi ucide pe toţi! strigă Pollux, furios, iar chipul frumos i se schimonosi de mânie.

- Ba nu! se opuse Ruhn. Dacă te atingi de ea sau de băieţi, atunci atenţia îţi va fi împărţită. Iar asta îmi va oferi ocazia de care am nevoie ca să te azvârl în Hei!

Ruhn se gândi că ar fi trebuit să îl lovească pe Pollux atunci când atacase Tharion. Irosise împuşcătura tritonului, iar acum Tharion zăcea pe pământ, alarmant de nemişcat, cu sângele curgându-i dintr-o gaură din piept.

- Ruhn..., îl avertiză Lidia.

- Dar, continuă Ruhn cu voce calmă, lasă-i pe băieţi să plece teferi, lasă-i pe ei, pe Lidia şi pe Tharion să plece, şi voi veni direct la tine. Fără arme, fără magie. Poţi să mă sfâşii în bucăţi. Cât de lent vrei tu.

- *Ruhn...,* murmură din nou Lidia, cu glas frânt. Ruhn nu se uită la ea. Nu avea puterea să vadă

expresia ochilor ei. Ştia că îl ura pentru că o împuşcase în coapsă, dar făcuse asta ca să o salveze. Ca să o ţină departe de situaţia asta groaznică în care sfârşiseră cu toţii, oricum.

Aşa că îi spuse, în minte:

Te iubesc. M-am îndrăgostit de tine din adâncul sufletului, iar sufletul meu îl va găsi pe al tău în viaţa următoare.

întrerupse conexiunea dintre el şi Lidia înainte ca ea să îi poată răspunde.

Apoi se întoarse spre îngerul cu aripi albe şi ridică mâinile.

- Sunt al tău cu totul, Barosule!

CAPITOLUL 94

Neînarmat, Ruhn continuă să se uite la Pollux.

- Ce zici, Barosule?

Fiii Lidiei îl cercetau din priviri pe Ruhn. Lidia nu spuse nimic. însă Pollux se uită la ea.

- Nu văd de ce n-aş putea să am tot ce vreau, spuse îngerul, iar apoi rânji spre Ruhn şi îi spuse: Aşteaptă-ţi rândul, prinţişorule!

După aceea, totul se întâmplă nespus de repede.

Pollux se întoarse spre băieţi şi îl ţintui cu privirea pe Brann. O putere pură, brută, se aprinse în jurul îngerului.

Lidia ţipă în clipa în care Pollux lansă o suliţă letală de putere spre Brann.

Ruhn nu reuşi să îşi abată privirea. Nu voia să se uite şi, totuşi, ştia că trebuia să fie martor la mârşăvia aceea, la atrocitatea aceea de neiertat...

Dar Lidia fugi, iute ca vântul. Mai rapidă decât un glonţ.

Ruhn nu înţelese ce văzu după aceea: cum Lidia ajunse la Brann înainte ca fiul ei să fie lovit de suliţă. Cum se aruncă peste fiul ei, trântindu-l la pământ, în timp ce ea izbucnea în flăcări incandescente.

Focul acela erupse din ea ca o rachetă cu pucioasă, trântindu-l pe Pollux la pământ. Nu era vorba de vreun accident ciudat sau de vreo bombă, ci de o magie a focului, care se scurgea din Lidia. Un foc mistuitor.

- Brann! îşi strigă ea fiul, gâfâind, iar apoi îl cercetă iute din priviri, dându-şi seama că era doar năucit şi că nu fusese atins de flacără, aşa că îi scoase căluşul din gură, strigând din nou: *Brannon!*

Rostindu-i numele întreg, ea îşi înăbuşi un suspin. Actaeon veni iute la ei şi îşi trase fratele deoparte.

- Ce eşti? o întrebă Ace în şoaptă, trăgându-şi geamănul spre el.

încă gâfâind, strălucind de foc, Lidia răspunse:

- O stirpe veche.

Apoi se ridică în picioare.

Era Lumina Zilei, aşa cum o văzuse Ruhn în mintea lui. I se arătase dintotdeauna aşa cum era *cu adevărat.*

- Scoate-i de aici! îi ceru Lidia lui Ruhn, cu părul plutindu-i în jurul capului, ca o aureolă aurie, şi încununată cu jăratic. Du-l pe triton la un tămăduitor!

Era un miracol că Tharion încă nu murise, dată fiind gaura din trupul lui.

Pollux se ridică în picioare.

- Târfa! răcni el. Ce naiba e asta?!

- Metamorfi, aşa cum erau cândva, răspunse Lidia, scuipând foc pe gură. Aşa cum mi-a spus Danika Fendyr că suntem de fapt. Acum, fără parazitul Asterilor.

Rămas cu gura căscată, Ruhn se uită lung la ea. Aşadar, Lidia scăpase de parazit? însemna că primise cumva antidotul. Oare de la Tharion?

Lidia era de-a dreptul măreaţă, învăluită în flăcări şi strălucind de furie.

Dintr-odată, puterea lui Pollux crescu din nou.

- O să te omor oricum, târfa!

- Poţi să încerci, răspunse Lidia, zâmbind.

Pollux se năpusti asupra ei, lovind cu magie. Culoarul se clătină, iar în jurul lor începu să plouă cu ţăndări.

Un zid de foc albastru se înălţă între Lidia şi Pollux. Acesta din urmă se izbi de el, iar apoi rămase lipit, înţepenit în perdeaua aceea de foc, precum o muscă prinsă într-o pânză de păianjen arzătoare.

Lidia se duse la înger cu paşi apăsaţi, în timp ce Pollux se zvârcolea în flăcări.

- Ţi-ai semnat condamnarea la moarte atunci când te-ai atins de fiii mei, spuse ea.

Iar apoi expiră.

Din gura ei ţâşniră flăcări, iar acestea îl cuprinseră pe Pollux, arzându-i carnea. îngerul răcni. Sau încercă să o facă.

Eliberată de secrete, de nevoia de a le păstra, Lidia păru să se dezlănţuie întru totul, arătând tot ce era ea de fapt. Ruhn privi, fascinat, cum îi suflă lui Pollux foc pe gâtlej, turnându-i-l trup. Prăjindu-l din interior spre exterior, până când din el nu mai rămase decât cenuşă fierbinte. Pollux arăta acum ca un stâlp de pucioasă înfipt în podea, încremenit în moarte, cu gura încă deschisă.

Lidia îl incinerase.

Ea ridică un deget. Unul singur. Apoi împunse stâlpul înalt care fusese cândva Pollux.

Statuia de cenuşă a îngerului se prăbuşi la pământ.

Fiii ei se ridicară în picioare, cu şocul întipărit pe feţele pline de vânătăi. Ruhn îi dezlegă repede, iar
Actaeon îi şopti Lidiei:

- Mamă?

Lidia se uită peste umăr la fiul ei şi zâmbi. Pesemne că o bucurase peste măsură cuvântul rostit de el.

Palatul se cutremură din nou. Cu siguranţă că situaţia devenise gravă.

- Du-l pe Tharion la Decían, ca să fie tămăduit! îi ceru Lidia lui Ruhn. Chiar dacă a luat antidotul, nu cred că trupul lui poate să se mai vindece pe cont propriu. Iar fiola de antidot din geanta lui e ultima. Sora mea şi-a dat seama cum să îl prepare. Dar nu o scutura, fiindcă e volatilă!

- Lidia! spuse Ruhn, temându-se să o lase singură.

Dar ochii ei străluceau de foc adevărat.

- Trebuie să îi ajut pe ceilalţi! spuse ea, îndreptându-se spre scară. Dacă îmi duci fiii într-un loc sigur, suntem chit. Salvează-i, şi te iert că m-ai împuşcat.

Le aruncă o privire peste umăr celor doi băieţi, iar apoi dispăru în palat. în lumea sfâşiată de lupte.

Din fragedă copilărie, Lidia ştiuse că fiinţa ei era putere pură. Şi păstrase acea putere îngropată în venele ei.

Nu era putere de vrăjitoare. Ştia că flăcările ei erau... diferite. Nici tatăl ei nu le avea.

Le ascunsese chiar şi de Asteri. Mai ales de Asteri. Nici un alt metamorf nu le mai avea, din câte ştia ea, şi îşi dădea prea bine seama ce ar fi însemnat să le dezvăluie: corpul ei ar fi devenit subiect de experimente. Asterii ar fi dezmembrat-o de vie.

Apoi se întâlnise cu Danika Fendyr, care aflase cumva informaţii despre spiţa paternă a Lidiei şi voise să ştie dacă ea avea vreo abilitate stranie, din categoria abilităţilor elementare, de Fee.

Se întrebase dacă ar fi trebuit să o omoare pe Danika, în scopul de a păstra secretul legat de puterile ei. Se întrebase şi dacă nu cumva Danika mai aflase şi alte secrete despre ea. Ca, de pildă, faptul că avea doi fii?

Danika îi explicase că metamorfii erau Fee din altă lume. Binecuvântaţi cu o formă de Fee şi cu una umanoidă, înzestraţi cu puteri elementare.

îi confirmase ceea ce ea, Lidia, intuise de

multă vreme. Motivul pentru care îl botezase pe Brannon după cele mai vechi legende pe care le păstra spiţa ei, poveşti care vorbeau despre un Rege Fee dintr-o altă lume, cu foc în vene. Prin intermediul puterii focului, acel rege crease cerbi pe care îi făcuse gardienii lui sacri.

Lidia nu îi spusese nimic din toate astea Danikăi, dar aceasta îi dezvăluise modul în care acele Fee din altă lume deveniseră metamorfi. Şi îi mai spusese că Asterii făcuseră experimente pe ei în Midgard, consecinţa fiind dispariţia urechilor ascuţite la noile generaţii. Lidia se bucurase că Danika murise şi că toate întrebările ei indiscrete pieriseră, de asemenea.

Dar acum Lidia nu mai avea de ce să se ascundă.

După ce băuse antidotul pe care îl preparase sora ei cea genială şi curajoasă, focul ajunsese atât de aproape de suprafaţă, încât nu mai putea să îl nege. Şi nici nu mai voia să îl nege.

Din ea se scurseră flăcări în timp ce fugi din palat, străbătu oraşul şi ajunse pe câmpul de luptă. Era descătuşată, de neînvins.

Lupii fură primii care îi simţiră mirosul, fără îndoială că datorită simţurilor ascuţite, de copoi, ale lui Mordoc. O zăriră stând în faţa porţilor oraşului şi în pofida focului, o recunoscură. Luându-şi forma lor umanoidă, alergară la ea şi o împresurară, arătându-şi colţii. Mordoc conducea haita, plin de o ură care ţâşnea, efectiv, din întreaga lui fiinţă. în spatele lui, ca de obicei, veneau Gedred şi Vespasian, pregătiţi să se folosească de puştile lor cu lunetă.

Era vremea ca Lidia să pună lucrurile în ordine.

- Tu! răcni Mordoc.

Ea nu îi dădu ocazia să mai spună ceva. Masculul acela, tatăl Danikăi Fendyr, nu avea să îşi mai verse otrava în lume. Nu avea să mai pricinuiască durere nimănui de pe cuprinsul Midgardului.

Cu ajutorul unui simplu gând, Lidia îi transformă în cenuşă pe Mordoc şi pe cei doi ţintaşi, din care nu mai rămaseră decât nişte băltoace de argint topit, provenite de la săgeţile pe care le purtaseră prinse de gulere. Un gând, doar, şi haita de lupi, care se oprise locului,

cuprinsă de panică, avu aceeaşi soartă.

Apoi un stol de îngeri Asterieni ţâşni din ceruri, încercând să îi lovească pe duşmani cu explozii de putere.

Lidia îi nimici şi pe ei.

Demonii se opriră, împreună cu aliaţii lor Căzuţi, morţi de multă vreme, iar armurile mecanice încremeniră.

Maşinăriile de război ale Gărzii Asteriene, printre care se numărau şi tancuri mamut înarmate cu rachete cu pucioasă, îşi schimbară direcţia, îndreptându-se spre Lidia. îngerii care le controlau îşi îndreptară puştile spre ea, slobozind o ploaie de gloanţe.

Cu focul care îi cânta în sânge, Lidia străbătu câmpul de luptă. Gloanţele se topiră înainte să ajungă la ea.

Condiţia ei de acum i se părea mult mai firească decât fusese vreodată. în Peştera Prinţilor, se concentrase cât putuse de mult ca să stingă flăcările Regelui Toamnei din jurul tovarăşilor ei. Doar Morven păruse surprins. Ceilalţi nu se întrebaseră cum de dispăruseră flăcările. Fusese prea mult haos pentru ca cineva să pună lucrurile cap la cap.

Dar acum focul ei curgea nestingherit. Adevărul ei fusese eliberat.

Maşinăriile de război se opriră şi îşi aţintiră puştile şi aruncătoarele de proiectile spre ea. Aveau să o şteargă de pe faţa Midgardului.

Dar ea voia să continue până la capăt. Nu privi în urmă, către palat. Se rugă în gând ca Ruhn, perechea ei, să îi pună fiii la adăpost.

Pentru prima oară în existenţa ei plină de nefericire, lăsă ca lumea să o vadă aşa cum era ea. Şi se lăsă pe sine să se vadă aşa cum era.

Lansatoarele de rachete deveniră incandescente. Lidia îşi adună flăcările. Chiar dacă ar fi interceptat rachetele în aer, şrapnelul ar fi putut să îi ucidă aliaţii...

Exista un singur mijloc să le oprească: să ajungă la lansatoare înainte ca acestea să tragă. Şi să îi elimine pe toţi cei carele operau, inclusiv pe ea însăşi.

O luă la fugă.

îşi dorea să îşi fi luat rămas-bun de la fiii ei. De la Ruhn. Să îi răspundă la ce îi spusese el.

Te iubesc.

Trimise gândul acela spre Prinţul Feelor, despre care ştia că avea să se ţină de cuvânt şi să îi pună fii la adăpost.

Maşinăriile de război îi urmăriră mişcările cu lansatoarele lor. Aveau să încerce să o arunce în aer înainte să poată ajunge la ele.

Cu accentul pus pe *încerce.*

Viaţa ei de Vanir fusese una scurtă şi plină de necazuri, dar avusese şi momente de fericire. Pe acelea le adună ea acum, ţinându-le aproape de inimă: momentul în care îşi ţinuse în braţe fiii nou- născuţi, adulmecându-le mirosul dulce, de prunci. Momentele în care stătuse de vorbă cu Ruhn ore în şir, pe când îl ştia doar pe numele de Noapte. Momentele în care se odihnise în braţele lui.

Avea atât de puţine amintiri fericite, dar nu le-ar fi dat la schimb pentru tot aurul din lume.

Ar fi retrăit totul de la început, doar de dragul acelor amintiri.

Lidia se cufundă adânc în resturile mocnite ale puterii ei. O ultimă explozie. O ultimă lovitură. Apoi şi ea avea să fie jar purtat de vânt.

Maşinăriile de război se profilau ameninţător, negre şi strălucind de putere. Erau pregătite pentru ea. Ţevi de lansare erau aţintite asupra ei, iar rachetele cu pucioasă străluceau, aurii, în gâtlejurile lor.

Lidia îşi dezlănţui focul, pregătită pentru incinerarea finală.

Dar înainte ca flacăra ei să atingă maşinăriile de război, înainte ca rachetele cu pucioasă să fie trase, ţevile lansatoarelor se topiră. Fierul se scurse, sfârâind, pe pământul uscat.

Iar rachetele cu pucioasă, blocate în maşinăria care se topea...

Exploziile zguduiră lumea însăşi în momentul în care rachetele bubuiră la unison, transformând maşinăriile de război în capcane ale morţii pentru soldaţii dinăuntrul lor. Aceştia nici măcar nu apucară să strige înainte să fie aruncaţi în aer, topindu-se până când nu mai rămase nimic din ei. Căldura pârjoli până şi faţa Lidiei, şi prin valurile de fum încins...

Văzu trei luminiţe arzând strălucitor.

Silfe de foc. Mocnind de putere.

Prin flăcări, prin fum şi prin jăraticul care plutea în văzduh, Lidia le recunoscu. Sasa. Rithi. Malana. Strălucind de foc şi de furie. Pesemne că se furişaseră din spatele liniilor inamice. Prea mici ca să fie observate, ca să fie luate vreodată în seamă de Vanirii aroganţi.

O altă maşinărie de război înaintă zgomotos peste rămăşiţele primei linii.

O greşeală prostească. Rămăşiţele incandescente, care ardeau mocnit, topiră şenilele maşinăriei, ţintuind-o locului şi prinzându-i în capcană pe soldaţii şi pe piloţii din ea.

Aceştia încercară să tragă cu rachetele în Lidia şi în cele trei silfe care veniseră lângă ea, învăluite în străluciri albastre de putere, dar nu avură ocazia, într-un moment, maşinăria de război era intactă si lansatoarele de rachete şi încărcătura lor scânteiau, iar în următorul, metalul maşinăriei deveni incandescent şi se topi. Soldaţii imperiali nici măcar nu apucară să fugă, ci se topiră odată cu maşinăria, dizolvându-se într-o băltoacă de metal lichid.

Iar în spatele locului în care se aflase maşinăria, o a patra silfa strălucea cu o flacără de

un albastru intens, fierbinte.

Irithys.

Silfa flutură din mâna ei mică, în semn de salut.

La rândul ei, Lidia îi răspunse.

- Am găsit-o! îi spuse Sasa Lidiéi, cu sufletul la gură din pricina adrenalinéi, a speranţei, a fricii sau, poate, a tuturor acestora la un loc. I-am comunicat tot ceea ce ne-aţi spus tu şi Bryce!

Irithys veni iute spre ele, lăsând o dâră de jăratic albastru în urma ei, iar Malana adăugă:

- Dar nu a trebuit să ducem multă muncă de convingere cu ea ca să o aducem aici.

- Cum de ati ştiut să veniţi astăzi? întrebă Lidia,

în timp ce Irithys li se alătură, semănând cu o stea albastră în mijlocul luminilor pâlpâitoare ale celorlalte.

Irithys zâmbi larg, primul zâmbet adevărat pe care Lidia

îl văzuse pe faţa Reginei Silfilor.

- Nu am ştiut, răspunse Irithys. M-au găsit abia ieri şi am vorbit până târziu în noapte, explică ea, zâmbindu-le cu tandrete celor trei silfe, care se

făcură roz ca zmeura de plăcere. încă eram treze atunci când a fost difuzat videoclipül lui Bryce Quinlan şi al lui Hunt Athalar. Am venit degrabă de la Ravilis, sperând să ajutăm în orice mod puteam.

- Am ajuns chiar la timp, se pare, spuse Sasa, făcând semn cu capul spre rămăşiţele care ardeau mocnit.

- Nu ne-ar fi plăcut să pierdem toată distracţia! adăugă Rithi, cu un zâmbet poznaş.

Irithys o studie pe Lidia, iar zâmbetul îi deveni mai reţinut. Flăcările reginei le aprinseră pe cele ale Lidiei. îi dănţuiau în vârfurile degetelor, în păr, bucuroase să fie recunoscute.

- Am simţit focul din tine în clipa în care ne-am cunoscut, spuse regina. Dar nu credeam că avea să se manifeste atât de strălucitor.

Lidia schiţă o plecăciune, dar încă nu îi spuse despre antidot, despre cum avea să îi facă flacăra şi mai letală. Mai târziu – dacă aveau să supravieţuiască. Dar în momentul acela... Lidia zâmbi larg, adresând acel zâmbet atât reginei, cât şi inamicilor lor care strângeau rândurile.

- Haideţi să ardem totul!

Ea le adresase silfelor un astfel de îndemn pentru că în acel moment se îndrepta spre ele un întreg şir de maşinării de război puternice. Lansatoarele de rachete se poziţionară, scoţând un geamăt metalic. Toate gurile de foc erau aţintite spre ele.

- Cu plăcere! răspunse Irithys şi, chiar de la câţiva paşi distanţă, Lidia simţi pe piele căldura flăcării reginei.

Rithi, Sasa şi Malana se făcură albastre, la fel ca regina lor. Cele patru silfe de foc îşi dezlănţuiră puterea spre maşinile de război şi spre Vanirii care le conduceau. Flăcările incandescente ale Lidiei se alăturară flăcărilor celor patru silfe, contopindu-se cu ale lor şi dănţuind în jurul maşinăriei, de parcă toate clipele de recunoaştere care existaseră până atunci între ea şi silfe ar fi condus spre momentul acela, de parcă flăcările ei le-ar fi cunoscut pe ale lor de mii de ani.

Ca o singură flacără a unui popor unit, aşa cum promisese Bryce Quinlan, focul lor izbi linia inamică.

Maşinăriile se dezintegrară. Lidia se dădu înapoi din faţa forţei dezlănţuite a distrugerii şi se
împletici, încă neobişnuită, după ce fusese suprimat o vreme atât de îndelungată, cu focul care îi curgea în vene.

însă silfele îşi concentrară focul asupra maşinăriilor şi piloţilor. Iar atunci când Lidia căzu la pământ şi când rachetele explodară la contactul cu flăcările, ea îşi proiectă puterea în sus, ca să apere forţele aliate ce luptau în spatele lor, precum şi pe silfele de foc, care se aflau în faţa ei şi pe care le feri de şrapnelul topit, ce cădea acum din văzduh sub forma unei ploi de metal topit. Picăturile acelei ploi sfârâiau de îndată ce atingeau pământul.

Irithys ardea ca o stea albastră, atacând maşinărie după maşinărie şi lăsând doar moarte învăpăiată în urma ei. Celelalte trei silfe făcură la fel. Acolo unde sclipeau, forţele imperiale mureau.

Şi în timp ce inamicul se topea în faţa lor, preţ de o clipă, doar de una, Lidia îşi îngădui să

aprindă în ea o scânteie de speranţă.

- Sunt în regulă, spuse Tharion, gâfâind, în timp ce din gură îi curgea sânge. Sunt în regulă.

- Ba pe naiba! îl contrazise Ruhn, îngenunchind lângă el şi scotocind prin geanta lui după fiola de care pomenise Lidia.

Tharion ar fi fost mort acum dacă nu ar fi băut deja antidotul. Dar dacă el, Ruhn, nu făcea ceva ca să îl ajute pe Tharion în clipa aceea, cu siguranţă că tritonul avea să moară în câteva minute.

- Aşază-l în capul oaselor, îi spuse Actaeon fratelui lui. Aşază-i capul deasupra pieptului, pentru ca sângele să nu se scurgă prea repede.

- Trebuie să o ajutăm! strigă Brann. E afară, pe câmpul de luptă...

- Ba nu mergeţi nicăieri! le spuse Ruhn băieţilor, iar apoi găsi fiola cu lichid transparent şi o dădu pe gât. Ajutaţi-mă să îl ridic pe Ketos! le ceru el apoi. Avem două secunde înainte ca dobitocii ăia de gardieni să se întoarcă, poate chiar însoţiţi de Rigelus...

Dar nu avură la dispoziţie nici măcar două secunde.

Cei doi îngeri care îi ţinuseră captivi pe băieţi se iviră dinspre scară, la capătul îndepărtat al coridorului. Nici urmă de Rigelus, mulţumită zeilor. Dar în clipa aceea, orice ar fi fost în poţiunea aceea îi afectă lui Ruhn stomacul, întregul corp, iar lumea se răsturnă, explodă, se întunecă...

însă totul se petrecu doar pe durata unei clipe. Atunci când îi reveni vederea, Ruhn îi zări pe cei doi îngeri întinzându-se după pistoale.

Ruhn explodă.

Aşa cum le făcuse Bryce Gemenilor Ucigaşi, el proiectă două fascicule de lumină stelară drept în ochii lor, orbindu-i. Apoi plămădi din umbrele lui două bice gemene, care li se înfăşurară gardienilor pe după gât, începând să strângă din ce în ce mai tare.

- Ce naiba! strigă Brann, dar Ruhn abia dacă îl auzi.

Deborda de o putere mai intensă ca niciodată.

Cu mintea nespus de limpede, le porunci umbrelor să spintece carnea aceea angelică.

Ţâşni sânge. Pârâiră oase. Două capete se rostogoliră la pământ.

- Fir-ar al naibii, şopti Brann, în timp ce Actaeon, împietrit de uimire, rămăsese cu privirea aţintită la Ruhn.

- Tritonul! strigă puştiul, întorcându-se spre locul în care Tharion leşinase brusc.

- *La naiba!* răcni Ruhn, punându-şi mâna pe pieptul lui Tharion ca să oprească sângerarea...

O magie caldă şi strălucitoare înflori înlăuntrul prinţului. O magie *vindecătoare*, ce se ridică la suprafaţă de parcă ar fi fost latentă în sângele lui.

Nu avea idee cum să o folosească, cum să facă altceva decât să îi poruncească, simplu:

Salvează-l!

Drept răspuns, din mâini i se scurse lumină. *Simţi*
cum carnea si oasele lui Tharion se refacură sub
degetele lui, reparându-se, vindecându-se...

Glonţul îi intrase tritonului prin piept şi ieşise prin spate. Iar magia aceea vindecătoare nouă părea să ştie ce avea de făcut, cum să închidă atât rănile de intrare, cât şi pe cele de ieşire. Ruhn nu putea să înlocuiască sângele care cursese, dar dacă Tharion nu mai pierdea sânge... avea şanse să supravieţuiască.

O undă de şoc zgudui palatul, iar timpul încetini.

Preţ de o clipă, Ruhn se gândi că zguduitura ar fi putut să fie un efect al puterii lui, dar nu era aşa. Mai simţise asta şi înainte, cu puţin timp în urmă, atunci când lumea se cutremurase, iar el ştiuse, în adâncul sufletului, că acea zdruncinătură colosală fusese efectul morţii unui Asteri. Ca moartea unui Arhanghel, dar mai rău.

Probabil că murea un alt Asteri.

Totuşi, Ruhn îi porunci puterii aceleia încântătoare si strălucitoare să continue să îl vindece pe Ketos. Să se folosească de faptul că timpul se dilata, ca să câştige mai mult timp pentru vindecarea lui Tharion...

Dură o eternitate şi totuşi nu dură deloc. Timpul îşi reluă cursul, atât de rapid, încât băieţii îl scăpară din mâini pe Tharion, dar, din fericire, rana acestuia se vindecase.

Bombănind, Ruhn îl săltă pe umăr pe tritonul leşinat, iar apoi le spuse băieţilor:

- Trebuie să plecăm de aici!

Jumătate din el voia să îi lase pe gemeni într-un loc în care să fie în siguranţă şi apoi alerge la Lidia, oriunde s-ar fi aflat ea. Şi exista probabilitatea ca ea să fi fost cea care tocmai eliminase un nenorocit de Asteri. Dar perechea lui îl rugase să îi apere cei mai preţioşi doi oameni ai lumii ei.

El nu avea de gând să trădeze un gest de încredere atât de important. Pentru nimic în lume.

Goniră prin palatul ale cărui coridoare erau acum straniu de goale. Probabil că toată lumea primise ordinul de evacuare, drept pentru care palatul rămăsese pustiu. Până şi gardienii îşi părăsiseră posturile de la uşi şi de la porţile din faţă.

Ruhn şi băieţii reuşiră să ajungă pe străzile oraşului, iar Ruhn îşi scoase telefonul din buzunar ca să îl sune pe Flynn, rugându-se în gând ca acesta să aibă furgonetă în apropiere. Abia atunci văzu câmpul de luptă din afara oraşului. Văzu norul de întuneric de deasupra luminilor strălucitoare.

întunericul acela era o Gheenă pură. De cealaltă parte a câmpului se vedeau flăcări uriaşe. Probabil că era mâna Lidiei.

- Ruhn!

Cunoştea vocea aceea.

Se întoarse, cu Tharion atârnându-i pe umăr, inert, şi îl văzu pe Ithan Holstrom alergând spre ei, cu o puşcă pe umăr.

Cunoştea arma aceea. Puşca Nimicitoare de Zei.

Chipul lui Ithan era împroşcat de ţărână şi de sânge, de parcă s-ar fi luptat ca să îşi croiască drum până acolo.

- Ketos e în viaţă?

Ruhn dădu din cap, adeverind, iar Ithan întrebă:

- Unde e Bryce?

Parcă drept răspuns, un val de lumină intensă izbucni în palatul care se înălţa în spatele lor.

Lui Ruhn îi îngheţă sângele în vene.

- I-am chemat pe ea şi pe Athalar să vină la noi, spuse el. Dar era o capcană... La naiba!

- Trebuie să ajung la Bryce! spuse Ithan pe un ton imperios.

Ruhn arătă spre palat, dar nu reuşi să găsească cuvintele potrivite, sau orice cuvinte – ca să îi spună lupului că se putea să fi ajuns prea târziu.

Ace şi Brann se uitară în sus. La Ruhn, la palat, la câmpul de luptă.

Se aflau în grija lui. Trebuia să îi apere în timpul furtunii.

- Fugi! îi strigă Ruhn lui Ithan, iar apoi le facu un semn din mână gemenilor, îndemnându-i: Staţi aproape de mine şi faceţi tot ce vă spun!

CAPITOLUL 95

Bryce simţea că răsuflarea parcă îi spinteca plămânii, dar se dedică trup şi suflet luptei pe care o ducea. Nu era preocupată decât de mişcările şi de avântul cu care ea şi Hunt se propulsau în spaţiul acela limitat, în timp ce Rigelus lansa lovitură după lovitură.

Nu mai era speriată aşa cum fusese – nu cu mult timp în urmă – atunci când fugise de Rigelus pe acel coridor. Ştia că steaua Theiei îi conferea un avantaj îndeajuns de mare încât să

rămână cu un pas înaintea lui Rigelus în timp ce se teleporta iar şi iar.

Nu trebuia decât să distrugă nucleul de primă lumină, iar apoi avea să ia sabia şi pumnalul şi avea să îi ucidă pe Asteri. Unul câte unul.

Hunt izbea întruna podeaua cu fulgerul. însă ea şi Hunt se mişcau în continuu, atât de rapid încât o detunătură nici nu apuca să se stingă, că şi răsuna alta. Era un sunet monstruos, mistuitor, iar în încăpere ploua cu pietre şi cu bucăţi de cristal.

Dar acolo, în mijlocul încăperii, tunelul de cristal deformat, topit, era aproape finalizat.

Trecuseră minute sau poate ani întregi. Erau cu toţii prinşi într-un dans, în care trebuia să rămână cu un pas înaintea lui Rigelus, Iar ea ştia că acel dans avea să ajungă în curând la cumplitu-i sfârşit.

încă o lovitură şi nucleul de primă lumină străluci mai intens, luminând chipul furios al lui Rigelus.

Bryce se teleportă din nou, dar, de data asta, mai încet... Prea încet...

Rigelus îşi lansă puterea spre ei.

O undă de putere arzătoare precum acidul îi facu pe ea şi pe Hunt să dea înapoi, împleticindu-se, până când ajunseră în dreptul scării, iar Bryce îşi dădu seama că rămăseseră în viaţă doar mulţumită fulgerului mânuit de Hunt. îşi adună puterea ca să se teleporteze din nou, dar aceasta se epuizase.

- Poate că nu ar fi trebuit să îţi foloseşti atât de multă putere împotriva lui Polaris! exclamă Rigelus, rânjind.

El îşi ridică mâna scânteietoare...

Cei doi duşmani ai lui aveau acum de ales între moarte şi supravieţuire.

Bryce se teleportă împreună cu Hunt, dar nu ajunseră în mijlocul încăperii, ci aterizară pe podea cu un etaj mai sus, departe de nucleu.

- încă o lovitură! strigă Hunt. Bryce, încă o afurisită de lovitură şi terminăm...

Lui Bryce i se tăiară genunchii şi ameţi. Puterea din vene i se dizolvase în praf de stele.

Se clătină, dar Hunt o prinse la timp.

- Bryce!

Nasul o ustura. Simţea în gură gustul metalic şi înţepător al sângelui.

- La naiba! spuse Hunt printre dinţi, cuprinzându-i faţa în palme. Bryce, uită-te la mine!

Trebuia să facă un efort prea mare. Şi nu mai era în stare să îl facă.

- îmi pare rău, şopti ea abia audibil, gâfâind. îmi pare rău.

Toată puterea pe care o obţinuse... La ce bun? Şi la ce ar fi ajutat-o să aibă Sabia Stelară şi pumnalul dacă nu mai avea lumină stelară ca să le unească?

- Trebuie să dau încă o lovitură cu fulgerul, Bryce! spuse Hunt, respirând sacadat, cu sângele curgându-i din nas, de asemenea, fiindcă plătea preţul atâtor lovituri care îi consumaseră puterea, încă o lovitură, simt că...

- în regulă..., spuse ea,...în regulă!

Era imperios necesar să coboare şi să încerce să ajungă la nucleul de primă lumină, înainte ca Rigelus să găsească vreo modalitate de a repara pagubele pe care le făcuseră.

- în regulă, spuse ea din nou, dar nu reuşi să îşi adune puterea, aşa că se uită la Hunt şi întrebă: îmi dai un avânt?

Judecând după îngrijorarea din ochii lui, îşi dădu seama că nici perechii ei nu îi mai rămăsese prea multă putere. însă Hunt se învălui încă o dată în fulger, care îi formă o coroană în jurul capului, făcându-l să pară un fel de zeitate ancestrală.

în loc să o lovească cu focul lui demonic, o trase spre el şi o sărută.

Fulgerul se scurse din el şi intră în ea, precum un râu viu, de cântec şi de putere. Bryce se trase în spate, gâfâind din greu. Nu primise prea multă putere, dar trupul ei o absorbise şi părea să fie de ajuns...

- *Opriţi-vă!* le strigă, din capătul coridorului, o voce epuizată, de bărbat.

Şi, deşi Bryce sărise dintr-o lume în alta şi răpusese Arhangheli şi Asteri, nimic din toate astea nu o pregătise să îl vadă pe Ithan Holstrom alergând pe unul dintre coridoarele palatului, cu Puşca Nimicitoare de Zei atârnată de umăr.

Hunt nu mai avea suficientă energie ca să se gândească la faptul că Holstrom părea... să fi atins un nivel superior. Părea mai în vârstă, mai puternic, deşi nu trecuse decât o zi de când îl văzuse ultima oară. Dar, la naiba, nu îi mai păsa de astfel de fleacuri în clipa în care lupul ajunse lângă ei şi îi spuse lui Bryce:

- Am fost trimis să îţi dau asta!

îi înmână lui Bryce Puşca Nimicitoare de Zei.

Ea o luă cu mâini tremurânde.

- Jesiba ţi-a dat-o?

- Nu. Adică da, dar..., se bâlbâi Ithan, făcând ochii mari. Conţine un glonţ plin cu lumina secundă a morţilor din Oraşul Semilunii. Connor mi l-a dat. Pentru tine.

- *Connor?!* întrebă Bryce, uimită, clătinându-se din nou, iar Hunt o prinse.

- Nu avem timp să îţi explic, răspunse Ithan, dar morţii m-au trimis să îţi dau puşca şi glonţul. Connor te-a rugat să nu îl iroseşti, Bryce, adăugă el, iar ochii prinseră să îi strălucească puternic.

Bryce îşi plecă privirea spre puşca din mâinile ei, cântărind-o.

- La ce foloseşte un glonţ cu lumină secundă împotriva unui Asteri? întrebă Hunt.

- Nu împotriva unui Asteri, răspunse Bryce. Glonţul e o bombă cu lumină secundă.

Ithan dădu din cap, încuviinţând, ca şi cum, spre deosebire de Hunt, înţelegea la ce se referea Bryce.

- Nu am destulă putere ca să ne teleportez pe amândoi în spaţiul în care se află nucleul, spuse Bryce, luându-l de mână pe Hunt şi punându-i ceva rece în ea.

Dându-şi seama la ce anume se referea perechea lui, Hunt fu cuprins de groază.

- Ba pe naiba! se răsti el. Ba pe naiba, Bryce! Haide să îl trimitem pe monstrul ăla drept în Hei...

- Ieşiţi din palat! îi avertiză Bryce, iar apoi se teleportă.

De una singură.

Luase cu ea Puşca Nimicitoare de Zei. Şi lăsase Masca în mâna lui Hunt.

Avea o singură încercare.

Ultima dată, Lehabah îi făcuse rost de cele două secunde de care avea nevoie ca să ţintească.

De data asta nu mai avea prin preajmă nici o silfa de foc care să o salveze. Nici synth care să o alimenteze. Nu putea să se bazeze decât pe antrenamentele la care o supusese Randall ani la rând. îi mulţumi în gând.

O singură împuşcătură, drept prin tunelul pe care îl săpase Hunt, o împuşcătură cu care să arunce în aer şi ultima bucată din cristalul plasat în jurul nucleului, eliberând, astfel, toată acea cantitate de primă lumină.

Ştia ce avea să o coste ca să ţintească. Ştia că în clipa în care avea să facă asta, Rigelus avea să îşi lanseze puterea spre ea. Iar de data asta avea să fie lipsită de protecţia pe care i-o oferea zidul de fulger al lui Hunt.

Bryce savură vântul biciuitor şi sălbatic ce o cuprinse într-un vârtej în timp ce se teleporta, o ultimă dată, străbătând lumea.

îşi propti puşca de umăr, trase siguranţa şi apoi apăru acolo, în spaţiul în care se afla nucleul, încăperea fiind plină acum de moloz şi de bucăţi de cristal. Puşca ei era deja aţintită spre gaura din centrul încăperii.

însă Rigelus nu era singur, ci se mai aflau acolo şi ceilalţi trei Asteri rămaşi în viaţă, toţi patru formând un zid impenetrabil între Bryce şi nucleul de primă lumină. Dacă era să se ia după felul în care curgerea timpului încetinise cu câteva minute în urmă, Bryce socoti că mai murise un Asteri. Dar mai erau patru.

Ea îşi ţinu degetul pe trăgaci. Să irosească glonţul pe ei...

- înainte să acţionezi atât de nesăbuit, nu vrei să ştii ce rişti? întrebă Rigelus pe un ton plin de îngâmfare. Dacă distrugi nucleul de primă lumină, vei distruge Midgardul însuşi!

CAPITOLUL 96

Bryce nu coborî Puşca Nimicitoare de Zei, ci o ţinu aţintită spre picioarele Asterilor. Spre gaura

din spatele lor. Ca să ajungă suficient de aproape, ar fi trebuit să se teleporteze chiar lângă ei şi apoi să tragă direct în gaură.

- Nucleul e legat de sufletul Midgardului, spuse Rigelus. Dacă îl distrugi, planeta întreagă va înceta să mai existe într-o clipă.

Lui Bryce îi îngheţă sângele în vene. Poate că ar fi crezut că era o prostie, dacă nu ar fi fost afirmaţiile lui Vesperus despre Cazan.

- Aţi făcut din nucleu un buton de distrugere pentru lumea asta, şopti ea.

Din stânga lui Rigelus, Eosphoros, Luceafărul de Dimineaţă, îi spuse cu dispreţ:

- Pentru ca rozătoarelor ca *tine* să nu le vină idei cum că ar putea să ne distrugă!

- Soarta noastră, îi spuse Rigelus lui Bryce, împreunându-şi mâinile în faţa lui într-un gest aproape beatific, e legată de cea a planetei. Dacă ne distrugi sursa de hrană, vei osândi şi toate sufletele vii de pe Midgard.

- Şi dacă nu mă las intimidată? întrebă Bryce, trăgând de timp ca să pună cap la cap tot ce auzise, văzuse şi trăise...

- Atunci, un întuneric nemaivăzut va devora planeta şi veţi înceta să mai existaţi, răspunse Hesperus, Luceafărul de Seară, din dreapta lui Rigelus.

- Aşadar, aţi prefera să muriţi, decât să fim liberi de voi? întrebă Bryce.

- Dacă nu ne hrănim, vom muri. Singurul scop al existenţei voastre e să fiţi hrana noastră. Sunteţi sclavi.

- La naiba, deliraţi! strigă Bryce, ţinând puşca îndreptată spre picioarele lor. Ce-ar fi să vă omor pe toţi şi să las nucleul în pace? Ce ziceţi de asta?

- Ar trebui să te apropii suficient de mult cu armele alea ca să o faci, fatucă! exclamă Eosphoros, rânjind şi aruncându-i o privire ucigătoare, pe care şi-o mută apoi la Sabia Stelară de la spatele lui Bryce şi la Grăitorul-de-Adevăr de la şold. Nu vom face aceeaşi greşeală ca Polaris! adăugă ea.

Aveau dreptate. Bryce ştia că dacă lăsa puşca din mână şi îşi scotea armele din teci... Ei bine, ei ar fi ucis-o atât de repede, încât probabil că nici nu ar mai fi apucat să scoată armele.

- Gândeşte-te foarte bine, Bryce Quinlan!

spuse Rigelus, făcând un pas în faţă, cu mâinile ridicate. Un singur glonţ tras în nucleu, iar lumea asta şi toţi cei nevinovaţi din ea vor fi absorbiţi într-un vid fără sfârşit.

Acelaşi Vid despre care Apollion pretinsese că îi permitea să îi devoreze pe Asteri? Corpul lui Polaris fusese aspirat spre nimic...

- Păreai atât de indignată în filmuleţul tău..., spuse Rigelus pe un ton mieros, ...de moartea acelor nevinovaţi din Luncile Asphodel! Dar ce contează câteva sute de copii în comparaţie cu milioanele pe care îi osândeşti dacă tragi?

Un vid fără sfârşit...

- Omoar-o, frate! şuieră cel de-al patrulea Asteri, Austrus, strălucind de putere. Omoar-o şi haide să ne întoarcem pe câmpul de bătălie ca să ne luptăm cu prinţii, înainte să ne găsească aici...

- Ce alegi, Bryce Quinlan? întrebă Rigelus, întinzându-şi mâna. Ai cuvântul meu că, dacă nu vei trage, tu şi ai tăi veţi fi eliberaţi. Şi veţi rămâne liberi.

Ceilalţi Asteri se întoarseră spre el, furioşi.

- Te pot învăţa lucruri la care nici măcar nu ai visat, îi făgădui Rigelus. Inscripţia pe care o ai tatuată pe spate... e în limba *noastră.* Din lumea noastră de baştină. Te pot învăţa cum să o mânuieşti. *Orice* lume ar putea fi deschisă pentru tine, Bryce Quinlan! Spune numele unei lumi, şi va fi a ta!

- Vreau doar ca lumea asta să fie eliberată de voi, răspunse Bryce printre dinţi. Pentru totdeauna.

Unul dintre Asteri o apostrofa:

- Cum îndrăzneşti să îi vorbeşti...?!

însă Rigelus interveni,

concentrându-se doar asupra lui Bryce.

- Şi asta ar putea fi posibil. Midgardul, aşa cum ţi- 1 închipui tu, spuse el, zâmbind cu atâta sinceritate, încât Bryce aproape că îl crezu. Vei duce o viaţă confortabilă. Vei avea un trai de regină *adevărată*, nu doar a Feelor, ci a întregii Valbare. Gata cu Guvernatorii! Gata cu ierarhiile angelice, dacă aşa vreţi tu si Athalar! Dacă doreşti ca morţii să fie

» > > >

eliberaţi, atunci vom găsi o cale de a ocoli şi moartea. Ei au fost mereu doar un simplu desert pentru noi.

- Desert..., murmură Bryce, iar mâinile prinseră să îi tremure de furie şi strânse mai tare puşca.

- Morţii îşi vor păstra lumina secundă, adăugă Rigelus.

Dar Bryce strigă, în timp ce vechea ei furie incandescentă, orbitoare, îi acoperea vederea

cu vălu-i arzător:

- Nu sunt *desertl* Sunt fiinţe! Fiinţe pe care locuitorii acestei planete i-au cunoscut şi i-au iubit!

- Nu mi-am ales bine cuvintele si îmi cer scuze

>

pentru asta, recunoscu Rigelus. Dar vei avea orice îţi vei dori. Iar dacă îţi doreşti să...

- Nu mai încerca să îi faci pe plac rozătoarei ăsteia! răbufni Eosphoros. Trebuie să moară!

- Nu prea cred, spuse Bryce, şi se teleportă direct lângă Asteri. Chiar lângă gaura din podea pe care o făcuse Hunt. Cred că e rândul vostru! adăugă ea.

Apoi trase cu Puşca Nimicitoare de Zei în nucleul de primă lumină.

Asterii ţipară, iar timpul prinse să se scurgă lent atunci când glonţul ţâşni din puşcă, suficient de

încet pentru ca Bryce să vadă inscripţia de pe el:

Memento Mori.

Alimentat de sufletele morţilor, al lui Connor, ale celor din Haita Diavolilor şi ale atâtor altora... Morţi care se sacrificaseră de dragul celor vii. Morţi care renunţaseră la eternitate pentru ca Midgardul să fie liber.

Glonţul coborî în spirală, împresurat de lumină, spre acea ultimă barieră de cristal.

Rigelus se năpusti asupra lui Bryce, cu mâinile-i incandescente de putere brută. De cum avea să o atingă, ea avea să moară...

Şi poate că asta plănuise Danika de la bun început, atunci când pusese Cornul în ea, dorindu- şi ca ea să revendice cealaltă bucată din steaua Theiei, ascunsă în Avallen. Poate că asta plănuise Urd pentru ea, poate că asta îi şoptise că ar fi putut să facă, încă de când îşi accesase puterea, sau poate că asta îşi închipuise Helul că aveau să facă într-o zi ea şi Hunt.

îşi dori să fi avut mai mult timp pe care să şi-l petreacă alături de Hunt. Alături de părinţii şi prietenii ei. Puţin mai mult timp să se bucure de soare, de cer şi de mare. Să asculte muzică, toată muzica pe care ar fi putut să o audă vreodată. Să danseze – doar încă un pas sau o piruetă...

Rigelus încă se întindea după braţul ei, încercând să o atingă cu mâinile-i strălucitoare; glonţul încă se învârtea în spirală prin tunel. Iar atunci când glonţul cu lumină secundă trecu prin acel ultim strat de cristal, în timp ce înaintă nestânjenit...

Bryce îşi dori să fi avut mai mult timp.

Dar nu avea. Şi dacă doar atât timp i se dăruise... avea să îl facă să conteze.

Cred că totul s-a întâmplat cu un motiv. Cred că nu a fost în zadar.

Auzi de departe ecoul cuvintelor pe care le rostise la Poartă în primăvara aceea.

Tot ceea ce se întâmplase fusese pentru asta. Nu pentru ea, ci pentru Midgard. Pentru siguranţa şi viitorul tuturor lumilor.

Iar atunci când glonţul erupse în nucleul de primă lumină, atunci când Rigelus o prinse de încheietura mâinii şi acidul pur îi arse pielea şi oasele în locul în care el o atingea...

Fiind ca o baterie, Bryce îi preluă puterea. I-o aspiră.

Lumina se ciocni de lumină. Şi totuşi... lumina stelară a lui Rigelus nu era deloc lumină.

Era putere, da. Dar era *prima lumină.* Era puterea Midgardului. A locuitorilor lui.

Fu pătrunsă şi străbătută de atât de multă putere, încât aproape că i se tăie răsuflarea. Timpul încetini şi mai mult, dar ea luă şi mai mult din puterea lui Rigelus.

Indicatorul lui de putere, fixat pe perete, scăzu.

Rigelus se trase îndărăt, ameţit, dându-i drumul lui Bryce, fie din pricina durerii, fie din pricina furiei, fie de teamă. Nici ea nu ar fi putut să spună.

Lumina lui nu era a lui. Lumina lui fusese furată de la locuitorii din Midgard. Rigelus era o Poartă vie, care înmagazina puterea aceea, şi, aşa cum ea, Bryce, preluase puterea de la Porţi în primăvara aceea, aşa cum puterea îi alimentase Ascensiunea, ducându-i propria putere la noi niveluri, acum deveni a ei.

Fără prima lumină, fără locuitorii din Midgard şi de pe toate celelalte planete pe care le secătuiseră, fără puterea poporului, nenorociţi aceia de Asteri nu erau nimic.

Şi ştiind asta, cunoscând acel adevăr de netăgăduit, Bryce canaliză toată acea putere prin Cornul din spatele ei.

Chiar în clipa în care nucleul se sparse.

Butonul de distrugere a Midgardului se activă. La doar câţiva paşi distanţă, lumea începu să facă implozie, să fie aspirată spre interior, distrugându-se în totalitate...

Bryce şi-o dori, iar Cornul se supuse.

Se deschise un portal, chiar în faţa nucleului şi a punctului negru care ieşea din el, aspirând toată viaţa. Bryce trimise nucleul, punctul acela lipsit de viaţă care se făcea tot mai mare, prin portalul deschis.

Asterii începură să ţipe din nou. De data asta, fără oprire. De parcă ar fi ştiut că Bryce îşi invocase propriul buton de distrugere.

La un gând al ei, doar, portalul se lărgi suficient de mult încât să îi absoarbă pe Asteri, ţipetele lor stingându-se pe măsură ce erau

absorbiţi. Rigelus şi mâinile lui strălucitoare nu mai erau acum decât o licărire slabă, dar ele încă se întindeau spre Midgard, încă se agăţau de el în timp ce erau trase înăuntru.

Bryce avu la dispoziţie doar o clipă ca să înţeleagă ce anume făcuse, spre ce deschisese un portal: spre un loc negru, fără aer, presărat cu stele mici şi îndepărtate. într-o fracţiune de secundă, fu trasă şi ea înăuntru.

Direct în spaţiu.

CAPITOLUL 97

Palatul de cristal al Asterilor se prăbuşea.

Aflat lângă zidurile oraşului, Ruhn auzi un trosnet şi o detunătură zguduitoare, iar urechile i se înfundară. Se uită peste umăr şi văzu cum turnurile palatului începură să se clatine şi să se prăbuşească.

- Bryce..., icni el.

Tharion, acum treaz şi mergând cu paşi măsuraţi, se opri, iar gemenii, care îl ajutau să se deplaseze, se
opriră odată cu el.

întreaga lume se opri, zguduită de un cutremur. O lumină izbucni de sub palat. O forţă imensă, ca un vârtej care începu să îi absoarbă pe cei aflaţi în preajmă, crescu în intensitate, capturând din ce în ce mai mult din lumea înconjurătoare.

- Fugiţi! şuieră Tharion, simţind afectele acelei forţe.

Ruhn dădu din cap în semn că înţelesese, iar apoi îi luă de mână pe băieţi. Tharion se chinui să ţină pasul cu ei şi străbătură în fugă ultimele câteva străzi care îi despărţeau de porţile oraşului.

Chiar dacă Ruhn simţea cum erau traşi spre palatul care se prăbuşea şi ştiu că nu aveau cum să scape.

Bryce îl lăsase acolo.

Da, îl lăsase acolo şi se teleportase de una

singură la monştrii aceia. Hunt nu ajunsese prea departe, cu Holstrom pe urmele lui, înainte ca palatul să fie zguduit de o detunătură. Cumva, cerul se deschisese deasupra lor, iar palatul se prăbuşea tot mai mult...

Avea de ales între a-l lăsa pe Holstrom să moară şi a continua să încerce să ajungă la Bryce.

Şi pentru că ştia că perechea lui nu l-ar fi iertat niciodată dacă l-ar fi abandonat pe Ithan, Hunt îl înşfacă pe lup şi se înălţă în văzduh, ferindu-se de bucăţile de cristal, piatră şi metal care cădeau.

Nu avu idee unde aterizară el şi Ithan, ci doar că o făcură pe marginea unui crater uriaş, care nu fusese acolo înainte. îi amintea de imaginile de la ştiri, care înfăţişaseră ce mai rămăsese din Luncile Asphodel. Nu putu să nu se întrebe dacă Bryce nu o făcuse cumva intenţionat.

Dar după ce îşi curăţă ochii de sânge şi de praf, Hunt văzu ce se afla în inima craterului: un gol imens. Şi stele dincolo de el.

Forţa vidului îl smuci spre interior, încercând să îl aspire...

- Pleacă! îi porunci el lui Holstrom. Salvează cât de mulţi oameni poţi!

Da, ar fi trebuit organizate operaţiuni de salvare, pentru că de cealaltă parte a portalului pe care Bryce îl deschisese cumva printre stele, se afla un zid de întuneric impenetrabil. Hunt abia de reuşi să distingă siluetele strălucitoare care erau aspirate spre el.

Bryce deschisese o gaură neagră în mijlocul Midgardului.

Oare o făcuse folosind armele? Sau unirea Săbiei Stelare cu Grăitorul-de-Adevăr îi oferise doar o idee despre cum ar fi putut să îi prindă pe toţi Asterii odată, în loc să îi învingă unul câte unul?

Nu avea importanţă.

Nimic nu mai avea importanţă, pentru că de cealaltă parte a portalului era o afurisită de gaură neagră, iar forţa ei era atât de puternică, încât partea care răspundea în *Midgard* a portalului era aspirată, la rândul ei, spre acea gaură...

Dar nici asta nu conta.

Pentru că acolo, printre luminile strălucitoare ale Asterilor... Se vedea lumina stelară a lui Bryce.

Iar ea se afla pe acel drum fără întoarcere ce ducea la gaura neagră.

Bryce ştia că ar fi trebuit să fie moartă. în locul în care ajunsese, nu existau nici aer, nici căldură.

Poate că, la limită, era în viaţă. Iar asta trebuia să se datoreze Cornului de pe trupul ei, esenţei ei Făurite...

Riscase. Dar văzuse ce îi făcuseră lui Polaris Sabia Stelară şi Grăitorul-de-Adevăr. Creaseră un vid care o aspirase înăuntru. Era singurul tip de închisoare care putea să distrugă o fiinţă de lumină. Singura forţă din univers care *devora* lumina, fiind atât de puternică, încât nici o lumină nu putea să îi scape. Un portal spre nicăieri.

Spre o gaură neagră.

Oare nu asta era puterea necurată pe care o poseda Apollion? Puterea Vidului. Antiteza luminii.

Singurul lucru care putea să ucidă o planetă dintr-o înghiţitură. Care putea să îi distrugă pe Asteri şi Midgardul odată cu ei.

Iar Asterii ştiau asta, o stiuseră dintotdeauna si o folosiseră ca buton de distrugere, care să se activeze în cazul nimicirii nucleului de primă lumină.

Aşa că ripostase la gaura lor neagră cu una creată de ea

însăşi. Una mai mare. O gaură neagră, un vid care *să devoreze* alte găuri negre.

Pentru că Bryce nu putea să îngăduie ca Midgardul să păţească una ca asta. Deschisese portalul către gaura ei neagră doar într-atât încât numai cei aflaţi în imediata apropiere a nucleului să fie absorbiţi de ea.

Iar acum se afla acolo, plutind prin spaţiu împreună cu Asterii.

Din fiinţele strălucitoare care o înconjurau se revărsa lumină, iar ţipetele le erau reduse la tăcere din pricina lipsei de aer. în spatele ei, singura lumină existentă era cea care pătrundea printr-o fantă minusculă, pe care ea o lăsase dinadins... O fereastră mică spre Midgard. O fantă pe care trebuia să o închidă, dar în momentul de faţă nu se putea hotărî să facă asta. Nu încă.

Privi spre acea fărâmă de lumină, de cer albastru. Ultima rămăşiţă a căminului

ei.

Cred că totul s-a întâmplat cu un motiv. Cred că nu a fost în zadar.

în faţa Asterilor plutea o masă strălucitoare, nucleul de primă lumină, iar în centrul lui se afla gaura neagră, tot mai mare...

Lumina nucleului se întinse şi se încovoie în timp ce fu atrasă în gura căscată a găurii negre care se tot mărea. Iar apoi lumina dispăru.

Nu mai rămase nici urmă din ea. Nu mai exista nici un buton de distrugere, nici o primă lumină. Midgardul era acum liber de ele.

Fanta pe care o lăsase deschisă acolo, în Midgard, se subţie şi mai mult. Acum era prea departe ca să mai ajungă la ea. Nu avea cum să se întoarcă la portal. Nu avea cum să se propulseze într-acolo. Nu-i mai rămânea decât să alunece lent spre acea graniţă spaţiu-timp a găurii negre, pe care învăţaţii o numeau *orizontul evenimentelor*. Adică să alunece spre un sfârşit inevitabil, distrugător.

în faţa ei, primii doi Asteri, Hesperus şi Eosphoros, se apropiau de acea graniţă dincolo de care întoarcerea nu mai era posibilă. Asterii încercau să se agaţe de nimicul din jurul lor, să găsească în spaţiul gol orice fel de priză care să îi ajute să se îndepărteze de deschizătura găurii negre...

însă degetele lor incandescente nu găsiră nici un punct de sprijin, nimic, în timp ce alunecară

peste linia aceea şi dispărură.

Timpul încetini preţ de o clipă, una singură, dilatându-se, iar apoi îşi reluă curgerea. Moartea Asterilor fusese rapidă. O înghiţitură grabnică.

Cred că totul s-a întâmplat cu un motiv. Cred că nu a fost în zadar.

Rigelus şi Austrus fură următorii, dar cei doi se agăţau unul de celălalt.

Ba nu, Bryce văzu apoi mai clar: Austrus se agăţa, înnebunit ca un ins care se îneca, iar Rigelus încerca să se descotorosească de el, lovindu-l pe semenul lui cu rămăşiţe de putere pe care Austrus doar le absorbea...

Poate că, dacă ea nu l-ar fi secătuit pe Rigelus atât de tare, el ar fi reuşit acum să scape de Austrus. Mâna Strălucită păru să îşi dea seama de asta. Se hotărî să se elibereze în alt mod: îşi ridică picioarele şi *îl lovi* pe adversarul său.

Austrus se rostogoli îndărăt, direct spre orizontul evenimentelor. Ţipetele lui fură complet lipsite de sunet.

Timpul încetini şi se cutremură atunci când gaura neagră îl devoră şi pe el.

Iar apoi rămase doar Rigelus, care încă strălucea... dar slab. Lovitura pe care i-o dăduse lui Austrus îl propulsase spre Bryce. Ea nu avea cum să scape de el, nu avea cum să iasă din raza lui de
acţiune.

>

Rigelus se ciocni de ea, iar Bryce văzu că pe faţa lui era zugrăvită o ură cumplită. Amândoi prinseră să se

rostogolească necontrolat prin spaţiu, fără a şti ce era *sus* şi ce era jos, iar protecţia pe care Cornul io oferea lui Bryce părea să fie anulată de prezenţa lui Rigelus.

Cornul avea să se supună doar creatorului său, stăpânului său.

Bryce avea nevoie de aer. Avea nevoie de *aer*...

Ea îl îmbrânci pe Rigelus, eliberând puţin spaţiu între ei. Nu întrerupse contactul cu el, dar creă suficient spaţiu pentru ca protecţia Cornului să se activeze din nou, aşa că reuşi să respire.

Rigelus vorbea, striga la ea, dar nu se auzea nici un cuvânt. Nu exista sunet în spaţiu. însă faţa lui era schimonosită de dispreţ, iar Bryce ştiu că şi el vedea acelaşi lucru pe faţa ei în clipa în care mai luă o gură de aer. Ştia că avea să fie ultima ei respiraţie. Nu voia să o irosească.

Bryce îl înşfacă de trunchiul

lui de adolescent slăbănog şi îşi petrecu braţele, apoi picioarele, pe după el.

Rigelus avea un bilet doar dus spre gaura aceea neagră; Bryce avea să se asigure că lucrurile stăteau asa.

Chiar dacă avea să meargă şi ea cu el.

CAPITOLUL 98

Cu coiful lui de Umbra Mortis aruncat în dărâmăturile de lângă el, Hunt se uita la *chestia* întunecată şi uriaşă care apăruse în centrul oraşului şi care devora lent tot ce era în jurul ei.

Bryce se afla în gaura aceea. Un vânt noptatic îi suflă părul, iar el nu trebui să se uite ca să ştie cine anume venise lângă el.

- **I-am spus să aleagă să trăiască, murmură Aidas cu tristeţe, privind întinderea aceea neagră şi înstelată.**

- **Nu ar fi fost Bryce dacă s-ar fi ales pe ea însăşi, răspunse Hunt cu voce răguşită, ştiind prea bine că nu ar fi iubit-o atât**

de mult dacă ea nu ar fi fost genul de persoană care să facă un asemenea sacrificiu. Trebuie să o ajutăm, mârâi el, încordându-şi aripile împotriva atracţiei găurii negre care încerca să tragă tot Midgardul înăuntru.

- **Nu se mai poate face nimic, spuse Aidas cu voce plină de tristeţe.**
- **Trebuie să încerc.**

Hunt îşi îndoi genunchii şi îşi desfăcu aripile, pregătindu-se să sară în spaţiu. Şi să se îndrepte spre Bryce. Şi spre zidul acela îngrozitor, de întuneric etern, pe care putea să îl distingă dincolo de locul în care strălucea perechea lui.

- **Dacă intri acolo, vei muri, spuse Aidas. Nu există aer care să te propulseze, nimic de care aripile tale să se agaţe ca să te poată purta spre ea. Vei pluti în derivă, iar ea va sfârşi tot în Vid, împreună cu Rigelus. Şi tu o vei urma, neajutorat, câteva minute mai târziu.**
- **Dar a lăsat portalul deschis! obiectă Hunt. Către Midgard!**

Aidas îi aruncă o privire istovită.

- **Cred că se va închide după ce ea şi Cornul de pe spatele ei vor fi distruse.**

- **L-a lăsat deschis *ca să se întoarcă acasă*! se răsti Hunt.**

Se uită la Masca pe care o ţinea în mâini. Bryce io lăsase lui... De ce? El nu ar fi avut cum să le-o returneze Feelor din lumea lor de baştină. La naiba, nici măcar nu putea să mânuiască afurisita aceea de Mască! Nu era Făurit, aşa că nu putea să o controleze.

- Probabil că a murit deja din cauza lipsei de oxigen, spuse Aidas cu blândeţe. îmi pare rău.

- Nu accept asta nici în ruptul capului! răbufni Hunt. *Refuz* să accept că...

- Atunci, du-te şi mori împreună cu ea, conchise Aidas, dar nu cu răutate. Dacă asta vrei, atunci fă-o acum! Ea şi Rigelus se apropie deja de marginea Vidului.

Hunt privi din nou Masca.

Bryce nu făcea nimic fără motiv. îi lăsase Masca, ştiind că ea se îndrepta spre moarte. I-o lăsase perechii ei... Perechea ei, care avea în trup o mică fărâmă din esenţa ei Făurită, fiindcă ei doi făcuseră dragoste cu o noapte înainte.

Poate că ar fi reuşit să mânuiască Masca. Doar atât cât ar fi fost necesar.

Bryce sacrificase totul pentru Midgard. Pentru el.

în ziua aceea din primăvara trecută, când îşi pierduseră orice speranţă, ea trecuse prin Salt singură. Ca să îl salveze pe el şi ca să salveze oraşul, şi o făcuse din dragoste pură. O făcuse fără să se aştepte să se mai întoarcă.

Aşa cum sărise şi prin acest portal, bănuind că nu avea să se mai întoarcă.

Pe străzi se revărsau cohorte de demoni, iar Garda Asteriană încă lupta, fără ca soldaţii să ştie că stăpânii lor care mai rămăseseră în viaţă se îndreptau spre distrugere. Armurile mecanice controlate de cei Căzuţi şi duşmanii lor încă se încăierau.

în ziua aceea din primăvară Bryce se dusese la moarte pentru el.

Trebuia să facă la fel pentru ea.

- Athalar! spuse Aidas, în timp ce Hunt continua să privească lung la gaura aceea care se căscase în lume. S-a isprăvit! Vino, trebuie să terminăm ce-am început! Chiar dacă Asterii au fost nimiciţi, mai sunt bătălii de dus până să câştigăm.

Poate că Hunt ar ii fost atent la cuvintele prinţului, cum că Asterii fuseseră nimiciţi, dar chiar atunci pământul se zgudui în spatele lui.

Hunt se întoarse. O armură mecanică se înălţa deasupra lui. Nu avea pilot – era unul dintre cei Căzuţi. Ochii verzi, strălucitori, priviră când la el, când la gaura din univers, în care o fărâmă de lumină plutea în derivă spre acel întuneric infinit.

Armura mecanică îi întinse o mână, iar Hunt ştiu.

Ştia care dintre cei Căzuţi controla armura, al cui suflet venise să îi ofere o mână de ajutor. Să îl ajute să facă imposibilul.

- Shahar! strigă el, iar pe obraji i se prelinseră lacrimi.

Armura mecanică în care se afla sufletul Arhanghelului îşi înclină capul. Aidas se dădu un pas în spate, de parcă ar fi fost surprins.

Pe străzi, celelalte armuri mecanice se opriră. Căzură în genunchi şi se închinară. Hunt le putea simţi: sufletele celor Căzuţi. Roind în jurul lui, în jurul armurii.

însă Shahar îngenunche pur şi simplu în faţa lui Hunt şi deschise uşa pilotului.

Poate că aripile lui nu funcţionau în spaţiu, dar propulsia oferită de armele armurii ar fi funcţionat.

Hunt nu ezită. Se urcă în armură, cu aripile strânse în spaţiul mic, şi închise cu putere uşa metalică.

- Mulţumesc! le spuse el Arhanghelului şi celor Căzuţi, pe care îi simţea acum strângându-se în jurul lui.

Odinioară fusese obligat să distrugă armuri mecanice pe câmpul de luptă ca să o ajute pe sora lui Shahar să îi înfrângă pe oameni. în schimb, armura de acum avea să îl ajute să salveze o viaţă. Pe cea care conta cel mai mult pentru el.

Hunt nu se uită la Aidas, nici la palatul

prăbuşit din care cădeau dărâmături spre portal, spre acea gaură neagră enormă, care ameninţa să îi tragă pe toţi înăuntru. Hunt se uită doar la vid în timp ce începu să alerge direct spre portal, cu armura răsunând zgomotos în jurul lui.

Şi sări înăuntru, după perechea lui.

Era prea departe.

Nu pentru armură, ale cărei jeturi de putere îl propulsară pe Hunt direct spre Bryce şi spre Rigelus, ci pentru sistemele de oxigen. Acestea îl avertizară prin intermediul ecranelor din cabină, pe care se aprinseră nenumărate lumini roşii. Aerul se rarefie; plămânii îl dureau...

Hunt făcu singurul lucru care îi veni în minte: îşi puse Masca.

Ca să scape de moarte, avea să îi poarte însemnele. Umbra Mortis cu adevărat.

Masca îi sfâşie sufletul.

Viaţă şi moarte – la acest binom se reduceau cu adevărat spaţiul, universul. însă prăpastia aceea care se căsca, atât de aproape de Bryce şi de Rigelus... era însăşi întruchiparea morţii.

Cei doi se luptau. Hunt îi vedea acum. între ei scânteia lumina, care apoi se stingea în nimic, amândoi încercând să se îndepărteze unul de celălalt, să se distanţeze...

Armura mai avea o singură rachetă cu pucioasă. Hunt ţinti spre perechea lui şi spre Rigelus. Se mişcau prea repede şi erau prea apropiaţi unul de celălalt. Dacă ar fi tras într-unul dintre ei, i-ar fi nimerit pe amândoi.

Ar fi putut să jure că o mână uşoară, fantomatică, îl ghidă spre butonul de lansare.

- Va fi aruncată şi ea în gaură, îi şopti Hunt lui Shahar.

Mâna aceea fantomatică îl apăsă pe mână uşor de tot, de parcă nu ar fi putut să o facă mai tare, şi apoi apăsă pe buton la fel de uşor.

De parcă ar fi vrut să îi spună:

Trage!

Iar zeii nu îi făcuseră niciodată vreo favoare; Urd, cu siguranţă, nu îl ajutase niciodată. Şi totuşi...

Poate că o făcuseră.

Poate că în ziua aceea în care o întâlnise prima dată pe Bryce, zeii îl trimiseseră acolo. Nu pentru a fi o unealtă a Helului, ci pentru că Urd

ştia că avea să existe o femeie bună, altruistă şi curajoasă, care avea să sacrifice totul pentru oraşul ei, pentru planeta ei. Şi că ea urma să aibă nevoie ca cineva să sacrifice, la rândul lui, totul pentru *ea.*

Bryce îi dăruise o viaţă, ba chiar una frumoasă. Ca să îşi dea seama de asta, nu avea nevoie de toate imaginile care îi trecuseră prin faţa ochilor pe când zăcuse în celula de detenţie din Comitium. Bryce adusese în viaţa lui bucurie, râsete şi iubire, îl eliberase din existenţa aceea rece şi întunecată şi îl adusese la lumină. Lumina ei.

Nu voia să o lase să se stingă.

Aşa că Hunt apăsă pe butonul de lansare a rachetei. O singură apăsare o făcu să ţâşnească de pe panoul montat pe umărul armurii mecanice.

Iar atunci când racheta părăsi armura, învârtindu-se prin spaţiu, aurie şi plină de furie angelică...

O simţi şi pe Shahar plecând odată cu ea.

Ar fi putut jura că văzuse aripi mari şi strălucitoare înfaşurându-se în jurul rachetei în timp ce aceasta se rostogolea prin spaţiu, drept spre Bryce şi Rigelus.

Cauza celor Căzuţi se încheie, în sfârşit, odată cu această ultimă lovitură.

Văzând racheta strălucitoare care se apropia de ei, Bryce şi Rigelus se opriră din încăierare.

Iar Hunt ştiu că Shahar, că toţi cei Căzuţi, toţi cei care li se împotriviseră Asterilor ghidară racheta direct spre faţa lui Rigelus.

Proiectilul nu explodă, ci îl îndepărtă pe ticălos de Bryce. Mâna Strălucită se prăbuşi spre orizontul de evenimente, împreună cu racheta...

Iar Bryce era liberă. Plutind în derivă.

Dar încă prea aproape de margine.

Folosindu-se de rezerva preţioasă de muniţie a armurii ca să îşi ia avânt, Hunt se propulsă înainte, alergând prin spaţiu spre perechea lui, soţia lui, dragostea lui...

Racheta şi Rigelus trecură de orizontul de evenimente.

Timpul încetini.

Se întinse şi se undui, în timp ce în depărtări izbucni o explozie de lumină, fie de la Rigelus, fie

de la racheta detonată, cauza lui Shahar şi a celor Căzuţi dispărând odată cu ea în întuneric.

Şi apoi Bryce apăru chiar în faţa lui Hunt, cu părul plutindu-i de parcă s-ar fi aflat sub apă. Faţa îi era încremenită – îngheţată. Lipsită de cunoştinţă.

Masca defini starea lui Bryce rostind un alt cuvânt, dar Hunt îl ignoră.

Nevrând să ţină seama de acel cuvânt, Hunt se întinse după Bryce, dar timpul încă se scurgea atât de al naibii de lent...

O prinse de mijloc cu braţele metalice ale armurii, exact în momentul în care timpul îşi reluă cursul firesc. Lansă ce mai rămăsese din artilerie şi se îndreptă spre casă. Către portalul care începea să se închidă.

închiderea lui nu putea să semnifice decât un singur lucru. Masca încercase să îi spună, dar el refuzase să creadă. Nu avea să creadă aşa ceva nici în ruptul capului.

Dar portalul se închidea, devenind din ce în ce mai mic şi...

O siluetă neagră, strălucitoare, îl umplu. Apoi încă una.

Aidas şi Apollion.

Puterea lor apucă marginile portalului şi îl lărgi puţin. Prinţii demoni îl mai ţinură deschis o clipă.

Şi, cu puţina putere care îi mai rămăsese, Hunt, disperat, aruncă o coardă de fulger fremătătoare şi învăpăiată spre Apollion, singura fiinţă de pe Midgard care putea să facă faţă puterii lui.

Apollion, din nou în forma lui umanoidă, o prinse şi trase.

Aidas străluci de lumină neagră, împingând portalul pe cale să se închidă, împotrivindu-se dorinţei lui Urd. Hunt era suficient de aproape ca să le vadă feţele încordate, sclipirea dinţilor lui Apollion în timp ce el îl trase pe Hunt de fulger, tot mai aproape, centimetru cu centimetru. Aidas, transpirat, gâfâia în timp ce se căznea să menţină portalul deschis...

Apoi îl văzu pe Ruhn. Strălucind de lumină stelară. împotrivindu-se imposibilului. Lângă el stătea Lidia, arzând cu putere.

Tharion. Holstrom. Flynn şi Dec. O silfa de foc,

luminând cu flăcările trupului ei mic. Isaiah şi Naomi.

Atâtea fiinţe, atâtea puteri din aproape toate Casele.

Prietenii pe care şi-i făcuseră contau în cele din urmă. Nu duşmanii.

Prin dragoste, totul este posibil

Dragostea ţinea portalul deschis. Dragostea îl ţinu deschis până la capăt, până când Hunt şi Bryce trecură prin el, prăbuşindu-se pe pământul de pe Midgard, cerul albastru umplându-i vederea lui Hunt şi tot aerul acela minunat umplându-i plămânii...

Portalul se închise, gaura neagră şi spaţiul rămânând de cealaltă parte a lui.

Asterii fuseseră nimiciţi.

Hunt ieşi din armura mecanică într-o clipă, spulberând panoul de metal şi sărind jos, spre locul în care Bryce zăcea la pământ. Nu se mişca. Nu respira.

Iar el îi îngădui în sfârşit Măştii să rostească cuvântul pe care îl ignorase de când o apucase pe Bryce în adâncimile spaţiului.

Moartă.

CAPITOLUL 99

- A durat prea mult, spuse Declan, în timp ce Hunt se ocupa de inima lui Bryce, fulgerând-o de nenumărate ori. A rămas fără oxigen prea mult timp, chiar şi pentru un Vanir. Magia mea vindecătoare nu poate să facă nimic dacă ea e deja...

Hunt o fulgeră din nou.

Bryce se ridică de la pământ cu spatele arcuit, dar inima nu începu să îi bată.

Prietenii lor erau adunaţi de jur împrejur, dar Hunt, învăluit în mâhnirea lui, în durerea lui insuportabilă, îi percepea doar ca pe nişte umbre.

Ridică-te! îi porunci el Măştii, îi porunci *ei. Ridică-te naibii!*

Dar Masca nu reacţionă. De parcă l-ar fi înjurat

o ultimă dată, Masca îi căzu de pe faţă. Ca şi cum esenţa ei Făurită dispăruse din el odată cu moartea *ei.*

- Bryce! îi porunci el, iar vocea i se frânse.

Nu era aievea, nu putea fi aievea, nu acum, când fuseseră atât de aproape...

- Binecuvântată Luna, atât de strălucitoare pe cer, cruţă-ţi fiica..., şopti Flynn.

- Fără rugăciuni, mârâi Hunt. Fără rugăciuni, *la naibal*

Nu putea fi moartă. Se luptase atât de aprig şi făcuse atât de multe...

Hunt o fulgeră din nou în inimă.

Funcţionase în trecut. în ziua aceea în care atacaseră demonii, în primăvară, o adusese înapoi la viaţă.

Dar de data asta inima ei nu răspunse.

Rigelus îi folosise fulgerul ca să o învie pe Harpie. De ce naiba nu funcţiona acum? Oare ce ştiuse Rigelus despre puterea lui, iar el nu ştia?

- Faceţi ceva! le strigă Hunt lui Apollion şi lui Aidas. Unul dintre voi are o gaură neagră în gură, iar celălalt are toată puterea din galaxie! se răsti el la Prinţul Gheenei. Salvaţi-o!

- Nu pot, răspunse Apollion, iar Hunt nu urâse niciodată ceva mai mult decât ura acum mâhnirea din ochii prinţului, lacrimile de pe faţa lui Aidas. Nu avem asemenea daruri!

- Atunci, găsiţi-l pe Thanatos! le porunci Ruhn. El îşi zice *Prinţul Sufletelor*, sau mai ştiu eu cum. Găsiţi-l şi...

- Nici el nu poate să o salveze, şopti Aidas. Nici unul dintre noi nu poate.

Hunt îşi plecă privirea spre perechea lui, atât de nemişcată, de rece şi de lipsită de viaţă.

Ţipătul pe care îl scoase zgudui lumea din temelii.

Nu mai exista nimic în afară de ţipătul acela şi de golul lăsat de *ea*, de viaţa pe care ar fi trebuit să o aibă împreună. Iar după ce rămase fără aer, fu pur şi simplu... pustiu. Nu mai rămăsese nimic şi ce rost aveau naibii toate astea dacă...

Simţi pe umăr atingerea blândă a unei mâini.

- Aş putea să încerc eu ceva, spuse o voce de femeie.

Hunt îşi ridică privirea şi o văzu pe Hypaxia Enador stând lângă el, cu Coroana de Oase a

Casei Focului şi Umbrei pe părul ei negru, strălucitor.

Sora lui nu mai era. Ruhn se uită la faţa lui Bryce si stiu că era moartă. Moartă de-a binelea.

în mintea lui nu mai exista nici un sunet. Lidia stătea lângă el, ţinându-l de mână, iar fiii ei se aflau în spatele lor. Băieţii îl convinseseră să se întoarcă,

retuzasera sa mai iaca un pas daca nu erau lasaţi sa ajute şi ei în vreo privinţă.

Dar nu mai contase. Nici măcar fulgerul lui Athalar nu o înviase pe Bryce.

Iar apoi Hypaxia ieşise în faţă, purtând coroana de oase. Cumva, acum era Conducătoarea Casei Focului şi a Umbrei. Şi se oferea să ajute.

- **Nu mă va ierta niciodată dacă o vei aduce la viaţă doar ca pe o umbră a ceea ce a fost, spuse Hunt cu vocea lui înecată de lacrimi şi istovită de ţipete.**
- **Nu propun să o înviem, îl asigură Hypaxia.**

Hunt îşi trecu mâinile prin păr.

- **Nu are suflet. Adică are, dar si l-a vândut**

Regelui din Adâncuri, aşa că dacă de asta ai nevoie, atunci ai

ghinion...

- **Regele din Adâncuri nu mai e, spuse Hypaxia. Lui Ruhn i se înmuiară genunchii.**
- **Orice târguială pe care a încheiat-o cu cei vii sau cu cei morţi e acum nulă, explică Hypaxia. Sufletul lui Bryce îi aparţine ei din nou şi poate să facă ce vrea cu el, spuse vrăjitoarea, zâmbindu-i trupului lui Bryce.**
- **Te rog, ajut-o! strigă Ruhn, disperat. Ajut-o, dacă poţi!**

Hypaxia îl privi în ochi, iar apoi se uită la Lidia, care era lângă el, şi văzu că se ţineau de mână. Zâmbi.

Athalar şopti:

- **Orice. îti dau orice îti trebuie.**

Vrăjitoarea[7] o privi[7] pe Bryce şi îi spuse lui Athalar:

- **Nu un sacrificiu, ci un schimb.**

Făcu un semn îndărătul ei, chemând-o lângă ea pe Jesiba Roga.

Hunt se uită la farmazoană, dar Roga se uita doar la Bryce.

- Of, Quinlan! exclamă Roga, iar genele i se umplură de lacrimi.
- *Preoteasă!* şuieră Apollion, iar Roga îşi ridică privirea plină de dispreţ şi de dezgust la Prinţul Gheenei.

- încă te întrebi dacă o să fac ceva cu cărţile alea?! se răsti Roga la Apollion, arătând spre Bryce, moartă, întinsă pe pământ. Nu crezi că, dacă ar avea vreo putere, le-aş folosi *chiar acum* ca să o salvez pe fată?!'

Apollion se încruntă la ea.

- Eşti o mincinoasă înnăscută, preoteaso...

- Nu avem prea mult timp! îi întrerupse Hypaxia, şi, auzindu-i tonul poruncitor, până şi Prinţul Gheenei se opri din vorbit. Trebuie să acţionăm înainte ca trupul ei să fie prea afectat!

- Te rog, explică-ne! o conjură Ruhn cu voce aspră. Ştiu că ai spus că nu e nevoie, dar dacă putem să oferim ceva...

- Eu trebuie să ofer, răspunse Jesiba, privind-o din nou pe Bryce.

Pe obrajii ei curgeau şiroaie de lacrimi, fiindcă Apollion o numise *preoteasă.*

- Să oferi ce anume? întrebă Lidia.

- Viaţa mea, răspunse Roga. Viaţa mea cea lungă şi îngrozitoare.

îşi ridică ochii spre Apollion.

- Nu se poate! se împotrivi Apollion.

- M-ai blestemat, spuse Jesiba, iar Hunt, deşi era nedumerit, nu avu curajul să îi întrerupă. M-ai blestemat să fiu nemuritoare. Acum voi transforma blestemul într-o binecuvântare: darul unei vieţi lungi de Vanir. l-l ofer de bunăvoie lui Bryce Quinlan, dacă ea acceptă.

Apollion se răsti:

- Blestemul ăla e pentru *cei viii*

- Atunci, e bine că mă pricep la morţi, declară Hypaxia.

Poate pentru prima dată în toată existenţa lui, Apollion păru surprins.

Aidas întrebă:

- Se... poate aşa ceva?

- îmi ofer viaţa! spuse Hunt.

- Ce rost ar avea să o salvezi pe ea doar ca să mori tu? se minună Jesiba, râzând sec.

- Vei... muri? se bâlbâi Ruhn.

Jesiba surâse.

- După cincisprezece mii de ani, m-am cam săturat de Midgard.

- Trebuie să o facem acum! spuse

Hypaxia. Simt cum se duce!

Lui Hunt nu îi plăcu deloc acel cuvânt, aşa că îi spuse Jesibei:

- Mulţumesc. N-am ştiut că Quinlan... Că ţineai la ea.

Jesiba ridică din sprâncene şi se purtă din nou ca farmazoana arţăgoasă pe care o ştia el.

- Bineînţeles că da! Ştii cât de greu e să găseşti un asistent competent?

Hunt nu putu nici măcar să râdă.

- Mulţumesc, spuse el din nou. Sper... să îţi găseşti liniştea.

Jesiba zâmbi larg şi acela fu, poate, primul zâmbet adevărat pe care el îl văzuse vreodată la ea.

- Mi-am găsit-o deja, Athalar. Mulţumită vouă.

Dădu din cap spre el şi spre Bryce, iar apoi se apropie de Hypaxia şi îi întinse mâna.

- Condu Casa Focului şi a Umbrei înapoi spre lumină! îi spuse ea vrăjitoarei, care ridică din sprâncene, dar îşi înclină capul.

Nici unul dintre ei nu îndrăzni să vorbească în timp ce Hypaxia începu incantaţiile.

Locul ăsta era opusul celui în care ajunsese în timpul Saltului. Nu era o prăpastie nesfârşită, ci doar... lumină. O lumină uşoară, aurie. Blândă şi plăcută ochilor.

Era caldă şi odihnitoare, iar ea nu îşi dorea să fie altundeva, în afară de...

în afară de...

Bryce se uită îndărătul ei. Acolo strălucea şi mai multă lumină.

- Cauţi ieşirea? o întrebă, pe un ton sec, o voce de femeie. E într-acolo!

Bryce se întoarse şi o văzu pe Jesiba.

Lumina aurie se ondulă şi se estompă şi iată că se aflau pe un deal verde, într-un ţinut acoperit de vegetaţie şi blând. Era tărâmul pe care îl zărise în ziua aceea de după atacul din primăvară, când crezuse că atât Connor, cât şi cei din Haita Demonilor erau în siguranţă şi protejaţi în Cantonul Oaselor.

Era real.

- Quinlan!

Se întoarse spre Jesiba.

- Suntem moarte?

-Da.

- Ceilalţi...

- Sunt în viaţă, mai puţin Asterii, răspunse Jesiba, care apoi dădu din cap, sarcastică. Mulţumită ţie!

Bryce zâmbi, simţind cum zâmbetul acela îi străluci prin întreaga fiinţă.

- Bine, foarte bine!

Inspiră din plin aerul dulceag şi proaspăt, simţi gustul de sare, semn că prin apropiere se afla o mare...

- Quinlan! spuse din nou Jesiba. Trebuie să te întorci!

Bryce îşi înclină capul.

- Ce vrei să spui?

- La viaţă, adăugă Jesiba, iritată ca întotdeauna. De ce crezi că sunt aici? Mi-am dat la schimb existenţa pentru a ta.

Bryce o privi uimită.

- Poftim? De ce?

- Holstrom poate să îţi explice detaliile legate de existenţa mea. Dar să spunem doar că..., murmură Jesiba, apropiindu-se de ea şi luând-o de mână, ... amuleta aceea archesiană nu e doar pentru protecţie împotriva cărţilor mele sau a demonilor. E şi o legătură cu Midgardul însuşi.

Bryce îşi plecă privirea spre pieptul ei, privind lanţul de aur subţire şi nodul delicat de cercuri ce atârna de el.

- Nu înţeleg.

- Amuletele le-au aparţinut mai întâi preoteselor bibliotecare din Parthos. Fiecare dintre ele era impregnată de magia înnăscută a Midgardului, cea mai străveche. Soiul de magie pe care îl are orice lume pentru cei care ştiu unde să caute.

-Şi? ’

- Şi cred că Midgardul ştie ce ai făcut, în măsura în care o planetă poate să fie conştientă. Ştie că ai eliberat Avallenul nu fiindcă ai fi vrut să revendici pământul pentru tine, ci fiindcă ai simţit că aşa era corect să faci.

Bryce ridică din sprâncene, aşa că Jesiba spuse pe un ton sec, dar cu o expresie tandră pe faţă:

- Haide, Quinlan! Ştiu cât de ridicol de

blândă poţi să fii!

- Ce legătură are blândeţea mea cu toate astea? întrebă Bryce, arătând în jurul lor.

- în semn de mulţumire pentru ceea ce ai făcut de dragul Midgardului, ni se îngăduie acest schimb.

Bryce îi aruncă o privire uluită, fără să înţeleagă.

- Un schimb?!

Jesiba continuă, ignorându-i întrebarea.

- Cărţile din Parthos îţi aparţin acum. Protejează- le, preţuieşte-le! împarte-le cu lumea!

- *Cum* de poţi şi *de ce* ai...? bâigui Bryce.

- O sută de mii de oameni au mărşăluit spre Parthos pentru a salva cărţile, pentru a salva de Asteri secolele de cunoştinţe. Au ştiut cu toţii că nu aveau să scape. în ziua aceea, a trebuit să fug. Pentru a proteja cărţile, am fugit de prietenii mei şi de membrii familiei mele, care s-au luptat ca să câştige timp pentru mine, povesti ea, iar ochii îi licăriră, dar continuă: Azi ai intrat în portalul ăla ştiind că nici tu nu aveai să scapi. E timpul să ofer ceea ce nu am putut oferi cu atâţia ani în urmă. Familia şi prietenii mei nu mai sunt de multă vreme, dar ştiu că şi-ar dori să îţi ofere asta, la rândul lor. în semn de mulţumire din partea noastră pentru că ne-ai eliberat lumea.

Bryce ameţi. Jesiba fusese la Parthos *atunci când căzuse oraşul?*

- Cărţile îţi aparţin, repetă Jesiba, la fel şi colecţia galeriei. M-am ocupat de acte.

- Dar cum de ai ştiut că aveam să...

- Ai una dintre cele mai grave tendinţe de sacrificiu de sine pe care le-am întâlnit vreodată, răspunse Jesiba. Am presimţit că astăzi s-ar fi putut să fie nevoie de o intervenţie din partea mea, declară ea, după care se uită la cerul albastru şi zâmbi ca pentru sine. Du-te acasă, Bryce! Toate astea vor fi aici atunci când vei fi pregătită.

- Sufletul meu...

- E liber. Regele din Adâncuri e mort. Repet, o să îţi povestească Holstrom detaliile.

Pe Bryce prinseră să o usture ochii.

- Nu... Nu înţeleg. Eram fericită să îmi

dau viaţa. Ei bine, nu *fericită,* dar eram dispusă...

- Ştiu, răspunse Jesiba, strângându-i mâna. De aceea sunt aici, explică ea, iar apoi facu un semn îndărătul lui Bryce, spre locul în care acum strălucea o uşă de cristal ce semăna cu Porţile Oraşului Semilunii. îngerul te aşteaptă, Quinlan!

îngerul. *Hunt.*

Lucrul pe care îl lăsase în urmă. Lucrul pe care îl căutase, motivul pentru care ezitase...

- Toate astea vor fi aici atunci când vei fi pregătită, repetă Jesiba, după care facu semn către dealurile verzi din depărtare. Vom fi cu toţii aici în momentul în care vei fi pregătită.

în depărtare, pe un deal, se vedeau şapte siluete.

Bryce îi recunoscu după formă, după înălţimi şi după strălucirea din jurul lor. îl văzu pe Connor stând, mândru, în spate. Iar în faţă, cu mâna ridicată...

Bryce izbucni în plâns, îmboldită de o bucurie şi de o dragoste pure. îşi ridică mâna şi o salută pe Danika.

Danika era acolo... împreună cu toţi ceilalţi. în siguranţă şi iubită.

Auzi cuvintele purtate de vânt dinspre sufletul prietenei sale către al ei.

Luminează, Bryce!

Iar Bryce râse, râse şi plânse în timp ce strigă peste câmpia şi dealurile bogate:

- *Luminează, Danika!*

Un râs de lup răzbătu până la ea şi apoi văzu o scânteie de lumină lângă umărul Danikăi. Recunoscu focul acela...

Trimise un pupic către Lehabah. Cu ochii plini de lacrimi, se întoarse din nou spre Jesiba.

- Cum se poate? Lumina secundă...

- Le-a luat puterea. Dar ce este etern, ce este făcut din dragoste... aşa ceva nu poate fi distrus niciodată.

Bryce rămase încremenită de uimire, uitându-se lung la şefa ei.

Jesiba râse.

- Nu mă vei vedea niciodată mai sentimentală de atât, nici măcar aici! Declară ea, îmbrâncind-o uşurel pe Bryce spre arcada de

cristal. Trăieşte-ţi viaţa, Quinlan, şi trăieşte-o bine!

Bryce dădu din cap în semn de încuviinţare şi o îmbrăţişă pe Jesiba, transmiţându-i tot ce era în inima ei.

La rândul ei, Jesiba o strânse în braţe, mai întâi stângaci, iar apoi din toată inima. Şi, în timp ce o îmbrăţişa, Bryce mai aruncă o privire spre dealul de pe care îi făcuseră cu mâna Danika, Lehabah, Connor şi Haita Demonilor.

Dar ei plecaseră deja. Plecaseră să se bucure de minunile şi de liniştea acelui loc. Ştiind asta, Bryce simţi cum inima i se umplu de bucurie, de uimire şi de pace.

Aşa că se întoarse cu spatele la Jesiba. La ceea ce îi aştepta la un moment dat pe toţi cei care erau vii în momentul de faţă. Apoi se îndreptă spre arcadă.

Spre viaţă.

Spre Hunt.

CAPITOLUL 100

Bryce deschise ochii.

Erau... mulţi oameni în jurul ei. Majoritatea plângeau.

- Asta e... ca şi cum ai participa, naibii, la propria Trecere..., gemu ea.

Toată lumea se uita la ea. Iar Hunt... era real, era chiar acolo, iar şocul de pe faţa lui era atât de sincer, încât Bryce izbucni pur şi simplu în râs.

Asterii fuseseră nimiciţi. Şi, odată cu ei, şi prima lor lumină, lumina secundă şi închisoarea din viaţa de apoi, iar cei pe care îi iubise şi îi pierduse... erau în siguranţă.

Toată munca Danikăi fusese dusă la bun sfârşit.

Bryce privi când la Hunt, când la Ithan, care stătea, de asemenea, deasupra ei, şi îl măsură pe lup din priviri.

- Cine a murit şi te-a făcut pe tine Prim?

Ithan, rămas cu gura căscată, îi aruncă o privire uluită, dar Hypaxia – care, la naiba, purta o coroană de oase! –, zâmbi şi răspunse:

- Sabine.

Iar Bryce râse din nou.

- Ce naiba, Quinlan? mormăi Hunt, iar ea îşi privi din nou perechea, pe îngerul acela care era atât de palid la faţă şi care avea ochii atât de plini de uimire...

Simţi că erau şi alţii acolo. Ruhn şi Lidia, Flynn, Dec şi Tharion, Prinţii Helului, dar imaginea tuturor se estompase şi rămăsese doar Hunt.

Bryce îşi duse mâna la obrazul lui şi îi şterse o lacrimă cu degetul mare.

- Uită-te la Alfadobitocul meu cel mare şi dur, şopti ea cu o voce îngroşată de la lacrimi.

- Cum poţi să glumeşti într-un moment ca ăsta? întrebă Hunt, iar Bryce se ridică brusc şi îl sărută.

Fu un sărut plin de lumină, de iubire şi de *viaţă.*

Bryce deveni vag conştientă de agitaţia din jurul lor şi de prezenţa lui Ruhn, care întrebă:

- Vrea cineva să pună cenuşa Jesibei într-o... cană sau ceva de genul ăsta?

Dar Bryce continuă să îl sărute pe Hunt, iar el o îmbrăţişă, strângând-o la pieptul lui.

De parcă nu avea să îi mai dea drumul vreodată.

Hunt acceptă să o scape din ochi pe Bryce doar preţ de câteva minute. Cât să îndeplinească o ultimă sarcină.

Armurile mecanice goale încă zăceau în locul în care se prăbuşiseră cu câteva ore mai devreme, căzând instantaneu la pământ de îndată ce sufletele celor Căzuţi ieşiseră din ele.

Nu se gândea la o armură anume, ci străbătu câmpul plin de ele, păşind peste cadavrele demonilor şi peste cele ale îngerilor Asterieni. în cele din urmă, se opri în faţa unei armuri uriaşe, ai cărei ochi erau acum întunecaţi.

- Mulţumesc, le spuse el în şoaptă celor Căzuţi, chiar dacă sufletele lor dispăruseră deja, ducându-se în locul în care Bryce pretindea că aveau să meargă cu toţii, la sfârşit. Vă

mulţumesc că mi-aţi asigurat spatele pentru ultima dată.

Câmpul de luptă din afara zidurilor oraşului era îngrozitor de tăcut, cu excepţia strigătelor scoase de jivinele care se hrăneau cu stârvuri, dar oraşul din spatele lui era o hărmălaie de sirene, de vaiete şi de ţipete. De elicoptere de ştiri care survolau zona, încercând să găsească o modalitate de a transmite ce se petrecuse acolo.

Naomi pornise în întâmpinarea lor, pentru a încerca să stabilească o oarecare ordine.

- Am reuşit! spuse Hunt, cu gâtlejul strâns. în sfârşit, am reuşit! Ierarhiile încă există, presupun, dar vă promit..., murmură el, înghiţind în sec şi privind metalul rece şi gol ce acoperea câmpul din jurul lui, ...vă promit că lucrurile se vor schimba de acum înainte.

Auzi foşnet de aripi deasupra lui, iar apoi îşi facu apariţia Isaiah, cu rănile deja vindecate pe sub crustele de sânge de pe pielea lui întunecată. Ce minunat că nu mai avea aureola pe frunte!

Isaiah privi armurile mecanice, ochii lor goi, şi îşi înclină capul, în semn de mulţumire tăcută.

- Oriunde s-au dus, spuse el, sper să fie în paradisul pe care îl merită.

- Sunt, adeveri Hunt, ştiind, în sinea lui, că era adevărat. Ce s-a întâmplat? întrebă, privindu-l pe înger cu luare-aminte.

Isaiah surâse.

- Am auzit că ai venit aici şi m-am gândit că poate îţi doreşti companie. Ştii tu, pe cineva care să mediteze melancolic împreună cu tine.

Hunt chicoti.

- Mersi. Apreciez mereu un partener alături de care să meditez melancolic.

Isaiah zâmbi mai larg, dar ochii îi străluciră în momentul în care spuse:

- Deci, după atâta vreme, după atâta suferinţă... am văzut, în sfârşit, cum cauza celor Căzuţi a

triumfat.

- **Tocmai le spuneam asta, adeveri Hunt, făcând semn către carcasele goale de metal.**

Isaiah îl bătu pe Hunt pe umăr.

- îţi mulţumesc... că ai luptat pentru noi până la capăt. Cred că mama ta ar fi mândră. Al naibii de mândră, Hunt!

Hunt rămase fără cuvinte, asa că se mulţumi să dea din cap, înghiţind în sec, cu gâtlejul strâns.

- Totuşi, ce facem de acum încolo? Nu stiu nimic despre alcătuirea de guverne. Tu ştii?

- Nu, răspunse Isaiah, dar cred că suntem pe cale să participăm la un curs intensiv.

- Gândul ăsta nu e deloc liniştitor.

Hunt se întoarse spre oraş. Nemaivăzând turlele palatului de cristal în depărtare, trăi un şoc la fel de mare precum l-ar fi avut un ins lovit de fulger.

Asterii fuseseră *nimiciţi.*

Trebuia să se întoarcă la Bryce. Să o ţină în braţe, să îi simtă mirosul, să o sărute. Şi să facă toate astea fără nici un alt motiv în afară de faptul că

fusese cât pe ce să o piardă.

Isaiah îl privi cu solemnitate şi spuse:

- **Hunt, să ştii că ai putea să îi conduci pe îngeri!**

Hunt clipi lent.

- **îi vom desfiinţa pe Arhangheli, şcolile şi ierarhiile lor, iar asta ne va lua ani şi ani, dar între timp vom avea nevoie de un conducător. Cineva**

W A l W W 1

care sa ne îndrume, sa ne unească. Sa ne dea curaj să renunţăm la vechile obiceiuri şi să ne îndreptăm spre ceva nou. Spre ceva drept, declară Isaiah, strângându-şi aripile, după care adăugă: Acel cineva ar trebui să fii tu.

îngerii i se închinaseră deja de două ori până atunci lui Hunt. De două ori îi conferiseră acea recunoaştere şi acel drept. Şi, da, cu focul demonic în vene, ar fi putut să conducă. Ar fi putut să supună orice Arhanghel sau facţiune rezistentă.

Dar...

Telefonul îi bâzâi. îl scoase din buzunar şi privi

ecranul.

Bryce Îmi Oferă Orgasme Magice, La Propriu, îi trimisese un mesaj.

Unde eşti? Sufăr de anxietate de separare! întoarce- te imediat!!!

Se auzi un alt bâzâit, iar Bryce adăugă:

După ce faci ce ai de făcut, vreau să spun. Adică, te susţin să îţi vezi de ale tale şi să faci ce trebuie făcut.

Un alt bâzâit.

Dar, de asemenea, întoarce-te imediat!

Hunt se înecă de râs. Avea tot ce îi trebuia. Tot ce ar fi putut să îşi dorească vreodată.

Nu te agita, ca să nu înceapă să te jeneze chiloţii, Quinlan! răspunse el. Mă întorc curând.

Apoi adăugă:

De fapt, fă-mi o favoare şi scoate-ţi chiloţii cu totul.

Nu aşteptă ca ea să răspundă, ci îşi strecură telefonul în buzunarul de la spate al pantalonilor şi îi zâmbi lui Isaiah.

Prietenul lui ridică din sprâncene, surprins, fără îndoială, de faptul că Hunt răspunsese la nişte mesaje în loc să răspundă la o propunere atât de serioasă.

Dar Hunt ştia deja răspunsul. îl aflase de ceva vreme.

îl bătu pe umăr pe Isaiah şi spuse:

- îngerii au deja un conducător care să îi ghideze prin toate astea, Isaiah!
- Pe Celestina...
- Nu pe Celestina.

îl strânse de umăr pe prietenul lui, apoi se dădu îndărăt, fluturând din aripi, pregătindu-se să se întoarcă la soţia lui, la perechea lui, la cea mai bună prietenă a lui. Şi să păşească, alături de Bryce, spre viitorul care îi aştepta.

- Pe tine, adăugă el.
- Pe mine?! întrebă Isaiah, înecându-se. Athalar...

Hunt se ridică la câţiva metri de sol, plutind preţ de o clipă în timp ce briza de toamnă îi suflă

peste aripi, peste păr, cântând despre noutatea lumii ce avea să vină.

- Condu-i pe îngeri, Isaiah! Dacă ai nevoie de mine, îţi stau la dispoziţie.

- *Hunt!*

,

însă Hunt se înălţă în văzduh şi se îndreptă spre Bryce... şi spre orice avea să le aducă ziua de mâine.

Bryce îşi avea sufletul înapoi. Ce-i drept, credea că fusese mereu al ei, dar la un moment dat îl... împrumutase.

Acum, când îi aparţinea din nou în întregime, avea o întreagă lume nouă de explorat, fără ca Asterii să stea la pândă. O întreagă viaţă de apoi nouă, atunci când ea şi Hunt aveau să fie pregătiţi.

Dar asta, doar după foarte, foarte multă vreme. Nu atât timp cât încă mai aveau o grămadă de lucruri de rezolvat.

Totuşi, exista o problemă de care trebuia să se ocupe imediat. Nu avea idee cum de reuşise Isaiah să facă rost atât de repede de un elicopter ca să zboare la Nena, dar poate că asta avea de-a face cu influenţa Celestinei, care se exercita chiar şi din fortăreaţa lui Ephraim. Sau poate că mai degrabă Celestina voia să o impresioneze pe Hypaxia, care acum se părea că era Conducătoarea Casei Focului şi a Umbrei. Şi care nu dădea semne că s-ar fi opus ideii de a vorbi din nou cu Celestina, dacă era să se ia după privirile pe care şi le aruncaseră pe furiş.

Regina Oceanului şi flota ei o aduseseră pe vrăjitoare aici; Hypaxia o interceptase pe regină în timpul drumului pe care aceasta din urmă îl făcea pentru ca, la capătul lui, să îi snopească în bătaie pe Asteri fiindcă îi răpiseră pe fiii Lidiei. Poate că Regina Oceanului era o figură, dar îşi sprijinea poporul. Iar după ce băieţii fuseseră răpiţi din grija ei, regina se înfiinţase la locul faptei, pregătită să distrugă întregul oraş ca să îi apere pe cei doi băieţi.

Regina şi comandanţii ei rămăseseră în Oraşul Etern, iar ameninţarea cu tsunamiul pe care ea îl ţinea în frâu în jurul zonei îi pusese la respect pe toţi simpatizanţii Asterilor. Măcar ea părea prea

ocupată de noua lume de după dispariţia Asterilor, ca să i se mai pară importantă cearta ei măruntă cu Tharion. Pentru moment.

Chiar *era* o lume nouă. în aproape toate sensurile.

Declan colabora deja cu o echipă pentru a calcula cât mai putea funcţiona Midgardul cu ce mai rămăsese din prima lumină înainte ca aceasta să se întunece, iară ca o nouă primă lumină să alimenteze reţeaua de energie. O *săptămână, poate două*, atât reieşise din calculul iniţial. După aceea aveau să fie nevoiţi să folosească lumânări şi să îşi vadă telefoanele mobile oprindu-se încetul cu încetul. Nu că ar mai fi avut semnal după ce cădeau reţelele.

îi păştea primejdia să revină cu toţii la stilul de viaţă din Avallen. Păcat că Morven nu era prin preajmă ca să savureze toate astea.

Dar trebuia să se hotărască în scurtă vreme dacă refaceau sistemul de alimentare cu primă lumină sau dacă încercau să găsească o metodă alternativă. Dacă aveau să le ceară oamenilor să îşi predea puterea sau dacă aveau să îi taxeze pe cei foarte puternici. Să le ceară Arhanghelilor, care aveau putere din plin, să doneze o parte din ea pentru reţea. Cei puternici, slujindu-i pe cei slabi.

Sau ceva prostii de genul ăsta. Sinceră să fie, Bryce avea de gând să îi lase pe alţii mai deştepţi decât ea să se ocupe de asta. Deşi nu prea spera să nu fie nevoită să intervină şi să tăbăcească un fund sau două înainte ca totul să se rezolve. Pentru moment, însă, în capitală era haos. Lumea se întorsese cu fundul în sus. Cu toate astea, interesele personale o mânau spre nord.

Bryce o găsi pe Nesta în aceeaşi cameră în care o mai văzuse şi înainte. Alături de ea se aflau Ember şi Randall, precum şi un bărbat înaripat, arătos, care i se păru vag cunoscut şi care mirosea a perechea Nestei. Cu toţii stăteau la o masă şi vorbeau, bând ceai şi mâncând tort de ciocolată.

La naiba, tort de ciocolată!

Nesta se ridică în picioare pe dată, cu un pumnal lung în mână. Bărbatul de lângă ea întinse şi el mâna, iute ca gândul, după o armă ascunsă.

Dar Bryce se mulţumi să îşi privească doar părinţii. Erau fericiţi şi se simţeau acasă alături de Fee.

Mama ei se uită la ea de parcă ar fi văzut o fantomă. Ceaşca de ceai pe care o ţinea în mână începu să zăngănească pe farfurioară.

Hunt o scuti pe Ember de efortul de a ghici ce se întâmplase şi spuse:

- Asterii au fost nimiciţi! Midgardul e liber!

O lacrimă se prelinse din ochii lui Ember. Bryce păşi fără şovăire în lumea aceea, îşi luă mama în braţe şi o strânse cu putere.

Ember îi cuprinse faţa în palme.

- Sunt atât de mândră că sunt mama ta!

Bryce radia de fericire, iar ochii o usturau de la lacrimi.

Randall se aplecă şi o sărută pe cap.

- Te-ai descurcat bine, copilă! o lăudă el.

Bryce îi dărui tatălui ei aceeaşi îmbrăţişare afectuoasă, strângându-l la piept pe războinicul uman care servise în armatele Asterilor şi care îşi distrusese sufletul din cauza lor, până când mama ei i-l vindecase.

Nesta şi perechea ei se încordară, iar Bryce ştiu că Hunt păşise în lumea lor.

El cercetă încăperea din priviri şi nu uită să admire şi oraşul care strălucea departe, dedesubt, străbătut de un râu şerpuitor. Cu siguranţă că, dacă
aveau parte de o astfel de privelişte, se aflau pe un munte.

Perechea Nestei spuse:

- Aveţi la dispoziţie un minut înainte ca Rhys să ajungă aici şi să explodeze.

- O, Rhys va fi bine, Cassian, spuse Ember… în limba Feelor.

Văzând chipul şocat al lui Bryce, Randall îi spuse în aceeaşi limbă:

- A devenit prea greu să mimăm tot ceea ce voiam să spunem. Ne-au dat şi nouă un bob

dintr- acela din care ţi-au oferit ţie.

Dar Bryce clătină din cap, spunând:

- Rhysand va fi *bine*? Tipul care aduce întunericul întrupat...

- El şi Randall s-au împrietenit, fiindcă amândoi sunt taţi mult prea protectori, spuse Ember. Aşa că Rhys ştie acum *exact* ce tip de prostii faci, pe care se pare că le-ai făcut şi aici...

Bryce îi aruncă o privire Nestei, care îi răspunse cu o mină precaută. Aşa că cea dintâi îşi vârî mâna în jachetă şi scoase Masca.

- Poftim! Aşa cum am promis.

Toată lumea amuţi.

Apoi Bryce scoase Grăitorul-de-Adevăr, iar Cassian păru să aibă de gând să sară între ea şi Nesta. Drept răspuns, Hunt luă poziţie de luptă, însă Bryce îi certă:

- Alfadobitocilor!

Apoi puse pumnalul pe masă, între serviciul de ceai şi gustările lor.

- Le-ai adus înapoi, şopti Nesta.

- Ai crezut că nu aveam să o fac?

- Nu ştiu ce am crezut, răspunse Nesta, dar surâse.

- Sărmana Nesta, nu a fost deloc privită cu ochi buni de când le-ai luat armele şi ne-ai aruncat aici! explică Ember. Am încercat să le spun lui Rhysand şi lui Azriel că, atunci când te hotărăşti să faci ceva, eşti de neoprit. Cred că Feyre, perechea lui Rhysand, m-a crezut, dar..., murmură ea, aruncându-i o privire Nestei şi înfiorându-se. îmi cer scuze *din nou* pentru comportamentul fiicei mele!

- Eu am ales să îi dau Masca, îi aminti Nesta lui Ember. Iar lui Bryce îi spuse pe un ton ironic: Cumva, mama ta nu crede că am făcut-o de bunăvoie.

Bryce o privi pe Ember şi îşi dădu ochii peste cap.

- Minunat. Mersi pentru asta! exclamă ea, după care arătă spre portalul care strălucea în spatele lor şi întrebă: Mergem?

Ember surâse.

- Deci chiar au fost nimiciţi!

- Au fost nimiciţi şi nu se va mai auzi niciodată de ei, spuse Bryce, simţind cum i se încălzea inima.

Ochii lui Ember scânteiară de lacrimi, dar se întoarse, o luă pe Nesta de mâini şi i le ţinu strâns într-ale ei.

- Chiar dacă fiica mea a minţit, a uneltit şi, practic, ne-a trădat..., începu ea.

- Spune-ne ce simţi cu adevărat, mamă, mormăi Bryce, ceea ce o facu pe Nesta să îi arunce o privire piezişă şi amuzată.

Dar Ember continuă, uitându-se doar la Nesta:

- Mă bucur de un singur lucru: că te-am cunoscut.

Nesta strânse din buze şi se uită în jos, la mâinile lor unite.

Bryce interveni, fie doar şi ca să o scutească pe Nesta de atitudinea din ce în ce mai sentimentală a mamei ei:

- Data viitoare când voi înfrunta răufăcători intergalactici, voi încerca să mă adaptez programului tău de aprofundat relaţii, mamă!

în cele din urmă, Ember se uită la Bryce, încruntându-se.

- Noi două vom avea *o discuţie* după ce ajungem acasă, Bryce Adelaide Quinlan! Să îl laşi pe Cooper în urmă astfel...

- Ştiu, spuse Bryce.

Avea *multe* răspunsuri de dat în legătură cu asta. Şi multe scuze de cerut.

- Mama ta te iubeşte, şopti Nesta, văzând exasperarea de pe chipul lui Bryce. Să nu iei nici măcar o secundă aşa ceva drept un lucru care ţi se cuvine din principiu.

Bryce dădu din cap spre Nesta.

- Sunt norocoasă, recunoscu ea. Am fost mereu norocoasă să îmi fie mamă.

Ember chiar părea că avea să izbucnească în plâns, mai ales în momentul în care se întoarse spre Nesta şi spuse:

- Timpul petrecut cu tine a fost un dar, Nesta! Cu adevărat.

Spunând asta, o trase pe Nesta într-o îmbrăţişare strânsă, iar Bryce ar fi putut să jure că văzuse durere şi dor pe chipul Nestei. De parcă nu ar mai fi avut parte de o îmbrăţişare maternă de foarte multă vreme.

Aşa că Bryce îi oferi puţină intimitate, ca să se bucure de fiecare secundă a acelei îmbrăţişări materne şi se întoarse spre Randall şi spre

Cassian, care stăteau în spatele lor. Bărbaţii se strânseseră de braţe cu căldură.

- Mersi, prietene! îi spunea Randall războinicului. Pentru tot!

Cassian zâmbi larg şi, ei bine, Bryce înţelese cu uşurinţă de ce îi plăcea Nestei un bărbat care arăta aşa.

- Poate că ne vom revedea într-o zi, în împrejurări mai puţin... ciudate.

- Aşa sper, răspunse Randall şi, în clipa în care trecu pe lângă Ember şi Nesta, care încă se îmbrăţişau, o bătu pe Nesta pe umăr cu afecţiune paternă.

Bryce simţi cum îi creştea inima în piept, dureros de mult, atunci când Randall se apropie de Hunt şi îl îmbrăţişa şi pe el. Hunt îi răspunse la îmbrăţişare, bătându-l pe spate pe tatăl ei, după care se desprinseră unul de celălalt şi trecură prin portal.

în cele din urmă, Ember se îndepărtă de Nesta, dar îi cuprinse cu blândeţe obrazul cu mâna şi îi şopti:

- îţi vei găsi calea.

Apoi se îndreptă spre portal.

Bryce ar fi putut să jure că Nesta avea lacrimi în ochi după ce mama ei se întoarse în Midgard.

însă lacrimile dispărură de îndată ce Nesta o privi în ochi. Iar Cassian, ca orice pereche bună, simţi că nu era dorit acolo şi se îndreptă spre şemineu, unde se prefăcu că citea un soi de manuscris ce părea vechi. Bryce ştia că, *de asemenea*, ca orice pereche bună, ar fi sfâşiat-o în bucăţi pe ea, pe Bryce, dacă ar fi făcut o mişcare greşită. Tocmai de aceea Hunt se întorsese în cameră şi nu o scăpă din ochi pe Nesta.

- Alfadobitoci, repetă Nesta, cu ochii licărindu-i de amuzament.

Bryce chicoti şi scoase Sabia Stelară. Cassian se încordă din nou, dar Bryce îi întinse arma Nestei. Războinica o luă, privind-o cu ochi mari, uluită.

- Ai spus că ai o stea în opt colţuri tatuată pe tine, explică Bryce. Şi ai găsit şi camera cu steaua în opt colţuri din închisoare.

Nesta îşi ridică capul.

-Şi? ’

- Şi vreau să iei Sabia Stelară, răspunse Bryce, ţinând arma întinsă între ele. Gwydion, sau cum îi spuneţi voi aici. Epoca celor Născuţi din Stele s-a încheiat în Midgard. Se încheie odată cu mine.

- Nu înţeleg.

Dar Bryce se îndreptă spre portal, luându-l de mână pe Hunt. Le zâmbi pentru o ultimă dată războinicei şi perechii ei, lumii lor, în timp ce Falia Nordică începu să se închidă.

- Cred că steaua în opt colţuri a fost tatuată pe tine dintr-un motiv anume. Ia sabia şi du-te să afli motivul!

CAPITOLUL 101

Cuirasatul din Străfund ancorase în larg, deoarece apa din portul cel mai apropiat de Oraşul Etern era prea puţin adâncă pentru nava-oraş. Stând lângă Ruhn, Lidia se uita la fiii ei în timp ce aceştia aşteptau pe debarcaderul de beton ca naveta de transfer să iasă la suprafaţă, cu apa scurgându-se de pe cupola ei de sticlă.

Se iviră Renki şi Davit, care le făceau cu mâna, entuziasmaţi, celor doi băieţi de lângă Lidia.

Fiilor ei, care le zâmbeau taţilor lor. Brann le răspunse cu entuziasm la salut, iar Ace mai potolit, însă la fel de sincer.

Ruhn îşi puse cu blândeţe mâna pe spatele Lidiei, iar aceasta se lăsă puţin pe spate, simţindu-i atingerea liniştitoare şi iubitoare. Perechea ei. Da, nu se îndoia câtuşi de puţin de asta.

Capacul de sticlă a navetei se deschise, iar Renki şi Davit săriră graţios pe debarcader, în timp ce Brann şi Ace alergară la ei…

îmbrăţişările dintre băieţi şi taţii lor fură pline de dragoste şi de bucurie. Lui Renki îi curgeau lacrimi de uşurare pe faţă, iar Davit îi strângea pe băieţi la piept de parcă nu avea de gând să le mai dea drumul vreodată.

Dar le dădu drumul. Din doi paşi, ajunse la Lidia şi o îmbrăţişă şi pe ea.

- îţi mulţumesc! spuse el, înecându-se din pricina lacrimilor. îţi mulţumesc!

După ce Davit se trase îndărăt, fu rândul lui Renki să o îmbrăţişeze la fel de strâns.

Lidia se trezi zâmbind, chiar dacă inima o durea din nou, şi facu un pas sau doi în spate, ca să se uite la fiii ei.

Amândoi o cercetau cu atenţie din priviri, Brann încruntându-se, iar Ace, cu o mină mai greu de descifrat. Brann întrebă:

- Aşadar, ne luăm rămas-bun?

Lidia se uită la Renki şi la Davit, care dădură amândoi din cap în semn de încuviinţare. Cu o zi înainte, vorbiseră cu toţii la telefon pentru a pune la cale această reuniune... şi discutaseră despre ce avea să urmeze.

- Până când se mai aşază lucrurile aici, spusese Lidia. La suprafaţă, mă refer.

Pentru că, deşi trecuse doar o zi de când Asterii fuseseră învinşi, apăruseră deja probleme mari. Golirea reţelei de primă lumină avea să fie o problemă uriaşă. însă Regina Oceanului reuşise să îşi alimenteze toate navele-oraş şi diferitele navete iară primă lumină. Cu propria putere. Poate că le putea oferi informaţii despre cum şi-ar putea adapta tehnologia astfel încât să nu mai consume primă lumină.

Desigur, Regina Oceanului nu fusese fericită atunci când Lidia trimisese un mesager la *Cuirasatul din Străfund*, care îi înmânase reginei un bilet scurt şi concis:

Sunt convinsă că serviciile mele nu mai sunt necesare şi, prin urmare, îmi dau demisia din slujba Majestăţii Voastre.

Cu recunoştinţă pentru compasiunea pe care mi-aţi arătat-o,

Lidia Cervos

O oră mai târziu, Regina Oceanului îi trimisese răspunsul ei, scris tot pe suportul preferat, adică pe o algă marină:

Am probleme mai mari de rezolvat decât să mă gândesc la loialitatea ta, Lidia Cervos. îţi accept demisia, dar să nu crezi că e ultima dată când ne întâlnim. Deocamdată, poţi să îţi trăieşti viaţa la Suprafaţă.

Lidia nu putea să spere la mai bine de atât.

Acum le aruncă o privire fiilor ei şi spuse:

- Mi-ar plăcea să vă revăd. Dacă sunteţi şi voi de acord.

Brann dădu din cap în semn de încuviinţare, iar Lidia nu ştiu ce să spună în clipa în care se apropie de ea şi o luă în braţe.

Mirosul fiului ei, căldura şi apropierea lui ameninţară să o îngenuncheze. Dar atunci când Brann se trase îndărăt, zâmbind larg, ea reuşi să rămână în picioare, ştiind că Ruhn era lângă ea şi că avea să îi fie mereu alături, susţinând-o.

- Eşti o dură! spuse Brann. Apoi adăugă: Mamă.

Chiar dacă inima îi zburdă de bucurie la auzul acelor vorbe, Lidia îndrăzni să arunce o privire peste umărul lui şi văzu că Renki şi Davit îi zâmbeau la fel de larg ca şi Brann. Erau fericiţi pentru ea, pentru ei toţi. Băieţii ei aveau o familie frumoasă şi poate că, dacă toată lumea avea să accepte, avea să îşi găsească şi ea un loc în acea familie. Un loc de care să se bucure.

Brann se aplecă şi o sărută pe obraz, iar ea ştiu că avea să preţuiască acel sărut pe tot restul vieţii. Apoi băiatul se duse la Ruhn, Lidia rămânând uimită în momentul în care Brann îl strânse cu putere în braţe şi pe el.

- Mulţumesc pentru ce aveai de gând să faci ca să ne salvezi pe noi... şi pe mama noastră! spuse Brann.

Ruhn îl bătu pe spate, iar pieptul Lidiei se umplu de atâta strălucire, încât abia reuşi să îi facă faţă.

- Pentru puţin! răspunse Ruhn. Toate astea fac parte dintr-o zi de muncă obişnuită pentru noi, luptătorii Aux.

Zâmbind larg, Brann se întoarse la părinţii lui, îmbrăţişându-l din nou pe Renki.

Lidia îi aruncă o privire lui Ace, care se uita la ea cu ochi precauţi. Ştiind că nu avea să se repeadă în braţele ei aşa cum făcuse Brann, se apropie de el. încet. Dându-i timp să hotărască ce voia să facă.

Ace rămase pe loc.

- Mulţumesc că ai venit după noi! spuse el privind-o cu ochi care erau departe de a fi reci, după care strâmbă din colţul gurii şi adăugă: Ai

grijă de tine!

- îl am pe Ruhn ca să mă protejeze, spuse Lidia, aruncându-i o privire lui Ruhn. O să fiu bine.

- Te-a *împuşcaţi* se răsti Ace, încruntându-se la Ruhn.

- N-ar fi trebuit să îţi spun asta, mormăi Ruhn.

Zâmbind larg, Lidia se întoarse din nou spre Ace
şi spuse:

- Va plăti pentru asta, nu-ţi face griji!

Ace nu păru prea convins şi îi aruncă lui Ruhn o ocheadă glacială. Dar, mergând spre taţii lui, se împiedică, de parcă...

Lidia se uită la Ruhn, care fluiera, nevinovat, privind cerul. Fie, putea să păstreze pentru sine secretele lui legate de telepatie.

Băieţii şi taţii lor urcară la bord, iar Ruhn o cuprinse pe Lidia pe după mijloc. Davit se aşeză în scaunul pilotului şi apăsă pe nişte comutatoare, iar Brann luă loc lângă el. Renki şi Ace se aşezară pe locurile din spate. în timp ce naveta prinse viaţă, se uitară cu toţii la Lidia.

Ea le zâmbi discret, plină de speranţă. îl luă de mână pe Ruhn şi îl strânse puternic. Ruhn nu îi dădu drumul.

Fiii ei erau vii şi liberi şi făceau din nou parte din viaţa ei, iar asta era mai mult decât sperase vreodată.

Aşa că, orice îi aducea viitorul, Lidia îşi propunea să preţuiască fiecare moment din el.

Atunci când deschise din nou Falia Nordică, Bryce se săturase deja până în gât de frigul nesfârşit din Nena. De data asta nu deschidea Falia spre lumea de Baştină a Feelor, ci spre Hei.

Doar întunericul aştepta armata care trecea acum prin Falie. Pe fiare, pe făpturile zburătoare şi pe prinţi, care trecură unul câte unul. Thanatos îi aruncă lui Bryce o privire menită să îi dea de înţeles că, deşi îi distrusese pe Asteri, încă era supărat pe ea din pricina câinelui lui. în cele din urmă, numai Apollion şi Aidas rămaseră în faţa ei, în mijlocul gheţii şi al zăpezii.

Nu păreau să aibă nevoie de jachete, căciuli sau mănuşi. Nici măcar nu tremurau.

Apollion îi spuse lui Hunt:

- Helul nu are nici o putere asupra ta, iar tu nu ai nici o obligaţie faţă de noi.

- Ăăă... mulţumesc! răspunse Hunt. La fel şi voi.

Apollion îi zâmbi cu jumătate de gură, iar apoi îi
aruncă o privire lui Bryce.

- Te-ai descurcat mai bine decât se aştepta cineva.

Bryce pocni din degete, dar sunetul fu înăbuşit de
mănuşi.

- Asta vreau să scrie pe noile mele cărţi de vizită: *Bryce Quinlan: mai bine decât se aştepta cineva*.

Apollion zâmbi larg, după care se îndreptă spre întunericul de dincolo de Falie.

- Hei! îi strigă Bryce Prinţului Gheenei.

Apollion se opri şi o privi, ridicând dintr-o
sprânceană.

- Mulţumesc că nu ai renunţat la Midgard! spuse Bryce, zâmbind, la rândul ei.

Ar fi putut jura că văzuse un grăunte de compasiune pe chipul lui Apollion înainte ca acesta să se uite la Aidas şi să spună:

- Mă voi bucura să pun capăt acestei chestiuni. Şi să îmi văd fratele liniştit.

Acestea fiind zise, păşi prin Falie.

Lui Bryce îi clănţăneau deja dinţii, dar se întoarse spre Aidas.

- Ne vom mai vedea în viitor?

Aidas surâse.

- Ai vrea?

- Nu, răspunse Bryce cu sinceritate. Oricât de recunoscători v-am fi, cred că avem definiţii diferite pentru conceptul de *animal de companie.*

De data asta, Aidas zâmbi larg.

- Atunci îţi voi spune că îţi sunt recunoscător, Bryce Quinlan, şi îmi voi lua rămas-bun.

- îţi voi fi recunoscătoare pe vecie, îi spuse Bryce Prinţului Prăpastiei, pentru bunătatea pe care mi-ai arătat-o în ziua aceea, la Oracol.

Zâmbetul lui deveni mai blând.

- Theia ar fi mândră de tine!

- Şi de tine, răspunse Bryce, astfel de vorbe fiind singurul dar pe care i-l putea oferi unui Prinţ al Helului, însă trecu sub tăcere faptul că mândria Theei nu însemna absolut nimic pentru ea. Cred că, într-o bună zi, s-ar putea să auzi asta chiar de la ea!

Aidas îşi înclină capul într-o parte. Bryce le povestise tuturor despre ceea ce îi spusese Jesiba şi despre ce văzuse pe tărâmul acela plin de lumină strălucitoare.

- Crezi că unui Prinţ al Helului i se va îngădui să intre acolo?

Bryce se apropie de el şi îl sărută pe obraz. îi simţi pielea rece ca gheaţa.

- Cred că unui bărbat bun, indiferent de unde provine, i se va permite întotdeauna să intre.

Ochii albaştri ai lui Aidas străluciră cu putere. Bryce nu îşi dădu seama dacă de recunoştinţă, de dor sau de dragoste. însă prinţul se mulţumi să dea din cap spre ea, apoi spre Hunt, după care trecu prin Falia Nordică, păşind în întuneric.

Apollion îl aştepta dincolo de Poartă, iar Aidas i se alătură. Bryce îl luă de mână pe Hunt şi îşi flutură cealaltă mână în semn de rămas-bun.

Spre surprinderea ei, ambii prinţi îi răspunseră la gest.

Cu un gând şi cu un val de putere, Bryce închise Falia. O ferecă bine, fără să mai lase crăpături prin care să se poată strecura cineva. Deşi Asterii fuseseră nimiciţi, toate Porţile lor de cristal din

> * 5

Midgard rămăseseră intacte. Dar, deocamdată, cel puţin Poarta *aceea* fu închisă complet. în sfârşit.

- **Se pare că zilele tale de vânat demoni s-ar putea încheia, îi spuse ea lui Hunt.**

Perechea ei îi zâmbi larg şi o sărută cu blândeţe. Până şi vânturile îngheţate din Nena părură să se încălzească în jurul lor.

- **Bănuiesc că ar trebui să depun cerere pentru ajutor de şomaj.**

Tharion Ketos se afla la marginea Pieţei de Carne, căutându-si soţia.

Mulţumită silfilor de apă din subordinea ei, se părea că Regina Viperă reuşise să stingă flăcările din clădirea principală înainte ca focul să se răspândească, aşa că cele mai multe dintre depozitele interconectate ale Pieţei de Carne rămăseseră intacte.

într-adevăr, totul părea să decurgă ca de obicei, deşi cei de aici se adaptaseră deja la o lume nouă. Din spatele unui camion, câţiva indivizi cu aspect dubios descărcau

canistre cu primă lumină strălucitoare. Făceau deja provizii pentru un produs care avea să fie curând la mare căutare.

Tharion nu ştia prea bine de ce venise până acolo, când Sendes îl informase că Regina Oceanului îl iertase pentru nesupunere. De fapt, îi făcuse o ofertă foarte bună de a deveni comandant al forţelor ei si de a lucra la bordul *Cuirasatului din Străfund,* dar el se trezise spunând că mai înainte avea ceva de făcut.

Şi apoi se trezise din nou aici.

Lumea era cu fundul în sus. Asterii fuseseră nimiciţi, dar exista un Senat Imperial care trebuia

domolit, şi Arhanghelii, şi Conducătorii Caselor şi... Poate că ar fi trebuit să rămână pe navă.

Nu ştia de ce se aşteptase la pace şi confort. De ce crezuse că toată lumea avea să fie fericită şi... să se relaxeze. Dar pe lume existau mulţi nenorociţi lacomi, care ar fi profitat bucuros de agitaţie ca să obţină putere.

Şi ştia că ticăloasa care conducea Piaţa de Carne se număra, probabil, printre ei. La un moment dat, tot avea să fie nevoit să o înfrunte, probabil că în viitorul apropiat.

Dar în clipa aceea trebuia să îşi găsească soţia.

Doar ca să se asigure că era teafără. Apoi putea să îşi vadă de drum. Să se ducă pe *Cuirasatul din Străfund.* Sau să facă altceva, nu ştia nici el ce. Se gândi că Ogenas avea să îl îndrume la un moment dat. Poate că avea să îl ajute să îşi pună ordine în viaţă.

Tharion îşi trase pe cap gluga hanoracului, verificând dacă arma ascunsă la şold era fixată şi pregătită, apoi intră în furnicarul Pieţei de Carne, îndreptându-se spre orice pregătise Urd pentru el.

Reuşi să meargă doar cale de un cvartal, când auzi o voce feminină care îi spuse, din umbre:

- Trebuie să fii tare neghiob ca să te întorci acolo!

Se opri şi se uită pe aleea dinspre care se auzise
vocea. Doi ochi stacojii mocneau în întuneric.

Tharion surâse, înclinându-şi capul într-o parte.

- Salut, Ariadne!

CAPITOLUL 102

Bryce se afla în foaierul vilei Regelui Toamnei, uitându-se la întinderea plină de camere cu bliţuri,
la nobilimea Fee trufaşă şi la paznicii derutaţi, care se uitau când la ea, când la mulţime.

Pentru ocazia asta alesese o rochie roz, despre care ştia că îl înnebunea pe Hunt. Avusese de ales între ea şi colanţi plus un tricou şi, având în vedere că voia să evite orice lucru care ar fi putut să distragă atenţia de la ceea ce făcea ea de fapt, optase pentru varianta elegantă.

Bineînţeles, să aleagă rochia roz fusese un calvar în sine. Acum avea o în dormitor grămadă uriaşă de haine, pe care trebuia să le pună la loc după ce ajungea acasă, motiv puternic ca să tragă cât mai mult de timp.

însă după ce le aruncă o privire părinţilor cu aer dispreţuitor ai Sathiei şi ai lui Flynn, lordul şi Lady Hawthorne, întorşi recent din Avallen, ea

decise să dea naibii aşteptarea. Să îi dea naibii pe toţi ceilalţi nobili Fee care se adunaseră ca răspuns la invitaţia ei din dimineaţa aceea.

Ajunsese în oraş noaptea târziu, se dusese drept la ruinele Luncilor Asphodel şi convocase această întâlnire pentru ziua următoare.

Ar fi făcut-o noaptea trecută, dar Hunt îi ceruse să îşi aloce timp ca să decidă ce voia să spună. Să îl lase pe Marc să pregătească documentele.

Metamorful leopard şi Declan stăteau acum lângă biroul care fusese adus în foaier, iar Ruhn şi Flynn erau lângă ei.

Bryce îi aruncă o privire lui Hunt, iar el dădu discret din cap, în semn de încuviinţare. Era momentul.

Aşa că Bryce se duse la birou şi spuse către camere şi către aristocraţii Fee:

- Va fi o întâlnire scurtă şi plăcută pentru toţi nobilii ocupaţi de aici, care trebuie să se întoarcă la prânzurile lor cu şampanie şi la tratamentele lor de înfrumuseţare!

Se aşternu tăcerea, urmată de declicurile frenetice ale aparatelor de fotografiat. Cei care filmau se apropiară, înclinându-şi microfoanele pentru a capta absolut fiecare respiraţie a ei. Ar fi putut să juri că unul dintre cameramani, un bărbat draki, rânjea cu toată gura.

însă Bryce privi spre camere, spre lumea care asculta.

- Acesta este primul şi singurul meu decret în calitate de Regină Fee a Valbarei şi a Avallenului: casele regale sunt abolite.

Ignorând icnetele de uimire şi protestele, ea bătu cu degetele în hârtiile de pe birou.

- Am cerut deja să se întocmească documentele. Permiteţi-mi să clarific un lucru: nu abdic de la nici unul dintre tronuri. într-adevăr, nu mai sunt regină, dar prin acest document, *nimeni* nu va mai purta vreodată coroana. Monarhia Feelor este abolită. Pentru totdeauna.

îl văzu cu coada ochiului pe Hunt, care zâmbea larg. Şi-ar fi dorit ca mama ei să fie de faţă, dar hotărâseră că prezenţa lui Ember Quinlan acolo ar fi putut da naştere la multe speculaţii cum că mama ei umană o forţase să facă asta.

- Donez toate reşedinţele Regelui Toamnei din acest oraş, spuse Bryce, făcând un semn către spaţiul elegant din jurul lor, pentru a-i găzdui pe cei strămutaţi din cauza atacului asupra Luncilor Asphodel. Această vilă, în special, va fi folosită pentru a găzdui copiii rămaşi orfani în urma masacrului.

Unul dintre nobilii Fee se înecă.

- în ceea ce priveşte proprietăţile regale din alte locuri, din Valbara şi din Avallen, vor fi vândute oricui poate suporta decorul lor kitsch, iar profiturile obţinute vor fi folosite pentru reconstruirea Luncilor Asphodel.

Bryce luă stiloul auriu pe care îl şterpelise din biroul Regelui Toamnei după ce îi aruncase la gunoi toate prismele. Avea de gând să demonteze planetariul şi să îl vândă la fier vechi. Ştia destul de multe despre modul în care se deplasa şi forma lumina, cum se putea separa şi uni la loc. Nu mai voia să înveţe niciodată ceva despre lumină, nici măcar despre a ei.

- Asterii au fost nimiciţi, spuse Bryce lumii care o asculta, iar regatele Fee, odată cu ei. în locul lor, vom clădi un guvern bazat pe egalitate şi pe corectitudine. Acest document îmi acordă dreptul de a reprezenta Feele în alcătuirea unui astfel de guvern. Nimic mai mult.

- Trădătoareo, rosti un nobil Fee printre dinţi, iar Bryce ar fi putut jura că acesta rânjise cândva zeflemitor la ea, într-un restaurant, cu ani în urmă.

Bryce fredonă pentru sine, răsucind între degete pixul îndrăgit al Regelui Toamnei.

- N-ar fi trebuit să acordaţi regalităţii voastre puteri absolute în încercarea de a-i ţine pe toţi ceilalţi în mizerie, spuse ea, iar apoi se aplecă asupra documentelor şi adăugă: Poate că atunci m-aţi fi putut împiedica să fac asta.

Atinse hârtia cu pixul auriu, iar cerneala mânji pergamentul.

- Dar acum sunteţi şi voi în mizerie, alături de noi, toţi ceilalţi, le spuse Bryce Feelor, în timp ce îşi aşternu iscălitura. Aţi face bine să vă obişnuiţi cu mirosul.

Aşadar, dintr-o mişcare a stiloului de aur al Regelui Toamnei, spiţele regale ale Feelor fură şterse pe vecie.

Ruhn aprinse luminile din apartament. Cine ştie cât timp avea să mai aibă curent. Era o chestiune de doar câteva zile până când reţelele aveau să rămână fără primă lumină. încă o săptămână, cu puţin noroc.

- Bryce va face o criză, dar jur că era singurul loc mobilat disponibil într-un timp atât de scurt! îi spuse el Lidiei în timp ce păşi în casă.

Practic, apartamentul era situat cu un etaj mai jos faţă de cel al lui Bryce.

însă Lidia zâmbi, fiindcă locul acela era imaginea în oglindă a apartamentului lui Bryce, cu excepţia mobilierului. Se duse în bucătăria albă, strălucitoare.

- **E minunat, vorbesc serios! îti voi transfera banii în cont.**

- **Nu, se opuse Ruhn, consideră-l un cadou în semn de mulţumire. Pentru că m-ai scos din temnită.**

în bucătărie, Lidia se întoarse spre el, cu sprâncenele ridicate.

- **Cred că deja suntem chit. După... toate cele întâmplate.**

Ea se referea la episodul acela oribil, care îi adusese sfârşitul lui Pollux, episod

despre care Ruhn stia că avea să îi bântuie visele al naibii de mult timp.

Dar avea să existe şi bucurie, care să lumineze amintirile întunecate. Arunci când o însoţise ca să îi ducă pe băieţi înapoi la părinţii lor, Ruhn fusese multumit să urmărească reuniunea lor fericită, mai ales în momentul în care părinţii băieţilor o îmbrăţişaseră pe Lidia cu bucurie şi dragoste. Şi în cel în care băieţii îi dăduseră de înţeles, fiecare, în felul lui, că era binevenită în vieţile lor.

Fără îndoială că Lidiei avea să îi fie mai uşor cu Brann. Dar cu Ace...

Ruhn zâmbi în sinea lui, amintindu-si cum îl privise Ace înainte să plece, cu ochii lui negri, scormonitori. Tăioşi. De parcă i-ar fi zis:

Ai grijă de mama mea!

Ruhn îi răspunsese în minte copilului:

Poate să îşi poarte singură de grijă, dar o voi face şi eu.

Ace căscase ochii cât cepele, şocat, şi se împiedicase uşor. Dar, aruncându-i o privire cercetătoare şi impresionată lui Ruhn, îşi continuase drumul către naveta de transfer.

Asta se întâmplase cu două zile în urmă, iar Ruhn şi Lidia petrecuseră *o noapte* în casa lui de doi bani, cu prietenii lui, despărţiţi de un perete foarte subţire, gata să se tăvălească până la epuizare, după care Ruhn sunase un agent imobiliar şi îl rugase să găsească un apartament. Imediat. Cu câteva cerinţe specifice.

- Dormitorul de acolo are două paturi, spuse el, arătând spre o cameră mare. Pentru băieţii tăi!

Lidiei i se umeziră ochii în momentul în care văzu dormitorul de oaspeţi.

Fusese cerinţa principală a lui Ruhn către agentul imobiliar: să găsească un apartament cu o cameră de oaspeţi care să aibă două paturi.

- Pot să vină în vizită oricând vor... şi oricând vrei tu.

Lidia zâmbi atât de dulce şi cu atâta speranţă, încât pe Ruhn îl duru inima. Dar ea se duse la canapeaua din faţa televizorului şi se aşeză, de parcă ar fi testat-o. De parcă ar fi testat casa aceea, viaţa aceea.

- Cred că taţii lor îşi vor dori să îi aibă aproape o vreme, după tot ce s-a întâmplat, spuse Lidia, dar da, mi-ar plăcea ca Brann şi Ace să vină şi pe-aici.

Ruhn se afundă în canapea, lângă ea.

- Vor fi nişte adevăraţi drăcuşori după ce cresc mari! fu de părere Ruhn.

- Nu mă deranjează, atât timp cât nu vor fi astfel la modul propriu, spuse Lidia, oftând. M-am săturat de demoni pentru o vreme, oricât de prietenoşi ar fi! ’

Ruhn chicoti.

- Şi eu.

Preţ de câteva minute, stătură într-o tăcere

plăcută, studiind apartamentul – apartamentul *lor.*

- Nu pot să cred că suntem în viaţă! spuse Lidia în cele din urmă.

- Nu pot să cred că Asterii au fost nimiciţi!

Ultimele zile fuseseră atât de agitate, încât Ruhn
nu reuşise să cuprindă cu mintea tot ce se întâmplase. Sau starea actuală a lumii.

Lidia spuse pe un ton precaut:

- Intenţiile surorii tale şi ale lui Athalar sunt bune, dar va fi nevoie de mai mult decât de o întâlnire cu câţiva lideri mondiali pentru a pune bazele unui sistem de guvernare complet nou. Sau pentru a aboli sclavia.

- Ştiu. Şi Bryce ştie.

- Vei... Ce ai de gând să faci?

Era o întrebare plină de semnificaţie, dar Ruhn îi răspunse:

- O voi ajuta. Cred că mă voi duce la Aux, împreună cu Holstrom. De vreme ce tronul Feelor nu mai există din dimineaţa asta.

Fusese minunat să vadă acea scenă: Bryce stând în faţa mulţimii de camere de luat vederi şi de nobili şi punând capăt monarhiilor dintr-o mişcare de stilou. Ba mai mult, stiloul preferat al tatălui lor.

Ruhn nu fusese niciodată mai mândru de faptul că era fratele lui Bryce.

Surâse şi spuse:

- Presupun că Oracolul a avut dreptate în multe feluri.

Lidia ridică dintr-o sprânceană.

- Nu doar despre faptul că, până la urmă, coroana avea să ajungă la Bryce, ci şi că ea avea să îi pună capăt. S-a isprăvit cu spiţa regală Danaan!

Lidia plescăi din limbă.

- La urma urmei, nu eşti nici mort, nici fără copii!

- Nu încă, spuse Ruhn, râzând din nou.

Petrecuse atât de mult timp temându-se de profeţie, îngrijorându-se cu privire la soarta lui...

Lidia se uită la el, în felul acela în care nu îl mai privea nimeni altcineva de pe Midgard, de parcă /- *ar fi văzut* cu adevărat.

- însă eşti pregătit să nu mai fii prinţ? Să fii... normal?

- Cred că da, răspunse el, înghiontindu-i genunchiul cu al lui. Tu eşti?

- Habar n-am. Nici măcar nu ştiu ce înseamnă ***normal*** recunoscu Lidia.

Ruhn o luă de mână, împletindu-şi degetele cu ale
ei.

- Ce-ar fi să ne dăm seama împreună, atunci?

- Cum să fim normali?

- Cum să trăim o viaţă normală. Apartamentul normal de adulţi e un început bun. Pentru amândoi.

Gata cu traiul într-o locuinţă pentru studenţi! se gândi el.

însă văzu prudenţa din ochii Lidiei.

- Viaţa mea e complicată.

- Cine a spus că normalul nu e complicat? contracară el. Ştiu doar că, indiferent de ce ar aduce ziua de mâine, următorul an sau următorul mileniu pentru lumea asta, vreau să le înfrunt alături de tine.

Faţa Lidiei se destinse. Ea se aplecă spre el şi, cu mâna liberă, îi dădu într-o parte o şuviţă de păr.

Nu erau Căprioara şi Prinţul Moştenitor al Feelor. Nu erau Zi şi Noapte.

în clipa aceea, în locul acela, erau doar Lidia şi Ruhn. El nici nu şi-ar fi dorit să fie altfel.

Dar se ridică de pe canapea, se duse în bucătărie şi deschise frigiderul. Fusese cealaltă cerinţă pe care o avusese pentru agentul imobiliar: să umple frigiderul cu un singur lucru.

Poate că aşa-zisa locuinţă pentru studenţi nu dispăruse în întregime. Se întoarse la canapea şi îi dădu Lidiei o bere.

- Aşa cum am promis, Zi! spuse el, răsucind capacul sticlei. O bere!

Lidia privi sticla, iar chipul îi străluci de încântare pură. îşi deschise berea, dar, înainte să bea, se ridică şi ciocni cu Ruhn.

- **Pentru o viaţă normală, Ruhn!**

El se aplecă spre Lidia şi o sărută, iar ea se întinse, la rândul ei, spre el. Dragostea şi bucuria din sufletul lui străluciră mai puternic decât lumina stelară în clipa în care îi spuse, cu buzele lipite de ale ei:

- Pentru o viată normală, Lidia!

Lupilor din Bârlog avea să le ia câteva zile ca să se întoarcă din ascunzătorile lor, dar *se întorceau.*

Ithan nu stia dacă o făceau la ordinul lui Amelie sau dacă îi rugase Perry, dar toată lumea se întorcea. Poate că doar pentru a vedea cât de prost avea să îi conducă în calitate de Prim.

Sau pentru a evalua mersul lucrurilor în lipsa neamului Fendyr.

Sau pentru a-şi lua lucrurile înainte ca reţeaua cu primă lumină să se oprească complet şi să se instaureze haosul.

Ithan se afla la centrul de comandă al cartierului general al Aux, cu Flynn şi cu

Dec în faţa lui. Flynn o privea pe Perry cu un interes care nu îi căzu prea bine lui Ithan.

Ea era uşor îmbujorată, lucru care, din nou, nu îi căzu prea bine lui Ithan.

Dar Ruhn şi Lidia intrară înainte ca el să apuce să spună ceva prostesc, iar fostul Prinţ al Feelor spuse:

- **Aşadar, în primul şi în primul rând, cred că e jalnic că am salvat lumea şi că, două zile mai târziu, trebuie, totuşi, să ne întoarcem la muncă!**

Perry râse şi, ei bine, poate că lui Ithan îi plăcu sunetul acela.

însă Lidia spuse cu voce serioasă, dar, din fericire, senină:

- **Aştept să primesc în seara asta un raport cu privire la starea reţelei cu primă lumină şi la modul în care putem să o împiedicăm să se oprească de tot. Inginerii din Lunathion s-au întâlnit cu Regina Oceanului ca să afle cum îsi alimentează navele fără**

primă lumină şi ne vor trimite constatările lor. Dar, între timp, trebuie să începem să evaluăm aliaţii din interiorul oraşului si din afara lui. Celestina încă > > tratează cu Ephraim, încercând să îi obţină sprijinul, dar ceilalţi Arhangheli vor începe lupta pentru putere. Dacă nu vrem să revenim la obiceiurile vechi, avem nevoie de un plan foarte bun.

- **Athalar n-ar trebui să fie aici pentru asta? întrebă Flynn.**

- **E pe drum, răspunse Ruhn. împreună cu Bryce. Dar ne-au trimis vorbă să începem fără ei.**

Dec şi Flynn se făcură că se sărutau, iar Ithan râse. La fel şi Perry.

Ithan se gândi că, la urma urmei, poate că nu avea să fie chiar atât de rău. Nu faptul că era Prim – partea aceea nu îi plăcea în mod deosebit –, ci noul viitor care îi aştepta. Probabil că, o vreme, viaţa

tuturor avea să fie o mare nebunie, si mai mult ca sigur că nu aveau să ducă lipsă de duşmani, dar...

Se aveau şi unul pe altul. O haită. Formată din toate Casele.

De aceea erau acolo. Gata cu un Aux divizat, împărţit între Case şi specii. Aveau să conducă prin puterea exemplului. începând din ziua aceea.

Aşa că Ithan le spuse Lidiei şi lui Ruhn, lui Flynn, Dec şi Perry:

- **Cu orice ne vor ataca ticăloşii ăştia, le vom răspunde cu aceeaşi monedă!**
- **Ai vorbit ca un adevărat căpitan de sunball, îl tachină Dec.**
- **Da, fu tot ce-i spuse Ithan.**

Aşteptă puţin, lăsând cuvântul acela să i se aşeze în minte şi, preţ de o clipă, chiar simţi impulsul de a intra pe teren, de a strânge mingea în mâini. Acel imbold fu doar o licărire ce dispăru iute, dar,

după ani întregi în care nu simţise nimic, iată că acum o simţea. Şi-o dorea. Aşa că zâmbi larg şi adăugă:

- **Chiar sunt.**

- Am vorbit cu Hypaxia, spuse Bryce, care se afla acum în atriumul însorit şi deschis al casei elegante din oraş ce avea să devină curând noul *Griffin Antichităţi.*

Hunt, care scotea o statuie a lui Thurr dintr-o ladă, întrebă, peste umăru-i înaripat:

- Ce a spus?

- Că dacă poate să găsească o modalitate de a stabiliza antidotul, am putea să îl administrăm tuturor până la echinocţiul de primăvară. Desigur, dacă vom mai avea curent până atunci. Apropo, mai vrea fulger de-al tău. A terminat deja lotul ăsta de antidot.

Bryce şi Hunt îşi primiseră amândoi dozele. Valul de magie rezultat fusese atât de intens, încât se părea că se formase o nouă insulă în Avallen, de parcă locul acela ar fi fost acum legat de sufletul lui Bryce. De parcă ea şi Midgardul erau, după cum susţinuse Jesiba, legate laolaltă, cu sau fără amuleta archesiană.

Şi, datorită lui Hunt, avuseseră parte de o zi întreagă de furtuni cu descărcări electrice. Bineînţeles, el fusese amendat de autorităţi pentru manipularea ilegală şi neadecvată a vremii, dar argumentul *S-a supraîncărcat cu magie!* nu păruse să îi convingă defel pe oamenii legii atunci când Bryce încercase să le explice.

Aveau să aibă nevoie de ceva timp ca să se obişnuiască pe deplin cu noua putere ce le curgea prin vene de parcă ar fi primit înapoi puterea luată de Asteri. Şi de antrenamente noi. Acum Bryce putea să se teleporteze dintr-un singur salt între oraş şi casa părinţilor ei. Ceea ce era... şi bine şi rău.

Bine, pentru că putea să îl vadă pe Cooper ori de câte ori voia, să îl fure şi să îl ducă în oraş pentru puţină distracţie *adevărată.* Rău, pentru că acum părinţii ei îi aşteptau pe ea şi pe Hunt la cină în fiecare săptămână. Bryce negociase reducerea frecvenţei la cine lunare, dar ştia că

Ember avea să
insiste din răsputeri să îi viziteze *cel puţin* o dată la două săptămâni.

Dar totul depindea de ce aveau să facă în continuare: dacă reţeaua cu primă lumină avea să reziste. Dacă avea să cedeze. Dacă aveau să fie nevoiţi cu toţii să o ia de la capăt, ghemuiţi deasupra focurilor, în întuneric. Dar ea şi Hunt aveau să continue ca de obicei. Să lase geniile şi ştiinţa să găsească o modalitate de a-i salva de data asta.

- Ei bine, spuse Hunt, dacă Hypaxia are nevoie de cineva care să îi bată măr pe cei din familia Redner, eu mă bag. Sunt nişte ciudaţi.
- Ticăloşi înfricoşători, partea a doua?
- Cu bucurie.

Hunt se întoarse cu spatele la cufăr şi se uită la Bryce, care aşeza cărţi pe rafturile bibliotecii înalte, încorporate în spatele biroului ei.

Cărţile. Colecţia de la Parthos. Nu mai erau ţinute în întuneric şi ascunse, ci acolo, la lumina zilei, astfel încât oricine să poată veni să le vadă. Bryce nu suporta să le ţină încuiate.

Din fericire, găsise trei angajate noi, care să o ajute să gestioneze colecţia greu de mânuit. Sasa, Rithi şu Malana stăteau în momentul acela cocoţate pe o cutie de mâncare comandată, urmărind un episod din *Veiled Love* pe telefonul lui Hunt, pe care acesta îl sprijinise de sticla lui de apă.

Nu aveau să o înlocuiască vreodată pe Lehabah, dar, ori de câte ori le vedea, Bryce simţea că i se umplea inima de bucurie. Şi ori de câte ori îl auzea pe Syrinx sforăind sub noul ei birou, în pătuţul de pături pe care i-l făcuse Hunt, Bryce se bucura. De parcă lucrurile s-ar fi aşezat, în sfârşit. De parcă ea era exact acolo unde trebuia să fie.

- Deci..., spuse Hunt, revenind la ocupaţia lui actuală: descărcarea tuturor lăzilor pe care Hypaxia li le trimisese din Casa Focului şi a Umbrei.

Se părea că Jesiba anticipase acel transfer de proprietate: îl pusese pe Ithan să împacheteze cea mai mare parte a artefactelor.

Bryce era de părere că Jesiba ar fi apreciat Puşca Nimicitoare de Zei, care stătea acum agăţată pe perete, în spatele biroului ei. Un

avertisment pentru oricine ar fi încercat să fure cărţile, dar şi o ofrandă adusă memoriei preotesei care le păzise atât de mult timp. Desigur, asta dacă silfele de foc nu ar fi prăjit orice potenţial hoţ.

Bryce nu ştia unde plecase Irithys şi încă dorea să stea de vorbă cu ea despre Lehabah, dar, din ce aflase de la Sasa, se părea că Regina Silfilor călătorea acum prin lume, hotărâtă să îi elibereze pe toţi cei din poporul ei, până la ultimul. în special pe cei care poate că erau ţinuţi captivi de proprietari ce se împotriveau noii legi mondiale care abolise sclavia.

- Deci... ce? îl întrebă Bryce pe Hunt, aşezând un volum pe raft.

- Deci... ai de gând să vorbeşti despre toată chestia asta cu *gata cu monarhia Feelor*?

- Ce mai e de vorbit? întrebă Bryce. Am emis decretul. S-a terminat. Nu mai e problema mea.

- S-ar putea ca alţii să fie de altă părere.

- De aceea, Athalar..., spuse ea, punând pe raft o altă carte care încercă să îi scape din mâini şi pe care ea o înhăţă şi o împinse înapoi în bibliotecă, ... de aceea vom pune bazele unei democraţii Fee. Un senat şi toate prostiile alea. Pentru ca Feele să li se poată plânge *lor* în legătură cu problemele pe care le întâmpină.

- *Un senat şi toate prostiile alea*, zici? se miră Hunt. Chiar că sună oficial!

Bryce se întoarse spre el.

- Dar cu tine cum e? Cum de tu poţi să scapi de Legiunea 33 şi de chestiile cu îngerii, dar eu nu pot să scap de drama Feelor?

- Eu nu am făcut să apară insule magice din ocean şi nici nu am reînviat un întreg teritoriu!

- Ei bine, Avallenul e diferit, spuse ea.

- Pur şi simplu nu vrei să îţi pierzi noua casă de vacanţă, o tachină el, traversând încăperea şi venind la ea.

Bryce îl lăsă să o lipească de bibliotecă, plăcându-i la nebunie mărimea şi forţa lui, precum şi zidul de putere care era, pur şi simplu, Hunt.

- Poate că aşa e, recunoscu ea, fără să bată deloc în retragere, dar până când Feele nu

îmi vor arăta că sunt dispuse să împartă Avallenul cu toată lumea, insula îmi aparţine!

Se întrebase dacă ar fi fost bine să trimită cărţile de la Parthos acolo, la Arhivele Avallenului, dar voia, totuşi, să le ţină aproape. Voia să le fie accesibile tuturor, nu să stea încuiate undeva pe o insulă îndepărtată.

- Sau cel puţin e responsabilitatea mea, se corectă ea.

- Da, păi Baxian abia aşteaptă să plece de pe insulă şi să se întoarcă la civilizaţie! Aşa că ar fi bine să te gândeşti să angajezi un îngrijitor.

Fury şi June se întorseseră deja în Oraşul Semilunii. Se părea că prietenele ei nu puteau să îndure un stil de viaţă medieval mai mult de atât. însă Baxian rămăsese.

Bryce căzu pe gânduri. De când ea şi Hunt lăsaseră Avallenul pe mâinile lui, îngerul le ţinuse în frâu pe Fee, având grijă de toţi refugiaţii care reuşeau să ajungă acolo. Danika ar fi fost mândră de el. Bryce avusese grijă să îi spună asta Copoiului – şi despre cum îi văzuse perechea în lumea de apoi. în timpul acelui apel telefonic, Baxian tăcuse atât de mult, încât ea îşi dăduse seama că plângea. însă, la sfârşitul convorbirii, din gura lui se auzise, totuşi, un cuvânt: *Mulţumesc!*

- Bine, bine, îi spuse Bryce lui Hunt. Să instaurez o democraţie, să găsesc o dădacă nouă pentru Avallen, să mă joc de-a Ticălosul înfricoşător cu tine... Mai am altceva de făcut? în afară de a-mi porni noua afacere? întrebă ea, arătând spre galeria care urma să se deschidă în curând.

- Ce-ai zice să îţi angajezi un asistent sexy?

Bryce observă căldura din ochii lui, care scânteiau

de-a dreptul.

îşi muşcă buza.

- Un asistent sexy, zici? îţi convine să treci de la Umbra Mortis, la tipul care îmi aduce cafeaua?

- Dacă vine la pachet cu sex pervers la birou, îmi convine orice, mormăi Hunt, muşcând-o uşor de ureche.

- O, postul vine *clar* la pachet cu sex pervers la birou, răspunse ea pe un ton languros.

îi simţi mădularul întărit împungând-o în şold.

Apoi Hunt spuse, pe un ton răguşit şi lubric:

- Silfelor, căutaţi-vă alt loc pentru o vreme!

Acestea mormăiră, dar se îndreptară iute spre scară, îmbujorându-se cu toatele într-o nuanţă de rozaliu aprins. Syrinx se repezi după ele, ţipând.

Lui Bryce nu îi păsa unde aveau să se ducă. Nu putea să se gândească la aşa ceva atunci când Hunt îşi apăsa mădularul între picioarele ei, făcând-o să se zvârcolească.

- Urcă-te pe birou! îi ceru el, cu voce răguşită.

Bryce îşi simţi sângele fremătând.

- Am întârziat deja la întâlnirea cu Ruhn şi cu ceilalţi de la Aux!

- Se descurcă ei.

Vocea lui era dorinţă sexuală pură, de neoprit. Lui Bryce i se înmuiară genunchii.

Dar abia dacă facu un pas spre birou, că îi şi sună telefonul. Baxian.

- Sună-l înapoi mai târziu, o rugă Hunt, venind în spatele ei, trecându-şi mâinile peste coapsele ei şi ridicându-i fusta. Da, la naiba, da! strigă el.

Sună telefonul lui Hunt. Tot Baxian.

- Poate că ar trebui... să răspundem, spuse Bryce, deşi aproape că nu o facu, având în vedere faptul că Hunt o ţinea cu o mână de fustă, iar cu cealaltă, fundul gol...

Hunt gemu şi întinse mâna după telefonul lui, răspunzând răspicat:

-Ce e?!

Cu urechile ei de Fee, Bryce auzi limpede cum Baxian întrebă:

- Unde ţi-e perechea?

Nota joasă de panică şi de grabă din vocea lui îl facu pe Hunt să activeze difuzorul şi să spună:

- Suntem amândoi aici.

Baxian respiră tremurat, iar excitarea lui Bryce dispăru şi o senzaţie rece de groază îi umplu

stomacul. Dacă se întâmplase deja ceva, un atac asupra Avallenului...

- Eu..., spuse Baxian, înecându-se în clipa în care rosti cuvântul. Sunt vreo două duzini!

Bryce îi aruncă o privire derutată lui Hunt şi întrebă:

- Cine sunt ei?

Baxian izbucni într-un hohot de râs aproape isteric.

- Jur, parcă au ţâşnit din pământ, de parcă ar fi hibernat sau s-ar fi ascuns pe undeva până acum! Nu ştiu, la naiba...

- Baxian, *ce s-a întâmplatV.* întrebă Bryce, cu inima bătându-i puternic în piept.

- Cai zburători! Cai *cu aripii*

Bryce clipi lent, uluită.

- Cai... cu aripi!

- Da, spuse Baxian, vorbind tot mai tare. Zboară pe aici, calcă totul în picioare, mănâncă toate culturile şi cred că s-ar putea să fie nevoie să vii în persoană, fiindcă par a fi genul de lucruri care i-ar putea aparţine unei Prinţese Născute din Stele, Super Magice şi Simandicoase...

Bryce se uită la Hunt şi se simţi inundată de o uimire pură.

- în Avallen există cai zburători! spuse Hunt, cu ochii la fel de mari ca ai perechii sale, scânteind de bucurie.

- în poveştile ei, şopti Bryce, Silene a vorbit despre faptul că mama ei avea cai zburători. Unii au venit aici... existau imagini ale lor în Peştera Prinţilor şi în castelul lui Morven. Am crezut că au fost ucişi cu toţii, dar, poate..., murmură ea, clătinând din cap, iar apoi întrebă: Oare e posibil?

Oare Helena îi ţinuse cumva în viaţă, în secret, într-o stare suspendată, aşteptând până când vremurile aveau să le permită să iasă la lumina zilei, în siguranţă?

Nu îi păsa. Nu în clipa aceea.

- în Avallen sunt cai zburători! îi repetă Bryce lui Hunt. Sunt *pegaşi* în Avallen!

- Vă rog, veniţi să mă ajutaţi! spuse Baxian pe un ton jalnic.

- Vom ajunge acolo până în zori, îi promise Bryce, iar după aceea încheie apelul în locul lui Hunt.

îşi privi perechea în ochii-i învăpăiaţi. Umbrele, aureola şi durerea dispăruseră. Pentru totdeauna.

- Pot obţine o amânare a sexului pe birou? întrebă ea.

- Pentru Jelly Jubilee în carne şi oase? întrebă Hunt, zâmbind larg. Orice, adăugă el.

Bryce îl cuprinse cu braţele pe după gât, îl sărută cu foc şi apoi fugi la uşă.

Era un înger în biroul ei şi în Avallen apăruse o turmă de pegaşi. Iar Asterii fuseseră nimiciţi şi morţii erau liberi... Şi, deşi ştia că erau multe de făcut pentru a vindeca Midgardul, lumea era acolo. *Viaţa* era acolo.

Aşa că Bryce şi Hunt dădură fuga să o trăiască. împreună.

MULŢUMIRI

j

Chiar şi după atât de multe cărţi scrise, încă simt în fiecare zi nevoia să le mulţumesc persoanelor incredibile pe care am onoarea să le cunosc şi cu care am onoarea să lucrez. Cu acest gând în minte, le transmit dragostea mea şi adânca mea recunoştinţă următorilor:

Minunatei echipe globale de la Bloomsbury: Noa Wheeler (de un geniu editorial de neegalat!), Nigel Newton, Kathleen Farrar, Adrienne Vaughan, Ian Hudson, Rebecca McNally, Valentina Rice, Erica Barmash, Angela Craft, Nicola Hill, Amanda Shipp, Marie Coolman, Lauren Ollerhead, Rebecca McGlynn, Grace McNamee, Eleanor Willis, Katie Ager, Ben McCluskey, Holly Minter, Donna Mark, David Mann, John Candell, Donna Gauthier, Laura Phillips, Jaclyn Sassa, Britt Hopkins, Claire Henry, Michael Young, Nicholas Church, Fabia Ma, Brigid Nelson, Sarah McLean, Sarah Knight, Claire Barker, Cristina Cappelluto, Genevieve Nelsson, Adam Kirkman, Jennifer Gonzalez, Laura Pennock, Elizabeth Tzetzo, Valerie Esposito, Meenakshi Singh. îi mulţumesc lui Kaitlin Severini pentru revizuire şi lui Andreei

Modica pentru corectură. Lui Elizabeth Evans pentru adaptările audio excepţionale şi lui Carlos Quevedo pentru coperta uluitoare.

Echipei geniale de duri de la Writers House: Robin Rue (o impresară splendidă şi o prietenă nemaipomenită), Beth Miller, Cecilia de la Campa, Maja Nikolic, Kate Boggs, Maria Aughavin, Albert Araneo, Sydnee Harlan, Alessandra Birch, Sofia Bolido, Angelamarie Malkoun, Meliss Vasquez, Rosie Acacia, Lisa Castiglione şi Angela Kafka. Maura Wogan, Victoria Cook şi Jill Gillett pentru înţelepciunea şi îndrumarea lor.

Echipei uimitoare de la Frankfurt Kurnit Klein & Selz: Maura Wogan, Victor Cook, Kimberly Maynard, Louise Decoppet, Mark Merriman, Michael Ling, Michael Williams, Gregory Boyd, Edward Rosenthal, Molly Rothschild, Amanda Barkin şi Nicole Bergstrom. Lui Jill Gillett pentru înţelepciunea şi îndrumarea ei.

Surorii mele, Jenn, care mă inspiră în fiecare zi şi prietenilor mei dragi, care mă fac mereu să zâmbesc: Julie, Megan, Katie, Steph şi Lynette.

Anei, care îmi îngrijeşte bebeluşii într-un mod uimitor, permiţându-mi, astfel, să scriu aceste cărţi.

Lui Josh, Taran, Sloane şi Annie: sunteţi cele mai mari daruri din viaţa mea şi vă iubesc mai mult decât se poate exprima în cuvinte.

Şi cititorilor, care fac ca toate aceste lucruri să fie posibile: vă mulţumesc *pentru tot.*

Blood eagles – formă de tortură în cadrul căreia mâinile şi picioarele victimei erau legate, pentru ca aceasta să nu poată evada, după care victima era înjunghiată în coccis şi spintecată în sus, spre cutia toracică, după care fiecare coastă era separată de coloana vertebrală, expunând, astfel, organele interne ale victimei.

Joc în care jucătorii împing pucuri grele de metal şi de plastic pe o masă de lemn lungă şi netedă, spre o zonă de marcare situată la celălalt capăt al mesei

Ace, porecla în limba engleză a fiului Lidiei, înseamnă as.